

รุ่งอรุณทีย เล่ม 2 BREAKING DAWN

ความรักบทสุดท้ายของหนังสือชุด TWILIGHT

พิมพ์ครั้งที่ 5

BESTSELLER
42
ล้านเล่ม
ทั่วโลก
WORLDWIDE

สเตเฟนี เมเยอร์ เขียน • อาทิตยา แปล
ทำลายสถิติของหนังสือชุด Twilight ทุกเล่ม ด้วยยอดขาย
๒ 3.7 ล้านเล่มใน 1 วันในสหรัฐฯ ๑

સુભાષ ચંદ્ર બોસ

BREAKING DAWN

รุ่งอรุณทัย เล่ม 2 BREAKING DAWN

สเตเฟนี เมเยอร์ เขียน

อาทิตยา แปล

รุ่งอรุณทัย เล่ม 2

Breaking Dawn

Stephenie Meyer เขียน

อาทิตยา แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กรกฎาคม 2552

พิมพ์ครั้งที่ 2 : กรกฎาคม 2552

พิมพ์ครั้งที่ 3 : สิงหาคม 2552

พิมพ์ครั้งที่ 4 : สิงหาคม 2552

พิมพ์ครั้งที่ 5 : สิงหาคม 2552

ราคา 300 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

สเตเฟนี เมเยอร์ เขียน, อาทิตยา แปล

รุ่งอรุณทัย เล่ม 2 กรุงเทพฯ : ปราชญ์เปรียว, 2552,
422 หน้า

1. วรรณกรรมแปล i. ชื่อเรื่อง

ISBN 978-616-90153-0-7

Original edition copyright 2009 by Stephenie Meyer.

Thai edition copyright 2009 by Book Innovation Co.,Ltd. All rights reserved.

Copyright arranged with Little, Brown and Company (Inc.), New York

New York, USA. through Tuttle-Mori Agency Company, Ltd.

หนังสือเล่มนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติโดยปราชญ์เปรียวสำนักพิมพ์
ลิขสิทธิ์ภาษาไทย อาทิตยา

ปราชญ์เปรียวสำนักพิมพ์

บริษัท บิ๊กอินโนเวชั่น จำกัด

เลขที่ 18 อาคารซีเพลส ชั้น 2 ห้องเลขที่ 18 ซอยลาดพร้าว 18 แขวงจอมพล

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2511-5159 ต่อ 10 โทรสาร 0-2511-5175

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

เลขที่ 108 หมู่ที่ 2 ถนนบางทราย-จตุรนต์ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางทราย นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2882-2255

<http://www.naiin.com>

พิมพ์ที่ บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (1977) จำกัด

ประณตปริยว
สำนักพิมพ์

บรรณาธิการอำนวยการ

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ออกแบบปก

ออกแบบรูปเล่ม

พิสูจน์อักษร

อรนุช ทาบทอง

บุษบง วิทรายคำ

สรรเสรีญ ปัญญาธิวงศ์

ดนุภัทร วิทรายคำ

สุภาพ พันสนิท

คณิตา มีชูบท

เปรี้ยววิชญ์

ลิตานัน รูปสูง

ปณาลี หมั่นต่างใจ

คำนำ

หลังจากที่รอคอยกันมาอย่างใจจดใจจ่อกับบทสรุปของเรื่องราวความรักอันแสนโรแมนติก ระหว่างเอ็ดเวิร์ด แวมไพร์หนุ่มรูปงาม และสาวน้อยเบลล่า ที่ดำเนินมาอย่างต่อเนื่อง จาก “แรกเกิดติกาล” จุดเริ่มต้นของความรักและชีวิตที่แตกต่าง ต่อกันด้วย “นวจันทร์” ที่นำท่านดำดิ่งสู่ความเจ็บปวดจากการพลัดพรากและการเริ่มต้นรักครั้งใหม่ ซึ่งมาพร้อมกับอันตรายที่เข้ามาครอบงำ ตามติดด้วยความเข้มข้นของฉากต่อสู้ใน “คราสสยุมพร” และบทสรุปของการตัดสินใจที่เบลล่าจำเป็นต้องเลือก ระหว่างชายผู้เป็นรักแรกและรักแท้ของเธอ กับชายผู้พร้อมยอมมอบทั้งชีวิตและหัวใจ

หลังจากที่ลุ้นกันมานาน สุดท้าย เอ็ดเวิร์ดและเบลล่าก็ลงเอยกันอย่างสวยงามใน “รุ่งอรุณทัย เล่ม 1” แต่เหตุการณ์กลับไม่จบลงง่ายๆ เช่นนั้น เมื่อมีความเปลี่ยนแปลงอย่างยิ่งใหญ่เกิดขึ้นกับชีวิตของเบลล่า วินาทีชีวิตที่ต้องแลกเปลี่ยนกัน ระหว่างชีวิตหนึ่งที่กำลังดิ้นรนมาด้วยความรัก และชะตาชีวิตของผู้เป็นแม่...

“ปราชญ์เปรียวสำนักพิมพ์” พร้อมแล้วที่จะมอบความตื่นเต้น
ระทึกใจต่อเนื่องจากเล่มที่แล้ว ให้คุณผู้อ่านได้คล้อยตามเรื่องราวและ
จินตนาการอันบรรเจิดของ สเตเฟนี เมเยอร์ ใน “รุ่งอรุณทัย เล่ม 2”
ความรักบทสุดท้ายของหนังสือชุดทไวไลท์ บทสรุปของทุกเรื่องราวที่
ผู้อ่านทุกท่านตั้งตารอคอย รับรองว่ายิ่งสนุก เข้มข้น และเต็มอิ่มทุกฉาก
ทุกตอน ด้วยฝีมือการแปลของ “อาทิตยา” ที่ฝากฝีมือให้ท่านประทับใจ
มาแล้วใน “นวจันทรา” “คราสสยมพร” และ “รุ่งอรุณทัย เล่ม 1”

อนึ่ง ทางสำนักพิมพ์ต้องกราบขอภัยคุณผู้อ่านที่รักทุกท่านเป็น
อย่างสูง ที่นวนิยายเล่มนี้ออกล่าช้าไปกว่ากำหนดการณ์ที่วางไว้ อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม ทางทีมงานได้เร่งมือทำงานกันอย่างเต็มที่เพื่อให้นวนิยายเล่มนี้
เสร็จสมบูรณ์ สมกับที่ทุกท่านรอคอย

ขอให้ผู้อ่านที่รักมีความสุขกับเรื่องราวของตัวละครที่โลดแล่น
ประหนึ่งมีชีวิตอยู่ในจินตนาการของท่าน จากทุกตัวอักษรที่ปรากฏใน
นวนิยายที่ท่านถืออยู่ในมือนี้ ทุกกำลังใจ ทุกคำติชมของท่าน คือกำลังใจ
ให้เราผลิตผลงานที่มีคุณภาพเพื่อผู้อ่านตลอดไป

ขอให้ความรักอยู่คู่กับผู้อ่านตราบนานรันดร์
ปราชญ์เปรียวสำนักพิมพ์

๑. ๒. ๓. ๔. ๕. ๖. ๗. ๘. ๙. ๑๐. ๑๑. ๑๒. ๑๓. ๑๔. ๑๕. ๑๖. ๑๗. ๑๘. ๑๙. ๒๐. ๒๑. ๒๒. ๒๓. ๒๔. ๒๕. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐. ๓๑. ๓๒. ๓๓. ๓๔. ๓๕. ๓๖. ๓๗. ๓๘. ๓๙. ๔๐. ๔๑. ๔๒. ๔๓. ๔๔. ๔๕. ๔๖. ๔๗. ๔๘. ๔๙. ๕๐. ๕๑. ๕๒. ๕๓. ๕๔. ๕๕. ๕๖. ๕๗. ๕๘. ๕๙. ๖๐. ๖๑. ๖๒. ๖๓. ๖๔. ๖๕. ๖๖. ๖๗. ๖๘. ๖๙. ๗๐. ๗๑. ๗๒. ๗๓. ๗๔. ๗๕. ๗๖. ๗๗. ๗๘. ๗๙. ๘๐. ๘๑. ๘๒. ๘๓. ๘๔. ๘๕. ๘๖. ๘๗. ๘๘. ๘๙. ๙๐. ๙๑. ๙๒. ๙๓. ๙๔. ๙๕. ๙๖. ๙๗. ๙๘. ๙๙. ๑๐๐.

๑. ๒. ๓. ๔. ๕. ๖. ๗. ๘. ๙. ๑๐. ๑๑. ๑๒. ๑๓. ๑๔. ๑๕. ๑๖. ๑๗. ๑๘. ๑๙. ๒๐. ๒๑. ๒๒. ๒๓. ๒๔. ๒๕. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐. ๓๑. ๓๒. ๓๓. ๓๔. ๓๕. ๓๖. ๓๗. ๓๘. ๓๙. ๔๐. ๔๑. ๔๒. ๔๓. ๔๔. ๔๕. ๔๖. ๔๗. ๔๘. ๔๙. ๕๐. ๕๑. ๕๒. ๕๓. ๕๔. ๕๕. ๕๖. ๕๗. ๕๘. ๕๙. ๖๐. ๖๑. ๖๒. ๖๓. ๖๔. ๖๕. ๖๖. ๖๗. ๖๘. ๖๙. ๗๐. ๗๑. ๗๒. ๗๓. ๗๔. ๗๕. ๗๖. ๗๗. ๗๘. ๗๙. ๘๐. ๘๑. ๘๒. ๘๓. ๘๔. ๘๕. ๘๖. ๘๗. ๘๘. ๘๙. ๙๐. ๙๑. ๙๒. ๙๓. ๙๔. ๙๕. ๙๖. ๙๗. ๙๘. ๙๙. ๑๐๐.

แด่ใจดี รีมเมอร์ นินจา/ตัวแทนของฉัน
ขอบคุณที่คอยรั้งฉันไว้ให้อยู่กับร่องกับรอย

และขอขอบคุณ มิวส์ วงดนตรีโปรดของฉัน
ที่ตั้งชื่อได้อย่างเหมาะเจาะ
ผู้มอบแรงบันดาลใจอันทรงคุณค่าแก่บทประพันธ์ชุดนี้

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงมีพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ ให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ

มีพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ
มีพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ
มีพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ

สารบัญ

เล่มที่ ๑๑

เบสลา

๑. เบสลา	๑
๒. เบสลา	๒
๓. เบสลา	๓
๔. เบสลา	๔
๕. เบสลา	๕
๖. เบสลา	๖
๗. เบสลา	๗
๘. เบสลา	๘
๙. เบสลา	๙
๑๐. เบสลา	๑๐
๑๑. เบสลา	๑๑
๑๒. เบสลา	๑๒
๑๓. เบสลา	๑๓
๑๔. เบสลา	๑๔
๑๕. เบสลา	๑๕
๑๖. เบสลา	๑๖
๑๗. เบสลา	๑๗
๑๘. เบสลา	๑๘
๑๙. เบสลา	๑๙
๒๐. เบสลา	๒๐
๒๑. เบสลา	๒๑
๒๒. เบสลา	๒๒
๒๓. เบสลา	๒๓
๒๔. เบสลา	๒๔
๒๕. เบสลา	๒๕
๒๖. เบสลา	๒๖
๒๗. เบสลา	๒๗
๒๘. เบสลา	๒๘
๒๙. เบสลา	๒๙
๓๐. เบสลา	๓๐
๓๑. เบสลา	๓๑
๓๒. เบสลา	๓๒
๓๓. เบสลา	๓๓
๓๔. เบสลา	๓๔
๓๕. เบสลา	๓๕
๓๖. เบสลา	๓๖
๓๗. เบสลา	๓๗
๓๘. เบสลา	๓๘
๓๙. เบสลา	๓๙
๔๐. เบสลา	๔๐
๔๑. เบสลา	๔๑
๔๒. เบสลา	๔๒
๔๓. เบสลา	๔๓
๔๔. เบสลา	๔๔
๔๕. เบสลา	๔๕
๔๖. เบสลา	๔๖
๔๗. เบสลา	๔๗
๔๘. เบสลา	๔๘
๔๙. เบสลา	๔๙
๕๐. เบสลา	๕๐

เล่มที่ ๑๒

เบสลา

၁၀၆၇၆၆

၁၁၁၁၁၁

၁၆၆၆

สารบัญ

เล่มที่สอง เบลล่า

1. แผลเผา	18
2. ใหม่	35
3. ออกล้าครั้งแรก	56
4. สัญญา	78
5. ความทรงจำ	102
6. เรื่องประหลาดใจ	122
7. ความช่วยเหลือ	138
8. เจ็ดจรัส	164
9. แผนการเดินทาง	177
10. อนาคต	193
11. ทอดทิ้ง	208
12. เกินห้ามใจ	226
13. เปี่ยมด้วยพรสวรรค์	250
14. ผู้มาเยือน	264
15. การปลอมแปลง	287
16. ประกาศตัว	307
17. เส้นตาย	325
18. กระจายเลือด	340
19. อุบาย	363
20. พลัง	389
21. ความสุขชั่วนิรันดร์	406
ดรรรชนีแวนไพร์	420

สารบัญ

หน้า
ปก
หน้า
ปก

1	หน้าปก
2	หน้าปก
3	หน้าปก
4	หน้าปก
5	หน้าปก
6	หน้าปก
7	หน้าปก
8	หน้าปก
9	หน้าปก
10	หน้าปก
11	หน้าปก
12	หน้าปก
13	หน้าปก
14	หน้าปก
15	หน้าปก
16	หน้าปก
17	หน้าปก
18	หน้าปก
19	หน้าปก
20	หน้าปก
21	หน้าปก
22	หน้าปก

ความรักความพึงพอใจส่วนตัวเป็นสิ่งฟุ่มเฟือยที่จะพึงมีได้ก็ต่อเมื่อ
ได้กำจัดศัตรูไปจนหมดสิ้นแล้ว ถึงตอนนั้นทุกคนที่คุณรักก็คือตัวประกัน
ที่คอยบั่นทอนกำลังใจและขัดขวางการตัดสินใจของคุณ

ออร์สัน สก็อตต์ การ์ด
จักรวรรดิ

ខ្ញុំមិនចង់ដឹងពីអ្វីទាំងអស់នោះទេ ខ្ញុំគ្រាន់តែចង់ដឹងពីអ្វីដែលខ្ញុំបានឮ
ពីអ្នកដែលបាននិយាយពីអ្វីដែលខ្ញុំបានឮពីអ្នកដែលបាននិយាយពីអ្វីដែលខ្ញុំបានឮ
ពីអ្នកដែលបាននិយាយពីអ្វីដែលខ្ញុំបានឮពីអ្នកដែលបាននិយាយពីអ្វីដែលខ្ញុំបានឮ

ស្រីក្រមុំ មិនចង់ដឹងពីអ្វីទាំងអស់នោះទេ

ស្រីក្រមុំ

บทนำ

มันไม่ใช่แค่ฝันร้ายอีกต่อไป เส้นสีดำทะมึนเคลื่อนตัวเข้าหาพวกเรา
ท่ามกลางไอหมอกเย็นยะเยียบที่ลอยคลุ้งจากฝีเท้าของพวกมัน

เรากำลังจะตาย ฉันครุ่นคิดด้วยความตื่นตระหนก ร้อนรนด้วย
ความกังวลที่มีต่อผู้เป็นที่รักที่ฉันคอยปกป้องอยู่ ทว่าเพียงแค่คิดถึงเรื่อง
นี้ก็เป็นการเสียสมาธิอย่างที่ผมไม่อาจจะยอมให้เกิดขึ้นได้

พวกมันลอยโผล่เข้ามา การเคลื่อนไหวนั้นทำให้เลือดคลุ้มสีดำของ
พวกมันปลิวไสว ฉันเห็นมือของมันทางจุ่มลงจนเป็นกรงเล็บสีกระดูก
ของพวกมันกระจายตัวออกห่างจากกัน รุมล้อมดักพวกเราไว้จากทุก
ทิศทาง พวกมันมีจำนวนมากกว่าเราเหลือเกิน มันจบลงแล้ว

แต่ทันใดนั้นเอง สถานการณ์ทั้งหมดก็แปรเปลี่ยนในพริบตา ดุจ
แสงสว่างที่วาบขึ้นมาจากแฟลช ทว่าก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนไป — พวกโวลตูรี
ยังคงย่างกรายเข้ามาหาพวกเรา เตรียมพร้อมที่จะปลิดชีวิตให้สิ้นซาก
แต่สิ่งเดียวที่เปลี่ยนไปอย่างแท้จริงคือ ภาพนั้นดูเป็นอย่างไรในสายตา
ฉันต่างหาก เพราะจู่ๆ ฉันก็โหยหามัน อยากจะให้พวกมันบุกเข้ามา
ความตื่นกลัวเปลี่ยนไปเป็นความกระหายเลือดขณะที่ฉันย่อตัวลงไปข้าง
หน้า ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้ม และเสียงซู่คำรามที่กรรโชกลดไรฟ์พื้นที่
เปิดเปลือย

แพดพา

ความเจ็บปวดนั้นช่างน่าทรมาน

ไซแนแล้ว ฉันกำลังทรมาน ฉันไม่เข้าใจและบอกไม่ถูกว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ร่างกายของฉันพยายามไม่รับรู้ความเจ็บปวดนั้น ฉันถูกดูดกลืนเข้าไปในความมืดที่ทำให้ความทรมานหายไปหลายวินาทีเต็มๆ หรืออาจจะนานนับนาทีเป็นเวลาครั้งแล้วครั้งเล่า และนั่นทำให้การรับรู้ความเป็นจริงยิ่งยากขึ้นไปอีก

ฉันพยายามแยกมันออกจากกัน

สิ่งที่ไม่จริงคือสีดำและไม่รู้สึกเจ็บปวดมากเท่าไร

ความเป็นจริงคือสีแดงและทำให้ฉันรู้สึกเหมือนถูกเสียดยจนตัวขาดครึ่งเหมือนโดนรถบัสชน เหมือนถูกนักมวยเหวี่ยงของชก เหมือนถูกกระแทกขวิด และเหมือนถูกแช่จมอยู่ในน้ำกรดในเวลาเดียวกัน

ความจริงคือรู้สึกว่าร่างกายของฉันยังคงบิดดิ้นรนไปมาทั้งๆ ที่ความเจ็บปวดไม่น่าจะทำให้ฉันสามารถขยับเขยื้อนได้อีกแล้ว

ความจริงคือการรับรู้ว่ามีบางอย่างที่สำคัญยิ่งไปกว่าความทรมานนี้

แต่จำไม่ได้ว่ามันคืออะไร

ความจริงช่างมาถึงอย่างรวดเร็วเหลือเกิน

ชั่วขณะหนึ่ง ทุกอย่างดูปกติ เหมือนในแบบที่ควรจะเป็น ฉันถูกห้อมล้อมด้วยรอยยิ้มและผู้ที่ฉันรัก แต่อย่างไรก็ดี มันก็ไม่เหมือนเสียทีเดียว ดูราวกับว่าฉันกำลังจะได้ทุกอย่างที่ฉันได้ฝืนมา

แต่แล้วก็มีสิ่งเล็กๆ ที่ดูจะไม่สำคัญสิ่งหนึ่งผุดแผกออกไป

ฉันเห็นถ้วยเอียงล้ม เลือดสีเข้มหกกระกระจายเปื้อนลงไปบนสีขาوبرิสซูทรี ฉันโหมตัวไปทันที เห็นมือข้างอื่นๆ ที่ว่องไวกว่า แต่ฉันก็ยังไม่วายหยุดใจไว้ว่า...หากจุดที่เกิดอุบัติเหตุโดยสัญชาตญาณ

ภายในตัวฉัน อะไรบางอย่างกระชากตัวมันเองไปในทิศทางที่ตรงกันข้าม

ฉีกขาด พังทลาย ทุกข์ทรมาน

ความมืดแผ่ปกคลุมอีกครั้ง จากนั้นก็กลืนหายไปกับความทรมานที่มาเป็นระลอกๆ ฉันหายใจไม่ออก ฉันเคยจมน้ำมาแล้วครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนี้มันต่างไป ในคอของฉันร้อนผ่าวเกินกว่าจะทนได้

ส่วนต่างๆ ของร่างกายฉันแตกหักและแยกออกจากกัน...

ความมืดยิ่งเพิ่มขึ้น

ขณะที่ความเจ็บปวดกลับมาอีกครั้ง คราวนี้มีเสียงตะโกนก้อง

“รกลุดแล้วแน่ๆ!”

บางอย่างที่คมกว่ามีดกรีดกระชากผ่านลำตัวฉัน “รกลุด” ฉันรู้ว่ามันแปลว่าอะไร หมายความว่าลูกของฉันกำลังจะตายอยู่ข้างในตัวฉันเอง

“เอาเขาออกมา!” ฉันตะโกนบอกเอ็ดเวิร์ด ทำไมเขายังไม่ทำอีกนะ “เขาหายใจไม่ออกแล้ว! เดี่ยวนี้เลย!”

“มอร์ฟีน -”

เขาอยากรอเพื่อให้ยาแก้ปวดกับฉันในขณะที่ลูกของเรา กำลังจะตายงั้นหรือ?

“ไม่! เดี่ยวนี้เลย -” ฉันหายใจขัดจนพูดต่อไม่ได้

ฉันเห็นจุดดำๆ ปกคลุมแสงสว่างไปทั่วทั้งห้องเมื่อความเจ็บปวดครั้งใหม่เสียดแทงในท้องฉันอย่างเย็นเยียบ มันไม่ปกติ - ฉันดิ้นรนเพื่อปกป้องครรภ์ของฉันทันที ลูกของฉัน เอ็ดเวิร์ด เจคอบน้อยของฉัน แต่ฉันมันอ่อนแอ ปวดของฉันเจ็บร้าวจนออกซิเจนเหือดหายไป

แล้วความเจ็บปวดก็แผ่วลงอีกครั้ง แม้ว่าฉันจะชินกับมันแล้วในตอนนี้อยู่ ลูกของฉัน ลูกฉันกำลังจะตาย...

เวลาผ่านไปนานแค่ไหนแล้วนะ หลายวินาทีหรือหลายนาที่กันแน่ ความเจ็บปวดหายไปแล้ว มันชาจนฉันไม่มีความรู้สึก และมองไม่เห็น แต่ฉันยังคงได้ยินเสียงอยู่ อากาศกลับคืนมายังปอดอีกครั้ง ในคอฉันเต็มไปด้วยฟองอากาศหยาบๆ ที่เคลื่อนขึ้นลงไปมา

“อยู่กับผมก่อนนะเบลล่า! ได้ยินไหม อยู่ก่อน! อย่าทิ้งผมไปอดทนไว้!”

เจคอบนะหรือ? เจคอบบังอยู่ที่นี้ ยังคงพยายามจะช่วยฉัน

แน่นอนว่าฉันอยากบอกเขา แน่นอนว่าฉันจะอดทนสู้ต่อไป ก็ฉันไม่ได้ให้สัญญากับทั้งสองคนไว้หรอกหรือ?

ฉันพยายามหาหัวใจที่กำลังเต้น แต่ฉันไม่รับรู้ว่ามันอยู่ที่ใดในร่างกาย ฉันไม่สามารถรับรู้สิ่งต่างๆ ได้อย่างที่ฉันควรจะเป็น ทุกอย่างดูเหมือนจะอยู่ผิดที่ผิดทางไปหมด พอกะพริบตาถึงทำให้รู้ว่าตาอยู่ที่ไหน ฉันเห็นแสงสว่าง ถึงไม่ใช่สิ่งที่ฉันมองหาแต่ก็ดีกว่าไม่เห็นอะไรเลย

ขณะที่สายตาของฉันพยายามปรับอยู่นั้น เสียงของเอ็ดเวิร์ดก็กระซิบขึ้น “เรเนสเม”

เรเนสเมนั่นหรือ!

ไม่ใช่ลูกชายตัวสีดำที่สมบูรณ์แบบอย่างที่ฉันคิดไว้หรอกหรือ! ฉันช็อกไปชั่วขณะ แต่แล้วความอบอุ่นก็หลั่งไหลเข้ามา

เรเนสเม

ฉันบังคับริมฝีปากให้ขยับ บังคับให้ฟองอากาศเปลี่ยนเป็นเสียง

กระซิบ บังคับให้มือที่แข็งแรงทั้งสองข้างเอื้อมออกไป

“ขอฉัน...ขอเธอให้ฉัน”

แสงสว่างเด่นระยิบระยับจากมือขาวพร่างพรายดุจคริสตัลของ เอ็ดเวิร์ด ประกายที่สะท้อนเจือด้วยสีแดงจากรอยเลือดที่ผิวและที่ยังแดง ไปกว่านั้น ในอุ้งมือของเขา อะไรมองอย่างขี้ขลาดและตื่นหวาด หนีหายไปกับความโลภ ผิวที่เปื่อยของเธอร้อน - ร้อนพอๆ กับของเจคอบ เขาแตะร่างที่อุ่นนั้นเข้ากับแขนที่อุ่นล้ำของฉัน คล้ายกับว่าฉันได้โอบอุ้มเธอไว้

ฉันเพ่งมองและทันใดนั้นทุกอย่างก็กระจ่างขึ้นมา

เรนเนสมิไม่ได้ร้องไห้แต่เธอหอบหายใจเร็วด้วยความตื่นตระหนก ตาของเธอเบิกกว้าง สีหน้าของเธอดูตกใจจนเกือบน่าฆ่า หัวกลมเล็กได้รูปถูกปกคลุมด้วยผมหยิกหนาที่เปราะไปด้วยเลือด ดวงตาของเธอเป็นสีน้ำตาลช็อกโกแลตที่ดูคุ้นเคยทว่าสีเข้มกว่า ภายใต้เลือดที่เปราะเปื้อนอยู่นั้น ผิวของเธอดูซีดขาวเหมือนสิ่งข้างละมุน แก้มทั้งสองของเธอนั้นแดงระเรื่อ

ใบหน้าเล็กๆ ของเธอสวยสมบูรณ์แบบจนทำให้ฉันตะลึง เธอคงมากกว่าพ่อของเธอเสียอีก ไม่น่าเชื่อ เป็นไปไม่ได้

“เรนเนสมิ” ฉันกระซิบ “สวย...เหลือเกิน”

ทันใดนั้น ใบหน้าอันเหลือเชื่อก็ยิ้มให้ฉัน - อย่างกว้างเต็มที่และจริงจัง ได้ริมฝีปากสีชมพูที่เหี่ยยดออกนั้นเต็มไปด้วยฟันน้ำนมที่ขาวดุจหิมะ

เธอนอนหนุนอกฉัน ชูกใช้หาความอบอุ่น ผิวของเธออุ่นและเนียนราวผ้าไหม แต่มันไม่เย็นเหมือนผิวของฉัน

และแล้วความเจ็บปวดก็กลับมาอีกครั้ง - เพียงความอุ่นวาบที่กรัดลงมาหนึ่งครั้ง ฉันหอบหายใจ

แล้วเธอก็หายไป ทารกน้อยน่ารักดูนางฟ้าของฉันไม่อยู่ที่นั่นอีกแล้ว ฉันมองไม่เห็นเธอและไม่สามารถสัมผัสเธอได้

ไม่! ฉันอยากตะโกน เอาเธอคืนมานะ!

แต่ความอ่อนล้า นั้นมากเกินไป แขนของฉันรู้สึกเหมือนสายยางที่
ไม่มีน้ำอยู่ชั่วขณะ จากนั้นก็ไร้ซึ่งความรู้สึกใดๆ อีกต่อไป ฉันรู้สึกเหมือน
ไม่มีแขน ฉันไม่รู้สึกลงถึงตัวฉันเองเลย

ความมืดแล่นเข้าบดบังดวงตาของฉันอย่างหนาแน่นกว่าที่เคยเป็น
เหมือนมีอะไรที่หนาและแข็งมาปิดตาฉันไว้อย่างรวดเร็ว ไม่ได้ปิดแค่ตา
เท่านั้น แต่ยังทั้งน้ำหนักลงอย่างบดขยี้บนร่างฉันด้วย การจะต่อต้านนั้น
เป็นความเหนื่อยยากแสนสาหัส ฉันรู้ว่ามันคงง่ายกว่าถ้ายอมแพ้เสีย
ยอมปล่อยให้ความมืดพาฉันจมดิ่งลึกหายลงไปสู่ที่ที่ไร้ซึ่งความเจ็บปวด
ความเหนื่อยล้า ความกังวลและความกลัว

ถ้าฉันต้องเดินคนเดียวเพื่อช่วยตัวเอง ฉันคงสู้กับมันไม่ได้นานนัก
ฉันเป็นแค่มนุษย์ที่มีกำลังแบบมนุษย์ธรรมดาๆ เท่านั้น ฉันพยายามที่จะ
อยู่กับสิ่งเหนือธรรมชาตินานเกินไป เหมือนที่เจอบเคยพูดไว้

แต่ไม่ใช่เรื่องของฉันตัวคนเดียว

ถ้าฉันเลือกทางที่ง่ายตอนนี้ ยอมปล่อยให้ความมืดลบเลือนตัวฉัน
ออกไป ฉันคงทำให้พวกเขาเสียใจ

เอ็ดเวิร์ด เอ็ดเวิร์ด เส้นด้ายชีวิตของฉันและของเขาถูกรวมร้อย
เข้าด้วยกันเป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว หากตัดเส้นใดออกไปก็เท่ากับตัด
ทำลายทั้งสองเส้น ถ้าเขาจากไป ฉันคงอยู่ต่อไปไม่ได้ ถ้าฉันหายไป เขาก็
คงอยู่ต่อไปไม่ได้เหมือนกัน และโลกที่ไม่มีเอ็ดเวิร์ดก็ดูจะไร้ซึ่งความ
หมายใด เอ็ดเวิร์ดจึงต้องอยู่

เจอบ - ผู้ที่บอกลาฉันครั้งแล้วครั้งเล่าแต่ก็ยังคงกลับมาหาฉัน
ทุกครั้งที่ฉันต้องการเขา เจอบ คนที่ฉันทำร้ายเขาแสนสาหัสหลายครั้ง
จนไม่น่าให้อภัย ฉันจะทำร้ายเขาอีกไหม นี่มันยังไม่แย่ที่สุดอีกหรือ เขา
อยู่เพื่อฉันโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด แต่ตอนนี้ สิ่งเดียวที่เขาร้องขอคือให้ฉัน
อยู่เพื่อเขา

แต่ที่นี้มันมืดเสียจนฉันมองไม่เห็นหน้าทั้งสองคนเลย ไม่มีอะไรที่ดู
เหมือนจริงสักอย่างเดียว นั่นทำให้การไม่ยอมแพ้นั้นยากเหลือเกิน

ฉันพยายามต้านทานความมืด แม้ว่าจะดูเป็นไปโดยสัญชาตญาณก็ตาม ฉันไม่ได้พยายามจะยกมันขึ้นไป ฉันแค่ต่อต้านมันไว้ ไม่ยอมให้มันบดขยี้ฉันอย่างราบคาบ ฉันไม่ใช่เทพเจ้าแอตลาส* และความมืดนั้นหนักรากับโลกทั้งใบ ฉันแบกไว้ไม่ไหว ที่ฉันทำได้คือไม่ยอมให้มันทำลายฉัน

นี่เป็นวิถีชีวิตของฉัน - ฉันไม่เคยแข็งแกร่งพอที่จะจัดการกับสิ่งที่อยู่เหนือการควบคุมของฉัน ไม่เคยโจมตีศัตรู เอาชนะมันได้หรือหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดได้ ฉันเป็นมนุษย์ที่อ่อนแออยู่เสมอ สิ่งเดียวที่ฉันเคยทำได้เสมอมาคือสู้ต่อไป อดทนฟันฝ่า รอดชีวิต

ถึงจุดนี้มันเพียงพอแล้ว วันนี้น่าจะพอได้แล้ว ฉันจะอดทนจนกว่าความช่วยเหลือจะมา

ฉันรู้ว่าเอ็ดเวิร์ดจะทำทุกอย่างที่เขาทำได้ เขาจะไม่ยอมแพ้ และฉันเองก็ไม่ยอมแพ้เหมือนกัน

ฉันค่อยๆ ขยับออกห่างจากความมืดที่ไม่มีอยู่จริงทีละนิดๆ

แต่ก็ยังไม่เพียงพอ - ด้วยความตั้งใจนั้น ในขณะที่เวลายังคงเดินต่อไป ความมืดก็ยังรุกร้าเข้ามายังตัวฉันทีละน้อยๆ ฉันหาอะไรสักอย่างมาเพื่อมอบพลังให้

ฉันมองไม่เห็นแม้แต่หน้าของเอ็ดเวิร์ด ไม่แม้แต่เงาของ อลิซ โรซาลี ซาราลี เรเน่ คาร์โลล์ หรือเอสเม ไม่เลยสักคน มันทำให้ฉันกลัวและฉันคิดว่าอาจจะสาบสูญไป

ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังหลุดมือกว่า - ไม่มีอะไรให้ยึดไว้ได้เลย

ไม่นะ! ฉันต้องรอดไปให้ได้ ฉันมีเอ็ดเวิร์ดอีกทั้งคน ไหนจะเงาของ ซาราลี อลิซ โรซาลี คาร์โลล์ เรเน่ เอสเม...

เรเนสเม

และแล้ว แม้ฉันจะยังมองไม่เห็นอะไร จู๋ๆ ฉันก็รู้สึกได้ถึงบางอย่าง

---

* (Atlas) เทพเจ้า

ฉันวาดภาพว่าแขนฉันมีความรู้สึกขึ้นอีกครั้งเหมือนแขนขาอ่อนหนของ
ปีศาจ และในอ้อมแขนนั้นมีบางอย่างเล็กๆ ที่แข็งและอุ่นจัดถูกโอบอุ้มอยู่
ลูกของฉัน เจ้าตัวน้อย

ฉันเคยทำสำเร็จมาแล้ว ท่ามกลางอุปสรรคที่หนักหนา ฉันก็
แข็งแกร่งพอที่จะมีเรนเสเมมาได้แล้ว พอที่จะอยู่กับเธอจนกว่าเธอนั้น
แข็งแกร่งพอที่จะอยู่ได้โดยไม่มีฉัน

จุดความร้อนในอ้อมแขนอ่อนหนในจินตนาการของฉันข้างรู้สึก
เหมือนจริง ฉันกดกระชับให้แนบชิดมากยิ่งขึ้น ณ จุดที่หัวใจของฉันควร
จะอยู่ เพื่อกอดความทรงจำอันอบอุ่นของลูกสาวฉันไว้ ฉันรู้ว่าฉันจะสู้กับ
ความมืดต่อไปได้ตราบนานเท่าที่ฉันยังทำได้

ความอุ่นที่อยู่ติดหัวใจของฉันเหมือนของจริงขึ้นทุกขณะ อุ่นขึ้น
และอุ่นขึ้น ร้อนขึ้น ความร้อนนั้นรู้สึกเหมือนจริงเสียจน...ไม่น่าเชื่อว่า
เป็นเพียงจินตนาการ

ร้อนขึ้น

ทนไม่ไหวแล้ว ร้อนเกินไป ร้อนเกินไปจริงๆ

ความรู้สึกนั้นไม่ผิดอะไรจากการกำคีม้วนผมด้านที่ร้อนจัด -
ปฏิกิริยาโดยอัตโนมัติของฉันคือการปล่อยมือจากเจ้าสิ่งที่ไม่คาดฝันนั้นเสีย
แต่อ้อมแขนของฉันกลับว่างเปล่า แขนของฉันไม่ได้อยู่ที่อกแต่ทอด
เหยียดยาวไร้ความรู้สึกอยู่ข้างๆ ตัว ความร้อนนั้นมาจากภายในตัวของ
ฉันเอง

ความร้อนแผดเผามากขึ้น - เพิ่มขึ้นจนถึงขีดสุดและเพิ่มขึ้นอีก
จนเกินขีดความรู้สึกใดๆ ที่ฉันเคยประสบมา

ฉันรู้สึกถึงชีพจรที่เต้นอยู่นอกที่ร่อนดังไฟในตอนนี้ นั่นทำให้ฉัน
รู้สึกตัวอีกครั้งหนึ่งว่าหัวใจอยู่ตรงตำแหน่งใด ทันเวลาพอดีกับที่นึก
ภาวนาว่าไม่ควรจะหามันพบเลย ฉันน่าจะยอมให้ความมืดเข้าครอบงำ
ฉันอยากจะยกแขนขึ้นฉีกอกตัวเองและควักเอาหัวใจออกมา - อะไรก็ได้
ที่ทำให้ฉันพ้นจากความทรมานนี้ แต่แขนฉันไร้ซึ่งความรู้สึก แม่น้ำที่

มองไม่เห็นก็ยังขยับไม่ได้

ตอนที่เจมส์หักขาฉันด้วยการเหยียบลงมานั้น เทียบกันไม่ได้เลยกับคราวนี้ ความเจ็บปวดในครั้งนั้นกลายเป็นเพียงตุ้ยด้วยชนนกแสนอ่อนนุ่ม จะให้ฉันกลับไปรับความเจ็บทรมานในตอนนั้นอีกร้อยครั้งก็ยังได้ ฉันจะยอมรับมันไว้อย่างซาบซึ้งเลยทีเดียว

ตอนที่ลูกเตะซี่โครงของฉันอย่างแรงเพื่อที่จะออกมาดูโลกจนตัวฉันแตกออกเป็นเสี่ยงๆ นั้น มันเทียบกันไม่ได้เลย ความเจ็บปวดในครั้งนั้นเหมือนตัวฉันกำลังล่องลอยอยู่ในสระน้ำเย็นฉ่ำ ฉันยอมที่จะกลับไปรับความเจ็บปวดนั้นอีกเป็นพันครั้งก็ยังได้ จะรับมันอย่างซาบซึ้งเลยละ

เปลวไฟยิ่งร้อนขึ้นจนฉันอยากกรีดร้องขอให้ใครก็ได้ฆ่าฉันเสียตอนนี้เลย ฉันจะได้ไม่ต้องทนอยู่กับความเจ็บปวดนี้แม้สักวินาทีเดียว แต่ฉันก็ยังขยับปากไม่ได้ แรกคันทันยังคงกดทับลงมาอย่างหนักหน่วง

ฉันรู้แล้วว่าไม่ใช่ความมืดหรือที่พาฉันดำดิ่งลง แต่เป็นร่างกายของฉันต่างหากที่มันหนักอึ้ง ผังฉันลงในเปลวไฟที่กำลังปะทุขึ้นมาจากหัวใจของฉัน แผ่ขยายความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสไปตามหัวไหล่ ท้อง และไล่ขึ้นไปจนถึงคอและใบหน้า

ทำไมฉันถึงขยับไม่ได้ ทำไมฉันถึงกรีดร้องไม่ได้ มันไม่ควรจะเป็นอย่างนี้สักหน่อย

จากความเจ็บปวดอันแสนสาหัส ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ก็บังเกิดขึ้น - ฉันรู้คำตอบทันทีที่ฉันตั้งคำถามขึ้นมา

มอริเฟน

เหมือนตายมาแล้วหลายล้านครั้ง ตอนเราคุยกันเรื่องนี้ - เอ็ดเวิร์ด คาร์ไลล์และฉัน เอ็ดเวิร์ดและคาร์ไลล์หวังว่าถ้าจัดการระเบิดมากพอก็จะสู้กับความเจ็บปวดจากพิษของแวมไพร์ได้ คาร์ไลล์ทดลองกับเอ็มเม็ตต์ก่อน แต่พิษร้ายนั้นแผดเผาได้เร็วกว่า รุนแรงเกินกว่าการกระจายตัวของยา และปิดเส้นเลือดของเขาจนหมดสิ้นโดยไม่มีเวลาพอที่จะให้มันได้ทันทำงาน

ฉันพยายามทำสีหน้าให้ปกติและพยักหน้า ฉันลอบขอบคุณดาว-
นำโชคที่หายากเต็มทีของฉันที่เอ็ดเวิร์ดอ่านใจฉันไม่ออก

เพราะร่างกายฉันได้รับมอร์ฟินและพิษร้ายรวมกันมาก่อน และฉัน
ก็รู้ความจริง ฉันรู้ว่าความรู้สึกจากยานั้นไม่ได้ผลในขณะที่พิษร้ายแผ่ซ่าน
ไปทั่วร่างกาย แต่ไม่มีทางที่ฉันจะพูดความจริงนั้นออกไป ฉันไม่มีวันทำ
อะไรที่จะยังทำให้เขาไม่ยินยอมเปลี่ยนฉันให้เป็นแวมไพร์มากไปกว่านี้

แต่ฉันก็ไม่คาดคิดมาก่อนว่ามอร์ฟินจะทำให้ฉันเป็นอย่างนี้ - ว่า
มันจะตรึงตัวฉันไว้และทำให้ฉันพูดไม่ออก ทำให้ฉันแน่นิ่งเป็นอัมพาต
ขณะที่กำลังมอดไหม้

ฉันรู้เรื่องราวทั้งหมดดี ฉันรู้ว่าคาร์โลลต้องเจียบกริบให้มากพอที่
จะไม่มีใครจับได้ขณะที่เขากำลังทุกข์ทน และจากที่โรซาลีบอกฉัน ฉันก็รู้
ว่าการกรีดร้องนั้นไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้นเลย และฉันก็หวังว่าฉันอาจจะ
เป็นได้อย่างคาร์โลล ว่าฉันจะเชื่อโรซาลีและหุบปากให้สนิท เพราะฉันรู้
ว่าทุกเสียงกรีดร้องที่หลุดรอดออกจากปากฉันมีแต่จะทำให้เอ็ดเวิร์ดต้อง
ทรมาน

และตอนนี้เรื่องทั้งหมดกลับดูเหมือนตลกร้ายที่ความต้องการของ
ฉันกลายเป็นจริงในที่สุด

ถ้าฉันไม่กรีดร้อง แล้วฉันจะบอกให้พวกเขาฆ่าฉันได้อย่างไร?

ที่ฉันต้องการก็คือตาย และไม่ต้องเกิดมาอีก การดำรงอยู่ทั้งหมด
ของฉันไม่อาจจะขัดความทรมานนี้ได้ มันไม่คุ้มที่จะอยู่ต่อไปให้หัวใจ
เต้นอีกสักครั้ง

ให้ฉันตายเถอะ ปล่อยให้ฉันตายเถอะ

และในห้วงอวกาศอันไร้ที่สิ้นสุดนั้น มีเพียงความเจ็บปวดแสน
สาหัส เสียงกรีดร้องของฉันที่ไม่มีใครได้ยิน ร้องเพื่อขอความตาย ไม่มี
อะไรอีกแม้แต่กาลเวลา มันเลยไม่มีวันจบสิ้น ไม่มีจุดเริ่มต้นไม่มีจุด
สิ้นสุด ห้วงเวลาแห่งความเจ็บปวดที่ไม่มีวันสิ้นสุด

ความเปลี่ยนแปลงหนึ่งเดียวเกิดขึ้นเมื่อจู่ๆ ความเจ็บปวดก็เพิ่มขึ้น

อีกเท่าตัวอย่างไม่น่าเป็นไปได้ จู่ๆ ท่อนล่างของฉันทึซยับไม่ได้ตั้งแต่ก่อน
ได้มอร์ฟีนก็ร้อนดั่งไฟเผาขึ้นมาด้วยเช่นกัน ร่างกายที่แตกหักกลับได้รับการ
การเยียวยา ถักทอประสานเข้าด้วยกันใหม่จากเปลวไฟที่เรงเรงนั้น

ความร้อนที่แผดเผาดำเนินต่อไป

อาจจะผ่านไปนานนับวินาทีหรือนับวัน หลายสัปดาห์หรืออาจจะหลายปี
แต่ในที่สุดเวลาก็กลับมามีความหมายอีกครั้งหนึ่ง

มีสามสิ่งเกิดขึ้นพร้อมกันและเติบโตจากกันและกันอย่างเกี่ยวเนื่อง
จนกระทั่งฉันไม่รู้ว่าส่งไหนเกิดขึ้นก่อนกันแน่ ระหว่างการที่เวลาเริ่มต้น
อีกครั้ง ฤทธิ์ของมอร์ฟีนจางลงหรือตัวฉันที่แข็งแกร่งขึ้น

ฉันรู้สึกว่าจะสามารถควบคุมร่างกายได้ที่ละเล็กละน้อยอีกครั้ง และ
นั่นเองคือจุดแรกที่ฉันกลับมารับรู้การผ่านไปของเวลาอีกครั้ง ฉันรู้ได้จาก
ตอนที่สามารถขยับนิ้วเท้าและกำหมัดได้ ฉันรู้แต่ฉันก็ไม่ได้ขยับตัว

แม้ว่าที่จริงแล้วความร้อนจากไฟจะไม่ลดลงเลยสักนิด แต่ฉันก็
เริ่มหาวิธีใหม่ๆ ในการรับมือกับมัน พยายามสร้างความขึ้นขอบแต่ละ
เปลวไฟอันร้อนรุ่มที่ลามเลียทุกอณูในเส้นเลือด - และฉันก็ค้นพบว่าฉัน
เริ่มที่จะคัดอะไรรอบข้างแล้ว

ฉันจำได้แล้วว่าทำไมฉันถึงไม่ควรกรีดร้อง ฉันจำได้แล้วถึงเหตุผล
ที่ฉันยอมทนความเจ็บปวดแสนสาหัสได้ ฉันจำได้แล้วว่าแม้ตอนนี้จะรู้สึก
ราวกับเป็นไปไม่ได้ แต่ก็มีบางอย่างที่อาจจะคุ้มค่าพอกับการทนทรมาน
ในครั้งนี้

ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นทันเวลาพอดีกับที่ฉันเริ่มจะทนได้ เมื่อแรง
กดทับหนักอึ้งนั้นหายไป สำหรับผู้คนที่มองดูอยู่รอบตัวฉันนั้น ดูเหมือน
ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่สำหรับฉันนี่สิ ขณะที่ตื่นนอนให้เสียงกรีดร้อง
เก็บเจียบอยู่ภายในตัวฉัน - ที่ซึ่งมันจะไม่เล็ดลอดออกมาทำให้ใครต้อง
เจ็บปวดได้นั้น - ฉันกลับรู้สึกราวกับว่าได้เปลี่ยนไปจากคนที่ถูกมัดติดกับ
เสาขณะโดนเผาทั้งเป็น ให้กลายเป็นคนที่ไขว่คว้าเสาดันนั้นเพื่อทนกับ

การถูกเผาต่อไปแทน

ฉันมีกำลังใจพอแค่ว่าจะนอนนิ่งๆ อยู่ตรงนั้น ขณะที่ถูกเผาทั้งเป็น
ประสาทหูของฉันเริ่มได้ยินชัดขึ้นเรื่อยๆ และสามารถนับจังหวะ
เต้นถี่ระรัวของหัวใจตัวเองได้

ฉันสามารถนับจำนวนครั้งของลมหายใจแผ่วๆ ที่ลอดผ่านตาม
ไรฟันของฉันได้

ฉันสามารถนับจำนวนการสูดลมหายใจที่แผ่วต่ำที่อยู่ใกล้ๆ ฉันได้
เป็นลมหายใจที่แผ่วช้าอย่างที่สุด ฉันเลยเพ่งสมาธิจดจ่ออยู่กับมัน
ลมหายใจที่เชื่องช้านั้นหมายถึงเวลาที่ผ่านไปอย่างยาวนานที่สุด ความ
สม่ำเสมอของลมหายใจเพียงตรงเสียวยิ่งกว่านาฬิกา ลมหายใจนั้นพาฉัน
ข้ามผ่านช่วงการเผาเผาที่ร้อนรุ่มมาได้จนถึงปลายทาง

ฉันแข็งแรงขึ้นเรื่อยๆ หัวสมองปลอดโปร่งขึ้น เมื่อมีเสียงใหม่ๆ
ผ่านเข้ามา ฉันก็สามารถฟังออกได้

มีเสียงฝีเท้าเบาๆ เสียงลมโชยเมื่อประตูเปิดออก เสียงฝีเท้านั้น
ใกล้เข้ามาแล้ว ฉันรู้สึกถึงแรงกดที่ข้อมือ ฉันไม่รู้สึกลึกถึงความเย็นเยือก
ของนิ้วมือฉัน เปลวไฟเผาผลาญทุกๆ ความทรงจำที่เกี่ยวกับความเย็น
ให้หมดไปแล้ว

“ยังไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงอีกหรือ?”

“ยัง”

แรงกดที่เบาที่สุดหายใจรดผิวที่ร้อนจัดของฉัน

“ไม่มีกลิ่นมอร์ฟินเหลืออยู่แล้ว”

“ฉันรู้”

“เบลล่า ได้ยินผมไหม?”

ฉันรู้โดยไม่ต้องสงสัยเลยว่าถ้าฉันอ้าปากเมื่อไหร่ ฉันก็จะกรีดร้อง
ดังและเดินไปเดินมาด้วยความเจ็บปวด ถ้าฉันลืมตา ถ้าฉันกระดิกนิ้ว
ถ้าฉันทำ - การเปลี่ยนแปลงใดๆ ก็ตาม นั่นคือการสิ้นสุดการควบคุม
ตนเองโดยสิ้นเชิง

“เบลล่า เบลล่าที่รัก ลืมตาได้ไหม? บีบมือผมได้ไหม?”

มีแรงกดที่นิ้วของฉัน มันยังยากที่จะไม่ตอบรับเสียงนี้ แต่ฉันก็ยังคงนิ่ง ฉันรู้ว่าความเจ็บปวดจากเสียงของเขาตอนนี้ไม่มีอะไรเทียบได้กับสิ่งที่มัน**อาจจะ**เป็นได้ ตอนนี้เขาแค่กลัวว่าฉันจะทรมานเท่านั้นเอง

“บางที...คาร์โลล์ บางทีผมอาจจะ...ซ้ำเกินไป” เสียงของเขาอู้อี้ กระท้อนกระแท่นตรงคำว่า ซ้ำ

ฉันลืงเลอยู่ชั่วครู่

“ฟังเสียงหัวใจของเธอสิเอ็ดเวิร์ด มันเต้นแรงกว่าของเอ็มเม็ตต์ซะอีก ฉันไม่เคยได้ยินอะไรที่มี**ชีวิตชีวา**อย่างนี้มาก่อน เธอจะต้องไม่เป็นไรแน่”

ใช่แล้ว ฉันคิดถูกแล้วที่เงียบไว้ คาร์โลล์จะทำให้เขามั่นใจอีกครั้ง เขาไม่จำเป็นต้องทรมานไปกับฉันด้วยนี่นะ

“แล้ว - กระตุกสันหลังของเธอล่ะ”

“อาการบาดเจ็บของเธอยังไม่มากเท่าเอสเมเลย พิษจะช่วยรักษาเธอเหมือนกับที่รักษาเอสเมเอง”

“แต่เธอหนึ่งเหลือเกิน ผมต้องทำอะไรพลาดไปแน่”

“หรืออาจทำบางอย่างที่ถูกต้องก็ได้ เอ็ดเวิร์ด ลูกพ่อ ลูกทำทุกอย่างที่พ่อทำได้แล้ว และทำมากกว่าด้วยซ้ำ พ่อไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าพ่อเองจะมีความพยายามหรือมีความศรัทธาที่จะช่วยเธอไว้มากขนาดนี้ไหม อย่าโทษตัวเองเลย เบลล่าจะต้องไม่เป็นไร”

เสียงแหบเครือกระซิบ “เธอคงต้องทรมานแน่”

“นั่นเราก็ไม่รู้หรอก ร่างกายเธอได้รับมอร์ฟินมาก เราไม่รู้เลยว่าผลที่เกิดขึ้นกับเธอจะเป็นแบบใด”

มีแรงกดแผ่วเบาที่ด้านในข้อพับข้อศอกของฉัน เสียงกระซิบแว่วมาอีกครั้ง “เบลล่า ผมรักคุณ เบลล่า ผมขอโทษ”

ฉันอยากจะตอบเขาเหลือเกิน แต่ฉันก็ไม่อยากทำให้เขารู้สึกแย่ไปกว่านี้ ในขณะที่ฉันมีกำลังพอที่จะบังคับตัวเองให้อยู่นิ่งๆ ได้

ขณะที่เหตุการณ์เหล่านี้ผ่านไป เบลวไฟก็ยังคงแผดเผาตัวฉัน แต่ในหัวของฉันเองก็เริ่มมีที่ว่างมากขึ้นแล้วในตอนนี มีที่ว่างมากพอที่จะครุ่นคิดถึงบทสนทนาของพวกเขา มีที่ว่างมากพอที่จะจดจำว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง มากพอที่จะมองไปยังอนาคตข้างหน้า และยังคงมีที่ว่างเหลือมากพอสำหรับความทรงจำอีกด้วย

และมีที่เหลือให้ความกังวลด้วย

ลูกฉันอยู่ไหน ทำไมเธอถึงไม่อยู่ที่นี่ ทำไมพวกเขาไม่พูดถึงลูกฉัน?

“ไม่ ผมจะอยู่ที่นี้” เอ็ดเวิร์ดกระซิบตอบความคิดที่ไม่ได้พูดออกไป “เดี๋ยวพวกเขาก็นึกออกเองนั่นแหละ”

“น่าสนใจนะ” คาร์โลสพูดขึ้น “ขนาดฉันคิดว่าฉันเคยเห็นมาทุกอย่างแล้วนะนี่”

“เดี๋ยวผมค่อยจัดการกับมันทีหลัง เราจะต้องจัดการกับมัน” ผ่ามือที่พู่ทองของฉันถูกกดเบาๆ ด้วยอะไรบางอย่าง

“ฉันมั่นใจว่าพวกเราทั้งห้าคนสามารถทำให้ไม่เกิด...การนองเลือดได้”

เอ็ดเวิร์ดถอนใจ “ผมไม่รู้ว่าจะอยู่ข้างไหนดี ใจจริงผมอยากจะหวดเสียทั้งคู่นั่นละ เอาเถอะ ไว้ก่อนแล้วกัน”

“ฉันสงสัยจริงๆ ว่าเบลล่าจะคิดยังไง - เธอจะอยู่ข้างไหนนะ” คาร์โลสคิดออกมามั่งๆ

มีเสียงหัวเราะหึๆ หุ่่มต่ำ “ผมมั่นใจว่าเธอจะต้องทำให้แปลกใจแน่ๆ เธอมักทำอย่างนี้เสมอ”

เสียงฝีเท้าของคาร์โลสห่างออกไปอีกครั้ง ฉันหงุดหงิดที่ไม่มีคำอธิบายต่อ พวกเขาคุยกันเหมือนเป็นปริศนาเพื่อทำให้ฉันหงุดหงิดหรือนี้

ฉันกลับมาับลมหายใจของเอ็ดเวิร์ดเพื่อคำนวณเวลาอีกครั้ง

หนึ่งหมื่นเก้าร้อยสี่สิบสามครั้งผ่านไป เสียงฝีเท้าอีกเสียงก็ดังขึ้นในห้อง เบากว่า...เป็นจังหวะมากกว่า

แปลกที่วันนี้ฉันสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงฝีเท้าได้

อย่างที่ไม่เคยทำได้มาก่อน

“อีกนานแค่ไหน” เอ็ดเวิร์ดถาม

“อีกไม่นานแล้วละ” อลิซบอกเขา “เห็นไหมล่ะว่าเธอเริ่มดูชัดขึ้นเรื่อย ๆ? ฉันเห็นเธอได้ดีกว่าเดิมเยอะเลย” เธอถอนหายใจ

“ยังรู้สึกแย่อยู่รึเปล่า”

“รู้สึกสิ ขอขอบคุณที่ถามนะ” เธอบ่น “เป็นเธอ เธอก็คงกลัวเหมือนกันนั่นแหละ ถ้ารู้ว่าถูกขังอยู่ในสันดานดิบของตัวเอง ฉันเห็นแวมไพร์ได้ชัดที่สุดเพราะฉันก็เป็นแวมไพร์ ฉันเห็นมนุษย์ได้ชัดพอประมาณเพราะฉันเคยเป็นมนุษย์มาก่อน แต่ฉันไม่เห็นพวกลูกผสมเลย เพราะฉันไม่เคยเจออะไรอย่างนี้เลยจ้ะ!”

“ตั้งใจหน่อยสิอลิซ”

“ก็ได้ ตอนนี้อาจจะเห็นเบลล่าได้ง่ายยิ่งกว่าอะไรเสียอีก”

ความเจ็บเกิดขึ้นยาวนาน และแล้วเอ็ดเวิร์ดก็ถอนหายใจ เป็นเสียงใหม่ที่ฟังดูมีความสุขมากขึ้น

“เธอจะต้องไม่เป็นไร” เขาถอนหายใจ

“แน่นอนอยู่แล้ว”

“สองวันที่แล้วเธอดูไม่ค่อยมั่นใจเลยนะ”

“ก็เพราะสองวันที่แล้วฉันมองไม่เห็นทะเลปูโปรงเลยนะสิ แต่ตอนนี้เธอไม่มีจุดบอดเหลืออยู่อีกแล้ว เห็นเธอได้ชัดแจ๋ว เรื่องกล้วย ๆ เลย”

“ช่วยตั้งใจดูให้ฉันทีจะได้ไหม? บอกฉันหน่อยอีกนานแค่ไหน”

อลิซถอนหายใจ “ใจร้อนจริง ได้ ขอเวลาฉันสักหนึ่งวินา...”

มีเสียงหายใจแผ่วเบา

“ขอบใจนะ อลิซ” เสียงของเขาฟังดูสดใสขึ้น

“อีกนานแค่ไหน พุดออกมาดังๆ ให้ฉันได้ยินได้ไหม ฉันขอมากไปหรือยังกัน? อีกกี่วินาทีที่ฉันจะถูกเผาอยู่อย่างนี้? หนึ่งวินาที? 20 วินาที? อีกวันหนึ่ง? อีก 86,400 วินาที? หรือมากกว่านั้น?”

“เธอจะออกมาเยี่ยมยอดที่สุดเลยละ”

เอ็ดเวิร์ดคำรามเบาๆ “เธอก็เป็นอย่างนี้มาตลอดนะแหละ”

อลิซพ่นลมหายใจออกมาโดยแรง “เธอรู้ว่าฉันหมายความว่าอะไร
ดูเธอสิ”

เอ็ดเวิร์ดไม่ได้ตอบ แต่คำพูดของอลิซทำให้ฉันเกิดความหวังว่า
ฉันอาจจะดูไม่เหมือนก่อนถ่านอย่างที่เราู้สึกก็เป็นได้ รู้สึกรากับว่าตอนนี้
ฉันไม่ผิดอะไรจากกองถ่านรู้สึกของหนึ่ง ทุกอณูของร่างกายคงกลายเป็น
ถ่านถ่านไปแล้ว

ฉันได้ยินอลิซออกไปจากห้องอย่างรวดเร็ว ฉันได้ยินเสียงเสื้อผ้า
ของเธอเสียดสีกัน ฉันได้ยินเสียงหนึ่งๆ จากหลอดไฟที่แขวนอยู่บนเพดาน
ฉันได้ยินเสียงสายลมอ่อนพัดโบกอยู่นอกบ้าน ฉันได้ยินเสียงทุกอย่าง

ข้างล่างมีคนกำลังดูเบสบอล ทีมมาริเนอร์ชนะด้วยแต้ม 2 วัน

“ตาฉันแล้ว” ฉันได้ยินโรซาลีกระซอกเสียงบอกบางคนที่ตอบรับ
ด้วยเสียงคำรามที่ดูดัน

“นี่ เดียวนี่เลย” เอ็มเม็ตต์เตือน

ใครบางคนทำเสียงขู่

ฉันฟังต่อไปแต่ก็ไม่มีอะไรนอกจากเสียงแข่งเบสบอลซึ่งไม่น่าสนใจ
มากพอที่จะสามารถทำให้ฉันลืมความเจ็บปวดได้ ฉันเลยหันกลับมาฟัง
เสียงหายใจของเอ็ดเวิร์ดต่อไปเพื่อนับทุกๆ วินาทีที่ผ่านพ้นไป

21,917 และอีกครั้งวินาทีต่อมา ความเจ็บปวดเปลี่ยนไป

ด้านที่เป็นข่าวดีก็คือ ความเจ็บปวดค่อยๆ หายไปโดยเริ่มจาก
ปลายนิ้วมือและนิ้วเท้า มันหายไปอย่างช้าๆ แต่อย่างน้อยก็มีการ
เปลี่ยนแปลง ต้องใช้แน่ๆ ความเจ็บปวดกำลังจะหายไป...

จากนั้นก็เป็นอย่างร้าย ความร้อนในคอของฉันไม่เหมือนเดิม ไม่ใช่
ร้อนเป็นไฟเท่านั้น แต่ฉันยังคอแห้งอีกด้วย แห้งเหมือนกระดุก กระหาย
เหลือเกิน ไฟที่ลุกไหม้ ความกระหายที่แผดเผา

ข่าวร้ายอีกข่าว ไฟในหัวใจฉันก็ร้อนขึ้นด้วย

หัวใจที่เต้นถี่ระวอยู่แล้วของฉันยิ่งเร่งเร็วมากขึ้น - ไฟทำให้เกิด

จังหวะการเต้นใหม่ที่บ้าคลั่ง

“คาร์โลส” เอ็ดเวิร์ดเรียก เสียงต่ำแต่ชัดเจน ฉันรู้ว่าคาร์โลสน่าจะไดยิน ถ้าเขาอยู่ในตัวบ้านหรือไม่ไกลจากแถวนี้

ไฟที่ร้อนรุ่มหายไปจากมือของฉันทำให้ฉันหายใจและเย็นลง แต่มันกลับไปอยู่ที่หัวใจฉัน เผาผลาญร้อนเยี่ยงดวงอาทิตย์และเต้นเป็นจังหวะเร็วเร็วแบบใหม่

คาร์โลสเข้าห้องมาพร้อมกับอลิซ เสียงฝีเท้าของพวกเขาช่างแตกต่างกันเหลือเกิน ฉันสามารถบอกได้กระทั่งว่าคาร์โลสอยู่ข้างขวา และเดินนำอลิซอยู่หนึ่งฟุต

“ฟังสิ” เอ็ดเวิร์ดบอกพวกเขา

เสียงที่ดังที่สุดในห้องตอนนี้คือเสียงการเต้นของหัวใจฉันที่บ้าคลั่งราวกับไฟ

“อา” คาร์โลสพูดขึ้น “มันใกล้จะจบแล้ว”

ความรู้สึกโล่งใจจากคำพูดของเขาถูกข่มให้จางหายไปด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัสที่หัวใจของฉัน

แต่ที่ข้อมือและข้อเท้าฉันเป็นอิสระแล้ว ที่ตรงนั้นไฟได้ดับมอดลงอย่างสิ้นเชิง

“อีกไม่นานหรอก” อลิซเห็นด้วยอย่างกระตือรือร้น “ฉันจะไปตามคนอื่นมานะ จะให้เรียกโรซาลีไหม...”

“ได้ - ให้เด็กอยู่ห่างไว้นะ”

อะไรนะ ไม่ ไม่! เขาหมายความว่ายังไง ให้ลูกของฉันอยู่ห่างๆ เข้าไว้? เขาคิดอะไรของเขาอยู่?

นิ้วมือทั้งห้าของฉันกระตุก - ความขุ่นใจทลายความเฉยชาภายนอกออกมา ทั้งห้องเงียบกริบ นอกจากเสียงหัวใจของฉันที่เต้นดังราวกับเสียงค้อนทุบ ในขณะที่ทุกคนหยุดหายใจไปชั่วขณะเพื่อฟังมัน

นิ้วมือกระตุกไร้ทิศทางของฉันถูกกุมไว้ “เบลล่า? เบลล่า? ที่รัก?”

ฉันจะตอบเขาโดยไม่กรีดร้องได้ไหม ฉันครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้น

เปลวไฟที่หน้าอกฉันก็ร้อนกว่าเดิม ระบายผ่านข้อศอกและหัวเข่าของฉัน
อย่าเสี่ยงเลยจะดีกว่า

“ฉันจะพาพวกเขาขึ้นมานะ” อลิซพูดด้วยเสียงที่แผ่วแว่วเร่ร่อน
ฉันได้ยินเสียงลมพัดวูบขึ้นตอนเธอพุ่งผ่านออกไป

และจากนั้น - ใจ

จังหวะหัวใจฉันทะยานขึ้น มันเต้นรัวราวใบพัดของเฮลิคอปเตอร์
ที่หมุนคว้างในระดับเสียงคงที่ ราวกับจะปั่นชีโครงของฉันให้ละเอียด
เปลวไฟมารวมอยู่ที่กลางอกของฉัน ดูดเปลวไฟจากทุกส่วนของร่างกาย
ฉันมาสูมให้กลายเป็นกองไฟที่ดูจะร้อนแผดเผาได้มากขึ้นอีก ความ
เจ็บปวดนั้นมากพอจะทำให้ฉันหมดสติไป ทำให้มือที่กำลังเสาะไม่ได้อย่าง
มั่นคงนั้นคลายลงได้ หลังของฉันแอ่นขึ้นสุดล้าราวกับเปลวไฟนั้น
กำลังหัวใจฉันไว้แล้วจุดกระซอกตัวฉันให้ลอยขึ้น

ฉันผืนทุกส่วนของร่างกายไม่ให้หลุดเป็นชิ้นๆ ในขณะทีหลังของ
ฉันงอรั้งตัวลงไปอยู่กับเตียง

มันกลายเป็นการต่อสู้ในตัวฉัน - หัวใจฉันเต้นรัวแข่งกับไฟที่กำลัง
แผดเผา ไม่มีใครชนะ ในที่สุดไฟก็มอดลงเผาผลาญทุกอย่างที่มอดไหม้
ได้จนเป็นจุณ แล้วหัวใจของฉันก็โลดทะยานขึ้นไปสู่จังหวะสุดท้าย
ของมัน

เปลวไฟสงบนิ่งกับเหือกสุดท้ายของอวัยวะมนุษย์เพียงหนึ่งเดียวที่
เหลืออยู่ในตัวของฉัน การดิ้นรนระลอกนั้นถูกขานรับด้วยเสียง “ตุบ” ที่
หนักแน่นและฟังดูกลวง หัวใจของฉันกระตุกอยู่สองครั้ง และมีเสียงดัง
“ตุบ” เบาๆ อีกครั้ง ครั้งเดียวเท่านั้น

ไม่มีเสียงใด ไม่มีลมหายใจ ไม่มีแม้กระทั่งลมหายใจของฉัน
ชั่วขณะหนึ่ง สิ่งเดียวที่ฉันรู้สึกได้ก็คือ ไม่มีความเจ็บปวดใดเหลือ
อยู่อีกเลย

แล้วฉันก็ลืมตาขึ้นและเพ่งมองขึ้นไปด้วยความสงสัย

2

ใหม่

ทุกอย่างชัดเจนเหลือเกิน

คมชัดและละเอียด

แสงไฟเหนือหัวยังคงเป็นแสงจ้าจนแสบตา แต่ฉันก็ยังมองเห็นได้ถึงขดลวดในหลอดไฟ ฉันเห็นแต่ละสีในสีรุ้งที่ปรากฏในแสงสีขาว เห็นไปจนถึงสีที่แปดที่ฉันเองยังไม่สามารถบอกชื่อสีได้ถูก

เบื้องหลังแสงนั้น ฉันสามารถแยกแยะทุกอย่าง อนุของไม้สีเข้มที่กรุเพดานเหนือหัวได้ และเห็นถึงกลุ่มฝุ่นที่แยกออกเป็นสองกลุ่มลอยคลุ้งอยู่ในอากาศด้านหน้าของม้านั้น ด้านหนึ่งมีแสงสว่างส่องไปถึง กับอีกด้านหนึ่งที่ตกอยู่ในความมืด เห็นตัดกันได้อย่างชัดเจน มันหมุนคว้างไปรอบๆ กันและกันราวกับดาวเคราะห์ดวงจิ๋วที่เร่งระบ่ำอยู่

กลุ่มฝุ่นนั้นสวยมากจนฉันต้องสูดหายใจด้วยความตื่นตะลึง อากาศไหลกรูม้วนเป็นเกลียวลงในคอของฉัน แต่การกระทำอย่างนั้นดูจะไม่ปกติเอาเสียเลย ฉันพิจารณาจนรู้ว่าปัญหาคือการกระทำเช่นนั้นไม่ได้ทำให้รู้สึกโล่งขึ้นเลย ฉันไม่ต้องการอากาศ ปอดของฉันไม่ต้องการอากาศ มันไม่ตอบสนองกับอากาศที่ไหลเข้ามา

ฉันไม่ต้องการอากาศ แต่ฉันก็ชอบมัน ในอากาศนั้น ทำให้รู้สึกได้ถึงบรรยากาศรอบตัว - ได้รสชาติละมุนของฝุ่น อากาศที่สงบนิ่งผสมกับอากาศเย็นที่พัดผ่านเข้ามาทางประตู รู้สึกได้ถึงความสดชื่นที่นุ่มนวลบางอย่างที่อบอุ่นและน่าหลงใหล บางอย่างที่น่าจะเป็นความชุ่มชื้น แต่ไม่ใช่...กลิ่นของมันทำให้คอฉันแห้งผาก เป็นร่องรอยจางๆ ของพิษร้ายที่แผดเผา เจือไปด้วยกลิ่นคลอรีนและแอมโมเนีย แต่ที่สัมผัสได้ชัดเจนที่สุดนั้นคือกลิ่นดอกไม้อันหอมหวานปนกับกลิ่นของไอแดด เป็นสิ่งที่ใกล้เคียงกับตัวฉันมากที่สุด

พอเริ่มหายใจ ฉันก็ได้ยินเสียงคนอื่นหายใจอีกครั้งเหมือนกัน กลิ่นลมหายใจของพวกเขาไม่ใช่กลิ่นหอมหวานของกลิ่นดอกไม้ปนกลิ่นไอแดด แต่เป็นรสชาติใหม่ของอบเชย ดอกผักตบชวา ลูกแพร์ น้ำทะเล ขนมหิงที่กำลังสุก ต้นสน วานิลลา หนั๋ง แอปเปิ้ล มอส ลาเวนเดอร์ ช็อกโกแลต...ฉันเปรียบเทียบกับกลิ่นพวกนั้นอยู่ในใจ แต่ไม่มีกลิ่นไหนที่เหมือนกันเสียทีเดียวเลย ทั้งหมดล้วนแล้วแต่หอมหวานและน่าหลงใหล

เสียงทีวีข้างล่างเงียบไปแล้ว ฉันได้ยินเสียงใครบางคน - ไซโรซาลิ ไหมนะ - เดินอยู่ชั้นล่าง

ฉันยังได้ยินเสียงเป็นจังหวะโครมครามเบาๆ คลอไปกับเสียงอันแผดดังด้วยความโกรธ เพลงแร็ปหรือไม่ ฉันสับสนอยู่ครู่หนึ่ง และแล้วเสียงนั้นก็ค่อยๆ หายไปเหมือนเสียงที่ดังมาจากรถที่เปิดหน้าต่างไว้แล่นผ่านไป

ฉันสะดุ้งเล็กน้อย เมื่อรู้สึกว่ามันคือเสียงที่ฉันคิดไว้จริงๆ นี่ฉันจะได้ยินเสียงอะไรๆ ไปไกลจนถึงทางหลวงไหมนะ

ฉันไม่รู้สีกตัวเลยว่ามีใครจับมือไว้จนกระทั่งมือนั้นบีบมือฉันเบาๆ เพื่อซ่อนความเจ็บปวดเหมือนที่แล้วมา ร่างกายของฉันแน่นิ่งไปอีกครั้งด้วยความประหลาดใจ สัมผัสนั้นไม่ได้เป็นอย่างที่คาดไว้ ผิวมันเนียนนุ่ม แต่อุ่นหมวกกลับผิดไปจากเดิม มันไม่เย็น

หลังจากเสียวินาทีแห่งความตกตะลึง ร่างกายของฉันก็ตอบสนอง

การสัมผัสที่ไม่คุ้นเคยด้วยวิธีที่ทำให้ฉันตกใจมากขึ้นไปอีก

ลมซึ่งติดอยู่ที่คอของฉันพุ่งออกมากระทบพื้นเบาๆ พังเหมือน
ฝูงผึ้งบินหึ่งๆ ก่อนที่เสียงนั้นจะเล็ดลอดผ่านริมฝีปาก กล้ามเนื้อทั้งหมด
ก็เกร็งตัวขึ้น และฉันรอนห็นให้พ้นจากสัมผัสที่ไม่รู้จักนั้น ฉันหมุนตัว
ตีสองกากลบหลังอย่างรวดเร็วเสียจนภาพของห้องทั้งห้องควรจะกลายเป็น
ความพว้ามัว — แต่มันกลับไม่เป็นเช่นนั้น ฉันเห็นทุกอณูของฝุ่น
ทุกรอยแตกของผนังไม้ ทุกเศษด้ายเล็กๆ ที่ปลิวว่อนอยู่ต่อหน้าต่อตา

และแล้วเมื่อฉันพบตัวเองย่อตัวหมอบติดกับกำแพงอย่างปกป้อง
— ประมาณสี่วาที่สิบหกของวินาทีต่อมา — ฉันก็เข้าใจแล้วว่าอะไร
ที่ทำให้สะอึกตกใจก่อนหน้านี้ และรู้ว่าตัวเองออกจะตกใจเกินเหตุไป
สักหน่อย

โอ...แน่นอน ตัวของเอ็ดเวิร์ดนั้นไม่เย็นสำหรับฉันเลย ตอนนี้อย่า
อุณภูมิเท่าๆ กันแล้ว

ฉันหมอบอยู่อย่างนั้นต่อไปอีกประมาณเศษเสี้ยวของแปดวินาที
เพื่อปรับตัวกับภาพที่เห็นตรงหน้า

เอ็ดเวิร์ดโน้มตัวข้ามเตียงผ่าตัดที่เคยเป็นเหมือนกองเพลิงเผาไหม้
ตัวฉัน เขาเอื้อมมือมาหาฉันด้วยสีหน้าที่ดูกระวนกระวาย

ใบหน้าของเอ็ดเวิร์ดเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด แต่การมองเห็นอย่าง
กว้างไกลของฉันรับภาพอย่างอื่นเข้ามาในสายตาได้หมดด้วยเช่นกัน —
เผื่อไว้ก่อน สัญชาตญาณในการป้องกันตัวถูกปลุกขึ้นมาในตัวฉัน และ
มันสั่งให้ฉันมองหาสัญญาณอันตรายใดๆ ก็ตามโดยอัตโนมัติ

ครอบครัวแวมไพร์ของฉันรออยู่ตรงกำแพงข้างประตูอีกฟากหนึ่ง
ซึ่งอยู่ห่างออกไปด้วยความระมัดระวัง เอ็มเม็ตต์และแจสเปอร์ยืนอยู่
ข้างหน้าต่างกับว่ามีอันตรายอะไรอย่างนั้นแหละ จมูกของฉันบานออก
สูดหากลิ่นของอันตราย ฉันไม่ได้กลิ่นอะไรที่ผิดที่ผิดทาง กลิ่นหอม
นำกินจางๆ ของบางอย่าง - แต่ถูกปนเปื้อนด้วยกลิ่นสารเคมีรุนแรง -
ทำให้รู้สึกระคายเคืองคอขึ้นมาอีกครั้ง สร้างความเจ็บปวดและแสบร้อน

อลิซยื่นหน้าออกมามองอยู่เบื้องหลังข้อศอกของแจสเปอร์ด้วยรอยยิ้มกว้าง พินของเธอมองเป็นประกายสะท้อนให้เห็นเป็นสีรุ้งแปดสีอีกเช่นกัน

รอยยิ้มนั้นคืนความมั่นใจให้ฉันจนปะติดปะต่อเรื่องราวได้ แจสเปอร์และเอ็มเม็ตยืนอยู่ข้างหน้าเพื่อปกป้องคนอื่นๆ เหมือนอย่างที่ผมคาดไว้ แต่ที่ยังไม่ทันได้รู้ตัวในทันทีก็คือ ความจริงที่ว่าฉันเองที่เป็นตัวอันตราย ทั้งหมดนี้ยังไม่ใช่เรื่องสำคัญ ประสาทสัมผัสและความรู้สึกนึกคิดส่วนใหญ่ของฉันยังคงจ่ออยู่กับใบหน้าของเอ็ดเวิร์ด

ใบหน้าในช่วงวินาทีที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน

ก็ครั้งมาแล้วนะที่ผมได้จ้องมองเอ็ดเวิร์ดและชื่นชมความงดงามของเขา ก็ชั่วโง่ - ก็วัน ก็สัปดาห์ - ของชีวิตผมที่ผืนดินเรื่องความงดงามที่สมบูรณ์แบบ ฉันคิดว่ารู้จักใบหน้าของเขามากกว่าหน้าของตัวเองเสียอีก คิดว่าเป็นสิ่งหนึ่งที่ชัดเจนในโลกทั้งใบของผม - ความงดงามไร้ที่ติของใบหน้าเอ็ดเวิร์ด

ฉันอาจจะตอบได้ด้วยก็ได้

เป็นครั้งแรกที่ผมมีดและข้อจำกัดอันอ่อนแอของดวงตาแบบมนุษย์ของผมถูกกำจัดออกไป ฉันเห็นใบหน้าของเขา ฉันอ้าปากสุดลมหายใจแรงด้วยความตระหนก ดิ้นรนค้นหาถ้อยคำ แต่ก็ไม่สามารถหาคำพูดที่เหมาะสมได้ ฉันต้องการคำที่ดีกว่านี้

เมื่อถึงจุดนี้ ความสนใจด้านอื่นของผมก็รับรู้จนแน่ใจแล้วว่าไม่มีอันตรายใดๆ หลงเหลืออยู่อีกนอกจากตัวของตนเอง ฉันยึดตัวตรงโดยอัตโนมัติ เกือบจะเป็นเวลาหนึ่งวินาทีเต็มแล้วที่ผมขึ้นมายืนบนโต๊ะตัวนี้

ชั่วขณะหนึ่ง ความสนใจของผมหันเหไปสู่วิธีที่ร่างกายของตัวเองเคลื่อนไหว ทันทีที่คิดที่จะยืนตัวตรง ชั่วพริบตาผมก็ยืนตัวตรงเรียบร้อยแล้ว การกระทำนั้นกินเวลาไม่ถึงใจเลย ความเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นไปในทันทีคล้ายกับว่าแทบจะไม่ได้ขยับตัวเลยด้วยซ้ำ

ฉันยังคงจ้องหน้าเอ็ดเวิร์ด ยืนนิ่งไม่ไหวติงอีกครั้ง

เขาเดินรอบโต๊ะอย่างช้าๆ - แต่ละก้าวใช้เวลาเกือบครึ่งวินาที แต่แต่ละก้าวต่อเนื่องเหมือนแม่น้ำที่ไหลผ่านก้อนหินเรียบ - มือของเขายังคงเหยียดตรง

ฉันมองดูความงดงามในการย่างก้าวของเขา ซึมซับไว้ด้วยดวงตาคู่ใหม่ของฉัน

“เบลล่า?” เขาเรียกชื่อฉันด้วยเสียงต่ำๆ อย่างปลอบโยนแต่เจือด้วยความกังวล

ฉันไม่สามารถตอบรับได้ทันทีเพราะตกอยู่ในภวังค์ของเสียงอันไพเราะนุ่มนวลนั้น เป็นความไพเราะดุจบทเพลงซิมโฟนีที่สมบูรณ์แบบที่สุด ลึกซึ้งกว่าเครื่องดนตรีที่รังสรรค์โดยฝีมือมนุษย์ชั้นใดๆ...

“เบลล่าที่รัก ผมขอโทษ ผมรู้ว่ามันสับสนวุ่นวายไปหมด แต่คุณไม่เป็นไรแล้ว ทุกอย่างเรียบร้อยดี”

ทุกอย่างจั้นหรือ จิตใจของฉันหมุนกลับไปสู่ชั่วโง่งมสุดท้ายแห่งความเป็นมนุษย์ แต่ความทรงจำนั้นก็รางเลือนไปเสียแล้ว ราวกับกำลังมองผ่านผ้าที่หนาสีดำ - เพราะดวงตาแบบมนุษย์ของฉันนั้นบอดไปแล้วครึ่งหนึ่ง ทุกอย่างดูพร่ามัวไปหมด

ตอนที่เขาพูดว่าทุกอย่างเรียบร้อย นั้นรวมถึงเรนสมด้วยรีเปล่า เธออยู่ไหน อยู่กับโรซาลีหรือ ฉันพยายามนึกถึงหน้าของเธอ - ฉันรู้ว่าเธองดงาม - แต่มันช่างน่ารำคาญเวลาพยายามมองดูเธอด้วยความทรงจำของมนุษย์ ใบหน้าของเธอถูกปกคลุมอยู่ในความมืด ข้างมัวหม่น...

เจacobล่ะ เขาเป็นอะไรหรือเปล่า เพื่อนสนิทผู้ทนทุกข์ทรมานมานานของฉัน เกิดยึดฉันแล้วหรือยัง เขากลับไปที่ฝูงของแซมแล้วละหรือ แล้วเชิร์กกับลีโอห์ไปด้วยหรือเปล่า

พวกคัลเลนล่ะ ปลอตกภัยไหม หรือการเปลี่ยนแปลงของฉันทำให้เกิดสงครามขึ้นกับฝูงหมาป่าไปแล้ว การปลอบใจของเอ็ดเวิร์ดช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้นได้หมดเลยหรือเปล่า หรือเขาเพียงแค່พยายามทำให้ฉันสงบลงเท่านั้น

แล้วชาร์ลิสละ ฉันจะบอกเขาอย่างไรดี เขาต้องโทรมาตอนฉันกำลัง
ทรมานจากการถูกเผลออยู่เป็นแน่ พวกเขาบอกชาร์ลิสไปว่าอย่างไรนะ เขาจะ
คิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉันกันละนี่

ขณะที่ฉันใช้เวลาราวสี่ขวบปีในการครุ่นคิดว่าจะถามคำถาม
ไหนก่อนดีนั้น เอ็ดเวิร์ดก็ยื่นมือเข้ามาหาพร้อมใช้ปลายนิ้วลูบได้ที่แก้ม
ของฉัน สัมผัสนั้นเนียนดุจผ้าซาติน นุ่มราวขนนก และตอนนี้ก็มีอุณหภูมิ
ที่เท่ากับกับอุณหภูมิของฉันพอดี

สัมผัสของเขาราวกับจะกวาดเอาสิ่งที่อยู่ใต้ผิวของฉันไปด้วย
ลึกลงไปถึงกระดูกบนใบหน้า รู้สึกเสียวซ่าเหมือนกระแสไฟฟ้า - ที่ซัด
ผ่านกระดูก ไหลลงไปถึงกระดูกสันหลังและสร้างความปั่นป่วนอยู่ในช่อง-
ท้อง

เดี๋ยวก่อน ฉันคิดขณะที่ความสับสนวุ่นวายนั้นแปรเปลี่ยนเป็นความ
อบอุ่น - ความโหยหา ก็ความรู้สึกแบบนั้นมันไม่ใช่อะไรที่ฉันควรจะต้อง
เสียไปหรอกหรือ ไหนว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของการแลกเปลี่ยนใจละ

ฉันคือแวมไพร์แรกเกิด ความรู้สึกแห่งผาฏจนปวดร้าวในลำคอเป็น
เครื่องพิสูจน์ได้เป็นอย่างดี และฉันก็รู้ว่าแวมไพร์แรกเกิดนั้นต้องเจอกับ
อะไรบ้าง อารมณ์ของมนุษย์และความปรารถนาจะกลับมาหาฉันในอีก
รูปแบบหนึ่งในไม่ช้านี้ แต่ฉันก็ได้ยอมรับแล้วว่าฉันจะไม่รู้สึกอะไรในช่วงแรกๆ
มีเพียงความกระหายที่เป็นเงื่อนไขเดียว เป็นราคาค่างวดที่ฉันเต็มใจจะ
จ่ายมัน

แต่ในขณะที่มือของเอ็ดเวิร์ดประคองใบหน้าของฉันไว้ราวกับผ้า
ซาตินหุ้มเหล็กนั้น ความปรารถนาอันแรงกล้าก็พลุ่งพล่านอยู่ในเส้นเลือด
ที่เหงือคของฉัน ร่ำร้องโหยหาได้มาตั้งแต่ศตวรรษจะจดปลายเท้า

เขาเลิกคิ้วที่งงตามขึ้นหนึ่งข้าง รอให้ฉันพูดอะไรออกมา

สองแขนฉันโอบรอบตัวเขา

และอีกครั้งที่เหมือนไม่มีการขยับเขยื้อนใดๆ เลย ช่วงขณะหนึ่งฉัน
ยืนนิ่งราวกับรูปปั้น แต่อีกพริบตาถัดมา เขาก็อยู่ในอ้อมกอดฉันเสียแล้ว

อบอุ่น - หรืออย่างน้อยนั่นก็คือสิ่งที่ฉันสัมผัสได้ กับกลิ่นหวาน
ยวนใจที่ประสาทสัมผัสที่อื่นๆ แบบมนุษย์ของฉันไม่เคยได้รับรู้อย่าง
แท้จริงมาก่อน แต่นี้เป็นเอ็ดเวิร์ดรอยเปอร์เซ็นต์ ฉันแนบแก้มลงบน
แผ่นอกเนียนละไมของเขา

แต่แล้วเขาก็ขยับตัวไปมาอย่างอึดอัดใจ เบนตัวห่างออกไปจาก
อ้อมกอดของฉัน ฉันมองขึ้นไปหาใบหน้าของเขาด้วยความสับสนและ
ตกใจกับการที่เขาปฏิเสธฉัน

“เอ่อ...ระวังหน่อย เบลล่า อูย”

ฉันรีบดึงแขนออกมาไหลหลังเอาไว้ทันทีที่ที่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

ฉันแข็งแกร่งเกินไปนั่นเอง

“ไอ้ะ” ฉันอุทาน

เขายิ้มในแบบที่คงทำให้หัวใจฉันแทบหยุดเต้นถ้ามันยังคงเต้นอยู่

“ไม่ต้องตกใจที่รัก” เขาบอกพลางยกมือขึ้นแตะริมฝีปากของฉัน
ที่อ้าค้างอยู่ด้วยความตระหนก “ตอนนี้คุณแค่แข็งแรงกว่าผมเล็กน้อย”

คิ้วของฉันขมวดเข้าหากัน ฉันรู้เรื่องนี้มาก่อน แต่ในตอนนี้นั้นรู้สึก
เหนือจริงกว่าเหตุการณ์เหนือจริงส่วนอื่นๆ ทั้งหมดที่เกิดขึ้น ฉันแข็งแรง
กว่าเอ็ดเวิร์ด ฉันทำให้เขาร้อง “อูย” ได้

มือของเขาจับได้แก้มของฉันอีกครั้ง และฉันก็ลืมความทุกข์ใจใดๆ
ไปหมดสิ้น ขณะที่คลื่นความปรารถนาอีกระลอกแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย
ที่ไม่ไหวติงของฉัน

อารมณ์ที่เกิดขึ้นนั้นรุนแรงกว่าที่ฉันเคยมีมา จนเป็นการยากที่จะ
จดจ่ออยู่กับความคิดเดียว ทั้งๆ ที่ยังมีที่ว่างเหลือในสมองอีกมากมาย
แต่ละความรู้สึกใหม่ถาโถมเข้าหาฉัน จำได้ว่าครั้งหนึ่งเอ็ดเวิร์ดเคยพูดไว้
- เสียงของเขาที่ติดอยู่ในความทรงจำเป็นเพียงเงาจางๆ เมื่อเทียบกับ
เสียงที่ใสและไพเราะดุจดนตรีที่ฉันได้ยินอยู่ในตอนนี้ - ว่าพวกเขานั้น -
ตอนนี้ต้องเป็นพวกเราแล้วสินะ - จะวูบไหวไปกับสิ่งรอบตัวได้ง่ายมาก
ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าทำไม

ฉันพยายามตั้งสมาธิ มีบางอย่างที่ฉันต้องพูดออกไป สิ่งที่สำคัญที่สุด

อย่างระมัดระวังเป็นที่สุดจนแทบจะมองไม่ออก ฉันค่อยๆ ยกมือที่ไพล่หลังขึ้นมาสัมผัสแก้มของเขา ฉันไม่ยอมที่จะวอกแวกไปกับสีผิวของมือที่ขาวนวลดูจืดชืดของตัวเอง หรือผิวอันนุ่มราวผ้าไหมของเขา หรือพลังความตื่นเต้นที่วิ่งมารวมกันอยู่ที่ปลายนิ้วของฉัน

ฉันต้องเข้าไปในตาเขาและได้ยินเสียงของตัวเองเป็นครั้งแรก

“ฉันรักคุณ” ฉันพูด แต่เสียงนั้นกลับฟังคล้ายเสียงร้องเพลง เสียงของฉันเปล่งออกไปอย่างกังวานใสดูเจิดจ้าระยิบระยับทีเดียว

รอยยิ้มของเขาที่ตอบกลับมานั้นทำให้สายตาดำฉันพร่าพรายมากยิ่งขึ้นไปกว่าตอนที่ฉันเป็นมนุษย์ด้วยซ้ำ ตอนนี้ฉันเห็นได้อย่างถ่องแท้แล้ว

“ก็เหมือนกับที่ผมรักคุณ” เขาบอกฉัน

เขาใช้มือกุมใบหน้าฉันไว้และเอียงหน้าเข้ามาหาอย่างช้าๆ พอที่จะให้ฉันรู้ตัวว่าต้องระมัดระวังให้ดี ตอนแรกจุดพิศของเขานุ่มนวลแผ่วเบาราวกับกระซิบ ทว่าจู่ๆ ก็รุนแรงและดุเดือดมากขึ้น ฉันพยายามที่จะบอกตัวเองว่าให้นุ่มนวลกับเขา แต่ด้วยความรู้สึกที่เถาเถาเข้ามามากมายนี้ มันยากนักที่จะจดจ่อหรือปะติดปะต่อความคิดใดๆ ได้

เหมือนราวกับว่าเขาไม่เคยจูบฉันมาก่อน — เหมือนว่าเป็นคือการจูบครั้งแรกของเราทั้งสอง และอันที่จริงแล้ว เขาเองก็ไม่เคยจูบฉันแบบนี้มาก่อนเช่นกัน

มันเกือบจะทำให้ฉันรู้สึกผิดเลยทีเดียว ฉันคงต้องทำอะไรผิดไปแน่ๆ ความรู้สึกแบบนี้ไม่น่าจะมีขึ้นได้เลยเหมือนกัน และถึงแม้ว่าฉันจะไม่ต้องการออกซิเจนแล้ว แต่ลมหายใจของฉันก็เร่งกระชั้นขึ้น เร็วพอๆ กับตอนที่ฉันอยู่ท่ามกลางกองไฟ แต่เป็นไฟชนิดที่ต่างออกไป

เสียงใครคนหนึ่งกระแอมขึ้นมา เอ็มเม็ตตั่นเอง ฉันจำเสียงหัวเราะของเขาได้ในทันที รู้สึกขำปนรำคาญขึ้นมาพร้อมๆ กัน

ฉันลืมไปเลยว่าเราไม่ได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง จากนั้นก็รู้ว่าท่าทาง

ที่ฉันเกี่ยวกระหวัดตัวเองไว้รอบเรือนร่างของเอ็ดเวิร์ดนั้นออกจะดูประเจิด-ประเจ้อไปหน่อยต่อหน้าคนอื่น ๆ แบบนี้

ด้วยความอาย ฉันถอยออกมาครึ่งก้าวอย่างรวดเร็ว

เอ็ดเวิร์ดหัวเราะหึๆ และก้าวไปพร้อมๆ กับฉัน แขนของเขายังคงโอบเอวฉันไว้ ใบหน้าของเขาดูเปล่งปลั่ง — เหมือนมีเปลวไฟสีขาวสว่างลุกโชนอยู่ภายในผิวที่เปล่งประกายดุจเพชรของเขา

ฉันสุดลมหายใจที่ออกจะไม่จำเป็นเท่าใดนักเพื่อตั้งสติ

จวบครั้งนี้ช่างแตกต่างอะไรอย่างนี้! ฉันอ่านสีหน้าของเขาขณะที่เปรียบเทียบความทรงจำแบบมนุษย์กับความรู้สึกอันแรงกล้าอย่างเห็นได้ชัดในตอนนี เขาดู...กระหึ่มใจนิดๆ

“นี่คุณยังตัวเองกับฉันมาตลอดเลยหรือนี่” ฉันกล่าวหาเขาด้วยเสียงอันไพเราะ ดวงตาหริ่งเล็กน้อย

เขาหัวเราะออกมา เสียงนั้นฟังดูสดใสด้วยความโล่งใจที่มันจบลงได้เสียที — ทั้งความกลัว ความเจ็บปวด ความไม่แน่นอนและการรอคอยทั้งหมดนั้นถูกทิ้งไว้เบื้องหลังของเรา “ตอนนั้นมันจำเป็นจริงๆ ครับ” เขาทวนความจำให้ฉัน “ตอนนี้ถึงตาคุณที่จะต้องไม่ทำให้ผมแตกหักบ้างละ” เขาหัวเราะอีกครั้ง

ฉันนึกว่าพลาจครุ่นคิดในสิ่งที่เขาพูด แต่แล้วเอ็ดเวิร์ดก็ไม่ใช่เพียงคนเดียวในที่นั้นที่หัวเราะอยู่

คาร์โลสเดินอ้อมเอ็มเม็ตต์มาหาฉันอย่างรวดเร็ว สายตาเขามีแววระแวงระว่างเพียงเล็กน้อย แต่แจสเปอร์เดินตามเขามาติดๆ อันที่จริงฉันเองก็ยังไม่เคยมองเห็นใบหน้าของคาร์โลสมาก่อนเช่นกัน ฉันรู้สึกเหมือนอยากจะกะพริบตา — รวากับกำลังจ้องมองดูพระอาทิตย์อย่างไรอย่างนั้นเลย

“หนูรู้สึกยังงี้บ้าง เบลล่า” คาร์โลสถาม

ฉันใช้เวลารวบหกลีบสีส่วนของเสื้อวีนาศีครุ่นคิดก่อนให้คำตอบ

“สุดๆ เลยค่ะ...มันมีอะไรมากมายเหลือเกิน...” เสียงของฉันขาด

หายไป เสียงพื้งความกังวานใสของน้ำเสียงตัวเองอีกครั้ง

“ใช่ มันออกจะสับสนเอาการอยู่ทีเดียวเลยละ”

ฉันพยักหน้าหนึ่งครั้งอย่างรวดเร็ว “แต่ยังคงรู้สึกเป็นตัวหนูเอง
อะไรทำนองนั้นนะคะ หนูเองก็คาดไม่ถึงมาก่อน”

เอ็ดเวิร์ดโอบเอวฉันแน่นขึ้นอีกนิด “ผมบอกคุณแล้ว” เขากะทิบ

“แต่หนูก็ค่อนข้างจะควบคุมตัวเองได้ดีอยู่นี่นะ” คาร์โลล์รำพึง
“มากกว่าที่ฉันคิดไว้เสียอีก ถึงแม้หนูจะได้มีเวลาเตรียมใจให้พร้อม
สำหรับเรื่องนี้มาก่อนหน้าด้วยซ้ำ”

ฉันคิดถึงอารมณ์ที่แปรปรวน ความยากในการที่จะมีสมาธิและ
พูดเบาๆ ออกไป “หนูไม่ค่อยแน่ใจค่ะ”

เขาผงกหัวอย่างเคร่งขรึม แต่แล้วดวงตาสวยดุจอัญมณีของเขา
ก็ทอประกายขึ้นด้วยความสนใจ “ดูเหมือนว่าครั้งนี้เราจะใช้มอร์ฟินได้
อย่างถูกต้องนะ ไนบอคมาลี ว่าหนูจำอะไรได้บ้างในช่วงที่กำลังกลาย
ร่างนะ”

ฉันชะงัก ตระหนักดีถึงลมหายใจของเอ็ดเวิร์ดที่จ่ออยู่ตรงแก้ม
และส่งกระแสไฟฟ้าอ่อนๆ ให้อึดไปทั่วผิว

“ก่อนหน้านี้ทุกอย่าง...เลื่อนรางมาก หนูจำได้ว่าลูกหายใจไม่ออก”

ฉันมองไปที่เอ็ดเวิร์ด หวาดกลัวไปชั่วขณะกับความทรงจำนั้น

“เรเนสเมแข็งแรงดี” เขาให้คำมั่น ดวงตาของเขาทอประกายอย่าง
ที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อน เขาพูดชื่อเธอด้วยน้ำเสียงที่บ่งบอกถึงความรัก
และชื่นชมบูชา เหมือนกับเวลาที่คนทั่วไปพูดถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์เช่นพระเจ้า
“หนูจำอะไรได้บ้างหลังจากนั้น”

ฉันพยายามตีหน้าเรียบเฉย โดยปกตินี้ฉันก็ไม่ใช่คนที่โกหกเก่ง
อะไรนักอยู่แล้วด้วย

“จำไม่ค่อยได้นะคะ ก่อนหน้านั้นมันมืดแล้ว...พอหนูลืมตาหนูก็
เห็นทุกอย่าง”

“มหัศจรรย์” คาร์โลล์พึมพำออกมา ดวงตาเป็นประกายสุกใส

ความร้อนจากความลະอายใจแผ่ววَابไปทั่วร่างกาย และฉันก็รอให้มัน
ซ่านขึ้นไปบนผิวแก้มเพื่อฟองว่าฉันพูดปด แต่แล้วฉันจำได้ว่าจะไม่มีวัน
หน้าแดงอีกแล้ว บางทีนั่นคงจะช่วยป้องกันไม่ให้เอ็ดเวิร์ดรู้ความจริงได้

ถึงอย่างไรฉันคงต้องหาวิธีลอบบอกความจริงกับคาร์โลสให้ได้
สักวัน ถ้าเขาเกิดจะต้องสร้างแวมไพร์ขึ้นมาอีกตนหนึ่งละก็ แต่ความเป็น
ไปได้ก็ดูแทบจะไม่มีเลย และนั่นทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นที่โกหกออกไป

“ฉันอยากให้หนูคิด...แล้วเล่าให้ฉันฟังทุกเรื่องที่หนูจำได้” คาร์โลส
รุกร้าอย่างตื่นเต้น และฉันก็อดไม่ได้ที่จะโน้มหน้าออกมา ฉันไม่อยากจะ
โกหกต่อไปเรื่อย ๆ อีกเพราะฉันอาจหลุดปากได้ในสักวัน และก็เฝอยอยาก
คิดถึงเรื่องตอนที่โดนเผา ซึ่งความทรงจำในส่วนนี้กลับชัดเจนเกินเหตุ
จนผิดกับความทรงจำในแบบมนุษย์

“โอ ฉันขอโทษนะ เบลล่า” คาร์โลสขอโทษขอโพยในทันที “ความ
กระหายของหนูคงจะทำให้รู้สึกไม่สบายตัวมากทีเดียวสินะ เฝอยเราค่อย
คุยกันก็ได้”

อันที่จริงความกระหายนั้นก็ได้ไม่ถึงกับเลวร้ายมากเท่าไรจน
กระทั่งเขาพูดถึงมันขึ้นมานั่นละ หัวสมองฉันมีที่ว่างมากมายเหลือเกิน
และส่วนหนึ่งที่แยกตัวเป็นเอกเทศนั้นก็คอยย้ำเตือนถึงความรู้สึก
ร้อนผ่าวในลำคอจนเกือบเป็นเหมือนสัญญาณเตือนเลยทีเดียว เหมือน
ตอนที่สมองก่อนเดิมของฉันนึกถึงเรื่องของการหายใจและการกะพริบตา
อย่างไรอย่างนั้น

แต่การคาดคะเนของคาร์โลสนำความรู้สึกนั้นกลับมายังสมอง
สั่งการหลัก ทันใดนั้น ความแห้งผากที่เจ็บร้าวนั้นก็กลับกลายเป็นสิ่ง
เดียวที่ฉันครุ่นคิดถึง และยิ่งฉันคิดถึงมันมากเท่าไร มันก็ยิ่งเจ็บปวด
มากเท่านั้น ฉันยกมือขึ้นกุมลำคอไว้อย่างรวดเร็ว รวากับว่าสัมผัสจาก
ภายนอกนั้นจะช่วยดับไฟภายในได้ ผิวหนังที่ลำคอที่ฉันจับต้องอยู่นั้น
รู้สึกแปลกออกไป มันทั้งเนียนและนุ่ม แต่ก็แข็งราวกับหินด้วยเช่นกัน

เอ็ดเวิร์ดปล่อยแขนจากตัวฉันแล้วจับมือฉันอีกข้างหนึ่งไว้พลาง

กระตุกเบาๆ “ไปล่ากันเถอะ เบลล่า”

ตาฉันเบิกกว้างยิ่งกว่าเดิม ความเจ็บปวดจากความกระหายจางไป เพราะความตกใจเข้ามาแทนที่

ฉันนะหรือ? จะออกไปล่าเนี่ยนะ? กับเอ็ดเวิร์ดด้วย? แต่...ล่ายังไถ่ละ ฉันไม่รู้เลยนี่นะว่าต้องทำอะไร

เขาอ่านสีหน้าตระหนกของฉันและยิ้มให้กำลังใจ “ไม่ยากหรอก ที่รัก มันเป็นเรื่องของสัญชาตญาณ ไม่ต้องห่วง เดี่ยวผมจะแสดงให้เห็น” เมื่อฉันไม่ยอมขยับ เขาก็ยิ้มมุมปากในแบบของเขาและเลิกคิ้วขึ้น “แหม นี่ผมก็เข้าใจมาตลอดเลยนะว่าคุณอยากเห็นผมล่า”

ฉันหัวเราะพริตออกมาก (ประสาทส่วนหนึ่งของฉันก็คอยฟังเสียงกังวานในตุจระฆังนั้นไปด้วย) และคำพูดของเขาทำให้ฉันนึกไปถึงบทสนทนาเมื่อครั้งที่ฉันยังเป็นมนุษย์ได้อย่างเลื่อนราง และฉันก็รีบใช้เวลาหนึ่งวินาทีเต็มจดจำวันแรกๆ ที่ฉันได้พบกับเอ็ดเวิร์ด — วันที่เป็นจุดเริ่มต้นชีวิตของฉันอย่างแท้จริง — จารึกไว้ในสมองเพื่อที่จะได้ไม่ลืมเลือนอีก ฉันไม่ได้คาดคิดมาก่อนเลยว่าจะทำอะไร ได้ยากขนาดนี้ เหมือนเวลาที่คนเราพยายามลืมตาได้น้ำที่พุ่งไปด้วยโคลนตม ฉันรู้มาจากโรซาลีว่า ถ้าฉันคิดถึงความทรงจำตอนที่ยังเป็นมนุษย์ได้มากพอ ฉันก็จะไม่สูญเสียมันไปกับกาลเวลา ฉันไม่อยากจะลืมเวลาที่ได้อยู่ร่วมกับเอ็ดเวิร์ดเลยแม้สักนาทีเดียว แม้ว่าตอนนี้เราทั้งสองจะมีความเป็นนิรันดร์อยู่เบื้องหน้าแล้วก็ตาม ฉันก็ยังอยากแน่ใจว่าความทรงจำตอนเป็นมนุษย์ยังฝังลึกอยู่ในความรู้สึกนึกคิดที่แม่นยำแบบแวมไพร์ของฉัน

“ไปกันหรือยังครับ” เอ็ดเวิร์ดถาม เขาเอื้อมมือมาดึงมือของฉันข้างที่ยังคงกุมลาคออยู่ นิ้วลูบไล่ไปตามลาคอของฉัน “ผมไม่อยากจะให้คุณเจ็บ” เขาพิมพ์เสียงต่ำ เสียงที่ก่อนหน้านี้ฉันจะไม่มีวันได้ยินเลย

“ไม่เป็นไรค่ะ” ฉันพูดปฏิเสธไว้ก่อนตามสัญชาตญาณแบบมนุษย์ที่ยังหลงเหลืออยู่ “ช่วยรอ... ก่อนนะ”

คำถามมีมากมายจนฉันไม่ได้ถามออกไปเสียที มีหลายเรื่องที่

สำคัญมากกว่าความเจ็บปวดนี้นัก

คราวนี้คาร์โลล์เป็นคนพูดบ้าง “ว่าไงหรือหนู”

“หนูอยากพบเธอค่ะ เรนเลเม”

มันยากอย่างประหลาดที่จะพูดชื่อของเธอออกมา ลูกสาวของฉัน คำคำนี้ยิ่งยากเกินกว่าจะคิด ทุกอย่างช่างดูไกลห่าง ฉันพยายามจำความรู้สึกของฉันเมื่อสามวันก่อน และโดยอัตโนมัติ ฉันปล่อยมือจากเอ็ดเวิร์ดมากุมไว้ที่หน้าท้อง

รู้สึกเรียบและว่างเปล่า ฉันขยำผ้าไหมสีชมพูอ่อนที่ปกปิดหน้าท้องไว้ด้วยความตกใจอีกครั้ง ในขณะที่สมองส่วนที่ไม่ค่อยจะสำคัญเท่าไรนักบอกฉันว่าอลิซคงจะเป็นคนที่แต่งตัวให้ฉันเป็นแน่

ฉันรู้ว่าข้างในตัวฉันนั้นไม่มีอะไรเหลืออยู่อีกแล้ว และฉันก็แทบจะจำไม่ได้ถึงภาพการคลอดบุตรที่เต็มไปด้วยเลือด แต่ข้อพิสูจน์ทางร่างกายนี้ก็ยังคงเข้าใจได้ยากอยู่ดี เท่าที่รู้คือฉันรักเจ้าตัวน้อยที่อยู่ข้างในตัวฉัน เมื่ออยู่ข้างนอกแล้ว เธอกลับดูเหมือนเป็นอะไรบางอย่างที่ฉันจินตนาการขึ้นมาเอง เป็นความฝันอันเลื่อนราง - ความฝันที่เป็นฝันร้ายครั้งหนึ่ง

ในขณะที่ฉันกำลังต่อสู้กับความสับสน ฉันเห็นเอ็ดเวิร์ดและคาร์โลล์สบตากันด้วยความระแวงระวัง

“อะไรหรือคะ” ฉันถาม

“เบลล่า” เอ็ดเวิร์ดพูดด้วยน้ำเสียงปลอบประโลม “นั่นคงไม่ใช่ความคิดที่ดีนะ ลูกเป็นมนุษย์ครึ่งหนึ่ง ที่รัก หัวใจเธอเต้นและมีเลือดไหลเวียนอยู่ในเส้นเลือดทั่วตัว จนกว่าคุณจะควบคุมความกระหายได้แน่นอนแล้ว...คุณคงไม่อยากให้ลูกต้องตกอยู่ในอันตรายหรอกใช่ไหม?”

ฉันทำหน้าบึ้ง แน่ละสิ ฉันต้องไม่อย่างทำอย่างนั้นแน่

แล้วนี่ฉันเคยควบคุมตัวเองไม่ได้ละหรือ? สับสนนะใช่ ใช่แล้ว ได้ง่าย ก็ใช่ก็ แต่เป็นอันตรายนะหรือ? กับเธอนี้ละ? กับลูกสาวของฉัน?

แต่ฉันก็ไม่อาจแน่ใจได้ว่าคำตอบคือไม่ เพราะฉะนั้นฉันจึงต้อง

อดทน ฟังดูยากจัง เพราะจนกว่าฉันจะได้เจอเธออีก เธอก็คงไม่มีตัวตนแล้ว จะเป็นแค่ฝันอันเลื่อนราง...ของคนแปลกหน้า

“เธออยู่ที่ไหน” ฉันพยายามเงี่ยหูฟัง และฉันก็ได้ยินเสียงหัวใจเต้นอยู่ ณ ชั้นล่างลงไป ฉันได้ยินเสียงหายใจของคนมากกว่าหนึ่งคน - อย่างเจิบๆ เหมือนกับว่าพวกเขาที่กำลังฟังอยู่เช่นกัน และยังมีเสียงกระพือและเสียงเคาะที่ฉันไม่แน่ใจนักว่าเป็นเสียง...

และเสียงของหัวใจเต้นนั้นช่างฟังดูขมขื่นและดึงดูดใจจนฉันเริ่มน้ำลายสอ

ดังนั้นฉันจะต้องเรียนรู้วิธีการล่าให้ได้อย่างแน่นอน ก่อนที่ฉันจะได้พบเธอ ลูกน้อยผู้แปลกหน้าของฉัน

“นี่โรซาลีอยู่กับลูกหรือเปล่าคะ?”

“ใช่” เอ็ดเวิร์ดตอบด้วยน้ำเสียงห้วนสั้น เห็นได้ว่ามีบางอย่างที่เขาคิดถึงอยู่เมื่อครู่ทำให้เขาไม่พอใจ ฉันคิดว่าเขาและโรสเข้าใจอะไรๆ กันได้แล้วเสียอีก เกิดความเกลียดชังขึ้นอีกแล้วหรือนี่ ก่อนที่ฉันจะได้ทันเอ่ยปากถาม เขาก็ดึงมือฉันอย่างนุ่มนวลออกจากหน้าท้องอันแบนราบอีกครั้ง

“เดี๋ยวลี” ฉันประท้วงและพยายามตั้งสติ “แล้วเจอกอบล่ะ? ชาร์ลีด้วย? เล่าทุกอย่างที่ฉันพลาดไปให้ฉันฟังสิคะ นานแค่ไหนที่ฉัน...หมดสติไป?”

เอ็ดเวิร์ดดูเหมือนจะไม่สังเกตเห็นความลังเลของฉันขณะที่พูดประโยคสุดท้าย เขากลับสบตาอย่างเป็นกังวลกับคาร์โลอีกครั้งหนึ่ง

“มีอะไรกันรีเปล่าคะ?”

“ไม่มีอะไร” คาร์โลเน้นคำสุดท้ายแบบแปลกๆ “ที่จริงไม่มีอะไรเปลี่ยนไปมากหรอกนะ - หนูเพียงแค่ไม่รับรู้อะไรในช่วงสองวันที่ผ่านมา นี่เอง มันผ่านไปเร็วมาก เอ็ดเวิร์ดทำหน้าที่ของเขาได้ดีเยี่ยม เป็นอะไรที่สร้างสรรคทีเดียว — ความคิดที่จะใช้การฉีดยาตรงเข้าที่หัวใจของหนูก็มาจากเขานั่นล่ะ” เขาหยุดยิ้มอย่างภูมิใจในตัวบุตรชายแล้วก็ถอน

หายใจ “เจอบอกยังอยู่ที่นี้ ส่วนชาร์ลียังเข้าใจอยู่ว่าหนูไม่สบาย เขาคิดว่าตอนนี้หนูอยู่ที่แอตแลนต้า กำลังถูกตรวจสอบโดยสำนักงานป้องกันและควบคุมโรค เขาบอกเขาว่าผลไม่ค่อยดีเท่าไร เขาก็เลยหงุดหงิด เขาคุยกับเอสเมออยู่เรื่อย ๆ นะ”

“หนูน่าจะโทรหาเขา...” ฉันพึมพำกับตัวเอง แต่เมื่อฟังเสียงของตัวเองแล้ว ฉันก็รู้ซึ่งถึงอุปสรรคข้อใหม่ขึ้นมาทันที พ่อจะจำเสียงนี้ไม่ได้ มันปลอบใจเขาให้เชื่อมั่นไม่ได้แน่ แต่แล้วเรื่องประหลาดใจใหม่ก็แทรกตัวเข้ามา “เดี๋ยวก่อนค่ะ - นี่เจอบอกยังอยู่ที่นี้อีกหรือคะ?”

พวกเขาสบตากันอีกครั้ง

“เบลล่า” เอ็ดเวิร์ดพูดขึ้นโดยเร็ว “มีอีกหลายเรื่องที่ต้องคุยกัน แต่ก่อนอื่นเราต้องดูแลคุณนะครับ คุณคงจะเจ็บปวด...”

เมื่อเขาพูดขึ้นมา ฉันก็จำได้ถึงความร้อนแผดเผาในคอที่กลักลิ้นลงไปได้อย่างยากเย็น “แต่เจอบอก —”

“เรามีเวลามากเลยที่จะฟังคำอธิบายที่รัก” เขาเตือนฉันอย่างอ่อนโยน

แน่นอน ฉันยังรอคำตอบได้อีกหน่อย ฉันคงมีสมาธิที่จะฟังมากกว่านี้ในตอนที่มีความกระหายอันแสนสาหัสนี้หายไปแล้ว “โอเคค่ะ”

“เดี๋ยว เดี๋ยว เดี๋ยว” อลิซร้องเสียงสูงมาจากประตู เธอเยื้องย่างราวเริงระบำมาจากอีกฟากหนึ่งของห้องอย่างดงามชวนฝัน และเช่นเดียวกับที่ฉันรู้สึกกับเอ็ดเวิร์ดและคาร์โลล์มาแล้ว ฉันรู้สึกตกใจขณะที่รู้ตัวว่าเพิ่งได้เห็นหน้าเธอเต็มตาเป็นครั้งแรก ช่างดูน่ารักจริงๆ “เธอสัญญาแล้วว่าจะให้ฉันไปด้วยในครั้งแรกไง! ถ้าเกิดเธอสองคนวิ่งผ่านอะไรที่สะท้อนเงาเหมือนกระจกได้ล่ะ?”

“อลิซ -” เอ็ดเวิร์ดประท้วง

“ขอเวลาแค่หนึ่งวินาทีเท่านั้นแหละ” พุดจบอลิซก็พุ่งตัวออกจากห้องไป

เอ็ดเวิร์ดถอนใจ

“เธอพูดถึงเรื่องอะไรอยู่นะ?”

แต่อลิซก็กลับมาแล้วพร้อมกับแบกกระจกใส่กรอบทองบานใหญ่จากห้องของโรซาลีมาด้วย มันสูงกว่าตัวเธอเกือบสองเท่าและกว้างกว่าเธอหลายเท่าตัว

แจสเปอร์ที่ทั้งนิ่งและเงียบจนฉันไม่ทันสังเกตเห็นตั้งแต่ตอนที่เขาตามหลังคาร์โลล์มานั้น ตอนนั้นขยับตัวอีกครั้ง คอยป้วนเปียนอยู่รอบตัวอลิซ ดวงตาของเขาจับจ้องอยู่ที่สีหน้าของฉันอย่างไม่ยอมคลาดสายตา เพราะในทีนี้ฉันคือตัวอันตราย

ฉันรู้ว่าเขาคงจะอ่านอารมณ์อยู่รอบๆ ตัวฉันด้วย และเขาคงจะต้องรู้สึกถึงแรงตกใจในขณะที่ยังอ่านสีหน้าของเขา จ้องมองอย่างใกล้ชิดเป็นครั้งแรก

ด้วยสายตาที่ไร้ประสิทธิภาพแบบมนุษย์อย่างเดิมของฉัน รอยแผลเป็นต่างๆ ที่เขาเคยได้รับจากชีวิตในกาลก่อนเมื่อครั้งที่สู้รบกับกองทหารแวมไพร์เกิดใหม่ทางใต้ นั้นเกือบจะมองไม่เห็นเป็นส่วนใหญ่ ต้องไปอยู่ตรงที่มีแสงสว่างจ้าเท่านั้นจึงจะทำให้ฉันเห็นรอยนูนของแผลเป็นเหล่านั้นได้

ทว่าตอนนี้ฉันเห็นแล้วว่ารอยแผลเป็นต่างๆ นั้นคือจุดเด่นของแจสเปอร์ มันยากที่จะละสายตาออกจากช่วงคอและกรามที่ยับเยินของเขา - ไม่น่าเชื่อเลยว่าแม้แต่แวมไพร์เองจะสามารถรอดชีวิตจากคมเขี้ยวหลายรอยที่กัดกระชากลำคोनั้นมาได้

ตัวของฉันเกร็งขึ้นโดยอัตโนมัติในท่าพร้อมป้องกันตนเอง ไม่ว่าแวมไพร์ตนไหนที่ได้เห็นแจสเปอร์ก็คงมีปฏิกิริยาไม่ต่างจากฉัน แผลเป็นนั้นเหมือนป้ายโฆษณาติดไฟที่เขียนไว้ชัดเจนว่า อันตราย มีแวมไพร์ที่ตัวแล้วที่พยายามฆ่าแจสเปอร์? เป็นร้อย? หรือเป็นพัน? แต่ไม่ว่าจะจำนวนเท่าไร ผลของมันก็คือเป็นความพยายามที่ไร้ผลนั่นเอง

แจสเปอร์ทั้งเห็นและรู้สึกได้ถึงการเล่นและความระแวงระวังของฉัน เขามองอย่างมีเลศนัย

“เอ็ดเวิร์ดต่อว่าฉันที่ไม่ให้เธอดูกระจกก่อนพิธีแต่งงาน” อลิซพูดขึ้นเพื่อเบนความสนใจของฉันไปจากคนรักผู้ดูน่าหวาดกลัวของเธอ “ฉันจะไม่ยอมโดนดูอีกแล้วนะ”

“ดูจ้ะหรือ?” เอ็ดเวิร์ดถามด้วยความสงสัยพลางเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง

“ฉันอาจพูดเกินจริงไปหน่อย” เธอพิมพ์เบาๆ อย่างใจลอยขณะที่หันกระจกมาทางฉัน

“บางทีนี่อาจจะทำไปก็เพราะนิสัยชอบถ้ามองชาวบ้านของเธอล้วนๆ ละกระมัง” เขาได้กลับ

อลิซยิบตาให้เขา

ฉันรับรู้บทสนทนานั้นอย่างrangๆ ด้วยสมาธิส่วนน้อย เพราะสมาธิส่วนใหญ่ฉันถูกพุ่มเทให้แก่นคนในกระจกไปแล้ว

ปฏิกริยาแรกของฉันคือความดีใจโดยไม่รู้ตัว ตัวประหลาดในกระจกนั้นงดงามอย่างปฏิเสธไม่ได้ งามพอๆ กับอลิซหรือเอสเม เธอดูพลั้วไหวแม้กระทั่งตอนยืนอยู่นิ่งๆ และใบหน้าอันสวยไร้ที่ตินั้นขาวม่งราวพระจันทร์ที่ลอยเด่นอยู่ท่ามกลางเส้นผมสีเข้มที่ดกหนา แขนขาของเธอทั้งแข็งแรงและเนียนขาวเป็นประกายราวไข่มุก

ปฏิกริยาต่อมาของฉันก็คือความหวาดกลัว

เธอเป็นใครกัน? มองแวบแรก ฉันหาใบหน้าของฉันจากเรือนร่างที่เนียนละไมสวยสมบูรณ์แบบของเธอไม่เจอ

และดวงตาของเธอ! ถึงแม้ว่าฉันจะคาดการณ์ไว้ก่อนอยู่แล้วว่าต้องเห็น แต่ดวงตาของเธอก็ยังคงส่งกระแสความหวาดหวั่นให้ไหลรินไปทั่วร่างของฉันอยู่ดี

ในขณะที่เฝ้าพิจารณาและตอบสนองอยู่นั้น สีหน้าของเธอดูเยือกเย็น สวยงามราวเทพธิดา ไม่แสดงออกถึงความหวาดกลัวที่เดือดพล่านอยู่ภายในใจเลย และแล้วริมฝีปากอิมเต็มของเธอก็ขยับ

“ตา?” ฉันกระซิบ กระดากปากที่จะพูดออกไปว่า ตาของฉัน “นานแค่ไหนแล้ว?”

“มันจะเป็นสีเข้มขึ้นภายในอีกไม่กี่เดือนครับ” เอ็ดเวิร์ดบอกเขาด้วยเสียงปลอบประโลม “เลือดของสัตว์จะเจือจางสีลงได้เร็วกว่าการดื่มเลือดมนุษย์ มันจะเปลี่ยนเป็นสีอำพันก่อน จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นสีทอง”

นี่ดวงตาของฉันจะต้องเป็นสีแดงเหมือนเปลวไฟไปอีกเป็นเดือนเลยหรือนี่

“เป็นเดือนเลยหรอ” เสียงฉันแหลมขึ้นด้วยความตึงเครียด ในกระจก คิ้วคู่สวยยกขึ้นเหนือดวงตาสีแดงสด — สว่างเจิดจ้าอย่างที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน

แจสเปอร์ก้าวมาข้างหน้าเพราะเห็นสีหน้าที่น่ากลัวๆ ก็เป็นกังวลอย่างมากมายของฉัน เขารู้จักแวมไพร์แรกเกิดเป็นอย่างดีเลยทีเดียว การแสดงอารมณ์แบบนี้หมายถึงว่าฉันได้ทำอะไรผิดพลาดไปหรือเปล่านะ?

ไม่มีใครตอบคำถาม ฉันมองไปที่เอ็ดเวิร์ดและอลิซ ดวงตาทั้งคู่ดูเหมือนจะเล็กลงน้อยตอบรับท่าทางกระสับกระส่ายของแจสเปอร์ และคอยฟังสาเหตุของเรื่อง พร้อมกับมองไปยังอนาคตอันใกล้

ฉันสับสนทรมานใจที่ไม่จำเป็นต้องเข้าไปอีกเอือกหนึ่ง

“ไม่ ฉันไม่เป็นไร” ฉันให้คำมั่นกับพวกเขา ฉันเหลือบตามองคนแปลกหน้าในกระจกครู่หนึ่งอย่างรวดเร็ว “มันก็แค่...มีเรื่องต้องทำความเข้าใจด้วยเยอะไปหน่อย”

แจสเปอร์ขมวดคิ้ว ทำให้แผลเป็นสองแผลที่ตาซ้ายของเขาเด่นชัดขึ้น

“ไม่รู้สิ” เอ็ดเวิร์ดพิมพ์

ผู้หญิงในกระจกทำหน้าตาไม่พอใจ “ฉันพลาดคำถามอะไรไปรึไง?”

เอ็ดเวิร์ดฉีกยิ้ม “แจสเปอร์อยากว่าคุณทำได้ยังไง”

“ทำอะไรล่ะ?”

“ควบคุมอารมณ์ไง เบลด้า” แจสเปอร์ตอบ “ผมไม่เคยเห็นแวมไพร์แรกเกิดทำอย่างนั้นเลย - หยุดอารมณ์กลางคันอย่างนั้นนะ คุณตกใจแต่

พอคุณเห็นเราเป็นห่วง คุณก็หยุดมันไว้ได้ ไม่ยอมให้มันมามีอำนาจเหนือคุณ ผมน่าจะเตรียมพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือเต็มที่ แต่คุณไม่ต้องการมันเลยละ”

“มันผิดเหรอ?” ฉันทถาม ตัวแข็งทื่อขึ้นมาโดยอัตโนมัติในขณะที่รอฟังคำชี้ชะตา

“ไม่ผิด” เขาตอบ แต่น้ำเสียงนั้นฟังดูไม่แน่ใจ

เอ็ดเวิร์ดลูบแขนของฉันทราบกับจะช่วยให้ความแข็งทื่อที่นั่นละลายหายไป “น่าประทับใจมาก เบลล่า แต่เราไม่เข้าใจเรื่องนี้ เราไม่รู้ว่ามันจะอยู่อย่างนี้ได้นานแค่ไหนนะสิครับ”

ฉันทหยุดคิดครู่หนึ่ง หมายความว่าฉันทอาจจะ “หลุด” เมื่อไหร่ก็ได้? แล้วกลายเป็นปิศาจอย่างนั้นหรือ?

ฉันทไม่ยักรู้สึกที่กำลังจะกลายเป็นร่าง...บางที่อาจจะไม่มีหนทางในการรื้อฟื้นมือล่องหนกับสิ่งนี้ได้ “แล้วเธอละคิดยังไง?” อลิซถามอย่างใจร้อน พลางชี้ไปที่กระจก

“ฉันทไม่แน่ใจ” ฉันทพูดให้ฟังดูกว้างๆ ไว้ก่อน เพราะไม่อยากให้เธอรู้ว่าใจจริงนั้นฉันทกลัวแค่ไหน

ฉันทมองดูสาวสวยผู้มีดวงตาเต็มไปด้วยความหวาดกลัว มองหาเศษเสี้ยวของความเป็นตัวฉันท ถ้ามองข้ามความสวยงามน่าพิศวงของเธอไปได้แล้วละก็ จะเห็นได้ว่ามีอะไรบางอย่างที่ดูแปลกไปเกี่ยวกับรูปทรงของริมฝีปากเธอ ที่ริมฝีปากบนของเธอนั้นออกจะอิมเต็มเกินไปจนไม่สมดุลกับริมฝีปากล่าง การหาจุดบกพร่องที่คุ้นเคยทำให้ฉันทรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย บางทีส่วนที่เหลือของตัวฉันทอาจอยู่ในนั้นด้วยเช่นกัน

ฉันทลองยกมือขึ้น และหญิงสาวในกระจกก็เลียนแบบตาม ใช้นิ้วสัมผัสใบหน้าของเธอเช่นเดียวกับฉันท ดวงตาสีแดงของเธอจ้องมองฉันทอย่างระแวดระวัง

เอ็ดเวิร์ดถอนหายใจ

ฉันทหันมามองเขา เลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง

“ผิดหวังหรือคะ?” ฉันทาม น้ำเสียงเสนาะของฉันทังเรียบเฉย
เขาหัวเราะ “ใช่” เขายอมรับ

ฉันทารู้สึกว่าความตกใจที่ผ่านเข้ามานั้นทำลายหน้ากากความเยือก-
เย็นบนใบหน้าลงจนหมดสิ้น ตามด้วยความเสียใจในทันที

อลิซทำเสียงขู่คำราม แจสเปอร์โน้มตัวมาข้างหน้าอีกครั้ง รอคอย
ให้ฉันท “หลุด”

แต่เอ็ดเวิร์ดไม่สนใจ เขาโอบกอดเรือนร่างใหม่ที่แข็งแกร่งของ
ฉันทไว้แน่น ประทับริมฝีปากลงแนบแก้ม “อันที่จริง ผมหวังไว้ว่าผมจะ
ได้ยินความคิดของคุณ ที่ตอนนี้เหมือนกันกับของผมแล้ว” เขาพิมพ์
“แล้วดูผมสิ ยังหงุดหงิดเหมือนที่ผ่านมา เพราะไม่รู้ว่าในหัวของคุณ
คิดอะไรอยู่”

ฉันทารู้สึกดีขึ้นมาทันที

“เอาล่ะ” ฉันทพูดขึ้นมาอย่างไม่จริงจังนัก รู้สึกโล่งใจที่ความคิด
ต่างๆ ยังเป็นของฉันทอยู่ “ฉันทว่าสมองของฉันทคงไม่มีวันทำงานได้อย่าง
ปกติแน่ๆ แต่อย่างน้อยฉันทก็ดูสวยล่ะ”

การพูดจาหยอกล้อเขาเริ่มเป็นไปโดยง่ายขึ้น ขณะที่ฉันทปรับตัวที่จะ
คิดได้อย่างแจ่มชัดที่จะเป็นตัวของตัวเอง

เอ็ดเวิร์ดคำรามอยู่ข้างหูฉันท “เบลล่า คุณน่าจะไม่เคยเป็นคนที่แค่
สวยเฉยๆ เลยนะครับ”

แต่แล้วเขาก็เบนหน้าห่างจากฉันทและถอนหายใจ “ก็ได้อ่ะ” เขาพูด
กับใครบางคน

“อะไรคะ?” ฉันทาม

“คุณกำลังทำให้แจสเปอร์ระดับกระส่ายมากขึ้นทุกที เขาอาจจะ
ผ่อนคลายลงได้บ้างถ้าคุณได้ออกมาแล้วนะครับ”

ฉันทมองไปที่สีหน้าที่กังวลของแจสเปอร์และพยักหน้า ฉันทไม่ยาก
จะ “หลุด” ที่นี้ ถ้ามันกำลังจะเป็นอย่างนั้น มันควรจะเป็นตอนที่ฉันทอยู่
ท่ามกลางต้นไม้มากกว่าคนในครอบครัว

“โอเค ออกแลกกันเถอะ” ฉันเห็นพ้อง ความรู้สึกประสาที่พุ่งขึ้นมา
วูบหนึ่งและความคาดหวังทำให้ท้องไส้ปั่นป่วน ฉันผละตัวออกจาก
อ้อมแขนของเอ็ดเวิร์ด จับมือเขาไว้ข้างหนึ่ง และหันหลังให้แก่สาวสวย
แปลกหน้าในกระจกนั้นเสีย

3

ออกลำครั้งแรก

“หน้าตาต่างเหรอ?” ฉันทาม พลังมองลงมาจากความสูงสองชั้นที่ยืนอยู่

อันที่จริงฉันไม่ใช่คนกลัวความสูงเท่าใดนัก แต่การที่สามารถมองเห็นรายละเอียดต่างๆ ได้อย่างชัดเจนทำให้ความคิดนั้นดูน่าดึงดูดใจน้อยลง เหลี่ยมมุมของก้อนหินด้านล่างดูแหลมคมกว่าที่ฉันเคยนึกภาพไว้

เอ็ดเวิร์ดยิ้ม “นี่เป็นทางออกที่สะดวกที่สุด ถ้าคุณกลัว ผมอุ้มคุณไปได้นะ”

“เรามีเวลาชั่ววินาทีอยู่แล้ว แล้วคุณยังจะห่วงแค่เรื่องเวลาที่เราจะให้เดินออกไปทางประตูหลังนะหรือ”

เขานិ่วหน้าเล็กน้อย “เรเนสเมกับเจคอบอยู่ข้างล่าง...”

“อ้อ”

ไซลิ ตอนนี้ฉันเป็นปีศาจไปแล้วนี้ ฉันต้องหนีให้ห่างจากกลิ่นที่อาจปลูกเร้าสันดานดิบที่ป่าเถื่อนของฉัน โดยเฉพาะให้ห่างจากกลิ่นของคนที่คุณรัก แม้แต่กับคนที่ฉันยังไม่รู้จักก็ตาม

“เรเนสเมอยู่กับ...เจคอบ ไม่เป็นไรใช่ไหม” ฉันทกระซิบถาม ฉันเพิ่ง

จะรู้สึกตัวว่าเสียงเด่นของหัวใจที่ได้ยินอยู่ชั้นล่างนั่นคือเสียงหัวใจของ เจคอบนั่นเอง ฉันตั้งใจฟังอีกครั้ง แต่ก็ได้ยินเพียงเสียงเดียวที่เด่นอยู่ อย่างสม่ำเสมอ “เขาไม่ค่อยชอบเธอเท่าไรนี่”

ริมฝีปากของเอ็ดเวิร์ดเริ่มแน่นอย่างประหลาด “เชื่อผมสิ ลูก ปลอดภัยแน่นอน ผมรู้เลยว่าเจคอบคิดอะไรอยู่”

“แนลลี” ฉันพึมพำพลางมองไปที่พื้นอีกครั้ง

“กลัวรีไจ?” เขาทำ

“นิดหน่อยนะ ฉันไม่รู้ว่าจะทำ...”

และฉันเองก็รู้สึกเขินๆ กับสมาชิกในครอบครัวของฉันที่เฝ้าดู เจียบๆ อยู่ด้านหลัง เจียบกันเป็นส่วนใหญ่ แต่เอ็มเม็ตต์หลุดเสียงหัวเราะ ออกมาเบาๆ แล้วหนึ่งครั้ง ถ้าพลาดแม้แต่ก้าวเดียว เขาเป็นได้ลงไปนอน ข้างล่างอยู่กับพื้นแน่ แล้วก็กลายเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องตลกเกี่ยวกับ แวมไพร์จอมซุ่มซ่ามคนเดียวของโลกละทีนี้...

และไหนยังจะพูดนี้อีก — ชุดที่อลิซคงจะใส่ให้ตอนฉันทรมานทรมาย เกินกว่าที่จะสังเกตได้ - เป็นชุดประเภทที่ฉันไม่มีทางเลือกมาใส่เพื่อไป กระโดดหรือออกไล่เป็นแน่ ชุดผ้าไหมสีน้ำเงินรัดรูปเนี่ยนะ? เธอคิดว่า ฉันอยากใส่ชุดนี้ไปเพื่ออะไรกัน? หรือว่าจะมีงานค็อกเทลทีหลังละเนี่ย?

“ดูผมนะ” เอ็ดเวิร์ดบอก และแล้วด้วยท่าที่สบายๆ เขาก้าวเท้า ออกไปนอกหน้าต่างบานสูงที่เปิดอ้าและทิ้งตัวลงไป

ฉันเฝ้าดูอย่างตั้งใจ วิเคราะห์หิมุมที่เขาขอเข้าเพื่อรับแรงกระแทก เสียงฝีเท้าที่กระทบพื้นของเขานั้นเบามาก — เหมือนเสียงปิดประตูที่เบา จนแทบไม่ได้ยิน หรือเสียงหนังสือที่ถูกวางลงบนโต๊ะอย่างเบามือ

มันดูไม่ยากนี่นะ

ฉันขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเพื่อตั้งสมาธิ พยายามเลียนแบบการก้าวเท้า ไปในอากาศอย่างดูสบายๆ แบบเขาบ้าง

ฮ่า! พื้นดินดูเหมือนจะเคลื่อนเข้าหาฉันอย่างช้าๆ จนกระทั่งไม่มี อะไรให้วางเท้าลงได้เลยนอกจากอากาศ — แล้วนี่อลิซใส่รองเท้าอะไรให้

ฉันกันละนี้? รองเท้าคันเข็ม? เธอบ้าไปแล้ว - การใส่รองเท้าสีเงาแบบนี้ ก็ไม่ต่างอะไรจากการร่อนลงบนพื้นราบแบบไถลจนคะมำไปด้านหน้าเลย

ฉันใช้ปลายเท้ารับแรงกระแทก เพราะไม่อยากให้ส้นรองเท้าหัก การลงพื้นของฉันดูจะเจ็บไม่ต่างจากที่เขาทำ ฉันยิ้มกว้างให้เขา

“จริงด้วยเนอะ ของง่ายๆ”

เขายิ้มตอบ “เบลล่า?”

“ว่าไงคะ?”

“ท่าเมื่อครูของคุณสง่างามมาก - แม้แต่สำหรับแวมไพร์ก็ตาม”

ฉันหยุดคิดอยู่ครู่หนึ่งและยิ้มกว้างออกมา ถ้าเขาเอาแต่พูด ประโยคนี้บ่อยๆ มาก่อนหน้านี้อีมเม็ตต์ก็คงขำกลิ้งไปแล้ว แต่นี่ดู เหมือนจะไม่มีใครคิดว่าคำพูดนี้เป็นเรื่องตลก เพราะฉะนั้นมันจะต้องเป็น เรื่องจริงแน่ๆ นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่มีคนใช้คำว่า สง่างาม กับฉัน...หรือ แหม ถ้าจะพูดให้ถูก คงต้องบอกว่าเป็นครั้งแรกใน “การดำรงอยู่” ละกระมัง

“ขอบคุณนะคะ” ฉันบอกเขา

จากนั้นฉันก็ถอดรองเท้าผ้าซาตินสีเงินออกที่ละข้าง แล้วก็ปากลับ เข้าไปทางหน้าต่างที่เปิดอยู่ อาจจะโยนแรงไปหน่อย แต่ฉันว่าได้ยิน ใครคนหนึ่งรับไว้ได้ทันก่อนที่จะทำให้ผาผนังทะลุไปเสียก่อน

อลิซบน “ความคิดเรื่องการแต่งตัวยังไม่พัฒนาเท่ากับการทรงตัว เลยนะ”

เอ็ดเวิร์ดจูงมือฉัน --- ฉันอดไม่ได้ที่จะชื่นชมในความนุ่มและ อุ่นหุ้มที่กำลังสลายจากมือของเขา --- เราพุ่งตัวผ่านสนามหญ้าไปยัง ริมแม่น้ำ ฉันติดตามเขาไปอย่างไม่ลำบากนัก

การทำกิจกรรมต่างๆ ด้วยร่างกายดูเหมือนจะง่ายไปหมด

“เราจะว่ายน้ำกันหรือเปล่านั้น?” ฉันถามเมื่อเขาหยุดที่ริมน้ำ

“แล้วก็จะทำให้ชุดสวยๆ ของคุณเปียกหมดนะหรือ? ไม่ละครับ เราจะกระโดดกัน”

ฉันทำปากยื่นนิดๆ พลังใช้ความคิด แม่น้ำตรงนี้ก็กว้างประมาณ 50 หลานี่นะ

“เชิญคุณก่อน” ฉันพูด

เขาจับแก้มฉัน ก้าวเร็วๆ ยาวๆ ถอยหลังสองก้าว จากนั้นก็ออกวิ่ง ย้อนกลับมาสองก้าว คิดตัวเองออกจากหินก้อนแบนที่ริมฝั่งแม่น้ำ ฉันเฝ้าดูท่าทางของเขาขณะที่โค้งตัวลงเหนือผิวน้ำอย่างรวดเร็ว ก่อนที่จะม้วนตัวตีลังกาหลบหายลงไปที่แนวต้นไม้ทึบๆ ที่อยู่ฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำในที่สุด

“อวดเก่ง” ฉันพิมพ์้า ได้ยินเสียงหัวเราะของเขาทั้งๆ ที่ไม่เห็นตัว

ฉันถอยหลังมาหำก้าวเพื่อไว้ และสุดลมหายใจเอื๊อกใหญ่

ทันใดนั้นฉันก็กังวลขึ้นมาอีก ไม่ใช่เรื่องกระโดดลงไปหรือจะเจ็บตัวหรือ - ฉันเป็นห่วงว่าป่าต่างหากที่จะเป็นฝ่ายยับเยินเสียหาย

มันเกิดขึ้นอย่างช้าๆ แต่ฉันก็รู้สึกได้ถึงพลังกำลังอันมหาศาลที่เดินระริกอยู่ตามแขนขา จู่ๆ ก็แน่ใจว่าถ้าฉันเกิดนึกอยากจะมุดลงไปใต้แม่น้ำ ใช้มือตะกุกหรือต่อยก้อนหินที่อยู่กันแม่น้ำเพื่อทำทางให้ผ่านไปได้แล้วละก็ คงจะใช้เวลาไม่นานเลย สิ่งต่างๆ รอบตัวฉัน - ทั้งต้นไม้ พุ่มไม้ ก้อนหิน...บ้านเรือน — ทุกอย่างเริ่มดูประหลาดเหลือเกิน

ด้วยความหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเอสเมคงจะไม่นึกชอบต้นไม้ต้นใด ต้นหนึ่งที่อยู่ฝั่งตรงข้ามเป็นพิเศษ ฉันก็เริ่มย่างเท้าในก้าวแรก แต่แล้วก็ต้องหยุดลงเมื่อชุดผ้าซาตินปริเป็นทางยาวถึงหกนิ้วตรงต้นขา อลิซ!

เอ้อ ไหนๆ อลิซชอบทำเหมือนกับว่าเสื้อผ้าทุกชุดเป็นของที่ใส่ได้ครั้งเดียวอยู่แล้ว เธอก็ไม่น่าจะว่าเรื่องนี้หรือกันนะ ฉันก้มลงไปใช้ปลายนิ้วจับชายกระโปรงตรงตะเข็บขาที่ยังไม่ขาดขึ้นมา ออกแรงอย่างเบาเมื่อที่สุดเพื่อฉีกให้มันเปิดไปจนถึงโคนขา และหันไปจัดการอีกข้างให้ออกมาเหมือนกัน

ดีขึ้นเยอะเลยละ

ฉันได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ มาจากข้างในบ้าน และแม้แต่เสียงของ

ใครบางคนที่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่ด้วยความฉุนโกรธ เสียงหัวเราะนั้น
ดังมาจากทั้งชั้นบนและล่างของตัวบ้าน และฉันก็สามารถแยกความ
แตกต่างของเสียงหัวเราะในลำคอห้าวๆ ที่ดังมาจากชั้นหนึ่งได้อย่าง
ง่ายดาย

นี่เจอบอกอยู่ด้วยหรือนี่? ฉันนึกไม่ออกเลยว่าตอนนี้เขากำลังคิด
อะไร หรือยังอยู่ที่นี้เพื่อทำอะไรกันแน่ ก่อนหน้านั้นฉันเคยวาดภาพถึงการ
กลับมาพบกันใหม่ของเราทั้งสองที่จะเกิดขึ้นในอนาคต -- ถ้าเขาจะ
สามารถให้อภัยฉันได้นะนะ -- ในตอนที่ฉันมีสภาพเข้าที่เข้าทางมากกว่า
นี้ และหลังจากที่กาลเวลาได้เยียวยาแผลใจของเขาที่เกิดจากฝีมือของ
ฉันเรียบร้อยแล้วแล้ว

ฉันไม่ได้หันไปมองเขา เพราะรู้ว่าอารมณ์ของฉันยังคงแปรปรวน
อยู่ มันคงจะไม่ดีแน่ถ้าปล่อยให้อารมณ์ใดๆ ก็ตามเข้าครอบงำจิตใจ
ความกลัวของแจสเปอร์ก็ทำให้ฉันหงุดหงิดไม่แพ้กัน ฉันต้องออกมาก่อน
ที่จะมาจัดการกับเรื่องใดๆ ก็ตาม พยายามลืมทุกสิ่งเพื่อที่ฉันจะได้มี
สมาธิ

“เบลล่า?” เอ็ดเวิร์ดร้องเรียกมาจากในป่า เสียงของเขาดังใกล้เข้า
มา “คุณอยากดูอีกครั้งไหม?”

แน่นอนว่าฉันจำทุกอย่างได้แม่นยำแล้ว และฉันก็ไม่อยากจะ
หาเหตุผลให้เอ็มเม็ตต์ได้เข้ากับกระบวนการเรียนรู้ของฉันมากเกินไปอีก
นี่เป็นเรื่องที่ต้องใช้ร่างกายออกแรง - มันน่าจะเป็นไปตามสัญชาตญาณสิ
ฉันสูดหายใจลึก และออกวิ่งตรงไปยังแม่น้ำ

พอไม่มีกระป๋องมาเป็นอุปสรรคอีกต่อไป แคกระโดดไกลครั้งเดียว
ฉันก็ถึงริมฝั่งแม่น้ำแล้ว ใช้เวลาเพียงแปดสิบสี่ส่วนของวินาทีเท่านั้น
แต่นั่นก็ยิ่งถือว่านานอยู่ดี -- สายตาและความคิดเคลื่อนที่ได้เร็วเสียจน
ฉันรู้ในทันทีว่าก้าวเดียวก็พอ การวางเท้าขวาราบไปกับพื้นหินแล้ว
ออกแรงยันเพื่อส่งตัวให้พุ่งไปในอากาศกลายเป็นเรื่องง่ายดาย ฉันใจจด-
ใจจ่อกับการกระกระยะเป่าหมายให้ถูกต้องมากกว่าการออกแรง ฉัน

คำนวณเรื่องของแรงส่งผิดไปหน่อย - แต่อย่างน้อยฉันก็กระยะได้ไกลพอที่จะไม่ทำให้ตัวเปียก ความกว้างห้าสิบหลาเป็นระยะที่ออกจะง่ายเกินไป...

ประสบการณ์นี้เป็นอะไรที่แปลก น่าเวียนหัว น่าตื่นเต้น และเกิดขึ้นในคราวเดียวกันภายในระยะเวลาสั้นๆ เวลาผ่านไปยังไม่ทันถึงหนึ่งวินาทีฉันก็ข้ามไปอยู่อีกฝั่งหนึ่งแล้ว

ฉันเคยคิดว่าพุ่มไม้หนาที่บนนั้นอาจจะเป็นปัญหา แต่อันที่จริงมันกลับช่วยได้มากอย่างน่าประหลาด ที่ต้องทำในตอนที่ร่วงตกลงมาสู่ผืนป่าอีกครั้งคือแค่เอื้อมมือไปจับกิ่งไม้กิ่งไหนก็ได้ที่ยื่นออกมา โหนตัวเบาๆ และร่อนลงด้วยปลายเท้าบนกิ่งใหญ่ของต้นสนซีด้าที่สูงจากพื้นดินสิบห้าฟุต

ยอดเยียมอะไรอย่างนี้

นอกจากเสียงหัวเราะที่ดังกังวานด้วยความดีใจแล้ว ฉันยังได้ยินเสียงเอ็ดเวิร์ดวิ่งตามหาฉันอีกด้วย ระยะกระโดดของฉันไปไกลกว่าเขาถึงสองเท่า เมื่อเขามาถึงต้นไม้ที่ฉันยืนอยู่นั้น ตาของเขาก็เบิกกว้าง ฉันกระโดดลงจากกิ่งไม้อย่างรวดเร็วมาอยู่ข้างๆ เขาโดยไม่มีเสียง และใช้ปลายเท้าร่อนลงแตะพื้นอีกครั้ง

“เก่งไหมคะ?” ฉันถาม ลมหายใจกระชั้นขึ้นด้วยความตื่นเต้น

“ดีมากครับ” เขายิ้มชมเชย แต่น้ำเสียงเรื่อยๆ ของเขากลับดูขัดแย้งกับความแปลกใจในดวงตา

“อีกที่ได้ไหมคะ?”

“ตั้งใจหน่อยสิ เบลล่า - เรากำลังออกไล่ล่ากันอยู่นะ”

“อ้อ ใช่ๆ” ฉันพยักหน้า “ออกไล่ล่า”

“ตามผมมาสิ...ถ้าคุณทำได้นะ” เขายิ้มกว้าง จู่ๆ สีหน้าก็เปลี่ยนเป็นเย้ยหยันแล้วก็ออกวิ่งไป

เขาวิ่งเร็วกว่าฉัน นึกภาพไม่ออกว่าเขาก้าวขาด้วยความเร็วมากขนาดนั้นได้อย่างไร ฉันทำอย่างนั้นไม่ได้แน่

แต่อย่างไรก็ดี ฉันลืที่เป็นฝ่ายแข็งแรงกว่า เพียงก้าวเดียวของฉัน
เท่ากับสามก้าวของเขาแล้ว และนั่นก็ทำให้ฉันเห็นตัวผ่านผืนป่าสีเขียว
ไปข้างๆ เขา ซึ่งไม่ใช่การ “ตาม” อย่างแน่นอน ขณะที่ยิ่ง ฉันก็อดขำ
เสียบๆ ไม่ได้กับความรู้สึกตื่นเต็นนี้ แต่การหัวเราะก็ไม่ได้ทำให้วังช้าลง
หรือรบกวนสมาธิฉันเลย

ในที่สุด ฉันก็เข้าใจว่าทำไมเอ็ดเวิร์ดถึงไม่เคยชนต้นไม้เลยเวลาที่
เขาวิ่ง -- มันเป็นคำถามที่อยู่ในใจฉันมาตลอด มันเป็นความรู้สึกที่
ประหลาด เป็นความสมดุลระหว่างความเร็วและความชัดเจน ในขณะที่
ฉันพุ่งตัวรากับจรวดไปข้างหน้า ทั้งผ่านและลอดใต้ป่าเขียวด้วย
ความเร็วที่ควรจะทำให้ทุกอย่างรอบตัวกลายเป็นเพียงภาพสีเขียวเลือนๆ
ฉันกลับมองเห็นใบไม้ใบจิ๋วๆ ที่งอกอยู่บนกิ่งไม้เล็กๆ ของพุ่มไม้ทุกๆ พุ่ม
ที่พุ่งผ่านไป

ความเร็วนั้นทำให้เรื้อนผมและชุดที่ขาดวินของฉันปลิวลู่ไปด้านหลัง
และทั้งๆ ที่ก็รู้ว่าไม่น่าจะเป็นอย่างนั้น แต่ผิวของฉันกลับรู้สึกอุ่น
ขึ้นมา เหมือนกับที่พื้นดินขรุขระของป่าที่ราบนี้ไม่น่าที่จะเหยียบแล้ว
นุ่มเหมือนกำมะหยี่ และกิ่งก้านของต้นไม้ที่ระกับผิวของฉันก็ไม่น่ารู้สึก
เหมือนสัมผัสอันอ่อนโยนของขนนกไปได้เลย

ป่าดูมีชีวิตชีวามากกว่าที่เคยเห็น -- สิ่งมีชีวิตเล็กๆ ที่ฉันไม่เคย
รู้จักมาก่อนกระจุกตัวอยู่ตามพุ่มไม้รอบตัว หลังจากที่เราผ่านไป พวกมัน
จะเสียบกริบ หายใจถี่เร็วด้วยความกลัว ดูเหมือนสัตว์มีปฏิกิริยาตอบสนอง
ต่อกลิ่นของเราได้ดีกว่ามนุษย์ แน่แน่นอนว่าสำหรับฉันแล้ว มันส่งผลตรง
กันข้ามเลยทีเดียว

ฉันเฝ้ารออยู่ว่าเมื่อไรที่ตัวเองจะเริ่มรู้สึกเหนื่อยหอบเสียที แต่
ลมหายใจก็ยังคงเป็นไปอย่างสบายๆ ฉันรอให้กล้ามเนื้อร้อนระอุขึ้น แต่
ยิ่งคุ่นกับการเดินป่าแบบนี้มากเท่าไร ความแข็งแกร่งของฉันก็ดูเหมือน
จะเพิ่มขึ้นตามไปเรื่อยๆ มากเท่านั้น การกระโดดแต่ละก้าวของฉันยาว
ขึ้น และไม่นานหลังจากนั้น เขาเองก็กลับกลายเป็นฝ่ายที่พยายามจะตาม

ฉันให้ทัน เมื่อได้ยินเสียงเขาที่เริ่มจะล้าหลังลงไป ฉันก็หัวเราะออกมาอีกครั้งด้วยความรู้สึกเปี่ยมชัยชนะ

ตอนนี้เท้าเปล่าเปลือยของฉันยังสัมผัสกับพื้นน้อยลงเสียจนรู้สึกราวกับว่ากำลังบินมากกว่าวิ่งอยู่เสียอีก

“เบลล่า” เขาเรียกด้วยน้ำเสียงราบเรียบ เกียจคร้าน ฉันไม่ได้ยินเสียงอะไรอีก เขาหยุดวิ่งแล้ว

แวบหนึ่งของความคิด ฉันแอบคิดที่จะลองกบฏเล็กๆ กับเขาดูบ้าง แต่แล้วฉันก็ถอนหายใจ ตัดสินใจหมุนตัวกลับและกระโดดก้าวสั้นๆ เบาๆ ย้อนกลับไปสักร้อยหลาได้ ไปหยุดยืนข้างตัวเขา ฉันมองเขาอย่างคาดหว้ง เขายิ้มให้ พลังเล็กคืบขึ้นข้างหนึ่ง เขาช่างดูงดงามเสียจนฉันพูดไม่ออก ได้แต่ยืนจ้องเขาอยู่อย่างนั้น

“คุณอยากจะอยู่ในประเทศใหม่ครับ?” เขาถามอย่างขบขัน “หรือว่าบายนี่คุณมีแผนการที่จะเดินทางต่อไปยังแคนาดา กันล่ะ?”

“อยู่นี่ก็ดีแล้วค่ะ” ฉันเห็นพ้อง แต่ไม่ได้สนใจสิ่งที่เขาพูดมากไปกว่าวิธีการที่ริมฝีปากขยับไปมาอย่างน่าหลงใหลในยามที่เขาพูด เป็นเรื่องยากเหลือเกินที่จะไม่ออกแวกไปกับทุกสิ่งที่ดูแปลกใหม่ในสายตาคู่มือของฉัน “เรากำลังล้าอะไรอยู่คะ?”

“กว้างครับ ผมอยากให้เป็นอย่างง่ายๆ ก่อนสำหรับครั้งแรกของคุณ...” เสียงเขาขาดหายไปตอนที่ดวงตาของฉันหริ่งทันทีเมื่อได้ยินคำว่า ง่ายๆ

แต่ฉันจะไม่เถียงกับเขาละ ฉันกระหายเกินไป ทันทีที่เริ่มคิดถึงลำคอที่แห้งผากจนร้อนระอุนั้น ฉันก็คิดอะไรอย่างอื่นไม่ออกอีกแล้วที่แน่ๆ มันแย่งลงไปกว่าเดิมอีก ริมฝีปากฉันรู้สึกทั้งแห้งและร้อน ไม่ผิดอะไรจากยามบ่ายคล้อยของเดือนมิถุนายนในหุบเขาแห่งความตาย

“ที่ไหน?” ฉันถามพละกวดตามองตามต้นไม้อย่างใจร้อน ตั้งแต่เพิ่งความสนใจไปยังความรู้สึกกระหายนี้ ก็ดูเหมือนมันจะคอยรบกวนความคิดในหัวฉันไปหมดทุกเรื่อง แม้ฉันไปถึงแม้กระทั่งความคิด

แสนสุขอย่างที่มีเกี่ยวกับตอนที่ฉันวิ่ง กับริมฝีปากของเอ็ดเวิร์ด กับการ
จุมพิต กับ...ความกระหายอย่างรุนแรง ฉันหนีมันไปไม่พ้นจริงๆ แล้ว

“อยู่หนึ่งๆ ก่อนนะครับ” เขาบอกพลางวางมือลงบนไหล่ของฉัน
เบาๆ ความกระหายที่เร่ร่อนนั้นสูญหายไปชั่วขณะยามที่เขาสัมผัส

“ทีนี้หลับตาสิ” เขาพิมพ์ำ เมื่อฉันทำตาม เขาก็ยกมือขึ้นมาที่
ไบหน้า สัมผัสลึบไล้ที่แก้มเบาๆ ฉันรู้สึกได้ถึงลมหายใจของตัวเองที่
กระชั้นขึ้น และเฝ้ารออีกครั้งเป็นเวลาชั่วครู่ให้เกิดอาการจินเจนน้าแดง
ซึ่งคงจะไม่มีวันเกิดขึ้นอีกแล้ว

“ฟังสิ” เอ็ดเวิร์ดสอน “คุณได้ยินอะไรบ้าง?”

ถ้าจะให้ตอบจริงๆ ฉันคงพูดออกไปว่า ทุกอย่าง ทั้งเสียงอัน
ไพเราะของเขา ลมหายใจของเขา เสียงของริมฝีปากที่กระทบกันขณะที่
เขาพูด เสียงนกกำลังไข่นอยู่บนยอดไม้ เสียงหัวใจที่เต้นระรัวของมัน
เสียงใบเมเปิ้ลเสียดสีกัน เสียงมดเดินต่อกันเป็นแถวยาวอยู่บนเปลือกไม้
ใกล้ๆ แต่ฉันรู้ว่าเขาหมายถึงอะไรบางอย่างโดยเฉพาะ ฉันจึงปล่อยให้
ประสาทหูรับฟังเสียงที่อยู่ไกลออกไป ค้นหาเสียงอื่นๆ ที่ไม่ใช่เสียงอื้ออึง
ของบรรดาชีวิตต่างๆ ที่อยู่รอบๆ ตัว ใกล้กันกับที่ที่เราอยู่นี้มีที่โล่งอยู่
แห่งหนึ่ง — ที่ซึ่งเสียงของลมที่พัดผ่านใบหญ้าฟังแปลกออกไป — และมี
ลำธารเล็กๆ ที่เต็มไปด้วยหินตรงกันบั้ง และตรงนั้นเอง ใกล้กันกับตรงที่
มีเสียงของน้ำไหล คือเสียงของลันที่เลียกินน้ำอยู่ เสียงตุบๆ ของหัวใจ
ที่เต้นแรง สูดฉีดเลือดที่เข้มข้น...

ฉันรู้สึกราวกับลาคอติบเข้าหากัน

“เลียบลำธารนี้ไปทางตะวันออกเฉียงเหนือใช่ไหม” ฉันถาม
ยังคงหลับตา

“ใช่ครับ” น้ำเสียงของเขาฟังดูราวกับจะขมเขย “ทีนี้...รอให้ลมพัด
มาอีกครั้งหนึ่ง...คุณได้กลิ่นอะไรไหม?”

ส่วนใหญ่ก็เป็นกลิ่นของเขา - กลิ่นหอมอันแปลกประหลาดของเขา
ที่อบอวลไปด้วยความหอมหวานของน้ำผึ้ง ดอกไลแลคและกลิ่นไอแดด

แล้วก็ยังได้กลิ่นแรงของซากเน่าอะไรบางอย่าง กลิ่นมอส กลิ่นยางของปาติบ กลิ่นอายอบอุ่นจนเกือบหอมมันของสัตว์จำพวกหนูตัวเล็กๆ ที่ซุกตัวอย่างหวาดกลัวอยู่ใต้รากไม้ และเมื่อลองสูดดมกลิ่นให้ไกลออกไปอีกครั้ง ฉันก็ได้กลิ่นสดชื่นของสายน้ำ ซึ่งกลับเป็นกลิ่นที่ไม่ชวนดึงดูดใจอย่างน่าประหลาด ทั้งๆ ที่กระหายขนาดนี้ ฉันเพิ่งสมาธิไปที่บริเวณสายน้ำ และพบกับกลิ่นที่คงจะไปได้ดีกับเสียงลั่นเลี้ยวและเสียงหัวใจเต้นหนักหน่วงนั้น เป็นกลิ่นที่อบอุ่นและฉุนเปรี้ยวแรงกว่ากลิ่นใดๆ ไม่น่าพิสมัยพอๆ กับกลิ่นของน้ำในลำธารนั้นเลยทีเดียว ฉันย่นจมูก

เขาหัวเราะ “ผมรู้ - เดียวก็ชินไปเอง”

“มีสามตัวใช่ไหม?” ฉันเดา

“ห้า มีอีกสองตัวอยู่ตรงต้นไม้ข้างหลัง”

“แล้วที่นั่นฉันต้องทำอย่างไรบ้าง?”

เสียงเหมือนเขากำลังยิ้ม “คุณรู้สึกอยากทำอะไรล่ะครับ?”

ฉันคิดถึงสิ่งที่อยากจะทำ ดวงตายังคงปิดสนิทขณะที่ฟังเสียงและสูดกลิ่นพวกนั้น ความกระหายอย่างรุนแรงขัดใส่จิตสำนึกของฉันอีกระลอกหนึ่ง และในทันใดนั้น กลิ่นตัวอุ่นๆ เปรี้ยวๆ นั้นก็ไม่ได้ชวนให้รู้สึกแย่อีกต่อไป อย่างน้อยก็คงเป็นอะไรที่ร้อนและเปียกแฉะอยู่ในปากอันแห้งผากของฉันนั่นแหละ ฉันลืมหายใจในทันที

“อย่าไปคิดถึงมัน” เขาแนะนำขณะที่ค่อยๆ ยกมือออกจากใบหน้าของฉัน และถอยหลังไป “แค่ทำตามสัญชาตญาณของคุณก็พอ”

ฉันปล่อยให้ตัวเองลอยตามกลิ่นไป รับรู้การเคลื่อนไหวของตนเองแต่เพียงเลือนราง ขณะที่พาตัวเข้าสู่ทุ่งหญ้าแคบๆ ซึ่งมีลำธารไหล ร่วงของฉันย่องลงต่ำไปด้านหน้าโดยอัตโนมัติ ขณะที่หยุดอย่างลึกลับเล็กน้อยเมื่อถึงราวป่าที่แซมด้วยกอต้นเฟิร์นที่ชายน้ำ ฉันมองเห็นกวางตัวใหญ่ที่มีเขางอกออกไปยืดยาวระดับอยู่บนหัวของมัน และเห็นรูปทรงเป็นเงาดำๆ ของกวางอีกสี่ตัวที่เดินนวยนาดมุ่งหน้าสู่ป่าไปทางทิศตะวันออก

ฉันตั้งใจฟังสมาธิไปที่กลิ่นของตัวผู้ ไปที่จุดสำคัญตรงคอที่มีขน

รุกรัง ที่ซึ่งความร้อนเต้นตุบๆ แรงที่สุด มีเพียงระยะทางสามสิบหลาเท่านั้น — กระโดดเพียงสองหรือสามครั้ง — ที่ขวางกั้นเอาไว้ ฉันเกร็งตัวขึ้นเพื่อเตรียมกระโดดก้าวแรก

แต่ในขณะที่กล้ามเนื้อของฉันเกร็งตัวขึ้นรอจังหวะอยู่นั้น สายลมก็เปลี่ยนทิศ พัดแรงขึ้นมาจากทางใต้ โดยไม่รู้สีกตัว ฉันกระโจนออกไปจากแนวต้นไม้ สร้างความตระหนกให้แก่กวางในป่า ไปสู่เส้นทางที่ตรงกันข้ามกับแผนการเดิมที่ตั้งใจเอาไว้ วิ่งไล่ตามกลิ่นใหม่ที่แสนจะเย้ายวน ใจฉันไม่มีทางอื่นใดให้เลือกได้ มันเป็นเรื่องที่ฉันต้องทำ

กลิ่นนั้นทรงอิทธิพลอย่างมหาศาล จิตใจเฝ้าจดจ่ออยู่แต่กับมัน ขณะที่ฉันไล่ตามรอยไป รับรู้เพียงแต่ความกระหายและกลิ่นของสิ่งที่จะดับมันลงได้ ความกระหายแย่งไปกว่าเดิม ณ ตอนนั้นมันสร้างความเจ็บปวดเหลือแสนจนทำให้ความคิดด้านอื่นๆ ของฉันสับสนไปหมด และมันเตือนให้นึกถึงตอนที่ฉันถูกแผดเผาจากพิษร้ายที่อยู่ในกระแสนเลือด

เหลือเพียงสิ่งเดียวที่มีโอกาสเจาะทะลุลงเข้าไปยังประสาทการรับรู้ของฉันในตอนนั้น มันคือสัญชาตญาณที่ทรงพลังกว่า คือสิ่งที่เรียบง่ายกว่าความต้องการดับกองเพลิงนั้น — มันคือสัญชาตญาณในการปกป้องตัวเองจากภัยอันตราย การรักษาชีวิตให้ดำรงอยู่รอด

ทันใดนั้นฉันก็รู้สึกตัวว่ากำลังถูกตาม แรงจุดจั้งจากกลิ่นอันเย้ายวนนั้นต่อสู้กับความปรารถนาที่จะหันกลับไปเพื่อทำการป้องกันเหยื่อของฉัน เสียงซู่คำรามก่อกวนขึ้นในอก ริมฝีปากแผละออกโดยไม่รู้สีกตัว เผยให้เห็นฟันเป็นเชิงเตือนผู้ที่กำลังเข้ามาใกล้ ฉันผ่อนฝีเท้าลง ความรู้สึกที่จะต้องระวังหลังต่อสู้กับความต้องการที่จะดับกระหายอย่างรุนแรง

แต่แล้วเมื่อฉันได้ยินเสียงผู้ไล่ล่าตามติดเข้ามาใกล้ สัญชาตญาณในการปกป้องชีวิตตนเองก็เป็นฝ่ายชนะ ขณะที่ฉันหันกลับไปเผชิญหน้ากับมัน เสียงที่ก่อกวนอยู่ในอกก็กรรโชกออกมาจากลำคอ

เสียงคำรามอย่างดุร้ายที่ดังออกมาจากปากของฉันอย่างไม่ได้คาดคิด ทำให้ตื่นจากภวังค์ชั่วครู่ มันทำให้ฉันตกใจและเปิดสมองให้

ปลดปล่อยขึ้นมาชั่วคราว - แรงกระตุ้นที่ทำให้กระหายค่อยๆ จางลงไปบ้าง แม้ว่าจะยังไม่หายไปเสียทีเดียว

ลมเปลี่ยนทิศอีกครั้ง พัดพาเอากลิ่นดินชื้นๆ และกลิ่นฝนที่กำลังตั้งเค้าให้ผ่านหน้าฉันไป ช่วยปลดปล่อยฉันให้เป็นอิสระจากกลิ่นที่แสนจะร่ำร้อนนั้น — กลิ่นหอมอรรยั่วน้ำลายที่จะเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากกลิ่นมนุษย์

ไกลออกไปสองฟุต เอ็ดเวิร์ดยืนรั้งรออยู่ เขายกแขนขึ้นราวกับว่าจะโอบกอดฉัน -- หรือถ้าจะพูดให้ถูกก็คือรั้งตัวฉันไว้ สีหน้าของเขาเคร่งขรึมและระแวดระวัง ในขณะที่ฉันตัวแข็งทื่อด้วยความกลัว

ฉันเพิ่งรู้สึกตัวว่ากำลังจะเข้าไปทำร้ายเขา ฉันทะลึ่งตัวขึ้นสุดแรง ยึดตัวให้ตรงจากท่วงท่าย่อตัวแบบเตรียมพร้อมโจมตี และกลั่นลมหายใจเพื่อตั้งสมาธิใหม่อีกครั้ง ด้วยความเกร็งเกรงในพลังของกลิ่นหอมนั้นที่จะพัดย้อนขึ้นมาจากทางใต้

เมื่อเห็นว่าฉันได้สติกลับคืนมาอีกครั้ง เขาก็ลดมือลงและเดินเข้ามาหา

“ฉันต้องไปจากที่นี่” ฉันเค้นเสียงลอดโรฟั่น พยายามไม่สุดลมหายใจเข้าไปอีก

ความตกใจสุดขีดพัดผ่านสีหน้าของเขา “คุณไปได้จ้ะหรือ?”

ฉันไม่มีเวลาถามเขาว่ามันหมายความว่าอะไร ฉันรู้ว่าความสามารถในการคิดอย่างถูกต้องจะยังคงมีอยู่ได้ก็ต่อเมื่อฉันหยุดตัวเองไม่ให้คิดถึง —

ฉันออกวิ่งอีกครั้ง เร่งฝีเท้าพุ่งตรงไปทางทิศเหนือ พยายามจกด้อยอยู่กับความรู้สึกอัดอั้นที่ดูเหมือนจะเป็นการตอบสนองเพียงอย่างเดียวของร่างกายที่ขาดอากาศหายใจ เป้าหมายเพียงหนึ่งเดียวของฉันคือต้องวิ่งหนีไปให้ไกลพอที่กลิ่นนั้นหายไปอย่างสิ้นเชิง เอาให้หากันไม่เจออีกเลยก็ดี แม้ว่าฉันจะนึกเปลี่ยนใจขึ้นมากี่ครั้งก็ตาม...

และฉันก็รู้สึกตัวว่ากำลังเป็นฝ่ายถูกตามอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ฉันมีสติ

พอแล้ว ฉันต่อสู้กับสัจยชาติญาณเพื่อสุดลมหายใจ — ลืมรสในอากาศ เพื่อให้แน่ใจว่าเป็นเอ็ดเวิร์ด ฉันไม่ต้องต่อสู้กับมันนานนัก แต่ก็วิ่งเร็วกว่า ครั้งไหนๆ พุ่งไปอย่างรวดเร็วราวกับดาวตกตามทางที่เป็นเส้นตรงที่สุด ที่ฉันจะสามารถหาได้ผ่านแนวต้นไม้ และภายในนาที่สั้นๆ เอ็ดเวิร์ดก็ ตามฉันทัน

ความคิดใหม่ผุดขึ้นในหัว ฉันหยุดกึก ตรึงเท้าทั้งคู่ไว้กับพื้น ฉัน มั่นใจว่าที่นี่ต้องปลอดภัยแน่ แต่ก็ยังคงกลั่นหายใจไว้ก่อน

เอ็ดเวิร์ดพุ่งผ่านฉันไป ประหลาดใจกับการที่จู่ๆ ฉันก็หยุดไปเฉยๆ เสียอย่างนั้น

เขาหมุนตัวกลับมาอยู่ข้างฉันในชั่ววินาทีเดียว เขาวางมือบนไหล่ และจ้องตาฉัน ความตกใจยังคงค้างอยู่บนใบหน้าของเขา

“คุณทำได้ยังไงกัน?” เขาถาม

“ก็ทีเมื่อกี้ที่คุณยังปล่อยให้ฉันนำคุณก่อน ใช่มั้ยล่ะ?” ฉันถาม กลับบ้างโดยทำเป็นไม่สนใจคำถามของเขา และคิดว่าฉันทำได้เยี่ยม ที่เดียวล่ะ!

เมื่อเปิดปากขึ้น ฉันก็ลืมรสของอากาศได้ - ตอนนี้มันบริสุทธิ์แล้ว ไม่มีร่องรอยของกลิ่นหอมที่จะมาทำให้ฉันต้องทรมานจากความกระหาย อีก ฉันสูดหายใจเข้าอย่างระมัดระวัง

เขายักไหล่พร้อมกับส่ายหัว ไม่ยอมที่จะถูกหันเหความสนใจ “เบลล่า คุณทำได้ยังไง?”

“ที่วิ่งหนีนะเหรอ? ฉันก็กลั่นหายใจนะสิคะ”

“แต่คุณหยุดล่าได้ยังไง?”

“ก็ตอนที่คุณมาข้างหลังฉัน...ฉันขอโทษจริงๆ นะ”

“คุณมาขอโทษผมทำไม? ผมเองต่างหากที่ประมาทไปอย่าง ร้ายแรง ผมคิดไปเองว่าทางนั้นคงไม่มีใคร แต่ผมก็ควรจะตรวจสอบก่อน เป็นความผิดที่ใจจริง! คุณไม่มีอะไรให้ต้องขอโทษเลย”

“แต่ฉันคำรามใส่คุณนะ!” ฉันยังคงกลัวไม่หายที่รู้สึกตัวว่า

สามารถทำอะไรร้ายแรงอย่างนั้นลงไปได้

“ก็ใช่ที่คุณทำอย่างนั้น เป็นเรื่องธรรมชาติ แต่ที่ผมไม่เข้าใจคือ คุณวิ่งหนีไปได้ยังไง?”

“แล้วจะให้ฉันทำอะไรได้อีกล่ะ?” ฉันทถาม ความคิดของเขาชักจะทำให้ฉันงง — ก็แล้วเขาอยากจะทำมันเกิดอะไรขึ้นกันล่ะ? “นั่นอาจจะ เป็นใครสักคนที่ฉันรู้จักก็ได้นี่!”

ทันใดนั้นเขากระโดดหัวเราะออกมาจนหน้าหงาย ทำให้ฉันสะดุ้ง ตกใจ เสียงหัวเราะดังก้องกังวานไปตามราวป่า

“คุณหัวเราะเยาะฉันทำไมกันละเนี่ย?”

เขาหยุดหัวเราะทันที และเห็นได้ว่าเขากลับมาสีหน้าระแวดระวังอีกครั้ง

คุมมันไว้ให้ได้ ฉันคิดกับตัวเอง ฉันต้องคอยระวังอารมณ์ตัวเอง ให้ดี นี่มันเหมือนฉันเป็นมนุษย์หมาป่ารุ่นๆ มากกว่าแวมไพร์อีกนะนี่

“ผมไม่ได้หัวเราะเยาะคุณหรอกเบลล่า ผมหัวเราะเพราะผมกำลัง ช็อกนะสิครับ และที่ช็อกก็เพราะผมฟังที่สุดๆ”

“ทำไมล่ะ?”

“ก็คุณไม่น่าจะทำแบบนี้ได้เลยนะสิครับ คุณไม่น่าที่จะ...มีเหตุผล มากขนาดนี้ ไม่น่าที่จะสามารถยืนอยู่ตรงนี้ได้แล้วคุยกับผมอย่างสงบและ ใจเย็นได้เลย และที่เหนือสิ่งอื่นใด คุณไม่น่าจะสามารถหยุดได้ ได้ กลางคืนเพราะมีกลิ่นเลือดของมนุษย์ไหลมาในอากาศ แม้แต่แวมไพร์ที่ แก่กล้าแล้วยังยากที่จะทำอย่างนั้นได้ — เรามักจะระวังมากกับสถานที่ ที่เราจะไปล่า เพื่อที่เราจะได้ไม่หลงไปในเส้นทางที่มีสิ่งชั่วร้ายอยู่ เบลล่า รู้บ้างไหมว่าคุณทำตัวราวกับว่าเป็นแวมไพร์มานานนับทศวรรษ มากกว่าเป็นแวมไพร์ที่เพิ่งเกิดใหม่เพียงไม่กี่วันเสียอีก”

“โอ้” แต่เพราะฉันรู้มาก่อนแล้วว่ามันจะเป็นเรื่องยาก ฉันถึงได้ ระวังตัวอย่างมากขนาดนี้ ฉันคิดอยู่แล้วว่ามันจะต้องยาก

เขาแตะแก้มฉันอีกครั้ง สายตาของเขาเต็มไปด้วยความพิศวง “ผม

ยอมแลกทุกอย่างที่มีเพียงเพื่อให้เห็นข้างในจิตใจของคุณแค่ครั้งนี้ก็พอ”

ข้างเป็นอารมณ์ที่รุนแรงอะไรอย่างนี้ ฉันเตรียมตัวมาพร้อมสำหรับ
รับความรู้สึกกระหาย แต่ไม่ได้เตรียมใจที่จะรับความรู้สึกนี้เลย ฉันเคย
มั่นใจเหลือเกินว่ามันจะไม่เหมือนเดิมอีกแล้วเวลาที่เขาจะต้องตัวฉัน
แต่...ถ้าจะพูดไปแล้ว มันก็ไม่เหมือนเดิมจริงๆ เสียด้วย

มันรุนแรงมากขึ้น

ฉันยกมือขึ้นลูบไล่ไปตามโครงหน้าของเขา ปล่อยให้นิ้วมือวนเวียน
อยู่บนริมฝีปากนั้น

“ฉันเคยคิดว่าถ้าจะรู้สึกแบบนี้ได้อีกครั้งก็คงจะใช้เวลาอีกนาน
ทีเดียวนะ?” ความไม่แน่ใจของฉันทำให้ประโยคนั้นฟังดูเป็นประโยค
คำถามไป “แต่ฉันยังต้องการคุณอยู่เลยนี่”

เขาจะพริบตาอย่างอึ้งๆ “นี่คุณยังคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้นอยู่ได้อย่างไร?
คุณไม่ได้รู้สึกกระหายจนแทบทนไม่ได้เลยหรือ?”

ตอนนี้ระกระหายแน่ ก็ทันทีที่เขาพูดขึ้นมาล่ะ!

ฉันพยายามกลืนน้ำลายแล้วถอนหายใจ ปิดตาลงเหมือนที่เคยทำ
เพื่อช่วยให้มีสมาธิ ปล่อยประสาทสัมผัสให้แก่กระจายออกไปรอบๆ ตัว
พยายามตั้งใจควบคุมมันอย่างเต็มที่ เผื่อว่าจะถูกจู่โจมด้วยกลิ่นหอม
อันโอชะอีกครั้ง

เอ็ดเวิร์ดทิ้งมือลง ไม่แม้กระทั่งหายใจ ในขณะที่ฉันเฝ้าฟังเสียงที่
อยู่ไกลออกไปและไกลออกไปในป่าเขียวชอุ่ม กลิ่นกรองประสาทรับรู้
ผ่านกลิ่นและเสียงต่างๆ เพื่อเสาะหาสิ่งที่จะไม่ทำให้ผลไปจากความ
กระหายอย่างสิ้นเชิง มีกลิ่นบางอย่างที่แปลกไป เป็นกลิ่นจางๆ ที่โชยไป
ทางตะวันออก...

ฉันลืมตาขึ้นทันที แต่สมาธิยังคงจดจ่ออยู่กับความรู้สึกที่แรงนั้น
ขณะที่ฉันหันตัวกลับและพุ่งไปทางตะวันออกอย่างเจี๊ยบๆ เส้นทาง ลาด
ชันสูงชันไปในทันที แล้วฉันก็ออกวิ่งในท่าล่าเหยื่อด้วยการโน้มตัวไปข้าง
หน้าให้จรดใกล้กับพื้นดิน ลัดเลาะไปตามต้นไม้ข้างเมื่อเส้นทางเริ่ม

ง่ายขึ้น ฉันรับรู้ได้ว่าเอ็ดเวิร์ดอยู่กับฉันด้วยประสาทสัมผัสมากกว่าประสาทหู เขาสิ้นใจไปตามเส้นทางในป่าอย่างเงียบๆ โดยปล่อยให้ฉันเป็นคนนำ

ในขณะที่เราปีนสูงขึ้นไป พีชพรรณก็ดูจะบางตาลง กลิ่นของยางไม้และความสูงชันแรงขึ้นและเส้นทางที่มุ่งไปก็เช่นกัน - มันเป็นกลิ่นที่อบอุ่น รุนแรงและดึงดูดใจมากกว่ากลิ่นของกวาง เพียงไม่กี่วินาทีถัดมาฉันก็ได้ยินเสียงย่ำอันแผ่วเบาของเท้าที่ใหญ่โต มันเบามากกว่าเสียงย่ำกุกกักของกิบเท้าเสียอีก เสียงดังอยู่สูงขึ้นไป — เหมือนดังอยู่บนกิ่งไม้มากกว่าอยู่บนพื้นดิน ฉันพุ่งไปที่กิ่งไม้นั้นทันที มุ่งไปยังจุดที่ได้เปรียบกว่าที่ตรงกลางลำต้นสนสูงลิบนั้น

เสียงฝีเท้าที่ย่องเบากริบนั่นยังคงรู้สึกได้จากเบื้องล่าง กลิ่นนั้นอยู่ใกล้มาก สายตาของฉันจับจ้องการเคลื่อนไหวซึ่งสอดคล้องกับเสียง แล้วฉันก็เห็นด้านหลังของสิงโตสีน้ำตาลอมส้มตัวใหญ่ที่ซ่อนตัวอยู่ที่กิ่งใหญ่ของต้นสนที่อยู่ด้านล่างเยื้องไปทางซ้ายของฉัน มันตัวใหญ่ — สีเทาของขนาดตัวฉันเลยทีเดียว ตาของมันจับจ้องอยู่ที่พื้นเบื้องล่าง มันเองก็ออกล่าอยู่เช่นกัน ฉันได้กลิ่นของตัวอะไรบางอย่างที่มีขนาดเล็กกว่า ที่ตัวสั้นด้วยความกลัวอยู่ในพุ่มไม้ข้างล่าง แต่กลิ่นนั้นไม่น่าสนใจนักเมื่อเทียบกับกลิ่นเหยื่อของฉันตัวนี้ หางสิงโตสะบัดไปมาขณะที่มันเตรียมจะกระโจน

เพียงแค่วะจอนเบาๆ ฉันก็พุ่งผ่านอากาศลงไปยังกิ่งไม้ที่เจ้าสิงโตเกาะอยู่ มันรู้สึกได้ถึงแรงสั่นสะเทือนนั้น มันหมุนกลับตัวอย่างรวดเร็วส่งเสียงคำรามแหลมด้วยความตกใจและปกป้องตัวเอง มันยกเท้าขึ้นตะกุกตะกักตรงหน้า ตาเบิกกว้างด้วยความโกรธแค้น กิ่งง่ามันไปด้วยความกระหาย ฉันไม่สนใจเขียวที่ส่ายอำและกรงเล็บแหลมที่กางพร้อมตะปบนั่น และโถมตัวเข้าใส่จนทั้งมันและฉันร่วงตกลงไปยังพื้นป่าด้านล่าง

อันที่จริง จะนับว่าเป็นการต่อสู้ก็ไม่ได้เสียทีเดียวนัก

รอยเล็บของมันที่ตะปบลงบนผิวของฉัน รู้สึกไม่ต่างอะไรจาก
สัมผัสของปลายนิ้วมือที่อ่อนโยน คมเขี้ยวของมันไม่ได้ระคายบ่าและคอ
ของฉันเลย น้ำหนักตัวของมันก็แทบจะไม่ใช่ที่รู้สึกอะไร ฟันของมัน
ฝังเข้าที่คอของมันเป็นอย่างแน่นยำ และการดันร่นตามสัญชาตญาณของมัน
นั้นก็ช่างอ่อนแออย่างน่าสมเพชเวทนาเมื่อเทียบกับกับเรียวแรงอัน
มหาศาลของฉัน กรามของฉันจับแน่นอยู่ ณ จุดที่มีความร้อนไหลเวียน
รวมตัวกัน

ง่ายดายราวกับกำลังจับลงบนก้อนเนยนุ่มๆ ฟันของฉันคมราว
ใบมีดเหล็กกล้า เชือนผ่านเส้นขน ไขมัน และเส้นเอ็นลงไปยัง่าง่ายดาย
เหมือนไม่มีอะไรขวางกั้น

รสชาติไม่ถูกปาก แต่เลือดที่ฉันดื่มด้วยความรีบร้อนนั้นก็ช่างอุ่น
จัดและชุ่มฉ่ำพอที่จะดับความกระหายของฉันลงได้ อาการดันร่นของ
สิงโตอ่อนกำลังลงเรื่อยๆ เสียงกรีดร้องของมันขาดหายไปด้วยเสียง
ขลุ่ยหลักจากของเหลวที่อยู่ในลำคอ ความอุ่นของเลือดนั้นแผ่ซ่านไปทั่ว
ร่างกายของฉัน แม้กระทั่งปลายนิ้วมือและปลายนิ้วเท้า

สิงโตนั้นสิ้นฤทธิ์ก่อนที่จะฉันจะกินเสร็จ ความกระหายปะทุขึ้นอีก
ในขณะที่เลือดของมันกำลังจะหมดตัว ฉันผลักขากมันออกจากตัวด้วย
ความขะแยง กินเข้าไปตั้งมากเท่านั้นแล้ว ทำไมฉันยังกระหายอยู่
อีกล่ะนี่?

ฉันติดตัวขึ้นยืนตรงอย่างรวดเร็ว และเห็นได้ว่าตัวเองมอมแมม
แค่ไหน ฉันใช้หลังมือปาดหน้าปาดตาและพยายามขยับชุดให้เข้าที่
ทรงเล็บของมันเป็นแทบจะไม่ทิ้งร่องรอยบนผิวหนังของฉันแต่กลับทำให้ชุด
ผ้าซาตินบางๆ ของฉันขาดรุ่งริ่ง

“อืมมม” เอ็ดเวิร์ดพูด ฉันงยหน้าขึ้น และมองเห็นเขายืนพิงต้นไม้
ในท่าสบายๆ พลังมองฉันอย่างครุ่นคิด

“ฉันว่าฉันน่าจะทำได้ดีกว่านี้” ฉันมอมแมม มีแต่ดินติดเต็มตัว
ไปหมด ผมเผ้าพันกันยุ่งเหยิง ชุดของฉันเปื้อนเลือดและขาดรุ่งริ่งเหมือน

ผ้าชีวรี่ เอ็ดเวิร์ดไม่เคยกลับจากการไปล่าสัตว์ในสภาพแบบนี้

“คุณทำได้ดีมากครับ” เขาให้ความมั่นใจแก่ฉัน “ก็แค่...มันเป็น
การยากกว่าสำหรับผมที่จะเป็นฝ่ายดูมากกว่าที่ควรจะเป็นนะ”

ฉันเลิกคิดด้วยความสงสัย

“มันไม่ใช่นิสัยนะ” เขาอธิบาย “ที่จะปล่อยให้คุณสู้กับสิงโต ผม
กังวลตลอดเวลาเลย”

“บ้าน่า”

“ผมรู้ครับ นิสัยเดิมๆ ที่แก้ไขไม่ได้ แต่ผมก็ชอบที่ชุดคุณมีการ
พัฒนานะ”

ถ้าฉันอายจนหน้าแดงได้ ฉันก็คงหน้าแดงไปแล้วละ ฉันเปลี่ยน
เรื่องคุย “ทำไมฉันยังกระหายอยู่ล่ะ?”

“ก็เพราะคุณยังเด็กนะสิครับ”

ฉันถอนหายใจ “ฉันว่าแถวนั้นคงไม่มีสิงโตภูเขาตัวอื่นๆ อยู่อีกสินะ”

“แต่ก็ยังมีความอยู่อีกมากเลย”

ฉันน้าวหน้า “กลิ่นมันไม่ค่อยหอมเท่าไรนะ”

“มันเป็นสัตว์กินพืชนะครับ สัตว์กินเนื้อจะมีกลิ่นคล้ายมนุษย์มาก
กว่า” เขายิ้ม

“ก็ไม่เหมือนมนุษย์เท่าไร” ฉันแย้ง พยายามจะไม่จำ

“เราจะย้อนกลับไปได้ไหมครับ” เขาพูดอย่างเอาจริงเอาจังแต่ก็มี
แววดาหยอกล้อ “จะใครก็ตามที่อยู่ตรงนั้น ถ้าพวกเขาเป็นผู้ชายละก็
พวกเขาก็คงจะไม่กลัวตายเป็นแน่ถ้าคุณเป็นคนที่ยิ่งใหญ่เสียเอง” สายตา
ของเขากวาดไปทั่วชุดขาดรุ่งริ่งของฉันอีกครั้งหนึ่ง “ที่จริงแล้ว พวกเขา
น่าจะคิดว่าได้ตายขึ้นสวรรค์ไปแล้วนับตั้งแต่วันที่พวกเขาได้เห็นคุณ”

ฉันกลอกตาและแค้นหัวเราะ “ไปล่าสัตว์กินพืชที่กลิ่นแรงกันเถอะ”

เราเจอลูกวายุใหญ่ขณะที่วิ่งกลับไปที่บ้าน ครั้งนี้เขาล่ากับฉัน
ด้วย เพราะตอนนี้ฉันเริ่มชินกับมันแล้ว ฉันล้มกวายุตัวใหญ่ได้ แต่ก็อยู่ใน
สภาพมอมแมมไม่ต่างจากตอนที่ล่าสิงโตเลย เขาจัดการเสร็จไปแล้วสอง

ตัวก่อนที่จะจัดการตัวแรกของฉันได้สำเร็จเสียอีก ในสภาพที่ผมเผ่า
ยังเรียบร้อย เลือดเตี๊ตขาวไม่มีแม้แต่รอยเปื้อน เราไล่ล่าฝูงกวางที่แตก
กระเจิงไปด้วยความกลัว แต่แทนที่ฉันจะลงมือกิน ครั้งนี้ฉันกลับตั้งใจ
เผ่าดูวิธีการล่าของเขาที่ทำได้อย่างเรียบร้อยหมดจด

ตลอดเวลาที่ฉันเคยกาวนาไม่ให้เอ็ดเวิร์ดทิ้งฉันไว้เวลาที่เขาไปล่า
นั้น ลึกๆ แล้วฉันก็แอบโล่งใจอยู่เหมือนกัน เพราะฉันมั่นใจว่าภาพที่ฉัน
เห็นจะทำให้ฉันกลัวได้ถึงขั้นประสาทกิน การได้เห็นเขาในยามออกล่านั้น
จะทำให้เขาดูเป็นแวมไพร์อย่างเต็มตัวในสายตาฉันในที่สุด

แน่นอนว่าพอฉันเป็นแวมไพร์เสียเองแล้ว มันก็ดูแตกต่างออกไป
เป็นอย่างมาก แต่ต่อให้ฉันยังมีสายตาแบบมนุษย์อยู่ก็ตาม ฉันก็ยังคิด
ว่ามันเป็นเรื่องยากที่มองไม่เห็นความสวยงามของภาพที่อยู่ตรงหน้า
ไปได้

การได้เผ่าดูเอ็ดเวิร์ดออกล่าเป็นความรู้สึกเฝ้ายวนใจอย่างน่า
ประหลาด การกระโดดอย่างนุ่มนวลของเขาดูเหมือนจะยืดลึกลงไปที่คอเคียว
ขึ้นฉก มือของเขาแม่นยำและแข็งแรงมาก ริมฝีปากอึดเต็มของเขา
ดูสวยงามขณะที่เผยออก เผยให้เห็นฟันขาวเป็นประกาย เขาช่างดู
สง่างามเสียจริงๆ แล้วจู่ๆ ความรู้สึกทั้งภูมิใจและปรารถนาก็พุ่งขึ้นมา
ทันที เขาเป็นของฉัน ไม่มีอะไรจะแยกฉันไปจากเขาได้ ฉันแข็งแกร่ง
เกินกว่าที่จะถูกพรากไปจากข้างกายเขา

เขารับความรู้สึกนั้นได้อย่างรวดเร็ว และหันกลับมาองสีหน้า
ยิ้มกริ่มของฉันอย่างสงสัย

“ไม่กระหายอีกแล้วหรือ?” เขาถาม

ฉันยกไหล่ “คุณทำให้ฉันเสียสมาธิ คุณล่าได้ดีกว่าฉันมาก”

“ก็ผมฝึกมาหลายศตวรรษแล้วนี่” เขายิ้ม ตอนนี้ดวงตาที่บ่งบอก
ความสบายอกสบายใจของเขากลายเป็นสีน้ำผึ้งประกายทองแล้ว

“แค่ศตวรรษเดียวหรอ?” ฉันแก้

เขาหัวเราะ “วันนี้พอได้แล้วหรือยัง? หรือคุณยังอยากล่าต่ออีก?”

“ฉันว่าพอแล้วละ” ฉันรู้สึกอึดมาก ออกจะรู้สึกว่ามีน้ำหนักเต็มท้องด้วยซ้ำ ฉันไม่แน่ใจว่าร่างกายฉันจะรับของเหลวได้มากขนาดไหนกันแน่ ทว่าความร้อนในลำคอของฉันนั้นยังไม่หายไปเสียทีเดียว มันเพียงแต่ลดลงไปเท่านั้นเอง แต่ก็นั่นแหละนะ ฉันก็รู้ดีอยู่แล้วว่าความกระหายเป็นส่วนหนึ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ตลอดชีวิตนี้

และมันก็คุ้มค่า

ฉันรู้สึกว่าควบคุมตัวเองได้ดี สัมผัสด้านความปลอดภัยของฉันอาจจะผิดไปบ้าง แต่ก็รู้สึกดีที่ไม่ได้ฆ่าใครวันนี้ แล้วถ้าฉันสามารถที่จะอดใจไม่ลงมือกับมนุษย์ที่เป็นคนแปลกหน้าได้ ฉันก็น่าจะรับมือกับมนุษย์หมาป่าและเด็กน้อยลูกครึ่งแวมไพร์ที่ฉันรักได้ใช่ไหม?

“ฉันอยากเจอเรนสเมคะ” ฉันบอก ในเมื่อตอนนี้ฉันสามารถควบคุมความกระหายได้แล้ว (แม้ว่ามันจะยังไม่ได้หายไปเลยก็เถอะ) มันยากที่จะลืมความกังวลก่อนหน้านี้ของฉันไปได้ ฉันอยากจะนำคนแปลกหน้าคนนั้นเข้ามาพร้อมกับเจ้าสิ่งมีชีวิตที่ฉันเคยรักเมื่อสามวันก่อน มันรู้สึกแปลกเหลือเกิน รู้สึกว่าการไม่มีเธออยู่ข้างในตัวฉันเป็นเรื่องที่ผิดที่ผิดทางยิ่งนัก จู๊ๆ ฉันก็รู้สึกว่างเปล่าและกังวลขึ้นมา

เขายื่นมือออกมาหาฉัน ฉันรับไว้ และรู้สึกได้ว่ามือของเขาอุ่นกว่าที่เคย แก้มของเขาเรื่อขึ้นน้อยๆ และรอยคล้ำใต้ดวงตาก็หายไป

ฉันอดไม่ได้ที่จะลูบไล้แก้มของเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ฉันออกจะลึ้มๆ ไปแล้วด้วยซ้ำว่าฉันกำลังรอคำตอบจากเขา ในขณะที่ฉันจดจ้องดวงตาสีทองอันเป็นประกายนั้น

มันยากพอๆ กับการเบือนหน้าหนีกลิ่นเลือดของมนุษย์ แต่ฉันก็ยังอยากเตือนตัวเองให้ระวังเอาไว้ในขณะที่เขย่งตัวขึ้นไปและโอบเขาไว้ในอ้อมแขน — อย่างเบาเมื่อ

แต่เขาเองกลับเป็นฝ่ายที่ขยับตัวอย่างไม่ลังเลเลย แขนของเขาโอบรัดอยู่ที่เอวของฉัน ดึงตัวฉันเข้ามาอดอย่างแนบแน่น ริมฝีปากบดเบียดลงมาอย่างรุนแรง ทว่ากลับรู้สึกนุ่มนวล แตริมฝีปากของฉันไม่ไค้งไปตาม

รูปปากของเขาอีกต่อไปแล้ว มันอยู่ในสภาพที่แข็งอย่างไรก็อยู่อย่างนั้น เหมือนที่ผ่านๆ มา รู้สึกราวกับว่าสัมผัสของทั้งผิว ริมฝีปากและมือของเขาทะลุทะลวงผ่านผิวหนังที่เนียนและแข็งแกร่งต่าง ลึกเข้าไปถึงกระดูกที่เกิดขึ้นใหม่ของฉัน เข้าไปจนถึงแก่นกลางของร่างกาย ฉันนึกไม่ออกเลยว่าฉันจะรักเขามากไปกว่านี้ได้อย่างไรอีก

ความรู้สึกเก่าๆ ของฉันไม่เคยสามารถรองรับความรักได้มากเท่านี้มาก่อน หัวใจดวงเก่าของฉันไม่เคยแข็งแกร่งมากพอที่จะทนทานกับมันได้

บางทีนี่อาจเป็นส่วนหนึ่งของอุปนิสัยเดิมที่ฉันนำติดตัวมาอย่างชีวิตใหม่นี้ด้วย เพื่อที่จะทำให้มันเพิ่มมากยิ่งขึ้น เหมือนกับความการุณย์ของคาร์ลล์และความรักความทุ่มเทของเอสเม ฉันคงจะไม่มีความทำอะไรที่น่าสนใจหรือพิเศษได้เหมือนอย่างที่เคยได้ เอดเวิร์ด อลิซ และแจสเปอร์ทำบางทีสิ่งที่คนอื่นอย่างฉันพอจะทำได้ก็คงเป็นแค่การได้มีหัวใจรักเอดเวิร์ดมากกว่าใครก็ตามที่เคยมีความรักให้ใครอีกคนในประวัติศาสตร์ของโลกใบนี้กระมัง

เท่านี้ฉันก็พอใจแล้ว

ฉันจำการกระทำในส่วนนี้ได้ — การได้สอดนิ้วเข้าไปในผมของเขา ลูบไล้ไปตามหน้าอกของเขา — แต่ส่วนอื่นนั้นมันใหม่เหลือเกิน เขาคนนี้เป็นคนใหม่ เวลาที่เอดเวิร์ดคนนี้จูบฉันอย่างรุนแรงและไม่เกรงกลัวนั้น เป็นประสบการณ์ที่ช่างแตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง ฉันตอบสนองความเร้าร้อนของเขา แล้วจู่ๆ เราก็ล้มตัวลง

“อู๊ย” ฉันร้อง แล้วเขาก็หัวเราะอยู่ข้างได้ลำตัวของฉัน “ฉันไม่ได้ตั้งใจที่จะปะทะคุณอย่างนั้นเลย คุณโอเคไหมคะ?”

เขาลูบไล้ใบหน้าของฉัน “ดีกว่าโอเคอยู่นิดนึงครับ” จากนั้นเขาก็มีสีหน้างุนงง “เรเนสเม้งนั้นหรือ?” เขาถามอย่างติดใจจะไม่แน่ใจเท่าใดนักพยายามจะรู้ให้ได้ว่าฉันต้องการอะไรมากที่สุดในตอนนี้เป็นคำถามที่ยากที่จะตอบ เพราะฉันต้องการหลายอย่างพร้อมๆ กัน

ฉันบอกได้ว่าเขาไม่เชิงที่จะคัดค้านการเลื่อนเวลากลับบ้านของเรา
ออกไป และมันก็ยากที่จะคิดเรื่องอื่นได้ในขณะที่ผิวกายของเขากำลัง
สัมผัสกับตัวฉัน — กิ๊ซุดของฉันหลุดลื่นไปจนเกือบหมดแล้ว แต่ความ
ทรงจำของฉันที่มีต่อเรเนสเม ทั้งก่อนและหลังการกำเนิดของเธอนั้น
เลื่อนรางเหมือนความฝันเข้าไปทุกที ซึ่งไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ ความทรงจำ
ทั้งหมดของฉันที่มีต่อลูก เป็นความทรงจำเมื่อครั้งที่ยังเป็นมนุษย์ และ
รู้สึกเหมือนมีรังสีของความแปลกปลอมติดอยู่ ถ้าฉันไม่ได้สัมผัสด้วยตา
และมือคู่นี้ก็คงไม่มีอะไรที่จะดูเหมือนจริงไปได้เลย

ทุกนาทีที่ผ่านมาไป ความเป็นจริงของคนแปลกหน้าตัวน้อยนั้นค่อยๆ
ห่างหายไปทีละนิด

“เรเนสเม” ฉันรับคำอย่างสลดใจ ฉันลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็วพลาง
ดึงเขาให้ขึ้นมาด้วย

สัญญา

การคิดถึงเรนสมทำให้เธอเข้ามาอยู่ตรงกลางใจของฉัน ซึ่งแปลกใหม่ กว้างใหญ่แต่สับสน เต็มไปด้วยคำถามมากมายไปหมด

“เล่าเรื่องของเธอให้ฟังหน่อยสิคะ” ฉันยื่นกรรณขณะที่เขาจับมือฉัน แม้ว่าจะทำอย่างนั้น เราก็ไม่ได้เดินทางช้าลงเลย

“เธอไม่เหมือนใครในโลกนี้เลยครับ” เขาบอกฉัน และอีกครั้งที่น้ำเสียงนั้นแฝงไปด้วยความรู้สึกรักใคร่บูชา รวกับว่าเขากำลังพูดถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่ก็ไม่ปาน

ฉันรู้สึกปวดแปลบด้วยความริษยาคนแปลกหน้าผู้นี้อยู่ลึกๆ เขารู้จักเธอดี แต่ฉันกลับไม่รู้จักเธอเลย ช่างไม่ยุติธรรม

“เธอเหมือนคุณมากแค่ไหนล่ะคะ? แล้วเหมือนฉันมากแค่ไหน? หรือเหมือนฉันในช่วงก่อนนี้ล่ะ?”

“ดูเหมือนจะครึ่งๆ พอดีนะครับ”

“เธอเป็นพวกเลือดอุ่นนี่นะ” ฉันนึกออก

“ครับ หัวใจของเธอเต้น แต่อกจะเต้นเร็วกว่าของมนุษย์อยู่บ้างนิดหน่อย อุณหภูมิของเธอก็อุ่นกว่าปกติเล็กน้อยด้วย แล้วเธอก็นอน

หลับได้”

“จริงหรือ?”

“ค่อนข้างดีสำหรับเด็กแรกเกิดเลยล่ะ อุตส่าห์เป็นพ่อแม่เพียงคนเดียวในโลกที่ไม่ต้องการการนอนหลับเลย แต่ลูกของเราหลับหลับสนิททั้งคืน” เขาหัวเราะหึๆ

ฉันชอบเวลาที่เขาพูดว่าลูกของเราจัง คำคำนี้ทำให้เธอเหมือนจริงมากขึ้น

“นัยน์ตาของเธอเป็นสีเดียวกับของคุณ — มันไม่ได้หายไปไหนเลยไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม” เขายิ้มให้ฉัน “ช่างสวยเหลือเกิน”

“แล้วส่วนที่เป็นแวมไพร์ล่ะคะ?” ฉันถาม

“ผิวของเธอดูเหมือนจะไม่มีอะไรเจาะทะลุเข้าไปได้เหมือนของพวกเรา แต่ก็ใช้ว่าจะมีใครคิดที่จะลองทดสอบดูจริงๆ หรอกนะครับ”

ฉันกะพริบตาใส่เขา ออกจะตกใจอยู่นิดๆ

“แน่ล่ะครับ ไม่มีใครทำอย่างนั้นแน่” เขาย้ำชัดอีกครั้ง “ของกินที่เธอชอบ...คือ...เธอชอบดื่มเลือดมากกว่า คาร์โลล์ยังคงพยายามเกลี้ยกล่อมให้เธอดื่มนมขงสำหรับเด็กด้วย แต่เธอไม่ค่อยชอบเท่าไร ผมไม่โทษเธอหรอก — กลิ่นเหม็นน่าขยะแขยงออกอย่างนั้น ถึงจะเป็นอาหารแบบมนุษย์ก็เถอะ”

ตอนนี้ฉันจ้องเขาด้วยอาการอ้าปากค้างแล้ว เขาพูดเสียจนฟังราวกับว่าพวกเขาคุยกันรู้เรื่องอย่างนั้นแหละ “เกลี้ยกล่อมเธองั้นหรือ?”

“เธอฉลาดครับ ฉลาดมากอย่างน่าตกใจเลยล่ะ และมีพัฒนาการมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างรวดเร็วด้วย ถึงแม้ว่าเธอจะพูดไม่ได้ — ยังไม่พูดน่าจะดีกว่า — แต่เธอก็สื่อสารได้อย่างดีเยี่ยมเลยล่ะครับ”

“ยัง ไม่ พูด” ฉันทวนคำนั้นทีละคำ

เขารั้งให้เราเดินช้าลงไปอีกเพื่อให้ฉันได้ทำความเข้าใจ

“คุณหมายความว่ายังไง ที่ว่าเธอสื่อสารได้ดีนะ?” ฉันยังสงสัยไม่หาย

“ผมว่าน่าจะง่ายกว่า...ถ้าคุณได้เห็นกับตาตัวเอง มันอธิบายยากนะครับ”

ฉันคิดทบทวน ฉันรู้ว่ายังมีอีกมากมายหลายสิ่งที่คุณจะต้องเห็นด้วยตาของตัวเอง ก่อนที่จะยอมเชื่อได้ว่ามันเป็นของจริง ฉันไม่แน่ใจเลยว่าฉันจะต้องพร้อมรับกับอะไรๆ มากแค่ไหน ฉันก็เลยเปลี่ยนเรื่องพูดเสียเลย

“ทำไมเจตอบยังอยู่ที่นั่นอีกล่ะคะ?” ฉันถาม “เขาทนได้ยังไง? แล้วทำไมเขาต้องยอมทนด้วย?” เสียงไฟเราะของฉันสั้นพรวลเล็กน้อย “ทำไมเขาต้องยอมทรมานมากไปกว่านี้ด้วย?”

“เจตอบไม่ได้ทรมานเลยครับ” เขาพูดด้วยน้ำเสียงใหม่ที่ฟังดูแปลกๆ “แต่ผมก็อาจจะเต็มใจช่วยเปลี่ยนสถานการณ์นั้นให้เขาก็ได้” เอ็ดเวิร์ดเสริมด้วยเสียงลอดโรฟัน

“เอ็ดเวิร์ด!” ฉันร้องออกมาพลางกระซอกแซกแซนให้เขาหยุด (และรู้สึกปลื้มเล็กน้อยว่าฉันก็ทำได้) “นี่คุณพูดอย่างนั้นได้อย่างไร เจตอบอุตสาห์เสียสละทุกอย่างเพื่อปกป้องเรานะ! สิ่งที่คุณทำให้เขาต้องเจอ!” ฉันรู้สึกยกยอกแสบกับความทรงจำเลือนรางที่เต็มไปด้วยความอดสูและสำนึกผิด ตอนนั้นกลับรู้สึกแปลกๆ ที่ฉันเคยเป็นฝ่ายต้องการเขามากเหลือเกิน ความรู้สึกเหมือนว่าฉันไม่มีตัวตนเวลาที่ไม่มีเขาอยู่ใกล้ๆ ได้หายไปหมดแล้ว นี่คงต้องเป็นความอ่อนแอในแบบของมนุษย์แน่ๆ

“แล้วคุณจะได้เห็นว่าผมพูดอย่างนั้นได้อย่างไร” เอ็ดเวิร์ดพึมพำ “ผมสัญญาว่าผมจะให้เขาได้อธิบาย แต่ผมไม่คิดว่าคุณจะเห็นต่างไปจากที่ผมเห็นหรอกนะ แต่มันน่าจะ ผมมักเดาใจคุณผิดอยู่เรื่อย ใช่ไหมล่ะ?” เขาแหม่มปากอย่างไม่พอใจนิดๆ และมองมาที่ฉัน

“อธิบายอะไรกัน?”

เอ็ดเวิร์ดส่ายหัว “ผมให้สัญญาแล้ว ทั้งๆ ที่ผมไม่รู้ว่าคุณยังติดค้างอะไรกับเขาอีกนี่ล่ะ...” เขากัดฟันกรอด

“เอ็ดเวิร์ด ฉันไม่เข้าใจ” ในหัวฉันมีแต่ความโกรธและไม่พอใจ

เขาลูบไล้ที่แก้มของฉัน และยิ้มให้อย่างอ่อนโยนเมื่อใบหน้าของฉันตอบสนองด้วยการผ่อนคลายลง ความปรารถนากลับมาแทนที่ความหงุดหงิดชั่วขณะ “มันยากกว่าที่คุณทำให้มันดูเป็นอย่างนั้น ผมรู้ ผมทำได้”

“พูดอะไรกำกวมแบบนี้ฉันไม่ชอบเลยนะ”

“ผมรู้ครับ ฉันผมจะพาคุณกลับบ้าน เพื่อที่คุณจะได้เห็นทุกอย่างด้วยตาของคุณเอง” ในขณะที่เขาพูดเรื่องกลับบ้าน เขาก็กวาดตามองสภาพที่ยังคงเหลืออยู่ของเสื้อผ้าฉันไปด้วย จากนั้นเขาก็ทำหน้าไม่พอใจ “อืมมม” เขาคุ่นคิดอยู่ราวครึ่งวินาทีจึงปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตสีขาวของเขาออกแล้วก็ยื่นให้ฉันสอดแขนเข้าไป

“ແ່ຂນດນັ້ນເລຍເຮວ?”

เขายิ้มกว้าง

ฉันสอดแขนเข้าไปในแขนเสื้อแล้วติดกระดุมทับชุดที่มอมแมมของฉันอย่างรวดเร็ว แน่ละว่านั่นทำให้เขาไม่มีเสื้อใส่ และมันยากที่จะละลายตาไปได้

“ฉันจะแข่งกับคุณ” ฉันพูดขึ้นและตามด้วยคำเตือน “ครั้งนี้ห้ามเลิกละนะ”

เขาปล่อยมือฉันและยิ้มกว้าง “ประจำที่ได้เลยครับ...”

การหาทางกลับบ้านหลังใหม่ของฉันนั้นง่ายกว่าการเดินทางไปตามถนนของชาร์ลีเพื่อกลับไปยังบ้านหลังเก่าของฉันเสียอีก กลิ่นของเราทั้งร่อยรอยไว้ชัดเจนและง่ายที่จะติดตาม แม้ว่าฉันจะวิ่งให้เร็วเท่าที่จะเร็วได้แล้วก็ตามที่

เอ็ดเวิร์ดเป็นฝ่ายนำฉันมาจนถึงแม่น้ำ ฉันถือโอกาสกระโดดข้ามไปก่อน พยายามใช้ความแข็งแรงกว่าของฉันให้เป็นประโยชน์

“ฮ่า!” ฉันดีใจเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของตัวเองกระทบกับต้นหญ้าเป็นคนแรก

ขณะที่ฟังเสียงเท้าของเขากระทบลงพื้น ฉันได้ยินเสียงที่ไม่คาดฝัน

มาก่อน เสียงที่ดังและอยู่ใกล้มาก เสียงหัวใจเต้น

เอ็ดเวิร์ดมาอยู่ข้างๆ ฉันในวินาทีเดียวกันนั่นเอง มือจับต้นแขนฉันไว้แน่น

“อย่าหายใจ” เขาเตือนฉันอย่างร้อนรน

ฉันพยายามที่จะไม่ตระหนกขณะที่กลืนลมหายใจไว้ได้กลางคัน สิ่งเดียวที่กลอกไปมาตามสัญชาตญาณคือลูกตาเพื่อหาแหล่งที่มาของเสียง

เจอบนยอดดอกอยู่ใต้เส้นแบ่งเขตแดนระหว่างป่ากับสนามหน้าบ้านของครอบครัวคัลเลน เขากัดฟันแน่น ในป่าลึกด้านหลังของเขา ฉันได้ยินเสียงเต้นของหัวใจที่มีขนาดใหญ่กว่าสองดวงและเสียงบดขยี้ต้นไม้เล็ก ๆ จากอุ้งเท้าขนาดมหึมาที่กำลังเยื้องย่าง

“ระวังนะเจอบ” เอ็ดเวิร์ดร้องเตือน เสียงคำรามที่ดังก้องออกมาจากป่าดูจะสะท้อนความกังวลในน้ำเสียงของเขา “บางทีนี่อาจไม่ใช่ทางที่ดีที่สุด —”

“นายคิดว่าการปล่อยให้เธอเข้าใกล้ลูกก่อนจะดีกว่าฉัน разве?” เจอบพูดชัดขึ้น “ดูก่อนว่าเบลล่าเป็นยังไงเวลาเห็นฉันน่าจะปลอดภัยกว่านะ ฉันหายได้เร็วกว่าอยู่แล้ว”

นี่เป็นการทดสอบจริงกัน? ดูว่าฉันจะอดใจไม่มาเจอบได้ก่อนที่ฉันพยายามจะฆ่าเรนเนสเม้งนั้นหรือ? ฉันรู้สึกคลื่นเหียนขึ้นมาในแบบที่แปลกที่สุด — ท้องไส้ของฉันไม่มีอะไรผิดปกติหรอก แต่เป็นที่ใจของฉันมากกว่า นี่เป็นความคิดเอ็ดเวิร์ดใช่ไหม?

ฉันมองหน้าเขาด้วยความกังวล เอ็ดเวิร์ดดูเหมือนจะใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นสีหน้ากังวลของเขาก็เปลี่ยนไป เขายักไหล่แล้วก็พูดออกมาด้วยเสียงที่แฝงความเป็นอริไว้ “ตามใจ ก็คอของนายนี่นะ”

ครั้งนี้เสียงคำรามจากในป่านั้นเกรี้ยวกราด ฉันมั่นใจว่าต้องเป็นลีโอาร์แน่ว

แล้วเอ็ดเวิร์ดเกิดเป็นอะไรขึ้นมากันละนี่? หลังจากที่เราผ่านอะไร

ต่อมื่ออะไรมามากแล้ว เขาก็น่าที่จะทำตัวให้ดีกับเพื่อนรักฉันบ้างไม่ใช่หรือ? ฉันคิด — อาจะอย่างไงๆ ก็เป็นได้ — ว่าตอนนี้อัดเวิร์ดได้กลายเป็นประมาณเพื่อนกับเจคอบไปแล้วด้วย ฉันคงต้องเข้าใจอะไรพวกเขาผิดไปแน่ๆ

แต่เจคอบกำลังทำอะไรอยู่? ทำไมเขาถึงจะต้องเสนอตัวเองให้เป็นพททดสอบเพื่อปกป้องเรนสมด้วยล่ะ?

สำหรับฉันแล้ว มันไม่มีเหตุผลเลย แม้ว่าเราจะยังเป็นเพื่อนกันอยู่ก็เถอะ...

ขณะที่ฉันสบตากับเจคอบอยู่นี้ อย่างที่ฉันคิดว่าบางทีเราอาจจะได้สบตากันนะละ เขายังคงดูเหมือนเพื่อนรักของฉันอยู่ แต่เขาไม่ใช่คนที่เปลี่ยนไป แล้วสำหรับเขา ฉันดูเหมือนอะไรนะ?

จากนั้นเขาก็ยิ้มด้วยรอยยิ้มที่คุ้นตา รอยยิ้มที่เป็นเหมือนญาติพี่น้อง และฉันก็มั่นใจว่ามิตรภาพของเรายังคงเหมือนเดิม ยังเหมือนเมื่อก่อน ตอนที่เราไปขลุกอยู่ด้วยกันในโรงรถที่เขาสร้างเอง เหมือนเพื่อนสองคนที่ใช้เวลาด้วยกัน กันเองและเป็นปกติ อีกครั้งที่ฉันรู้สึกว่าการต้องการในตัวเขาแบบแปลกๆ ที่ฉันเคยมีก่อนหน้านี้ฉันจะเปลี่ยนไปเป็นแวมไพร์ได้หายไปอย่างถาวรแล้ว เขาเป็นแค่เพื่อนของฉันอย่างที่ผมควรจะเป็

แต่การกระทำของเขาตอนนี้ก็ยังคงดูไม่มีเหตุผลอยู่ดีนั่นแหละ นี่เขาเป็นคนประเภทที่ไร้ความเห็นแก่ตัวโดยสิ้นเชิงจนอยากปกป้องฉัน — ด้วยชีวิตของเขา — จากการกระทำที่ควบคุมไม่ได้เพียงเสี้ยววินาที และอาจจะทำให้ฉันเสียใจอย่างทันทูษัทรมานไปตลอดชีวิตจริง ๆ หรือนี้? นั่นเป็นการกระทำที่อยู่เหนือคำว่า “อดทน” กับสิ่งที่ฉันได้กลายเป็น หรือทำให้ใจยอมรับที่จะเป็นเพื่อนฉันได้อย่างน่ามหัศจรรย์เป็นที่สุดแล้ว เจคอบเป็นหนึ่งในคนที่ดีที่สุดเท่าที่ฉันรู้จักมา แต่นี้ก็ดูเหมือนจะมากเกินไปที่ใครสักคนจะยอมทำให้ได้

เขายิ้มกว้างขึ้น และห่อไหล่เล็กน้อยเหมือนกำลังขมลูก “ผมต้อง

พูดจริงๆ นะเบลล์ คุณดูเหมือนตัวประหลาดสุดๆ เลยล่ะ”

ฉันยิ้มตอบ กลับไปเป็นแบบเดิมๆ อย่างง่ายดาย นิสัยแบบนี้เป็นอะไรที่ฉันเข้าใจเขาคดี

เอ็ดเวิร์ดคำราม “ระวังหน่อย ไอ้หมาพันธุ์ทาง”

ลมพัดมาจากด้านหลังของฉัน ฉันรีบสูดอากาศที่ปลอดภัยให้เต็มปอดเพื่อฉันจะได้พูด “ไม่ เขาพูดถูกแล้วล่ะ ตรงตามะ ดูไม่ธรรมดาเลยจริงๆ ไหม”

“น่ากลัวสุดๆ แต่ก็ไม่ใช่อย่างที่ผมคิดไว้นะ”

“ว้าว - ขอบคุนสำหรับคำชมอันน่าทึ่งนะ!”

เขากลอกตาไปมา “คุณก็รู้ว่าผมหมายความว่ายังไง คุณยังดูเหมือนตัวคุณนั่นแหละ — อะไรทำนองนั้น บางทีมันอาจจะไม่เกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาเท่ากับที่...คุณก็คือเบลล่า ผมไม่ได้คิดว่ามันจะยังรู้สึกเหมือนกับว่าคุณยังอยู่ที่นั่นะ” เขายิ้มให้ฉันอีกครั้งโดยไร้ซึ่งริ้วรอยของความขมขื่นหรือเสียใจใดๆ บนใบหน้าของเขา จากนั้นเขาก็หัวเราะหึๆ และพูดว่า “ยังไงก็แล้วแต่ ผมว่าผมคงจะคุ้นกับดวงตานั้นได้เร็วพอแหละนะ”

“งั้นหรือ?” ฉันถามด้วยความงุนงง การที่เรายังคงเป็นเพื่อนกันอยู่ นั้นเป็นเรื่องที่พิเศษแน่ แต่มันไม่ได้ดูเหมือนว่าเราจะได้ใช้เวลาร่วมกันมากเท่าไหร่นักนี่นา

สีหน้าที่แปลกประหลาดที่สุดชนิดหนึ่งพัดผ่านใบหน้าของเขาไป ลบเลือนรอยยิ้มไปจนหมดสิ้น ดูเกือบเป็นอาการ...สำนึกผิด? แล้วเขาก็มองไปที่เอ็ดเวิร์ด

“ขอบใจนะ” เขาบอก “ไม่ว่าจะเคยได้สัญญาไว้หรือไม่ ฉันก็ไม่รู้ว่านายจะปิดเธอไว้ได้หรือเปล่า เพราะปกตินายมักให้ทุกอย่างที่เธอต้องการอยู่แล้วนี่”

“บางทีฉันหวังว่าเธอจะโกรธและเด็ดหัวนายออกซะก็ได้” เอ็ดเวิร์ดแนะ

เจคอบแค้นหัวเราะ

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันนะ? นี่พวกคุณสองคนมีอะไรปิดบังฉันอยู่หรือไง?” ฉันถามอย่างไม่อยากจะเชื่อ

“เดี๋ยวผมค่อยอธิบายนะ” เจคอบบอกอย่างเจินๆ - เหมือนกับเขาไม่ได้คิดเอาไว้ก่อน แล้วเขาก็เปลี่ยนเรื่อง “ก่อนหน้านี้ เรามาเริ่มกันเลยดีกว่า” รอยยิ้มนั้นกลายเป็นการทำท่าย ขณะที่เขาเริ่มเคลื่อนไหวตัวไปข้างหน้าอย่างช้าๆ

มีเสียงควกรวกรวประทุงอยู่ข้างหลังเขาและจากนั้นร่างสีเทาของลีโอก็ไถลออกมาจากแนวดันไม้ข้างหลัง ร่างสีน้ำตาลอ่อนที่สูงกว่าของเชิร์ชอยู่ข้างหลังเธอ

“ใจเย็นทุกคน” เจคอบบอก “อยู่ห่างๆ ไว้นะ”

ฉันตั้งใจที่พวกเขาไม่ได้ฟังสิ่งที่เขาพูด แต่เพียงแค่เดินตามหลังเขาไปอย่างช้าๆ

ลมสงบแล้ว แต่ก็ไม่ได้พัดกลืนของเขาไปจากฉัน

เขาเข้ามาใกล้พอที่ฉันจะรู้สึกถึงไอร้อนจากร่างกายของเขาได้จากในอากาศ คอของฉันร้อนผ่าวขึ้นเป็นการตอบสนอง

“มาสิ เบลล์ เอาให้ละเลย”

ลีโอทำให้เสียงพูดราม

ฉันไม่อยากรายใจ มันไม่ถูกต้องที่จะเอาเปรียบเจคอบอย่างอันตรายแบบนี้ ถึงแม้เขาจะเป็นคนเสนอตัวเองก็ตามที่เถอะ แต่ถ้าฉันไม่อาจที่จะหนีจากตรรกะนี้ไปได้ แล้วจะแน่ใจได้อย่างไรว่าฉันจะไม่ทำร้ายเรเนส?

“นี่ผมรอนจนแก่แล้วนะ เบลล่า” เจคอบเหน็บแนม “โอเค ไม่ได้แกจริงๆ หรอก แต่คุณก็คงพอจะเข้าใจอยู่นะ เอาเลย สูดหายใจลึกๆ”

“จับฉันไว้นะ” ฉันบอกเอ็ดเวิร์ด ขดตัวอยู่ในอ้อมอกของเขา

เขาจับแขนของฉันไว้แน่นขึ้น

ฉันเกร็งกล้ามเนื้อไว้และหวังว่าจะทำให้มันอยู่นิ่งได้ ฉันตัดสินใจ

แน่นอนว่า อย่างน้อยฉันก็จะทำให้ดีที่สุดเหมือนตอนที่ฉันล่า อย่างแย่ที่สุด ฉันก็จะหยุดหายใจและวิ่งหนีไปเลย ฉันสูดหายใจเข้าเล็กน้อยด้วยความประหม่า เตรียมพร้อมสำหรับทุกอย่าง

มันเจ็บเล็กน้อย แต่ลำคอของฉันก็ร้อนผ่าวอยู่แล้ว เจคอบไม่ได้มีกลิ่นเหมือนมนุษย์มากไปกว่าสิงโตภูเขาเท่าไรเลย มีลักษณะบางอย่างของสัตว์ในกลิ่นเลือดของเขาที่ก่อให้เกิดความน่ารังเกียจขึ้นมาในทันที แม้ว่าเขาจะมีเสียงเด่นของหัวใจที่ทั้งดังและขึ้นฉ่ำจนน่าดึงดูดก็ตาม แต่กลิ่นของเขากลับทำให้ฉันต้องย่นจมูก ที่จริงแล้ว กลิ่นนั้นช่วยให้ฉันสามารถควบคุมปฏิกิริยาที่มีต่อเสียงและความร้อนจากเลือดที่กำลังสูบฉีดของเขาได้ง่ายขึ้นเสียอีก

ฉันสูดลมหายใจอีกครั้งและผ่อนคลาย “เฮ้อ ฉันเห็นแล้วล่ะว่าทุกคนพูดถึงอะไรอยู่กันแน่ คุณตัวเหม็นมากเลยเจคอบ”

เอ็ดเวิร์ดระเบิดหัวเราะออกมา มือของเขาเลื่อนจากหัวไหล่ลงมาโอบเอวฉัน เขาส่งเสียงเห่าเหมือนเสียงหัวเราะคลอไปกับเอ็ดเวิร์ดด้วย เขาเดินเข้ามาใกล้ขึ้น ในขณะที่ลิอาห์ถอยห่างออกไปอีกหลายก้าว และแล้วฉันก็รู้สึกตัวว่ายังมีผู้ชมอยู่อีกหนึ่งคน เมื่อฉันได้ยินเสียงต่ำๆ เป็นเอกลักษณ์ของเอ็มเม็ตต์หัวเราะก๊ากดังขึ้นอย่างอู้อ้อยข้างผนังกระจกที่กั้นเราเอาไว้

“ดูสิว่าใครกันแน่ที่กำลังพูดอยู่นะ” เจคอบพูดพลางแสวงทำท่าปิดจมูกไว้ เขาไม่ได้ทำหน้าบึ้งตึงเลยขณะที่เอ็ดเวิร์ดกอดฉัน ไม่ แม้แต่ตอนที่เอ็ดเวิร์ดส่งวนท่าที่ได้แล้ว และกระซิบที่หูฉันว่า “ผมรักคุณ” เจคอบเอาแต่ยิ้มลูกเดียว นี่ทำให้ฉันมีความหวังว่าทุกสิ่งทุกอย่างระหว่างเรากำลังไปได้สวยอย่างที่ไม่เคยเป็นมานานแล้ว บางทีตอนนี้ฉันอาจเป็นเพื่อนกับเขาได้อย่างแท้จริง นับตั้งแต่ที่ร่างกายของฉันทำให้เขาขยะแขยงเสียจนเขารักฉันเหมือนเมื่อก่อนไม่ได้ ได้เท่านี้ก็อาจจะดีพอแล้ว

“เฮลละ ฉันผ่านแล้วใช่ไหม?” ฉันถาม “แล้วทีนี้จะบอกได้หรือยังว่ามีความลับอะไรหนักหนานะ?”

หน้าตาเจอบอกเป็นกังวล “ไม่มีอะไรที่คุณจะต้องเป็นห่วงตอนนี้
หรอก...”

ฉันได้ยินเอ็มเม็ตต์หัวเราะหึๆ อีกครั้ง — เป็นเสียงที่แผ่วเบาเหมือน
กำลังแผ่วรอกให้อะไรบางอย่างเกิดขึ้น

ฉันน่าจะพูดออกไป แต่ในขณะที่ฟังเสียงของเอ็มเม็ตต์ ฉันก็ได้ยิน
อีกเสียงด้วย เป็นเสียงของคนเจ็ดคนหายใจอยู่ ปอดคู่หนึ่งเคลื่อนไหวเร็ว
กว่าปอดคู่อื่นๆ มีเพียงหัวใจดวงเดียวที่เสียงเต้นฟังเหมือนนกกระพือปีก
ทั้งเบาและเร็ว

ความสนใจของฉันหันเหไปโดยสิ้นเชิง ลูกสาวของฉันอยู่อีกด้าน
ของผนังกระจกนี้ ฉันมองไม่เห็นเธอ — เพราะแสงสะท้อนกับหน้าต่าง
ทำให้ดูเหมือนกระจก ฉันเลยเห็นแต่ตัวเอง ดูแปลกตาเป็นอย่างมาก —
ทั้งขาวและนิ่ง — เมื่อเทียบกับเจอบอก หรือถ้าเทียบกับกับเอ็ดเวิร์ดแล้ว
เหมือนกันเปี้ยวเลยทีเดียว

“เรนสเม” ฉันกระซิบ ความเครียดทำให้ฉันนึกเหมือนรูปสลักอีก
ครั้ง เรนสเมจะไม่มิกลั่นตัวเหมือนสัตว์ ฉันจะทำให้เธอตกอยู่ในอันตราย
ไหมนะ?

“มาดูสิครับ” เอ็ดเวิร์ดเพิ่มพ้ำ “ผมรู้ว่าคุณรับมือกับมันได้”

“คุณจะช่วยฉันใช่ไหม?” ฉันกระซิบโดยไม่ขยับปาก

“แน่นอน เตี่ยผมช่วย”

“แล้วก็เอ็มเม็ตต์กับแจสเปอร์ด้วย — เผื่อไว้ได้ไหม?”

“เราจะดูแลคุณครับ เบลล่า อย่าห่วงไปเลย เราจะเตรียมพร้อมไว้
ไม่มีใครยอมให้เรนสเมต้องเสียงหอรอก ผมว่าคุณจะต้องแปลกใจว่าเธอมี
อิทธิพลต่อเราทุกคนโดยสิ้นเชิงมากขนาดไหน เธอปลอดภัยแน่นอนครับ
ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม”

ความโหยหาของฉันที่แผ่วรอกจะได้เห็นเธอ และความอยากที่จะ
เข้าใจคำพูดที่แผ่วไว้ด้วยความรักเกิดทูนูชาของเขา ทำลายอาการนิ่งขึง
ของฉันลงได้ ฉันออกเดินไปข้างหน้า

ทันใดนั้น เจคอบก็เข้ามาขวางฉันไว้ หน้าตาของเขาเป็นกังวล

“นายแน่ใจนะ พ่อตัวดูดเลือด?” เขาถามเอ็ดเวิร์ด เสียงนั้นเกือบจะฟังดูเป็นการขอร้อง ฉันไม่เคยได้ยินเขาพูดกับเอ็ดเวิร์ดแบบนี้มาก่อนเลย “ฉันไม่ชอบเลย บางทีเธอน่าจะรอ —”

“นายลองทดสอบดูแล้วนี่ เจคอบ”

ตกลงว่านั่นคือการทดสอบของเจคอบละหรือ?

“แต่ —” เจคอบเริ่ม

“แต่ไม่มีอะไร” เอ็ดเวิร์ดพูดด้วยความฉุนเฉียวขึ้นมาทันใด “เบลล่าต้องได้เห็นลูกสาวของเรา อย่ามาขวางทางเธอ”

เจคอบมองฉันด้วยสายตาร้อนรนแปลกๆ และหมุนตัวกลับเข้าไปในบ้าน แสงหน้าเราอย่างรวดเร็วจนเกือบจะเป็นการวิ่ง

เอ็ดเวิร์ดคำราม

ฉันหาเหตุผลในการเผชิญหน้ากันของพวกเขาไม่ได้เลย และฉันก็สนใจกับมันมากจนไม่ได้ด้วยอีกเช่นกัน ฉันได้แต่คิดถึงเด็กน้อยในความทรงจำอันเลือนรางของฉันและต่อสู้กับความพรัมัว พยายามที่จะจดจำใบหน้าของเธอให้ได้อย่างแม่นยำ

“พร้อมหรือยังครับ?” เอ็ดเวิร์ดถามด้วยเสียงอันอ่อนโยนอีกครั้ง

ฉันพยักหน้าอย่างกระสับกระส่าย

เขาจับมือฉันไว้แน่นแล้วออกเดินนำหน้ามุ่งไปยังตัวบ้าน

พวกเขาตั้งแถวรอฉันด้วยรอยยิ้มที่บ่งบอกถึงทั้งการต้อนรับและปกป้องไปในตัว โรซาลีอยู่ห่างจากคนที่เหลือไปหลายก้าว ไกลๆ กับประตูหน้า เธอยืนอยู่คนเดียวจนกระทั่งเจคอบเดินเข้าไปหาและยืนอยู่ข้างหน้าเธออย่างใกล้ชิดกว่าปกติ แต่ความใกล้ชิดนั้นกลับแลดูแล้วกระอักกระอ่วนพิกล ทั้งคู่ดูเหมือนจะไม่อยากอยู่ใกล้กันสักเท่าไรนัก

ใครคนหนึ่งที่ตัวเล็กมากๆ กำลังชะเง้อตัวออกมาจากอ้อมกอดของโรซาลี แอบมองผ่านตัวของเจคอบ ในทันทีนั้นเอง เธอก็ได้ทั้งหัวใจ ทั้งความคิดของฉันไปในแบบที่ไม่เคยมีใครหรืออะไรได้ไปเลยนับตั้งแต่

ฉันเริ่มลืมตาขึ้น

“นี่ฉันหมดสติไปแค่สองวันจริงๆ หรือ?” ฉันอ้าปากค้างอย่างไม่เชื่อ
สายตาตัวเอง

เด็กน้อยแปลกหน้าในอ้อมแขนของโรซาลีต้องมีอายุหลายสัปดาห์
หรือถ้าจะพูดให้ถูกก็คือหลายเดือนแล้วแน่ๆ เธอน่าจะตัวโตกว่าเด็ก
ทารกอย่างน้อยถึงสองเท่าที่ฉันจำได้แบบเลื่อนราง และเธอดูเหมือนจะ
ชันคอได้แล้ว ในขณะที่ยึดตัวมาหาฉัน ผมหยิกม้วนเป็นวงเล็กๆ สี
ทองแดงเป็นมันวับของเธอนั้นทั้งตัวยาวเลียบา ดวงตาสีช็อกโกแลตจ้อง
มองฉันด้วยความสนใจไม่เหมือนอย่างเด็กทั่วไปเลย เป็นสายตาแบบ
ผู้ใหญ่ที่รู้ความและฉลาด เธอเอื้อมมือมาหาฉัน แล้วก็หันกลับไปเอื้อม
แตะที่ลำคอของโรซาลี

ถ้าใบหน้าของเธอไม่สวยสมบูรณ์แบบจนน่าตะลึงแล้วละก็ ฉันก็
คงไม่เชื่อว่านี่เป็นเด็กคนเดียวกัน ลูกของฉัน

แต่ก็มีเค้าของเอ็ดเวิร์ดอยู่ในใบหน้าของเธอ สีตาของเธอและแก้ม
ดูคล้ายกันกับฉัน แม้แต่ผมหยิกเป็นลอนของเธอก็คล้ายกับของชาร์ลี ถึง
แม้ว่าสีผมจะเหมือนกับของเอ็ดเวิร์ดก็ตาม เธอต้องเป็นลูกของเราแน่ๆ
ไม่น่าเชื่อแต่ก็เป็นไปแล้ว

แต่การมองดูเด็กตัวน้อยที่น่าทึ่งนี้ ก็ไม่ได้ทำให้เธอมีตัวตนอยู่จริง
มากขึ้นกว่าเดิมเลย กลับยิ่งทำให้เธอดูเหมือนหัตถ์ศรรายิ่งขึ้น

โรซาลีจับมือที่อยู่ตรงคอเธอแล้วพิมพ์ว่า “ใช่จ้ะ นั่นแหละเธอละ”

ดวงตาของเรเนสเมจ็บบ้องอยู่ที่ฉัน และแล้ว — เหมือนกับที่เธอได้
ทำหลังจากที่เธอเกิดมาไม่กี่วินาที — เธอก็ยิ้มให้ฉัน เผยให้เห็นฟันขาว
สวยซีเล็กๆ

ทั้งที่หัวหมอนอยู่ภายใน ฉันก้าวเข้าไปหาเธออย่างลังเล

ทุกคนเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว

เอ็มเม็ตต์และแจสเปอร์อยู่ข้างหน้าฉัน เคียงข้างกันชนิดไหล่ชน
ไหล่ มีอยู่ในท่าเตรียมพร้อม เอ็ดเวิร์ดจับฉันจากข้างหลัง นิ้วของเขาบีบ

ที่ต้นแขนฉันแน่นอีกครั้ง แม้แต่คาร์โลสกับเอสเมก็เดินมาชนาบข้าง เอ็มเม็ตต์และแจสเปอร์ ในขณะที่โรซาลีตอยไปที่ประตู กอดเรนเนสมไว้ ในอ้อมแขน เจคอบเองก็ขยับตัวเช่นกัน โดยยังคงอยู่ด้านหน้าพวกเขา ในท่าที่พร้อมจะปกป้อง

อลิซเป็นคนเดียวที่ยืนอยู่กับที่

“นี่ เชื้อใจเธอมันงี่” เธอดูพวกเขา “เธอไม่ทำอะไรหรอก่อน ใครก็อยากดูใกล้ๆ ทั้งนั้นแหละ”

อลิซพูดถูก ฉันควบคุมตัวเองได้ ฉันเตรียมพร้อมไว้หมดแล้วทุกอย่าง — สำหรับกลิ่นที่ยากเกินจะต้านทานอย่างกลิ่นของมนุษย์ในป่า ที่จริงความเย้ายวนในที่นี้นั้นเปรียบเทียบกันไม่ได้เลย กลิ่นหอมของเรนเนสมันอยู่ระหว่างกลิ่นหอมของน้ำหอมที่ดีที่สุดกับกลิ่นอาหารที่อร่อยที่สุดอย่างลงตัว มีกลิ่นหวานๆ แบบแอมไพร์มากพอที่จะกลบกลิ่นส่วนที่เป็นมนุษย์ไม่ให้ฟังได้

ฉันรับมือได้ ฉันแน่ใจ

“ฉันไม่เป็นไร” ฉันแตะมือเอ็ดเวิร์ดที่แขนฉันเบาๆ เพื่อให้คำมั่น แต่แล้วก็ชะงักก่อนที่จะพูดต่อว่า “อยู่ใกล้ๆ ไว้ล่ะ เผื่อไว้ล่ะ”

สายตาของแจสเปอร์จ้องมองเขม็ง ฉันรู้ว่าเขากำลังประเมินอารมณ์ของฉัน ฉันพยายามคุมอารมณ์ให้สงบ ฉันรู้สึกได้ว่าเอ็ดเวิร์ดปล่อยแขนฉันขณะที่เขาอ่านผลการประเมินของแจสเปอร์ แต่ถึงแม้ว่าแจสเปอร์จะรู้ก่อนใคร เขาก็ยังดูเหมือนไม่แน่ใจนัก

พอเด็กน้อยในอ้อมแขนโรซาลีได้ยินเสียงฉัน เธอก็พยายามโผมาหาฉัน สีหน้าของเธอจะบ่งบอกถึงความอดรันทนไม่ไหว

“แจส เอ็ม ให้เราเข้าไปเถอะ เบลล่าเข้าใจนะ”

“เอ็ดเวิร์ด มันเสียงนะ -” แจสเปอร์บอก

“น้อยมาก ฟังนะแจสเปอร์ - เธอได้กลิ่นนักปืนเขาที่อยู่ผิดที่ผิดเวลา ตอนนี้ออกล่ะ...”

ฉันได้ยินคาร์โลสสุดท้ายใจเข้าด้วยความตกตะลึง ทันใดนั้นสีหน้า

ของเอสเมก็เต็มไปด้วยความกังวลระคนกับความเห็นใจ ตาของแจสเปอร์เบิกกว้าง แต่เขาก็พยักหน้าเล็กน้อย รวบรวมว่าคำพูดของเอ็ดเวิร์ดได้ตอบคำถามในหัวของเขา ริมฝีปากของเจคอบบิดเบี้ยวขึ้นเป็นเชิงขยี้แหยง เอ็มเม็ตต์ยกไหล่ โรซาเลียดูเหมือนจะเป็นกังวลน้อยกว่าเอ็มเม็ตต์ ขณะที่เธอพยายามจับตัวเด็กน้อยที่ตื่นอยู่ในอ้อมแขนของเธอ

สีหน้าของอลิซบอกฉันว่าเธอไม่ได้ถูกหลอก ตาหรีเล็กของเธอจ้องเขม็งอยู่ที่เสื้อเชิ้ตที่ฉันขยี้มา ดูเหมือนเธอจะกังวลกับสิ่งที่ฉันกระทำกับชุดกระโปรงมากกว่าอย่างอื่น

“เอ็ดเวิร์ด!” คาร์โลลด์ “ทำไมเธอถึงได้ไร้ความรับผิดชอบอย่างนี้?”

“ผมรู้ค่ะ คาร์โลลด์ ผมรู้ ผมมันโง่ลึนดี ผมน่าจะดูให้แน่ใจว่าเราอยู่ในที่ปลอดภัยก่อนที่จะปล่อยให้เธอไป”

“เอ็ดเวิร์ด” ฉันพึมพำด้วยความอายจากสายตาของพวกเขาที่จ้องมองมา เหมือนกับว่าพวกเขากำลังพยายามที่จะมองให้ดวงตาของฉันเป็นสีแดงเจิดจ้ามากขึ้นอย่างนั้นแหละ

“เขาดูผมนะถูกแล้ว เบลล่า” เอ็ดเวิร์ดบอกพลางยิ้มกว้าง “ผมทำผิดมหันต์ ความจริงที่คุณแข็งแกร่งกว่าใครที่ผมเคยรู้จักนั้นไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้นหรอกครับ”

อลิซกลอกตา “ข้าก่ลิ่งเลยนะ เอ็ดเวิร์ด”

“ฉันไม่ได้พูดตลกนะ ฉันกำลังอธิบายให้แจสเปอร์ฟังว่าทำไมฉันรู้ว่าเบลล่าสามารถรับมือกับมันได้ ไม่ใช่ความผิดของฉันสักหน่อยที่ทุกคนคิดเหมาเอาเอง”

“เดี๋ยว” แจสเปอร์โพล่งออกมา “เธอไม่ได้ล่ำนุชยัไซ้ไหม?”

“เธอเริ่มจะ” เอ็ดเวิร์ดบอก ท่าทางเพลิดเพลินอย่างเห็นได้ชัด ฉันก่ดพ่นแน่น “เธอตั้งใจกับการล่าอย่างมาก”

“เกิดอะไรขึ้น?” คาร์โลลด์พูดแทรกขึ้นมา ตาของเขาเป็นประกายขึ้นมาทันที รอยยิ้มที่น่าทึ่งเริ่มปรากฏขึ้นบนใบหน้า มันทำให้ฉันนึกถึงเมื่อก่อน ตอนที่เขาอยากรู้เรื่องประสบการณ์การกลายร่างของฉัน ความ

ตื่นเต้นกับข้อมูลใหม่ๆ

เอ็ดเวิร์ดโน้มตัวเข้าไปหาเขาอย่างร่าเริง “เธอได้ยินเสียงผมมาข้างหลังเธอและเตรียมจะโต้ตอบด้วยการป้องกันตัว ทันทีที่การไล่ล่าของผมจะเข้าไปในสมาธิของเธอได้ เธอก็รู้ตัวและหยุดมันได้ในทันที ผมไม่เคยเห็นอะไรเหมือนเธอมาก่อน เธอรู้ได้ทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น แล้ว...เธอก็กลับหายใจและวิ่งหนีไป”

“เฮ้ย” เอ็มเม็ตต์พึมพำ “จริงหรือ?”

“เขาเล่าไม่ถูกซะหน่อย” จันพึมพำ รู้สึกอายยิ่งกว่าเก่า “เขาไม่ได้เล่าถึงตอนที่ฉันคำรามใส่เขาเลย”

“ได้จัดการเขาไปสักสองสามทีไหม?” เอ็มเม็ตต์ถามอย่างกระตือรือร้น

“ไม่! ไม่แน่นอน”

“ไม่ ไม่จริงๆ นะเธอ? เธอไม่ได้ทำร้ายเขาจริงๆ นะ?”

“เอ็มเม็ตต์!” จันประท้วง

“โอ๊ย น่าเสียดายเป็นบ้า” เอ็มเม็ตต์คราง “ดูสิ ขนาดว่าเธอน่าจะเป็นคนเดียวที่อาจจัดการเขาได้ — เพราะเขาจะโง่งงด้วยการอ่านใจเธอก็ไม่ได้ — แต่เธอก็มีข้ออ้างที่สุดยอดไปเลย” เขาถอนหายใจ “ฉันก็อยากเห็นจะตายอยู่แล้วว่าเขาจะทำอะไรได้ถ้าเจอกับคู่ต่อสู้แบบนั้น”

จันมองเขาอย่างเย็นชา “ฉันไม่มีวันทำอย่างนั้นแน่”

จันสังเกตเห็นหน้าตาอันนุดบึ้งของแจสเปอร์ เขาดูเหมือนจะกระสับกระส่ายมากไปกว่าเดิม

เอ็ดเวิร์ดแก้มงุบโหล่งของแจสเปอร์ “เข้าใจที่ฉันพูดไหม?”

“มันไม่เป็นธรรมชาติเลย” แจสเปอร์บ่นพึมพำ

“เบลล่าอาจมีสิทธิ์เล่นงานเธอได้เลย - เธอแค่อายุไม่กี่ขวบเองนะ!”

เอสเมดู พลังอารมณ์และที่หัวใจของเธอ “โอ เราน่าจะไปกับเธอด้วย”

ในเมื่อมุกตลกของเอ็ดเวิร์ดได้ผ่านไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จันก็ไม่ค่อยสนใจอะไรๆ เท่าไรนักแล้วในตอนนี้อย่างไร จันจึงมองไปที่เด็กน้อยหน้าตา

น่ารักที่ข้างประตูซึ่งก็มองดูฉันอยู่เหมือนกัน เธอยืนมือเล็กๆ มาหาฉัน เหมือนเธอรู้ว่าฉันเป็นใคร ฉันเลียนแบบท่าทางของเธอโดยอัตโนมัติ

“เอ็ดเวิร์ด” ฉันเรียกและชะโงกหน้าอ้อมตัวแจสเปอร์ไปเพื่อให้เห็นเธอชัดขึ้น “ได้โปรด”

แจสเปอร์แยกเขี้ยว แต่เขาไม่ขยับเขยื้อน

“แจส เธอไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนนะ” อลิซพูดเบาๆ “เชื่อฉันสิ”

พวกเขาสบตากันครู่หนึ่ง แล้วแจสเปอร์ก็พยักหน้า เขาพลิกทางให้แต่วางมือข้างหนึ่งไว้บนไหล่ของฉันแล้วเดินไปพร้อมๆ กับฉันอย่างช้าๆ

ฉันคิดก่อนก้าวเท้าออกไปแต่ละก้าว วิเคราะห์ให้ไต่ตั้งแต่อารมณ์ของตัวเอง ความร้อนผ่าวในลำคอของฉัน ตำแหน่งของแต่ละคนรอบๆ ตัวฉัน ไปจนถึงการนึกเปรียบเทียบกันระหว่างความรู้สึกว่าฉันแข็งแรงแค่ไหนถ้าจะต้องปะทะกับความสามารถของพวกเขาในการจะช่วยยับยั้งฉันมันเป็นกระบวนการที่ดำเนินไปอย่างช้าๆ

เด็กน้อยในอ้อมแขนของโรซาลีเดินไปมาและเอื้อมมือมาตลอดเวลาในขณะที่สีหน้าของเธอทวีความไม่พอใจมากขึ้น และเปล่งเสียงร้องให้แหลมก้องออกมา และเหมือนกับที่ฉันเป็น — ทุกคนทำท่าทางราวกับว่าพวกเขาไม่เคยได้ยินเสียงของเธอมาก่อนเลย

พวกเขาเข้ามามุงรอบๆ เธออย่างรวดเร็ว ปล่อยให้ฉันยืนนิ่งอยู่กับที่คนเดียว เสียงร้องให้ของเรเนสเมทิมแทงฉันให้จมปักอยู่กับพื้น ดวงตาของฉันเต้นยิบๆ อย่างแปลกประหลาดที่สุด ราวกับต้องการที่จะหลั่งน้ำตา

ดูเหมือนว่ามือของทุกคนไปอยู่บนตัวเธอทั้งหมด ช่วยกันลูบได้ปลอดภัย ทุกคน — ยกเว้นฉัน

“เป็นอะไรไป? เธอเจ็บตรงไหนรีเปล่า? เกิดอะไรขึ้นนะ?”

เสียงของเจคอบนั้นเป็นเสียงที่ดังที่สุด และกระวนกระวายมากที่สุดเหนือเสียงของคนอื่นๆ ฉันมองเขา รีเบเนสมาด้วยความตกตะลึง

แล้วก็ตกใจถึงขีดสุดที่โรซาลีส่งเธอให้เขาโดยไม่มีการขัดขื่นเลย

“ไม่หรวก เธอไม่เป็นไร” โรซาลีปลอบใจเขา

โรซาลีกำลังปลอบใจเจacob เนี่ยนะ?

เรเนสเมไปหาเจacob อย่างเต็มใจ เธอใช้มือเล็กๆ แบนลงไปบน
แก้มของเขา จากนั้นก็หันมาทางฉันอีกครั้ง

“เห็นไหมล่ะ” โรซาลีบอกเขา “เธอแค่อยากไปหาเบลล่าเท่านั้น”

“เธอต้องการฉันหรือ?” ฉันกระซิบ

ตาของเรเนสเม — ดวงตาของฉัน — จ้องมาที่ฉันด้วยความหงุดหงิด
เอ็ดเวิร์ดปราดกลับมาอยู่ข้างฉัน เขาแตะที่แขนฉันเบาๆ และกระตุ้น
ให้ฉันเดินไปข้างหน้า

“เธอรอคุณมาเกือบสามวันแล้ว” เขาบอกฉัน

ตอนนี้เราอยู่ห่างจากเธอแค่ไม่กี่ฟุต ความร้อนดูเหมือนจะเดิน
ระริกออกมาจากตัวลูกเพื่อสัมผัสฉัน

หรือบางทีอาจเป็นเจacob ต่างหากที่กำลังสั่นระริก ฉันเห็นมือเขา
สั่นขณะที่ฉันเข้าไปใกล้มากขึ้น แต่ถึงแม้เขาจะดูร้อนรน ใบหน้าของเขา
ก็ยังสงบนิ่งกว่าที่ฉันเคยเห็นมา

“เจค — ฉันไม่เป็นไร” ฉันบอกเขา การเห็นเรเนสเมอยู่ในอ้อมแขน
ที่ล้นเทาของเขาทำให้ฉันยิ่งตื่นตระหนก แต่ฉันก็พยายามคุมสติเอาไว้

เขาทำหน้าว่าคิ้วขมวดใส่ฉัน ตาจ้องเขม็งเหมือนตกใจพอๆ กันกับ
ความคิดที่ฉันอุ้มเรเนสเมอยู่ในอ้อมแขน

เรเนสเมร้องโยเยและยึดตัวออก มือเล็กๆ ของเธอกางออกแล้วก็
กำเข้าไปเข้ามา

ตอนนั้นเองที่บางอย่างภายในตัวฉันคลิกเข้าที่เข้าทาง เสียงร้องให้
ของเธอ ดวงตาที่คุ้นเคยของเธอ ท่าทางของเธอที่ดูร้อนใจมากกว่าฉันใน
การพบกันครั้งนี้ ทั้งหมดนี้ได้ถักทอเข้าด้วยกันอย่างเป็นธรรมชาติ ใน
ขณะที่เธอเอื้อมมือคว้าไปมาอยู่ในอากาศระหว่างเรา ทันใดนั้น เธอก็ดูมี
ตัวตนขึ้นมาจริงๆ และแน่นอนว่าฉันรู้จักเธอ และเป็นเรื่องธรรมดาที่สุด

ที่ฉันจะเดินเข้าไปหาเธออย่างง่ายดาย ที่จะเอื้อมมือไปหาลูก ที่จะวางมือ
ของฉันลงไปยังที่ที่ที่เหมาะสมที่สุดขณะที่ฉันอุ้มเธอขึ้นมา

แขนของเจคอบยื่นออกมาจนสุดเพื่อให้อุ้มได้ประคองเธอไว้ แต่
เขาไม่ยอมปล่อยมือ เขาห่อไหล่เล็กน้อยตอนที่ผิวของเราสัมผัสกัน ก่อน
หน้านี้สำหรับฉันแล้ว ผิวของเขาคู่กันอยู่ตลอดเวลา แต่ตอนนี้กลับรู้สึกร้อน
เหมือนไฟ อุณหภูมิเกือบเท่ากับของเรนสเม อาจจะต่างกันไม่กี่องศา

เรนสเมดูไม่สนใจกับผิวที่เย็นเยือกของฉัน หรืออย่างน้อยก็คง
คุ้นเคยกับมันดี

เรามองขึ้นมาแล้วยิ้มให้อันอีกครั้งจนเห็นฟันซี่น้อยๆ และลักยิ้ม
สองข้าง จากนั้นเธอก็เอื้อมมือมาจับที่หน้าฉันอย่างระมัดระวัง

ทันทีที่เธอทำอย่างนี้ มือทุกข้างที่คอยจับตัวฉันไว้ต่างก็เกร็งแน่น
ขึ้น เฝ้ารอดูปฏิกิริยาของฉัน แต่ฉันแทบจะไม่ได้สังเกตเลย

เพราะฉันทั้งตะลึงและตกใจกับภาพแปลกๆ ที่ผุดขึ้นมาในหัวเต็ม
ไปหมด รู้สึกราวกับเป็นความทรงจำที่ชัดเจนมาก — ฉันยังคงมองเห็น
อะไรๆ ได้ด้วยตาของตัวเอง ในขณะที่ฉันมองภาพนั้นในหัว — แต่มันเป็น
อะไรที่ไม่คุ้นเคยเลย ฉันมองเห็นสีหน้าที่เรียกร่องของเรนสเมผ่านภาพ
นั้น พยายามที่จะเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น พยายามที่จะคุมตัวเองให้สงบนิ่ง
อย่างมากที่สุด

นอกจากรู้สึกตกใจและไม่คุ้นเคยแล้ว ภาพนั้นยังไม่ถูกต้องอีกด้วย
— ฉันเกือบจำใบหน้าตัวเองในภาพนั้นไม่ได้ ใบหน้าเก่าของฉัน แต่มันดู
แปลกๆ เหมือนเป็นมุมมองจากด้านหลัง ฉันรู้ได้ทันทีว่าฉันเห็นใบหน้า
ตัวเองเหมือนที่คนอื่นเห็น มากกว่าจะเป็นภาพสะท้อน

ใบหน้าของฉันในความทรงจำนั้นมันบิดเบี้ยว เป็นแผล เต็มไปด้วย
เหงื่อและเลือด ทว่าสีหน้าของฉันในความทรงจำนั้นกลับยิ้มแย้ม ดวงตา
สีน้ำตาลกลมเป็นประกาย ภาพนั้นใหญ่ขึ้น หน้าของฉันใกล้เข้ามาอยู่ใน
ระยะที่เห็นได้ไม่ชัดนัก จากนั้นก็หายวับไป

มือของเรนสเมไม่ได้อยู่บนใบหน้าของฉันแล้ว เธอยิ้มกว้างจนเห็น

ลักยิ้มอีกครั้ง

ในห้องนั้นเงียบกริบ มีเพียงเสียงหัวใจเต้นเท่านั้น

นอกจากเจคอบและเรนสเมที่ยังคงหายใจอยู่ ก็ไม่มีใครอีกเลย ความเงียบยังคงอยู่ต่อไป ดูเหมือนพวกเขาขอให้ฉันพูดอะไรออกมาสักอย่าง

“นั่น...มัน...คือ...อะไรนะ?” ฉันตะกุกตะกักออกมาจนได้

“เธอเห็นอะไรละ?” โรซาลีถามอย่างสงสัย โนม์ตัวอ้อมผ่านเจคอบ ซึ่งดูเกะกะและไม่อยู่กับร่องกับรอยนักในตอนนี่ “เรนสเมให้เธอดูภาพอะไร?”

“เธอให้ฉันดูภาพนั้นเนี่ยนะ?” ฉันกระซิบ

“ผมบอกแล้วว่ามันอธิบายยาก” เอ็ดเวิร์ดพึมพำอยู่ข้างหูฉัน “แต่ได้ผลเหมือนการสื่อสารทั่วไปนี่ละ”

“มันคืออะไร?” เจคอบถาม

ฉันกะพริบตาถี่ๆ หลายครั้ง “อืมม...ฉันมั้ง คิดว่านะ แต่ฉันดูแย่มากเลย”

“เป็นเพียงความทรงจำเดียวที่เธอมีกับคุณ” เอ็ดเวิร์ดอธิบาย เห็นได้ชัดว่าเขาเห็นสิ่งที่เธอแสดงให้ฉันเห็นในขณะที่เธอคิดถึงมัน เขายังคงยกแยะอยู่ไม่หาย การหวนคิดถึงความทรงจำในครั้งนั้นทำให้เสียงของเขาแหบห้าว “เธอทำให้คุณรู้ว่าเธอติดต่อกับเราได้ ว่าเธอรู้ว่าคุณเป็นใคร”

“แต่เธอทำอย่างนั้นได้อย่างไร?”

เรนสเมดูจะไม่แยแสกับสายตาที่เต็มไปด้วยความตกใจของฉัน เธอยิ้มน้อยๆ และดึงปอยผมของฉันไว้

“ผมได้ยินความคิดได้ยังไง? แล้วอลิซเห็นอนาคตได้ยังไง?” เอ็ดเวิร์ดถามอย่างคนเจ้าคารมแล้วยกไหล่ “เธอมีพรสวรรค์”

“เป็นความแปลกที่ น่าสนใจ” คาร์โลล์บอกกับเอ็ดเวิร์ด “เหมือนเธอกำลังทำสิ่งตรงข้ามกับสิ่งที่ลูกทำได้”

“อะ น่าสนใจ” เอ็ดเวิร์ดเห็นพ้อง “ผมสงสัยว่า...”

ฉันรู้ว่าพวกเขากำลังคาดเดากันไปต่างๆ นานา แต่ฉันไม่สนใจ เพราะฉันกำลังมองใบหน้าที่สวยงามที่สุดในโลก ตัวเธอร้อนจัดในอ้อมแขนของฉัน ทำให้นึกถึงตอนที่ฉันเกือบจะถูกความมืดเข้าครอบงำ ตอนที่ไม่มีสิ่งใดในโลกให้ยึดเหนี่ยว ตอนที่ไม่มีอะไรแข็งแกร่งพอที่จะดึงฉันขึ้นมาจากความมืดที่บดขยี้ฉันได้ ตอนที่ฉันได้คิดถึงเรนสเม และพบสิ่งที่ฉันจะไม่มีวันปล่อยให้หลุดมือไปเป็นอันขาด

“แม็กก็จำหนูได้จ๊ะ” ฉันบอกเธอเสียงเบาๆ

ดูเป็นเรื่องธรรมชาติเหลือเกินกับการที่ฉันจะก้มตัวลงไปจูบหน้าผากเธอ ตัวเธอร้อนเหลือเกิน กลิ่นผิวกายของเธอทำให้ลำคอของฉันร้อนผ่าว แต่มันก็ง่ายที่จะเพิกเฉยต่อความรู้สึกนั้น มันไม่ได้ขัดขวางความสุขของฉันในตอนนี เรนสเมมีชีวิตจริง ๆ และฉันก็รู้จักเธอ เธอคือคนที่ฉันปกป้องมาตั้งแต่แรก ลูกน้อยของฉัน ผู้ที่รักฉันจากใจเช่นกัน ครึ่งหนึ่งเหมือนกับเอ็ดเวิร์ด ที่ทั้งสมบูรณ์แบบและน่ารัก และครึ่งหนึ่งที่เหมือนกับฉัน — กลับเป็นลักษณะที่ทำให้เธอดูดีมากกว่าลดทอนความงามนั้นลงไป

ฉันถูกมาตลอด เธอมีค่าควรแก่การปกป้อง

“เธอไม่เป็นไร” อลิซพิมพ์ น้ำจะเป็นการพูดกับแจสเปอร์ ฉันรู้สึกได้ว่าพวกเขาวนเวียนอยู่ใกล้ๆ ไม่เชื่อใจฉัน

“เรายังทดสอบกันมาไม่พอสำหรับในหนึ่งวันอีกรึไง?” เจตอบถามเสียงของเขาสูงขึ้นเล็กน้อยจากความเครียด “เฮลละ เบลด้าทำได้ดีมาก แต่อย่าดันทุรังให้มันเกินไปหน่อยเลยนะ”

ฉันมองเขาด้วยความไม่พอใจ แจสเปอร์ขยับตัวอย่างอึดอัดอยู่ข้างๆ ฉัน เรายืนอยู่ด้วยกันอย่างแออัดใกล้ชิดกันเหลือเกิน แคขยับตัวนิดเดียวก็กลายเป็นเรื่องยุ่งยากไปหมด

“คุณมีปัญหาอะไรวันนี้เธอ เจตอบ?” ฉันถาม พลางดึงมือของเขาที่อุ้มเรนสเมเบาๆ และเขาต้องเดินเข้ามาใกล้มากขึ้น ใกล้จนแนบติดกับ

ตัวฉัน โดยมีเรนสมอยู่ตรงกลางระหว่างอกของเราสองคน
เอ็ดเวิร์ดไม่พอใจ “แค่เพราะฉันเข้าใจ ไม่ได้หมายความว่าฉันจะ
ไม่โยนนายออกไปข้างนอกนะ เจคอบ เบลล่าทำได้ดีมาก อย่ามาทำลาย
เวลาดีๆ ของเธอหน่อยเลย”

“ฉันจะช่วยเขาจับนายโยนออกไปด้วย ไอ่หม่า” โรซาลีให้คำมั่น
น้ำเสียงโกรธแค้น “ฉันติดหนี้เตะนายไว้ทีหนึ่ง” เห็นได้ชัดว่าไม่มีอะไร
เปลี่ยนในความสัมพันธ์นั้น เว้นเสียแต่ว่ามันจะแย่ไปกว่านี้

ฉันมองดูสีหน้าครั้งกังวลครั้งโกรธของเจคอบ ตาของเขาจ้องเขม็ง
ไปที่ใบหน้าของเรนสม

ในเมื่อทุกคนเบียดกันแน่นอย่างนี้ อย่างน้อยเขาก็ต้องได้สัมผัส
แวมไพรในคราวเดียวอย่างน้อยถึงหกตน แต่ก็ดูไม่ได้ทำให้เขารู้สึกแม้แต่
จะรำคาญเลย

เขาขอมทนเรื่องทั้งหมดนี้เพียงเพื่อปกป้องฉันจากตัวฉันเองเท่านั้น
นะนะ? เกิดอะไรขึ้นกันแน่นในระหว่างการกลายร่างของฉัน --- การ
เปลี่ยนแปลงไปเป็นสิ่งที่เขาชิงชัง --- นั่นถึงกับทำให้เขาอ่อนลงได้ เพราะ
เห็นใจในความจำเป็นของสถานการณ์ขึ้นมาได้เสียหรือ?

ฉันครุ่นคิด พลังมองเขาที่กำลังมองลูกสาวของฉันอยู่ จ้องมอง
เธอราวกับ...ราวกับว่าเขาเป็นคนตาบอดที่มองเห็นพระอาทิตย์เป็นครั้งแรก

“ไม่นะ!” ฉันกรี๊ดร้องออกมา

แจสเปอร์แยกเขี้ยวและแขนของเอ็ดเวิร์ดกอดรอบตัวฉันแน่น
เหมือนแรงรัดของงูเหลือม ในขณะที่เจคอบอุ้มเรนสมออกจากอ้อมแขน
ฉันในทันควัน แต่ฉันก็ไม่ได้พยายามจะรังเธอไว้ เพราะฉันรู้สึกว่ามัน
กำลังจะมา - ความรู้สึก “หลุด” ที่พวกเขารอคอย

“โรส” ฉันพูดผ่านไรฟันอย่างซ้ำๆ และชัดๆ “อุ้มเรนสมไป”

โรซาลียื่นมือออกมา และเจคอบก็ส่งลูกสาวของฉันให้เธอทันที
แล้วทั้งคู่ก็ถอยห่างจากฉัน

“เอ็ดเวิร์ด ฉันไม่อยากทำร้ายคุณ ดังนั้นได้โปรดปล่อยฉันเถอะ”

เขาลังเล

“ไปยืนอยู่ข้างหน้าเรนเนสมิสิ” ฉันแนะ

เขาหยุดคิดแล้วก็ปล่อยฉัน

ฉันย่อตัวลงอยู่ในท่าพร้อมล่าและก้าวไปหาเจอบสองก้าว

“นายไม่ได้ทำ” ฉันคำรามใส่เขา

เขาถอยหลังไป ยกฝ่ามือทั้งสองข้างหงายขึ้น พยายามจะใช้เหตุผลกับฉัน “คุณก็รู้ว่ามันไม่ใช่อะไรที่ผมจะควบคุมได้นะ”

“แก ไอ้หมาโง่! แกทำอย่างนั้นได้อย่างไร! นั่นลูกฉันนะ!”

เขาถอยออกไปทางประตูหน้าแล้วในตอนนี กิ่งวิ่งกิ่งเดินถอยหลังลงบันไดไป ขณะที่ฉันเดินอาดๆไล่ต้อน “นั่นไม่ใช่ความคิดของผมนะเบลล่า!”

“ฉันยังได้อุ้มเธอเพียงแค่ครั้งเดียว และยังไม่ทันไรนายก็คิดว่านายมีสิทธิ์แบบหมาป่าปัญญาอ่อนในตัวเธอแล้วงั้นอะ? เธอเป็นของฉันนะ”

“ผมยอมแบ่งก็ได้” เขาขอร้องในขณะที่ถอยไปยังอีกฝั่งหนึ่งของสนาม

“จ่ายมาเลย” ฉันได้ยินเอ็มเม็ตต์พูดอยู่ข้างหลัง สมองส่วนเล็กๆของฉันสงสัยว่าใครกันที่พนันว่าผลจะต้องออกมาแบบนี้ไว้ละ แต่ฉันก็โกรธเกินกว่าจะสนใจเรื่องนี้

“นายกล้าดียังไงมาผูกวิญญาณกับลูกของฉันนะ หา? บ้าไปแล้วรึไง?”

“มันเป็นเรื่องไม่ได้ตั้งใจ!” เขายืนกรานและถอยไปที่แนวต้นไม้

จากนั้นเขาก็ไม่ได้ติดตามล่าฟังอีกต่อไป หมาป่าตัวใหญ่สองตัวปรากฏกายขึ้นมาอยู่หน้าข้างเขาอีกครั้ง ลีอาห์กรรโชกใส่ฉัน

เสียงคำรามอย่างน่ากลัวก้องผ่านไรฟิ่นของฉันใส่เธอ เสียงนั้นรบกวนจิตใจฉัน แต่ไม่มากพอที่จะทำให้ฉันหยุด

“เบลล่า หยุดฟังสักนิดได้ไหม ขอร้องละ” เจคอบอ้อนวอน “ลือาห์ ถอยไป” เขาเสริม

“ทำไมฉันต้องฟังด้วย?” ฉันทูฟอ ความโกรธเดือดดาลอยู่ในหัวใจฉันคิดอะไรไม่ออก

“เพราะคุณเองนั่นแหละที่เป็นคนบอกผมเรื่องนี้ จำได้หรือเปล่า? คุณบอกว่าเราต่างก็ต้องมีกันและกันในชีวิต ใช่ไหม? เราเป็นครอบครัวเดียวกัน คุณบอกว่านั้นเป็นสิ่งที่คุณและผมควรจะเป็น ฉะนั้น...ตอนนี้เราก็เป็นครอบครัวกันแล้ว แบบนี้ไงที่คุณต้องการนะ”

ฉันถลึงตาอย่างดูร้าย ฉันจำคำพูดพวกนั้นได้ร่างๆ แต่สมองใหม่อันรวดเร็วของฉันคิดเกินหน้าความรู้สึกระของเขาไปไกลสองขั้นแล้ว

“นายคิดจะเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวฉันในฐานะลูกเขยชั้นอะไร?” ฉันทกรีดร้องเสียงแหลม เสียงอันไพเราะของฉันขึ้นไปสูงกว่าเดิมสองออคเตฟ แต่ก็ยังคงฟังเพราะพรุ้งราวเสียงเพลงอยู่ดี

เอ็มเม็ตต์หัวเราะ

“หยุดเธอซะ เอ็ดเวิร์ด” เอสเมพิมพ์ “ถ้าเธอทำร้ายเขา เธอจะอารมณ์เสียนะ”

แต่ฉันไม่รู้ลึกถึงการไล่กวดตามมาจากเบื้องหลังเลย

“ไม่ใช่!” เจคอบแทรกขึ้นทันควัน “นี่คุณคิดอย่างนั้นได้ยังไงกันเนี่ย? เธอเป็นแค่เด็กทารกเองนะ ให้ตายเถอะ!”

“นั่นล่ะประเด็นเลย!” ฉันทะคอก

“คุณก็รู้ว่าผมไม่ได้คิดกับเธออย่างนั้น! ถ้าผมทำจริง คิดว่าเอ็ดเวิร์ดจะปล่อยให้ผมอยู่มาได้จนป่านี้อยู่หรือ? ที่ผมต้องการก็แค่ให้เธอปลอดภัยและมีความสุข --- นั่นมันแก่นๆ กรีใจ? ต่างจากที่คุณต้องการแค่ไหนกันเชียว?” เขาตะโกนตอบกลับใส่ฉันบ้าง

จนด้วยคำพูด ฉันทูคำรามเสียงแหลมสูงใส่เขา

“โฮมส์จรรยาจริจๆ เลย ว่าไหมฮะ?” ฉันไดยินเอ็ดเวิร์ดพิมพ์

“เธอยังไม่ทำร้ายเขาเลยนะ แม้แต่ครั้งเดียว” คาร์โลล์เห็นพ้อง

น้ำเสียงบอกความทิ้งสุดขีด

“ก็ได้ ครั้งนี้เธอชนะ” เอ็มเม็ตต์พูดอย่างเคื่องๆ

“นายอยู่ให้ห่างลูกฉันเลยนะ” ฉันทำเสียงขู่ใส่เจคอบ

“ผมทำไม่ได้หรอก!”

ฉันพูดผ่านโทรศัพท์ “ก็ลองดู เริ่มชะตอนนี้เลยเป็นไง”

“เป็นไปไม่ได้หรอก จำได้ไหมว่าเมื่อสามวันก่อนคุณอยากให้ผมอยู่ใกล้ๆ มากแค่ไหน? มันยากแค่ไหนที่เราต้องอยู่ห่างกันนะ? ตอนนี้นั้นไม่เหลือแล้ว ไซ้ไหมล่ะ?”

ฉันถลึงตา ไม่แน่ใจว่าเขากำลังพยายามบอกอะไรอยู่

“ก็เรอนั้นแหละที่ทำ” เขาบอกฉัน “ตั้งแต่แรกเลย เราต้องอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่ต้นแล้ว”

ฉันจำได้ และแล้วฉันก็เข้าใจ ส่วนเล็กๆ ในตัวฉันรู้สึกโล่งใจที่มีคำอธิบายให้แก่ความบ้าคลั่งในครั้งนั้น แต่ความรู้สึกโล่งใจนั้นกลับทำให้ฉันยิ่งโกรธมากขึ้น นี่เขาคิดว่าบอกฉันแค่นี้แล้วจะพอหรือ? คิดว่าข้อแก้ตัวเล็กๆ ข้อเดียวจะทำให้ฉันพอใจได้งั้นหรือ?

“หนีไปชะตอนที่นายยังมีโอกาส” ฉันขู่

“ไม่เอานะ เบลล์! เนสซี้ก็ชอบผมเหมือนกันนะ เอ้า” เขายืนกราน
ฉันตัวแข็งทื่อ หยุดหายใจ เบื้องหลังของฉันมีแต่ความเงียบกริบที่บอกได้ถึงความกระวนกระวายของพวกเขา

“นายเรียกเธอว่า...อะไรนะ?”

เจคอบถอยหลังไกลออกไปอีก ตีหน้าเจื่อน “คือว่า” เขาพิมพ์ว่า “ชื่อที่คุณคิดมันออกจะเรียกยากและก็ —”

“นายตั้งชื่อลูกสาวฉันตามชื่อสัตว์/ระหลาด ลีอก เนส จันอะไระ?”
ฉันกรีดร้อง

และแล้ว ฉันก็พุ่งไปที่ลำคอของเขา

5

ความทรงจำ

“ฉันเสียใจจริงๆ เชิร์ธ ฉันน่าจะอยู่ใกล้กว่านี้”

เอ็ดเวิร์ดยังคงขอโทษขอโพยไม่หยุด และฉันว่ามันทั้งไม่ยุติธรรมและไม่เหมาะสมเลย เพราะจะว่าไปแล้ว เอ็ดเวิร์ดไม่ได้เป็นฝ่ายที่คุมอารมณ์ไม่อยู่อย่างไม่น่าให้อภัย เอ็ดเวิร์ดไม่ใช่คนที่พยายามจะเด็ดหัวเจคอบให้หลุดจากบ่า เจคอบ ผู้ที่ไม่ยอมแม้แต่จะแปลงร่างเพื่อปกป้องตัวเอง — แต่ฉันดันพลั้งมือทำให้ไหล่และกระดูกไหปลาร้าของเชิร์ธหักตอนที่เขากระโดดเข้ามาขวางกลาง เอ็ดเวิร์ดไม่ใช่เป็นคนที่เกือบจะฆ่าเพื่อนรักของเขาอย่างแน่นอน

แต่ก็ไม่ใช่ว่าอีตาเพื่อนรักนั้นจะไม่มีอะไรให้ต้องรับผิดชอบ ทว่า — อย่างที่เห็นได้ชัดเลยก็คือ ไม่ว่าเจคอบจะทำอะไรก็ไม่อาจที่จะช่วยบรรเทานิสัยของฉันให้ลดลงได้เลย

แล้วทำไมฉันถึงไม่สมควรที่จะเป็นคนขอโทษบ้างล่ะ? ฉันลองอีกครั้ง

“เชิร์ธ ฉัน — ”

“ไม่ต้องห่วง เบิลล่า ผมไม่เป็นไร” เชิร์ธบอกพร้อมๆ กับที่เอ็ดเวิร์ด

พูดขึ้น “เบลล่าที่รัก ไม่มีใครว่าคุณหรอก คุณทำได้ดีแล้ว”

พวกเขาไม่ปล่อยให้ฉันพูดจนจบ

การที่เอ็ดเวิร์ดยิ้มไม่ยอมหุบมีแต่จะทำให้เรื่องแย่ลง ฉันรู้ว่าเจคอบไม่สมควรที่จะโดนฉันเล่นงานหนักเกินเหตุขนาดนั้น แต่เอ็ดเวิร์ดก็ดูเหมือนจะพึงพอใจอะไรบางอย่างกับการกระทำนั้น บางทีเขาอาจจะนึกอยากเป็นแวมไพร์แรกเกิดบ้าง เพื่อที่จะได้ออกแรงจัดการกับเจคอบได้ด้วยเหมือนกัน

ฉันพยายามลบล้างอารมณ์โกรธให้หมดไปจากใจ แต่ก็เป็นไปได้ยาก เพราะรู้ทั้งรู้ว่าตอนนี้เจคอบอยู่ข้างนอกกับเรนเนสเม เพื่อปกป้องเธอให้ปลอดภัยจากฉัน — แวมไพร์แรกเกิดจอมบ้าคลั่ง

คาร์โลสยืดเฟือกอีกขึ้นหนึ่งเข้ากับแขนของเชิร์ เขาโน้มหน้า

“ขอโทษนะ ขอโทษ!” ฉันพึมพำ และรู้ดีว่าไม่มีวันพูดคำขอโทษอย่างสละสลวยแบบเต็มๆ ได้

“อย่ากลัวไปหน่อยเลย เบลล่า” เชิร์บอกพลางตบเข้าฉันเบาๆ ด้วยมือข้างที่ยังดีอยู่ ขณะที่เอ็ดเวิร์ดลูบแขนอีกข้างของฉันไปมา

เชิร์ดูเหมือนจะไม่รังเกียจที่มีฉันนั่งข้างๆ บนโซฟาในขณะที่คาร์โลสทำการรักษาเขา “อีกครั้งชั่วโง่งมก็หายดีแล้ว” เขาพูดต่อ มือของเขายังคงตบที่เข่าของฉันอย่างปลอบใจ รวากับไม่รู้สึกรู้สาเลยถึงความเย็นและความแข็งแกร่งดั่งของมัน “เป็นใครก็ต้องทำแบบนี้เหมือนกันนั่นละ สิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างเจคกับเนส — ” เขาชะงักคำพูดกลางคัน และเปลี่ยนเรื่องอย่างรวดเร็ว “ผมหมายถึง อย่างน้อยคุณก็ไม่ได้กัดผมหรือทำอะไรนี่นา ถ้าเป็นอย่างนั้นคงแย่น่าดู”

ฉันยกมือปิดหน้า ตัวฉันระริกเมื่อหวนคิดถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ ถึงความเป็นไปได้ที่เกิดขึ้นได้จริง และอาจจะเกิดขึ้นได้ง่ายมาก พวกเขาเพิ่งจะมาบอกฉันเอาตอนนี้เองว่า มนุษย์หมาป่านั้นจะไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองกับพิษของแวมไพร์เหมือนกับที่มนุษย์เป็น — กับพวกเขา มันจะมีสภาพไม่ต่างอะไรจากยาพิษเลย

“ฉันมันคนเลว”

“คุณไม่ใช่แค่นั้นครับ ผมน่าจะ — ” เอ็ดเวิร์ดเริ่ม

“หยุดเถอะ” ฉันถอนหายใจ ฉันไม่อยากให้เขาต้องมารับผิดในเรื่องนี้ อย่างที่เขามักจะรับเอาทุกอย่างมาไว้ที่ตัวเองอยู่เสมอ

“โชคดีนะเนี่ยที่เนส — เอ่อ เรเนสเมไม่มีพิษกับเขาด้วยนะ” เซ็ธพูดขึ้น หลังเกิดความเจ็บที่แสนกระอักกระอ่วนขึ้นมาราวสองวินาที “เพราะเธอกัดเจคออยู่ตลอดเวลา”

ฉันเอามือลง “เธอทำหรือ?”

“ใช่สิ ทุกครั้งที่เขากับโรสป้อนอาหารเย็นใส่ปากเธอไม่ทันนะ โรสคิดว่ามันตลกดี”

ฉันจึงไปที่เขา ทั้งตกใจและรู้สึกผิดไปด้วย เพราะฉันเองก็ต้องยอมรับว่าเรื่องนี้ทำให้ฉันพึงพอใจขึ้นมาอยู่หน่อยๆ ในแบบแปลกๆ

แน่นอนว่าฉันรู้อยู่แล้วว่าเรเนสเมนั้นไม่มีพิษ ฉันนี่แหละเป็นคนแรกที่ถูกเธอกัด แต่ฉันก็ไม่ได้บอกใครถึงข้อสังเกตนี้ เพราะฉันแสร้งทำเป็นว่าจำเหตุการณ์พวกนั้นไม่ได้แล้ว

“เฮลละ เซ็ธ” คาร์โลล์พูดก่อนจะลุกขึ้นยืนตรงและเดินห่างจากเราออกไป “ฉันคิดว่าฉันทำเท่าที่จะทำได้แล้วนะ พยายามอย่าเพิ่งขยับสักเอ่อ สองสามชั่วโมงนะ เอาจั๊กก็แล้วกัน” คาร์โลล์หัวเราะหึๆ “ฉันอยากให้การรักษามนุษย์เห็นผลเร็วทันใจแบบนี้บ้างจัง” เขาวางมือลงบนผมสีดำของเซ็ธอยู่ครู่หนึ่ง “อยู่นิ่งๆ นะ” เขาสั่งแล้วก็กลับหายขึ้นไปชั้นบน ฉันได้ยินเสียงประตูห้องทำงานของเขาปิด แล้วก็รู้สึกสงสัยขึ้นมาว่า พวกเขาได้ทำลายหลักฐานตอนฉันอยู่ที่นั่นไปแล้วหรือยัง

“ฉันคงนั่งนิ่งๆ ได้สักพักนะแหละ” เซ็ธบอกหลังจากที่คาร์โลล์จากไปแล้ว แล้วเขาก็อ้าปากหาออกมา เซ็ธเอนตัวลง หนุนหัวกับพนักโซฟา พลังระว่างไม่ให้หัวไหล่ขยับเขยื้อนมากนัก เขาปิดตาลง และไม่กั๊กว่าที่ถัดมาก็หลับสนิทจนอ้าปากหาว

ฉันโน้มหน้ากับภาพสีหน้าอันแสนสงบของเขา เช่นเดียวกับเจคอ

เชิร์ดดูเหมือนจะมีพรสวรรค์ในการล้มตัวลงนอนหลับง่ายได้อย่างใจ ฉันขยับตัวลุกขึ้น — รู้ตัวดีว่าคงไม่มีโอกาสได้เอ่ยคำขอโทษเขาไปอีกสักหนึ่ง การเคลื่อนไหวนั้นไม่ได้ทำให้ชีพาขยับเขยื้อนเลยแม้แต่น้อย อะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับการใช้ร่างกายดูง่ายเหลือเกิน แต่ที่เหลือนั้น...

เอ็ดเวิร์ดเดินตามฉันมาที่หน้าต่างด้านหลังและจับมือฉันไว้

ลืออ้างกำลังเลียบไปตามผิงแม่น้ำ เธอหยุดหันกลับมาดูที่ตัวบ้านเป็นระยะๆ ไม่ยากเลยที่จะดูออกว่าตอนไหนที่เธอกำลังมองหาห้องชายหรือตอนไหนที่เธอกำลังมองหาฉัน — แววดตาของเธอถูกลัดกลุ้มเป็นกังวลสลับกับดูโหดร้ายราวกับอยากจะฆ่าใครสักคน

ฉันได้ยินเสียงเจคอบบและโรซาลีเถียงกันอยู่เงียบๆ ตรงบันไดหน้าบ้าน ว่าควรจะถึงตาของใครที่จะได้ป้อนอาหารให้เรนสมกันแน่ ความสัมพันธ์ของทั้งสองก็ยังเป็นศัตรูกันเหมือนเคย เรื่องเดียวที่พวกเขาเห็นพ้องกันตอนนี้ก็คือ ฉันควรจะอยู่ห่างลูกเอาไว้จนกว่าฉันจะหายเป็นคนอารมณ์เกรี้ยวกราดได้ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม เอ็ดเวิร์ดไม่เห็นด้วยในเรื่องนี้ แต่ฉันก็ปล่อยมันไป ฉันเองก็อยากแน่ใจเหมือนกัน แต่ก็กังวลอยู่ว่าความแน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์ของฉันและร้อยเปอร์เซ็นต์ของพวกเขาอาจจะไม่เท่ากันเลยก็ได้

นอกจากเสียงทะเลาะทู่เถียงของพวกเขา เสียงลมหายใจซ้ำๆ ของเชิร์ด และเสียงหอบหายใจเร็วอย่างน่ารำคาญของลืออ้างแล้ว มันก็เงียบสงัดเหลือเกิน เอ็มเม็ตต์ อลิซและเอสเมออกไปล่ากันอยู่ ส่วนแจสเปอร์นั้นอยู่บ้านเพื่อคอยจับตาดูฉัน ตอนนี้เขายืนหลบอยู่ตรงหลังเสาค้ำบันได พยายามจะไม่ทำตัวให้เกะกะน่ารำคาญตานัก

ฉันขวยโอกาสใช้เวลาช่วงที่เงียบๆ นี้ทบทวนเรื่องต่างๆ ทั้งหมดที่เอ็ดเวิร์ดและเชิร์ดเล่าให้ฟัง ขณะที่คาร์โลล์เข้าเผือกที่แขนให้เชิร์ดอยู่ ฉันดูจะพลาดอะไรๆ ไปหลายเรื่องอยู่ที่เดียวตอนที่นอนทนทุกข์ทรมานอยู่ และนี่เป็นโอกาสแรกที่จะได้ตามเรื่องราวต่างๆ ทันเสียที่

เรื่องใหญ่ที่สุดเห็นจะได้แก่ความบาดหมางที่สิ้นสุดลงกับฝูงของ

แซม — ซึ่งก็เป็นเหตุผลที่ทำให้คนอื่น ๆ ถึงรู้สึกปลอดภัยที่จะไปมาหาสู่กันตามใจชอบได้อีกครั้ง — การสงบศึกนั้นดูจริงจังมากกว่าทุกครั้ง หรือผูกพันกันมากกว่าเดิม ซึ่งฉันคิดว่านั่นก็แล้วแต่ว่าใครจะมองเป็นอย่างไร

ที่เรียกได้ว่าเป็นความผูกพันนั้น เป็นเพราะกฎสูงสุดของหมู่หมาป่าได้บัญญัติเอาไว้ว่า จะไม่มีหมาป่าตัวใดฆ่าคู่ผูกวิญญูณของหมาป่าอีกตัวหนึ่งได้เป็นอันขาด เพราะความเจ็บปวดเช่นนั้นเป็นสิ่งที่ฝูงจะไม่ยอมทน และไม่ว่าจะเกิดจากความตั้งใจหรือเป็นอุบัติเหตุก็ตาม ความผิดในข้อนี้เป็นสิ่งที่เกินอภัย หมาป่าทุกตัวที่เกี่ยวข้องจะสู้จนตัวตาย — ไม่มีทางเลือกอื่นได้อีกเลย เชื่อบอกฉันว่า เป็นเรื่องที่เคยเกิดขึ้นเมื่อนานมาแล้ว แต่เป็นเพียงอุบัติเหตุเท่านั้น ไม่เคยมีหมาป่าตัวใดจงใจทำร้ายพี่น้องด้วยวิธีนั้น

เรนสเมจิงกลายเป็นบุคคลที่ใครก็แตะต้องไม่ได้เพราะความรู้สึกที่เจอบมีต่อเธอในตอนนี้นั่นเอง ฉันพยายามที่จะจดจ่ออยู่แต่กับความรู้สึกโล่งใจที่มันจบลงได้แบบนี้ มากกว่าความรู้สึกผิดหวังและอับอายขายหน้า แต่ก็ไม่ง่ายเลย สมองของฉันมีที่ว่างเหลือมากพอจะรู้สึกไปพร้อมๆ ทั้งสองอารมณ์ในเวลาเดียวกัน

และแซมเองก็ไม่สามารถที่จะโกรธเกรี้ยวไม่พอใจกับเรื่องการกลายร่างของฉันได้ด้วยเหมือนกัน เพราะว่าเจอบ — ที่ประกาศก้องในฐานะแอลฟาผู้ทรงสิทธิ์ตัวจริง — ได้เอ่ยปากอนุญาตแล้ว นั่นยังทำให้ฉันเจ็บใจเมื่อตระหนักช้าแล้วช้าเล่าว่า ฉันตกเป็นหนี้บุญคุณเจอบมากแค่ไหนในขณะที่ฉันอยากจะโกรธเขาแทบตาย

ฉันจึงใจหันเหความคิดไปยังเรื่องอื่นๆ บ้าง เพื่อที่จะควบคุมอารมณ์ตัวเองได้ต่อไป ฉันเฝ้าพิจารณาเหตุการณ์ที่น่าสนใจอีกอย่าง — แม้ว่าฝูงที่แยกตัวออกจากกันทั้งสองจะยังคงเจียบเข้าหากันอยู่ เจอบและแซมก็ค้นพบว่าจำฝูงระดับแอลฟาสามารถติดต่อพูดคุยกันได้ในขณะที่อยู่ในร่างของหมาป่า ทว่ามันไม่เหมือนเมื่อก่อน ตรงที่พวกเขาไม่อาจจะได้ยินทุกความคิดของกันและกันได้เหมือนอย่างที่เคยเป็นตอนก่อนที่จะแยกฝูง

กัน เชียร์เคยบอกไว้ว่า มันออกจะเหมือนการพูดออกมาดังๆ มากกว่า
แซมจะรับรู้ได้แต่เฉพาะความคิดที่เจอบอกอยากจะทำให้เขาได้ยิน และใน
ทางกลับกันด้วย และยังพบว่าพวกเขาสามารถสื่อสารกันได้จากระยะ
ไกลด้วย ในเมื่อตอนนั้นทั้งสองกลับมาพูดกันอีกครั้งหนึ่งแล้ว

พวกเขาคงไม่มีทางรู้เรื่องนี้เลย จนกระทั่งเมื่อเจอบตัดสินใจไป
ตามลำพัง — ทั้งๆ ที่เชียร์และลีอาห์ไม่เห็นด้วย — เพื่อจะอธิบายเรื่อง
เรนสมกับแซม เป็นครั้งเดียวที่เขาไปจากเรนสม นับตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้
เห็นเธอ

ทันทีที่แซมเข้าใจเรื่องราวว่าทุกอย่างได้เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง
อย่างไร เขาก็กลับมาด้วยกับเจอบเพื่อคุยกับคาร์โลล์ โดยเป็นการ
พูดคุยกันในร่างมนุษย์ (เพราะเอ็ดเวิร์ดไม่ยอมไปจากข้างกายฉันเพื่อที่
จะมาแปลสารให้) และสนธิสัญญาได้ถูกทำขึ้นใหม่ ทว่าอย่างไรก็ดี
ความรู้สึกฉันมิตรนั้น อาจจะไม่มีวันเหมือนเดิมได้อีกต่อไป

เรื่องกลุ่มใจอย่างหนักได้ผ่านพ้นไปแล้วเรื่องหนึ่ง

แต่ยังมีอีกหนึ่งเรื่อง ที่แม้ว่าจะไม่เป็นอันตรายคุกคามต่อร่างกาย
เหมือนฝูงหมาป่าที่กำลังโกรธแค้นอยู่ก็ตาม แต่ก็ยังดูเป็นเรื่องที่เร่งด่วน
สำหรับฉัน

ชาร์ลี

เขาได้คุยกับเอสเมมาก่อนหน้านี้แล้ว แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้เขาหยุด
โทรมาหาอีก — สองครั้ง — แค่อีกไม่กี่นาทีที่ผ่านมานี้เองขณะที่
คาร์โลล์รักษาเชียร์อยู่ ทั้งคาร์โลล์และเอ็ดเวิร์ดปล่อยให้โทรศัพท์ดังอยู่
อย่างนั้น

ควรจะบอกเขายังไงดี? พวกคัลเลนพูดถูกแล้วใช่ไหม? การบอกว่า
ฉันตายไปแล้ว เป็นวิธีที่ดีที่สุดและโหดร้ายต่อเขาน้อยที่สุดแล้วใช่ไหม?
เป็นวิธีที่ดีที่สุดแล้วใช่ไหม ฉันจะนอนนิ่งๆ อยู่ในโรงศพทั้งๆ ที่เขากับแม่
ร้องไห้ให้ฉันอยู่ได้ไหม?

สำหรับฉันมันดูไม่ถูกต้อง แต่การยอมให้ชาร์ลีหรือเรเน่ต้องตกอยู่

ในอันตรายจากความคลั่งไคล้ในการรักษาความลับของพวกโวลตุรีนั้น ก็เป็นเรื่องที่ไม่ต้องถามอีกเลยเช่นกัน

แต่ก็ยังมีความคิดของฉันอีกข้อหนึ่ง — คือปล่อยให้ชาร์ลีได้มาเจอเมื่อฉันพร้อม และปล่อยให้เขาสร้างข้อสรุปผิดๆ ไปเอง ซึ่งก็จะเป็นไปตามหลักวากฎของแวนไพร์ยังไม่ถูกแหกออกไป มันจะไม่ดีกว่าสำหรับชาร์ลีหรือหากหรือ ถ้าเขารู้ว่าฉันยังคงมีชีวิตอยู่ — อะไรทำนองนั้น — แถมมีความสุขดีด้วย? แม้ว่าฉันจะดูแปลก แตกต่าง และคงจะดูน่ากลัวในสายตาเขาก็ตาม?

โดยเฉพาะดวงตาของฉันนี่สิ ที่จะดูน่ากลัวเกินไป อีกนานแค่ไหนที่การควบคุมตัวเองและสีของดวงตาฉันจะพร้อมสำหรับชาร์ลีล่ะ?

“มีอะไรหรือเปล่า เบลล่า?” แจสเปอร์ถามขึ้นเจี๊ยบๆ สัมผัสได้ถึงความตึงเครียดของฉันที่กำลังเพิ่มขึ้น “ไม่มีใครโกรธคุณหรือ?” — เสียงคำรามต่ำๆ จากริมน้ำสวนทางกับคำพูดของเขาทันควัน แต่เขาไม่สนใจ — “หรือแม้แต่จะประหลาดใจก็ไม่มี จริงๆ นะ เออ แต่ผมคิดว่าพวกเราน่าจะรู้สึกประหลาดใจแน่ ตรงที่คุณสามารถผละไปจากความรู้สึกนั้นได้อย่างรวดเร็ว คุณทำได้ดีมาก ดีกว่าที่ใครคาดหวังไว้เสียอีกนะ”

ในขณะที่เขาพูดอยู่นั้น บรรยากาศในห้องก็กลับกลายเป็นสงบขึ้นมาก เสียงลมหายใจของเข็รเปลี่ยนเป็นเสียงกรนต่ำๆ ฉันรู้สึกสบายใจขึ้น แต่ก็ยังไม่หายกังวลอยู่ดี

“ที่จริงแล้ว ฉันคิดถึงชาร์ลียู่นะ”

ที่หน้าบ้าน เสียงทะเลาะขาดหายไป

“อา” แจสเปอร์พึมพำ

“เราต้องจากที่นี่ไปกันจริงๆ ไช้ไหม?” ฉันถาม “อย่างน้อยก็สักระยะหนึ่ง แกล้งๆ ทำเป็นว่าเราอยู่ที่แอตแลนต้าหรืออะไรก็ได้สินะ”

ฉันรู้สึกได้ว่าดวงตาของเอ็ดเวิร์ดจับจ้องที่ใบหน้าของฉัน แต่ฉันมองไปที่แจสเปอร์ เขาคือคนที่ตอบฉันด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย

“ใช่ นั่นคือหนทางเดียวที่จะป้องกันพ่อคุณเอาไว้ได้”

ฉันคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ฉันคงจะคิดถึงพ่อมาก ฉันคงคิดถึงทุกคนเลย”

เจคอบ ฉันคิด ทั้งๆ ที่ใจก็ไม่ได้อยากจะคิดเลย ถึงแม้ความโหยหาที่มีต่อเขาจะทิ้งเลือนหายไปและในขณะที่เดียวกันก็ชัดเจนขึ้นมาแล้วก็ตาม — และฉันก็รู้สึกโล่งใจเป็นอย่างมากที่เป็นเช่นนั้น — เขายังคงเป็นเพื่อนของฉันอยู่ดี เป็นใครคนหนึ่งที่อยู่จุกตัวจริงของฉันและยอมรับได้ แม้ฉันจะเป็นสัตว์ประหลาดก็ตาม

ฉันคิดถึงเรื่องที่เจคอบพูด เรื่องที่เขาขอร้องก่อนหน้านี้ที่ฉันจะทำร้ายเขา คุณบอกว่าเราต่างก็ต้องมีกันและกันในชีวิต ใช่ไหม? เราเป็นครอบครัวเดียวกัน คุณบอกว่านั้นเป็นสิ่งที่คุณและผมควรจะเป็น ฉะนั้น...ตอนนี้เราก็เป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว แบบนี้ไม่ใช่คุณต้องการนะ

แต่ฉันกลับไม่รู้สึกละเหมือนในแบบที่ฉันต้องการเลย ไม่เสียทีเดียว ฉันจำย้อนหลังไปถึงความทรงจำตอนเป็นมนุษย์ที่ช่างเลือนรางและไม่ชัดเจน กลับไปยังตอนที่จำได้ยากเย็นที่สุด — ช่วงเวลาที่ไม่มีเอ็ดเวิร์ด — ช่วงเวลาที่มืดมน ฉันพยายามจะฝังมันลงในหัว ฉันจำคำพูดได้ไม่ทั้งหมด ฉันจำได้เพียงแต่ว่าฉันภาวนาอยากให้เจคอบเป็นพี่ชายของฉัน เพื่อที่เราจะได้รักกันได้โดยไม่ต้องรู้สึกสับสนหรือเจ็บปวด เป็นครอบครัวเดียวกัน แต่ฉันก็ไม่เคยเอาลูกสาวเข้ามาเป็นหนึ่งในสมการข้อนี้เลย

ฉันยังจำได้อีกว่า — หนึ่งในหลายๆ ครั้งที่ฉันได้บอกลาเจคอบ — และแสดงความสงสัยอยากรู้ออกมาดังๆ ว่าใครหนอที่เขาจะลงเอยด้วย ใครกันที่จะมาทำให้ชีวิตของเขาดีขึ้นอีกครั้งหลังจากสิ่งที่ฉันทำลงไป ฉันเคยพูดอะไรบางอย่างในทำนองว่า ไม่ว่าผู้หญิงคนนั้นจะเป็นใคร เธอคงจะไม่ได้พอสำหรับเขาแน่

ฉันแค้นหัวเราะ และเอ็ดเวิร์ดก็เลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งอย่างเป็นเชิงถาม ฉันเพียงแค่ส่ายหัวเป็นการตอบ

แต่ไม่ว่าฉันจะคิดถึงเพื่อนมากแค่ไหน ฉันรู้ว่ายังมีปัญหาที่ใหญ่หลวงกว่านั้น เคยไหมที่แถม จาเร็ดหรือควิลจะหายไปทั้งวันโดยไม่ได้เห็นสิ่งที่พวกเขาเผ่าจกด้อยอยู่ด้วยอย่างเอมิลี คิม และแคลร์นะ? พวกเขา

ทำได้ไหม? การแยกเรเนสเมออกมาจะทำให้เจคอบเป็นอย่างไร? เขาจะเจ็บปวดไหม?

ในก้นบึ้งของจิตใจฉัน ยังคงมีความโกรธแค้นหลงเหลืออยู่มากพอที่จะทำให้ฉันดีใจกับเรื่องนี้ — ไม่ใช่เพราะเขาต้องเจ็บปวด — แต่เพราะความคิดที่จะสามารถแยกเรเนสเมให้ออกห่างจากเขาได้ต่างหาก ก็จะทำให้ฉันรับมือกับการรับรู้ว่าเขาเป็นของเจคอบได้อย่างไร ในเมื่อลูกเองยังดูแทบจะไม่ใช่ของฉันเท่าไรเลย

ความคิดของฉันหยุดชะงักลงเพราะเสียงเคลื่อนไหวจากด้านหน้าเฉลียง ฉันได้ยินเสียงพวกเขาลุกขึ้นและเดินผ่านประตูออกไป พร้อมกับที่คาร์โลล์เดินลงบันไดมา ในมือเต็มไปด้วยข้าวของแปลกๆ— สายวัด ตัวและตาชั่ง แจสเปอร์พุ่งตัวมาอยู่ข้างๆ ฉัน และราวกับว่าฉันพลาดการให้สัญญาณอะไรบางอย่างไป แม้แต่ลีอาห์เองยังนั่งลงด้านนอก และจ้องมองผ่านทางหน้าต่างด้วยสีหน้าเหมือนกำลังคาดหวังบางอย่าง ซึ่งทั้งคู่คุ้นเคยและน่าเบื่อสุดๆ

“ต้องหกแล้วละครับ” เอ็ดเวิร์ดบอก

“นี่จะทำอะไรกันนะ?” ฉันถาม จ้องไปที่โรซาลี เจคอบและเรเนสเม พวกเขายืนอยู่ที่ประตู เรเนสเมอยู่ในอ้อมแขนโรซาลี เธอมีสีหน้ากังวล เจคอบดูเป็นทุกข์ทรมาน ส่วนเรเนสเมก็ดูน่ารักแต่หงุดหงิด

“ถึงเวลาวัดตัว เนส — เอ้อ เรเนสเมแล้วนะ” คาร์โลล์อธิบาย

“อ้อ คุณทำอย่างนี้ทุกวันเลยหรือคะ?”

“วันละสี่ครั้ง” คาร์โลล์อธิบาย ขณะที่เขากวักมือเรียกคนอื่นๆ ให้มาที่เก้าอี้νωม ฉันคิดว่าฉันเห็นเรเนสเมถอนหายใจ

“สี่ครั้ง? ทุกวันเลยหรือ? ทำไมล่ะคะ?”

“เธอยังโตเร็วอยู่นะครับ” เอ็ดเวิร์ดเพิ่มพบบอกฉัน เสียงของเขาเบาและเครียด เขาบีบมือฉัน และใช้แขนอีกข้างหนึ่งโอบเอวฉันไว้ราวกับว่าเขาต้องการกำลังใจ

ฉันไม่สามารถถอนสายตาไปจากเรเนสเมเพื่อลอบดูสีหน้าของเขา

ได้เลย

เธอดูสมบุรณ์ แข็งแรงมาก ผิวของเธอเปล่งปลั่งราวหินอ่อนที่มีไฟส่องอยู่ สีแก้มของเธอแดงระเรื่อเหมือนกลีบดอกกุหลาบ เธอสวยไม่มีที่ติแน่นอนว่าไม่มีอะไรเป็นอันตรายต่อเธอมากไปกว่าแม่ของเธออีกแล้วใช่ไหม?

ความแตกต่างระหว่างเด็กน้อยคนที่ฉันให้กำเนิดกับคนที่ฉันเพิ่งจะได้พบหน้าอีกครั้งเมื่อหนึ่งชั่วโมงที่แล้วนั้นคงเป็นที่ประจักษ์ต่อสายตาของทุกคน ความแตกต่างระหว่างเรนสเมในชั่วโมงก่อนหน้านี้กับในตอนนี้นั้นเห็นได้เพียงเล็กน้อย สายตาของมนุษย์ธรรมดาไม่มีทางที่จะรู้สึกได้ แต่มันเปลี่ยนแปลงไปแน่นอน

ตัวของเธอยาวขึ้นเล็กน้อย ผอมลงนิดหน่อย ใบหน้าของเธอไม่กลมเท่าไหนแล้ว เรียวเป็นรูปไข่มากขึ้นในทุกๆ นาที ปอยผมของเธอยาวเลยบ้างมาประมาณ 16 นิ้ว เธอยึดตัวออกในอ้อมแขนของโรซาลีเพื่อช่วยขณะคาร์โลลีใช้สายวัดวัดความยาวตัวเธอ จากนั้นก็วัดรอบศีรษะ เขาจำได้แม่นยำโดยไม่ต้องจดเลย

ฉันรับรู้ว่าเจคอบกอดอกแน่น ขณะที่แขนของเอ็ดเวิร์ดก็โอบฉันไว้แน่นเช่นกัน คิ้วดอกหนาของเขาขมวดเข้าหากันจนเป็นเส้นตรงเหนือดวงตาที่ลึก

เธอโตขึ้นมาจากเซลล์เดียว จนมาเป็นเด็กทารกสุขภาพสมบุรณ์ แข็งแรงภายในเวลาไม่กี่สัปดาห์ หลังจากเธอเกิดมาได้ไม่กี่วัน ก็ดูเหมือนว่าจะมีเค้าของเด็กวัยหัดเดินเสียแล้ว ถ้าอัตราการเติบโตยังคงอยู่ในระดับนี้ต่อไป...

หัวสมองแบบแวมไพร์ของฉันไม่มีปัญหากับการคิดคำนวณเลย

“แล้วเราจะทำยังไงดีล่ะ?” ฉันกระซิบด้วยความหวาดกลัว

เอ็ดเวิร์ดโอบฉันแน่นขึ้น เขาเข้าใจดีว่าฉันกำลังถามอะไร “ผมไม่รู้”

“เธอโตช้าลงแล้ว” เจคอบพึมพำลอดไรฟัน

“เราต้องวัดอีกหลายๆ วันเพื่อติดตามแนวโน้มนะ เจคอบ ฉันยัง

รับปากอะไรไม่ได้หรอก”

“เมื่อวานเธอโตขึ้น 2 นิ้ว แต่วันนี้น้อยลงแล้วนะ”

“ลดลงไปสามสิบสองส่วนของหนึ่งนิ้ว ถ้าฉันวัดได้ถูกต้องนะ”
คาร์โลลืฟพูดเบาๆ

“ก็ทำให้ถูกสิ หมอ” เจคอบพูด น้ำเสียงฟังเหมือนกับกำลังขู่
โรซาลีตัวแข็งขึ้นมาทันที

“เธอก็รู้ว่าฉันทำดีที่สุดแล้ว” คาร์โลลืฟให้ความมั่นใจเขา

เจคอบถอนหายใจ “ผมก็คงขอได้เท่านี้แหละ”

ฉันรู้สึกไม่พอใจอีกครั้ง เหมือนเจคอบแย่งเอาคำพูดของฉันไปหมด
— และพูดออกมาอย่างผิดหมดเลย

เรเนสเมเองก็ดูไม่พอใจเช่นกัน เธอเริ่มจะเดินไปมา และเอื้อมมือไป
หาโรซาลีอย่างรวดเร็ว โรซาลีโน้มตัวลงมาหาเพื่อที่เรเนสเมจะได้สัมผัส
หน้าเธอได้ เพียงไม่กี่วินาที โรสก็ถอนหายใจ

“เธอต้องการอะไรนะ?” เจคอบถาม แย่งเอาคำพูดของฉันไปพูด
เสียเองอีกครั้งหนึ่ง

“เบลล่านะสิ” โรซาลีบอกเขา และคำพูดของเธอก็ทำให้ข้างในตัว
ฉันรู้สึกอุ่นขึ้นเล็กน้อย จากนั้นเธอก็มองมาที่ฉัน “เธอเป็นไงบ้าง?”

“กังวลนะ” ฉันสารภาพ เอ็ดเวิร์ดบีบมือฉันแน่น

“ก็กังวลกันทุกคนนั่นแหละ แต่นั่นไม่ใช่เรื่องที่ฉันพูดถึง”

“ฉันคุมตัวเองได้น่า” ฉันให้คำมั่น ตอนนี้อารมณ์ความรู้สึกกระหายแทบ
จะไม่เหลือแล้ว นอกจากนี้ เรเนสเมเองก็มีกลิ่นหอมที่ไม่เหมือนอาหาร
เลยแม้แต่หน่อย

เจคอบกักริมฝีปาก แต่ก็ไม่ได้หยุดโรซาลีไว้ขณะที่เธอส่งเรเนสเม
ให้ฉัน แจสเปอร์และเอ็ดเวิร์ดวนเวียนอยู่ใกล้ๆ แต่ก็ไม่ทำอะไร ฉันเห็นได้
ว่าโรสเครียดมากแค่ไหน และฉันก็นึกสงสัยว่าตอนนี้แจสเปอร์วิเคราะห์
ภาวะอารมณ์ในห้องนี้ออกมาได้อย่างไร หรือว่าเขาหัวแต่สนใจฉันมาก
เสียจนไม่รู้ถึงถึงคนอื่น ๆ เลย?

เรเนสเมเอี่ยมมาหาขณะที่ฉันเอี่ยมไปหาเธอ รอยยิ้มสว่างไสวจน
แสงตาของเธอจุดประกายให้แก่ใบหน้าฉัน ตัวเธออยู่ในอ้อมแขนของฉัน
อย่างเหมาะเจาะ รวากับว่ามันถูกสร้างมาให้พอดีกับเธอ ทันใดนั้นเธอก็
เอามือเล็กๆ อุ้งๆ มาจับที่แก้มของฉัน

ถึงแม้ว่าฉันจะเตรียมตัวมาก่อนแล้วก็ตาม มันก็ยังคงทำให้ฉัน
ตกใจในการได้เห็นความทรงจำเหมือนกับภาพในหัวของฉัน มันทั้งสดใส
และมีสีสัน แต่ก็โปร่งแสงไปด้วยในตัว

เธอจำได้ว่าฉันพุ่งตัวเข้าทำร้ายเจคอบที่สนามหญ้าด้านหน้า จำได้
ว่าเชิธกระโจนเข้ามาขวางระหว่างเราสองคน เธอเห็นและได้ยินทุกอย่าง
ชัดเจนแจ่มแจ้ง มันดูไม่เหมือนตัวฉันเลย -- นักล่าผู้แสนสง่างามที่
กระโจนเข้าหาเหยื่อของเธอราวกับลูกศรที่พุ่งออกจากคันธนู ต้องเป็น
คนอื่นแน่ๆ และทำให้ฉันรู้สึกผิคน้อยลงนิดหน่อย ขณะที่เห็นภาพเจคอบ
ยืนอยู่ตรงนั้นอย่างปราศจากการปกป้อง มือทั้งสองยกสูงขึ้นเบื้องหน้า
และไม่สั่นเลย

เอ็ดเวิร์ดหัวเราะหึๆ ขณะที่มองดูความคิดของเรเนสเมกับฉัน
จากนั้นเราทั้งคู่ก็นิ่งหน้าเมื่อมาถึงตอนที่ได้ยินเสียงกระดุกของเชิธหัก

เรเนสเมยิ้มกว้างแจ่มใส สายตาในความทรงจำของเธอไม่ยอมละ
จากเจคอบตลอดเวลาที่อยู่ในช่วงซุลมุนนั้น ฉันรู้สึกได้ถึงรสชาติใหม่
ต่อความทรงจำนี้ -- ไม่เชิงว่าเป็นความรู้สึกปกป้อง แต่เป็นความรู้สึก
หวงแหน เป็นเจ้าข้าวเจ้าของเสียมากกว่า -- ในขณะที่เธอเฝ้ามองดู
เจคอบ ฉันมีความรู้สึกแน่ใจขึ้นมาจริงๆ ว่า เธอดีใจที่เชิธกระโจนมาขวาง
ฉันไว้ เธอไม่อยากให้เจคอบต้องเจ็บตัว เขาเป็นของเธอ

“เยี่ยมไปเลย” ฉันคราง “สุดยอด”

“เป็นเพราะเขามีรสชาติดีกว่าพวกเราทุกๆ คน” เอ็ดเวิร์ดพูดให้ฉัน
มั่นใจ เสียงของเขาแข่งด้วยความรำคาญ

“ก็ผมบอกแล้วไง ว่าเธอชอบผมเหมือนกัน” เจคอบเข้าหา
มาจากอีกฟากหนึ่งของห้อง ตาของเขาจับจ้องอยู่ที่เรเนสเม มุกตลกของ

เขาเป็นไปอย่างไม่จริงจังนัก คิ้วที่ขมวดเครียดยังคงไม่ยอมคลายออก

เรนเนสเมตบที่หน้าฉันเบาๆ อย่างร่อนรนเพื่อเรียกร้องความสนใจ อีกความทรงจำหนึ่งผุดขึ้นมา เป็นภาพโรชาลีแปร่งผมที่เป็นลอนของเธอเบาๆ มันทำให้รู้สึกดีเลยละ

คาร์โลสยังง่วนอยู่กับสายวัดของเขา เพราะรู้ว่าเธอต้องยึดตัวและอยู่นิ่งๆ ให้เขาวัด ออกจะเป็นอะไรที่น่าเบื่อหน่ายสำหรับเธอ

“ดูเหมือนว่าเธอกำลังรายงานสรุปทุกอย่างที่คุณพลาดไปในะครับ”
เอ็ดเวิร์ดกระซิบบอกข้างหูฉัน

ฉันยืนจมูกขณะที่เราทั้งคู่ฟังความทรงจำเรื่องถัดไปลงมาอีก มีกลิ่นโหยมาจากถ้วยโลหะประหลาดที่แข็งพอที่จะไม่ถูกกัดให้แตกได้ง่าย กลิ่นนั้นทำให้ลำคอของฉันรู้สึกเหมือนถูกไฟเผา โดย...

แล้วจู่ๆ เรนเนสเมก็หายไปจากอ้อมแขนของฉัน แจสเปอร์จับแขนฉันไพล่หลังไว้ ฉันไม่ตื่นเพื่อต่อสู้เลย ฉันเพียงแต่มองไปที่สีหน้าวาดกิ้วของเอ็ดเวิร์ด

“ฉันทำอะไรลงไป?”

เอ็ดเวิร์ดมองดูแจสเปอร์ที่อยู่ข้างหลังฉัน จากนั้นก็มองที่ฉันอีกครั้ง

“แต่เมื่อไหร่เธอกำลังจำความรู้สึกกระหายอยู่นะ” เอ็ดเวิร์ดพิมพ์ำหน้าผากของเขาเย็นจนเห็นเป็นเส้นๆ “เธอกำลังทบทวนความทรงจำในรสชาติของเลือดมนุษย์อยู่”

แจสเปอร์รวบแขนฉันแน่นขึ้น ส่วนหนึ่งของสมองฉันสังเกตว่า นี่มันก็ไม่เชิงว่าไม่สบายตัวสักเท่าไรหรอก ไม่ต้องพูดถึงว่าเจ็บหรือไม่ด้วยซ้ำ เหมือนกับที่จะทำให้มนุษย์รู้สึกนั้นแหละ สำหรับฉันเป็นแค่ความรำคาญ ฉันมั่นใจว่าฉันสลัดเขาหลุดได้สบายๆ แต่ฉันก็ไม่ขัดขึ้น

“ใช่” ฉันตอบรับ “แล้ว?”

เอ็ดเวิร์ดทำหน้าบึ้งใส่ฉันเพียงเสี้ยววินาที จากนั้นสีหน้าก็เปลี่ยนเป็นผ่องคนลายลง เขาหัวเราะออกมาหนึ่งครั้ง “แล้วก็ดูเหมือนจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลยครับ ครั้งนี้ผมตกใจเกินเหตุไปเอง แจส ปล่อยเธอเถอะ”

มือที่พันนาการฉันไว้หายไป ฉันเอื้อมมือไปหาเรนสมันทันทีที่เป็น
อิสระ เอ็ดเวิร์ดส่งเธอให้ฉันอย่างไม่ลังเล

“ฉันไม่เข้าใจ” แจสเปอร์พูด “ฉันทนไม่ได้”

ฉันมองด้วยความแปลกใจขณะที่แจสเปอร์เดินออกไปทางประตู
หลัง ลีอาห์ขยับตัวหลีกทางเป็นระยะกว้างให้เขาผ่านออกไปยังแม่น้ำ
และจากนั้นแจสเปอร์ก็ส่งตัวเขาเองข้ามแม่น้ำไปในก้าวกระโดดเพียง
ครั้งเดียว

เรนสมะจับคอฉัน ทำให้ฉันเห็นภาพการจากไปของแจสเปอร์อีก
ครั้ง เหมือนการเล่นภาพย้อนหลังในทันที ฉันรู้สึกถึงคำถามในความคิด
ของเธอที่สะท้อนคำถามเดียวกันจากในหัวของฉัน

ฉันนั้นเลิกตกใจกับพรสวรรค์แปลกๆ ของเธอไปแล้ว ดูราวกับจะ
เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติในตัวเธอ จนเกือบคาดหวังไว้ได้ล่วงหน้าว่า
จะต้องมี บางทีอาจเป็นเพราะว่าตอนนี้ฉันเองก็เป็นส่วนหนึ่งของเรื่อง
เหนือธรรมชาติไปแล้วก็ได้ ต่อไปนี้ฉันจะไม่ใช่คนที่ช่างสงสัยในเรื่อง
“เหลือเชื่อ” ทั้งหลายอีกแล้ว

แต่แจสเปอร์เป็นอะไรไป?

“เขาจะกลับมา” เอ็ดเวิร์ดบอก แต่ไม่แน่ใจนักว่าเขาบอกฉันหรือ
เรนสมะ “เขาแค่ต้องการอยู่คนเดียวเพื่อที่จะปรับความเข้าใจกับมุมมอง
ในชีวิตเสียใหม่นะ” มีรอยยิ้มค้างท่าจะเผยออกมากที่มุมปากของเขา

อีกความทรงจำของมนุษย์โลล่ขึ้นมา — เป็นตอนที่เอ็ดเวิร์ดบอก
ฉันว่า แจสเปอร์จะรู้สึกดีกับตัวเองถ้าฉัน “ปรับตัวได้ลำบาก” กับการ
เป็นแวมไพร์ มันอยู่ในบริบทของบทสนทนาเกี่ยวกับว่าฉันจะฆ่าคนไป
กี่คนในช่วงปีแรกของการเป็นแวมไพร์เกิดใหม่

“เขาโกรธฉันหรือเปล่าล่ะ?” ฉันถามเขา

เอ็ดเวิร์ดเบิกตากว้าง “ไม่เลยครับ เขาจะโกรธทำไมกัน?”

“งั้นเขาเป็นอะไรไปล่ะ?”

“เขาเสียใจเรื่องตัวเองครับ ไม่ใช่คุณ เบลล่า เขาไม่สบายใจเกี่ยว

กับเรื่อง...ผมคิดว่าเราอาจจะเรียกได้ว่า คำพยากรณ์ที่เกิดขึ้นได้ด้วยความเชื่อในตัวเองนะครับ”

“มันเป็นยังไง?” คาร์โล่ตั้งคำถามตัดหน้าฉัน

“เขากำลังสงสัยว่า ที่จริงแล้วความบ้าคลั่งของพวกเกิดใหม่เป็นเรื่องยากอย่างที่เรเคยคิดกันมาเสมอหรือเปล่านั้นสิครับ หรือว่าถ้าหากว่ามีสมาธิและทัศนคติที่ถูกต้องแล้วละก็ ไม่ว่าใครก็จะทำได้ดีเท่ากับที่เบลล่าทำ แม้กระทั่งในตอนี้ — บางทีการที่เขาต้องเผชิญกับความลำบากมากถึงขนาดนั้น อาจเป็นเพราะเขาเชื่ออย่างฝังใจมาตลอดเวลว่ามันเป็นเรื่องธรรมชาติและหลีกเลี่ยงไม่ได้ มันก็เลยเป็นไปตามนั้นจริงๆ บางทีถ้าเขาคาดหวังให้ตัวเองไปได้ดีมากกว่านี้ เขาอาจทำได้อย่างที่หวังไว้ก็ได้ คุณกำลังทำให้เขาตั้งคำถามในความเชื่อที่ฝังรากลึกมานานหลายประการเลยละ เบลล่า”

“แต่มันไม่ยุติธรรมเลยนะ” คาร์โล่พูดขึ้น “ทุกคนต่างกัน ทุกคนมีปัญหาที่จะต้องทำทนายไม่เหมือนกัน บางทีสิ่งที่เบลล่าทำได้อาจเป็นอะไรที่เกินกว่าความเก่งขนิษฐกรรมใดๆ พูดได้ว่านี่อาจเป็นพรสวรรค์ของเธอก็ได้”

ฉันนั่งไปด้วยความประหลาดใจ เรเนสเมารู้สึกได้ถึงการเปลี่ยนแปลง เธอแตะตัวฉัน เธอจำได้ถึงเมื่อวินาทีสุดท้ายที่ผ่านมา และสงสัยว่าทำไม

“นั่นเป็นทฤษฎีที่น่าสนใจและเป็นไปได้มากทีเดียวครับ” เอ็ดเวิร์ดพูด

ชั่วแวบหนึ่ง ฉันรู้สึกได้ถึงความผิดหวัง อะไรกัน? ไม่มีภาพน่าพิศวง ไม่มีความสามารถในการต่อสู้ที่ล้ำเลิศแบบ เออ ยิงสายฟ้าออกจากลูกตาหรืออะไรทำนองนั้นเลยหรือ? พรสวรรค์ประเภทที่เป็นประโยชน์หรือเท่าๆ นะ ไม่มีเลยหรือ?

จากนั้นฉันก็รู้ว่ามันน่าจะหมายถึงอะไร ถ้า“พลังพิเศษ” ของฉันคือความสามารถในการควบคุมตนเองได้อย่างดีเป็นพิเศษ

ข้อหนึ่งละนะ อย่างน้อยฉันก็มีพรสวรรค์กับเขาด้วยหนึ่งอย่าง ทั้งๆ
ที่มันอาจจะไม่ต้องมีอะไรเลยก็ได้

แต่ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าหากเอ็ดเวิร์ดคิดถูกละก็ ฉันก็แปลว่าฉันจะ
สามารถข้ามผ่านอุปนิสัยของแวมไพร์ส่วนที่ฉันกลัวที่สุดไปได้

สมมุติว่าถ้าฉันไม่ต้องเป็นแวมไพร์เกิดใหม่ละ? หมายถึงไม่ใช่แบบ
ในแง่เครื่องจักรฆ่าคนนะ สมมุติฉันสามารถปรับตัวให้เข้ากับพวกคัลเลน
ได้ตั้งแต่วันแรกเลยละ? ถ้าสมมุติว่าเราไม่ต้องไปหลบซ่อนอยู่ในที่ห่าง
ไกลเป็นปีๆ เพื่อรอให้ฉัน “โตขึ้น” ก่อนละ? ถ้าสมมุติว่าฉันไม่เคยฆ่าใคร
เลยแม้แต่คนเดียวอย่างคาร์โลลล์ละ? ถ้าสมมุติว่าฉันสามารถเป็นแวมไพร์
ที่ดีได้ในทันทีเลยละ?

ฉันก็จะเจอกับชาร์ลีนั่นละสิ

ฉันถอนหายใจในขณะที่ความเป็นจริงแทรกตัวผ่านความหวังเข้า
มา ยังไงฉันก็ไม่อาจไปเจอชาร์ลีนั่นในทันทีหรอก ทั้งดวงตา น้ำเสียงและ
ใบหน้าทั้งดงาม ฉันจะพูดกับเขาได้ยังไง? แม้แต่จะเริ่มยังไงฉันก็ยังไม่รู้
ฉันแอบดีใจว่าฉันก็มีข้อแก้ตัวในการที่จะทิ้งเรื่องราวต่างๆ ไปก่อนสักพัก
หนึ่ง ยิ่งฉันอยากหาวิธีที่จะดึงชาร์ลีนี้อาไว้ในชีวิตมากเท่าไร ฉันก็ยิ่งกลัว
การพบกันเป็นครั้งแรกของเรามากเท่านั้น กลัวที่จะต้องเห็นดวงตาของ
เขาเบิกกว้างขณะที่มองเห็นใบหน้าใหม่ และผิวหนังใหม่ของฉัน กลัวที่
จะต้องรู้ว่าเขาประสาทมว่า ไม่รู้ว่าในหัวเขาจะผุดคำอธิบายเลวร้ายแบบ
ไหนขึ้นมา

ฉันซึ่ซลาดเสียจนยอมที่จะรอไปอีกปีเพื่อให้ดวงตาของฉันดูเป็น
ปกติกว่านี้ แล้วดูฉันสิ เสียแรงอุตส่าห์เคยคิดว่าฉันไม่น่าจะกลัวอะไรอีก
แล้วเมื่อถึงตอนที่ตัวเองกลายเป็นอมตะ

“คุณเคยพบคนอื่นที่ควบคุมตัวเองได้ดีพอๆ กันจนจัดว่าเป็นความ
สามารถพิเศษไหมครับ?” เอ็ดเวิร์ดถามคาร์โลลล์ “คุณคิดว่ามันเป็น
พรสวรรค์จริงๆ หรือแค่เป็นผลพวงจากการเตรียมพร้อมมาโดยตลอดของ
เธอเท่านั้นละ?”

คาร์โลลย์กัไฮล์ “ก็คล้ายๆ กับที่ซิวอนทำได้มาตลอดนั่นละ ถึงเธอจะไม่ยอมเรียกว่าเป็นพรสวรรค์ก็เถอะ”

“ซิวอน เพื่อนของคุณในกลุ่มตระกูลโอริซหรือ?” โรซาลีถาม
“ฉันไม่รู้เลยว่าเธอมีพลังพิเศษ คิดว่าเป็นแม็กก็เสียอีก”

“ใช่ ซิวอนก็คิดเหมือนกัน แต่เธอมีวิธีนี้ในการตัดสินใจว่าเป้าหมายของเธอคืออะไร และก็เกือบๆ ที่จะ.....ตั้งจิตบันดาลให้กลายเป็นความจริงขึ้นมาได้ เธอคิดว่ามันมาจากการวางแผนที่ดี แต่ฉันนึกอยู่เสมอว่ามันน่าจะมีอะไรมากไปกว่านี้ อย่างตอนที่เธอรับแม็กก็ไว้ในกลุ่ม เลียมแสดงออกเลยว่าห่วงอาณาเขต แต่ซิวอนอยากให้มันสำเร็จและก็สำเร็จจริงๆ จนได้”

เอ็ดเวิร์ด คาร์โลลส์และโรซาลีนั่งลงบนเก้าอี้ ขณะที่พวกเขายังคงสนทนากันไม่เลิกรา เจคอบนั่งข้างๆ เชื้ออย่างปกป้องคุ้มครอง — และดูเบื่อๆ ดูจากเปลือกตาที่หรีปรีอขนาดนั้น ฉันแน่ใจว่าเดี๋ยวเขาก็จะหลับผล็อยไปในไม่ช้าแน่ๆ

ฉันฟัง แต่สมาธิถูกแบ่งออกเป็นสองด้าน เรนสเมย์คงเล่าเรื่องต่างๆ ในวันนี้ให้ฉันฟัง ฉันอุ้มเธออยู่ที่หน้าต่างข้างกำแพง แขนของฉันไกวกลมเธอโดยอัตโนมัติในขณะที่เรามองตากันและกัน

จู่ๆ ฉันก็รู้สึกขึ้นมาว่าคนอื่นๆ ไม่มีเหตุผลที่จะนั่งอยู่กับที่เลย ก็ฉันรู้สึกสบายมากในท่ายืนเหมือนนอนอยู่บนเตียงอย่างไอย่างนั้น ฉันรู้ว่าฉันสามารถยืนแบบนี้ได้ทั้งสัปดาห์โดยไม่ขยับเขยื้อนเลย แล้วก็จะยังคงรู้สึกสบายๆ เหมือนเป็นวันอาทิตย์แบบที่ฉันเป็นในตอนแรกด้วย

พวกเขาคงจะนั่งลงเพราะความเคยตัวเป็นแน่ มนุษย์น่าจะสังเกตเห็นเวลามีคนยืนนิ่งๆ ได้เป็นชั่วโมงโดยไม่เปลี่ยนขาเพื่อรับน้ำหนักเลย แม้แต่ตอนนี้ ฉันยังเห็นโรซาลีใช้นิ้วสางผมตัวเองและคาร์โลลก็นั่งไขว่ห้าง เป็นการขยับตัวเล็กน้อยเพื่อจะไม่อยู่นิ่งเกินไปและดูเป็นแนวไพร่มากไป ฉันน่าจะตั้งใจดูสิ่งที่เขาทำและฝึกฝนตัวเองบ้าง

ฉันลองทิ้งน้ำหนักไปที่ขาซ้าย แล้วก็รู้สึกถึงเงาขึ้นมาอย่างบอก

ไม่ถูก

บางทีพวกเขาคงจะให้เวลาฉันได้อยู่กับลูกตามลำพัง — ตามลำพังอย่างปลอดภัยก็ได้

เรนสมเเล่ให้ฉันฟังทุกนาทีที่เกิดขึ้นของวัน ฉันรู้สึกได้จากรายละเอียดปลีกย่อยของแต่ละเรื่องของเธอ ว่าเธอเองก็อยากให้ฉันได้รับรู้ทุกรายละเอียดของเธอมากพอๆ กับที่ฉันอยากรู้ เธอกลัวที่ฉันจะพลาดหลายๆ เรื่องไป — อย่างเช่นเรื่องของฝูงนกกระจอกที่กระโดดเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ เวลาที่เจอบอกฉันอยู่หนึ่งๆ ข้างต้นเฮ็มล็อกต้นไม้ใหญ่ และนกจะไม่บินเข้ามาใกล้โรซาลีเลย หรือเรื่องของกินสีข้าวเหนียวๆ — นมผงสำหรับเด็กทารกที่คาร์โลสต้กลัด้วยของเธอ มีกลิ่นเหม็นเหมือนดินเปรี้ยวๆ หรือเรื่องเพลงที่เอ็ดเวิร์ดร้องกล่อมเธอ ซึ่งไพเราะมากจนเรนสมเเล่ให้ฉันได้ฟังถึงสองรอบ ฉันแปลกใจที่แต่ละฉากหลังของความทรงจำนั้นมักจะมีฉันอยู่ด้วยเสมอ ในสภาพหนึ่งไม่ไหวติงแต่ก็ยังคงดูบอบช้ำ ฉันตัวสั่นเมื่อนึกถึงเรื่องนั้นจากมุมมองของตัวเอง ไฟอันร้อนแรงน่าเกลียดน่ากลัว...

หลังจากผ่านไปเกือบชั่วโมง — คนอื่นๆ ยังจมลึกอยู่ในบทสนทนาของพวกเขา เชื้อและเจอบอกกรนอย่างเข้าจ้งหะกันอยู่ที่โซฟา — เรื่องราวความทรงจำของเรนสมเเล่เริ่มจะช้าลง ตรงขอบของภาพเริ่มพร่าและหลุดโฟกัสไปก่อนที่จะถึงบทสรุป ฉันเกือบจะหันไปขัดจ้งหะเอ็ดเวิร์ดด้วยความตกใจ — มีอะไรผิดปกติกับลูกจ้งนั้นหรือ? — แต่พอเธอจะพริบตาถี่ๆ และหลับตาลง เธอก็หาวออกมา ริมฝีปากสีชมพูของเธอขยายเป็นรูปตัวโอ จากนั้นตาก็ไม่เปิดขึ้นอีกเลย

มือเธอตกจากหน้าของฉันตอนที่เธอหลับไป — เปลือกตาของเธอเป็นสีม่วงจางๆ เหมือนสีของเมฆก่อนพระอาทิตย์จะขึ้น ฉันค่อยๆ ยกมือเธอขึ้นมาไว้ที่เดิมด้วยความอยากรู้อยากเห็นแต่ก็ระวังไม่ให้เธอตื่น ในตอนแรกไม่มีอะไร แต่ไม่กี่นาทีต่อมา กลุ่มสีต่างๆ เหมือนกลุ่มผีเสื้อก็ค่อยๆ ไหลออกมาจากความคิดของเธอ

ฉันมองดูความฝันของเธอด้วยความตกตะลึง มันไม่มีความหมายอะไรเลย เป็นเพียงแค่อิสันและรูปทรงต่างๆ ของใบหน้า ฉันชอบที่ได้เห็นว่าใบหน้าของฉัน -- ทั้งใบหน้าที่น่ากลัวตอนเป็นมนุษย์และใบหน้าสวยงามตอนที่เป็นอมตะแล้ว -- โผล่ขึ้นมาในความคิดจากจิตใต้สำนึกของเธอบ่อยครั้งเพียงไร มากกว่าของเอ็ดเวิร์ดและโรซาลี สู้กับของเจacobด้วยซ้ำ แต่ฉันพยายามที่จะไม่ให้ความรู้สึกขิงติซิงเด่นเข้ามาเป็นอารมณ์อีก

เป็นครั้งแรกที่ฉันเข้าใจว่าเอ็ดเวิร์ดนั่งมองฉันหลับในทุกๆ คืนได้อย่างไร เพียงแค่เพื่อที่จะได้ยินเสียงละเมอของฉัน ฉันนั่งดูความฝันของเธอเนสเมได้ไม่เบื่อเลย

น้ำเสียงของเอ็ดเวิร์ดที่เปลี่ยนไปเรียกความสนใจฉันตอนเขาพูดว่า “ในที่สุด” แล้วเขาก็มองออกไปนอกหน้าต่าง มันเป็นคืนที่มีดสนิท แต่ฉันยังเห็นได้ไกลเหมือนที่เคย ไม่มีอะไรซ่อนอยู่ในความมืดนั้น ทุกอย่างแค่เปลี่ยนสีไปเท่านั้นเอง

ลีอาห์ยังคงถลึงตาใส่ เธอลุกขึ้นและค่อยๆ ย่องไปที่พุ่มไม้ พอดีกับอลิซโผล่มาให้เห็นที่อีกฟากของแม่น้ำ อลิซห้อยโหนไปมาอยู่ที่กิ่งไม้เหมือนนักกายกรรม ตัวของจนวนิ้วมือแตะกับนิ้วเท้าก่อนที่จะทิ้งตัวลงในท่าตีสลิงกาที่สวຍงามเหนือแม่น้ำ เอสเมกระโดดในแบบธรรมดาๆ ในขณะที่เอ็มเม็ตต์พุ่งตัวตัดกระแสน้ำอย่างแรงจนน้ำกระเซ็นไปไกลถึงหน้าต่างข้างหลังบ้าน และที่ทำให้ฉันแปลกใจคือแจสเปอร์ ที่ตามหลังคนอื่นๆ มาด้วยท่าก้าวกระโดดอันทรงประสิทธิภาพ แต่แฝงความเรียบง่ายอยู่ในที่

อลิซยิ้มแฉ่ง เป็นรอยยิ้มที่ดูคุ้นเคยแบบแปลกๆ ในความทรงจำที่เลือนราง จู่ๆ ทุกคนก็ยิ้มให้ฉัน -- รอยยิ้มของเอสเมนั่นดูอ่อนหวานของเอ็มเม็ตต์ดูตื่นเต้น ของโรซาลีดูหยิ่งยโส ของคาร์โลลดูเอาอกเอาใจ และของเอ็ดเวิร์ดดูมีความหวัง

อลิซกระโดดเข้าไปในห้องก่อนใครเพื่อน เธอยื่นมือออกมาข้างหน้า ความใจร้อนที่ฉายชัดออกมาเกือบทำให้เกิดแสงออราขึ้นรอบๆ ตัวเธอ

ในฝ่ามือของเธอมีกุญแจทองเหลืองดอกหนึ่ง ซึ่งมีใบผ้าซาตินเส้นใหญ่
สีชมพูผูกไว้รอบๆ

เธอยื่นกุญแจให้ฉัน ฉันคว้าไว้โดยอัตโนมัติด้วยมือซ้าย เพราะฉัน
ใช้แขนขวาอุ้มเรนเลมไว้ อลิซหย่อนกุญแจลงไปในนั้น

“สุขสันต์วันเกิดจ้า!” เธอร้องเสียงแหลม

ฉันกลอกตาด้วยความอ่อนใจ “ไม่มีใครเขาเริ่มนับจากวันที่เกิด
จริงๆ ชะหน่อย” ฉันเตือนความจำให้เธอ “วันเกิดครั้งแรกคือต้องรอให้
ครบปีหนึ่งก่อนต่างหากล่ะ อลิซ”

รอยยิ้มกว้างของเธอเปลี่ยนเป็นกระหิ้มยิ้มย่อง “เราไม่ได้ฉลอง
วันเกิดของเธอในฐานะแวมไพร์ชะหน่อย ยังหรอก แต่นี่มันวันที่ 13
กันยายนนะ เบลล่า สุขสันต์วันเกิดปีที่ 19 จ๊ะ!”

6

เรื่องประหลาดใจ

“ไม่ ไม่มีทาง!” ฉันสายหัวอย่างแรงและตวัดตาค้อนไปที่รอยยิ้มกระหยิ่มใจของสามีวัยสิบเจ็ดปีของฉัน “ไม่ นี่ไม่นับนะ อายุของฉันหยุดเพิ่มตั้งแต่มื่อสามวันที่แล้วนะ ฉันอายุสิบแปดตลอดไป”

“ก็ช่างเธอสิ” อลิซพูด ไม่สนใจการประท้วงของฉันด้วยการยกไหล่ “ยังไงเราก็จะฉลองกันอยู่ดี หนๆ ไปหน่อยละกันนะจ๊ะ”

ฉันถอนหายใจ ไม่มีประโยชน์ที่จะเถียงกับอลิซจริงๆ

รอยยิ้มของเธอกว้างขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ ขณะที่เธอเห็นแววการยอมจำนนจากสายตาของฉัน

“เธอพร้อมจะเปิดของขวัญหรือยังจ๊ะ?” อลิซร้องถามอย่างรื่นรมย์

“ของขวัญหลายชิ้น” เอ็ดเวิร์ดแก่ จากนั้นเขาก็หยิบกุญแจออกมาอีกหนึ่งดอกจากกระเป๋าเสื้อ กุญแจดอกนี้ทรงยาวกว่าและเป็นสีเงิน ผูกไว้ด้วยริบบิ้นสีน้ำเงินที่ดูโดดเด่นน้อยกว่า

ฉันพยายามเก็บอาการไม่ให้กลอกตาด้วยความขัดใจ ฉันรู้ทันทีว่ากุญแจนี้มีไว้สำหรับอะไร — รถ “หลัง” ของฉันนั่นเอง ฉันสงสัยว่าฉันควรจะรู้สึกตื่นเต้นบ้างไหม ดูเหมือนการเปลี่ยนมาเป็นแวมไพร์ไม่ได้ทำให้ฉัน

สนใจรถสปอร์ตขึ้นมาในทันทีเลย

“ของฉันก่อนสิ” อลิซว่าแล้วแลบลิ้นใส่ ล่วงรู้คำตอบของเขาเรียบร้อยแล้ว

“ของฉันอยู่ใกล้กว่า”

“แต่ดูเธอแต่งตัวเข้าสิ” คำพูดของอลิซเกือบเป็นเสียงคราง “มันทำให้ฉันแทบบ้ามาทั้งวันแล้วนะ เห็นได้ชัดเลยว่าเรื่องนี้ต้องมาก่อน”

คิ้วของฉันทวมตมุ่นด้วยความสงสัย แค่กฎแจดอกเดียวจะทำให้ฉันมีชุดใหม่ใส่ได้ยังไง หรือว่าเธอเอามามอบให้ฉันทีหนึ่งเป็นลังกันแน่?

“ฉันรู้นะ — อะ มาลองเล่นกันดูก็ได้” อลิซแนะ “เปา ยิ่ง จุบ”

แจสเปอร์หัวเราะหึๆ เอ็ดเวิร์ดถอนหายใจ

“ทำไมเธอไม่บอกฉันมาเสียเลยล่ะว่าใครชนะ?” เอ็ดเวิร์ดประชดเข้าให้

อลิซยิ้มกว้าง “ก็ฉันนะสิ เยี่ยมไปเลย”

“ยังไงก็แล้วแต่ มันน่าจะดีกว่าถ้าฉันรอให้ถึงตอนเช้าล่ะนะ” เอ็ดเวิร์ดยิ้มมุมปากให้ฉันทรงผิงหัวไปทางเจคอบและเชอร์รี่ที่ดูเหมือนจะหลับยาวแบบหมดสภาพไปตลอดคืนแน่ๆ ฉันทักสงสัยแล้วคิดว่า ครึ่งล่าสุดพวกเขาดอนอนมาเป็นเวลานานแค่ไหน “ฉันคิดว่ามันอาจจะน่าสนุกกว่านี้ถ้าเจคอบตื่นขึ้นมารับรู้เซอร์ไพรส์ครั้งใหญ่นี้ด้วย เห็นด้วยไหมล่ะ? จะได้มีคนที่มีวิธีแสดงความกระตือรือร้นได้อย่างเหมาะสมจะกับเขาบ้างไง”

ฉันทิ้มตอบ เขารู้จักฉันดีมาก

“ไซโย” อลิซร้อง “นี่ เบลล่า สงเนส — เอ่อ เรเนสเมโทโรซาลีสสิจ๊ะ”

“ปกติให้เรนอนที่ไหนเหรอ?”

อลิซขยักไหล่ “ในอ้อมแขนของโรส หรือไม่ก็เจคอบนะ หรือบางทีก็เอสเม นึกออกไหม ตลอดชีวิตมานี้ เธอไม่เคยได้นอนบนที่นอนราบจริงๆ ลักที่ เธอจะเป็นลูกครึ่งแวมไพร์ที่นิสัยเสียที่สุดเท่าที่เคยมีมาเลยล่ะ”

เอ็ดเวิร์ดหัวเราะขณะที่โรซาลีอุ้มเรนเนสมาไว้ในอ้อมแขนเธออย่าง
ชำนาญ “แล้วเธอก็เป็นลูกครึ่งแวมไพร์ที่นิสัยดีที่สุดในหมู่ที่เคยมีมาด้วย
เหมือนกัน” โรซาลีพูด “เป็นความงามที่เป็นเอกลักษณ์จริงๆ”

โรซาลียิ้มกว้างให้ฉัน และฉันก็ตั้งใจที่ได้เห็นมิตรภาพใหม่ระหว่าง
เรายังคงแฝงอยู่ในรอยยิ้มของเธอ ก่อนหน้านั้นฉันไม่แน่ใจเสียทีเดียวว่า
มันจะยังอยู่ต่อไปได้อีกหรือไม่ หลังจากที่ชีวิตของเรนเนสมิได้ผูกติดอยู่
กับฉันอีกต่อไป แต่บางที เราได้ต่อสู้เคียงข้างกันมานานพอที่เป็นเพื่อน
กันตลอดไปได้แล้วในตอนนี เพราะในที่สุด ฉันก็ได้ตัดสินใจเลือกทางเดิน
เดียวกันกับที่เธอคงจะเลือก ถ้าเธอตกที่นั่งเดียวกันกับฉัน และการทำ
เช่นนั้นดูจะช่วยเหลือล้างความขุ่นเคืองของเธอที่มีต่อการตัดสินใจในเรื่อง
อื่นๆ ของฉันไปได้ด้วย

อลิซยัดเยียดกฏูญแจผูกโบใส่มือฉัน แล้วก็ช่วยข้อศอกฉันตรงไป
ทางประตูหลัง “ไปกันเถอะ ไปๆๆ” เธอพูดรว

“ของอยู่ข้างนอกหรือ?”

“ก็ทำนองนั้น” อลิซบอก พลางผลักฉันไปข้างหน้า

“ขอให้มีความสุขกับของขวัญนะ” โรซาลีบอก “จากพวกเราทุกคน
โดยเฉพาะเอสเม”

“แล้วเธอไม่ไปด้วยกันหรือ?” ฉันเพิ่งเห็นว่าไม่มีใครขยับตัว

“คือเราอยากให้เธอได้มีโอกาสชื่นชมมันตามลำพังนะ” โรซาลี
บอก “ไว้เล่าให้เราฟัง...ทีหลังก็ได้”

เอ็มเม็ตต์หัวเราะก๊ากออกมา ไม่รู้ทำไม แต่มีบางอย่างในเสียง
หัวเราะของเขาทำให้ฉันรู้สึกเหมือนอยากจะทำหน้าแดงยังงั้นชอบกล

ฉันเพิ่งจะรู้ตัวว่ายังคงมีหลายสิ่งเกี่ยวกับตัวฉันที่ไม่ได้เปลี่ยนแปลง
ไปสักเท่าไรเลย ทั้งนิสัยการไม่ชอบให้ใครมาทำเซอร์ไพรส์ และการไม่
ชอบได้รับของขวัญ นั่นทำให้รู้สึกโล่งใจและสบายใจขึ้นมามากเหลือเกิน
ที่รู้ว่าตัวตนแท้ๆ ของฉันได้ติดตามมาอยู่ในร่างใหม่ของฉันด้วย

ฉันยิ้มกว้าง ก็ก่อนหน้านี้ฉันไม่ได้คิดมาก่อนเลยสักนิดว่ายังจะได้

เป็นตัวของตัวเองได้อีกนี่นา

อลิซดึงข้อศอกฉัน และฉันก็ยังหยุดยั้งไม่ได้เลยขณะที่ฉันตามเธอไปท่ามกลางแสงสีม่วงของยามค่ำคืน มีเพียงเอ็ดเวิร์ดเท่านั้นที่มาด้วยกันกับเรา

“ความกระตือรือร้นแบบนี้แหละที่ฉันกำลังมองหา” อลิซพิมพ์ด้วยความพอใจ จากนั้นเธอก็ปล่อยแขนฉันและก้าวกระโดดอย่างปราดเปรียวสองครั้งข้ามแม่น้ำไป

“มาสิ เบลล่า” เธอร้องเรียกมาจากอีกฝั่ง

เอ็ดเวิร์ดกระโดดไปพร้อมกับฉัน มันท้าสนุกไปหมดเหมือนกับที่เป็นมาเมื่อบายนี้ บางทีอาจจะสนุกกว่าด้วยซ้ำ ตรงที่ตอนกลางคืนทำให้ทุกอย่างดูเปลี่ยนไปเป็นสีสันที่ใหม่และสดใสจัดจ้านกว่าเดิม

อลิซออกวิ่งไปพร้อมกับเราด้วยโดยมุ่งไปทางเหนือ เป็นการร่ายกว่าที่จะตามเธอให้ทันด้วยการคอยฟังเสียงฝีเท้าของเธอที่เตะลงอย่างแผ่วเบาบนยอดหญ้า และสุดตมร่องรอยของกลิ่นอายอันสดชื่นของเธอมากกว่าจะคอยจับตามองการเคลื่อนไหวของเธอท่ามกลางแมกไม้

แล้วจู่ๆ โดยไม่มีที่ท่าใดๆ มาก่อน เธอก็หมุนตัวและพุ่งกลับมาตรงที่ที่ฉันหยุด

“อย่าทำอะไรฉันเชียวนา” เธอเตือนก่อนที่จะกระโดดเข้าไปใส่ฉัน

“นี่เธอจะทำอะไรนะ?” ฉันร้องถาม ห่อไหล่อย่างรำคาญขณะที่เธอได้ขึ้นมาบนหลังของฉัน แล้วเอามือปิดหน้าฉันไว้ ฉันเกิดความรู้สึกอยากจะเหวี่ยงเธอออกไปให้พ้นๆ แต่ฉันก็คุมตัวเองไว้ได้

“ทำให้แน่ใจว่าเธอจะมองไม่เห็นนะสิ”

“ไม่ต้องกลัวมากขนาดนี้ฉันก็จัดการให้ได้เหมือนกัน” เอ็ดเวิร์ดเสนอตัว

“ไม่เอา เดี่ยวพี่ปล่อยให้เบลล่าแอบดู เอาละ จูบเธอไปข้างหน้าสิ”

“อลิซ ฉัน — ”

“ไม่ต้องห่วงนะ เบลล่า เราจะทำกันตามแบบของฉันจ๊ะ”

ฉันรู้สึกได้ว่านิ้วมือของเอ็ดเวิร์ดสอดประสานเข้ากับนิ้วมือของฉัน “อีกไม่กี่วินาทีเองครับ เบลล่า เดี่ยวพอเสร็จแล้วเธอก็จะไปก่อกวนคนอื่นต่อไป” เขาดึงฉันไปข้างหน้าและฉันก็เดินตามไปอย่างง่ายดาย ฉันไม่กลัวเลยว่าจะเดินชนต้นไม้ แต่ต้นไม้เองนั่นแหละที่จะเป็นฝ่ายเจ็บตัว

“พีน้าจะทำทำสำนึกบุญคุณให้มากกว่านี้อีกสักหน่อยนะ” อลิซดูเขา “นี่ก็เท่ากับว่าเป็นของขวัญของพี่พอๆ กับของขวัญของเธอนั่นแหละ”

“จริงสิ ขอบใจอีกครั้งนะ อลิซ”

“เออ เออ ไม่เป็นไร” จู่ๆ เสียงของอลิซก็แหลมสูงขึ้นมาด้วยความตื่นเต้น “หยุดอยู่ตรงนั้นแหละ พาเธอไปทางขวามือหนึ่ง นั่นแหละ เอาละ พร้อมไหม?”

“ฉันพร้อมแล้ว” ที่นี้ฉันได้กลิ่นใหม่ๆ ที่กระตุ้นความสนใจ และทวีความรู้สึกอยากรู้อยากเห็นของฉันให้มากขึ้น กลิ่นที่ไม่ใช่กลิ่นของป่าลึก ต้นสนน้ำผึ้ง ควัน ดอกกุหลาบ ชี้อะไร? มันมีกลิ่นของโลหะด้วย และกลิ่นอายของดินที่อยู่ลึกลงไปใต้ผืนโลกและถูกขุดขึ้นมา ฉันเอนตัวให้เข้าไปใกล้ความลึกลับนั้น

อลิซกระโดดลงจากหลังและปล่อยมือที่ปิดตาฉันไว้

ฉันเขม่นมองไปในความมืดสีม่วงเข้ม ที่นั่น บนลานโล่งเล็กๆ ในป่าโปร่ง กระพุ่มหินสีม่วงเทาหลังจ้อยตั้งอยู่ท่ามกลางแสงดาว

มันดูเหมือนจะเป็นธรรมชาติกลมกลืนกับที่นี้เหลือเกิน รวากับงอกขึ้นเองจากหิน ต้นสนน้ำผึ้งเลื้อยอยู่บนกำแพงด้านหนึ่งเหมือนตาข่ายคลุมขึ้นไปจนถึงหลังคามุงด้วยปีกไม้แผ่นหนา ดอกกุหลาบปลายฤดูร้อนบานสะพรั่งอยู่ในสวนแปลงเล็กเท่าผืนผ้าเช็ดหน้าอยู่ข้างใต้บานหน้าต่างที่ฝังตัวลึกเข้าไปจนมืด ทางเดินเล็กๆ ไปด้วยหินแผ่นเรียบที่แลดูเป็นสีม่วงในยามกลางคืน ทอดตัวยาวไปจนถึงประตูไม้ทรงโค้ง

ฉันกำกุญแจในมือไว้ด้วยความตกตะลึง

“เธอคิดว่าไงล่ะ?” อลิซลดเสียงลง เหมาะกับความเงียบของฉาก

ในนิทานแห่งนี้จริงๆ

ฉันอ้าปากแต่ก็ไม่ได้พูดอะไร

“เอสเมคิดว่าเราอาจจะอยากมีบ้านเป็นของเราเองสักพักหนึ่ง แต่เธอก็ไม่อยากให้เธออยู่ไกลเกินไป” เอ็ดเวิร์ดบอกเบาๆ “และเธอก็ชอบหาข้ออ้างในการซ่อมแซมอยู่แล้วด้วย บ้านนี้ถูกทิ้งจนผุพัง อยู่ที่นี่มาอย่างน้อยก็หนึ่งร้อยปีแล้วละครับ”

ฉันยังคงจ้องมองต่อไป อ้าปากหวิว

“เธอไม่ชอบมันเหรอ?” อลิซมีสีหน้าผิดหวัง “ฉันหมายความว่าฉันแน่ใจว่าเราจะแต่งมันเป็นอีกแบบก็ได้นะ ถ้าเธอต้องการ เอ็มเม็ตต์น่าจะพร้อมอยู่แล้วที่จะต่อเติมให้กว้างไปอีกสักสองสามพันตารางฟุต ต่อชั้นสองขึ้นไปอีกชั้น เพิ่มเสาอีกหลายๆ ต้น และสร้างหอคอยเพิ่มอีกหนึ่งหลัง แต่เอสเมคิดว่าเธอน่าจะชอบแบบนี้มากที่สุด อย่างที่มันควรจะเป็น” เสียงของเธอเริ่มสูงขึ้น รวดเร็วขึ้น “ถ้าเอสเมคิดผิดละก็ เราจะกลับไปลงมือสร้างให้ใหม่ก็ได้นะ ใช้เวลาไม่นาน — ”

“ฮูว์!” ฉันหลุดปากออกมาได้ในที่สุด

เธอเ้มปากแน่นและคอย ฉันใช้เวลาราวสองสามวินาทีเพื่อกลับสู่สภาพเดิม

“เธอให้ของขวัญวันเกิดฉันเป็นบ้านทั้งหลังเลยเหรอเนี่ย?” ฉันกระซิบ

“เราต่างหากละครับ” เอ็ดเวิร์ดแก้ “และนี่ก็แค่กระท่อมเท่านั้น ผมคิดว่าคำว่า บ้าน มันบ่งบอกถึงที่มีห้องกว้างๆ กว้างนั้นะ”

“อย่ามาวิจารณ์บ้านฉันนะ” ฉันกระซิบกับเขา

อลิซยิ้มกว้าง “เธอชอบมัน”

ฉันส่ายหัว

“รักมันเลยเหรอ?”

ฉันพยักหน้า

“ฉันต้องไปบอกเอสเมเดี๋ยวนี้เลย!”

“แล้วทำไมเธอถึงไม่มาด้วยล่ะ?”

รอยยิ้มของอลิซจางลงไปเล็กน้อย เหมือนจู่ๆ ก็ถูกปลิดทิ้งให้หายไป รวากับคำถามของฉันทันนั้นยากที่จะตอบ “เอ่อ ก็นะ...ทุกคนจำได้ว่า เธอรู้สึกกับของขวัญยังงัย พวกเขาไม่ยากกดดันให้เธอชอบมันมากเกินไปนะ”

“แน่นอน ฉันทักมัน จะไม่รักได้ยังงัย?”

“พวกเขาจะต้องดีใจแน่” เธอตอบที่แขนฉันทันเบาๆ “ว่าแต่ ในตู้มีเสื้อผ้าเต็มแล้วนะ ใช้ดีๆ ละ แล้วก็...ฉันว่าก็คงจะมีแค่นี้แหละ”

“จะไม่เข้าไปข้างในก่อนหรือ?”

เธอถอยหลังไปสองสามก้าว “เอ็ดเวิร์ดรู้ทางข้างในดี แล้วฉันจะแวะมา...ทีหลังก็แล้วกันนะ เรียกฉันก็แล้วกัน ถ้าไม่รู้ว่าใส่ตัวไหนยังงัย” เธอส่งสายตาที่เต็มไปด้วยคำถามให้ฉันทัน และแล้วก็ยิ้มออกมา “แจสอยากออกไปแล้วละ ไว้เจอกันนะ”

เธอทะยานหายเข้าไปในดงต้นไม้เหมือนนักเต้นบัลเลต์ที่สง่างาม

“แปลกจังเลย” ฉันทุดขึ้นเมื่อเสียงการเดินร่างของเธอหายไป แล้ว “ฉันแยกขนาดนั้นเลยหรอเนี่ย? พวกเขาไม่ต้องอยู่ห่างๆ ก็ได้ ตอนนี้ฉันชักรู้สึกผิดเสียแล้วสิ ฉันทยังไม่ได้ขอบคุณเธอด้วยซ้ำ เราควรจะกลับไปบอกเอสเมกันว่า —”

“เบลล่า อย่าเหลวไหลไปหน่อยเลย ไม่มีใครคิดว่าคุณรู้เหตุผลหรอก”

“แล้วทำไม —”

“การให้เราได้อยู่กันตามลำพังคือของขวัญอีกชิ้นยังงัยล่ะ อลิซพยายามจะบอกเป็นนัยๆ ต่างหาก”

“อ้อ”

และคำพูดเท่านั้นเองที่ทำให้บ้านทั้งหลังหายไป เราสองคนอาจจะอยู่ที่ไหนก็ได้ ในสายตาของฉันทันมองไม่เห็นต้นไม้หรือก้อนหินหรือดวงดาวเลย มีเพียงเอ็ดเวิร์ดเท่านั้น

“ผมจะให้คุณดูว่าพวกเขาทำอะไรไว้บ้าง” เขาพูดพลางดึงมือฉันไป นี่เขาไม่รู้เลยหรือว่ากระแสไฟในตัวฉันพลุ่งพล่านเหมือนอะตริณาลินที่สูบฉีดไปตามกระแสเลือด?

อีกครั้งที่ฉันรู้สึกแปลกๆ เฝ้ารอคอยให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองที่ร่างกายของฉันไม่อาจทำได้อีกต่อไป หัวใจของฉันควรจะเต้นแรงและดังกึกก้องราวกับเครื่องจักรไอน้ำกำลังจะพังชนเรา แก้มของฉันก็ควรจะแดงแจ๋ขึ้นมา

นอกจากนั้น ฉันควรจะเหนื่อยแทบขาดใจ วันนี้เป็นวันที่จัดได้ว่าแสนยาวนานสำหรับฉัน

ฉันหัวเราะออกมادังๆ — เป็นเสียงหัวเราะที่เกิดจากความตกใจ — เมื่อฉันรู้ว่าวันนี้คงจะไม่มีวันสิ้นสุดอีกต่อไป

“ผมจะได้รู้บ้างไหมครับว่าคุณเข้าใจเรื่องอะไร?”

“เป็นเรื่องตลกที่ไม่ค่อยจะขำสักเท่าไหร่นักค่ะ” ฉันบอกขณะที่เขาพาฉันไปที่ประตูทรงกลมบานเล็กนั้น “ฉันกำลังคิดว่า — วันนี้เป็นวันแรกและวันสุดท้ายของนิรันดร์กาล ยากที่จะทำความเข้าใจกับมันจริงๆ แม้ว่าจะมีที่เหลือในหัวให้ได้ทำความเข้าใจกับมันอีกเยอะก็ตามนะค่ะ” ฉันหัวเราะอีกครั้ง

เขาหัวเราะหึๆ ไปกับฉัน แล้วผายมือไปทางลูกบิด ให้เกียรติฉันเป็นคนแรกที่ได้ทำพิธีเปิดบ้านอย่างเป็นทางการ ฉันเสียบกุญแจเข้าไปแล้วก็หมุน

“คุณทำได้อย่างเป็นธรรมชาติจริงๆ เบลล่า ผมลืมไปแล้วว่าเรื่องทั้งหมดนี้ควรจะดูแปลกประหลาดมากเพียงใดในสายตาคูณ ผมอยากจะได้ยินมันเหลือเกิน” เขาก็มัวลงและคว้าฉันขึ้นไปสู่อ้อมแขนเขาอย่างรวดเร็วจนมองไม่เห็น — และนั่นช่างพิเศษจริงๆ

“นี่!”

“การได้อุ้มคุณข้ามธรณีประตูคือส่วนหนึ่งของงานผม” เขาย้ำเตือนฉัน “แต่ผมอยากรู้ บอกหน่อยสิว่าตอนนี้คุณกำลังคิดอะไรอยู่”

เขาเปิดประตู --- มันปิดกลับด้วยเสียงเอี๊ยดอาดเบาๆ --- และก้าวผ่านเข้าไปยังห้องนั่งเล่นเล็กๆ ที่สร้างด้วยหินนั้น

“ทุกอย่างเลยล่ะ” ฉันบอกเขา “คิดทุกเรื่องในเวลาเดียวกันเลยล่ะ รู้ไหมคะ ทั้งเรื่องดี เรื่องที่ต้องเป็นห่วงและเรื่องใหม่ๆ เกิดขึ้น คิดว่าทำไมในหัวฉันตอนนี้มีแต่คำว่า ‘ที่สุด’ เต็มไปหมด และตอนนี้ ฉันคิดว่าเอลเมเป็นศิลปินคนหนึ่งเลยล่ะ มันสวยที่สุดเลย!”

ห้องในกระท่อมช่างเหมือนจำลองออกมาจากเทพนิยาย มีพื้นปูด้วยหินแผ่นเรียบแบน เพดานที่ต่ำเปิดให้เห็นคานเปลือยๆ หลายท่อน ที่หากว่ามีคนที่สูงประมาณเขาคอบเข้ามา คงไม่แค้วได้เอาหัวโหม่งแน่ๆ ผงมีทั้งที่เป็นไม้และโมเสกหิน เตาผิงรูปร่างผึ่งที่มุมห้องยังคงมีไฟริบหรี่อยู่ ฟืนที่ลุกไหม้อยู่ในนั้นทำมาจากแผ่นไม้ที่ลอมมาติดชายผึ่งทะเล --- เปลวไฟอ่อนๆ นั้นเป็นสีน้ำเงินและเขียวจากเกลือที่ติดอยู่บนไม้

กระท่อมหลังนี้ถูกตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ที่นำมาจากที่ต่างกัน ไม่มีอะไรที่เข้าชุดกันสักชิ้นเดียว แต่ก็ยังดูกลมกลืนไม่ขัดตา เก้าอี้ตัวหนึ่งดูเหมือนมาจากยุคกลาง ในขณะที่เก้าอี้นวมที่อยู่ข้างเตาผิงนั้นดูเป็นอะไรที่ร่วมสมัยกว่า และชั้นหนังสือที่อยู่ริมหน้าต่างผึ่งตรงข้ามก็ทำให้ฉันนึกถึงหนังที่จัดฉากให้เรื่องเกิดขึ้นในอิตาลี อย่างไรก็ดี แต่ละตัวก็ดูเข้ากันกับเฟอร์นิเจอร์ชิ้นอื่นๆ อย่างลงตัวเหมือนภาพจิ๊กซอว์สามมิติ มีภาพเขียนติดอยู่บนผนังสองสามภาพที่ฉันจำได้ว่าเป็นชิ้นที่ฉันชอบมากจากบ้านหลังใหญ่ และไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันเป็นของจริงที่เก่าแก่และหาค่าไม่ได้ แต่ก็ดูเหมือนจะเข้ากันกับที่นี่ เหมือนกับเฟอร์นิเจอร์ชิ้นอื่นๆ ด้วยเช่นกัน

มันเป็นดินแดนที่ทุกคนสามารถเชื่อได้อย่างสนิทใจว่าเต็มไปด้วยความมหัศจรรย์ เป็นที่ที่ใครๆ ก็อาจคิดไปได้ว่าจะได้เห็นสโนว์ไวท์เดินผ่านมาพร้อมลูกแอปเปิ้ลในมือ หรือมีม่ายนิคอร์นแฉะมาหยุดและเล็มที่อกกุหลาบอะไรทำนองนั้น

เอ็ดเวิร์ดมักจะคิดอยู่เสมอว่าเขาเป็นคนที่อยู่ในโลกของเรื่องสยอง

ขวัญ แนนอนล่ะ ฉันรู้ว่าเขาผิดถนัด ก็เห็นได้ชัดเลยนี่ว่าเขาเป็นคน
ในโลกนี้ — โลกแห่งเทพนิยาย

แล้วตอนนี้ฉันก็อยู่ด้วยกันกับเขา...ในเทพนิยายเรื่องนั้น

ขณะที่ฉันคิดจะฉวยโอกาสจากการที่เขายังไม่ยอมวางฉันลงเสียที่
แถมใบหน้าที่ดูหล่อเหลาและฉลาดของเขาก็ลอยอยู่ใกล้ฉันแค่นี้เดียว
นั้น เขาก็พูดขึ้นว่า “เราโชคดีนะครับที่เอสเมคิคจะต่อเติมห้องเพิ่มขึ้นอีก
ห้องหนึ่ง เพราะก่อนหน้านี้ไม่มีใครคิดว่าเราจะมีเนส เอ้อ เรเนสเมเลย”

ฉันทำหน้าบึ้งใส่เขา ความคิดของฉันเริ่มจะขุ่นเคืองแล้ว

“นี่ยาบอกนะว่าคุณก็ด้วยนะ” ฉันบ่น

“ขอโทษครับ ที่รัก ก็ผมได้ยินว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ตลอดเวลา
นี่นา มันก็เลยติดๆ มาบ้าง”

ฉันถอนหายใจ ลูกน้อยของฉันกลายเป็นสัตว์ประหลาดแห่งท้อง
ทะเลไปเสียแล้ว บางทีนี่อาจจะกลายเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ไปแล้ว แต่ก็
เอาเถอะ ฉันยังไม่ยอมแพ้หรอกนะ

“ผมแน่ใจว่าคุณคงอยากเห็นตุ๊กตาด้ายจะแย่แล้ว หรืออย่างน้อยๆ
ผมจะไปบอกอิซว่าคุณอยากเห็นมันมาก เธอจะได้ตั้งใจ”

“ฉันควรจะทำไหมคะ?”

“สยของขวัญเลยล่ะ”

เขาอุ้มฉันไปตามทางเดินหินแคบๆ ที่มีเพดานโค้งอยู่ด้านบน
เหมือนเราอยู่ในปราสาทเล็กๆ

“นั่นจะเป็นห้องของเรเนสเม” เขาบอกพลางผกหัวไปทางห้องว่าง
ที่ปูพื้นด้วยไม้สีอ่อน “พวกเขาไม่มีเวลาที่จะแต่งมากนัก ก็ตอนนั้น
พวกมนุษย์หมาป่าที่กำลังโกรธ...”

ฉันหัวเราะเบาๆ ไม่น่าเชื่อเลยว่าทุกอย่างจะกลับตาลปัตรไปได้
มากขนาดนี้ ทั้งๆ ที่สัปดาห์ที่แล้วยังดูเหมือนฝันร้ายอยู่เลย

เจacobตัวยุ่ง เพราะเขาคนเดียวที่ทำให้ทุกอย่างออกมาดีเยี่ยม
แบบนี้

“นี่คือห้องของเราครับ เอสเมพยายามจะแต่งให้มีกลิ่นอายคล้ายๆ กับเกาะของเธอบ้าง เธอทายว่าเราน่าจะติดใจบรรยากาศที่นั่นอยู่ไม่น้อย”

เตียงนอนนั้นเป็นสี่ขาและใหญ่ มีผ้าม่านบางๆ พูฟองคลุมจากหลังคาเตียงระลงมาถึงพื้น พื้นไม้สีอ่อนนั้นเป็นสีเดียวกันกับอีกห้องหนึ่ง และตอนนี้ฉันก็พอจะดูออกแล้วว่ามันเป็นเจดเดียวกันกับผืนทรายบนชายหาดนั่นเอง กำแพงนั้นเกือบจะเป็นสีของท้องฟ้าที่มีเมฆขาวในวันฟ้าใส ส่วนกำแพงด้านหลังก็มีประตูกระจกบานใหญ่ที่เปิดไปสู่สวนเล็กๆ ที่ซ่อนตัวอยู่ มีต้นกุหลาบเลื้อยและบ่อน้ำเล็กๆ หนึ่งบ่อ หนึ่งโถเหมือนกระแจก ที่ขอบบ่อประดับด้วยหินที่เป็นเงาวับ — มหาสมุทรเล็กๆ อันแสนสงบของเราสองคน

“โอ” ฉันพูดได้แค่นั้น

“ผมรู้” เขาระชิบ

เรายืนอยู่ตรงนั้นนานนับนาที — ใช้เวลาจดจำรำลึก ถึงแม้ว่าความทรงจำแบบมนุษย์นั้นช่างรางเลือน แต่มันก็เข้ามายึดครองความคิดของฉันไปจนหมดสิ้น

เขายิ้มกว้างเป็นประกาย จากนั้นก็หัวเราะ “ตู้เสื้อผ้าต้องเดินผ่านประตูสองบานนั้นเข้าไปนะครับ ผมขอเตือนไว้ก่อนว่ามันใหญ่กว่าห้องนี้ซะอีก”

ฉันไม่แม้แต่จะเหลือบมองไปที่ประตู อีกครั้ง... ที่ไม่มีอื่นใดในโลกนี้แล้วนอกจากเขา — แขนของเขาโค้งสอดรับอยู่ใต้ตัวฉัน กับลมหายใจหอมๆ ที่รินรดโบหน้าของฉัน ริมฝีปากของเขาห่างออกไปเพียงไม่กี่นิ้ว — และตอนนี้ก็ไม่มีอะไรมาเบี่ยงเบนความสนใจฉันได้อีกแล้ว จะเป็นแวมไพร่แรกเกิดหรือไม่ก็ตามที่

“เราจะบอกอลิซว่าฉันวิ่งเข้าใส่เสื้อผ้าพวกนั้นทันที” ฉันกระชิบพลางสอดนิ้วพินเข้ากับเส้นผมของเขาและโน้มโบหน้าของฉันไปใกล้ๆ “เราจะบอกเธอว่าฉันใช้เวลาเป็นชั่วโมงๆ เล่นแต่งตัวอยู่ในนั้น — เราจะ

โกหกกันไหมล่ะ”

เขาตามอารมณ์ฉันได้ทันที หรือบางทีเขาอาจจะอยู่ในห้องอารมณ์นั้นอยู่แล้วก็ได้ เขาเพียงแค่พยายามที่จะปล่อยให้ฉันได้ใช้เวลาชื่นชมของขวัญวันเกิดอย่างเต็มที่ — อย่างเป็นสุภาพบุรุษ เขาดึงใบหน้าของฉันเข้าไปใกล้ๆ อย่างรวดเร็ว ดุดัน เสียงครางแผ่วต่ำดังอยู่ในลำคอ เสียงนั้นส่งกระแสไฟฟ้าให้วิ่งแผ่ซ่านไปทั่วร่างของฉันอย่างเกือบบ้าคลั่ง รวากับว่าฉันแนบชิดกับเขาได้ไม่เร็วพอ

ฉันได้ยินเสียงผ้าฉีกขาดดังขึ้นมาจากใต้ฝ่ามือของเรา แล้วฉันก็ตีใจที่อย่างน้อยเสื้อผ้าของฉันก็ขาดวินไปหมดแล้ว

ฉันลงมือซ้ำเกินไปสำหรับเสื้อผ้าของเขา และรู้สึกเกือบจะเป็นการไร้มารยาทที่จะต้องทำเพิกเฉยกับเตียงสีขาวแสนสวยนั้น — แต่เราคงจะไปได้ไม่ไกลขนาดนั้นแน่ๆ

การดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ครั้งที่สองของเรานี้ไม่เหมือนครั้งแรกเลย

เวลาที่เรายู่ด้วยกันบนเกาะ เป็นประสบการณ์สุดยอดในชีวิต เมื่อตอนฉันเป็นมนุษย์ เป็นสิ่งที่ดีที่สุดก็ว่าได้ ฉันนั้นพร้อมเหลือเกินที่จะเกาะติดกับความเป็นมนุษย์ต่อไปเรื่อยๆ เพื่อยืดเวลาสิ่งที่ฉันมีกับเขาให้นานขึ้นอีกนิด เพราะความรู้สึกทางกายที่มีในช่วงนั้นจะไม่มีวันเหมือนเดิมอีกต่อไป

แต่ฉันก็น่าจะเดาได้อยู่แล้ว — หลังจากช่วงเวลาอย่างวันนี้ — ว่ามันจะดีขึ้นแหละ

ณ ตอนนี้นั้นฉันสามารถชื่นชมเขาได้อย่างเต็มที่แล้ว — สามารถเห็นได้ถึงทุกความสวยงามบนใบหน้าหล่อเหลาและรูปร่างที่สูงยาวได้สัดส่วนไว้ที่ตี ด้วยสายตาที่เฉียบแหลมคู่มือใหม่ของฉัน เห็นในทุกๆ มุมและทุกๆ ด้านของเขา ได้ลิ้มรสกลิ่นอันบริสุทธิ์และมีชีวิตชีวาจากกลิ่นของฉันสัมผัสได้ถึงความนุ่มเนียนอย่างไม่น่าเชื่อของผิวที่ขาวราวหินอ่อนของเขาจากปลายนิ้วของฉัน

ผิวของฉันก็ไวต่อการสัมผัสจากมือของเขาเช่นกัน

เขาเป็นคนใหม่ที่แตกต่างกันออกไปโดยสิ้นเชิง ขณะที่เรากอดรัดกันบนพื้นสีประดู่ทรายขาวนั้น ไม่มีการระมัดระวังหรือหักห้ามใจ ไม่มี ความกลัว — ไม่มีอีกเลย โดยเฉพาะในเรื่องนี้ เรารักไปพร้อมๆ กันได้ — มีส่วนร่วมไปด้วยกันทั้งสองคน เท่าเทียมกันที่สุดในที่สุด

เหมือนการจุมพิตของเราในครั้งก่อนๆ ทุกสัมผัสนั้นเป็นมากกว่าที่ฉันเคยได้สัมผัสมา ที่ผ่านมาเขายับยั้งตัวเองไว้มากเหลือเกิน ในตอนนั้นมันเป็นเรื่องที่ต้องทำ แต่ฉันก็ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าฉันพลาดอะไรๆ ไปมากขนาดนี้

ฉันพยายามจดจำไว้เสมอว่าฉันนั้นแข็งแกร่งกว่าเขา แต่มันก็ยากเหลือเกินที่จะเอาใจใส่กับเรื่องอื่นๆ ในขณะที่รสสัมผัสนั้นช่างเร้าร้อนรุนแรง พาความสนใจของฉันให้พุ่งไปตามส่วนต่างๆ ของร่างกายฉันในทุกวินาที ต่อให้ฉันทำให้เขาเจ็บก็ตาม แต่เขาก็ไม่บ่นเลย

สมองส่วนเล็กกระจิวหลิวในหัวของฉันยังคงขบคิดถึงปริศนาที่น่า สนใจข้อหนึ่งที่เกิดขึ้นในตอนนี้ — ในเมื่อฉันจะไม่มีความเห็นดีเห็นชอบอีกต่อไป และรวมถึงเขาด้วย เราไม่ต้องหยุดพักหายใจ พักผ่อน กิน หรือแม้แต่ต้องเข้าห้องน้ำเลยก็ได้ เพราะเราไม่มีความต้องการอย่างมนุษย์ปกติหลงเหลืออยู่อีกต่อไปแล้ว เรามีเรือนร่างที่สวยงามที่สุดในโลก และเขาก็เป็นของฉันคนเดียว และมันก็ไม่ได้รู้สึกราบกับว่า ฉันต้องหาจุดที่จะคิดขึ้นมาให้ได้ว่า เขาละ งั้นวันนี้ฉันพอแค่นี้ก็แล้วกัน ฉันมีแต่จะต้องการมากยิ่งขึ้นไป และวันหนึ่งของเราก็ไม่มีวันจบสิ้นอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นในสถานการณ์อย่างนี้ เราจะหยุดได้อย่างไร?

แต่การที่ตัวฉันไม่มีคำตอบให้แก่คำถามนี้ ก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกเดือดร้อนแต่อย่างใดเลย

ฉันสังเกตเห็นเมื่อท้องฟ้าเริ่มจะสว่าง มหาสมุทรเล็กๆ ด้านนอกเปลี่ยนจากสีดำเป็นสีเทา นักเริ่มส่งเสียงขับขานอยู่ที่ไหนสักแห่งใกล้ๆ — บางทีคงจะสร้างรังอยู่ในกอหญ้าใกล้กับเป็นได้

“คุณคิดถึงมันบ้างไหม?” ฉันทามเขาเมื่อสิ้นเสียงบทเพลงของ
เจ้านกตัวนั้น

ไม่เชิงว่าเป็นครั้งแรกที่เราได้พูดกัน แต่เมื่อครู่ที่ผ่านมา เราก็กะเทบ
ไม่ได้ตั้งใจคุยกันสักเท่าไรเหมือนกันนั่นแหละ

“คิดถึงอะไรครับ?” เขาพิมพ์

“ทั้งหมดนั่นล่ะค่ะ --- ทั้งความอบอุ่น ผิวนุ่มๆ กลิ่นหอมชวนกิน
นั้น... สำหรับฉันแล้ว ฉันไม่ได้เสียอะไรไปเลย แต่ฉันไม่รู้ว่ามันออกจะ
เศร้านิดๆ สำหรับคุณหรือเปล่า เพราะคุณเป็นฝ่ายที่ต้องเสียมันไป”

เขาหัวเราะเสียงต่ำแต่นุ่มนวล “มันคงยากที่จะหาคนที่เศร้าน้อยกว่า
ผมตอนนั้นะ ผมขอทายเป็นไปไม่ได้เลย มีไม่กี่คนหรอกที่จะได้
อย่างที่ต้องการไปทุกอย่าง แถมยังได้ทุกๆ สิ่งที่เขาไม่ได้ร้องขอแถม
มาด้วยอีกต่างหาก --- ในคราวเดียวกันนั่นล่ะ”

“คุณกำลังเสียงคำถามอยู่หรือ?”

เขาทาบมือลงบนใบหน้าของฉัน “ตัวคุณอุ่นจัง” เขาบอกฉัน

ในทางหนึ่งเป็นเรื่องจริง เพราะสำหรับฉันแล้ว มือของเขานั้นอุ่น
ทีเดียว ไม่เหมือนกับการแตะผิวของเจอบที่ร้อนดั่งไฟ แต่รู้สึกสบายกว่า
และเป็นธรรมชาติกว่า

จากนั้นเขาก็ใช้นิ้วไล่ไปตามใบหน้าของฉันลงไปช้าๆ อย่างเบา มือ
ไล่ตั้งแต่ข้างแก้มจนถึงลำคอ ระวังอย่าลงไปถึงเอว ทำเอาฉันแทบคลั่ง
เลยทีเดียว

“คุณนุ่มจัง”

มือของเขาเหมือนผ้าซาตินที่สัมผัสผิวหนังของฉัน ฉันรู้ว่าเขา
หมายความว่าอย่างไร

“และสำหรับเรื่องกลิ่น ผมก็.....พูดไม่ได้หรอกนะว่าผมคิดถึงมัน
คุณจำกลิ่นของพวกนักใต้เขาตอนเราออกมาได้ไหม?”

“ฉันพยายามอย่างมากที่จะไม่จำมันเลยล่ะ”

“แล้วลองนึกว่าต้องจูบกลิ่นนั้นดูสิครับ”

คอของฉันทร้อนผ่าวขึ้นทันใด เหมือนบอลลูนที่ถูกดึงเชือกเร่งเชื้อไฟให้ลอยขึ้นไป

“อืมมม”

“นั่นละครับ ฉะนั้นคำตอบก็คือไม่ ตอนนี้มีแต่ความสุข เพราะผมไม่ได้พลาดอะไรไปเลย ตอนนี้ไม่มีใครมีความสุขมากเท่ากับผมอีกแล้ว”

ฉันทกำลังจะบอกเขาอยู่เสียว่าเรื่องที่เขาวุฒินั้นยังมีข้อยกเว้นอยู่อีกหนึ่งข้อ แต่จู่ๆ ริมฝีปากของฉันทก็เกิดย่นง่วนขึ้นมา

เมื่อบ่อน้ำเล็กๆ ตรงนั้นเปลี่ยนเป็นสี่ขาวดุจไข่มุกขณะที่พระอาทิตย์ขึ้นนั้น ฉันทก็คิดคำถามสำหรับเขาได้อีกหนึ่งคำถาม

“มันจะเป็นอย่างนี้ไปอีกนานเท่าไรล่ะคะ? หมายถึงว่าคาร์โลล์กับเอสเม เอ็มและโรส อลิซกับแจสเปอร์นะ — พวกเขาไม่ได้ขังตัวเองอยู่ในห้องทั้งวันนี้มา พวกเขาก็มีออกไปข้างนอกแบบแต่งตัวเต็มยศตลอดเวลาด้วย ความ เอ่อ...ความโหยหา พวกนี้เคยลดน้อยลงบ้างไหมคะ?” ฉันทบิดตัวเข้าแนบชิดเขา — ที่จริงแล้วถือได้ว่าประสบความสำเร็จทีเดียว — ในการสื่อความหมายของสิ่งที่ฉันทพูดออกไปอย่างไม่อ้อมค้อม

“มันก็พูดยากนะครับ แต่ละคนไม่เหมือนกัน และถ้าจะนับกันจริงๆ แล้ว คุณเองก็ไม่เหมือนใครมากที่สุด ส่วนใหญ่แวมไพร์ที่อายุน้อยมักจะหมกมุ่นอยู่แต่กับความกระหายมากเกินกว่าที่จะสนใจความรู้สึกด้านอื่นๆ อยู่พักหนึ่ง แต่คุณดูไม่เป็นอย่างนั้นเลย กับแวมไพร์ทั่วไปแล้ว ความต้องการด้านอื่นๆ จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผ่านพ้นปีแรกไปแล้ว แต่ความกระหายและความปรารถนาอื่นๆ ก็ไม่เคยจางหายไปจริงๆ หรอกครับ มันเป็นเพียงเรื่องของการเรียนรู้ที่จะสร้างสมดุล จัดลำดับความสำคัญและบริหาร...”

“นานแค่ไหนล่ะ?”

เขายิ้ม ย่นจมูกเล็กน้อย “โรซาลีกับเอ็มเม็ตต์นั้นแย่ที่สุดเลยละครับ พวกเขาต้องใช้เวลาถึงหนึ่งทศวรรษเต็มๆ กว่าที่ผมจะสามารถทน

อยู่ใกล้พวกเขาได้ในรัศมีห้าไมล์ แม้แต่คาร์โลลกับเอสเมก็ยังแทบจะทนไม่ได้เหมือนกัน ในไม่ช้าพวกเขาก็จัดการเตะโด่งคูร์กหวานแหววคู่นั้น ออกจากบ้านไป เอสเมสร้างบ้านให้พวกเขาอยู่หลังหนึ่งเหมือนกัน หลังใหญ่กว่านี้มากด้วยซ้ำ แต่ก็นั่นละครับ เอสเมรู้ดีว่าโรสชอบอะไรแบบไหน และเธอก็รู้ว่าคุณชอบอะไรเช่นกัน”

“ต้องหลังจากนั้นสิบปีเลยเหรอ?” ฉันมั่นใจว่าโรซาลีกับเอ็มเม็ตต์ไม่ได้คิดอะไรกับเราแน่ แต่อาจฟังดูโอ้อวดแน่ๆ ถ้าฉันต้องใช้เวลานานมากกว่านั้น “แล้วทุกคนก็กลับเป็นปกติขึ้นหรือ? เหมือนที่พวกเขาเป็นตอนนีใช่ไหม?”

เอ็ดเวิร์ดยิ้มอีกครั้ง “เอ่อ ผมก็ไม่แน่ใจว่าปกติของคุณหมายถึงแบบไหน คุณก็ได้เห็นครอบครัวผมใช้ชีวิตอย่างมนุษย์มาแล้ว แต่ตอนกลางคืนนะ คุณหลับไปนะครับ” เขาขยิบตาให้ฉัน “ถ้าคุณไม่จำเป็นต้องนอนหลับ ก็มีเวลาอีกเหลือเฟือเลย มันช่วยสร้างสมดุลให้แก่ความสนใจเอ่อ...ด้านอื่นๆ ของคุณได้ง่ายขึ้น ถ้าคุณดูให้ดี ทุกสิ่งมีเหตุผลอยู่ในตัวเสมอ — ทำไมผมถึงเป็นนักดนตรีที่เก่งที่สุดในบ้าน ทำไม — นอกจากคาร์โลลแล้ว — ผมถึงอ่านหนังสือได้มากเล่มที่สุด ศึกษาศาสตร์ต่างๆ ได้มากที่สุด และพูดได้หลายภาษาอย่างคล่องแคล่วที่สุด... ถ้าเป็นเอ็มเม็ตต์คงจะกล่อมคุณให้เชื่อว่า ที่ผมรู้ไปหมดทุกอย่างเป็นเพราะผมสามารถอ่านใจคนอื่น ๆ ได้ แต่เรื่องจริงก็คือผมมีเวลาว่างมากต่างหากล่ะ”

เราหัวเราะไปด้วยกัน และอาการหัวเราะนั้นก็ก่อให้เกิดสิ่งที่น่าสนใจขึ้นกับการแนบชิดของเรีนกายแห่งเราทั้งสอง ซึ่งพาให้การสนทนานั้นจบลงไปโดยไม่ต้องเสียเวลาเลย

ความช่วยเหลือ

ไม่นานหลังจากนั้น เอ็ดเวิร์ดก็เตือนให้ฉันนึกถึงลำดับความสำคัญต่างๆ ในชีวิตอีกครั้ง

ทั้งหมดที่เราต้องพูดออกมาคือคำเพียงคำเดียว

“เรเนสเม...”

ฉันถอนใจ อีกไม่นานเธอก็คงจะตื่น นี่คงใกล้เจ็ดโมงเช้าแล้ว ลูกจะมองหาฉันหรือเปล่านะ? แล้วจู่ๆ ร่างกายฉันก็แข็งข็งขึ้นด้วยอาการคล้ายตกใจ วันนี้เธอจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร?

เอ็ดเวิร์ดรู้สึกได้ถึงความรู้สึกกับความเครียดของฉัน “ไม่เป็นไร หรอกที่รัก แต่งตัวเสียสิครับ แล้วเราก็จะกลับถึงบ้านกันภายในสองวินาที”

ในสายตาเขา ฉันคงจะดูเหมือนตัวการ์ตูนเป็นแน่ ด้วยวิธีที่ฉันกระโดดลุกขึ้นมาแล้วก็หันไปมองที่เขา — ลำตัวของเขาที่เป็นประกายระยิบระยับอ่อนๆ อยู่ในแสงที่ฟุ้งกระจาย — จากนั้นก็มองไปทางตะวันตก ที่ซึ่งมีเรเนสเมรออยู่ แล้วก็นหันมามองเขาอีกครั้ง แล้วก็มองไปยังทิศที่ลูกอยู่ ฉันหันไปหันมาอยู่หลายครั้งภายในหนึ่งวินาที เอ็ดเวิร์ดยิ้ม แต่ก็

ไม่ได้หัวเราะออกมา เขาเป็นผู้ชายที่เข้มแข็งจริงๆ

“มันเป็นเรื่องของความสมดุล ที่รัก เรื่องพวกนี้คุณทำได้ดีมาก ผมคิดว่ามันคงจะใช้เวลาไม่นานที่จะจัดการทุกอย่างให้เข้าที่เข้าทางนะครับ”

“และเราก็มีเวลาทั้งคืนใช่ไหม?”

เขายิ้มกว้างขึ้น “แล้วคุณคิดว่าถ้าหากไม่ใช่ในสถานการณ์เช่นนี้ ผมจะยอมปล่อยให้คุณได้แต่งงานหรือครับ?”

นั่นน่าจะเพียงพอที่ทำให้ฉันผ่านช่วงกลางวันไปได้ ฉันจะสร้างสมดุลให้แก่ความปรารถนาอย่างท่วมท้นของฉันเพื่อฉันจะได้เป็น...มันยากที่จะคิดถึงคำนั้น ถึงแม้ว่าเรเนสเมจะมีตัวตนจริงๆ และสำคัญมากต่อชีวิตของฉันก็เถอะนะ แต่ก็ยังยากอยู่ดีที่จะคิดถึงตัวเองในฐานะแม่คนหนึ่ง ซึ่งฉันว่าเป็นใครก็คงรู้สึกเหมือนฉันนี่แหละ แม้ว่าจะไม่ได้ผ่านระยะเวลาอึดอัดถึงเก้าเดือนเพื่อที่จะสร้างความเคยชินกับความคิดนี้ก็ตามที่ แอมยังเป็นแม่ของเด็กที่เปลี่ยนสภาพไปทุกๆ ชั่วโมงอีกด้วยนะ

ความคิดเกี่ยวกับการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วของเรเนสเม่นั้นทำให้ฉันเครียดขึ้นมาอีกครั้งในทันที ฉันไม่ได้แม้กระทั่งหยุดหายใจตรงประตูสองชั้นอันหรูหราก่อนที่จะไปดูว่าอลิซทำอะไรได้ด้วยซ้ำ ฉันเพียงแค่พุ่งผ่านเข้าไปในนั้น คิดแค่เพียงว่าจะใส่ชุดอะไรก็ได้ที่ฉันคลำไปพบเป็นตัวแรก แต่ฉันก็น่าจะรู้ว่ามันไม่ใช่อะไรอย่างนั้นหรอก

“ชุดไหนของฉันกันแน่?” ฉันทำเสียงไม่พอใจ อย่างที่สัญญากันเอาไว้ ห้องนั้นมีขนาดใหญ่กว่าห้องนอนของเรา อาจจะใหญ่กว่าส่วนที่เหลือของบ้านรวมกันด้วยซ้ำ แต่ฉันคงจะต้องเดินวัดระยะทางให้แน่นอนเพื่อความมั่นใจ แล้วภาพของอลิซที่พยายามเกลี้ยกล่อมเอสเมให้เลิกสนใจสัดส่วนที่พอเหมาะ แต่หันมาทำห้องให้มีขนาดใหญ่เหมือนมาก็แวบเข้ามาในหัว ฉันสงสัยจริงๆ ว่าอลิซทำสำเร็จได้ยัง

ทุกชุดถูกบรรจุอยู่ในถุงใส่เสื้อผ้าสีขาวใหม่เอี่ยมอ่อง เรียงรายกันเป็นแถว

“เท่าที่ผมรู้ ทุกตัวเว้นแต่ราวตรงนี้” เขาจับราวที่พาดยาวไปทางซ้ายของประตู “คือของคุณครับ”

“ทั้งหมดนี้เลยหรือ?”

เขายักไหล่

“อลิส” เราพูดพร้อมกัน เขาพูดชื่อเรอร่าวกับจะเป็นคำอธิบาย แต่ฉันเปล่งชื่อนั้นออกมาพร้อมกับคำสบถ

“ก็ได้” ฉันเพิ่มพ้ำแล้วก็รูดซิปเปิดถุงใบที่อยู่ใกล้ที่สุด ฉันคำรามเบาๆ เมื่อเห็นชุดผ้าไหมยาวอยู่ในถุง — สีชมพูหวาน

การหาชุดธรรมดาๆ มาใส่คงไม่แคล้วต้องใช้เวลาทั้งวันกันล่ะ!

“ให้ผมช่วยนะ” เอ็ดเวิร์ดเสนอ เขาสูดจมูกฟุดฟิดไปในอากาศอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็เดินตามกลิ่นไปทางด้านหลังของห้องยาวๆ นั้น มีตู้เสื้อผ้าบิลทอนอยู่หนึ่งใบ เขาสูดจมูกอีกครั้งแล้วก็เปิดลิ้นชักออก และยิ้มอย่างมีชัยเมื่อหยิบกางเกงยีนส์สีซีดตัวสวยออกมาได้ตัวหนึ่ง

ฉันโผล่เข้าหาเขา “คุณทำอย่างนั้นได้อย่างไร?”

“ผ้าเดนิมก็มีกลิ่นเฉพาะตัวเหมือนอย่างอื่นๆ นั่นแหละครับ ที่นี่ก็...ผ้าฝ้ายยืดเป็นไง?”

เขาตามกลิ่นไปที่ชั้นอีกชั้นหนึ่ง พลิกหาจนเจอเสื้อยืดแขนยาวสีขาวตัวหนึ่งแล้วโยนมาให้ฉัน

“ขอบคุณนะคะ” ฉันบอกอย่างจริงใจ ฉันสูดกลิ่นผ้าที่ละชั้นเพื่อจดจำกลิ่นให้ได้สำหรับการหาของครั้งต่อไปในบ้านที่ยุ่งเหยิงนี้ ฉันจำกลิ่นผ้าไหมและผ้าซาตินได้แล้ว — ไม่มีวันได้เจอกันอีกแน่

เขาใช้เวลาไม่นานก็หาเสื้อผ้าของตัวเองเจอ — นี่ถ้าไม่เคยเห็นเขาเปลือยมาก่อน ฉันสาบานได้เลยว่าไม่มีอะไรจะดูดีไปกว่าตอนเอ็ดเวิร์ดใส่กางเกงสีกากีและเสื้อเวสต์เทอริสไบจอีกแล้ว — จากนั้นเขาก็คว้ามื่อฉันแล้วพุ่งไปสวนลับของเรา กระโดดข้ามกำแพงหินและชอຍผิให้ได้อย่างเร็วไปทีป่า ฉันดึงมื่อให้เป็นอิสระจากเขาเพื่อที่เราจะได้วิ่งแข่งกันกลับมาครั้งนี้เขาชนะฉัน

เรนสเมตื่นแล้ว เธอนั่งเล่นกองเครื่องเงินรูปทรงบิดเบี้ยวอยู่บนพนักกับโรสและเอ็มเม็ตต์ซึ่งคอยเฝ้านอนเวียนอยู่ไม่ห่าง มือขวาของเธอถือช้อนที่ถูกทำลายจนยับเยินอยู่หนึ่งคัน ทันทีที่เธอมองเห็นชั้นผ่านกระจก เธอก็เขวี้ยงช้อนลงกับพื้น -- ตักเอาก้อนดินให้ทะลักผ่านพื้นไม้ที่กระจุยกระจายขึ้นมา -- แล้วชี้มาทางฉันทิ้งอย่างออกคำสั่ง ผู้ชมของเธอหัวเราะกันครืนเครง ทั้งอลิซ แจสเปอร์ เอสเม และคาร์โลลที่นั่งอยู่บนโซฟา ต่างก็มองดูราวกับว่าเธอเป็นภาพยนตร์เรื่องที่น่าติดตามชมที่สุด

ฉันเดินผ่านประตูเข้ามาก่อนที่จะเสียงหัวเราะของพวกเขายังไม่ทันจะเริ่ม แล้วก็กลายข้ามห้องไปฉวยตัวเธอลุกขึ้นมาจากพื้น เราต่างยิ้มกว้างใส่กัน

เธอเปลี่ยนไปแต่ก็ไม่มากนัก ตัวยาวขึ้นอีกเล็กน้อย รูปร่างของเธอเปลี่ยนจากทารกไปเป็นเด็ก ผมนของเธอยาวขึ้นอีกเศษหนึ่งส่วนสี่นิ้ว ลอนผมขยับขึ้นลงเหมือนสปริงทุกครั้งที่เราขยับตัว ระหว่างการเดินทางกลับมานี้ ฉันปล่อยให้ตัวเองจินตนาการไปเรื่อยเปื่อย และฉันก็จินตนาการไว้อย่างนี้น่าชอบใจความกลัวจนเกินเหตุของฉัน เพราะการเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้ดูดีกว่าภาพที่ฉันคิดไปเองมาก แม้ว่าจะไม่มีคาร์โลลมาคอยวัด ฉันก็แน่ใจว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ช้ากว่าเมื่อวานนี้

เรนสเมลูบแก้มฉัน ฉันนินวหน้า เธอหัวอีกแล้ว

“เธอตื่นนานแค่ไหนแล้วคะ?” ฉันถามขณะที่เอ็ดเวิร์ดเดินลับหายเข้าไปในครัว ฉันแน่ใจว่าเขากำลังไปหาอาหารเข้าให้เธอ เพราะเห็นความคิดของเธอได้อย่างชัดเจนพอๆ กับฉัน ฉันไม่รู้ว่าจะเคยได้สังเกตเห็นพฤติกรรมประหลาดเล็กๆ น้อยๆ ของเธอบ้างไหม ถ้าเขาเป็นคนเดียวที่รู้จักเธอ สำหรับเขาแล้ว มันก็คงจะไม่ได้ต่างจากการได้ยินความคิดของใครต่อใครนั่นละ

“เพิ่งตื่นได้ไม่นาน” โรสบอก “อีกเดี๋ยวเราคงจะไปเรียกเธอแล้วล่ะ เพราะเรนสเมถามหาเธอ ไมสิ -- เรียกห้อง น่าจะเป็นคำที่เหมาะสมกว่า เอสเมเลยต้องยอมสละเครื่องเงินชั้นที่ตีร่อยๆ ลงมาเพื่อให้เจ้าสัตว์ประหลาดน้อยเล่นให้อารมณ์ดี” โรสยิ้มให้เรนสเมด้วยความรักอย่าง

สุดใจ จนคำตำหนิของเธอนั้นฟังดูไร้น้ำหนักโดยสิ้นเชิง “เราไม่อยากจะไป เอ่อ...กวนเธอนะ”

โรซาลีก็ดริมฝีปากแล้วหันหน้าไปอีกทาง พยายามกลั้นหัวเราะ และจากการสั่นสะเทือนของตัวบ้าน ฉันรู้สึกได้เลยว่าเอ็มเม็ตต์หัวเราะเจี๊ยบๆ อยู่ข้างหลังฉันนี่เอง

ฉันเข็ดหน้า “เราจะสร้างห้องให้ลูกทันทีเลยจ้ะ” ฉันบอกเรนสเม “ลูกจะต้องชอบกระท่อมแน่ๆ มันวิเศษมาก” ฉันเงยหน้าขึ้นมองเอสเม “ขอบคุณนะคะ เอสเม ชอบคุณเหลือเกิน มันยอดเยี่ยมมาก”

ก่อนที่เอสเมจะตอบรับ เอ็มเม็ตต์ก็หัวเราะขึ้นอีกครั้ง — คราวนี้ไม่ได้ประหยัดเสียงอีกต่อไป

“มันยังตั้งอยู่ดีใช่ไหมเนี่ย?” เขาพยายามจะพูดทั้งๆ ที่หัวเราะคิกคัก “ฉันนึกว่าเธอสองคนช่วยกันถล่มมันจนพังราบไปซะแล้ว เมื่อคืนทำอะไรกัน? ถกกันเรื่องหนี้แห่งชาติรึ?” เขาหัวเราะเอิ๊กอ้อกชอบใจ

ฉันกัดฟันพลางเตือนตัวเองให้นึกถึงผลเสียที่เกิดขึ้นหลังจากที่ฉันระเบิดอารมณ์ออกไปเมื่อวานนี้ แต่ที่แน่ๆ เอ็มเม็ตต์นั้นไม่เปราะบางเหมือนเชิธ...

การคิดถึงเชิธทำให้ฉันนึกแปลกใจขึ้นมา “วันนี้พวกหมาป่าไปไหนกันหมดคะ?” ฉันมองออกไปนอกหน้าต่าง แต่ก็ไม่มีวี่แววว่าลีอาห์จะเข้ามาแม้สักนิด

“เจคอบออกไปแต่เช้า” โรซาลีบอกฉัน หน้าผากของเธอปรากฏรอยย่นเล็กน้อย “แล้วเชิธก็ตามเขาออกไป”

“เขาหงุดหงิดเรื่องอะไร?” เอ็ดเวิร์ดถามในขณะที่กลับเข้ามาในห้องพร้อมถ้วยอาหารของเรนสเม มีเรื่องราวอยู่ในความทรงจำของโรซาลีมากกว่าที่ฉันเห็นจากสีหน้าของเธอ

โดยไม่หายใจ ฉันส่งเรนสเมให้โรซาลี ฉันอาจจะพยายามควบคุมตัวเองได้ดีที่สุดฤทธิ์ แต่ฉันก็ไม่มีทางป้อนอาหารให้ลูกได้แน่ๆ — ตอนนี้อย่างไรก็ได้

“ฉันไม่รู้ — ไม่สนใจด้วย” โรซาลีน แต่เธอก็ตอบคำถามของเอ็ดเวิร์ดอย่างเต็มที่มากขึ้น “ตอนนั้นเขามองเนสซีหลับ ปากอ้าค้างเหมือนไอ้จิ้งจอกอย่างไรง่ายๆ แล้วจู่ๆ ก็ถูกพรวดพราดขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุ — เท่าที่ฉันเห็นนะ — ช่างเถอะ — แล้วเขาก็พุ่งออกไปเลย ฉันนะดีใจจะตายที่กำจัดเขาออกไปได้ ยิ่งเขาอยู่ที่นั่นนานเท่าไร โอกาสที่เราจะกำจัดกิ้งกิ้งออกไปได้ก็ยิ่งน้อยลงเท่านั้น”

“โรส” เอสเมดูเบาๆ

โรซาลีนสะบัดผม “ฉันว่าไม่เป็นไรหรอก เราจะอยู่ที่นั่นอีกไม่นานแล้ว”

“ฉันยังยืนยันคำเดิมนะว่าเราควรมุ่งหน้าตรงไปที่นิว แฮมป์เชียร์ และจัดการเตรียมอะไรๆ ให้เรียบร้อย” เอ็มเม็ตต์พูดขึ้น เห็นได้ชัดว่าเขากำลังสานต่อบทสนทนาที่ค้างอยู่เมื่อครู่ก่อนหน้านี้ “เบลล่าลงทะเลเป็นนั้ไว้ที่ดาร์ตมัทแล้ว แล้วก็ดูเหมือนว่าเธอคงใช้เวลาปรับตัวกับการเรียนไม่นาน” เขาหันมามองฉันแล้วยิ้มล้อเลียน “ฉันมั่นใจเลยว่าเธอต้องท้อปทุกวิชาแน่ๆ...เพราะดูๆ แล้วคงไม่มีอะไรน่าสนใจให้เธอทำตอนกลางคืนเลยนอกจากอ่านหนังสือ”

โรซาลีนหัวเราะคิกคัก

อย่าอารมณ์เสีย อย่าอารมณ์เสีย ฉันท่องกับตัวเอง แล้วก็รู้สึกภูมิใจที่สามารถตั้งสติได้

ดังนั้นฉันเลยออกจะแปลกใจที่เอ็ดเวิร์ดไม่ยกทำได้อย่างนั้น

เขาคำราม — เสียงแหบห้าวและหยาบกระด้าง — สีหน้าของเขาโกรธจัดดูพายุที่กำลังเกรี้ยวกราด

ก่อนที่ทุกคนจะพูดอะไรออกมา อลิซก็ยืนขึ้น

“นี่เขากำลังทำอะไรอยู่ล่ะ? หมาตัวนั้นทำอะไรลงไปจนทำให้ตารางเวลาวันนี้ทั้งวันของฉันหายไปหมดแล้ว? ฉันไม่เห็นอะไรเลย! ไม่นะ!” เธอคอนฉันด้วยสีหน้าเจ็บปวด “แล้วดูเธอสิ! เธอต้องให้ฉันสอนวิธีการใช้ตู้เสื้อผ้าของเธอแล้วล่ะ”

ไม่ว่าเจคอบกำลังทำอะไรอยู่ก็ตาม ฉันรู้สึกขอบคุณเขาขึ้นมา
ชั่วแวบหนึ่ง

แล้วจู่ๆ เอ็ดเวิร์ดก็กำมือแน่นและคำราม “เขาคุยกับชาร์ลิสแล้ว เขา
คิดว่าชาร์ลิสกำลังตามหลังเขามาอยู่ มาที่นี่ วันนี้”

อลิซหลุดคำอุทานคำหนึ่งที่ฟังดูขัดหูเมื่อเปล่งออกมาด้วยเสียงที่
ไพเราะและออกจะเรียวร้อยของเธอ จากนั้นเธอก็พุ่งปราดออกไปทาง
ประตูหลังอย่างรวดเร็วจนมองแทบไม่ทัน

“เขาบอกชาร์ลิส?” ฉันล่อล่ลลล “แต่ — เขาไม่เข้าใจหรือไง? ทำ
ลงไปได้ยังไงกันเนี่ย?” ชาร์ลิสจะรู้เรื่องของฉันหรือเรื่องของแวมไพร์ไม่ได้
เป็นอันขาด! นั่นทำให้เขาตกเป็นเป้าของการกำจัดที่แม้แต่พวกคัลเลน
ก็ช่วยเขาไม่ได้ “ไม่ละ!”

เอ็ดเวิร์ดกัดฟันพูด “เจคอบกำลังเข้ามาแล้ว”

ทางฝั่งตะวันออกไกลออกไป ฝนคงเริ่มตกแล้ว เจคอบเดินเข้า
ประตูมาพาลงสลัดผมเปียๆ ไปมาเหมือนกับสุนัขตัวหนึ่ง ปล่อน้ำให้
หยดตุงๆ ลงทั่วพรมและโซฟาสีขาวจนเกิดเป็นจุดสีเทาเล็กๆ เต็มไปหมด
พื้นของเขาขาววาววามติดกับริมฝีปากสีคล้ำ ตาดูเป็นประกายตื่นเต้น
เขาเดินด้วยท่าที่เรียว รวกับว่ากำลังฝึกเต็มที่กับการทำลายชีวิตของ
พ่อฉัน

“ว่าไง ทุกคน” เขายิ้มกว้างทักทายพวกเรา

เจียบสันทิ

ลีอาห์และเชิร์ชเร็นกายมาอยู่ข้างหลังเขาในร่างของมนุษย์—เฉพาะ
ตอนนี้ มือของพวกเขาสั่นระริกจากบรรยากาศตึงเครียดในห้องนั้น

“โรส” ฉันพูดพลางยื่นมือออกไป โดยไม่พูดอะไร โรซาลิสส่ง
เรนสเมให้ฉัน ฉันกอดเธอแนบกับหัวใจที่ไร้การเต้นของฉัน อุ้มเธอแนบ
ชิดราวกับเป็นเครื่องรางสำหรับป้องกันนิสัยใจร้อนพลุ่งพล่านของฉัน ฉัน
คงจะอุ้มเธอไว้ในอ้อมกอดจนกว่าฉันจะตัดสินใจได้แน่ว่าจะฆ่าเจคอบ
โดยใช้เหตุผลมากกว่าใช้อารมณ์โกรธ

ลูกนิ่งไม่ไหวติง คอยจับตาดูและฟัง เธอเข้าใจอะไรๆ มากแค่ไหนกันนะ?

“อีกเดี๋ยวชาร์ลียก็จะมาถึงแล้ว” เจคอบบอกฉันอย่างง่าย ๆ “แค่มาเตือนไว้ก่อนนะ ผมเดาว่าเดี๋ยวลิชก็คงไปหาแว่นกันแดดหรืออะไรสักอย่างมาให้คุณใส่ไปก่อนใช่ไหม?”

“นายเดามากเกินไปหน่อยแล้ว” ฉันพูดผ่านไรฟัน เน้นคำพูดทีละคำ ซ้ำๆ ซັดๆ “นาย — ทำ — อะไร — ลง — ไป?”

รอยยิ้มของเจคอบเจือนไป แต่เขาก็ยังดูตื่นเต้นเกินกว่าจะตอบคำถามอย่างจริงจังได้ “ยัยหิวทองกับเอ็มเม็ตต์ปลุกผมขึ้นมาเมื่อเช้านี้ คุณอยู่ได้! ใจเรื่องที่คุณจะย้ายไปอยู่อีกฟากหนึ่งของประเทศนะ อย่างกับผมจะปล่อยให้คุณไปได้อย่างนั้นละ ชาร์ลียคือปัญหาใหญ่ที่สุดที่นี่ ถูกไหม? เอาล่ะ ที่นี้เราก็กู้ปัญหาได้แล้ว”

“รู้ตัวบ้างหรือเปล่านายทำอะไรลงไป? รู้ไหมว่าทำให้เขาตกอยู่ในอันตรายแค่ไหน?”

เขาแค้นหัวเราะ “ผมไม่ได้ทำให้เขาตกอยู่ในอันตรายนี้ เว้นแต่จากคุณนั่นแหละ แต่คุณก็ควบคุมตัวเองได้ดีมีมนุษยมนานอยู่แล้วนี่ ใช่ไหม? แต่ก็ไม่ดีเท่าการอ่านใจออก ถ้าถามผมนะ ตื่นเต้นน้อยกว่ากันเยอะ”

และแล้วเอ็ดเวิร์ดก็ขยับตัว พุ่งไปที่อีกฟากของห้อง แล้วซัดเข้าที่หน้าของเจคอบ ถึงแม้ว่าเขาจะเตี้ยกว่าเจคอบอยู่เล็กน้อย แต่เจคอบก็ต้องกระโดดตัวหนีจากความกราดเกรี้ยวของเอ็ดเวิร์ดราวกับว่าเขาสูงตระหง่านกว่า

“นั่นมันเป็นแค่ทฤษฎีเท่านั้นเองนะ ให้อีหมาเป็นทาง” เขาชูคำราม “แกคิดว่าเราควรจะทดลองกับชาร์ลียันรึ? เคยคิดบ้างไหมว่าแกจะทำให้เบลล่าต้องทรมานทางกายมากแค่ไหน? ถึงเธอจะทนได้ก็เถอะ? หรือเคยคิดบ้างไหมถึงความเสียใจที่จะเกิดขึ้นในกรณีที่เราเกิดทนไม่ได้ขึ้นมา? สิ่งที่เกิดกับเบลล่าคงไม่ใช่ธุระกงการอะไรของแกอีกต่อไปแล้วละ กระมัง!” เขากระแทกเสียงตรงคำสุดท้าย

เรนสเมทาบนิ้วลงบนแก้มของฉันอย่างร้อนรน ความกังวลปรากฏ
ในความคิดของเธอ

ในที่สุด คำพูดของเอ็ดเวิร์ดก็บาดลึกเข้าสู่ใจที่กำลังลึงโลดอย่าง
ประหลาดของเจคอบ ริมฝีปากของเขาโค้งตกลง “เบลล่าจะต้องเจ็บปวด
รี?”

“ก็เหมือนแกเอาเตารีดร้อนๆ ยัดเข้าไปในคอของเธอนั่นแหละ!”

ฉันผงะเมื่อจดจำได้ถึงกลิ่นเลือดของมนุษย์

“ฉันไม่ยกู้” เจคอบกระซิบ

“บางทีแกน่าจะถามก่อนนะ” เอ็ดเวิร์ดคำรามผ่านไรฟัน

“นายก็น่าจะห้ามฉันไว้”

“แกเองนั่นแหละที่ควรจะหยุด — ”

“นี่ไม่ใช่เรื่องของฉัน” ฉันขัดขึ้น ยืนนิ่งพรางอุ้มเรนสเมไว้ด้วย
จิตใจที่มั่นคง “นี่เป็นเรื่องของชาร์ลีสต่างหาก เจคอบ นายทำให้เขาตกอยู่
ในอันตรายแบบนี้ได้อย่างไร? คิดบ้างไหมว่าเขาอาจตายหรือกลายเป็น
แวมไพร์ไปชั่วชีวิตเลยก็ได้?” เสียงของฉันสั่นสะท้านด้วยน้ำตาที่ไม่อาจ
จะไหลอาบแก้มได้อีกต่อไปแล้ว

เจคอบยังคงเป็นทุกข์กับคำกล่าวหาของเอ็ดเวิร์ด แต่เขากลับไม่
รู้สึกอะไรกับสิ่งที่ฉันพูดเลย “ใจเย็นก่อน เบลล่า ผมยังไม่ได้บอกสิ่งที่คุณ
ไม่คิดจะบอกเขาหรอกนะ”

“แต่เขากำลังมาที่นั่นะ!”

“ใช่ นั่นแหละคิดเอาไว้ ก็แล้วแผนของคุณไม่ใช่การปล่อยให้เขา
สรุปเอาเองผิดๆ หรือกรี้? ผมคิดว่าผมเป็นตัวล่อให้เขาเบนความสนใจ
ไปได้ดีออกจะตาย ถ้าคุณถามผมนะ”

นิ้วของฉันกางออกห่างจากเรนสเม แล้วฉันก็กำหมัดกลับเข้ามา
อย่างแน่นหนาอีกครั้ง “พูดมาตรงๆ เลย เจคอบ ฉันชักจะทนไม่ไหวแล้ว
นะ”

“ผมไม่ได้บอกอะไรเขาเรื่องคุณเลย เบลล่า ก็ไม่เชิงนะ ผมแค่เล่า

เรื่องของผมนะ ให้เขาฟัง เออ ไม่สิ ใช้คำว่า แสดงให้ดู น่าจะเหมาะสมนะ”

“เขาแปลงร่างต่อหน้าชาร์ลิส” เอ็ดเวิร์ดขุ่นเคือง

ฉันทกระซิบ “นายทำอะไรนะ?”

“เขาเป็นคนกล้ามากนะ พอๆ กับคุณเลยล่ะ ไม่ได้เป็นลมหรืออ้วกออกมา ไม่มีเลย ต้องบอกว่าผมประทับใจเลยล่ะ คุณน่าจะได้เห็นหน้าเขาตอนที่ผมเริ่มลงมือถอดเสื้อผ้าออกนะ สุดยอดเยี่ยมจริงๆ” เจคอบหัวเราะหึๆ

“นายมัน...ไ้อ้ปัญญาอ่อน! นายอาจทำให้เขาหัวใจวายได้นะ!”

“ชาร์ลิสไม่เป็นไรหรอกน่า เขาแกร่งออก ถ้าคุณลองคิดดูสักนาที คุณจะรู้ว่านี่ผมกำลังช่วยคุณอยู่นะเนี่ย”

“นายมีครึ่งของนาที่นั่น เจคอบ” เสียงของฉันทราบเรียบและแข็งกระด้าง “นายมีเวลาสามสิบวินาทีเพื่อจะเล่าให้ฉันทึ่งทุกคำก่อนที่จะฉันทจะส่งเรนเนตมาให้โรชาลิสแล้วเด็ดหัวนายออกซะ ครึ่งนี้เชิธก็ห้ามฉันทไม่ได้หรอก”

“โหย นี่ เบลล์ คุณไม่เคยทำอะไรเวอร์ๆ ขนาดนี้มาก่อนเลยนะ นี่มันเป็นวิสัยของแวมไพร์ ไซหรือเปล่าละนี่?”

“ยี่สิบหกวินาที”

เจคอบกลอกตาอย่างอ่อนใจแล้วทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวที่อยู่ใกล้ๆ ฟุ้งของเขาย้ายตำแหน่งการยืนมาชนาบนอยู่ข้างๆ เขาด้วยท่าทางไม่สบายใจผิดกับเจคอบ ลีอาห์จ้องฉันทเขม็ง แยกเขี้ยวเล็กน้อย

“เมื่อเช้านี้ผมไปหาชาร์ลิสที่บ้านแล้วชวนเขาออกมาเดินเล่น ตอนแรกเขากังๆ แต่พอผมบอกเขาว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับคุณ และคุณกลับมาแล้ว เขาก็ตามผมออกไปในป่า ผมบอกเขาว่าคุณไม่ได้ป่วยอีกต่อไปแล้ว และอาจจะมီးอะไรที่แปลกๆ อยู่บ้าง แต่ก็ต้องถือว่าดี เขากำลังจะออกมาหาคุณ แต่ผมบอกว่าคุณต้องให้เขาดูอะไรบางอย่างก่อน แล้วผมก็แปลงร่างเลย” เจคอบยกไหล่

ฉันรู้สึกว่่าพื้นของตนเองกำลังบดขยี้เข้าหากัน “เลามาให้หมด
ทุกคำ เจ้าสัตว์ประหลาด”

“อ้าว ก็คุณบอกว่าผมมีเวลาแค่สามสิบวินาทีไง -- อะ ก็ได้ๆ”
สีหน้าของฉันทงทำให้เขาเชื่อว่าฉันไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะมาล้อเล่น “ดู
ก่อนนะ...ผมแปลงร่างกลับ แล้วก็แต่งตัวใส่เสื้อผ้า จากนั้นเขาก็เริ่ม
หายใจอีกครั้ง แล้วผมก็พูดขึ้นประมาณว่า ‘ชาร์ลี คุณไม่ได้อยู่ในโลกที่
คุณคิดว่าคุณอยู่หรอกระยะ ชาวดีก็คือ ไม่มีอะไรในโลกใบนั้นเปลี่ยน
แปลงเลย -- นอกจากว่าตอนนี้คุณก็รู้แล้ว ชีวิตก็ยังดำเนินต่อไปเหมือนที่
เคยเป็นมา เอาละ คุณจะกลับไปแก่งลังทำเป็นว่าคุณไม่เชื่อเรื่องพวกนี้
เลยก็ได้’

“เขาใช้เวลาอยู่เป็นนาทีกว่าจะตั้งสติได้ แล้วเขาก็อยากรู้ว่าเกิด
อะไรขึ้นกับคุณจริงๆ กันแน่ -- ใจ่เรื่องโรคที่ไม่ค่อยมีใครเป็นกันนะ ผม
บอกเขาว่าที่ผ่านมากคุณไม่สบาย แต่ตอนนี้คุณสบายดีแล้ว -- เรื่องมัน
ก็มีอยู่แค่ว่า คุณจะต้องเปลี่ยนไปบ้างนิดหน่อยช่วงที่กำลังฟื้นตัวนะ เขา
อยากรู้ว่าคำว่า ‘เปลี่ยน’ ของผมหมายความว่ายังงัยกันแน่ ผมก็เลยบอก
เขาไปว่า ตอนนี้คุณดูเหมือนเอสเมมากกว่าดูเหมือนเรเน่”

เอ็ดเวิร์ดทำเสียงขู่ในขณะที่ฉันจ้องด้วยความสยดสยอง นี่มันยิ่ง
อันตรายขึ้นทุกทีแล้ว

“สองสามนาทีต่อมาเขาก็ถามผม -- เสียงเบามาก -- ว่าคุณกลายเป็น
สัตว์ไปด้วยรีเปล่า? แล้วผมก็บอกว่า ‘เธออยากเป็นอย่างนั้นจะตาย
ไป!’” เจคอบหัวเราะหึๆ

โรซาลีทำเสียงขยะเขยง

“ผมเริ่มเล่าเรื่องมนุษย์หมาป่าให้เขาฟังมากขึ้น แต่ผมยังไม่ทัน
จะได้พูดคำนั้นออกมา -- ชาร์ลียั้ดดับทและบอกว่า เขา ‘ขอไม่รู้ว่า
ยะเอียดจะดีกว่า’ แล้วเขาก็ซักว่าคุณรู้หรือเปล่าว่าจะต้องเจอกับอะไร
เมื่อคุณแต่งงานกับเอ็ดเวิร์ดแล้ว ผมเลยบอกไปว่า ‘แน่นอนอะ เธอรู้มา
หลายปีแล้ว ตั้งแต่เธอมาอยู่ที่ฟอร์คส์เลยละ’ เขาไม่ค่อยชอบเรื่องนั้น

มากๆ เลย ผมก็เลยปล่อยให้เขาไว้วางใจจนพอใจ แล้วพอสงบลงได้ เขาก็อยากทำอยู่สองเรื่อง เขาอยากเจอคุณ ผมก็เลยบอกว่าให้ผมได้ล่วงหน้ามาอธิบายก่อนจะดีกว่า”

ฉันสูดหายใจเข้าลึกๆ “แล้วอีกเรื่องที่เขาอยากทำอะไร?”

เจคอบยิ้ม “คุณต้องชอบแน่ๆ คำขอหลักๆ ของเขาคือ ขอให้เขาได้รับรู้เรื่องพวกนี้ทั้งหมดให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถ้ามันไม่ได้สำคัญถึงขนาดที่จะต้องรู้ละก็ ไม่ต้องเล่าจะดีกว่า รู้เท่าที่ควรรู้ แค่นั้นก็พอแล้ว”

ฉันรู้สึกผ่อนคลายเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่เจคอบเดินเข้ามา “เรื่องนั้นฉันจัดการได้”

“นอกจากนั้นแล้ว เขาก็จะแกล้งๆ ทำเป็นว่าทุกอย่างเป็นปกติดี ไม่มีอะไรเกิดขึ้น” รอยยิ้มของเจคอบเปลี่ยนไปเป็นรอยยิ้มกวนๆ เขาต้องคิดแน่เลยว่าตอนนี้ฉันน่าจะเริ่มรู้สึกสำนึกในบุญคุณของเขาขึ้นมาบ้างแล้ว

“แล้วนายบอกเขาเรื่องเรนสเมวายังไง?” ฉันพยายามจะรักษาความเฉียบขาดในน้ำเสียงของฉันเอาไว้เพื่อสู้กับความรู้สึกตื้นตันที่ผุดขึ้นมาอย่างไม่เต็มใจเท่าใดนัก มันยังไม่ถึงเวลาเลย เรื่องนี้ยังมีหลายอย่างที่ไม่ถูกต้องอยู่ดี ถึงแม้การเข้าแทรกแซงของเจคอบจะทำให้ชาร์ลีสมีปฏิริยาตอบสนองดีกว่าที่ฉันคาดหวังไว้ก็ตามเถอะ...

“โอ้ ช่าย... ผมบอกเขาไปว่าตอนนี้คุณกับเอ็ดเวิร์ดได้รับมรดกเป็นปากเล็กๆ คู่หนึ่งเอาไว้เลี้ยงดู” เขามองมาทางเอ็ดเวิร์ด “เธอเป็นเด็กกำพร้าที่มีนายเป็นผู้ปกครอง --- เหมือนบรูซ เวย์น กับดิก เกรย์สัน” เจคอบหัวเราะดังพรีด “ฉันว่านายคงไม่ว่าที่ฉันโกหก มันเป็นส่วนหนึ่งของเกมนี้อยู่แล้ว ไซ้ไหมล่ะ?” เอ็ดเวิร์ดไม่ได้ตอบได้ เจคอบเลยพูดต่อ “ชาร์ลีส่ะเลยจุดซื้อหมาเยอะแล้ว แต่เขาถามว่าคุณจะอุปการะเลี้ยงดูเธอหรือเปล่า ‘เหมือนลูกสาว? แล้วฉันก็เป็นเหมือนคุณตาเนี่ยนะ?’ นี่แหละคือคำพูดของเขา ผมบอกไปว่าไซ้ ‘ยินดีด้วยซะ คุณตา’ อะไรทำนองนั้น เขายังยิ้มออกมานิดนึงด้วยนะ”

ความรู้สึกปวดร้าวราวกับจะร้องไห้ของฉันทกลับมาอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ไม่ใช่เพราะความกลัวหรือความทุกข์ใจ ชาร์ลีนะหรือถึงกับยืมให้แกความคิดที่จะเป็นคุณตา? ชาร์ลิสจะได้พบกับเรนสมะหรือ?

“แต่เธอเปลี่ยนแปลงเร็วมาก” ฉันทกระซิบ

“ผมบอกเขาไปว่าเธอพิเศษกว่าเราทุกคนรวมกัน” เจตอบพูดด้วยเสียงที่อ่อนโยน เขาลุกเดินขึ้นมาหาฉันท พลังโบกมือไล่ลือฮาห์กับเซธที่เตรียมจะเดินตามมาด้วย เรนสมะเอื้อมมือไปหาเขาแต่ฉันทอดเธอไว้แน่นกับตัว “ผมบอกเขาว่า ‘เชื่อผม คุณไม่อยากรู้หรอก แต่ถ้าคุณไม่สนใจส่วนที่มันแปลกๆ ไปบ้างละก็ คุณจะรู้สึกทั้งเลยทีเดียว เรนสมะเป็นคนที่มีหัตถ์จรรยที่สุดในโลกแล้วละ’ แล้วผมก็บอกเขาว่า ถ้าเขารับมือกับเรื่องนี้ไหว พวกคุณทุกคนก็จะอยู่ด้วยได้อีกสักพัก แล้วเขาก็จะมีโอกาสได้รู้จักเรนสมะเอง แต่ถ้ามันมากเกินไปสำหรับเขา พวกคุณก็จะจากไป เขาเลยพูดว่าตราบไคที่ไม่มีใครมายัดเยียดข้อมูลให้เขามากเกินไป เขาก็จะยอมทำตามนั้น”

เจตอบจ้องฉันทพลังยืมเล็กน้อยและรอ

“ฉันทคงจะไม่พูดขอบคุณหรอกนะ” ฉันทบอกเขา “ยังไงนายก็ยังทำให้ชาร์ลิสต้องเสี่ยงมากอยู่ดี”

“ผมเสียใจที่ทำให้คุณต้องเจ็บปวด ผมไม่รู้ว่ามันจะเป็นแบบนี้เบลล่า ตอนนี้อย่างทุกอย่างเปลี่ยนไปแล้วระหว่างเราสองคน แต่คุณจะยังคงเป็นเพื่อนรักของผมตลอดไป และผมก็จะรักคุณตลอดไปด้วย แต่ตอนนี้ผมจะรักคุณในแบบที่ถูกที่ควรเสียที ในที่สุดความสมดุลงก็เกิดขึ้น เราทั้งคู่ต่างก็มีคนที่เราขาดไม่ได้แล้ว”

เขายิ้มกว้างตามสไตล์เจตอบ “เรายังเป็นเพื่อนกันใช่ไหม?”

ด้วยความอดทนมากที่สุดเท่าที่ฉันทจะทนได้ ฉันทผีนย้มกลับไป ---
นิดๆ

เขายื่นมือออกมาราวกับจะเป็นข้อเสนอ

ฉันทสูดลมหายใจเข้าลึกๆ หนึ่งครั้ง เปลี่ยนเป็นอุ้มเรนสมะไว้ด้วย

แขนข้างเดียว ฉันยื่นมือซ้ายออกไปแตะมือกับเขา --- เขาไม่แม้แต่จะ
สะตึงกับมืออันเย็นเฉียบของฉันด้วยซ้ำ “ถ้าฉันไม่ฆ่าชาร์ลส์เสียก่อนใน
คืนนี้ ฉันก็อาจจะยกโทษให้นายได้”

“เมื่อคุณไม่ฆ่าชาร์ลส์ในคืนนี้ คุณก็จะเป็นหนี้บุญคุณผมอยู่โขเลย”

ฉันกลอกตาอย่างอ่อนใจ

เขายื่นมืออีกข้างออกมาหาเรเนสเม แต่ครั้งนี้เป็นการร้องขอ “ขอ
ผม?”

“ที่จริงฉันอุ้มลูกไว้เพื่อที่มือจะได้ไม่ว่างไปนานายนะ เจคอบ ไว้
ก่อนแล้วกัน”

เขาถอนหายใจแต่ก็ไม่ได้ยั้วฉันต่อ จลลาดใช้ได้

อลิซวิ่งเข้าประตูมาด้วยสีหน้าท่าทางโกรธเอาเรื่อง ในมือถือข้าวของ
เต็มไปหมด

“นาย นาย และเธอ” เธอเรียกเสียงห้วน สายตาจ้องมองไปที่
บรรดามนุษย์หมาป่า “ถ้านายจะยังอยู่ที่นี้ละก็ ไปอยู่ที่มุมห้องโน้นและ
สัญญาว่าจะอยู่ตรงนั้นไปอีกสักพักก่อนเลย ฉันต้องได้เห็น เบลล่า เธอ
ควรจะส่งลูกให้เขาไปด้วยนะ ยังไงเธอก็ต้องทำให้มือว่างเอาไว้ก่อนอยู่
แล้ว”

เจคอบยิ้มกว้างอย่างมีชัย

ความกลัวชนิดเข้มข้นพลุ่งพล่านอยู่ภายในท้องของฉัน ขณะที่
ความหนักหนาสาหัสของสิ่งที่ฉันกำลังจะลงมือทำได้ตาโถมเข้าใส่ ฉัน
กำลังจะจับพ่อที่เป็นมนุษย์ของฉันมาเป็นหนูทดลองเสี่ยงกับความ
สามารถในการควบคุมตัวเองที่ยังคงเป็นปัญหาของฉัน เหมือนพ่อฉัน
เป็นหนูทดลอง คำพูดของเอ็ดเวิร์ดก่อนหน้านี้ดังก้องขึ้นในหูฉันอีกครั้ง

เคยคิดบ้างไหมว่าแกจะทำให้เบลล่าต้องทรมานทางกายมากแค่ไหน?
ถึงเธอจะทนได้ก็เถอะ? หรือเคยคิดบ้างไหมถึงความเสียใจที่จะเกิด
ขึ้นในกรณีที่เธอเกิดทนไม่ได้ขึ้นมา?

ฉันไม่อาจจะนึกภาพความเจ็บปวดที่จะตามมาหากว่าฉันพลาด

พลั้งไป ลมหายใจของฉันเริ่มเปลี่ยนเป็นหอบระรัว

“พาเธอไป” ฉันกระซิบ เลื่อนตัวเรเนสเมให้เข้าไปอยู่ในวงแขน
เจคอบ

เขาผงกหัว หน้าผากย่นแสดงความกังวล เขาให้สัญญาณกับคนอื่น ๆ แล้วพวกเขาก็ย้ายไปยังมุมไกลสุดของห้อง เชอร์และเจคหลุดตัวลง
นั่งบนพื้นทันที แต่ลืออาห์กลับส่ายหัวและทำปากเบี้ยว

“จะอนุญาตให้ฉันไปได้ไหม?” เธอถามอย่างอึดอัดใจ เธอดูไม่
สบายตัวเลยในร่างของมนุษย์ ในชุดเสื้อยืดสกปรกและกางเกงผ้าฝ้าย
ขาสั้น ตัวเดียวกับที่เธอสวมในวันที่เธอกรีดใส่ฉันเมื่อวันก่อน ผมสั้นของ
เธอต้งขึ้นเป็นกระจุกๆ และมือของเธอก็ยังสั่นไม่หาย

“แน่นอน” เจคพูด

“อยู่ทางทิศตะวันออกไว้นะ จะได้ไม่ขวางทางชาร์ลี” อลิซเสริม
ลืออาห์ไม่ได้มองไปที่อลิซเลย เธอหลบหายไปทางประตูหลังและ
กระแทกเท้าอย่างขุ่นเคืองเข้าไปในพุ่มไม้เพื่อแปลงร่าง

เอ็ดเวิร์ดกลับมาอยู่ข้างๆ ฉันพลางลูบไล้ใบหน้าฉัน “คุณทำได้ ผม
รู้ว่าคุณทำได้ ผมจะช่วยคุณ เราทุกคนจะช่วยคุณ”

ฉันมองตาเอ็ดเวิร์ดด้วยความตระหนก เขาจะแข็งแกร่งพอที่จะหยุด
ฉันได้ละหรือถ้าฉันทำอะไรพลาดไป?

“ถ้าผมไม่เชื่อว่าคุณรับมือได้ วันนี้ ตอนนี้เราคงจะหายตัวไปจาก
ที่นี่กันหมดแล้ว แต่คุณทำได้ แล้วคุณก็จะมีความสุขมากกว่า ถ้าคุณ
สามารถมีชาร์ลีเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของคุณด้วย”

ฉันพยายามจะผ่อนลมหายใจให้ช้าลง

อลิซยื่นมือออกมา มีกล่องสี่เหลี่ยมเล็กๆ อยู่บนฝ่ามือของเธอ “มันจะ
ทำให้เธอเคืองตา --- ใส่แล้วไม่เจ็บ แต่จะทำให้เธอเห็นได้ไม่ชัด นำ
ร่ำคาญอยู่หรอก แล้วก็ไม่ใช่กับสีตาเดิมของเธอด้วย แต่ก็ยังดีกว่าตา
เป็นสีแดงแจ๋เลย ใช่ไหม?”

เธอโยนกล่องคอนแทคเลนส์ขึ้นสู่อากาศแล้วฉันก็รับมันไว้

“นี่เธอเตรียม —”

“ตั้งแต่ก่อนเธอจะไปอันนี่มูนแล้ว ฉันเตรียมหลายๆ ทางเผื่อสิ่งนี้อาจเกิดขึ้นได้ในอนาคต”

ฉันพยักหน้าและเปิดกล่องนั้นออก ฉันไม่เคยใส่คอนแทคเลนส์มาก่อน แต่คงไม่ยากมากนัก

ฉันหยิบแผ่นกลมสีน้ำตาลอันเล็กๆ ขึ้นมาแล้วกดด้านที่เว้าลงไปให้แนบกับลูกตาของฉัน

ฉันกะพริบตา และจู่ๆ ก็มีแผ่นฟิล์มบางๆ ครอบคลุมการมองเห็นของฉัน แน่ละ ฉันสามารถมองเห็นทะลุมันได้ แต่ยังเห็นชัดไปถึงพื้นผิวของมันเป็นด้วย สายตาของฉันเอาแต่จับจ้องไปที่ส่วนที่มีรอยขีดข่วนเล็กๆ และบิดงอที่ปรากฏอยู่ตรงหน้านั้น

“เห็นแล้วละว่าเธอหมายถึงอะไร” ฉันพิมพ์ขณะที่กำลังใส่คอนแทคเลนส์อีกข้าง คราวนี้ฉันพยายามไม่กะพริบตา ดวงตาของฉันแสดงอาการต่อต้านวัตถุแปลกปลอมโดยอัตโนมัติ

“ฉันดูเป็นยังไงบ้าง?”

เอ็ดเวิร์ดยิ้ม “ต้องสวยมากอยู่แล้ว —”

“เออ เออ ไช้ ไช้ เธอสวยเสมอแหละ” อลิซสรุปความคิดในใจของเธออย่างอดรันทดไม่ได้ “มันดูดีกว่าสีแดงนะ แต่นั่นเป็นคำชมที่ดีที่สุดของฉันแล้วนะ ดูออกสีน้ำตาลดำๆ สีตาเดิมของเธอสวยกว่านี้มาก แต่ต้องจำไว้อย่างหนึ่งนะ ว่ามันจะไม่คงอยู่ตลอดไป — พิษในตาของเธอจะทำให้คอนแทคเลนส์ละลายไปภายในไม่กี่ชั่วโมง ถ้าชาร์ลียืนนานกว่านั้น เธอก็จะต้องรีบขอตัวแล้วออกมาใส่คอนแทคเลนส์คู่ใหม่เสีย ซึ่งก็เป็นความคิดที่ดีเหมือนกัน เพราะมนุษย์ต้องมีเวลาที่ยากเข้าห้องน้ำนี่นะ” เธอส่ายหัว “เอสม ช่วยบอกเคล็ดลับการทำตัวให้เหมือนมนุษย์หน่อยสิคะ หนูจะเอาคอนแทคเลนส์ไปเก็บไว้ในห้องน้ำก่อน”

“ฉันมีเวลาแค่ไหน?”

“ชาร์ลียะมาถึงในห้านาทีนี้ ทำตัวสบายๆ”

เอสเมพยักหน้าและเดินมาจูงมือฉัน “หลักๆ ก็คือยานั่งนิ่งจนเกินไปหรือเคลื่อนไหวเร็วเกินไปนะจ๊ะ” เธอบอกฉัน

“นั่งลงถ้าเขานั่ง” เอ็มเม็ตต์พูดแทรก “พวกมนุษย์ไม่ชอบยืนไปเรื่อย ๆ หรือก”

“แล้วก็กวาดตาไปรอบๆ ทุกสามสิบวินาทีด้วย” แจสเปอร์เสริม “มนุษย์ไม่มองอะไรนานจนเกินไป”

“ไขว่ห้างสักห้านาทีแล้วก็เปลี่ยนไปไขว่ขาอีกสักห้านาทีนะ” โรซาลีบอก

ฉันพยักหน้าหนึ่งครั้งต่อหนึ่งคำแนะนำ ฉันสังเกตเห็นแล้วว่าพวกเขาทำท่าเหล่านี้เมื่อวาน ฉันคิดว่าฉันน่าจะเลียนแบบได้ไม่ยาก

“แล้วก็จะพริบตาอย่างน้อยสามครั้งต่อนาที” เอ็มเม็ตต์พูด เขาทำหน้าบึ้ง จากนั้นก็พุ่งไปที่รีโมตทีวีซึ่งวางอยู่ที่ปลายโต๊ะ เขาเปลี่ยนไปที่ช่องการแข่งขันฟุตบอลระดับมหาวิทยาลัยแล้วก็พยักพยักกับตัวเอง

“ขยับมือด้วยนะ เขามือสางผมหรือไม่ก็แสวงทำเป็นเกาอะไรสักอย่าง” แจสเปอร์บอก

“ฉันพูดว่า เอสเม ใจ” อลิซบนในขณะที่ยกกลับมา “ขึ้นให้พวกเธอสอน เดียวเบลล่าก็ได้จำลองความรู้ตายกันพอดี”

“ไม่ ฉันคิดว่าฉันเข้าใจหมดแล้วนะ” ฉันบอก “นั่งมองไปรอบๆ กะพริบตาแล้วก็อย่าไม่สุข”

“ใช่แล้วจ๊ะ” เอสเมชมเชย เธออดไหล่ฉัน

แจสเปอร์โน้มหน้า “เธอจะต้องกลั้นหายใจไว้ให้ได้นานที่สุด แต่เธอต้องขยับหัวไหล่บ้างเพื่อจะได้ดูเหมือนเธอกำลังหายใจอยู่นะ”

ฉันหายใจเข้าครั้งหนึ่งแล้วก็พยักหน้าอีก

เอ็ดเวิร์ดกอดไหล่ฉันอีกด้านที่ว่างอยู่ “คุณทำได้” เขาย้ำ กระซิบคำพูดให้กำลังใจอยู่ที่ข้างหูฉัน

“อีกสองนาที” อลิซบอก “ก่อนอื่นเธอน่าจะไปนั่งที่โซฟา ก่อนหน้านั้นเธอเป็นคนป่วยนะ แบบนี้เขาจะได้ไม่เห็นเธอขยับตัวตั้งแต่แรก”

อลิซดึงฉันไปที่โซฟา ฉันพยายามจะเคลื่อนไหวช้าๆ ให้แข่งขานุ่มง่ามมากขึ้น เธอกลอกตาอย่างอ่อนใจ ฉันคงทำได้ไม่ดีแน่ๆ

“เจคอบ ฉันต้องการเรนสเม” ฉันบอก

เจคอบนินหัวน้ำและไม่ขยับเขยื้อน

อลิซส่ายหัว “เบลล่า นั้นไม่ได้ช่วยให้ฉันเห็นอะไรหรอกนะ”

“แต่ฉันต้องการเธอ ลูกทำให้ฉันสงบลงได้” น้ำเสียงของฉันเจือแววตื่นตระหนกอย่างไม่ปิดบัง

“ก็ได้” อลิซตรง “อุ้มเธอให้สิ่งที่สุดท้ายที่จะทำได้และฉันจะพยายามดูรอบๆ เธอ” เธอถอนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน รวากับว่าเธอถูกขอให้ทำงานล่วงเวลาในวันหยุด เจคอบเองก็ถอนหายใจเช่นกัน แต่ก็ส่งเรนสเมมาให้ฉัน จากนั้นก็ถอยกลับไปอย่างรวดเร็วเพราะถูกอลิซถลึงตาใส่

เอ็ดเวิร์ดนั่งข้างฉันและเอามือโอบเรนสเมและฉันไว้ เขาชะเงวไปดูเรนสเมด้วยสายตาดูจริงจัง

“เรนสเม มีคนพิเศษกำลังจะมาหาลูกกับแม่แน่ะ” เขาพูดด้วยเสียงที่เอาจริงเอาจัง รวากับว่าเขาคาดหวังให้เธอเข้าใจทุกคำพูด เธอ หรือว่าเธอจะเข้าใจ? เธอมองตอบเขาด้วยดวงตาที่เป็นประกายและเคร่งเครียด “แต่เขาไม่เหมือนพวกเรา หรือเหมือนเจคอบนะ เราต้องระวังกับเขาให้มากๆ ลูกไม่ควรเล่าอะไรให้เขาฟังอย่างที่ลูกบอกพ่อกับแม่ รู้ไหม?”

เรนสเมจับหน้าเขา

“ใช่แล้ว” เขาบอก “แล้วเขาก็จะทำให้ลูกกระหายด้วย แต่ลูกต้องไม่ไปก่ดเขา เพราะเขาจะไม่หายเหมือนเจคอบนะลูก”

“ลูกเข้าใจคุณไหม?” ฉันกระซิบ

“เธอเข้าใจครับ ลูกจะระวัง ใช่ไหม? เรนสเม ลูกจะช่วยพ่อกับแม่ใช่ไหมจ๊ะ?”

เรนสเมแตะเขาอีกครั้ง

“ไม่จ๊ะ พ่อไม่ว่าอะไรหรอก ถ้าลูกก่ดเจคอบ ไม่เป็นไร”

เจคอบหัวเราะหึๆ

“บางทีนายน่าจะไปเสียให้พ้นๆ นะ เจคอบ” เอ็ดเวิร์ดพูดอย่างเย็นชาพลางจ้องไปที่เขา เอ็ดเวิร์ดยังไม่ยกโทษให้เจคอบเพราะเขารู้ว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นตอนนี้ ฉันก็ต้องเสียใจอยู่ดี แต่ฉันยอมที่จะถูกแผดเผาอย่างมีความสุข ถ้านั่นเป็นเรื่องแย่ที่สุดที่ฉันจะต้องเผชิญในคืนนี้

“ฉันบอกชาร์ลีสว่าฉันจะอยู่ที่นี้” เจคอบบอก “เขายากได้กำลังใจ”

“กำลังใจนั้นหรือ?” เอ็ดเวิร์ดเยาะ “เท่าที่ชาร์ลีสรู้ นายคือสัตว์ประหลาดที่น่ารังเกียจที่สุดในบรรดาพวกเราทั้งหมด”

“น่ารังเกียจหรือ?” เจคอบท้วง แล้วเขาก็หัวเราะเบาๆ กับตัวเอง

ฉันได้ยินเสียงล้อรถเลี้ยวออกมาจากทางหลวงจนมาถึงถนนหน้าบ้านคัลเลนอย่างเงียบๆ แล้วฉันก็หายใจขัดอีกครั้ง หัวใจของฉันควรจะเต้นโครมคราม มันทำให้ฉันกังวลว่าร่างกายของฉันจะมีปฏิกิริยาตอบสนองไม่ถูกต้อง

ฉันจดจ่ออยู่กับเสียงหัวใจเต้นอย่างสม่ำเสมอของเรเนสมเพื่อทำให้ตัวเองสงบลง มันได้ผลค่อนข้างรวดเร็วทีเดียว

“ทำได้ดีมาก เบลล่า” แจสเปอร์กระซิบชม

เอ็ดเวิร์ดกอดไหล่ฉันแน่นขึ้น

“แนใจนะ?” ฉันถามเขา

“แนใจสิ คุณทำอะไรก็ได้ ทั้งนั้นล่ะครับ” เขายิ้มและจูบฉัน

ไม่เชิงว่าเป็นการจูบเบาๆ ที่ริมฝีปาก และสัญชาตญาณแวมไพร์อันดิบเถื่อนทำให้ฉันลืมหูลืมตาอีกครั้ง ริมฝีปากของเอ็ดเวิร์ดเป็นเหมือนสารเสพติดที่ฉีดเข้าสู่ระบบประสาทของฉัน เมื่อได้แล้วก็มีแต่จะต้องการอีกว่าไป ต้องใช้สมาธิทั้งหมดเพื่อที่จะจำเด็กทารกในอ้อมแขนของฉันได้

แจสเปอร์รู้สึกถึงอารมณ์ของฉันที่เปลี่ยนไป “เอ่อ เอ็ดเวิร์ด ตอนนี้ นายไม่ควรทำให้เธอเซแบบนั้นนะ เธอต้องมีสมาธิ”

เอ็ดเวิร์ดขยับออกห่าง “โอ๊ะ” เขาอุทาน

ฉันหัวเราะ นั่นแหละเป็นคำพูดของฉันเลย นับตั้งแต่จูบครั้งแรก

ของเรา

“ไว้ก่อน” ฉันบอก ความรู้สึกรอคอยทำให้ท้องของฉันขดจนเป็นลูกบอลไปแล้ว

“สมาธิ เบลล่า” แจสเปอร์เร่ง

“ได้” ฉันทิ้งความรู้สึกสิ้นสะท้านนั้นออกไป ชาร์ลีเป็นสิ่งสำคัญที่สุดตอนนี้ วันนี้ต้องปกป้องชาร์ลีให้ปลอดภัย เราคงจะมีเวลาทั้งคืน...

“เบลล่า”

“โทษที่ แจสเปอร์”

เอ็มเม็ตต์หัวเราะ

เสียงรถของชาร์ลีแล่นเข้ามาใกล้มากขึ้นทุกที วินาทีที่ความกระตือรือร้นผ่านไป ทุกคนนิ่ง ฉันนั่งไขว่ห้างและฝึกกะพริบตา

รถมาจอดหนึ่งที่หน้าบ้านโดยยังไม่ได้ดับเครื่องอยู่ราวสองสามวินาที ฉันสงสัยว่าชาร์ลีจะตื่นเต้นเหมือนฉันบ้างไหม จากนั้นเครื่องยนต์ก็ดับไป เสียงประตูปิด เสียงก๊วบนพื้นสนามหญ้าสามก้าว จากนั้นก็เสียงก๊วอีกแปดก๊วบนบันไดไม้ อีกสี่ก๊วบนเฉลียงที่กว้างกว่า จากนั้นก็เงียบ ชาร์ลีสุดลมหายใจลึกๆ สองครั้ง

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

ฉันสุดลมหายใจเข้าอีกครั้งและนี่อาจจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ทำได้ เรนสมอยู่ในอ้อมแขนซ่อนใบหน้าของเธอไว้กับผมของฉัน

คาร์โลสไปเปิดประตู สีหน้าของเขาเปลี่ยนจากเคร่งเครียดมาเป็นความยินดีในพริบตาพร้อมกับเปลี่ยนช่องทีวี

“สวัสดี ชาร์ลี” เขาทักทาย พลังการทำซ้ำชัดเจนได้อย่างพอเหมาะพอควร

ก็เพราะอันที่จริงเราควรจะอยู่ที่กองควบคุมโรคในแอตแลนต้า ไม่ใช่หอรกหรือ ชาร์ลีรู้ว่าเขาถูกหลอกเข้าเต็มเปา

“ไ้ คาร์โลส” ชาร์ลีทักทายเขาอย่างผินๆ “เบลล่าอยู่ที่ไหน?”

“อยู่ที่นี่ค่ะ พ่อ”

ไอ้ย ตายละ! เสียงของฉันทื่นไปก้นด แกมฉันทล้นหายใจต่อไป
ไม่ไหวแล้ว ฉันทสุดหายใจเข้าไปอีกเฮือกใหญ่ นึกดีใจที่กลิ่นของชาร์ลียัง
ไม่กระจายเข้ามาในห้อง

สีหน้าว่างเปล่าของชาร์ลียบอกฉันทว่าเสียงของฉันทแปลกไปแค่ไหน
ดวงตาของเขาเบิกกว้างและจ้องมาที่ฉันท

ฉันทอ่านอารมณ์ของเขาที่แสดงออกมาทางสีหน้า

ตกใจ ไม่เชื่อ เจ็บปวด สูญเสีย พ่ายแพ้ โกรธ สงสัย เจ็บปวด
ยิ่งกว่า

ฉันทกัดริมฝีปาก รู้สึกแปลกๆ อยู่ไม่น้อย ฟันชุดใหม่ที่ขบลงบน
ริมฝีปากแข็งดุจหินอ่อนของฉันทแหลมคมกว่าฟันและริมฝีปากอันอ่อนนุ่ม
เมื่อตอนเป็นมนุษย์มาก

“นั่นลูกหรือเปล่า เบลล่า?” เขาระงับ

“ใช่ค่ะ” ฉันทสะดุ้งกับเสียงที่ใสเหมือนเสียงระฆัง “หวัดดีค่ะ พ่อ”

เขาสุดลมหายใจลึกๆ หนึ่งครั้งเพื่อสงบสติอารมณ์

“หวัดดีซะ ชาร์ลีย” เจคอบทักทายเขาจากมุมห้อง “เป็นยังไงบ้าง?”

ชาร์ลียลืมหูลืมตาไล่เจคอบอย่างไม่พอใจหนึ่งครั้ง ห่อหุ้มด้วยความ
ทรงจำที่ผุดขึ้นมา หลังจากนั้นเขาก็มองฉันทอีกครั้ง

ชาร์ลียเดินมาหาฉันทจากอีกฟากของห้องอย่างช้าๆ จนกระทั่งเขา
อยู่ห่างจากฉันทไม่กี่ฟุต เขาหวัดสายตาที่เต็มไปด้วยแววกล่าวหาไปที่
เอ็ดเวิร์ดแล้วก็เหลือบตากลั้มมาที่ฉันท ไออุ่นจากร่างกายชาร์ลียเขียนตีฉันท
ในทุกๆ จังหวะการเต้นของหัวใจเขา

“เบลล่า?” เขาถามขึ้นอีกครั้ง

ฉันทพูดด้วยเสียงที่ต่ำกว่าเดิม พยายามตัดความแหลมใสออกไป
“หนูเองค่ะ”

เขาอ้าปากค้าง

“หนูขอโทษค่ะ พ่อ” ฉันทพูด

“ลูกไม่เป็นไรใช่ไหม?” เขาถามเสียงกร้าว

“สบายดีมากๆ จริงๆ ค่ะ” ฉันทนยืน “แข็งแรงยังกับม้าเลย”

ฉันทนหันหน้าไปไม่ไหวแล้ว

“เจอบอกพ่อว่ามัน...จำเป็น ตอนลูกกำลังจะตาย” เขาพูดคำนั้นออกมาพร้อมกับว่าเขาไม่เชื่อเลยแม้แต่น้อย

ฉันทนทำตัวแข็งทื่อ จดจ่ออยู่กับความอุ่นจากตัวเรนเนสเม เอนตัวพิงเอ็ดเวิร์ดเพื่อขอกำลังใจและสุดท้ายใจเข้าลึกๆ

กลิ่นของชาร์ลีส่างร้อนแผดเผาลามไปถึงลำคอของฉันทน แต่มันเป็นอะไรที่มากกว่าความเจ็บปวด ความปรารถนานั้นช่างรุนแรง กลิ่นของชาร์ลีสั้นยวน้ำลายมากกว่าที่ฉันทนเคยนึกถึง มันน่าดึงดูดพอๆ กับนักบินเขาที่เจตนาออกล่าไม่มีผิด แต่กลิ่นของชาร์ลีสั้นเข้ายวนกว่าเป็นสองเท่า และเขาก็อยู่ห่างไม่กี่ฟุตนี้เอง ความร้อนและความชุ่มฉ่ำที่ชวนน้ำลายสอของเขาแผ่เข้ามาตามอากาศ

แต่ตอนนี้ฉันทนไม่ได้ออกล่า และนี่ก็คือพ่อของฉันทน

เอ็ดเวิร์ดบีบไหล่ฉันทนอย่างเห็นใจ เจคอบก้มมองมาที่ฉันทนด้วยสายตาสูญเสียจากอีกฟากของห้อง

ฉันทนพยายามรวบรวมสติและไม่สนใจความเจ็บปวดและความกระหายที่กำลังโหยหา ชาร์ลีสื่อคำตอบจากฉันทนอยู่

“เจอบอกเรื่องจริงกับพ่อค่ะ”

“ฉันก็มีแค่คนเดียวสินะที่ทำแบบนั้น” ชาร์ลีสื่อถาม

ฉันทนหวังเหลือเกินว่าชาร์ลีสื่อจะมองข้ามความเปลี่ยนแปลงต่างๆ บนใบหน้าใหม่ของฉันทน และมองผ่านไปจนเห็นความสำนึกผิดที่แฝงอยู่ได้

ได้ผมของฉันทน เรนเนสเมทำจุมพิตในขณะที่เราได้กลิ่นของชาร์ลีสั้นกอดเธอไว้อย่างแน่น

ชาร์ลีสื่อเห็นสายตากระวนกระวายของฉันทนที่มองลงไปแล้วก็มองตาม “โอ้” เขาอุทาน จากนั้น ความโกรธเคืองก็มลายหายไป เหลือเพียงความตกใจเท่านั้น “นี่หรือแม่หนูเด็กกำพร้าที่เจอบอกว่าลูกรับมาเลี้ยง”

“หลานผมเองครับ” เอ็ดเวิร์ดโกหกอย่างแนบเนียน เขาคงต้องคิด

มาแล้วว่าความคล้ายคลึงระหว่างเรนสมกับเขานั้นเห็นได้ชัด การอ้างว่าเป็นญาติกันตั้งแต่ต้นน่าจะเป็นการดีที่สุด

“ฉันคิดว่าเธอไม่มีครอบครัวเหลืออยู่แล้วชะอีก” ชาร์ลลีพูดด้วยน้ำเสียงกล่าวหา

“พ่อแม่ผมเสียไปแล้วนะครับ พี่ชายผมถูกรับไปเลี้ยงเหมือนผม ผมไม่เคยได้เจอเขาอีกเลย จนกระทั่งศาลหาตัวผมจนเจอหลังจากที่พี่และภรรยาของเขาเสียชีวิตไปด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ เหลือไว้ก็แต่ลูกคนเดียวของเขานี้ละฮะที่จะต้องอยู่โดยไม่มีใคร”

เอ็ดเวิร์ดช่างเก่งกาจในเรื่องนี้เสียจริงๆ เสียงของเขาราบเรียบ แผงไปด้วยความซื่อบริสุทธิ์ใจแต่พอเหมาะ ฉันคงต้องฝึกบ้างแล้วละเพื่อที่จะทำได้บ้าง

เรนสมแอบดูจากใต้ผมของฉัน และทำมุกพูดปิดอีกครั้ง เธอมองไปที่ชาร์ลลีอย่างอายๆ ผ่านแพขนตายาวๆ ของเธอแล้วก็ก้มหลบไป

“เธอ...เธอ เอ่อ...เธอน่ารักจริงๆ นะ”

“ครับ” เอ็ดเวิร์ดตอบรับ

“แต่ก็เป็นความรับผิดชอบที่ใหญ่หลวงอยู่ไม่ใช่เล่นนะ เธอสองคนเพิ่งจะเริ่มต้นเท่านั้น”

“แล้วเราจะทำอะไรได้อีกล่ะครับ?” เอ็ดเวิร์ดใช้นิ้วได้แก้มลูกเบาๆ ฉันเห็นเขาตะริมฝีปากเธออยู่ครู่หนึ่ง — เพื่อเตือนความจำ “เป็นคุณจะปฏิเสธเธอลงหรือฮะ?”

“ฮือ ก็...” เขาส่ายหัวอย่างใจลอย “เห็นเจบอบอกว่าลูกเรียกเธอว่าเนสซิงันอะ?”

“ไม่ใช่ค่ะ” ฉันบอกด้วยเสียงที่แหลมปรืด “เธอชื่อเรนสมค่ะ”

ชาร์ลลีหันมาสนใจฉันอีกครั้ง “ลูกรู้สึกยังงัยกับเรื่องนี้ บ้างที่คาร์โลล์และเอสเมอาจจะ — ”

“เธอเป็นของหนูค่ะ” ฉันขัด “หนูต้องการเธอ”

ชาร์ลลีทำหน้าไม่พอใจ “ลูกจะทำให้พ่อต้องเป็นคุณตาตั้งแต่ยังหนุ่ม

เลยจ้ะ?”

เอ็ดเวิร์ดยิ้ม “คาร์โลสก็เป็นคนปูเหมือนกันซะ”

ชาร์ลมองไปที่คาร์โลสอย่างไม่เชื่อสายตา เขายังคงยืนนิ่งอยู่ที่หน้าประตู คุไปแล้วเหมือนน้องชายของเทพเจ้าซุสที่หน้าตาดีกว่า

ชาร์ลฟันลมหายใจพรีตจากนั้นก็หัวเราะ “ฉันว่ามันคงทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นได้ละ” เขาเหลือบกลับมามองเรนสเม “เธอเป็นอะไรที่น่ามองจริงๆ” ลมหายใจอุ่นๆ ของเขาลอยมาอยู่ระหว่างเราสองคนอย่างบางเบา

เรนสเมโน้มตัวเข้าหากลื่นนั้น บัดมของฉันออกไปแล้วมองเขาอย่างเต็มตาเป็นครั้งแรก ชาร์ลอ้าปากค้าง

ฉันรู้ว่าเขาเห็นอะไร ตาของฉัน — ตาของพ่อเองนั่นแหละ — ถอดแบบออกมาเป็นพิมพ์เดียวกันอยู่บนใบหน้าอันสวยงามของเธอ

ชาร์ลเริ่มหายใจถี่เร็ว ริมฝีปากของเขาสั่นระริก และฉันเห็นว่าเขากำลังนับเลขถอยหลัง พยายามจะรวมเก้าเดือนให้เหลือเพียงเดือนเดียว พยายามรวมมันเข้าด้วยกัน แต่นั่นไม่สามารถทำให้หลักฐานที่มีอยู่ตรงหน้าเขาพิสูจน์อะไรได้เลย

เขาคอบลุกขึ้นและเดินมาตบเบาๆ ที่หลังชาร์ล เขาโน้มตัวลงไปกระซิบอะไรบางอย่างที่ข้างหูชาร์ล เพียงแต่ชาร์ลไม่รู้ว่าเราทุกคนก็ได้ยินเช่นกัน

“รู้เท่าที่จำเป็นต้องรู้ละ ชาร์ล ไม่ใช่ไรหรอก ผมสัญญา”

ชาร์ลกลืนน้ำลายและพยักหน้า จากนั้นดวงตาของเขาก็ลุกโผลงในขณะที่เขาเดินเข้ามาใกล้เอ็ดเวิร์ดพร้อมกำหนดแน่นอน

“ฉันไม่ได้อยากรู้ทุกเรื่องหรอกนะ แต่ฉันทนไม่ไหวแล้วกับคำโกหกทั้งหลายเหล่านี้!”

“ผมขอโทษครับ” เอ็ดเวิร์ดพูดอย่างใจเย็น “แต่คุณคงจำเป็นต้องรู้เรื่องแบบที่คนทั่วๆ ไปรับรู้มากกว่าได้รับรู้ความจริง ถ้าคุณอยากเป็นส่วนหนึ่งของความลับนี้ เรื่องแบบที่คนทั่วไปรู้จะเป็นเรื่องที่เรารู้ว่าจริงกัน เพื่อปกป้องเบลล่าและเรนสเม รวมถึงพวกเราทุกคนด้วย คุณจะเชื่อ

ตามเรื่องหลอกลวงพวกนี้ไปด้วยได้ไหมล่ะครับ?”

คนทั้งห้องนิ่งเหมือนรูปปั้น ฉันนั่งไขว่เท้า

ชาร์ลิสทำท่าถอนจากนั้นก็หันมามองฉัน “ลูกน่าจะเตือนพ่อบ้างนะ แม่เด็กน้อย”

“แล้วมันจะทำให้อะไรๆ ง่ายขึ้นไหมล่ะคะ?”

เขาทำหน้าบึ้งแล้วก็คุกเข่าลงบนพื้นตรงหน้าฉัน ฉันเห็นกระแสเลือดที่ไหลอยู่ใต้ผิวหนังที่คอของเขา ฉันรู้สึกถึงการสั่นระริกที่อบอุ่นของมัน

เรเนสเมก็เห็นเช่นกัน เธอยิ้มและเอื้อมมือสีชมพูเล็กๆ ออกมาหาเขา ฉันคิดว่าเธอกลับมา เธอใช้อีกมือดันคอฉันไว้ ในความคิดของเธอเต็มไปด้วยความกระหาย ความอยากรู้อยากเห็น และใบหน้าของชาร์ลิส มีกระแสความคิดบางอย่าง ในสิ่งที่ทำให้ฉันคิดว่าเธอเข้าใจสิ่งที่เอ็ดเวิร์ดบอกเธออย่างดี เธอรู้จักความกระหาย แต่ก็สามารถลบล้างความรู้สึกนั้นไปในเวลาเดียวกัน

“ไว้ว” ชาร์ลิสอ้าปากค้าง ตาของเขาจับจ้องอยู่ที่พื้นสวองามของเธอ “เธออายุเท่าไรกันแน่?”

“อืมม...”

“สามเดือนครับ” เอ็ดเวิร์ดบอกก่อนจะเสริมต่ออย่างซ้ำๆ ว่า “คือเธอตัวโตเท่าเด็กสามเดือนนะฮะ ไม่มากไม่น้อยไปกว่านั้น เธออาจจะเป็นเด็กเล็กกว่านั้นในบางที แต่ในมุมมองอื่นๆ เธอก็โตกว่า”

เรเนสเมโบกมือให้เขาอย่างจริงจัง

ชาร์ลิสก็พริบตาปริบๆ

เขาคอบใช้คอสะกิดเขา “บอกแล้วไงล่ะฮะ ว่าเธอไม่เหมือนใคร”

ชาร์ลิสห่อไหล่หนีสัมผัสนั้นอย่างชะงัด

“โหย ไม่เอานะ ชาร์ลิส” เขาคอบขวาง “ผมก็ยังเป็นคนเดิมไม่เคยเปลี่ยนนั่นแหละ คิดซะว่าเมื่อตอนบายนี้อะไรก็เกิดขึ้นแล้วกันนะฮะ”

คำเตือนนี้ทำให้ริมฝีปากของชาร์ลิสซีดเผือดแต่ก็พยักหน้าหนึ่งครั้ง

“แล้วนายล่ะ มามีส่วนอะไรในเรื่องนี้กับเขาด้วยนะ หือ เจค?” เขาถาม
“บิลล์รู้มากแค่ไหน? ทำไมนายถึงมาอยู่ที่นี่?” เขามองใบหน้าเปล่งปลั่ง
ของเจคอบซึ่งมองไปที่เรนสเม

“คือ ผมจะบอกคุณให้หมดก็ได้ละ — บิลล์นั้นรู้หมดทุกอย่าง —
แต่มันมีเรื่องที่เขาเกี่ยวข้องกับเยอะเลยเรื่องมนุษยหะ”

“เฮ้ย!” ชาร์ลีประท้วง พลายยกมือปิดหู “ช่างมันเหอะ”

เจคอบยิ้มกว้าง “ทุกอย่างกำลังจะไปได้สวณะละ ชาร์ลี แค่ว่า
พยายามอย่าเชื่ออะไรก็ตามที่คุณเห็น”

พอพิมพ์อะไรบางอย่างที่ฟังไม่ได้ศัพท์

“วู้!” จู่ๆ เอ็มเม็ตต์ก็ตะโกนขึ้นมาด้วยเสียงหัวทิ่ม “ไปเลย ใจ
จะเข้า!”

เจคอบและชาร์ลีสะดุ้ง พวกเราที่เหลือก็ตัวแข็งทื่อ

ชาร์ลีหายตกใจแล้ว เขาหันข้ามไหล่ไปมองเอ็มเม็ตต์ “พลอริดา
ชนะอยู่หรือ?”

“ได้แต่แรกจากทัชดาร์น” เอ็มเม็ตต์ยืนยัน เขามองมาทางฉัน
พลายยกคิ้วเหมือนผู้ร้ายในหนังตลก “ถึงเวลาที่ต้องมีใครขยันเก็บแต้ม
ซะแล้วละ”

ฉันกลืนเสียงจูนเฉียวเอาไว้ในลำคอ เล่นต่อน้ำชาร์ลีเลยหรือ?
ถ้าเล่นไปหน่อยแล้ว

แต่ชาร์ลีนั่นไม่ได้รู้โอ้ไหนอะไรด้วยเลย เขาสูดลมหายใจอีกครั้ง
ราวกับเขากำลังพยายามสูดอากาศให้ลงไปถึงนิ้วเท้าตัวเอง ฉันอธิบายเขา
เสียจริงๆ เขากระเียบเข้าไปหาเจคอบและหย่อนตัวลงบนเก้าอี้ที่ว่าง
“เออละ” เขาถอนหายใจ “ฉันว่าเราน่าจะมาดูกันว่าพวกเขาจะรักษา
การน่านไปได้รึเปล่าละ”

“พ่อไม่รู้ว่าพ่อควรจะบอกเรื่องนี้กับเรามากแค่ไหน” ชาร์ลีสพูด รือทที่จะก้าวเท้าข้างหนึ่งออกนอกประตู เขายืดตัวขึ้นแล้วท้องเขาก็ร้องออกมา

ฉันทักหน้า “หนูรู้ค่ะ หนูไม่อยากให้แม่สติแตก ปกป้องเธอไว้จะดีกว่า เรื่องแบบนี้ไม่เหมาะกับคนใจเสาะ”

ริมฝีปากของเขาเบ้ไปข้างหนึ่งด้วยความเสียใจ “เป็นพ่อก็คงต้องพยายามปกป้องลูกด้วยเหมือนกัน ถ้าพ่อรู้ว่าต้องทำยังไง แต่พ่อว่าลูกคงไม่ใช่พวกคนใจเสาะมาแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่ ไช้ไหมล่ะ?”

ฉันทิ้มตอบ สูดลมหายใจที่รุ่มร้อนผ่านเข้าทางไรฟัน

ชาร์ลีสบที่ท้องตัวเองอย่างใจลอย “พ่อขอคิดอะไรสักหน่อย เรามีเวลาที่จะคุยกันไหม?”

“ค่ะ” ฉันทับคำ

บางทีวันวันหนึ่งก็ดูเหมือนจะยาวนาน และบางทีก็แสนสั้น ชาร์ลีสไปทานมื้อค่ำสาย — ชู เคลียร์วอเตอร์เป็นคนทำอาหารให้เขากับบิลลี นั่นคงจะต้องเป็นยามเย็นที่แสนอึดอัด แต่อย่างน้อยเขาก็ได้กินอะไรที่เป็นอาหารจริงๆ ละ ฉันทีใจที่มีบางคนคอยดูแลไม่ให้เขาต้องหิวโซเพราะ

ทำอาหารกินเองไม่เป็น

ความเครียดตลอดวันทำให้เวลาช่างผ่านไปอย่างเชื่องช้า ชาร์ลีไม่เคยผ่อนคลายที่ตึงเครียดได้เลย แต่เขาก็ไม่ได้รีบที่จะจากไปด้วยเช่นกัน เขาดูการแข่งขันฟุตบอลจบไปสองแมตช์เต็มๆ -- โชคดีที่พ่อตกอยู่ในภวังค์มากเสียจนไม่ได้ยินเรื่องตลกห่ามๆ ของเอ็มเม็ตต์ที่มีแต่จะยิ่งใจจืดจางและเกี่ยวพันกับฟุตบอลน้อยลงทุกที -- ตามด้วยคำวิพากษ์วิจารณ์หลังการแข่งขัน แล้วก็รายการข่าว ไม่ขยับไปไหนจนกระทั่งเชิธเตือนให้เขารู้เวลานั้นละ

“คุณจะไปปล่อยบิลลีกับแม่ของผมให้รอเกือบหรือไงครับ ชาร์ลี? ไม่เอาน่า เดี๋ยวพรุ่งนี้เบลล่ากับเนสซี้ก็จะอยู่ที่นั่นแหละครับ ไปหาอะไรกินกันเถอะนะ”

เห็นได้ชัดจากนัยนาตาของชาร์ลีว่าเขาไม่เชื่อการคาดการณ์ของเชิธ แต่ก็ปล่อยให้เชิธนำทางเขาออกไป ความสงสัยยังคงไม่ไปไหน ขณะที่เขาหยุดชะงัก เมฆที่ครึ้มหนาจากไป ฝนก็หยุดตกแล้ว พระอาทิตย์น่าจะปรากฏตัวได้ทันเวลาพอดีกับเวลาลับขอบฟ้า

“เจอบอกว่าพวกลูกกำลังจะหนีพ่อไป” เขาพึมพำกับฉัน

“หนูก็ไม่อยากทำอย่างนั้นเลย ถ้ามีทางเลือกอื่นที่จะเลี่ยงได้ นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมเรายังอยู่ที่นี้ไงคะ”

“เขาบอกว่าลูกอยู่ที่นี่ได้อีกระยะหนึ่ง แต่จะได้ก็ต่อเมื่อพ่อแกร่งพอและถ้าพ่อจะปิดปากเสียได้”

“คะ...แต่หนูก็รับปากไม่ได้ว่าเราจะไม่ไปไหน พ่อคะ เรื่องมันค่อนข้างซับซ้อน...”

“รู้เท่าที่ควรรู้จักพ่อ” เขาเตือนฉัน

“ใช่ค่ะ”

“ถ้าหนูต้องไปจริงๆ หนูยังจะมาเยี่ยมพ่อใช่ไหม?”

“หนูสัญญาค่ะ พ่อ ตอนนี้พ่อรู้พอประมาณ หนูว่าดีแล้ว หนูจะคอยอยู่ใกล้ๆ ตราบเท่าที่พ่อต้องการ”

เขากัดริมฝีปากอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็โน้มตัวมาหาฉันอย่างช้าๆ พร้อมกับเหยียดแขนออกอย่างระวัง ฉันย้ายเรนสเมที่หลับไปยังแขนซ้าย กัดฟันแน่นและกลืนหายใจ แล้วใช้แขนขวาโอบเอวที่อุ่นและนุ่มของเขาย่างเบาเมื่อ

“อยู่ใกล้ๆ ไვნะ เบลล์” เขามีพำ “ใกล้ๆ เลย”

“หนูรักพ่อค่ะ” ฉันกระซิบผ่านไรฟัน

เขาตัวสั่นและผละออก ฉันลดแขนลง

“พ่อก็รักลูกเหมือนกัน ไม่ว่าอะไรจะเปลี่ยนไปก็ตาม สิ่งนี้ไม่เคยเปลี่ยน” เขาใช้นิ้วแตะที่แก้มสีชมพูของเรนสเม “เธอดูเหมือนลูกมาก”

ฉันพยายามทำสีหน้าเป็นปกติ ถึงแม้ฉันจะรู้สึกตรงกันข้ามก็ตาม “หนูว่าเธอเหมือนเอ็ดเวิร์ดมากกว่า” ฉันลังเลจากนั้นก็พูดต่อว่า “ผมเธอหยิกเหมือนพ่อเลยนะค่ะ”

ชาร์ลีสะดุ้งและแค้นหัวเราะออกมา “เฮอะ สงสัยจะจริงนะ เฮ้ย คุณตาเธอ” เขาสายหัวอย่างงงๆ “พ่อจะได้อุ้มหลานบ้างไหมนี่?”

ฉันกะพริบตาด้วยความช็อกแล้วก็คุมสติไว้ได้ หลังจากคิดอยู่ครึ่งวินาทีและดูจากสภาพของเรนสเม — เธอดูเหมือนสนิทจนไม่รู้สีกตัว — ฉันตัดสินใจว่าฉันจะขอลองเสี่ยงดู ไหนๆ วันนี้อย่างก็เป็นไปด้วยดี...

“นี่ค่ะ” ฉันบอกพลางส่งเธอให้เขา เขาทำแขนเป็นรูปเปลอย่างเก๋ๆ กังๆ โดยอัตโนมัติ ฉันวางเรนสเมลงในอ้อมแขนของเขา ผิวหนังของพ่อไม่ร้อนเท่าของเธอ แต่ความอุ่นที่ไหลผ่านเยื่อปมูบบางๆ เมื่อผิวขาวของฉันสัมผัสกับผิวของเขาก็ทำให้ฉันรู้สึกระคายคอย่างไม่ค่อย เมื่อผิวขาวของฉันแตะลงตรงที่ได้ก็ตามบนผิวของเขา มันก็ทิ้งอาการเย็นจนขนลุกไว้ ฉันไม่แน่ใจว่านี่เป็นปฏิกิริยาต่ออุณหภูมิใหม่ของฉัน หรือเป็นเรื่องทางด้านจิตใจกันแน่

ชาร์ลส์ทำเสียงฮัมฮัมขณะที่เขาสัมผัสได้ถึงน้ำหนักของเธอ “หลาน... ตัวหนักทีเดียว”

ฉันขมวดคิ้ว สำหรับฉันแล้ว ลูกตัวเบาราวกับขนนก แต่บางที่

มาตราวัดของฉันทันนั้นอาจจะไม่ค่อยเที่ยงตรงนักก็ได้

“ตัวหนักก็ดีนะ” ชาร์ลีพูดเมื่อมองเห็นสีหน้าฉันทัน แล้วเขาก็พิมพ์กับตัวเอง “เธอจะต้องแข็งแรงให้ได้ เพราะจะต้องอยู่ท่ามกลางเรื่องบ้าๆ พวกนี้” เขาเขย่าอ้อมแขนเบาๆ เหยียงแขนไปมาน้อยๆ “เป็นเด็กที่น่ารักที่สุดที่พ่อเคยเห็นมา ลูกก็เหมือนกัน ขอโทษนะแต่พ่อพูดจริง”

“หนูรู้ค่ะ”

“เด็กที่น่ารักที่สุด” เขาพูดขึ้นอีกครั้ง แต่ครั้งนี้มันใกล้เคียงกับการออกเสียงเป็น “ที่ซู้ด”

ฉันทันเห็นได้จากใบหน้าของเขา — ฉันทันเห็นว่ามันกำลังเพิ่มมากขึ้น ชาร์ลีเองก็ไม่อาจต้านทานมนตร์วิเศษของเธอได้ดีไปกว่าพวกเราเลย แค่ว่าสองวินาทีในอ้อมแขน เธอก็กลายเป็นเจ้าของเขาไปเสียแล้ว

“พรุ่งนี้พ่อกลับมาอีกได้ไหม?”

“ได้ค่ะ พ่อ ทำไม่จะไม่ได้ เราจะอยู่ที่นี้ละค่ะ”

“ก็ควรจะเป็นอย่างนั้น” เขาพูดจริงจัง แต่สีหน้าของเขาดูอ่อนโยน ยังคงมองไปที่เรนเนสม์ “เจอกันพรุ่งนี้นะจ๊ะ เนสซี่”

“ไม่ใช่พ่ออีกคนด้วยนะ!”

“หา อะไรวะ?”

“เธอชื่อ เรนเนสม์ นะคะ เหมือนเรนเน่และเอสเมมารวมกัน ไม่มีต่างออกไปจากนี้” ครั้งนี้ฉันทันพยายามสะกดอารมณ์ไว้โดยไม่สุดหัวใจอีก

“พ่ออยาการู้ชื่อกลางของเธอไหมคะ?”

“แน่นอน”

“คาร์ลี ค่ะ ขึ้นต้นด้วยตัว ซี เหมือนคาร์ลิสและชาร์ลีมารวมกัน”

ชาร์ลียิ้มจนตาหยี ทำให้ฉันทันรู้สึกผ่อนคลาย “ขอบใจนะ เบิลล์”

“ขอบคุณพ่อค่ะ หลายสิ่งหลายอย่างเปลี่ยนไปเร็วเหลือเกิน จนหัวหมุนไปหมด ถ้าหนูไม่มีพ่อตอนนี้ หนูก็ไม่ว่าหนูจะอยู่กับ — กับความเป็นจริงได้ยังไง” ฉันทันเกือบจะพูดว่า อยู่กับสิ่งที่หนูเคยเป็น แต่นั่นคงเป็นอะไรมากกว่าที่เขาต้องการแล้ว

ห้องของชาร์ลีสร้อง

“ไปหาอะไรทานก่อนเถอะค่ะ พ่อ เราจะอยู่ที่นี้” ฉันจำได้ว่ามันรู้สึกยังไง ความหมกมุ่นอยู่กับความเพ้อฝันที่น่าอึดอัด — ความรู้สึกที่ว่าทุกอย่างจะหายไปกับแสงของพระอาทิตย์ที่กำลังขึ้น

ชาร์ลียักหน้า และส่งเรนเนมเค้นให้ฉันอย่างไม่เต็มใจ เขามองผ่านฉันเข้าไปในบ้าน ตาของเขาเบิกกว้างอยู่ครู่หนึ่งขณะที่เขามองไปรอบๆ ห้องกว้างที่สว่างไสว ทุกคนยังคงอยู่ที่นั่น นอกเหนือไปจากเจอบ ผู้ที่ฉันได้ยินเขากำลังคุยหาของกินจากตู้เย็นอยู่ในครัว ทั้งอลิซที่นั่งอยู่ที่เชิงบันไดชั้นล่างสุดโดยมีแจสเปอร์นอนหนุนตักเธอ คาร์โลสที่จมอยู่กับหนังสือเล่มหนานบนตักของเขา เอสเมธัมเพลงพร้อมวาดรูปบนกระดาน ในขณะที่โรซาลีและเอ็มเม็ตต์กำลังสร้างบ้านจากไฟอยู่ใต้บันได และเอ็ดเวิร์ดที่ย้ายไปเล่นเปียโนเบาๆ ไม่มีอะไรบ่งบอกเลยว่ากลางวันกำลังจะหมดไป ว่าอาจจะถึงเวลาแล้วที่ต้องรับประทานอาหารหรือเปลี่ยนกิจกรรมทำเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับยามเย็นเช่นนี้ บางอย่างที่ยากเกินกว่าจะอธิบายได้เปลี่ยนไปในบรรยากาศรอบตัว ครอบครัวยังคงไม่ได้พยายามมากเหมือนที่เคยทำในยามปกติ — ฉากหน้าของการปลอมแปลงเป็นมนุษย์ค่อยๆ เลือนหลุดหายไปทีละน้อย แต่ก็มากพอเสียจนชาร์ลีสเริ่มรู้สึกได้ถึงความต่าง

เขาตัวลั่นระริก สายหวัจากนั้นก็ถอนหายใจ “เจอกันพรุ่งนี้จะเบลล่า” เขานึกหน้าก่อนจะเสริมว่า “พ่อหมายถึงไม่ใช่ว่าลูกดู...ไม่ดีนะเดี๋ยวพ่อก็คงจะชินไปเองล่ะ”

“ขอบคุณค่ะ พ่อ”

ชาร์ลียักหน้าแล้วเดินอย่างใช้ความคิดออกไปที่รถ ฉันมองเขาขับรถออกไป ฉันรู้ว่าฉันทำสำเร็จแล้วก็ตอนที่ได้ยินเสียงล้อรถวิ่งไปบนทางหลวง ฉันผ่านวันนี้ไปได้โดยไม่ทำให้ชาร์ลีสต้องเจ็บตัว ทำได้เองโดยลำพัง ฉันต้องมีพลังพิเศษแน่ๆ!

มันดูเหมือนดีเกินกว่าเป็นเรื่องจริงได้ ฉันจะมีทั้งครอบครัวใหม่

และครอบครัวเดิมได้เลยหรือ? ฉันพลอยหลงคิดไปว่าเมื่อวานนี้เป็นอะไร
ที่เยี่ยมยอดมากแล้วนะ

“ว้าว” ฉันกระซิบและกะพริบตา รู้สึกว่าคอนแทคเลนส์คู่ที่สาม
ได้ละลายหายไปแล้ว

เสียงเปียโนขาดหายไป และแซนเอ็ดเวิร์ดก็โอบรอบเอวฉัน คาง
ของเขาเกยอยู่บนไหล่

“คุณพูดคำที่ใจผมอยากจะพูดพอดีเลย”

“เอ็ดเวิร์ด ฉันทำได้!”

“ครับ คุณนี่เหลือเชื่อจริงๆ หลงกังวลไปแทบแย่เรื่องการเป็น
แวมไพร์เกิดใหม่ แต่คุณกลับผ่านมันไปได้ง่ายดายเสียอย่างนั้น” เขา
หัวเราะเบาๆ

“ฉันไม่เชื่อด้วยซ้ำว่าเธอเป็นแวมไพร์จริงๆ ไม่ต้องไปพูดถึงเรื่อง
แวมไพร์เกิดใหม่หรอก” เอ็มเม็ตต์พูดมาจากใต้บันได “เธอเชื่องเกินไป”

คำพูดน่าอายทั้งหลายแหล่ที่เขาแซวต่อหน้า พ่อของฉัน ก้องขึ้นใน
หูอีกครั้ง อาจเป็นเรื่องดีก็ได้ที่ฉันอึดอัดเสมออยู่ ฉันคำรามออกไปอย่าง
ไม่อาจจะห้ามปฏิกริยานั้นได้ทัน

“อู๊ยยย น่ากลัวชะมัด” เอ็มเม็ตต์หัวเราะ

ฉันทำเสียงไม่พอใจ เรเนสเม่เดินไปมาอยู่ในวงแขน เธอกะพริบตา
อยู่ 2-3 ครั้ง จากนั้นก็มองไปรอบๆ สีหน้าเธอดูสับสน เธอทำจมูกพุดพิด
จากนั้นก็เอื้อมมาจับหน้าฉัน

“ชาร์ลิสจะกลับมาพรุ่งนี้จ๊ะ” ฉันบอกเธอ

“เยี่ยมเลย” เอ็มเม็ตต์พูด คราวนี้โรซาลิกก็หัวเราะไปกับเขาด้วย

“ไม่ฉลาดเลยนะ เอ็มเม็ตต์” เอ็ดเวิร์ดพูดอย่างดูแคลน พลังอึด
มือมาอึดเรเนสเม่ไปจากฉัน เขาขยิบตาให้ตอนที่ฉันทำท่าลังเลและออก
จะงุนงงเล็กน้อย แต่แล้วฉันก็ยอมส่งลูกให้เขา

“นายหมายความว่ายังไง?” เอ็มเม็ตต์ถาม

“ก็นายว่าไม่โง่ไปหน่อยหรือที่รักจะเป็นศัตรูกับแวมไพร์ที่แข็งแกร่ง

ที่สุดในบ้านนะ?”

เอ็มเม็ตต์เหงนหน้าแค้นหัวเราะ “ขอทีเหอะ!”

“เบลล่า” เอ็ดเวิร์ดพิมพ์ำเรียกฉันในขณะที่เอ็มเม็ตต์พึ่งอยู่ใกล้ๆ “จำได้ไหม เมื่อสองสามเดือนก่อนหน้าที่คุณเคยขอให้ฉันช่วยทำอะไรให้ผมอย่างหนึ่งทันทีที่คุณได้เป็นอมตะแล้วนะครับ?”

นั่นทำให้ฉันนึกได้รางๆ ฉันนึกถึงบทสนทนาตอนฉันเป็นมนุษย์ ซึ่งเลื่อนรางไปแล้ว หลังจากนั้นครู่หนึ่ง ฉันก็นึกออกจนถึงกับร้องออกมา “อ้อ!”

อลิซหัวเราะเสียงแหลมกังวาน เจคอบโผล่หน้าออกมาดูบ้าง ในปากเต็มไปด้วยอาหาร

“อะไร?” เอ็มเม็ตต์ขู่

“เอาจริงเหรือ?” ฉันถามเอ็ดเวิร์ด

“เชื่อผมสิ” เขาบอก

ฉันสูดหายใจลึก “เอ็มเม็ตต์ มาพนันกันหน่อยไหม?”

เขายืนขึ้นทันที “เจ๋ง ว่ามาเลย”

ฉันกัดริมฝีปากอยู่ครู่หนึ่ง เขาตัวใหญ่่มาก

“ถ้าเธอไม่ปอดจนเกินไปนะ...?” เอ็มเม็ตต์แนะ

ฉันยกไหล่ “คุณ ฉัน มาจัดข้อกันที่โต๊ะในห้องกินข้าว เดี่ยวนี้เลย”

เอ็มเม็ตต์ยิ้มกว้างสุดๆ

“เอ่อ เบลล่า” อลิซพูดขึ้นอย่างรวดเร็ว “ฉันคิดว่าเอสเมออกจะชอบโต๊ะตัวนั้นมากอยู่นะ มันเป็นของเก่านะ”

“ชอบใจจ้ะ” เอสเมทำปากพูดโดยไม่มีเสียง

“ไม่มีปัญหา” เอ็มเม็ตต์พูดพลางยิ้มพลาง “ทางนี้ เบลล่า”

ฉันเดินตามเขาไปข้างหลัง ตรงไปยังโรงรถ ฉันได้ยินเสียงคนอื่นเดินตามหลังมา ที่ริมแม่น้ำมีหินอ่อนก้อนใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่บนก้อนหินเล็กอื่นๆ เห็นได้ชัดว่านั่นคือเป้าหมายของเอ็มเม็ตต์ ถึงแม้ว่ามันจะเป็นหินก้อนใหญ่ที่ออกจะกลมมนและไม่เรียบนัก แต่ก็น่าจะใช้งานได้ดี

ทีเดียว

เอ็มเม็ตต์วางข้อศอกลงบนหินก้อนนั้น และกวักมือเรียกให้ฉันเข้าไปหา

ฉันรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาอีกครั้ง ขณะที่เฝ้ามองดูกล้ำมเนื้อหนาๆ กลิ้งตัวไปมาบนแขนของเอ็มเม็ตต์ แต่ฉันก็พยายามตีหน้าเฉยเข้าไว้ เอ็ดเวิร์ดยืนยันกับฉันว่าฉันน่าจะแข็งแรงมากกว่าคนอื่นไปอีกสักกระยะหนึ่งเลยทีเดียว เขาดูจะมั่นใจในเรื่องนี้มาก และฉันก็รู้สึกแข็งแรงมากด้วย แต่ว่ามันจะแข็งแรงได้ขนาดนั้นเลยหรือ? ฉันสงสัยขณะมองดูกล้ำมเนื้อด้านแขนของเอ็มเม็ตต์ แม้ว่าฉันจะเป็นแวมไพร์อายุได้ไม่ถึงสองวันดีก็เถอะ แต่มันก็อาจจะนับได้ว่าเจ๋งอยู่บ้าง เว้นเสียแต่ว่าจะไม่มีอะไรเลยที่นับได้ว่า “ปกติ” สำหรับฉัน บางทีฉันอาจไม่ได้แข็งแรงเหมือนพวกแวมไพร์เกิดใหม่ทั่วไปก็ได้ บางทีนั่นอาจจะเป็นเหตุผลที่ว่า ทำไมฉันถึงควบคุมตัวเองได้อย่างง่ายดายเช่นนี้

ฉันพยายามทำท่าไม่ยี่หระขณะที่เท้าข้อศอกลงบนหินก้อนนั้น

“เออละ เอ็มเม็ตต์ ถ้าฉันชนะ คุณห้ามพูดเรื่องบนเตียงของฉันกับใครอีกเด็ดขาด แม้กระทั่งกับโรสด้วย ไม่มีการพาดพิงถึง ไม่มีการเล่นมุข สอนัยยะไปในทางนั้น — ไม่มีการอะไรทั้งสิ้น”

เขาหรีตา “ได้เลย แต่ถ้าฉันชนะละก็ บอกไว้เลยว่ามันจะแย่มากกว่านี้อีกมาก”

เขาได้ยื่นฉันหยุดหายใจและฉีกยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ นัยน์ตาไม่บอกแฉเลยว่าเขาแกล้งพูด

“เธอจะยอมแพ้ง่ายๆ เลยหรือ แม่น้องสาว?” เอ็มเม็ตต์เย้ย “เธอไม่ค่อยจะมีด้านที่เราร้อนสักร่างไรเลยนี่ เอ๊ะ หรือว่ามี? ฉันพนันได้เลยว่ากระท่อมหลังนั้นไม่มีแม้แต่รอยข่วน” เขาหัวเราะก๊าก “เอ็ดเวิร์ดเคยบอกเธอหรือเปล่าว่าโรสกับฉันช่วยกันพังบ้านมาก็หลังแล้ว?”

ฉันกัดฟันแน่นและคว้ามือใหญ่ๆ ของเขาไว้ “หนึ่ง สอง — ”

“สาม” เขาคำราม และผลึกมือของฉันลงทันที

มันไม่เขี่ยอันเลย

โอ ฉันรู้สึกได้เลยว่าเขากำลังออกแรง หัวสมองใหม่ของฉันดูเหมือนจะมีความสามารถค่อนข้างดีในการคำนวณทุกรูปแบบ และฉันก็บอกได้เลยว่า ถ้าไม่มีแรงด้านเขาไว้ละก็ มือของเอ็มเม็ตต์เป็นได้กระแทกลงมาทะลุหินก้อนนี้แน่ๆ เขาออกแรงจัดเพิ่มขึ้นอีก และฉันก็นึกสงสัยขึ้นมาว่า ถ้าเอารถขนปูนขับเคลื่อนด้วยความเร็วสี่สิบลำต่อชั่วโมงลงไปตามทางลาดชันแล้ว มันจะมีกำลังแรงใกล้เคียงกันไหมนะ? ห้าสิบลำต่อชั่วโมง? หรือหกสิบลำ? น่าจะมากกว่านั้นได้?

เรียวยาวของเอ็มเม็ตต์ยังไม่พอที่จะล้มฉันได้ เขามลักมือฉันสุดแรง แต่ก็ไม่ได้รู้สึกเจ็บเลย กลับรู้สึกดีอย่างประหลาด ฉันระวังตัวเป็นอย่างดี มาตลอดตั้งแต่ฉันตื่นขึ้นมาครั้งล่าสุดนี้ พยายามอย่างยิ่งยวดที่จะไม่ทำอะไรแตกหักเสียหาย การได้ใช้กล้ามเนื้อแบบนี้ทำให้รู้สึกผ่อนคลายได้อย่างประหลาด ได้ปลดปล่อยพลังออกไปมากกว่าที่จะพยายามเก็บกักเอาไว้

เอ็มเม็ตต์ฮึดฮัดขัดใจ หน้าผากของเขาเป็นรอยย่น ร่างกายเกร็งแข็งทื่อเพื่อต้านกับแรงจากมือของฉันที่ไม่ยอมขยับเขี่ยอันเลย ฉันปล่อยให้เขาเหงื่อตกอยู่สักพัก ในขณะที่ฉันเพลิดเพลินไปกับความรู้สึกของพลังงานบ้าคลั่งมหาศาลที่วิ่งปรู๊ดปราดไปทั่วแขน

แต่เพียงไม่กี่วินาทีต่อมา ฉันก็เริ่มเบื่อเล็ๆ ฉันเกร็งกล้ามเนื้อ และแขนของเอ็มเม็ตต์ก็ถูกดันกลับไปอีกหนึ่งนิ้ว

ฉันหัวเราะ เอ็มเม็ตต์คำรามเสียงดังตลอดไรรพัน

“หุบปากคุณไว้เถอะน่า” ฉันเตือน จากนั้นก็ผลักมือเขาให้กระแทกลงไปในก้อนหินอย่างแรง เสียงกระทบนั้นดังกึกก้องไปทั่วราวป่า หินก้อนนั้นสั่นสะท้าน ขึ้นส่วนขนาดหนึ่งในแปดของทั้งก้อนก็ร่วงลงมาตามรอยแยกที่มองไม่เห็น และตกลงมากระแทกพื้นจนแตกกระจาย มันตกลงบนเท้าของเอ็มเม็ตต์และฉันก็หัวเราะคิกคัก ฉันได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ของเจคอบกับเอ็ดเวิร์ด

เอ็มเม็ตต์เตะขึ้นส่วนของหินนั้นปลิวหวิวข้ามแม่น้ำ มันเขื่อนลำต้น
อ่อนของต้นเมเปิลขาดครึ่งท่อน ก่อนจะหล่นตู่ปลงที่โคนต้นสนใหญ่ ซึ่ง
โอบเอนไปมาก่อนจะล้มฟาดลงใส่ต้นไม้อีกต้นหนึ่ง

“ศึกล้างตา พวุงนี้”

“มันไม่หายไปเร็วขนาดนั้นหรอกน่า” ฉันทบอกเขา “บางทีคุณน่าจะ
ให้เวลาสักเดือนนะ”

เอ็มเม็ตต์คำราม แยกเขี้ยว “พวุงนี้เลย”

“เฮ้ ก็แล้วแต่เถอะ พี่ชาย”

ขณะที่เขาหมุนตัวเพื่อเดินจากไป เอ็มเม็ตต์ก็จัดการทุบหินอ่อน
ก้อนนั้นจนแตกละเอียดเป็นผุยผง ออกจะดูหมดจืดซีียวละ -- ใน
แบบเด็กๆ นะ

ด้วยความที่กับข้อพิสูจน์ที่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าฉันนั้นแข็งแกร่งกว่า
แวมไพร์ที่แข็งแกร่งที่สุดเท่าที่ฉันเคยรู้จักมา ฉันกางนิ้วออกและทาบ
ฝ่ามือลงบนหิน จากนั้นก็ค่อยๆ ใช้นิ้วขูดขูดลงไปบนเนื้อหินซ้ำๆ เหมือน
เป็นการบดขยี้มากกว่าจะขูด เนื้อหินที่สัมผัสได้ทำให้นึกถึงชีสก้อนแข็งๆ
สุดท้ายฉันก็ได้เศษหินเล็กๆ มาเติมกำมือ

“เจ๋ง” ฉันพึมพำ

ฉันยิ้มกว้าง หมุนตัวเป็นวงกลมอย่างรวดเร็ว แล้วใช้สันมือสับลง
บนหินในท่าคาราเต้

มันส่งเสียงครืนครืนและ -- หลังจากฝุ่นก้อนใหญ่คลุ้งขึ้นมา -- ก็
แตกออกเป็นสองเสี่ยง

ฉันเริ่มหัวเราะคิกคักขบใจ

ฉันไม่ได้สนใจเสียงหัวเราะนี้ๆ ที่อยู่ข้างหลังมากนัก ตอนที่ฉันทุบ
และเตะซากหินจนแหลกเป็นชิ้นๆ ฉันสนุกมากเหลือเกิน หัวเราะคิกคักได้
ตลอดเวลา จนกระทั่งฉันได้ยินเสียงหัวเราะคิกๆ อีกเสียงที่สูงและใส
กังวานราวกับเสียงระฆัง ทำให้ฉันต้องผละจากการเล่นสนุกแบบนี้เงา
ของฉันได้

“เมื่อก็เธอเพิ่งจะหิวเราใช่ไหม?”

ทุกคนมองไปที่เรนสเมด้วยสีหน้าที่อึ้งไม่แพ้ฉันเลย

“ใช่” เอ็ดเวิร์ดบอก

“ใครบ้างจะไม่หิวเราล่ะ?” เจคพีมทำพาลางกลอกตา

“แล้วไหนลองบอกฉันมาสิว่านายเองก็ไม่ได้ลิ้มตัวในครั้งแรกที่
นายออกวิ่งล่ะ หือ ไอ์หมา” เอ็ดเวิร์ดเฝ้า น้ำเสียงไม่บ่งบอกถึงความเป็น
ศัตรูเลยแม้แต่หน่อย

“นั่นมันต่างกัน” เจคอบบอก ฉันเฝ้ามองดูด้วยความประหลาดใจ
ขณะที่เขาแสวงกำหนดขึ้นชกไหล่ของเอ็ดเวิร์ดแบบล้อๆ “เบลล่าน่าจะควร
จะเป็นผู้ใหญ่สิ ทั้งแต่งงานแล้ว ทั้งเป็นแม่คน อะไรทั้งหมดนั่นนะ ก็ไม่
ควรที่จะวางตัวให้ดูดีกว่านี้หรอกหรือไง?”

เรนสเมหน้าอ แล้วก็ตะไ่ใบหน้าของเอ็ดเวิร์ด

“ลูกต้องการอะไรหรือ?” ฉันถาม

“การวางตัวให้ดูดีน้อยลงกว่านี้ครับ” เอ็ดเวิร์ดพูดพาลางยั้มกว้าง
“ลูกขอบคุณมีความสุขมากพอๆ กันกับผม”

“แม่ตลกหรือจ๊ะ?” ฉันถามเรนสเม พุงตัวกลับไปและเอื้อมมือไป
หาในเวลาเดียวกันกับที่เธอก็โผล่ตัวเข้าหาฉัน ฉันอุ้มเธอออกจากวงแขน
ของเอ็ดเวิร์ดและยื่นเศษหินในมือให้ “อยากลองดูไหมจ๊ะ?”

เธอยิ้มฟันขาวแล้วใช้สองมือกอบหินขึ้นไป เธอหน้านิ่วคิ้วขมวด
ขณะที่ตั้งอกตั้งใจออกแรงบีบ

มีเสียงหินบดกันเบาๆ และละอองฝุ่นลอยออกมาเล็กน้อย เธอโน้ม
หน้าและยื่นชิ้นส่วนหินคืนให้ฉัน

“แม่จัดการเอง” ฉันพูดแล้วใช้ปลายนิ้วบดขยี้หินจนแตกละเอียด
เหมือนทราย

ลูกตบมือและหิวเรา เสียงหิวเราอย่างมีความสุขของเธอทำให้
พวกเราทุกคนพลอยหิวเราตามไปด้วย

จู่ๆ ดวงอาทิตย์ก็ฉายแสงผ่านกลุ่มก้อนเมฆ สาดแสงสีแดงและ

สีทองเป็นลำยาวมาที่พวกเราทั้งสิบคน และทันใดนั้นเอง ฉันก็มีอันต้องเคลิบเคลิ้มหลงใหลไปกับความงามของผิวดนเองภายใต้แสงยามอาทิตย์อัสดงที่ตกกระทบลงมา

เรเนสม์ลูบไล้ใบหน้าเล็กๆ ที่เนียนนุ่มและส่องประกายเจิดจรัสเหมือนเพชรของเธอ จากนั้นก็ยกแขนของเธอขึ้นมาวางทาบไว้ข้างๆ กับแขนของฉัน ผิวของเธอเป็นประกายผ่องสว่างแต่เพียงเล็กน้อย เบาบางและลึกลับ ลูกจะไม่มีข้อจำกัดใดๆ ให้ต้องคอยหลบอยู่แต่ในบ้านในวันที่แดดจ้าเหมือนกับฉันที่จะส่องประกายวิบวับเรื่องราวออกไปทั้งตัว เธอแตะที่ใบหน้าของฉัน พลังคิดถึงความแตกต่างของเรา และแสดงความรู้สึกไม่พอใจออกมา

“ลูกสวยที่สุดเลยจ๊ะ” ฉันบอกให้เธอมั่นใจ

“ผมไม่แน่ใจว่าผมจะเห็นด้วยในเรื่องนี้” เอ็ดเวิร์ดพูด และเมื่อฉันหันกลับไปมองเขา แสงอาทิตย์ที่ทอประกายอยู่บนใบหน้าของเขาทำให้ฉันถึงกับตะลึงอยู่ในความเงียบ

เขาคอบยกมือขึ้นตรงหน้า แล้วยังทำเป็นบังไม่ให้แสงสว่างแยงเข้าไปที่นัยน์ตา “น่าสยของชะมัดเลย เบลล่า” เขาออกความเห็น

“เธอช่างเป็นสิ่งที่น่าทึ่งจริงๆ” เอ็ดเวิร์ดพิมพ์อ้ออย่างเกือบจะเป็นการเห็นพ้อง รวากับว่าคำพูดของเขาคอบเป็นคำชมเสียอย่างนั้น เขาทั้งเปล่งประกายสวยงาม ทั้งอัศจรรย์ใจ

มันเป็นความรู้สึกที่แปลก — ซึ่งดูจะไม่น่าประหลาดใจอะไรสักอย่าง ฉันว่านะ นับตั้งแต่ที่อะไรๆ ทุกอย่างก็รู้สึกแปลกไปหมดทั้งนั้นอยู่แล้วตอนนี้ — ที่ฉันจะกลายเป็นคนเก่งขึ้นมาด้วยตัวเองได้ เมื่อครั้งที่ยังเป็นมนุษย์อยู่นั้น ฉันไม่เคยทำอะไรเก่งเลยสักอย่าง การรับมือกับเรเนนั้นถือเป็นแค่พอใช้ แต่คนอื่นๆ ก็คงจะทำได้ดีกว่าฉันแน่นอน อย่างฟิลที่ดูเหมือนจะเป็นอะไรที่เป็นตัวตรงข้ามไป ตอนเรียนหนังสือ ฉันก็จัดว่าเป็นนักเรียนที่ดี แต่ไม่เคยได้เป็นที่หนึ่งของชั้น เห็นได้ชัดว่าฉันไม่ถนัดเรื่องกีฬา ไม่มีหัวทางศิลปะหรือดนตรี ไม่ได้มีความสามารถพิเศษอะไรที่จะ

ไปอวดชาวบ้านได้ แล้วก็คงจะไม่มีใครเขามาให้รางวัลสำหรับการเป็นคนชอบอ่านหนังสือหรอกนะ หลังจากอยู่กับความธรรมดาตามาสิบแปดปี ฉันก็คุ้นเคยดีกับการเป็นคนธรรมดาๆ ทั่วไปคนหนึ่ง มาตอนนี้ฉันรู้ตัวแล้วว่าฉันได้เลิกไล่ล่าไขว่คว้าหาความโดดเด่นไม่ว่าจะในด้านใดให้แก่ตัวเองมานานแล้ว ฉันก็แค่ทำสิ่งที่มืออยู่ในมือให้ดีที่สุด ไม่เคยที่จะเข้ากันกับโลกของตนเองได้อย่างลงตัวเลยสักครั้ง

ดังนั้นความรู้สึกนี้มันช่างแตกต่างออกไปเหลือเกิน ตอนนั้นฉันกลายเป็นคนที่เก่งจนน่าอัศจรรย์ — ทั้งในสายตาพวกเขาและตัวฉันเอง รวากับว่าฉันเกิดมาเพื่อเป็นแวมไพร์ ความคิดนั้นทำให้ฉันอยากหัวเราะ แต่มันก็ทำให้ฉันอยากจะร้องเพลงออกมาด้วยในเวลาเดียวกัน ฉันพบที่ทางอันแท้จริงของฉันในโลกใบนี้แล้ว ที่ที่ฉันเข้ากับมันได้อย่างลงตัว ที่ที่ฉันได้เปล่งประกายเจิดจรัส

9

แผนการเดินทาง

นับตั้งแต่ฉันเปลี่ยนไปเป็นแวมไพร์ ฉันก็จริงจังกับนิยายปรัมปราชั้นอีก
เยอะ

บ่อยครั้ง เมื่อฉันมองย้อนกลับไปเมื่อช่วงสามเดือนแรกของการ
เป็นอมตะ ฉันมักจะจินตนาการถึงภาพของเส้นด้ายชีวิตของฉันว่ามันดู
หน้าตาเป็นอย่างไรบนเครื่องถักทอแห่งโชคชะตา ซึ่งใครเลยจะรู้ว่ามันมี
อยู่จริง ฉันแน่ใจเลยว่าเส้นด้ายของฉันคงจะเปลี่ยนสีกันไปโดยสิ้นเชิง
แรกเริ่มคงจะเป็นสีเบจสวยๆ ที่ดูเรียบๆ ไม่สะดุดตา เหมาะแก่การเป็น
สีพื้นที่อยู่เบื้องหลังของอะไรต่อมิอะไรเป็นอย่างดี แต่ตอนนี้รู้สึกราวกับว่า
มันคงจะต้องเป็นสีแดงเจิดจ้า หรือสีทองแวววาวก็เป็นได้

ผืนผ้าที่ประกอบไปด้วยครอบครัวและเพื่อนฝูง ที่ถักทออยู่รายล้อม
รอบตัวฉัน ช่างเป็นสิ่งที่สวยงาม สว่างไสวเต็มไปด้วยสีสรรของพวกเขา
ที่ดูสดใสและเข้ากันดี

ฉันออกจะประหลาดใจอยู่ไม่น้อยกับเส้นด้ายบางเส้นที่เข้ามารวม
อยู่ในชีวิตฉันด้วย พวกมนุษย์หมาป่า ซึ่งแน่นอนว่าคือเจacob และเชิธ
กับเส้นด้ายของพวกเขาที่มีสีเข้มคล้ายสีของไม้ ไม่ใช่สิ่งที่ฉันคาดฝันมา

ก่อนเลย แต่เพื่อนเก่าแก่ของฉันอย่างควิลและเอ็มบริก็กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของผืนผ้า เมื่อพวกเขาเข้าร่วมฝูงของเจคอบ และแม้แต่แซมกับเอมิลี่ก็ถือได้ว่าเป็นมิตรเช่นกัน ความตึงเครียดระหว่างครอบครัวของเราผ่อนคลายลง ส่วนใหญ่เป็นเพราะเรเนสมе ใครๆ ก็รักเธอได้อย่างง่ายดาย

ซูกับลีโอาร์ห์ เคลียร์วอเตอร์ก็ถูกชักชวนเข้ากับชีวิตของเราด้วยเช่นกัน — เป็นเส้นด้ายสองเส้นที่ฉันไม่ได้คาดคิดมาก่อน

ซูดูจะถือเป็นหน้าที่ในการค่อยๆ ชักจูงชาร์ลีสให้ก้าวเข้ามาสู่โลกแห่งความมหัศจรรย์ เกือบทุกวันเธอจะมาที่บ้านคัลเลนพร้อมๆ กันกับเขา แม้ว่าเธอมักจะดูไม่ค่อยสบายใจกับการต้องใช้เวลาอยู่ที่นั่นได้มากเท่ากับที่ลูกชายของเธอหรือสมาชิกส่วนใหญ่ในฝูงของเจคอบรู้สึกก็ตาม ซูมักจะไม่ค่อยพูดสักเท่าไร มีแต่คอยวนเวียนอยู่ใกล้ๆ ชาร์ลีสอย่างปกป้อง เธอมักจะเป็นคนแรกที่ชาร์ลีสเหลียวไปมองเวลาที่เรเนสมеทำอะไรบางอย่างที่ออกจะดูเก๋เกินตัวอย่างน่าสงสัย — ซึ่งเกิดขึ้นบ่อยมากๆ และแทนคำตอบ ซูมักจะเหลือบตามองเข็รอย่างมีความหมายราวกับจะพูดว่า *ช่วย ก็อย่างที่ว่าๆ กันนะแหละ*

ลีโอาร์ห์นั้นยังไม่สบายใจไปกว่าซู และเป็นส่วนเดียวของครอบครัวใหม่ของเราที่ดูจะแสดงออกอย่างเปิดเผยว่ารังเกียจการรวมตัวในครั้งนี้ แต่อย่างไรก็ตาม เธอกับเจคอบก็มีมิตรภาพในรูปแบบใหม่ที่ทำให้เธอยังคงใกล้ชิดกับพวกเราทั้งหมดอยู่ดี มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ฉันถามเขา — อย่างออกจะลังเลใจอยู่บ้าง เพราะฉันไม่ได้อยากจะสอดรู้ แต่ความสัมพันธ์นี้มันช่างต่างออกไปจากที่เคยเป็นเมื่อก่อนนี้ และนั่นทำให้ฉันรู้สึกขงใจเธอมากๆ เลยทีเดียว เขายังไหล่และบอกว่าเป็นแค่เรื่องของฝูง ตอนนี้ถือได้ว่าเธอเป็นรองลงมาจากเขาแล้ว เป็นรองจำฝูงในตำแหน่ง “เบต้า” อย่างที่ฉันเคยเรียกเมื่อครั้งหนึ่งนานมาแล้ว

“พอผมคิดว่าไหนๆ ก็จะต้องจริงกับไอ้เรื่องการเป็นแอลฟาจำฝูงนี้แล้วละก็” เจคอบอธิบาย “ผมก็น่าที่จะจัดการพวกเรื่องตำแหน่งอะไรนี้ให้เรียบร้อยดีกว่า”

หน้าที่รับผิดชอบใหม่นี้ทำให้ลือฮาหรือรู้สึกว่าต้องเข้ามารายงานตัวกับเขาอยู่บ่อยๆ ในเมื่อเจอบอกมักจะอยู่กับเรเนสเมเสมอ...

ลือฮาที่ไม่มีความสุขกับการที่ต้องอยู่ใกล้พวกเราเลย แต่เธอก็ถือว่าเป็นข้อยกเว้น ความสุขที่นับเป็นหลักสำคัญของชีวิตฉันในตอนนี้เป็นลวดลายหลักบนผืนผ้าก็ว่าได้ มันสำคัญต่อฉันมากเสียจนความสัมพันธ์ของฉันกับแจสเปอร์ในตอนนี้อาจเรียกว่าใกล้ชิดกันมากเกินไปจนจะเคยคิดฝันได้ แม้ว่าในตอนแรกฉันออกจะรำคาญอยู่ไม่น้อยก็ตาม

“โอ๊ยยยย!” ฉันบ่นกับเอ็ดเวิร์ดในคืนหนึ่งหลังจากที่เราพาเรเนสเมเข้านอน “ถ้าป้านี่ฉันยังไม่ได้มาซาร์ลีหรือว่าซูแล้วละก็ คงจะไม่มีทางเกิดขึ้นได้หรอก ฉันอยากจะให้แจสเปอร์เลิกบ่นเปื้อนอยู่ใกล้ๆ ตลอดเวลาเสียที!”

“ไม่มีใครข้องใจในตัวคุณหรอก เบิลล่า ไม่มีเลยแม้แต่คนเดียว” เขารับรองกับฉัน “คุณก็รู้ว่าแจสเปอร์เป็นยังไง --- เขาฝันบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความรู้สึกดีๆ ไม่ค่อยจะได้ แล้วคุณก็ช่างมีความสุขอยู่ตลอดเวลาครับ ที่รัก เขาก็เลยดึงดูดเข้าหาคุณโดยไม่รู้สึกตัวเลย”

แล้วเอ็ดเวิร์ดก็กอดฉันแนบแน่น เพราะไม่มีอะไรที่จะทำให้เขาปลื้มใจมากไปกว่าความสุขล้วนเหลือของฉันกับชีวิตใหม่นี้

ตัวฉันเองก็เปี่ยมไปด้วยความสุขอย่างมากมาตลอดเวลา ช่วงกลางวันไม่เคยยาวนานพอที่จะให้ฉันเติมเต็มความรักให้แก่ลูก ชั่วโมงในยามราตรีก็ช่างสั้นเกินกว่าจะให้ฉันได้ตอบสนองความต้องการในตัวเอ็ดเวิร์ดได้มากพอ

แต่ความสุขนี้ก็ยังมีอีกด้านที่ไม่สวยงามอยู่ด้วยเช่นกัน ถ้าจะพลิกผืนผ้าที่บอกเล่าเรื่องราวชีวิตของพวกเขาไปอีกด้านหนึ่ง ฉันจินตนาการได้ว่าลวดลายด้านหลังนั้นคงจะถูกทอดด้วยสีเทาหม่นที่แสดงถึงความคลางแคลงใจและความหวาดกลัว

เรเนสเมพูดคำแรกออกมาเมื่อเธอมีอายุได้หนึ่งสัปดาห์พอดี คำนั้นคือ แม่ ซึ่งน่าจะทำให้ฉันปลื้มใจยิ่งนัก แต่กลับกลายเป็นว่าฉันตกใจกลัว

กับพัฒนาการของลูกมากเกินไปจนแทบจะไม่สามารถบังคับตัวเองให้ยืมตอบลูกได้ มันไม่ได้ช่วยอะไรเลย เมื่อลูกพูดประโยคแรกของเธอต่อไปรวดเดียว “แม่จ๋า ตาอยู่ไหนจ๊ะ” เธอถามด้วยเสียงใสที่แหลมสูง ที่เปล่งเสียงพูดออกมาดังๆ เพราะว่าฉันยืนอยู่อีกฟากหนึ่งของห้อง ก่อนหน้านี้อเธอถามโรซาลีมาแล้วโดยใช้วิธีการสื่อสารแบบปกติ (หรือแบบผิดปกติ) อย่างแรง ถ้าจะมองจากอีกมุมหนึ่งนะ) ของเธอ แต่โรซาลีเองก็ไม่รู้คำตอบ ลูกเลยหันมามหาฉันแทน

เมื่อตอนที่เธอเดินเป็นครั้งแรก ในระยะยังไม่ถึงสามสัปดาห์ดี ก็เป็นอะไรที่คล้ายคลึงกัน ลูกแค่จ้องดูอลิซอย่างยาวนาน มองดูอย่างตั้งอกตั้งใจขณะที่อาของเธอกำลังจัดดอกไม้ใส่แจกันที่ตั้งอยู่รอบๆ ห้อง เริงระบำไปมาโดยมีช่อดอกไม้เต็มอ้อมแขน เรนสเมลูกชั้นยืน โดยที่ขาไม่สั่นโงนเงนเลยแม้แต่บ่อย และเดินด้วยกิริยาที่เก๋อบจะสง่างามดุจเดียวกัน

เอ็ดเวิร์ดและคาร์โลล์ทุ่มเทไปกับการค้นคว้าเพื่อหาคำตอบ ข้อมูลใดๆ ก็ตามที่จำเป็นบอกได้ว่าเราจะต้องเจอกับอะไรบ้าง แต่สิ่งที่ค้นพบกลับมีอยู่เพียงน้อยนิด และไม่มีเรื่องใดที่สามารถตรวจสอบเพื่อยืนยันได้เลย

ปกติแล้วอลิซกับโรซาลีจะเริ่มวันใหม่ของเราด้วยแพชั่นโชว์เสมอ เรนสเมไม่เคยสวมเสื้อผ้าซ้ำสองเลย ส่วนหนึ่งมาจากการที่เธอโตเร็วกว่าขนาดของเสื้อผ้าแทบจะในทันที และอีกส่วนหนึ่งมาจากการที่อลิซและโรซาลีพยายามที่จะทำให้อัลบั้มรูปวัยเด็กที่ออกมาแล้วดูเหมือนใช้เวลาสะสมภาพอยู่เป็นปีๆ มากกว่าเพียงไม่กี่สัปดาห์ พวกเธอถ่ายรูปเป็นพันๆ ใบเพื่อบันทึกทุกกระแอมทุกขั้นตอนของวัยเด็กที่ถูกเร่งความเร็วของลูกไว้

พออายุได้สามเดือน เรนสเมก็ดูเหมือนเด็กหนึ่งขวบที่ตัวโต หรือจะเป็นเด็กสองขวบที่ตัวเล็กก็ได้ รูปร่างของลูกไม่ได้มีทรวดทรงเหมือนเด็กทารก แต่ดูเพรียวและสง่างามกว่า เรือนร่างของเธอได้สัดส่วนดูสวยงามเหมือนผู้ใหญ่ ผมสีทองแดงม้วนขดของลูกทิ้งตัวยาวถึงเอว ซึ่งฉันทำให้ตัดมันไม่ได้ แม้อลิซจะออกปากอนุญาตแล้วก็ตาม

เรนสเมสามารถพูดโดยใช้ไวยากรณ์และเรียบเรียงคำพูดได้อย่างสละสลวยไร้ที่ติ แต่เธอก็ไม่ค่อยจะใส่ใจที่จะพูดนัก เพราะชอบที่จะแสดงให้คนอื่นรู้ว่าเธอต้องการอะไร ลูกไม่เพียงแต่จะเดินได้เท่านั้น แต่ยังวิ่งและเดินร่าได้อีกด้วย และทำได้แม้กระทั่งอ่านหนังสือ

คืนหนึ่งขณะฉันอ่านโคลงของเทเนนีส์ให้เธอฟัง เพราะการลื่นไถลและจังหวะของกลอนที่เธอแต่งนั้น ฟังแล้วชวนให้ผ่อนคลายดี (ฉันมักจะค้นหาเรื่องใหม่ๆ มาเล่าอยู่เสมอ เพราะเรนสเมไม่ชอบให้อ่านนิทานก่อนนอนด้วยเรื่องเดิมซ้ำๆ ไปมาอย่างที่เคยมีคนอื่นๆ เป็นกัน และเธอก็ทนหนังสือประเภทนิทานภาพไม่ค่อยจะได้เสียด้วย) เธอก็เอื้อมมือมาแตะที่แก้มของฉัน ภาพที่ปรากฏในความคิดของเธอเป็นภาพเรลสองคน แต่เป็นเธอที่ถือหนังสืออยู่ ฉันยิ้มแล้วส่งหนังสือให้ลูก

“เสียงดนตรีนี้แว่วหวานกังวานเพราะ” เธออ่านโดยไม่ลังเล “โสมเสนาะกว่ากุหลาบปลิวบนทิวหญ้า ไพเราะยิ่งกว่าน้ำค้างหล่นกลางคิลาในมรรคาที่เปล่งแสง — ”

ฉันเอื้อมไปหยิบหนังสือกลับคืนมาโดยอัตโนมัติ

“ถ้าลูกยังอ่านอยู่อย่างนี้ แล้วจะนอนได้ยังงั้นล่ะจ๊ะ” ฉันถามด้วยน้ำเสียงที่เกือบจะไม่สัน

จากการคาดคำนวณของคาร์โลส การเจริญเติบโตทางร่างกายของลูกกำลังค่อยๆ ลดลง แต่ความคิดของลูกกลับยังคงรุดหน้าต่อไปอย่างรวดเร็ว แม้ว่าอัตราการลดลงของการเติบโตจะคงที่แล้ว แต่เธอก็ยังคงจะเป็นผู้ใหญ่ในอีกไม่ถึงสี่ปีข้างหน้าอย่างแน่นอน

สี่ปี แล้วก็กลายเป็นยายแก่เต็มตัวเมื่ออายุสิบห้า

มีชีวิตอยู่ได้เพียงสิบห้าปีเท่านั้น

แต่ลูกก็แข็งแรงเหลือเกิน เต็มไปด้วยชีวิตชีวา ฉลาด สดใสและมีความสุข ความสำเร็จภาพที่เห็นได้ชัดของลูกทำให้ฉันมีความสุขไปกับแกด้วยได้โดยง่าย และปล่อยให้อนาคตกลายเป็นเรื่องของวันพรุ่งนี้เสีย

คาร์โลสกับเอ็ดเวิร์ดปรึกษากันด้วยเสียงแผ่วต่ำที่ฉันพยายามที่จะ

ไม่ได้ยิน ถึงทางเลือกในอนาคตของเราจากทุกๆ ด้าน พวกเขาไม่เคยปรึกษากันเลยเวลาที่เจอบอกด้วยใกล้ๆ เพราะมีอยู่ทางหนึ่งที่จะหยุดการเจริญวัยได้อย่างแน่นอน และนั่นคงไม่ใช่สิ่งที่เจอบอกจะชอบมันนักฉันเองก็ไม่ชอบเช่นกัน อันตรายเกินไป! สัญชาตญาณของฉันกรีดร้องใส่เช่นนั้น เจอบอกกับเรนสเมซังเหมือนกันในหลายๆ แห่ง เป็นลูกครึ่งด้วยกันทั้งคู่ เป็นสิ่งมีชีวิตที่รวมสองสิ่งไว้ในตัวคนเดียว และตำนานมนุษย์หมาป่าทุกเรื่องก็ยืนยันว่าพิษของแวมไพร์นั้นเป็นพิษถึงตายมากกว่าเป็นทางสู่ชีวิตอมตะ...

คาร์โลสและเอ็ดเวิร์ดได้ค้นคว้าในทุกๆ ทางเท่าที่เราจะทำได้ และตอนนี้เราก็ตริยมิตรที่จะไปตามรอยตำนานเก่าแก่ให้ถึงถิ่น เรากำลังจะกลับไปทีบราซิล ไปเริ่มต้นจากที่นั่น พวกทิดูน่ามีตำนานมากมายเกี่ยวกับเด็กๆ อย่างเรนสเม...ถ้าเมื่อก่อนนี้เคยมีเด็กๆ อย่างลูกมาก่อนแล้วละก็ บางทีเรื่องเล่าเกี่ยวกับวงจรชีวิตและอายุขัยของเด็กก็งอมตะเหล่านั้นอาจจะยังคงสืบทอดกันมาอยู่ก็ได้....

เหลือเพียงคำถามเดียวเท่านั้น คือเราจะออกเดินทางกันเมื่อไหร่ฉันนั่นเองที่เป็นตัวถ่วง ส่วนหนึ่งก็คือว่า ฉันอยากจะอยู่ใกล้ๆ ฟอริคส์ไปก่อนจนกระทั่งช่วงวันหยุดผ่านพ้นไปแล้วเพื่อเห็นแก่ชาร์ลิต่ายังไปกว่านั้น ยังมีการเดินทางที่ต่างออกไปที่ฉันรู้ว่ามันต้องมาก่อน — เป็นความสำคัญอันดับแรกๆ ที่เห็นได้ชัด และจะต้องเป็นการเดินทางชนิดไปคนเดียว

เรื่องนี้เป็นเรื่องเดียวที่ทำให้ฉันกับเอ็ดเวิร์ดทะเลาะกันนับตั้งแต่เมื่อฉันได้เปลี่ยนเป็นแวมไพร์แล้ว ประเด็นหลักในการโต้เถียงกันก็คือส่วนที่ฉันจะต้อง “ไปคนเดียว” นี่แหละ แต่ความจริงก็ต้องเป็นความจริงอยู่วันยังค่ำ และแผนการของฉันก็เป็นแผนการเดียวที่สมเหตุสมผลที่สุดแล้ว ฉันจะต้องไปพบพวกโวลตูรี และแน่นอนที่สุดว่าฉันจะต้องไปตามล่าฟังเท่านั้น

แม้ว่าจะเป็นอิสระจากฝันร้ายเก่าๆ หรือแม้แต่จากความฝันใดๆ

ก็ตาม อย่างไรก็ตามเป็นไปได้ที่จะลืมนักโวลตุรี และพวกเขาก็ไม่ยอมปล่อยให้พวกเราลืมนักโวลตุรี

ฉันไม่รู้มาก่อนเลยว่าอลิซได้ส่งข่าวเรื่องพิธีแต่งงานไปยังกลุ่มผู้นำของโวลตุรี จนกระทั่งวันที่ของขวัญจากอาโรเดินทางมาถึง ตอนที่เธอเห็นองครักษ์ของโวลตุรี — เจนและอเล็ก — ผาแผดผู้ทรงพลังอย่างร้ายกาจในหมู่พวกเขาในนิมิตนั้น เราก็อยู่ไกลแสนไกลออกไปบนเกาะเอสเมแล้วไกอัสนั้นกำลังวางแผนที่จะส่งทีมล่ามาเพื่อที่จะดูว่าฉันได้ฝึกคำสั่งของพวกเขาและยังคงเป็นมนุษย์อยู่หรือไม่ (เพราะฉันรู้เรื่องโลกอันลึกลับของแวมไพร์ดี ถ้าฉันไม่เลือกที่จะเข้าร่วมด้วย ก็จะต้องถูกทำให้เจียบ...ตลอดกาล) อลิซเลยส่งข่าวไป เพราะเล็งเห็นว่าจะช่วยหอดเวลาออกไปได้ เพราะพวกเขายังต้องใช้เวลาอีกระยะเพื่อที่จะตีความถึงเหตุการณ์เบื้องหลัง แต่ไม่ช้าพวกเขาก็จะต้องมา นั่นคือเรื่องที่จะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

ตัวของขวัญไม่ได้แฝงนัยยะขมขื่นเท่าใดนัก หรูหรา ไซ่ เกือบจะดูน่ากลัวเพราะความหรูหราอย่างมากมาขึ้นนี้เอง แต่คำขู่อยู่ที่ถ้อยคำลงท้ายโน้ตแสดงความยินดีของอาโรที่เขียนด้วยหมึกสีดำบนกระดาษทรงสี่เหลี่ยมสีขาวเนื้อหนารวมๆ แผ่นหนึ่งด้วยมือของอาโรเอง:

ฉันเสียดายที่ได้พบคุณนายคัลเลนคนใหม่ด้วยตนเอง

ของขวัญถูกจัดวางมาในกล่องไม้โบราณที่แกะสลักอย่างวิจิตรบรรจง ผังด้วยทองคำและไข่มุก ประดับประดาด้วยอัญมณีหลากสีราวกับรุ้ง อลิซบอกว่าตัวกล่องนั้นคือขุมทรัพย์ที่ประมาณค่าไม่ได้ และนอกจากมูลค่าของเครื่องประดับชิ้นที่อยู่ข้างในนั้นแล้ว กล่องใบนี้อาจจะมีราคามากกว่าเครื่องประดับชิ้นใดบนโลกก็อาจเป็นได้

“ฉันสงสัยมาตลอดเลยว่าอัญมณียอดมงกุฎหายไปไหน หลังจากทีพระเจ้าจอห์นแห่งอังกฤษจำนำไปในช่วงศตวรรษที่สิบสาม” คาร์โลล์

พูดขึ้น “ฉันคิดว่าฉันไม่แปลกใจเลยที่พวกโวลตุรีมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วย”

สร้อยคอนั้นดูธรรมดา — ทองถักเป็นสายสร้อยเส้นหนา เกือบจะเหมือนโซ่ของเสื้อเกราะ เหมือนงูตัวเรียบลื่นที่พันม้วนอยู่รอบคอ อัญมณีเม็ดหนึ่งห้อยลงมาจากสร้อยเส้นนั้น เพชรขาวเม็ดเชื่องขนาดเท่ากับลูกกอล์ฟ

ข้อความเตือนแบบไม่อ้อมค้อมในโน้ตของอาโรนกระตุ้นความสนใจของฉันได้มากกว่าอัญมณีเสียอีก พวกโวลตุรีจะต้องมาเห็นว่าฉันไม่ใช่มนุษย์อีกต่อไปแล้ว และต้องเห็นว่าพวกคัลเลนได้บนบอบเชื่อฟังคำสั่งของพวกเขาเป็นอย่างดี และพวกเขาจะต้องได้มาเห็นภายในเวลาเร็วๆ นี้ ด้วย แต่จะให้พวกเขามาใกล้ฟอรัสนักก็ไม่ได้ มีเพียงหนทางเดียวที่จะปกป้องชีวิตของพวกเขาที่นี่ให้ปลอดภัย

“คุณจะไม่ไปคนเดียว” เอ็ดเวิร์ดยื่นกรานด้วยเสียงลอดโรฟัน มือทั้งสองกำหนักแน่น

“พวกเขาไม่ทำร้ายฉันหรอกค่ะ” ฉันพูดด้วยน้ำเสียงปลอบประโลมเท่าที่จะทำได้ บังคับให้ฟังดูมั่นใจ “พวกเขาไม่มีเหตุผลอะไรเลยนี้จะฉันเป็นแวมไพร์แล้ว ปิดคดีได้”

“ไม่ ไม่มีทางเด็ดขาด”

“เอ็ดเวิร์ด นี่เป็นทางเดียวที่จะปกป้องลูกไว้ได้นะ”

แล้วเขาก็ไม่มีทางที่จะเถียงฉันได้ในเรื่องนั้น เหตุผลของฉันแน่นหนาถูกต้องทุกประการ

แม้ในช่วงเวลาสั้นๆ ที่ฉันได้รู้จักอาโร ฉันเห็นได้ชัดว่าเขาเป็นนักสะสม — และของสะสมที่เขาภาคภูมิใจที่สุดนั้นได้แก่ชิ้นที่มีชีวิต เขาหลงในความงาม พรสวรรค์และคุณสมบัติที่หายากต่างๆ ในตัวสาวผู้เป็นอมตะของเขา มากเสียยิ่งกว่าอัญมณีชิ้นใดๆ ที่ถูกเก็บอยู่ในคลังสมบัติของเขาเสียอีก โชคไม่ดีเลยที่เขาเริ่มหันมาแสดงความโลภนั้นกับความสามารถของอลิซและเอ็ดเวิร์ด และฉันก็จะไม่ยอมให้มีเหตุอื่นใดให้เขา

วิชาครอบครัวของคาร์โลสได้มากไปกว่านี้อีกแล้ว เรนสเมนนั้ทั้งดงาม มีพรสวรรค์และพิเศษ — เป็นเพียงหนึ่งเดียวไม่เหมือนใคร เขาจะได้รับอนุญาตให้มาเห็นเธอไม่ได้ ไม่ แม้แต่จะเห็นผ่านความคิดของใครคนใดคนหนึ่งก็ตาม

และฉันก็เป็นเพียงคนเดียวที่เขาอ่านใจไม่ได้ แน่นอนว่าฉันจะต้องไปตามลำพัง

อลิซมองไม่เห็นว่าการเดินทางของฉันจะเป็นปัญหาแต่อย่างใด แต่เธอกังวลกับคุณภาพของนิมิตที่ไม่ชัดเจน เธอบอกว่าบางครั้งนิมิตก็ดูพร่ามัวคล้ายกับตอนที่มีการตัดสินใจจากภายนอก ที่อาจจะขัดแย้งกัน แต่ก็ยังไม่ได้รับการตัดสินใจลงไปอย่างชัดเจนนัก ความไม่แน่นอนนี้ทำให้เอ็ดเวิร์ด ผู้ซึ่งลังเลใจอยู่แล้วยิ่งต่อต้านสิ่งที่ฉันต้องไปทำอย่างหนักหน่วงมากไปกว่าเดิม เขาอยากจะมาด้วยกันกับฉันให้ไกลจนถึงที่ที่ต้องต่อเครื่องบินในลอนดอน แต่ฉันจะไม่ทิ้งให้เรนสเมตต้องอยู่โดยไม่มีทั้งพ่อและแม่ โดยเด็ดขาด เพราะฉะนั้นคาร์โลสจะเป็นคนที่มาแทน ซึ่งจะทำให้ทั้งฉันและเอ็ดเวิร์ดสบายใจขึ้น เมื่อรู้ว่าคาร์โลสจะอยู่ห่างฉันในระยะเวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น

อลิซยังคงค้นดูภาพในอนาคตต่อไปเรื่อยๆ แต่สิ่งที่เธอเห็นกลับไม่เชื่อมโยงกับสิ่งที่เธอต้องการค้นหาเลย เธอเห็นแนวโน้มใหม่ในตลาดหุ้น การมาเยือนเพื่อขอคืนดีที่อาจเกิดขึ้นได้ของเอริกว่า ถึงแม้การตัดสินใจของเธอจะยังไม่แน่นอนก็ตาม เธอเห็นพายุหิมะที่จะยังคงไม่พัดเข้ามาจนกว่าในอีกหกสัปดาห์ข้างหน้า และโทรศัพท์จากเรเน (ฉันซ่อมทำเสียง “แหบ” ไว้แล้ว และทำได้แนบเนียนมากขึ้นทุกวัน — เท่าที่เรเนรู้ ฉันยังคงป่วยอยู่แต่อาการเริ่มดีขึ้นแล้ว)

เราซื้อตั๋วเครื่องบินไปอิตาลีในวันที่เรนสเมอายุครบสามเดือน ฉันตั้งใจจะไปไม่นานอยู่แล้วก็เลยไม่ได้บอกชาร์ลี เจคอบนั้นรู้ และเขาก็เข้าข้างความเห็นของเอ็ดเวิร์ดเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ แต่อย่างไรก็ตาม การได้เที่ยวในวันนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับบราซิล เจคอบเลยมุ่งมั่นที่จะไปด้วยกัน

กับเรา

เราสามคน เจคอบ เรเนสเมและฉันออกไปล่าด้วยกัน โภชนาการจากเลือดสัตว์ไม่ใช่อาหารโปรดของเรเนสเมเท่าไรนัก — และนั่นคือเหตุผลว่าทำไมเจคอบถึงได้รับอนุญาตให้มาด้วยได้ เจคอบทำให้มันเป็นการแข่งขันระหว่างเขาทั้งสอง และนั่นทำให้ลูกยอมทำตามมากกว่าอะไรทั้งหมด

ถ้าพูดถึงเรื่องของการล่ามนุษย์ เรเนสเมค่อนข้างจะรู้ชัดเจนทีเดียวว่าอะไรดีหรือเลว แต่เธอก็แค่คิดว่าเลือดที่คนบริจาคนั้นเป็นการยอมพบกันครึ่งทางที่ดีไม่น้อย เลือดมนุษย์ทำให้เธออิ่มและเข้ากันได้ดีกับระบบในร่างกายของเธอมากกว่า แต่ถ้าให้อาหารแข็งอย่างอื่นที่แม้จะหลากหลายออกไป ลูกก็จะตอบสนองด้วยอาการกลักลืนผืนกินไม่ผิอะไรจากเมื่อครั้งที่ฉันลงให้ดอกกะหล่ำและถั่วลิมาเลย อย่างน้อยเลือดสัตว์ยังดีเสียกว่าของกินพวกนั้นเสียอีก ธรรมชาติของลูกนั้นชอบแข่งขันอยู่แล้ว และความท้าทายในการเอาชนะเจคอบก็ทำให้เธอตื่นตื่นที่จะออกมา

“เจคอบ” ฉันพูดขึ้น พยายามที่จะต่อรองกับเขาคีครั้งขณะที่เรเนสเมเริงระบำอยู่ในลานโล่งข้างหน้าเรา ค้นหากลิ่นที่เธอชอบ “คุณมีภาระอยู่ที่นั่นะ เชิร์ล ลีอาห์ —”

เขาพ่นลมหายใจพริต “ผมไม่ใช่พี่เลี้ยงของฝูงนะ ยังไงพวกเขาก็มีภาระอยู่ที่ลาพูอยู่แล้ว”

“เหมือนอย่างคุณจั่นละสิ แปลว่าตอนนี้คุณก็ดริบการเรียนไฮสคูลอย่างเป็นทางการแล้วหรือไง ถ้าคุณจะตามเรเนสเมให้ทันละก็ต้องตั้งใจเรียนให้หนักกว่านี้มากเลยนะ”

“ก็แค่หยุดพักไปก่อนชั่วคราวนะ ผมจะกลับไปเรียนตอนที่อะไรมัน...เพลาลงไปกว่านี้”

เมื่อเขาพูดเช่นนั้น ฉันก็เสียสมาธิด้านที่คิดจะแย้งกับเขาไป เราทั้งสองหันไปมองเรเนสเมโดยอัตโนมัติ เธอจ้องดูเกล็ดหิมะที่ปลิวสูงลิบอยู่

เหนือหัว และละลายหายไปก่อนที่จะทันได้แตะถึงยอดหญ้าที่แห้งเหลือง
อยู่ในทุ่งทรงยาวคล้ายหัวลูกศรที่เรายืนอยู่นั้น ชูดกระโปรงจีบสีงาช้าง
ของลูกสีเข้มกว่าหิมะอยู่เพียงหนึ่งเชดเท่านั้น ปอยผมหยิกม้วนสีน้ำตาล-
แดงของเธอยังดูดซับเปล่งประกาย ทั้งๆ ที่ดวงอาทิตย์นั้นฝังตัวลึกอยู่ใน
หมู่เมฆ

ขณะที่เราจ้องมองอยู่นั้น เธอก็ย่อตัวลงชั่วขณะและทันใดนั้นก็
สปริงตัวพุ่งสูงขึ้นไปในอากาศสีฟ้าฟุด มือเล็กๆ ประกมกมเกล็ดหิมะไว้
และทิ้งตัวอย่างแผ่วเบาลงพื้น

เธอหันกลับมาหาเราด้วยรอยยิ้มที่ชวนให้ตกใจ — จริงๆ นะ มัน
ไม่ใช่อะไรที่ใครจะค้นกับมันได้ง่ายๆ เลย — และยกมือขึ้นเพื่อเผยให้เห็น
เกล็ดน้ำแข็งที่ยังคงรูปทรงละม้ายดาวแปดแฉกไว้ได้อย่างครบถ้วนอยู่ใน
ฝ่ามือก่อนที่จะละลายหายไป

“น่ารักจัง” เจคอบร้องบอกอย่างชื่นชม “แต่พี่คิดว่าหนูเริ่มจะ
ล้าหลังแล้วนะ เนลซี”

เธอตรงกลับมาหาเจคอบ เขาเหยียดแขนออกไปในจังหวะเดียวกับ
ที่เธอกระโดดเข้าสู่อ้อมกอดนั้นพอดี พวกเขาทำอาการนี้ได้อย่าง
พร้อมเพรียงกันโดยไม่มีที่ติ ลูกมักจะทำอย่างนี้เวลาที่เธออยากจะบอก
อะไรบางอย่าง แต่ก็ยังไม่ชอบที่จะพูดออกมาดังๆ

เรนเนสเมแตะใบหน้าของเขา ส่งเสียงในลำคออย่างรักใคร่ไปด้วย
ขณะที่เราฟังเสียงการเคลื่อนไหวเข้าไปในป่าลึกของฝูงกวางใหญ่

“แหมงงงงงละ หนูไม่กระหายเลยนี่นะ เนลซี” เจคอบตอบอย่าง
ประชดประชันเล็กๆ แต่ออกจะมีแววยอมตามใจมากกว่าอะไรทั้งหมด
“หนูก็แค่กลัวว่าพี่จะจับเจ้าตัวใหญ่ที่สุดได้อีกนะสิ!”

เธอดีดลังกากลับหลังออกจากอ้อมแขนของเจคอบลงแตะพื้นด้วย
ปลายเท้าอย่างแผ่วเบา และกลลอกจาก --- เวลาที่ลูกทำแบบนี้ เธอดู
เหมือนเอ็ดเวิร์ดมากเหลือเกิน และเธอก็พุ่งตัวหายลับไปสู่แนวต้นไม้

“ได้เลย” เจคอบพูดเมื่อฉันโน้มตัวราวกับจะไล่ตาม เขาระเซา

เสื้อยืดออก เนื้อตัวเริ่มสั่นพลีวเตรียมแปลงร่างขณะที่ติดตัวตามเธอหายเข้าไปในป่า “ถ้าชีโกงจะไม่นับด้วย” เขาร้องบอกเรนเนสม

ฉันทึ่มและสายหิวเมื่อเห็นใบไม้ปลิวเป็นทางตามหลังพวกเขาไป บางทีเจคอบก็เป็นเด็กมากกว่าเรนเนสมเสียอีก

ฉันทึ่มอยู่ครู่หนึ่ง ยอมต่อให้นักล่าของฉันทึ่มได้มีเวลาออกตัวไปก่อนสักสองสามนาที มันง่ายเสียยิ่งกว่าง่ายที่จะตามรอยพวกเขา และเรนเนสมเองก็ชอบที่จะทำให้ฉันทึ่มแปลกใจด้วยขนาดของเหยื่อที่เธอจับมาได้อยู่แล้ว ฉันทึ่มออกมามีอีกครั้งหนึ่ง

ทุ้งแคบๆ นั้นดูสงบนิ่งและว่างเปล่า หิมะที่โปรยปรายค่อยๆ จางจนเกือบจะหายไปจากเหนือหัวของฉันทึ่ม อลิซเห็นมาก่อนหน้านี้แล้วว่าหิมะจะตกอยู่ได้อีกไม่นานนัก

ปกติแล้วเอ็ดเวิร์ดจะออกมาล่าด้วยกันกับฉันทึ่มเสมอ แต่เพราะวันนี้เขาอยู่กับคาร์ลิลด์ วางแผนการเดินทางไปริโอ และพูดคุยกันลับหลังเจคอบ...ฉันทึ่มหน้า พอกลับไป ฉันทึ่มจะเป็นฝ่ายของเจคอบบ้าง เขาควรที่จะต้องมาด้วยกันกับเรลลี ชีวิตของเขาเองก็แขวนอยู่บนเส้นด้ายไม่ต่างไปจากพวกเราเลย — ทั้งชีวิตของเขานั้นแหละ เหมือนกับของฉันทึ่มไม่มีผิด

ขณะที่ความคิดของฉันทึ่มล่องลอยไปสู่เรื่องของอนาคตอันใกล้ ดวงตาของฉันทึ่มก็กวาดผ่านเทือกเขาอย่างที่เคยทำเป็นประจำ เพื่อค้นหาเหยื่อหาอันตรายใดๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ ฉันทึ่มทำไปโดยที่ไม่ได้คิดเลย ความรู้สึกนั้นเป็นไปโดยอัตโนมัติแท้ๆ

หรือว่าบางทีมันมีเหตุผลอยู่บ้างสำหรับการตรวจตราของฉันทึ่ม เป็นความสะอึดใจเล็กๆ ที่ประสาทสัมผัสอันเฉียบคมของฉันทึ่มจับได้ ก่อนที่ฉันทึ่มจะทันได้รู้ตัวด้วยซ้ำไป

ขณะที่สายตาของฉันทึ่มโฉบผ่านริมผาสีเทา น้ำเงินที่ตระหง่านโดดเด่นตัดกับผืนป่าสีเขียวดำที่อยู่ห่างไกลออกไปนั้น ปรากฏสีเงิน — หรือว่าสีทองนะ — แวบหนึ่งก็เรียกความสนใจของฉันทึ่ม

สายตาของฉันทึ่มพุ่งตรงไปยังสิ่งที่ไม่ควรจะอยู่ ณ ที่ตรงนั้นได้ ไกล

โพ้นไปในสายหมอกที่สลัวรางจนแม้แต่ดวงตาคมกล้าของเหยียวยังไม่
อาจจะมองออกได้ว่าเป็นสิ่งใด ฉันจึงมองออกไป

และเธอก็วิ่งกลับมา

เห็นได้ชัดว่าเธอเป็นแวมไพร์ตนหนึ่ง ผิวของเธอขาวราวหินอ่อน
ละเอียดเนียนกว่าผิวของมนุษย์เป็นล้านเท่า แม้จะอยู่ใต้กลุ่มเมฆแต่เธอ
ก็ยังส่องประกายระยิบระยับอยู่ไม่น้อย ถ้าผิวของเธอไม่ฟุ้งออกมามว่า
เธอเป็นอะไรแล้วละก็ อาการนิ่งจนไม่ไหวติงของเธอก็คงจะเป็นตัวการ
เสียเอง มีแต่แวมไพร์และรูปปั้นเท่านั้นที่จะสามารถอยู่นิ่งๆ โดยไม่
เคลื่อนไหวเลยได้

เรือนผมของเธอเป็นสีทองจางๆ จนเกือบเป็นสีเงิน นี่เองคือที่มา
ของประกายสว่างที่สะดุดตาฉัน มันทั้งตัวตรงดูจะไม่บรรทัดลงมาจนสุด
ปลายที่ตัดไว้ที่ๆ ระดับคางของเธอ และแสงได้ตรงกลางพอดีเท่ากัน
ทั้งสองข้าง

เธอเป็นคนแปลกหน้าสำหรับฉัน ฉันแน่ใจที่สุดว่าไม่เคยเห็นเธอมา
ก่อนเลย แม้แต่ในช่วงที่ฉันยังเป็นมนุษย์อยู่ก็ตาม ไม่มีใบหน้าที่อยู่ใน
ความทรงจำที่ मुखมัวของฉันเหมือนใบหน้านี้เลยแม้แต่คนเดียว แต่
ดวงตาสีทองเข้มคู่นั้นของเธอทำให้ฉันรู้จักเธอในทันที

เอริน่าตัดสินใจมาจนได้ในที่สุด

ในช่วงขณะหนึ่ง ฉันจึงดูเธอ และเธอก็จึงตอบกลับ ฉันสงสัยว่า
เธอจะเดาได้หรือไม่ว่าฉันนั้นเป็นใคร ฉันยกมือขึ้นเพื่อจะโบกทักทาย
ทว่าริมฝีปากของเธอกลับปิดเล็กน้อย จนทำให้ใบหน้านั้นดูคลุมคามขึ้นมา
ในทันที

ฉันได้ยินเสียงร้องดีใจของเรนสมดังมาจากในป่า ได้ยินเสียงหอน
รับของเจคอบ และเห็นใบหน้าของเอริน่ากระตุกโดยอัตโนมัติทันทีที่เสียง
หอนนั้นแว่วดังไปถึงเธอในอีกสองวินาทีถัดมา สายตาของเธอเบนไปทาง
ขวาเล็กน้อย และฉันก็รู้ว่าเธอมองเห็นอะไร มนุษย์มาปายชนสีน้ำตาล
อมแดงตัวมึนเมา อาจจะเป็นตัวเดียวกันกับที่สังหารโลรองต์ของเธอก็ได้

นี่เธอจับตาดูพวกเรามานานเท่าไรแล้ว คงนานพอที่จะเห็นการแสดงความรักของพวกเราเมื่อครู่ก่อนหน้านี้แน่แท้ละ ฉันแน่ใจ

ดวงหน้านั้นดูบิดเบี้ยวอย่างเจ็บปวด

โดยสัญชาตญาณ ฉันผายมือทั้งสองข้างออกไปเบี่ยงหน้าด้วยการขอลูแก่โทษ เธอกลับหันหลังให้ฉัน ริมฝีปากเหี่ยยดขึ้นเหนือโอฟินชากรรไกรคลายออกขณะที่ส่งเสียงคำราม

เมื่อเสียงนั้นแว่วมาถึงตัวฉัน เธอก็หมุนตัวหายลับเข้าไปในป่าเสียแล้ว

“แย่ชะมัด!” ฉันครางออกมา

ฉันออกวิ่งตรงเข้าไปในป่าตามหลังเรนเนสเมและเจคอบอย่างไม่ยอมให้พวกเขาคลาดสายตา ฉันไม่รู้ว่าจะรีนาใช้เส้นทางไหน หรือว่าตอนนี้เธอโกรธแค้นมากแค่ไหนกันแน่ การล้างแค้นเป็นนิสัยที่ฝังแน่นอยู่ในธรรมชาติโดยทั่วไปของแวมไพร์อยู่แล้ว

เพราะออกวิ่งอย่างเต็มกำลัง ฉันไปถึงตัวพวกเขาโดยใช้เวลาเพียงสองวินาทีเท่านั้น

“ของหนูตัวใหญ่กว่า” ฉันได้ยินเรนเนสเมยื่นกราม ขณะที่ฉันวิ่งฝ่าดงหนามออกมาอย่างลนลานโล่งเล็กๆ ที่พวกเขาเฝ้าอยู่

หูทั้งสองข้างของเจคอบลู่ลงเมื่อเห็นสีหน้าของฉัน เขาย่อตัวลงไปข้างหน้า เปลือยฟันขาววาววาม — ปากยังคงเปรี๊ยะไปด้วยเลือดจากการล่าเมื่อครู่ก่อน ดวงตากวาดไปรอบๆ ราวป่า ฉันได้ยินเสียงขู่คำรามก่อตัวขึ้นในลำคอของเขา

เรนเนสเมนั้นตื่นตัวมากพอๆ กับเจคอบ เธอทิ้งซากกวางไว้แทบเท้ากระโจนเข้าสู่อ้อมแขนของฉัน แขนบมือทั้งสองเข้ากับใบหน้าของฉันอย่างเต็มไปด้วยคำถาม

“แม่ตกใจมากไปหน่อย” ฉันรีบปลอบพวกเขา “ไม่เป็นไรนะ แม่คิดว่ารอก่อนสักเดี๋ยว”

ฉันดึงโทรศัพท์มือถือออกมาและกดปุ่มโทรด่วน เอ็ดเวิร์ดรับสาย

ทันทีหลังจากสัญญาณเรียกครั้งแรก เจคอบกับเรนสเมฟังอย่างตั้งใจอยู่ข้างๆ ขณะที่ฉันเล่าเหตุการณ์ให้เอ็ดเวิร์ดฟัง

“มาทีนี้นะ พาคาร์โลล์มาด้วย” ฉันส่งเสียงพูดเร็วปรือเสียงจนสงสัยว่าเจคอบจะฟังทันไหม “ฉันเห็นเอริน่า และเธอก็เห็นฉัน แต่เธอก็เห็นเจคอบแล้วก็โกรธจัดและวิ่งหนีไป ฉันคิดว่าฉันนะ” เธอยังไม่มาแถวนี้ — ยังมาไม่ถึงนะนะ ยังไงก็แล้วแต่ — เธอเคยค่อนข้างโกรธมากเสียจนอาจจะมาก็ได้ แต่ถ้าเธอไม่มา คุณกับคาร์โลล์ต้องตามไปคุยกับเธอนะ ฉันรู้สึกแย่มากเลย”

เจคอบส่งเสียงจึมจ๋ออย่างไม่พอใจ

“เราจะไปถึงที่นั่นในครึ่งนาที่ครับ” เอ็ดเวิร์ดให้ความมั่นใจแก่ฉัน และฉันก็ได้ยินเสียงลมพัดวูบอย่างเร็วจากการวิ่งของเขา

เราพุ่งตัวกลับมายังทุ่งหญ้าทรงยาวและเฝ้ารออยู่เงียบๆ ขณะที่เจคอบและฉันตั้งใจฟังเสียงการมาเยือนจากใครก็ตามที่เราไม่รู้จัก

แต่เมื่อเสียงนั้นเข้ามาใกล้ กลับฟังดูคั่นหู และแล้วในที่สุดเอ็ดเวิร์ดก็มาอยู่ข้างกายฉัน คาร์โลล์ตามมาติดๆ ในไม่กี่วินาทีต่อมา ฉันออกจะแปลกใจไม่น้อยที่ได้ยินเสียงของอู้ง่ายๆ ตามหลังคาร์โลล์มาด้วย ฉันคิดว่าฉันไม่ควรที่จะประหลาดใจมากนัก ในเมื่อเรนสเมตกอยู่ในอันตรายขนาดนี้ แน่นอนอยู่แล้วว่าเจคอบจะต้องเรียกกำลังเสริมเข้ามา

“เธออยู่บนสันเขาตรงโน้น” ฉันบอกพวกเขาทันที ชี้นิ้วไปยังจุดเกิดเหตุ ถ้าเอริน่ากำลังหนี เธอก็ออกตัวไปได้เร็วกว่าเราแล้ว เธอจะหยุดเพื่อรับฟังคาร์โลล์บ้างไหมนะ แต่สีหน้าของเธอทำให้ฉันคิดว่าเธอคงไม่ทำแน่ๆ “บางทีคุณควรจะเรียกเอ็มเม็ตต์และแจสเปอร์ให้มาด้วยกันนะคะ เธอดู...ไม่พอใจอย่างมาก เธอส่งเสียงคำรามใส่ฉันด้วย”

“อะไรนะ” เอ็ดเวิร์ดถามขึ้นอย่างโกรธจัด

คาร์โลล์ตะแวนของเขา “เธอกำลังเสียใจ ฉันจะตามเธอไปเองนะ”

“ผมไปด้วย” เอ็ดเวิร์ดยืนกราน

ทั้งสองจ้องตากันยาวนาน — บางทีคาร์โลสอาจกำลังเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียระหว่างความรู้สึกรำคาญของเอ็ดเวิร์ดที่มีต่อเฮอร์นากับประโยชน์ของการเป็นนักอ่านใจของเขาอยู่ก็ได้ สุดท้าย คาร์โลสก็พยักหน้า และพวกเขาก็ออกตามรอยไปโดยที่ไม่ได้เรียกเอ็มเม็ตต์หรือแจสเปอร์มาด้วย

เจอบพันลมหายใจอย่างหืดหิดและใช้จมูกคุนหลังของฉันทันแรงๆ เขาคงอยากจะให้ฉันพาเรเนสมากลับบ้าน เมื่อในกรณีที่อาจมีอะไรเกิดขึ้น ฉันเองก็เห็นด้วยกับเขาในข้อนี้ และเราก็มุ่งตรงกลับบ้านอย่างเร่งร้อน โดยมีเชอร์และลีโอหิ้วขนาบข้างไปด้วยกัน

เรเนสมดูเหมือนมีความสุขอยู่ในอ้อมแขนของฉันทัน มีอีกข้างยังคงตะไวกับไบหน้า และเพราะการออกไล่ในครั้งนี้ต้องยกเลิกไป เธอคงจะต้องได้กินแต่เลือดที่ได้รับบริจาคมาเท่านั้น ความคิดของลูกเลยออกจะกระหึ่ม-ยืมย่องอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว

10

อนาคต

เอ็ดเวิร์ดกับคาร์โลสไม่สามารถไล่ตามเอริน่าได้ทันก่อนที่กลิ่นของเธอจะจางหายไปไหนแน่ว่า พวกเขาวัยไปยังฝั่งตรงข้ามเพื่อสำรวจว่ามีร่องรอยของเธอติดตรงไปหรือไม่ แต่ก็ไม่พบ ไม่ว่าจะในเส้นทางใดในรัศมีหลายไมล์บนชายฝั่งตะวันออก

เป็นความผิดของฉันคนเดียวแท้ๆ เธอมาจริงๆ — อย่างที่อธิบายเห็น — มาเพื่อจะคืนดีกับครอบครัวคัลเลน เพียงเพื่อที่จะให้มีมิตรภาพระหว่างฉันกับเจคอบทำให้เธอยิ่งโกรธเกรี้ยวมากขึ้น ฉันน่าจะสังเกตเห็นเธอได้เร็วกว่านี้ ก่อนที่เจคอบจะแปลงร่าง เราน่าจะไปล่าที่ไหนก็ได้ที่ไม่ใช่ที่นี่

ไม่มีอะไรเหลือให้เราทำได้อีกมากนัก คาร์โลสโทรหาธัญญาเพื่อแจ้งข่าวว่าผิดหวัง ธัญญาและเคตไม่ได้พบกับเอริน่าอีกเลยนับตั้งแต่วันที่พวกเธอตัดสินใจมาร่วมพิธีแต่งงานของฉัน พวกเธอวิตกมากที่เอริน่าเข้ามาใกล้ขนาดนี้แต่ก็ยังไม่วายกลับบ้าน ไม่ว่าการแยกจากกันจะเป็นไปเพียงชั่วคราวชั่วคราวอย่างไรก็ตาม แต่การที่พวกเธอต้องสูญเสียพี่น้องไปเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ฉันสงสัยว่าเหตุการณ์นี้อาจทำให้พวกเธอต้องทวนนึกถึงความทรงจำอันโหดร้ายของการสูญเสียแม่ผู้สร้างพวกเธอ

เมื่อหลายศตวรรษก่อนก็เป็นได้

อลิซสามารถจับภาพอนาคตของเอริน่าได้เป็นระยะๆ ด้วยไม่มีอะไรปรากฏเป็นรูปเป็นร่างชัดเจนนัก เท่าที่อลิซสามารถบอกได้ เอริน่าไม่ได้คิดจะกลับไปหาพวกเดนาลี ภาพนั้นคลุมเครือไม่ชัดเจน ทั้งหมดที่อลิซเห็นคือ เอรินารู้สึกแย้อย่างเห็นได้ชัด เธอต้องไปตามภูมิประเทศรกร้างซึ่งถูกปกคลุมไปด้วยหิมะขาวโพลนด้วยสีหน้าสับสนอับจน อาจจะเห็นทางเหนือ? หรือทางตะวันออก? เธอไม่ได้กำหนดเส้นทางใหม่ๆ นอกเหนือไปจากการเดินทางไปอย่างระมัดระวังและไร้จุดหมาย

วันเวลาผ่านไป แนนอนว่าถึงแม้ฉันจะไม่มีวันหลงลืมเรื่องใดๆ อีกต่อไปเลยก็ตาม แต่เรื่องราวของเอริน่าและความเจ็บปวดของเธอ ก็ค่อยๆ เลือนหายไปจากความทรงจำของฉัน ณ ตอนนี้มีเรื่องสำคัญกว่าให้ต้องขบคิด ฉันจะไปอิตาลีในอีกไม่กี่วันข้างหน้า เมื่อฉันกลับมาพวกเราทั้งหมดจะออกเดินทางไปอเมริกาด้วยกัน

รายละเอียดทุกชั้นตอนถูกทบทวนเป็นครั้งที่ร้อยแล้ว เราจะเริ่มด้วยการไปพบชนเผ่าทิกูน่าก่อน ตามรอยตำนานของพวกเขาให้ถึงแหล่งที่มาเท่าที่เราสามารถจะทำได้ ซึ่งถึงตอนนี้เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า เจอบจะมากับพวกเราด้วย เขาจัดเป็นบุคคลสำคัญในแผนการนี้เลยก็ว่าได้ เพราะแทบเป็นไปได้เลยที่ผู้คนที่เชื่อว่าแวมไพร์มีอยู่จริงจะยอมมาพูดคุยกับพวกเราเกี่ยวกับตำนานของพวกเขาแต่โดยดี ถ้าหากว่าเราเจอทางตันกับพวกทิกูน่า ก็ยังมีอีกหลายเผ่าที่ใกล้เคียงกันในพื้นที่ให้เราได้ทำการค้นคว้าต่อไปได้ คาร์โลล์มีเพื่อนเก่าอยู่บ้างในป่าแถบอเมซอน ถ้าเราสามารถหาพวกเขาพบ พวกเขาก็อาจมีข้อมูลบางอย่างให้เราด้วยเช่นกัน หรืออย่างน้อยก็คงจะมีคำแนะนำให้ได้บ้าง ว่าเราควรจะไปไหนเพื่อจะหาคำตอบนี้ ทว่ามันค่อนข้างจะเป็นไปได้ยากที่แวมไพร์อเมซอนทั้งสามจะเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับตำนานของพวกเขาทุกครั้งแวมไพร์นี้ด้วย เพราะพวกเธอทั้งหมดเป็นผู้หญิง ไม่มีทางเลยที่เราจะกำหนดเวลาได้ว่าการค้นหาจะใช้เวลานานเท่าไร

ฉันยังไม่ได้บอกชาร์ลีเกี่ยวกับการเดินทางไกลนี้เลย ระหว่างที่การ
ปรึกษาหารือของเอ็ดเวิร์ดและคาร์โลสดำเนินไปนั้น ฉันก็เฝ้าแต่กลัดกลุ้ม
ว่าจะพูดกับพ่ออย่างไรดี จะบอกข่าวนี้ให้เขารู้แบบถูกจังหวะได้ยังไงกัน?

ฉันมองไปยังเรนสเมซขณะที่ครุ่นคิดถกเถียงกับตัวเอง เธอนอนขด
ตัวอยู่บนโซฟา ลมหายใจผ่นซ้ำเพราะหลับสนิท ผมหยิกเป็นลอนปรก
ยู่เหยียดล้อมรอบใบหน้าของเธอ ปกติแล้ว เอ็ดเวิร์ดกับฉันจะพาเธอกลับ
ไปนอนที่กระท่อมของเรา แต่คืนนี้เราอ้อยอิ่งอยู่กับครอบครัว โดยมีเขา
และคาร์โลสคร่ำเคร่งอยู่กับการพูดคุยและวางแผนร่วมกัน

ขณะเดียวกัน เอ็มเม็ตต์และแจสเปอร์ก็ดูจะตื่นเต็นกว่ากับการ
วางแผนถึงความเป็นไปได้ต่างๆ ในการออกล่า เพราะแถบเมซอนนั้น
จะมีเหยื่อที่ต่างออกไปจากเหยื่อที่เคยล่าอยู่เป็นประจำ เช่น เสือจากัวร์
และเสือดาว เอ็มเม็ตต์นั้นก็นึกมันเขี้ยวอยากจะทำกับงูอนาคอนด้า
ส่วนเอสเมและโรซาลีก็ช่วยกันคิดว่าควรจะทำอะไรไปด้วยดี เจคอบเอง
ก็ออกไปกับฝูงของแซม เพื่อจัดการสิ่งต่างๆ ให้เรียบร้อยระหว่างที่เขา
ไม่อยู่

ส่วนตัวอลิซเองนั้นก็เคลือบไหวอย่างช้าๆ (ก็ช้าในแบบของเธอเนะ
นะ) ไปรอบๆ ห้องกว้างซึ่งจัดไว้เนียบดีอยู่แล้ว และพยายามเก็บข่าวของ
ให้เป็นระเบียบขึ้นอีกโดยไม่มีความจำเป็น พร้อมกับจัดแจงจับพวงมาลัย
ของเอสเมที่แขวนไว้ดีๆ อยู่แล้วให้ตรงขึ้นกว่าเดิม ตอนนี้เธอขยับแจกัน
ของเอสเมที่ตั้งอยู่บนโต๊ะให้ได้ศูนย์กลางมากกว่าเดิม ฉันมองเห็นได้จาก
การที่สีหน้าของเธอเปลี่ยนไปมา -- จากรับรู้ กลายเป็นว่างเปล่า และ
กลัดกลายเป็นรับรู้อีกครั้งหนึ่ง -- ว่าอลิซกำลังค้นหาสิ่งที่จะเกิดขึ้นใน
อนาคต ฉันคิดว่าเธอคงกำลังพยายามมองให้ทะลุจุดบอดที่เจคอบและ
เรนสเมสร้างขึ้นในนิมิตของเธอ ว่าจะมีอะไรรอพวกเราอยู่เบื้องหน้า
ที่อเมริกาได้ จนกระทั่งแจสเปอร์เอ่ยว่า “พอได้แล้วละ อลิซ เธอไม่ใช่
ปัญหาที่เราจะต้องมาสนใจเลยนะ” และในทันใด บรรยากาศแสนสงบ
ปลอดโปร่งก็คลี่กระจายไปทั่วทั้งห้องอย่างเงียบเชียบ อลิซคงจะกังวล

เกี่ยวกับเรื่องของเอริน่าอีกแล้วเป็นแน่

เธอแลบลิ้นใส่แจสเปอร์ พลงยกเอาแจกันคริสตัลที่มีกุหลาบสีแดงสลักกับสีขาวยักอยู่เต็มไปทางห้องครัว ทั้งแจกันมีเพียงร่องรอยความเหี่ยวเฉาที่แทบมองไม่เห็นเป็นจุดเล็กๆ อยู่บนกุหลาบสีขาวดอกหนึ่งเท่านั้นเอง แต่อลิซดูจะตั้งปณิธานไว้แน่วแน่แล้วว่า จะต้องทำทุกสิ่งให้สมบูรณ์แบบที่สุดเท่านั้น เพื่อดึงดูดความสนใจไปจากการที่เธอมองไม่เห็นสิ่งใดในนิมิตของเธอในคืนนี้

เพราะสายตาของฉันทันกลับไปยังห้องเรนเสเมอีกครั้ง ฉันทึ่งไม่ทันเห็นตอนที่แจกันเลื่อนหล่นไปจากมือของอลิซ ฉันทึ่งแต่ได้ยินเสียงลมหวีดหวิวเมื่อแจกันคริสตัลทั้งตัวร่วงผ่านอากาศ ดวงตาของฉันทะลือขึ้นมาทันได้เห็นแจกันตกกระทบพื้นหินอ่อนของห้องครัว เกิดแกวระยับระยับนับหมื่นชิ้นกระจัดกระจาย

พวกเราทั้งหมดตัวแข็งนิ่งสนิทขณะที่เศษชิ้นส่วนของคริสตัลกระเด็นกระดอนปลิวว่อนไปทั่วทุกทิศทางพร้อมกับส่งเสียงกรุ๊งกริ๊งไม่เป็นทำนอง สายตาทั้งหมดจับจ้องอยู่ที่แผ่นหลังของอลิซ

ความคิดแรกที่พุ่งวามขึ้นมาในหัวฉันทคือ อลิซต้องกำลังเล่นตลกอะไรกับพวกเราอยู่แน่ๆ เพราะไม่มีทางเลยที่อลิซจะทำแจกันหล่นโดยบังเอิญ ขนาดเป็นฉันท ก็ยังมีเวลาเหลือเพื่อพอที่จะกระโจนข้ามห้องไปรับไว้เสียเองก็ได้ ถ้าฉันทไม่ได้นึกว่าเธอจะคว่ำไว้ได้ทัน แต่มันจะร่วงหล่นไปจากมือเธอตั้งแต่แรกได้อย่างไร? หล่นผ่านนิ้วมือที่แม่นยำแน่นอนที่สุดของเธอ...

ฉันทไม่เคยเห็นแวมไพร์ตนใดที่ทำของหล่นโดยบังเอิญ ไม่เคยเลย

พริบตานี้ อลิซก็หมุนตัวกลับมาเผชิญพวกเราอย่างรวดเร็วเสียจนมองแทบไม่ทัน

แววตาของเธอถึงรู้สึกราวกับกำลังพุ่งมองเข้าไปในอนาคต จ้องนิ่ง เบิกกว้างเสียจนเหมือนจะทะลักออกมาจากใบหน้าเล็กสวยของเธอ การมองตาของอลิซให้ความรู้สึกราวกับกำลังจ้องมองออกมาจากด้านในของ

หลุมฝังศพ สายตานั่นกลับฉันให้ฝังลึกลงในความหวาดกลัว สิ้นหวัง และเจ็บปวดทรมาน

ฉันได้ยินเสียงเอ็ดเวิร์ดสุดลมหายใจแรง เป็นเสียงที่แตกพร่ากึ่งสำคัญ

“อะไร?” แจสเปอร์คำรามก้อง เหยียบเศษคริสตัลที่พื้นหลัก
ละเอียดยณะกระโจนไปอยู่เคียงข้างเธอด้วยความรวดเร็วจนภาพนั้น
พร่าเลือน เขาจับไหล่เธอไว้พลางเขย่าตัวแรงๆ อลิซดูจะปล่อยตัวให้
โอนเอนไปมาอย่างเงิบงันในอุ้งมือของเขา “มีอะไร อลิซ?”

จากทางตาฉันเห็นเอ็มเม็ตต์ขยับตัว แยกเขี้ยวขวาววรวับขณะที่
พุ่งไปที่หน้าต่าง เตรียมพร้อมรับการโจมตี

มีเพียงความเงิบงันจากเอสเม คาร์ไลล์ และโรส ผู้ซึ่งตัวแข็งทื่อ
เช่นเดียวกันกับฉัน

แจสเปอร์เขย่าอลิซอีกครั้ง “มันคืออะไร?”

“พวกเขากำลังมาจัดการกับเรา” อลิซและเอ็ดเวิร์ดกระซิบออกมา
พร้อมกัน ประสานกันอย่างไร้ที่ติ “มาทั้งหมด ทุกคน”

ทุกอย่างเงิบกริบ

ครั้งนั้นกลับเป็นฉันที่เข้าใจความหมายได้รวดเร็วกว่าใคร — เพราะ
บางสิ่งในคำพูดของพวกเขากระตุ้นภาพที่ฉันเห็น มันเป็นเพียงภาพความ
ทรงจำของความฝันที่ห่างไกล — เลื่อนราง โปร่งใส พร่ามัว เหมือนดังว่า
ฉันเพิ่งมองผ่านม่านแพรฝันหนา... ในหัวของฉัน ฉันเห็นแถวยาวสีดำ
ตะคุ่มเรียงหน้ากระดานมุ่งหน้ามาทางฉัน ภาพหลอกหลอนที่ลึมเลือนไป
กึ่งหนึ่งของฝันร้ายในตอนที่ยังเป็นมนุษย์ จากภาพหม่นมัวนั้น ฉันไม่
อาจมองเห็นประกายจากดวงตาสีแดงฉาน หรือจากเขี้ยวขวาววรวับของ
พวกมันได้ แต่ฉันก็รู้แน่แท้ใจดีทีเดียวว่าประกายนั้นควรจะอยู่ตรงที่ใด...

และที่ชัดเจนยิ่งกว่าความทรงจำของภาพที่เห็น คือความทรงจำ
ของความรู้สึกในตอนนั้น --- ความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะปกป้อง
สิ่งล้ำค่าที่อยู่เบื้องหลังของฉัน

ฉันอยากที่จะช่วยเรนสเมเข้ามาถอดไว้ในอ้อมแขน ช่อนเธอไว้
เบื้องหลังผิวและผมของฉัน ทำให้ไม่มีใครมองเห็นเธอได้ แต่ฉันไม่
สามารถแม้แต่จะหันไปมองเธอ ฉันไม่ได้ตัวแข็งเหมือนหินแต่เหมือนก้อน
น้ำแข็งมากกว่า เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่การกำเนิดใหม่เป็นแวมไพร์ที่ฉัน
รู้สึกหนาวยะเยือกไปทั้งตัว

ฉันแทบไม่ได้ยินคำพูดที่ยืนยันว่าความกลัวของฉันเป็นเรื่องจริง
ฉันไม่จำเป็นต้องฟังมันเลย ฉันรู้อยู่แต่แรกแล้ว

“พวกโวลตูรี” อลิซคราว

“พวกเขาทั้งหมด” เอ็ดเวิร์ดร้องออกมาในเวลาเดียวกัน

“ทำไม?” อลิซกระซิบกับตัวเอง “อย่างไรกัน?”

“เมื่อไหร่?” เอ็ดเวิร์ดกระซิบ

“ทำไม?” เอสเมพูดซ้ำ

“เมื่อไหร่?” แจสเปอร์ทวนด้วยน้ำเสียงเหมือนน้ำแข็งที่กำลังแตก
ร้าว

ดวงตาของอลิซไม่ได้กะพริบ แต่แลดูว่างเปล่าราวกับว่ามีม่านมา
กางกั้นไว้ เหลือเพียงแคริมฝีปากของเธอที่ยังคงแสดงออกถึงความหวาด
กลัว

“อีกไม่นาน” เอ็ดเวิร์ดและเธอพูดออกมาพร้อมกัน แล้วจากนั้นเธอ
ก็พูดคนเดียว “มีหิมะปกคลุมป่าและเมือง ประมาณอีกหนึ่งเดือนเศษๆ
เท่านั้น”

“ทำไม?” คราวนี้คาร์ไลล์เป็นคนที่ถามออกมา

เอสเมตอบ “พวกเขาต้องมีเหตุผลแน่ๆ บางทีอาจจะเพื่อมาดู...”

“เรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวกับเบลล่า” อลิซตอบด้วยน้ำเสียงว่างเปล่า
“พวกเขามาทั้งหมด — อาโร, ไกอัส, มาร์คัส, องครักษ์ทุกคน แม้แต่
เหล่าภรรยาก็ด้วย”

“พวกภรรยาไม่เคยออกมาจากหอคอยเลยนะ” แจสเปอร์ขัดเธอ
ด้วยเสียงเรียบๆ “ไม่มีวันเสียละ ตอนที่เกิดกบฏทางใต้ก็ไม่ ตอนที่พวก

โรมาเนียนพยายามโค่นล้มพวกเขาก็ไม่ ไม่ว่าแต่กระทั่งตอนที่พวกเขา
ล่าพวกเด็กอมตะ ไม่เคยเลย”

“แต่คราวนี้พวกเธอจะมา” เอ็ดเวิร์ดกระซิบ

“แต่ทำไมกันล่ะ?” คาร์โลสพูดออกมาอีกครั้ง “เราไม่ได้ทำอะไร
เลยนี่นะ! และต่อให้เราทำจริงๆ ก็เถอะ มันจะเป็นเรื่องอะไรที่ถึงกับทำให้
ต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ได้?”

“พวกเรามีกันอยู่หลายคน” เอ็ดเวิร์ดตอบอย่างเชื่องช้า “พวกเขา
คงต้องการที่จะทำให้แน่ใจว่า...” เขาไม่ได้พูดต่อจนจบ

“นั่นไม่ได้ตอบคำถามสำคัญเลยนะ! ทำไม?”

ฉันรู้สึกว่าคุณรู้คำตอบนั้นดี แต่ในเวลาเดียวกันก็เหมือนว่าจะไม่รู้
เรนสเมคือเป้าหมาย ฉันแน่ใจ ด้วยเหตุผลบางอย่าง ฉันรู้มาตั้งแต่ต้น
แล้วว่าพวกเขาจะต้องมาเพื่อจัดการเธอ จิตได้สำนึกเตือนฉันก่อนที่จะรู้
ว่ากำลังตั้งห้องเธอเสียอีก ออกจะเป็นความรู้สึกประหลาดในตอนนี
เหมือนกับว่าฉันล่วงรู้มาตลอดว่าพวกโวลตุรีต้องมาพรากความสุขไป
จากฉัน

แต่กระนั้น นั่นก็ยังไม่ใช่คำตอบของคำถามนี้อยู่ดี

“ย้อนกลับไป อลิซ” แจสเปอร์ขอร้อง “มองหาชนวนเหตุให้เจอลิ”

อลิซสันศีรษะอย่างช้าๆ ไหล่ของเธอตกลง “มันมาจากไหนก็ไม่รู้
แจส ฉันไม่ได้มองไปที่พวกเขา หรือกระทั่งพวกเรา ฉันแค่มองหาเริน่า
เธอไม่ได้อยู่ที่ที่ฉันคาดว่าเธอจะอยู่...” อลิซเงยไป ดวงตาของเธอ
เลื่อนลอยอีกครั้ง จับจ้องไปยังความว่างเปล่าอีกอึดใจ

ทันใดนั้นศีรษะเธอก็กระตุกหงายขึ้น ดวงตาแข็งกร้าวราวหินไฟ ฉัน
ได้ยินเสียงเอ็ดเวิร์ดหยุดหายใจ

“เธอตัดสินใจไปหาพวกเขา” อลิซเอ่ย “เริน่าตัดสินใจที่จะไปหา
พวกโวลตุรี และจากนั้นพวกเขาจะตัดสินใจ...เหมือนกับว่าพวกเขากำลัง
รอให้เธอมา เหมือนกับว่าพวกเขาได้ตัดสินใจไว้ก่อนหน้านี้แล้ว และแค่
รอให้เธอ...”

เกิดความเจ็บขึ้นอีกครั้งขณะที่พวกเราพยายามทำความเข้าใจกับข้อมูลนี้ อะไรคือสิ่งที่เอริน่าบอกพวกโวลตุรีที่ส่งผลให้อลิซเกิดภาพนิมิตอันน่าสยดสยองนั้นได้?

“เราหยุดเธอได้ไหม?” แจสเปอร์ถาม

“ไม่มีทาง เธอเกือบจะถึงที่นั่นแล้ว”

“เธอกำลังทำอะไรอยู่?” คาร์โลล์ถาม แต่ฉันไม่ได้ให้ความสนใจกับการปรีกษาหรือแล้ว ความสนใจทั้งหมดของฉันอยู่ที่ภาพที่ปะติดปะต่อกันอย่างยากลำบากในหัว

ฉันนึกถึงภาพเอริน่าที่ยืนนิ่งอยู่บนหน้าผา...เฝ้าจับตามอง เธอเห็นอะไร? แวมไพร์ตนหนึ่งกับมนุษย์หมาป่าอีกตนที่เป็นเพื่อนรักกัน ฉันพยายามตั้งสมาธิอยู่ที่ภาพนั้น ภาพที่สามารถอธิบายปฏิกิริยาของเธอได้อย่างชัดเจน แต่สิ่งนั้นไม่ใช่ทั้งหมดที่เธอได้เห็น

เธอเห็นเด็กอีกคนหนึ่งด้วย เด็กที่สวยงามงดงามมากที่สุด กำลังอวดความสามารถท่ามกลางหิมะที่โปรยปราย เห็นได้ชัดว่าเป็นอะไรที่มากเกินไปกว่ามนุษย์...

เอริน่า...เหล่าพี่น้องที่กำลังมารดา...คาร์โลล์เคยบอกเอาไว้แล้วว่า การที่ต้องสูญเสียมารดาให้แก่ระบบรักษาความยุติธรรมของพวกโวลตุรีทำให้รัญญา เคต และเอริน่ากลายเป็นพวกเคร่งครัดกับกฎระเบียบอย่างที่สุดไปเสียแล้ว

แค่ครั้งนาก็ก่อน แจสเปอร์ได้พูดคำเหล่านั้นออกมาเอง : ไม่แม้กระทั่งตอนที่พวกเขาล่าพวกเด็กอมตะ...เด็กอมตะ — สิ่งชั่วร้ายที่ไม่อาจกล่าวถึง สิ่งต้องห้ามที่น่าสะพรึงกลัว...

ดูจากอดีตของเอริน่าแล้ว จะให้เธอคิดเป็นอย่างอื่นไปได้อย่างไร กับสิ่งที่เธอได้เห็นที่ทุ่งแคบๆ ในวันนั้น? เธอไม่ได้อยู่ใกล้พอที่จะได้ยินเสียงหัวใจของเรนสเมเด็น หรือใกล้พอที่จะรู้สึกได้ถึงความร้อนที่แผ่ออกมาจากร่างของเรนสเม เธออาจจะคิดว่าแก้มแดงเรื่อหน้าเอ็นดูของเรนสเมอาจเป็นแค่กลลวงของทางฝ่ายเราก็เป็นได้

จะว่าไป พวกคัลเลนเองก็เป็นพันธมิตรกับพวกมนุษย์หมาป่าอยู่แล้วด้วย จากมุมมองของเอริน่า บางทีนี่อาจจะหมายความว่า พวกเรานั้นพร้อมที่จะแหกกฎได้ทุกเมื่อ...

เอริน่า... ที่ต้องไปตามพื้นที่ที่กว้างว่างเปล่าปกคลุมด้วยหิมะสุดสายตาด้วยหัวใจว่าวุ่น — ทว่าไม่ใช่เป็นเพราะเธอคร่ำครวญถึงโลรงต์แต่อย่างใด แต่เพราะรู้ดีว่าเป็นหน้าที่ของเธอที่จะต้องไปรายงานเรื่องของพวกคัลเลน ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา เห็นได้ชัดว่าความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของเธอเป็นฝ่ายมีชัยเหนือมิตรภาพที่มีต่อกันมาหลายศตวรรษ

และการตอบสนองของพวกโวลตูรีต่อการละเมิดกฎเยี่ยงนี้ก็จะไปอย่างอัตโนมัติ ทุกอย่างถูกตัดสินรอไว้เรียบร้อยแล้ว

ฉันหันไปโถมร่างลงเหนือตัวเรนเนสมะที่หลับอยู่ ปกปิดเธอไว้ด้วยเส้นผมของฉัน ผิงหน้าของฉันลงไปบนเส้นผมหยิกสลายเป็นลอนของเธอ

“ลองคิดถึงสิ่งที่เธอได้เห็นเมื่อปลายวันนั้นสิ” ฉันพูดเสียงต่ำ ชัด จังหวะเอ็มเม็ตต์ที่กำลังจะพูดบางสิ่งออกมา “สำหรับคนที่สูญเสียแม่ของตัวเองไปเพราะเด็กอมตะแล้ว เรนเนสมะจะดูเหมือนอะไร?”

บรรยากาศกลับมาเงียบสนิทอีกครั้ง ขณะที่ทุกคนตามทันความคิดของฉัน

“เด็กอมตะ” คาร์โลล์กระซิบ

ฉันรู้สึกได้ว่าเอ็ดเวิร์ดคุคุเขาลงเคียงข้างฉัน โอบกอดพวกเราทั้งคู่ด้วยแขนของเขา

“แต่เธอคิดผิด” ฉันกล่าวต่อ “เรนเนสมะไม่ได้เป็นเหมือนเด็กพวกนั้น การเจริญเติบโตของพวกเขายืดหนึ่ง แต่เธอเติบโตเร็วมากในทุกๆ วัน พวกเขาคบคุมตนเองไม่ได้ แต่เธอไม่เคยจะทำร้ายชาร์ลี หรือซู หรือแม้กระทั่งแสดงอะไรที่จะทำให้พวกเขาอึดอัดใจ เธอควบคุมตัวเองได้ เธอฉลาดกว่าผู้ใหญ่ทั่วไปเสียอีก มันไม่มีเหตุผลเลยที่...”

ฉันพูดพล่ามต่อไป คอยให้ใครสักคนถอนใจออกมาด้วยความโล่ง-

อก ให้ความตึงเครียดที่เย็นยะเยือกในห้องผ่อนคลายลงขณะที่พวกเขา
สำนึกได้ว่าฉันพูดถูก แต่ทั้งห้องดูเหมือนจะหนาวขึ้นทุกขณะ ในที่สุด
เสียงของฉันก็แผ่วหายไปในความเงียบ

“ไม่มีใครพูดอะไรอีกเลยเป็นเวลานาน

และแล้วเอ็ดเวิร์ดก็กระซิบข้างหูฉัน “มันไม่ใช่อาชญากรรมแบบที่
พวกเขาจะเปิดการพิจารณาคดีขึ้นหรอกนะ ที่รัก” เขาบอกเบาๆ “อาไร
ได้เห็นหลักฐานของเอริน่าผ่านทางความทรงจำของเธอแล้ว พวกเขามา
เพื่อทำลาย ไม่ใช่มาเพื่อให้เราได้ต่อรองด้วย”

“แต่พวกเขาคิดผิดนะ” ฉันพูดขึ้นอย่างตื้อตึง

“พวกเขาจะไม่รอให้เราได้พิสูจน์ให้เห็นหรอกครับ”

เสียงของเขายังคงแผ่วเบา สุภาพอ่อนโยน นุ่มละมุนดุจกำมะหยี่...
แต่กระนั้นก็ยังสัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดและอ้างว้าง เสียงของเขาเหมือน
แวตตาของอลิซก่อนหน้านี้ — เหมือนอยู่ในหลุมฝังศพ

“พวกเราจะทำอะไรได้บ้าง?” ฉันคาดคั้น

เรเนสซองส์และสมบูรณแบบอย่างที่สุดในอ้อมแขนฉัน กำลัง
ฝันอย่างสุขสงบ ก่อนหน้านั้นฉันเฝ้าแต่กังวลเรื่องการเจริญเติบโตอย่าง
รวดเร็วแบบผิดปกติของเธอ กลัวว่าลูกจะมีชีวิตอยู่ได้แค่เพียงสิบกว่าปี
เท่านั้น...แต่มาตอนนี้ ความหวาดกลัวนั้นดูเหมือนเป็นเรื่องกลับตาลปัตร
ไปอย่างน่าหัวเราะ

อีกเพียงเดือนเศษๆ...

นี่หมดเวลาแล้วอย่างนั้นหรือ? ก่อนหน้านั้นฉันมีความสุขมากกว่าที่
คนส่วนใหญ่เคยได้ประสบมา หรือว่าโลกนี้มีกฎแห่งธรรมชาติที่กำหนด
ให้ต้องมีทั้งความสุขและความทุกข์เท่าๆ กัน? เป็นเพราะความสุขของฉัน
ใช้ไหมที่ไปทำให้สมดุสนั้นพังทลายลง? หรือสี่เดือนที่ผ่านมา นั่นคือทั้งหมด
ที่ฉันมีได้?

เป็นเอ็มเม็ตต์ที่ตอบคำถามในใจของฉัน

“เราจะสู้” เขาพูดอย่างเยือกเย็น

“เราไม่มีทางชนะได้หรอก” แจสเปอร์คำราม ฉันสามารถจินตนาการได้ว่าสีหน้าของเขาเป็นอย่างไร ท่าทางของเขาที่จะโอบอย่างปกป้องเหนือร่างอลิซ

“มันก็ใช่ เราวิ่งหนีไม่ได้หรอก ไม่มีทางแน่ถ้าหากว่ายังมีเจ้าดมิทรีอยู่” เอ็มเม็ตต์ทำเสียงขยะแซง และฉันรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่าเขาไม่ได้ทำเสียงอย่างนั้นเพราะนึกชิงชังนักแกะรอยของโวลตุรี แต่เป็นเพราะไม่ชอบความคิดที่จะต้องวิ่งหนีไปมากกว่า “และฉันก็ไม่วืดด้วยหรอกนะ ว่าเราจะเอาชนะพวกมันไม่ได้” เขาบอก “ยังพอมีทางให้เลือกอยู่บ้าง เราไม่จำเป็นต้องสู้อย่างโดดเดี่ยวนี่นา”

ฉันผงกหัวขึ้นทันใด “แต่เราก็ไม่จำเป็นต้องทำให้พวกคควิลยูตมาตายด้วยเหมือนกันนะ เอ็มเม็ตต์!”

“เย็นไว้ก่อน เบลล่า” สีหน้าของเขาไม่ต่างจากตอนที่นักมันเขี้ยวอยากจะสู้กับงูอนาคอนด้าเลยแม้แต่น้อย แม้กระทั่งเมื่อกำลังมีหายนะมาคุกคามอยู่ตรงหน้าแบบนี้ก็ตาม ก็ยังไม่อาจเปลี่ยนมุมมอง และความ เป็นเอ็มเม็ตต์ที่มักจะตื่นเต้นไปกับภัยอันตรายต่างๆ นานาได้ “ฉันไม่ได้หมายถึงพวกฝูงหมาป่าหรอก แต่พูดกันจริงๆ นะ --- เธอคิดหรือว่า เจคอบ หรือแซม จะยอมทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ต่อการรุกรานครั้งนี้ได้? ต่อให้เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเนสส์ด้วยก็ได้? แถมอย่าให้ต้องพูดเลยว่าตอนนี้เอริน่า ก็ไปบอกอาโรหมดแล้วด้วยว่าเราเป็นพันธมิตรกับฝูงหมาป่า แต่ที่ฉันกำลังคิดถึงคือเพื่อนคนอื่นๆ ของเราต่างหาก”

คาร์โลสกระซิบทวนคำพูดของฉัน “เพื่อนคนอื่นๆ ที่เราไม่จำเป็นต้องทำให้พวกเขาต้องมาตายไปด้วย”

“เฮ้ เรื่องนั้นเราจะปล่อยให้พวกเขาคิดกันเองนะ” เอ็มเม็ตต์พูดด้วยน้ำเสียงปลอบประโลม “ฉันไม่ได้หมายความว่า พวกเขาจำเป็นต้องสู้ไปพร้อมกับพวกเราซะหน่อย” ฉันเห็นแผนค่อยๆ ก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างภายในหัวเขาขณะที่เขาพูด “ถ้าพวกเขาแค่นี้อยู่กับเรา เอาแค่นานพอที่จะทำให้พวกโวลตุรีต้องชะงัก เบลล่าพูดถูกแล้ว ถ้าเกิดพวกเราสามารถ

บังคับให้พวกเขาต้องหยุดและฟังได้ แม้ว่ามันอาจทำให้เหตุผลในการที่จะต่อสู้หมดไปก็ตามเถอะ...”

รอยยิ้มบางๆ ปรากฏอยู่บนหน้าของเอ็มเม็ตต์แล้วในตอนนี้ ฉันแปลกใจเหลือเกินที่ยังไม่มีใครขัดหน้าเขา ฉันละอยากรจะทำจริง ๆ

“ใช่แล้ว” เอสเมบอกออกมาอย่างกระตือรือร้น “นั่นมีเหตุผลเลยละเอ็มเม็ตต์ ทั้งหมดที่เราต้องการคือให้พวกโวลตุรีหยุดชะงักแค่ชั่วขณะเดียว แค่นั้นพอที่จะรับฟัง”

“อ้อ แล้วพวกเราก็คต้องมีพยานอีกเป็นโขยงเลยละ” โรซาลีพูดเสียงเฉียบ

เอสเมพยักหน้ารับ รวากับว่าเธอไม่ได้รับรู้ถึงน้ำเสียงประชดประชันของโรซาลีเลย “เรื่องแค่นี้เราพอจะขอให้เพื่อนๆ ช่วยได้ แค่มามีพยานเท่านั้นนี่จะ”

“เป็นเรา เราก็คงทำให้นะ” เอ็มเม็ตต์พูดขึ้น

“เราต้องขอร้องพวกเขาดีๆ เลยละ” อลิซพิมพ์้ำ ฉันเห็นดวงตาเธอกลับเป็นความว่างเปล่าดำมืดอีกครั้ง “เราต้องแสดงให้พวกเขาดูอย่างระมัดระวังมากๆ เลยทีเดียว”

“แสดงให้ดูนั่นหรือ?” แจสเปอร์ถาม

ทั้งอลิซและเอ็ดเวิร์ดต่างก้มลงมองไปที่เรเนสเม จากนั้นดวงตาของเธอก็ปกคลุมไปด้วยม่านบางๆ อีกครั้ง

“ครอบครัวของร็อบบี้” เธอเอ่ย “ตระกูลของชีวอน, ตระกูลของอามุน, พวกพเนจรบางตน — ที่แน่ๆ มีการเร่ดกับแมรี อาจจะมีอลิสแตร์ด้วย”

“แล้วปีเตอร์กับชาร์ลอตต์ล่ะ?” แจสเปอร์ถามออกมาอย่างหวาดหวั่น รวากับเขาหวังให้คำตอบคือไม่ และพี่น้องเก่าแก่ของเขาจะได้รับการละเว้นจากโคกนาฏกรรมหมู่ที่กำลังจะมาถึงนี้

“อาจจะนะ”

“พวกอเมซอนล่ะ?” คาร์โลล์ถาม “คาซิริ, ซาฟรีนา และเซนนา?”

ในตอนแรก อลิซจะตกอยู่ในภาวะคลั่งเกินกว่าที่จะตอบ แต่ต่อมาตัวเธอก็สิ้นเทา และดวงตาก็กลับมารับรู้ที่ ณ กาลปัจจุบัน เธอสบตาที่มองมาของคาร์โลล์เพียงเสี้ยววินาทีก่อนจะหลุดตาลง

“ฉันมองไม่เห็น”

“นั่นคืออะไร?” เอ็ดเวิร์ดกระซิบถาม “ที่เห็นในป่านะ เราจะออกไปตามหาพวกเขากันไหม?”

“ฉันมองไม่เห็นเลย” อลิซทวนคำอีกครั้ง ไม่ยอมสบตาเขา รูปหนึ่งความสับสนพาดผ่านใบหน้าของเอ็ดเวิร์ดไป “พวกเราต้องแยกกันไปและต้องให้ไวด่วย — ก่อนที่หิมะจะปกคลุมพื้นดิน พวกเราต้องรวบรวมใครก็ตามที่สามารถตามจนเจอและพามาที่นี่เพื่อแสดงให้พวกเขาดู” เธอแบ่งภาคไปอีกครึ่ง “ไปถามอีลิซาร์ด เรื่องนี้มีอะไรมากกว่าแค่เรื่องของเด็กอมตะคนหนึ่ง”

ความเจียบทอดนานอีกอดีตใจใหญ่เสมือนเป็นลางร้ายระหว่างที่อลิซตกอยู่ในภวังค์ เมื่อเธอกลับมาอีกครั้ง เธอจะพบิตาอย่างซ้ำๆ ดวงตาดูมัวหม่นอย่างประหลาดทั้งที่เห็นได้ชัดว่าเธอกลับมารับรู้อยู่ในห้วงปัจจุบันกาลแล้ว

“มีเรื่องต้องทำอีกมาก พวกเราต้องรีบแล้ว” เธอกระซิบ

“อลิซ?” เอ็ดเวิร์ดถาม “นั่นเร็วเกินไป ฉันไม่เข้าใจ แล้วเรื่อง...?”

“ฉันบอกว่าไม่เห็นไงล่ะ!” เธอตวาดกลับใส่เขา “เจอกอบเกือบจะมาถึงที่นี่แล้ว!”

โรซาลีสาวเท้าไปทางประตูหน้า “ฉันจะจัดการกับ...”

“ไม่ต้อง ปล่อยให้เขามา” อลิซบอกอย่างรวดเร็ว เสียงของเธอดึงเครียดยิ่งขึ้นไปกับแต่ละคำที่พูดออกมา เธอคว้ามือแจสเปอร์และลากเขาไปทางประตูหลัง “ฉันจะมองเห็นได้ดีขึ้นเมื่ออยู่ห่างเนสซีด้วย ฉันจำเป็นต้องไป ฉันจำเป็นที่จะต้องตั้งสมาธิอย่างมาก ฉันจำเป็นที่จะต้องเห็นทุกอย่างที่สามารถเห็นได้ ฉันต้องไป มาเถอะ แจสเปอร์ ไม่มีเวลาแล้ว!”

พวกเขาได้ยินเสียงเจคอบเดินขึ้นบันได อลิซกระซอกมือแจสเปอร์อย่างหมดความอดทน เขาตามไปอย่างรวดเร็ว แววดตาของเขาสับสนไม่ผิดกับเอ็ดเวิร์ด พวกเขาพุ่งตัวออกจากประตูไปสู่ค้ำคืนสีเงินสกา

“รีบเข้านะ!” เธอร้องบอกกลับมาที่พวกเขา “พวกเธอต้องหาพวกเขาให้เจอทั้งหมด!”

“หาอะไรเหรอ?” เจคอบถามพลางปิดประตูตามหลังเขา “อลิซไปไหนนะ?”

ไม่มีใครตอบ พวกเขาได้แต่ยืนมองนิ่งงัน

เจคอบสะบัดน้ำออกจากหัวเปียกๆ ของเขา พลางสอดแขนเข้าไปในเสื้อยืด สายตาจับจ้องอยู่ที่เรนเนสม “อ้าว เบลล์! ฉันนึกว่าพวกเธอจะกลับบ้านไปแล้วซะอีก...”

เขาเงยหน้าขึ้นมามองฉันในที่สุด กระพริบตาแล้วก็เขม่นมอง ฉันมองสีหน้าเขาขณะที่เขาสัมผัสบรรยากาศภายในห้องได้ในที่สุด เขาเหลือบมองลง -- นัยน์ตาเบิกกว้าง -- ที่จุดเปียกๆ บนพื้น ที่ถูกลาภกระจัดกระจายเกลื่อน ที่เศษแก้วคริสตัล นิ้วมือของเขาสั่นระริก

“อะไร?” เขาถามเสียงเรียบ “เกิดอะไรขึ้น?”

ฉันคิดไม่ออกว่าควรเริ่มตรงไหนดี คนอื่นๆ ก็หาถ้อยคำใดๆ มาพูดไม่ได้เช่นกัน

เจคอบเดินข้ามห้องด้วยการก้าวเท้ายาวๆ สามก้าว และคุกเข่าลงข้างเรนเนสมกับฉัน ฉันรู้สึกได้ถึงความร้อนที่แผ่ชานออกมาจากร่างกายเขา ขณะที่การสั่นสะเทือนเป็นระลอกไล่ลงมาตามแขนสู่มือที่สั่นระรัวของเขา

“เธอเป็นอะไรหรือเปล่า?” เขาคาดคั้น มือสัมผัสหน้าผากของเธอเฉียงหัวระหว่างที่เขาตั้งใจฟังเสียงหัวใจของเธอเต้น “อย่าทำให้ฉันบ้าตาย เบลล่า ได้โปรด!”

“เรนเนสมไม่ได้เป็นอะไร” ฉันแค้นเสียงออกมา ถ้อยคำแตกพร่าเป็นห้วงๆ อย่างประหลาด

“งั้นใครล่ะ?”

“เราทุกคน เจตอบ” ฉันทกระซิบ และมันก็อยู่ในน้ำเสียงของฉันทด้วย
--- เสียงจากข้างในของหลุมฝังศพ “มันจบแล้ว พวกเราทั้งหมดถูก
พิพากษาให้ต้องตาย”

พวกเรานั่งกันอยู่อย่างนั้นตลอดทั้งคืน ไม่ไหวติงราวรูปสลักแห่งความ
กลัวและระทมทุกข์ และอลิซก็ไม่ได้หวนกลับมาอีกเลย

เราทั้งหมดต่างก็ถึงขีดจำกัดกันแล้ว — สติแตกเสียจนกลายเป็น
หนึ่งเงียบอย่างอัปจนถ้อยคำ คาร์โลสแทบจะไม่อาจขยับริมฝีปากเพื่อ
อธิบายเรื่องราวให้เจคอบฟังได้ การเล่าเรื่องทั้งหมดอีกครั้งดูจะทำให้
ทุกสิ่งแย่งลงไปอีก แม้กระทั่งเอ็มเม็ตต์ก็ยังยืนนิ่งเงียบกริบ

จนกระทั่งพระอาทิตย์เริ่มโผล่พ้นขอบฟ้าและฉันรู้ว่าอีกไม่นาน
เรเนสเมตต์ต้องตื่นขึ้นมานั่นเอง ฉันถึงได้เริ่มเอะใจสงสัยขึ้นมาว่าอะไร
ทำให้อลิซจากไปได้นานขนาดนี้ ก่อนหน้านั้น ฉันหวังที่จะเข้าใจเรื่อง
ทั้งหมดมากกว่านี้ก่อนที่จะต้องเผชิญกับความอยากรู้อยากเห็นของลูก เพื่อ
ที่จะมีคำตอบให้เธอได้บ้าง มีเศษเสี้ยวความหวังเล็กๆ... เล็กมาก เพื่อที่
ฉันจะสามารถยิ้มได้และปิดบังความจริงไว้ไม่ให้เธอต้องกลัวไปด้วย

ฉันรู้สึกโอบหน้าแข็งค้างเหมือนสวมหน้ากากตลอดคืนที่ผ่านมา
และอาจจะต้องสวมมันไปตลอดกาล ฉันไม่แน่ใจเลยว่าจะยังสามารถ
ยิ้มได้อีกสักครั้งไหม

เจคอบในร่างหมาป่าที่นอนกรนอยู่บนพื้นนุ่มห้อง มองคล้ายภูเขานอนสลัวลึกลับๆ ตัวของเขากระตุกเป็นพักๆ ด้วยความกังวลทั้งที่ยังหลับอยู่ แคมรู้เรื่องทุกอย่างหมดแล้ว พวกหมาป่าต่างเตรียมตัวให้พร้อมรับมือกับสิ่งที่กำลังมา ไขว่ว่าการเตรียมพร้อมนี้จะช่วยอะไรได้ นอกจากจะทำให้พวกเขาต้องมาพลอยถูกฆ่าไปพร้อมกับครอบครัวทั้งหมดของฉันทัว

แสงอาทิตย์ทอดลอดผ่านหน้าต่างด้านหลังเข้ามากระทบกับผิวของเอ็ดเวิร์ดเกิดเป็นประกายระยิบระยับ ฉันทไม่เคยละสายตาจากเขาเลยตั้งแต่อลิซจากไป เราต่างจ้องมองกันและกันตลอดทั้งคืน มองไปยังสิ่งที่เราทั้งสองรู้แน่แท้ใจว่าไม่ว่าจะหนีชีวิตอยู่ต่อไปได้ถ้าขาดอีกฝ่ายหนึ่งไป ฉันทเห็นเงาสะท้อนของตัวเองปรากฏเลื่อนรางในดวงตาที่ทุกซอกซอกของเขา ขณะที่แสงอาทิตย์กระทบผิวของฉันท

ตัวของเขาเริ่มขยับเล็กน้อย จากนั้นริมฝีปากก็ขยับตาม

“อลิซ” เขาเอ่ย

เสียงของเขาเหมือนน้ำแข็งที่แตกออกขณะละลาย พวกเราทั้งหมดเริ่มขยับตัวอีกครั้ง

“เธอไปนานมากแล้วนะ” โรซาลีพิมพ์ด้วยความแปลกใจ

“เธอจะไปอยู่ที่ไหนได้?” เอ็มเม็ตต์สงสัย พลางเดินไปยังประตู

เอสเมกอดอก “เราไม่น่าจะไปรบกวน...”

“เธอไม่เคยใช้เวลานานขนาดนี้มาก่อนเลย” เอ็ดเวิร์ดบอก ความกังวลที่เกิดขึ้นมาใหม่ทำให้น้ำกักไว้อารมณ์สลายไป ใบหน้าของเขาเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกอีกครั้ง ดวงตาพลันเบิกกว้างด้วยความกลัวและตกใจที่เกิดขึ้นฉับพลัน “คาร์โลส คุณคิดว่า — อาจมีการชุมนุมโจมตีเธอหรือเปล่าอะ? อลิซจะมีเวลาดูบ้างไหมว่าพวกเขาส่งใครมาจัดการเธอ?”

ใบหน้าที่มีผิวโปร่งแสงของอาโรปรากฏขึ้นในหัวฉันท อาโรผู้ซึ่งได้เห็นทุกแง่มุมในจิตใจของอลิซมาแล้ว ผู้ซึ่งรู้ทุกอย่างที่เธอสามารถทำได้ —

เอ็มเม็ตต์สบถเสียงดังลั่นขนาดที่ทำให้เจคอบกระโจนขึ้นยืนสัสซ่า

พร้อมส่งเสียงคำราม เสียงคำรามของเขาถูกขานรับด้วยเสียงจากฝูงที่อยู่บริเวณสนามหญ้า ครอบครัวยังคงเริ่มเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วแล้ว

“อยู่กับเรเนสเมนนะ!” ฉันทิ้งสิ่งเจือปนขณะที่วิ่งพรวดออกนอกประตูไป

ฉันยังคงทรงพลังกว่าทุกคนอยู่ดี และฉันก็ใช้ความแข็งแกร่งนั้นผลักดันตัวเองให้ไปอยู่ข้างหน้า ฉันพุ่งแซงเอสเมด้วยการกระโจนเพียงไม่กี่ครั้ง และนำหน้าโรซาลีด้วยการเดินเพียงไม่กี่ก้าว ฉันวิ่งผ่านป่าที่ปกคลุมกระแทกตามติดหลังเอ็ดเวิร์ดและคาร์โลสได้ในที่สุด

“พวกเขาจะทำให้เธอแปลกใจได้ไหม?” คาร์โลสถาม น้ำเสียงราบเรียบราวกับว่าเขาเย็นอยู่จริงๆ แทนที่จะวิ่งเต็มฝีเท้า

“ผมไม่เห็นทางเป็นไปได้” เอ็ดเวิร์ดตอบ “แต่อาไรู้จักเธอดีกว่าใคร มากกว่าที่ผมรู้เสียอีก”

“นี่เป็นกับดักหรือเปล่า?” เอ็มเม็ตต์ส่งเสียงมาจากข้างหลัง

“อาจจะ” เอ็ดเวิร์ดบอก “ไม่มีกลิ่นอื่นเลยนอกจากอลิซและแจสเปอร์ พวกเขากำลังจะไปไหนกันนะ?”

รอยกลิ้งของอลิซและแจสเปอร์อ้อมเป็นวงกว้าง ในตอนแรกเป็นรอยเหยียดยาวไปทางตะวันออกของบ้านก่อน แต่แล้วก็มุ่งหน้าไปทางเหนือเมื่อข้ามไปอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำแล้ว และจากนั้นเพียงไม่กี่ไมล์ก็ย้อนกลับไปทางตะวันตกอีกครั้ง เราข้ามแม่น้ำอีกครั้งหนึ่ง เราทั้งหกกระโดดข้ามโดยทิ้งระยะเวลาไม่ถึงหนึ่งวินาทีจากแต่ละคน เอ็ดเวิร์ดวิ่งนำหน้า ใช้สมาธิเต็มที่

“จับกลิ้งนั้นได้ไหม?” เอสเมร้องถามหลังจากกระโจนข้ามแม่น้ำเป็นครั้งที่สอง เธอเป็นคนที่รั้งท้าย ไกลสุดขอบด้านซ้ายของกลุ่มเรา เธอเข้าไปทางตะวันออกเฉียงใต้

“ตามรอยกลิ้งหลักไป เราเกือบจะถึงเขตแดนของพวกควิลยูตแล้ว” เอ็ดเวิร์ดส่งรวบรัด “เกาะกลุ่มกันไว้ ดูว่าพวกเขาเลี้ยวไปทางเหนือหรือใต้”

ฉันไม่คุ้นเคยกับเส้นเขตแดนตามสนธิสัญญาเท่ากับคนอื่นๆ ที่

เหลือ แต่ฉันได้กลิ่นจางๆ ของหมาป่าในสายลมซึ่งพัดมาจากทางทิศ
ตะวันออก เอ็ดเวิร์ดและคาร์โลสชะลอฝีเท้าลงเล็กน้อยตามความเคยชิน
และฉันเห็นพวกเขาหันหัวไปมา เฝ้ารอให้กลิ่นเปลี่ยนเส้นทางไปทางอื่น

จู่ๆ กลิ่นของหมาป่าก็แรงขึ้นมา หัวเอ็ดเวิร์ดผกขึ้นโดยไว เขา
หยุดนิ่งในทันที พวกเราที่เหลือก็หยุดนิ่งงันด้วยเช่นกัน

“แซม?” เอ็ดเวิร์ดถามเสียงเรียบ “นี่มันเรื่องอะไรกัน?”

ห่างออกไปไม่กี่ร้อยหลา แซมในร่างมนุษย์ปรากฏตัวโผล่พ้นแนว
ต้นไม้ และเดินอย่างรวดเร็วมาทางเรา ขนาบข้างด้วยหมาป่าตัวใหญ่
สองตัวคือพอลและจาเร็ด ต้องใช้เวลาอยู่ชั่วครู่หนึ่งกว่าที่แซมจะเดินถึง
เรา จังหวะก้าวท่าแบบมนุษย์ของเขาทำให้ฉันกระสับกระส่าย ฉันไม่
ต้องการมีเวลาคิดถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น ฉันต้องการที่จะเคลื่อนไหว ทำ
อะไรสักอย่าง ฉันอยากกอดอลิซ อยากรู้ให้แน่ใจว่าเธอปลอดภัยดี

ฉันมองหน้าเอ็ดเวิร์ดที่เปลี่ยนเป็นขาวซีดขณะที่เขาอ่านสิ่งที่แซม
กำลังคิด แซมไม่สนใจ เขามองตรงไปที่คาร์โลสขณะหยุดเดินและเริ่มต้น
พูด

“หลังเที่ยงคืนพอดี อลิซและแจสเปอร์มาที่นี่และขออนุญาตที่จะ
ผ่านแดนเราไปที่มหาสมุทร ผมอนุญาตและไปส่งพวกเขาที่ชายฝั่งด้วย
ตนเอง พวกเขาลงน้ำในทันทีและไม่ได้กลับมาอีก ขณะที่เราเดินทางไป
ส่ง อลิซบอกว่าเป็นเรื่องสำคัญมากที่ผมจะยังไม่บอกเจอบว่าเจอเธอ
จนกว่าผมจะได้พูดกับคุณแล้ว ผมต้องอยู่ที่นี้เพื่อรอคุณมาตามหาเธอ
และมอบโน้ตนี้ให้แก่คุณ เธอบอกผมว่าให้เชื่อเธอเหมือนดังว่าชีวิตพวก
เราทั้งหมดขึ้นอยู่กับกระดาดโน้ตใบนี้”

สีหน้าของแซมเคร่งขรึมขณะที่เขาส่งแผ่นกระดาดที่พับไว้ออกมา
ทั้งแผ่นเต็มไปด้วยตัวอักษรสีดำพิมพ์ไว้ทั่ว มันเป็นหน้ากระดาดแผ่นหนึ่ง
จากหนังสือ สายตาเฉียบคมของฉันอ่านคำที่พิมพ์อยู่ขณะคาร์โลสคลี่
ออกมาเพื่อดูอีกด้านหนึ่ง ด้านที่หันมาทางฉันเป็นหน้าทะเบียนลิขสิทธิ์
จากหนังสือเรื่อง เวนิสวาทิน กลิ่นของตัวฉันฟุ้งกระจายออกมาขณะที่

คาร์โลสสละบัตให้กระดาศเรียบ ฉันรู้ได้ในทันทีว่ามันถูกฉีกจากหนังสือเล่มหนึ่งของฉันเอง ก่อนหน้านี้ ฉันแวะไปเอาของไม่กี่อย่างจากบ้านของชาร์ลีมาไว้ที่กระท่อม เลื่อนรวมดาสองสามชุด จดหมายจากแม่ทั้งหมด และหนังสือที่ฉันชอบ ชุดหนังสือปกอ่อนของเชคสเปียร์ที่ขาดวันมาอยู่บนชั้นหนังสือที่ห้องนั่งเล่นเล็กๆ ในกระท่อมตอนเช้าของเมื่อวานนี้เอง...

“อลิซตัดสินใจที่จะจากเราไปแล้ว” คาร์โลสกระซิบ

“อะไรนะ?” โรซาลีร้องออกมา

คาร์โลสหันแผ่นกระดาศไปรอบๆ เพื่อที่เราทุกคนจะได้อ่าน

อย่าตามหาเรา ไม่มีเวลาให้เสียอีกแล้ว

อย่าลืม : ธัญญา ชีวอน อามุน อลิสแตร์ พวกهنจรทั้งหมด
ที่คุณจะตามตัวเจอ

เราจะตามหาปีเตอร์และชาร์ลั๊ตตระน่วงทางเอง

เราเสียใจมากที่จำต้องจากคุณไปในลักษณะนี้ โดยไม่มี
คำอำลาหรือคำอธิษฐานใด

มันเป็นแผนทางเดิยวสำหรับเรา

เรารักคุณ

พวกเรานิ่งงัน ความเจ็บปวดปกคลุมบรรยากาศทั้งหมดยกเว้นแต่เสียงหัวใจเต้นและเสียงลมหายใจของเหล่าหมาป่า เสียงความคิดพวกเขา ก็คงต้องดังมากเช่นกัน เอ็ดเวิร์ดเป็นคนแรกที่ขยับอีกครั้ง พูดตอบได้ในสิ่งที่เขาได้ยินในหัวของแซม

“ใช่ เรื่องมันอันตรายขนาดนั้น”

“ขนาดที่คุณถึงกับทอดทิ้งครอบครัวของคุณเองเลยหรือ?” แซมถามออกมดางๆ ด้วยน้ำเสียงเจือดำหนิ เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้อ่านโน้ตก่อนที่จะส่งมอบให้คาร์โลส เขาดูจะไม่พอใจนักในขณะนี้ รวากับว่าเสียใจที่ยอมทำตามคำขอร้องของอลิซ

สีหน้าของเอ็ดเวิร์ดกระด้าง สำหรับแซมมันคงดูเหมือนอาการโกรธหรือไม่ก็ยโส แต่ฉันเห็นร่องรอยความเจ็บปวดในใบหน้าเฉยชาของเขา

“เราไม่รู้ว่าเธอเห็นอะไร” เอ็ดเวิร์ดบอก “อลิซไม่ใช่คนไร้หัวใจหรือซี้ซาลาด เธอเพียงแค่มีข้อมูลมากกว่าพวกเรา”

“เราจะไม่—” แซมเริ่ม

“ความผูกพันของพวกคุณไม่เหมือนกับของพวกเรา” เอ็ดเวิร์ดขัดขึ้นทันควัน “พวกเราแต่ละคนยังคงเลือกทางของตนเองได้อย่างเสรี”

แซมเชิดคางขึ้น และดวงตากลายเป็นสีดำราบเรียบในทันที

“แต่คุณควรเชื่อคำเตือน” เอ็ดเวิร์ดพูดต่อ “นี่ไม่ใช่สิ่งที่คุณอยากจะทำให้เข้ามายุ่งเกี่ยวกับแน่ คุณยังสามารถหลีกเลี่ยงสิ่งที่อลิซมองเห็นได้”

แซมยิ้มอย่างเคร่งขรึม “พวกเราไม่วิ่งหนีหรอก” เบื้องหลังเขาพลพ่นลมหายใจพริ้วราวกับจะแค้นหัวเราะ

“อย่าทำให้ครอบครัวของคุณต้องพากันมาตายเพราะความหยิ่งในศักดิ์ศรีเลย” คาร์โลสแทรกขึ้นเบาๆ

แซมมองคาร์โลสด้วยท่าทีที่อ่อนลง “อย่างที่เอ็ดเวิร์ดชี้ให้เห็นพวกเราไม่ได้มีเสรีภาพแบบเดียวกับที่คุณมี เรนสเมเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวเราพอๆ กับที่เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวคุณ เจคอบไม่อาจทอดทิ้งเธอได้ และเราก็ไม่สามารถทอดทิ้งเขาได้เช่นกัน” สายตาเขาเลื่อนไปที่โน้ตของอลิซ ริมฝีปากเข้มเป็นเส้นตรง

“คุณไม่รู้จักเธอ” เอ็ดเวิร์ดบอก

“แล้วคุณรู้หรือ?” แซมถามเสียงห้วน

คาร์โลสวางมือบนไหล่เอ็ดเวิร์ด “เรามีเรื่องอีกมากที่ต้องทำ ลูกไม่ว่าอะไรคือการตัดสินใจของอลิซ เราก็คงจะเขลาเป็นแน่ถ้าไม่ทำตามคำแนะนำเธอในตอนนี้อย่างไรก็ตาม”

เอ็ดเวิร์ดพยักหน้า ใบหน้าเขายังคงเต็มไปด้วยความเจ็บปวด จากด้านหลัง ฉันได้ยินเสียงสะอื้นเบาๆ อย่างไร้น้ำตาของเอสเม

ฉันไม่รู้ว่าจจะร้องให้ได้อย่างไรด้วยสภาวะที่เป็นอยู่ในตอนนี้ ฉันไม่

สามารถทำอะไรได้เลยนอกจากจ้องมอง ทุกอย่างดูไม่เป็นความจริง เหมือนฉันกำลังฝันอีกครั้งหลังจากหลายเดือนที่ผ่านมา กำลังฝันร้าย

“ขอบคุณนะ แซม” คาร์โลล์เอ่ย

“ผมขอโทษ” แซมตอบ “เราไม่ควรปล่อยให้เธอผ่านไปเลย”

“คุณทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว” คาร์โลล์บอกเขา “อลิซมีอิสระที่จะทำอะไรก็ตามที่เธอต้องการ ผมจะไม่ปฏิเสธเสรีภาพของเธอ”

ก่อนหน้านี้ฉันมักจะนึกถึงครอบครัวคัลเลนในสถานะเป็นหนึ่งในเดียวชนิดที่ไม่อาจแบ่งแยกได้ แล้วจู่ๆ ฉันก็นึกขึ้นมาได้ว่ามันไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย คาร์โลล์สร้างเอ็ดเวิร์ด เอสเม โรซาลีและเอ็มเม็ตต์ ส่วนเอ็ดเวิร์ดก็สร้างฉัน เราต่างเชื่อมโยงทางกายภาพด้วยเลือดและพิษ ฉันไม่เคยคิดว่าอลิซและแจสเปอร์เป็นส่วนที่แยกออกไปเลย ในแง่ของการเป็นผู้ถูกรับเข้ามาในครอบครัว แต่ความจริงแล้ว อลิซเองต่างหากที่เป็นฝ่ายรับครอบครัวคัลเลนเข้ามา เธอปรากฏตัวขึ้นพร้อมอดีตที่ไม่มีการเชื่อมโยงกัน พาแจสเปอร์พร้อมด้วยอดีตของเขาเข้ามา และทำตัวเธอให้เข้ากันกับครอบครัวที่ดำรงอยู่มาาก่อนแล้ว ทั้งเธอและแจสเปอร์ต่างก็เคยรู้จักชีวิตอีกรูปแบบหนึ่งนอกเหนือไปจากในรูปแบบของครอบครัวคัลเลน นี่เธอได้เลือกทางเดินชีวิตใหม่อีกครั้ง หลังจากที่เธอเห็นแล้วว่าชีวิตของเธอกับพวกคัลเลนได้จบสิ้นลงจริงๆ แล้วล่ะหรือ?

พวกเราถูกพิพากษาแล้ว หรือไม่ใช่? ไม่มีความหวังหลงเหลือเลย ไม่มีแม้เพียงเศษเสี้ยวเดียวที่อาจทำให้อลิซเชื่อว่าเธอมีโอกาสมืออยู่ข้างพวกเรา

อากาศยามเช้าที่สดใสดูหนักอึ้ง มีดมัวลงในทันใด รวากับว่าความสิ้นหวังของฉันทำให้หม่นหมองลงอย่างนั้น

“ฉันจะไม่ยอมแพ้โดยไม่สู้หรอก” เอ็มเม็ตต์คำรามเสียงต่ำ “อลิซบอกเราแล้วว่าต้องทำอะไรบ้าง ก็ทำให้เสร็จๆ เถอะ”

คนอื่นๆ พยักหน้าด้วยท่าทางมุ่งมั่น และฉันตระหนักว่าพวกเขาฝากความหวังไว้กับโอกาสอะไรก็ตามที่อลิซมอบไว้ให้พวกเรา เพื่อที่พวก

เขาจะไม่ยอมแพ้กับความสิ้นหวังและรอคอยความตายอยู่เฉยๆ

ใช่ เราทั้งหมดจะสู้ มันมีอะไรอย่างอื่นอีกล่ะ? เห็นได้ชัดว่าเราจะตั้งผู้อื่นเข้ามาด้วย เพราะว่าออลิซบอกอย่างนั้นก่อนที่เธอจะทิ้งเราไป เราจะไม่ทำตามคำเตือนสุดท้ายของออลิซได้อย่างไร? พวกหมาป่าเองก็จะสู้พร้อมพวกเราเพื่อเรนสมด้วยเช่นกัน

พวกเราจะสู้ พวกเขาจะสู้ และพวกเราทั้งหมดก็จะตาย

ฉันไม่ได้รู้สึกมุ่งมั่นแบบเดียวกันกับที่คนอื่นๆ ดูจะรู้สึก ออลิซรู้แต่่มต่อในเรื่องนี้ดี เธอมอบโอกาสเดียวที่เห็นได้ให้พวกเรา แต่โอกาสนั้นน้อยเกินกว่าที่เธอจะกล้าพนันกับมัน

ฉันรู้สึกฟ่ายแพ้ไปแล้วขณะที่หันหลังให้แก่อน้ำตาหนีของแซม และตามคาร์โลกลับไปบ้าน

ตอนนี้เราออกวิ่งโดยสัญชาตญาณ ไม่ได้เร่งรีบตื่นตระหนกแบบเดียวกับก่อนหน้านี้ ขณะที่เราเข้าใกล้แม่น้ำ เอสเมเงยหน้าขึ้น

“ยังมีอีกรอยหนึ่ง ยังใหม่อยู่เลย”

เธอผงกหัวไปข้างหน้า ไปทางที่เธอเรียกความสนใจจากเอ็ดเวิร์ด ระหว่างทางมาที่นี้ ขณะที่เราแข่งกับเวลาเพื่อช่วยชีวิตออลิซ...

“ต้องเป็นช่วงก่อนหน้านี้ในระหว่างวันแน่ มีเพียงออลิซ โดยไม่มีแจสเปอร์” เอ็ดเวิร์ดพูดด้วยน้ำเสียงไร้ความรู้สึก

ใบหน้าของเอสเมเศร้าลง และเธอก็พยักหน้า

ฉันตรงไปทางขวา ชะลอมาอยู่ข้างหลังเล็กน้อย ฉันมั่นใจว่าเอ็ดเวิร์ดพูดถูกแน่ แต่ในเวลาเดียวกัน...มาคิดดูอีกที โน้ตของออลิซจะมาจากหน้าหนังสือของฉันได้อย่างไรกัน?

“เบลล่า?” เอ็ดเวิร์ดถามด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์ขณะที่ฉันรีรอ

“ฉันอยากจะตามรอยกลิ้งนี้ไป” ฉันบอกเขา กลิ้งบางเบาของออลิซที่นำห่างออกไปจากเส้นทางวิ่งของเธอก่อนหน้านี้โถมมาแตะจมูก ฉันใหม่ต่อสิ่งนี้ก็จริง แต่มันเป็นกลิ้งแบบเดียวกันเป๊ะสำหรับฉัน แค่เพียงลบกลิ้งแจสเปอร์ออกไปเท่านั้นเอง

ดวงตาสีทองของเอ็ดเวิร์ดว่างเปล่า “กลืนคงจะพากลับไปที่บ้าน
นั้นแหละครับ”

“ฉันฉันไปเจอคุณที่นั่นก็แล้วกัน”

ที่แรกฉันคิดว่าเขาจะปล่อยให้ฉันไปตามลำพัง แต่แล้ว ขณะที่ฉัน
เคลื่อนออกไปไม่กี่ก้าว สายตาว่างเปล่าของเขาก็กลับคืนมามีชีวิตอีกครั้ง

“ผมจะไปกับคุณ” เขาเอ่ยเบาๆ “เจอกันที่บ้านนะครับ คาร์โลส”

คาร์โลสพยักหน้า และคนอื่นๆ ก็จากไป ฉันรอจนกระทั่งพวกเขา
ลับไปจากสายตา จากนั้นมองไปที่เอ็ดเวิร์ดอย่างตั้งคำถาม

“ผมปล่อยให้คุณเดินไปจากผมไม่ได้” เขาอธิบายเสียงแผ่วเบา
“เพียงแค่นี้ก็ทำให้ผมเจ็บปวด”

ฉันเข้าใจโดยไม่ต้องใช้คำอธิบายเพิ่มเติมมากกว่านั้น ฉันคิดถึง
การแยกจากเขาในตอนนั้นและก็รู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดเช่นเดียวกัน
ไม่ว่าการพรากจากกันนั้นจะมีระยะเวลาสั้นสักเพียงใดก็ตาม

เราเหลือเวลาที่จะได้อยู่ด้วยกันอีกไม่นานแล้ว

ฉันยื่นมือไปหาเขา และเขาก็กุมมือฉันไว้

“รีบไปกันเถอะ” เขาพูด “เรเนสเมกำลังจะตื่น”

ฉันพยักหน้า และเราออกวิ่งอีกครั้ง

มันก็คงจะเป็นเรื่องโง่ๆ นั่นแหละที่จะยอมเสียเวลาอยู่ห่างจาก
เรเนสเมเพียงเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นเล็กๆ น้อยๆ นี่ แต่ไนต์
แผ่นนั้นก็รบกวนจิตใจฉันเหลือเกิน ถ้าเธอไม่มีเครื่องเขียนจริงๆ อลิซ
ก็คงจะสลักข้อความลงบนก้อนหินหรือเปลือกไม้ก็ได้ หรือไม่เธอก็อาจจะ
ขโมยกระดาษโพสท์ดิตส์สักแผ่นจากบ้านที่อยู่ตามไฮเวย์หลังไหนก็ได้
ทำไมต้องเป็นหนังสือของฉัน? แล้วเธอเอาไปตั้งแต่เมื่อไร?

ไม่ต้องสงสัยเลย รอยกลืนนำทางกลับไปสู่กระท่อมด้วยเส้นทาง
ที่อ้อมไกลจากบ้านคัลเลนและเขตแดนของพวกเขาหมาป่าอยู่มาก คิ้วของ
เอ็ดเวิร์ดขมวดมุ่นด้วยความสับสน เมื่อปรากฏชัดเจนว่าจุดหมายของ
เส้นทางนี้คือที่ใด

เขาพยายามคิดหาเหตุผล “เธอทิ้งให้แจสเปอร์รอและมาที่นี่
ฉันหรือ?”

ตอนนี้เราเกือบถึงกระท่อมแล้ว และฉันรู้สึกไม่สบายใจ ฉันตั้งใจที่
ได้กุมมือเอ็ดเวิร์ดไว้ แต่ก็รู้สึกว่าฉันน่าจะมาที่นี่ตามลำพัง การฉีกหน้า
หนังสือออกมาแผ่นหนึ่งและนำมันกลับไปหาแจสเปอร์เป็นเรื่องที่แปลก
เหลือเกินสำหรับอลิซ ฉันรู้สึกราวกับว่ามีข้อความบางอย่างแฝงอยู่ในการ
กระทำของเธอ — ข้อความซึ่งฉันไม่เข้าใจเลยแม้แต่คนเดียว แต่มันเป็น
หนังสือของฉัน ดังนั้นข้อความนั้นจะต้องส่งเฉพาะถึงฉันแน่นอน ถ้ามัน
เป็นอะไรที่เธออยากให้อีดิเวิร์ดรู้ ทำไมเธอไม่ดึงหน้ากระดาษจากหนังสือ
ของเขาละ...?

“ขอเวลาฉันหนึ่งนาที” ฉันบอก ดึงมือออกเป็นอิสระขณะที่เราถึง
ประตู

เขานิ่งหน้า “เบลล่า?”

“ได้โปรดเถอะค่ะ? ขอเวลาสามสิบวินาทีนะคะ”

ฉันไม่รอคำตอบ พุ่งผ่านประตูเข้าไป ดึงมันปิดตามหลังฉัน และ
ตรงดิ่งไปที่ชั้นหนังสือ กลิ่นของอลิซยังใหม่อยู่เลย — ยังไม่ถึงหนึ่งวันดี
เห็นจะได้ ในเตาผิงมีกองไฟที่ฉันไม่ได้จุดลูกไหม้แผ่วเบาแต่ร้อนระอุ ฉัน
กระซอก เวนิสวานิช ออกจากชั้นหนังสือและพลิกเปิดไปที่หน้าชื่อเรื่อง

ที่ตรงนั่นเอง ถัดจากขอบกระรุ่งกระริ่งที่เหลือของหน้าที่ถูกฉีก ได้
ประโยค เวนิสวานิช โดย วิลเลียม เชคสเปียร์ มีข้อความเขียนไว้อยู่

กล่าวขานถึงเสียง

ได้บรรทัดนั้นมีชื่อและตำบลที่อยู่แห่งหนึ่งในซีแอตเติล

และเมื่อเอ็ดเวิร์ดผ่านประตูเข้ามาหลังจากเวลาผ่านไปเพียงสิบสาม
วินาที แทนที่จะเป็นสามสิบวินาที ฉันก็มองดูหนังสือใหม่ไปอยู่

“เกิดอะไรขึ้น เบลล่า?”

“เธอมาที่นี่คะ มาฉีกหน้าหนึ่งจากหนังสือของฉันเพื่อเขียนโน้ต”

“ทำไม?”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม”

“ทำไมคุณถึงเผามันล่ะ?”

“ฉัน --- ฉัน ---” ฉันขมวดคิ้ว ปล่อยให้ความสิ้นหวังและความเจ็บปวดแสดงออกมาบนใบหน้า ฉันไม่รู้ว่าจะไรคือสิ่งที่อลิซพยายามจะบอก รู้เพียงแค่ว่าเธอยอมทำทุกวิถีทางเพื่อจะปกปิดเรื่องนี้เป็นความลับจากทุกคนยกเว้นฉัน --- คนผู้เดียวที่เอ็ดเวิร์ดไม่สามารถอ่านใจออกได้ ดังนั้นเธอต้องไม่ยอมให้เขารู้เรื่องนี้แน่ และนั่นคงจะมีเหตุผลที่ดี “มันดูสมควรแล้วนะค่ะ”

“เราไม่รู้เลยนะครับว่าเธอกำลังทำอะไร” เขาเอ่ยเบาๆ

ฉันออกไปในเปลวไฟ ฉันเป็นคนเดียวในโลกนี้ที่สามารถโกหกเอ็ดเวิร์ดได้ นั่นหรือคือสิ่งที่อลิซต้องการจากฉัน? เป็นคำขอสุดท้ายของเธอ?

“เมื่อตอนเราอยู่บนเครื่องบินไปอิตาลี” ฉันกระซิบ --- นี่ไม่ใช่การโกหกหรอกนะ ยกเว้นแต่จะตีความไปเอง --- “ระหว่างทางไปช่วยคุณตอนนั้น...เธอหลอกแจสเปอร์เพื่อที่เขาจะไม่ตามเรามา เธอรู้ว่าถ้าเขาเผชิญหน้าพวกโวลตุรี เขาจะต้องตาย เธอยินดีจะตายเองแทนที่จะให้เขาคอยอยู่ในอันตราย ยินดีที่จะให้ฉันตายด้วยเช่นเดียวกัน ยินดีที่จะให้คุณตาย”

เอ็ดเวิร์ดไม่ได้โต้ตอบอะไร

“เธอรู้ดีว่าอะไรสำคัญต่อเธอ” ฉันเอ่ย มันทำให้หัวใจที่สงบนิ่งของฉันปวดร้าวเมื่อคิดได้ว่าคำอธิบายของฉันไม่ได้รู้สึกเหมือนการโกหกในทางใดเลย

“ผมไม่เชื่อ” เอ็ดเวิร์ดบอก เขาพูดเหมือนไม่ได้โต้แย้งฉัน เขาพูดเหมือนเขากำลังโต้แย้งกับตัวเองมากกว่า “บางทีอาจเป็นแค่เพราะแจสเปอร์คอยอยู่ในอันตราย แผนของเธอก็ใช้ได้สำหรับพวกเราที่เหลือ

แต่เขาจะถูกทำลายถ้าเขาอยู่ บางที...”

“เธอน่าจะบอกเราเรื่องนั้นได้นี้คะ ส่งเขาไปไกลๆ ก็พอ”

“แต่แจสเปอร์จะยอมไปหรือ? บางทีเธออาจหลอกเขาอีกก็ได้”

“บางที” ฉันแส้งทำเป็นเห็นด้วย “เราควรกลับบ้าน ไม่มีเวลาแล้ว”

เอ็ดเวิร์ดจับมือฉัน และเราออกวิ่งไปด้วยกัน

ไนต์ของอลิซไม่ได้ทำให้ฉันมีความหวังสักเท่าไร ถ้าหากมีทางใดที่จะหลีกเลี่ยงการสังหารหมู่ที่กำลังจะมาถึงได้ อลิซคงจะไม่จากเราไป ฉันไม่เห็นความเป็นไปได้อื่น ฉันมันต้องมีสิ่งอื่นที่เธอมอบให้ฉันสิ ไม่ใช่หนทางนี้ แต่มันคืออะไรล่ะที่เธอคิดว่าฉันต้องการ? บางทีหนทางที่จะปกป้องบางสิ่งบางอย่างละคระมัง? ยังจะมีอะไรอีกหรือที่ฉันยังสามารถรักษาไว้ได้?

คาร์โลสและคนอื่นๆ ไม่ได้ปล่อยให้ผ่านไประหว่างที่เราไม่อยู่เป็นเวลาห้าวันที่ที่เราแยกจากพวกเขา และพวกเขาก็เตรียมตัวที่จะออกเดินทางเสร็จเรียบร้อยแล้ว ที่มุมหนึ่ง เจคอบอยู่ในร่างมนุษย์อีกครั้ง มีเรนเนสมอยูนตัก ทั้งคู่ต่างมองเราด้วยดวงตาเบิกกว้าง

โรซาลีเปลี่ยนจากชุดกระโปรงผ้าไหมผูกเอวหลวมๆ เป็นกางเกงยีนส์ที่ดูทะมัดทะแมง รองเท้าวิ่ง และเสื้อเชิ้ตทำจากผ้าทอเนื้อหนาแบบที่พวกนักเดินทางชอบใช้สำหรับการเดินทางที่ยาวนาน พร้อมติดกระดุมเรียบร้อย เอสเมแต่งตัวแบบเดียวกัน บนโต๊ะกาแฟมีลูกโลกใบหนึ่งวางอยู่ แต่พวกเขาก็ดูเสร็จเรียบร้อยแล้ว เหลือแค่เพียงรอเราอยู่เท่านั้น

บรรยากาศดูมีความหวังมากกว่าเมื่อครั้งที่ผ่านมา พวกเขาารู้สึกดีที่ได้ลงมือทำอะไรบ้าง ความหวังของพวกเขายึดติดอยู่กับคำสั่งของอลิซ

ฉันมองไปที่ลูกโลกและสงสัยว่าเราจะมุ่งไปที่ไหนก่อน

“จะให้เราอยู่ที่นี้หรืออะ?” เอ็ดเวิร์ดถาม พลางมองไปที่คาร์โลส เสียงเขาฟังดูไม่ได้มีความสุขนัก

“อลิซบอกว่าพวกเราต้องพาเรนเนสไปให้คนอื่นๆ เห็น และเราจะ

ต้องระมัดระวังให้มากๆ ด้วย” คาร์โลล์พูดขึ้น “เราจะส่งใครก็ตามที่เราสามารถตามเจอกลับมาที่ลูกนะ เอ็ดเวิร์ด ลูกจะเป็นคนที่ดีที่สุดในการรับมือกับเรื่องอันตรายแบบนี้ได้”

เอ็ดเวิร์ดพยักหน้าอย่างหนักแน่น แต่ยังคงไม่สบายใจ “ต้องออกตามหากันอีกมากเลยที่เดียวเลยนะฮะ”

“เราจะแยกกันไป” เอ็มเม็ตต์ตอบ “โรสกับฉันจะตามหาพวกพเนจรเอง”

“ลูกจะมีงานเต็มมือที่นี่” คาร์โลล์บอก “ครอบครัวรัญญาจะมาถึงในตอนเช้า และพวกเขาก็จะไม่รู้เลยว่าทำไมต้องมา ก่อนอื่น ลูกต้องเกลี้ยกล่อมให้พวกเขาไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้เหมือนอย่างที่เราทำ อย่างที่สอง ลูกต้องรู้ให้ได้ว่าอลิซหมายความว่าอย่างไรเกี่ยวกับอีลีซาร์ แล้วสุดท้าย หลังจากเรื่องพวกนั้นทั้งหมดจบลงแล้ว พวกเขาจะยอมอยู่เพื่อเป็นพยานให้เราหรือไม่? แล้วเมื่อคนอื่นๆ ตามมา มันก็จะเริ่มใหม่อีกครั้ง — ถ้าก่อนอื่น เราสามารถเกลี้ยกล่อมให้มากขึ้นได้ครบหมดทุกคนนะ” คาร์โลล์ถอนใจ “งานของลูกอาจเรียกได้ว่าเป็นส่วนที่ยากที่สุดก็ได้ เรา จะกลับมาช่วยให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ก็แล้วกัน”

คาร์โลล์วางมือบนบ่าเอ็ดเวิร์ดครู่หนึ่งและจูบหน้าผากฉัน เอสเมสวมกอดเราทั้งคู่ เอ็มเม็ตต์กำหมัดชกเบาๆ ที่แขนของเราทั้งสอง โรซาลี บังคับตัวเองให้ยิ้มอย่างยากลำบากให้เอ็ดเวิร์ดและฉัน พลังส่งจูบให้เรเนสเม และตีหน้าบึ้งใส่เจคอบเป็นการอำลา

“โชคดีครับ” เอ็ดเวิร์ดบอกพวกเขา

“ลูกเองก็เช่นกัน” คาร์โลล์บอก “เราต้องการโชคด้วยกันทุกคน นั่นละ”

ฉันมองพวกเขาจากไป และเฝ้าขอให้ตัวเองสามารถรู้สึกถึงความหวังอะไรก็ตามที่คำจูนพวกเขาอยู่ และภาวนาให้ฉันสามารถได้อยู่ตามลำพังหน้าเครื่องคอมพิวเตอร์สักสองสามวินาที ฉันจะต้องรู้ให้ได้ว่าคนที่ชื่อเจ.เจงคส์นี่เป็นใคร และทำไมอลิซต้องลงทุนทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะให้

ชื่อเขากับฉันแค่เพียงคนเดียว

เรนสเมบิตตัวในอ้อมแขนเจคอบและแตะแก้มเขา

“พี่ก็ไม่ว่าเพื่อนๆ ของคาร์โลสจะมาไหม พี่หวังว่าพวกเขาจะมานะ ดูเหมือนว่าตอนนี้พวกเราจะมีจำนวนน้อยกว่านิดหน่อยซะแล้ว” เจคอบพึมพำกับเรนสเม

ฉันเธอก็รู้แล้ว เรนสเมเข้าใจดีทีเดียวเลยละว่าเกิดอะไรขึ้น เหตุการณ์ประเภท “มนุษย์หมาป่าที่ผูกวิญญาณยอมให้ทุกสิ่งที่คุณต้องการ” เริ่มจะไม่ใช่อะไรใหม่อีกต่อไปแล้ว ว่าแต่การปกป้องเธอไม่ได้สำคัญไปกว่าการตอบคำถามหรือ?

ฉันสังเกตเห็นหน้าเธออย่างระมัดระวัง เธอไม่ได้ดูตื่นตระหนกแต่อย่างใดเลย มีเพียงความกระวนกระวายและเคร่งเครียดจัด ขณะที่เธอสนทนากับเจคอบด้วยวิธีไร้เสียง

“ไม่ค่ะ เราช่วยอะไรไม่ได้นะ เราต้องอยู่ที่นั่น” เขาวัดต่อไป “จะมีคนมาเพื่อเจอหนูไหม ไม่ใช่มาดูวิวทิวทัศน์”

เรนสเมโน้มหน้าใส่เขา

“ไม่ พี่ไม่ต้องไปไหนหรอก” เขาพูดกับเธอ จากนั้นเขาก็มองที่เอ็ดเวิร์ด สีน้าเขาตะลึงด้วยความตระหนักรู้ว่าเขาอาจคิดผิด “หรือต้องไป?”

เอ็ดเวิร์ดลั้งเล

“พูดออกมาเถอะ” เจคอบบอก น้ำเสียงเขาหยาดกระดังด้วยความเครียด เขาเองก็ถึงจุดสติแตกแล้วเหมือนกับพวกเราที่เหลือ

“แวมไฟร์ที่กำลังมาช่วยไม่ได้เป็นเหมือนกับพวกเราหรอกนะ” เอ็ดเวิร์ดพูด “ครอบครัวของธัญญาเป็นเพียงหนึ่งเดียวนอกจากพวกเรา ที่ให้ความสำคัญกับชีวิตมนุษย์ และแม้แต่พวกเขาเองก็ยังไม่ค่อยจะยกย่องมนุษย์หมาป่าเท่าไรนัก ผมคิดว่ามันอาจปลอดภัยกว่า —”

“ฉันดูแลตัวเองได้น้า” เจคอบขัดขึ้น

“ปลอดภัยกว่าสำหรับเรนสเม” เอ็ดเวิร์ดว่าต่อไป “ถ้าทางเลือก

ในการเชื่อเรื่องของเราเกี่ยวกับเธอจะไม่ถูกทำให้แปรเปลี่ยนด้วยการ
เกี่ยวดองใดๆ กับพวกมนุษย์หมาป่านะ”

“เป็นเพื่อนที่พิเศษเป็นบ้า นั่นแปลว่า พวกมันจะต่อต้านนายเพียง
เพราะคนที่นายคบหาด้วยในตอนนี้นี้ละสิ?”

“ผมคิดว่าพวกเขาส่วนใหญ่จะอดกลั้นได้ภายใต้สถานการณ์ปกติ
ทั่วไป แต่คุณจำเป็นต้องเข้าใจ ว่าการยอมรับเนสซีไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับ
พวกเขาเลย แล้วทำไมจะต้องทำให้มันยุ่งยากขึ้นไปอีกด้วย?”

เมื่อคืนวานนี้ คาร์โลสได้อธิบายเรื่องกฎของเด็กอมตะให้เจคอบฟัง
เรียบร้อยแล้ว “เด็กอมตะมันแยขนาดนั้นเลยหรือ?”

“คุณจินตนาการไปไม่ถึงเลยละ ว่าพวกเขาทั้งรอยแผลเป็นลึก
ขนาดไหนไว้ในจิตใจของเหล่าแวมไพร์”

“เอ็ดเวิร์ด...” ยังคงเป็นเรื่องแปลกอยู่ดีที่จะได้ยินเจคอบเรียกชื่อ
ของเอ็ดเวิร์ดโดยปราศจากความขมขื่น

“ผมรู้ เจค ผมรู้ว่ามันยากขนาดไหนที่ต้องอยู่ห่างจากเธอ เราจะ
เล่นกันไปโดยไม่มีการวางแผนล่วงหน้า ดูว่าพวกเขาจะตอบสนองอย่างไร
กับเธอ และไม่ว่าจะในสถานการณ์แบบใด ในอีกหลายๆ สัปดาห์ข้างหน้า
เนสซีจะต้องถูกอำพรางตัวไว้เป็นระยะๆ เธอจำเป็นจะต้องไปอยู่ที่
กระท่อมจนกว่าจะถึงจังหวะเหมาะสมที่เราจะแนะนำเธอให้เป็นที่ยอมรับ
ตราบเท่าที่คุณรักษาระยะปลอดภัยจากบ้านหลังใหญ่ได้...”

“ฉันทำได้ ตกลงนายจะมีแขกมาตอนเช้าใช่ไหม?”

“ใช่ พวกเธอเป็นเพื่อนที่สนิทที่สุดของเรา ในกรณีนี้ มันคงจะเป็น
เรื่องดีกว่าที่เราจะเปิดเผยทุกอย่างให้เร็วที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ คุณจะอยู่
ที่นี่ก็ได้ อนุญาตรู้เรื่องของคุณ เธอเคยพบเธอแล้วด้วย”

“เออ จริง”

“คุณควรบอกแซมว่าเกิดอะไรขึ้น อีกไม่นานอาจมีคนแปลกหน้า
เข้ามาในป่าแล้ว”

“มีเหตุผลดี แม้ว่าฉันจะยังไม่อยากพูดกับเขาหลังจากเรื่องเมื่อ

คืนนี้ก็เหอะ”

“การรับฟังอลิซมักจะเป็นเรื่องที่ถูกต้องนะ”

เจคอบขบฟันแน่น และฉันก็เห็นได้ว่าเขาเห็นพ้องกับความรู้สึกของแซม เกี่ยวกับเรื่องทีอลิซและแจสเปอร์ได้ทำลงไป

ระหว่างที่พวกเขาคุยกัน ฉันเดินไปทางหน้าต่างด้านหลัง พยายามให้ดูเหมือนว่าอุ่นและกังวลใจ ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องยากเลย ฉันอิงหัวพิงกับผนังที่โค้งออกจากห้องนั่งเล่นไปทางห้องอาหาร ซึ่งอยู่ถัดไปจากโถงคอร์ทิวดอร์ตัวหนึ่งพอดี ฉันรื้อรากับแบ็นพิมพ์ขณะที่ยังคงจ้องมองไปที่ป่า พยายามให้ดูเหมือนว่าทำไปเพราะใจลอย ว่าแต่แวมไพร์จะมีการใจลอยบ้างหรือเปล่านะ? ฉันไม่คิดว่าจะมีใครสนใจฉันเป็นพิเศษหรอก แต่ก็ไม่ได้หันไปมองให้แน่ใจ จอภาพสว่างขึ้นมาแล้ว ฉันรื้อรื้อไปตามแบ็นอีกครั้ง จากนั้นก็เคาะนิ้วเป็นจังหวะเบาๆ บนโถงไม้เพียงเพื่อให้มันดูเป็นการทำไปโดยไม่มีจุดมุ่งหมาย แล้วก็รื้อรื้อบนแบ็นพิมพ์อีกครั้ง

ฉันกวาดตามองหน้าจอด้วยสายตาที่ไร้ชีวิตจำัดของฉัน

ไม่มี เจ.เจคส์ แต่มีนายเจสัน เจนท์ ที่เป็นทนายความ ฉันรื้อรื้อไปตามคีย์บอร์ด พยายามรักษาสันติภาพไว้ และแสร้งทำเหมือนตกอยู่ในอาการเหม่อลอยประหนึ่งว่ากำลังลูปได้แมทที่อยู่บนดักอย่างไม่รู้ตัว บริษัทของนายเจสัน เจคส์มีเว็บไซต์หน้าตาหรูหราไม่น้อย แต่ตำบลที่อยู่ปรากฏบนหน้าเว็บไซต์นั้นผิดแน่ๆ มันอยู่ในซีแอตเติลนี่ละ แต่เป็นอีกย่านที่แตกต่างออกไป ฉันรีบจำหมายเลขโทรศัพท์ไว้ จากนั้นก็รื้อแบ็นพิมพ์เป็นจังหวะ คราวนี้ฉันลองค้นหาตำบลที่อยู่ แต่ก็ไม่มีข้อมูลปรากฏขึ้นมาเลย รวากับว่าที่อยู่นั้นไม่มีตัวตน ฉันอยากจะเรียกแผนที่ขึ้นมาดู แต่ก็คิดว่าฉันซักจะใช้โชคของตัวเองมากเกินไปเสียแล้ว ฉันกดปุ่มอีกครั้งหนึ่งเพื่อลบประวัติการใช้งาน...

ฉันยังคงมองออกไปนอกหน้าต่าง และลูบมือกับโถงไม้สองสามที ฉันได้ยินเสียงฝีเท้าเบาๆ เดินข้ามห้องมาที่ฉัน และเมื่อหันไปมองพร้อมกับหวังว่าตัวเองยังคงรักษาสีหน้าให้เหมือนเมื่อครู่ก่อนไว้ได้

เรนสเมเอี่ยมมือมาหา ฉันอ้าแขนออก เธอโผล่เข้ามาและแนบหัว
เธอลงกับคอของฉัน กลิ่นมนูษย์หามาป่าโชยฉุนออกมา

ฉันไม่รู้ว่าจะทนได้อย่างไรไหว ความกลัวมากมายมหาศาลที่ฉันมี
ทั้งที่มีแทนเอ็ดเวิร์ดและแทนทุกคนในครอบครัว ก็ยังไม่เหมือนกับความ
กลัวสุดชั่วหัวใจที่ฉันมีแทนลูกเลย มันจะต้องมีวิธีที่จะรักษาชีวิตเธอไว้สิ
ถึงแม้ว่านั่นจะเป็นสิ่งเดียวที่ฉันสามารถทำได้ก็ตาม

ในทันใดนั้นเอง ฉันก็รู้ว่านี่เองคือสิ่งที่ฉันต้องการมากเหนือสิ่งอื่นใด
เรื่องที่เหลือฉันสามารถทนได้ถ้าจำเป็นต้องทน แต่ไม่ใช่การสูญเสียชีวิต
เธอ ไม่ใช่สิ่งนั้น

ลูกเป็นสิ่งเดียวที่ฉันต้องช่วยไว้ให้ได้

แล้วอลิซรู้ถึงสิ่งที่ฉันรู้สึกไหม?

มือของเรนสเมสัมผัสแก้มฉันอย่างแผ่วเบา

เธอแสดงให้เห็นภาพใบหน้าของฉันเอง ของเอ็ดเวิร์ด เจคอบ
โรซาลี เอสเม คาร์ลisle อลิซ แจสเปอร์ สลับทุกๆ ใบหน้าในครอบครัว
ไปเรื่อยๆ อย่างเร็วขึ้นและเร็วขึ้น เชื้อและลีอาห์ ซาราลี ซู และบิลลี ซ้ำอยู่
ครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยความวิตกกังวลเหมือนที่พวกเราทุกคนเป็น ถึงอย่าง
นั้น ลูกก็เพียงแค่ง่วงใจ เท่าที่ฉันสามารถบอกได้ เจคอบประสบความสำเร็จ
ในการปกปิดเรื่องส่วนที่เลวร้ายที่สุดจากเธอ — ส่วนที่บอกว่าพวก
เราไม่มีความหวังเหลืออยู่เลย ส่วนที่บอกว่าพวกเราทั้งหมดกำลังจะตาย
ภายในเวลาหนึ่งเดือน

เธอหยุดนิ่งที่ภาพใบหน้าอลิซ ร่ำร้องและสับสน อลิซอยู่ที่ไหน?

“แม่ก็ไม่รู้จ๊ะ” ฉันกระซิบ “แต่เธอเป็นอลิซนี่นะ เธอทำในสิ่งที่
ถูกต้องเหมือนกับทุกคร้ังนั่นแหละจ๊ะ”

อย่างไรก็ตาม มันเป็นเรื่องที่ถูกต้องสำหรับอลิซละนะ ฉันเกลียดที่
จะคิดถึงเธอในแง่ นั้น แต่จะให้เข้าใจสถานการณ์ไปในทางอื่นได้อย่างไร
กัน?

เรนสเมถอนใจ และร่ำร้องหนักขึ้น

“แม้มันคิดถึงเธอเหมือนกันจะ”

ฉันรู้สึกโอบหน้าขยับเขยื้อน พยายามค้นหาสีหน้าที่เข้ากันกับความเศร้าภายใน ดวงตารู้สึกแปลกและแห้งผาก มันกะพริบต่อต้านความรู้สึกไม่สบายนั้น ฉันกัดริมฝีปาก และเมื่อสุดท้ายใจอีกครั้ง ลมกลับพัดพัดในลำคอเหมือนฉันกำลังสำลัก

เรนสเมถึงตัวกลับเพื่อมองมาที่ฉัน และฉันมองเห็นภาพสะท้อนของโอบหน้าตัวเองในความคิดและดวงตาของเธอ ฉันมีสีหน้าเหมือนเอสเมเมื่อเช้านี้ไม่มีผิดเพี้ยน

นั่นก็คือความรู้สึกตอนที่ร้องไห้สินะ

ดวงตาเรนสเมวาววับเปี่ยมขณะที่เธอมองหน้าฉัน เธอลูบมือผ่านหน้า ไม่แสดงอะไรให้เห็น เพียงแค่พยายามปลอบใจฉัน

ฉันไม่เคยคิดว่าจะเห็นความสัมพันธ์แม่ลูกระหว่างเราสลับด้านกันแบบเดียวกับที่เป็นมาตลอดระหว่างเรากับฉัน แต่ฉันยังไม่แน่ใจกับภาพอนาคตนี้

น้ำตาเอ่อขึ้นที่หางตาของเรนสเม ฉันจูบเช็ดมันให้เลือนหายไป เธอแตะดวงตาของเธอด้วยความประหลาดใจจากนั้นก็มองไปที่ความเปี่ยมขึ้นบนปลายนิ้วมือ

“อย่าร้องไห้จะจ๊ะ” ฉันบอกเธอ “ทุกอย่างจะเรียบร้อย หนูจะต้องไม่เป็นอะไร แม่จะหาวิธีช่วยให้หนูผ่านเรื่องนี้ไปได้”

ถ้าไม่มีอะไรอีกแล้วที่ฉันสามารถทำได้ ฉันจะยังคงรักษาชีวิตเรนสเมไว้ได้ ฉันมั่นใจมากกว่าที่เคย ว่านี่แหละคือสิ่งที่อลิซมอบให้ฉัน เธอต้องรู้ เธอจะต้องเหลือทางรอดไว้ให้แก่ฉัน

12

เกินห้ามใจ

มีเรื่องอีกมากมายให้ต้องขบคิด

ฉันจะหาเวลาอยู่ตามลำพังเพื่อที่จะตามล่า เจ.เจงคส์ ได้อย่างไรกัน?
และทำไมอลิซถึงต้องการให้ฉันรู้เรื่องของเขานัก?

แล้วถ้าหากเงื่อนงำของอลิซไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับเรนสมเลย
ล่ะ ฉันจะทำอะไรได้บ้างเพื่อช่วยชีวิตลูก?

เอ็ดเวิร์ดกับฉันจะอธิบายเรื่องราวต่างๆ ให้ครอบครัวของธัญญา
เข้าใจในตอนเช้าได้อย่างไร? แล้วถ้าหากพวกเขามีปฏิกิริยาไม่ผิดกับที่
เอริน่าเป็น? ถ้ามันกลายเป็นการต่อสู้ขึ้นมา?

ฉันไม่รู้จักรวีตต่อสู้เลย จะหัดได้ทันอย่างไรในเวลาแค่เพียงเดือน
เดียว? แล้วจะมีโอกาสแม้เพียงสักนิดบ้างไหมที่จะเรียนรู้ได้เร็วพอที่ฉัน
อาจเป็นอันตรายต่อสมาชิกของพวกโวลตุรีได้สักคน? หรือว่าตัวฉันนั้น
ถูกชะตากำหนดมาแล้วให้เป็นคนไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง? เป็นเพียง
แวมไพร์เกิดใหม่ที่มาได้ง่ายๆ ตนหนึ่งเท่านั้น?

มีคำตอบมากมายที่ฉันต้องการจะรู้ แต่ฉันไม่มีโอกาสแม้แต่จะได้
ถามเลย

เพราะอยากให้อะไร? รู้สึกเป็นปกติบ้างสำหรับเรนเนสเม ฉันจึงยืนกรานที่จะพาเธอกลับไปอยู่ที่กระท่อมของเราในเวลานอน ตอนนี้ใจคอบกลับไปอยู่ในร่างหมาป่าซึ่งทำให้ฉันใจ เขารับมือกับความตึงเครียดได้ง่ายขึ้นเมื่อรู้สึกว่าพร้อมที่จะต่อสู้ ฉันเองได้แต่หวังว่าจะสามารถทำให้รู้สึกเตรียมพร้อมแบบเขาได้เหมือนกัน เขาวิ่งไปในป่า คอยคุ้มครองป้องกันอีกครั้ง

พอเรนเนสเมหลับสนิท ฉันก็วางลูกลงบนที่นอน และเดินไปที่ห้องด้านหน้าเพื่อตั้งคำถามของฉันกับเอ็ดเวิร์ด — อย่างน้อยก็ประเภทที่ฉันพอจะถามได้บ้างละนะ ซึ่งหนึ่งในอุปสรรคที่ยากที่สุดคือการพยายามปิดบังอะไรก็ตามจากเขา แม้จะมีข้อได้เปรียบจากความคิดที่เรียบง่ายของฉันซึ่งเขาไม่สามารถลวงล้ำเข้ามาอ่านได้ก็ตาม

เขายืนหันหลังให้ฉัน สายตาจับจ้องไปยังเปลวไฟ

“เอ็ดเวิร์ดคะ ฉัน —”

เขาหมุนตัวกลับและพุ่งข้ามห้องมาในพริบตา ดูเหมือนจะไม่ใช้เวลาเลยแม้เพียงเสี้ยวที่น้อยที่สุดของวินาที ฉันมีเวลาพอที่จะทันเห็นอารมณ์รุนแรงบนใบหน้าของเขา ก่อนที่ริมฝีปากของเขาจะบดขยี้ลงกับริมฝีปากของฉัน และอ้อมแขนของเขาผนึกตรึงรอบตัวฉันเหมือนคีมเหล็กกล้า

ฉันไม่ได้นึกถึงคำถามต่างๆ ที่มีอีกเลยตลอดทั้งคืนนั้น ไม่ต้องใช้เวลาานเลยที่ฉันจะเข้าใจถึงเหตุผลแห่งห้วงอารมณ์ของเขา และยังใช้เวลาน้อยไปกว่านั้นที่จะสนองตอบความรู้สึกแบบเดียวกันกับที่เขามี

ฉันเคยคิดว่าคงต้องใช้เวลาอีกหลายปีกกว่าจะจัดการกับความเสียหายทางกายที่มีต่อเขาอย่างท่วมท้นได้ลงตัว และก็คงจะได้สุขสมกับมันไปอีกนานหลายศตวรรษหลังจากนั้น ถ้าหากมีเวลาเหลือเพียงเดือนเดียวที่เราจะได้อยู่ด้วยกันละก็....นะ ฉันก็มองไม่เห็นเลยว่าฉันจะทนรับอวสานของมันได้อย่างไรกัน ช่วยไม่ได้เลยนี่นะ ที่ตอนนี้ฉันจะขอเห็นแก่ตัวบ้าง ทั้งหมดที่ปรารถนาคือรักเขาให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ในเวลา

ที่จำกัดังนี้

ยากเหลือเกินที่จะต้องผลไปจากเขายามเมื่อดวงอาทิตย์เริ่มโผล่
พ้นขอบฟ้า แต่เรามีงานที่จะต้องทำ — งานชิ้นเดียวที่อาจจะยากเย็น
แสนเชิญกว่างานค้นหาสมาชิกครอบครัวของเราทุกคนมารวมกันก็เป็น
ได้ ทันทีที่ปล่อยให้ตัวเองคิดถึงสิ่งที่กำลังจะมาถึง ฉันก็ตกอยู่ในความ
ตึงเครียดอย่างหนัก รวากับว่าเส้นประสาทถูกซึ่งอยู่บนเครื่องทรมาน
และถูกยึดให้บางลง บางลงทุกที

“ผมอยากให้เราเมีข้อมูลที่ต้องการจากอีลีซาร์มาก่อนที่เราจะต้อง
บอกเรื่องเนสซีเสียจริง” เอ็ดเวิร์ดพิมพ์พำชนะที่เราแต่งตัวกันอย่างรีบเร่ง
ในห้องแต่งตัวขนาดมหึมา ซึ่งตอกย้ำให้ระลึกถึงอลิซเกินกว่าที่ฉันต้องการ
ในตอนนั้น “แค่เผื่อไว้ล่ะครับ”

“แต่เขาจะไม่เข้าใจคำถามพอที่จะตอบมันได้นะสิ” ฉันเห็นด้วย
“คุณคิดว่าพวกเขาจะยอมให้เราได้อธิบายไหมคะ?”

“ผมก็ไม่รู้”

ฉันอุ้มเรนสมซึ่งยังคงหลับไหลออกจากเตียงและกอดเธอไว้นั่น
เส้นผมเป็นลอนสลวยของเธอคาดตาอยู่กัใบหน้าของฉั น กลิ่นหอมหวาน
ของลูกฟุ้งกลบกลิ่นอื่นใดทั้งหมดที่มี

วันนี้ฉันไม่อาจยอมเสียเวลาแม้เพียงน้อยนิดได้อีกแล้ว ยังมีคำตอบ
อีกหลายข้อที่ฉันต้องการ และไม่แน่ใจว่าจะมีเวลาอยู่กับเอ็ดเวิร์ดสองต่อ
สองได้อีกนานเท่าไร ถ้าทุกอย่างไปได้สวยกับครอบครัวของธัญญา เราก็
จะมีแขกมาอยู่ร่วมกับเราอีกสักกระยะเลยทีเดียว

“เอ็ดเวิร์ดคะ คุณช่วยสอนการต่อสู้ให้ฉันได้ไหม?” ฉันถามระหว่าง
ที่เขาเปิดประตูให้ เครียดขมึงกับปฏิกิริยาตอบรับจากเขา

แล้วก็เป็นไปตามที่คาดไว้ เขาตัวแข็งทื่อ กวาดตามองไปทั่วร่างฉัน
อย่างพิณิจพิเคราะห์ รวากับว่าเขามองฉันเป็นครั้งแรก หรือไม่กี่ครั้งสุดท้าย
ตาจับแน่นแนอยู่ทีลูกน้อยซึ่งหลับอยู่ในอ้อมแขนของฉัน

“ถ้าเกิดจะต้องมีการต่อสู้ขึ้นมาจริงๆ แล้วละก็ มันคงไม่มีอะไร

ที่พวกเราจะสามารถทำได้หรอกครับ” เขาขัดขวาง

ฉันพยายามรักษาน้ำเสียงให้สม่ำเสมอ “แล้วคุณจะให้ฉันปกป้องตัวเองไม่ได้หรือคะ?”

เขากลืนก้อนในคอด้วยความสั่นสะท้าน ประตู่ที่จับก็พลอยสั่นไปด้วย บานพับส่งเสียงประทุงขณะที่มีมือเขาเกร็งขึ้น จากนั้นเขาก็ผงกหัว “เมื่อคุณว่าอย่างนั้น... ผมคิดว่าเราควรเริ่มฝึกกันให้เร็วที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ก็แล้วกัน”

ฉันพยักหน้ารับ เราออกเดินทางมุ่งหน้าไปยังบ้านหลังใหญ่อย่างไม่มีรีรอ

ฉันเฝ้าแต่คิดว่ายังมีสิ่งใดบ้างที่ทำได้ เพื่อที่พอให้มีความหวังว่าจะช่วยอะไรได้บ้าง จะว่าไป ฉันเองออกจะเป็นพวกที่พิเศษอยู่สักหน่อย — ในแบบของฉันเองนะ — ถ้าหากว่าการมีกะโหลกหนาผิดปกติจะสามารถนับได้ว่าเป็นความพิเศษแล้วละก็ จะมีทางไหนบ้างที่คุณสมบัติข้อนี้พอจะเอามาใช้ได้?

“คุณคิดว่าข้อได้เปรียบที่สุดของพวกเขาคืออะไรคะ? จะว่าไป พวกเขามีสัตว์อ่อนบ้างรีเปล่าล่ะ?”

เอ็ดเวิร์ดไม่จำเป็นต้องถามเลย เขารู้ทันทีว่าฉันหมายถึงพวกโวลตูรี

“อเล็กและเจนเป็นตัวรุกที่แกร่งที่สุดของพวกเรา” เขาพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย รวากับว่าเราพูดถึงทีมบาสเก็ตบอลอะไรสักทีม “ส่วนพวกตัวตั้งรับของพวกเราแทบจะไม่ต้องทำอะไรจริงๆ สักเท่าไรเลย”

“เพราะว่าอำนาจของเจนเผาศุนได้ ไม่ว่าคุณจะยืนอยู่ที่ไหนก็ตาม — อย่างน้อยก็ทางจิตสินะ แล้วอเล็กล่ะคะ ทำอะไรได้บ้าง? คุณเคยบอกไว้ไม่ใช่หรือว่าเขาอันตรายยิ่งกว่าเจนเสียอีก?”

“ครับ จะว่าไปแล้ว ในทางหนึ่งเขาก็คือยาถอนพิษของเจนนั่นเอง เธอทำให้คุณรู้สึกถึงความเจ็บปวดที่สุดเท่าที่คุณจะสามารถจินตนาการได้ แต่กับอเล็กแล้ว เขาจะทำให้คุณไม่รู้สึกอะไรเลย หมดความรู้สึกโดยสิ้นเชิง บางครั้งเวลาที่พวกโวลตูรีรู้สึกอยากจะเล่นบทผู้มีความธรรมขึ้นมา

พวกเขาให้โอเล็คตัดความรู้สึกทั้งหมดของเหยือกก่อนที่จะลงมือประหาร ถ้าเกิดว่าเหยือกคนนั้นยอมจำนนแต่โดยดี หรือทำอะไรให้พวกเขาพอใจ ขึ้นมาได้”

“ตัดความรู้สึกนั้นหรือคะ? แต่มันจะร้ายไปกว่าจะเจนนี้อย่างไร?”

“เพราะว่าเขาจะตัดประสาทสัมผัสของคุณออกไปด้วยทั้งหมดนะสิ ครัวบ ไม่เจ็บปวด มองไม่เห็น ไม่ได้ยิน และไม่ได้กลิ่นด้วยเช่นกัน เป็นการปิดกั้นความรู้สึกทั้งหมด คุณจะโดดเดี่ยวโดยสิ้นเชิงอยู่ในความมืด ต่อให้กำลังโดนเผาคุณก็ไม่รู้สึกละ”

ฉันสะท้อน หรือนี่คือสิ่งที่ดีที่สุดที่พวกเราจะหวังได้? ที่จะไม่ต้องเห็นและไม่ต้องรู้สึกอะไรยามเมื่อความตายมาถึง?

“นั่นทำให้เขาเป็นอันตรายมากพอๆ กับเงิน” เอ็ดเวิร์ดกล่าวต่อไป ด้วยน้ำเสียงปล่อยาวเช่นเดิม “ด้วยความสามารถนั้น พวกเขาทั้งคู่จะทำให้คุณหมดสภาพ ทำให้คุณกลายเป็นเป้าหมายที่ช่วยตัวเองไม่ได้ ความแตกต่างระหว่างเขาสองคนก็เหมือนความแตกต่างระหว่างผมกับอาโรนนั่นแหละ อาโรนจับเสียงของความคิดได้เพียงทีละหนึ่งคน ส่วนเงินก็ทำร้ายคนที่เธอตั้งใจจะทำได้แค่เพียงคนเดียว แต่ผมสามารถได้ยินทุกคนในเวลาเดียวกัน”

ฉันรู้สึกหนาวเยือกเมื่อเข้าใจว่าเขากำลังจะบอกอะไร “ฉันโอเล็คก็สามารถทำให้พวกเราทุกคนหมดสภาพได้ในเวลาเดียวกันสินะ?” ฉันกระซิบ

“ใช่ครับ” เขาบอก “ถ้าหากว่าเขาใช้อำนาจของเขากับเราแล้วละก็ เราทั้งหมดจะยืนตาบอดหูหนวกอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งพวกเขาเข้ามาฆ่าเรา -- บางทีพวกเขาอาจแค่เผาเราทั้งเป็นโดยไม่ต้องเสียเวลาฉีกเป็นชิ้นๆ ก่อนด้วยซ้ำ โอ เราอาจลองได้กลับดูก็ได้ แต่นั่นคงกลายเป็นการทำร้ายพวกเรากันเองมากกว่าด้วยซ้ำ”

เราเดินต่อไปในความเงียบอีกหลายอึดใจ

ความคิดหนึ่งเริ่มก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างขึ้นในหัวของฉัน อาจดูไม่เข้า

ทำนัก แต่ก็ดีกว่าไม่มีอะไรเลยนี่นา

“คุณคิดว่าอเล็กจะเป็นนักรบที่เก่งไหมคะ?” ฉันทถาม “นอกเหนือจากสิ่งที่เขาทำได้อยู่แล้วนะ ถ้าเกิดเขาจำเป็นต้องสู้โดยไม่มีอำนาจนั้นล่ะ ฉันสงสัยว่าเขาเคยแม้แต่จะลองหรือเปล่า...”

เอ็ดเวิร์ดเหลือบมองฉันด้วยสายตามกริบ “นี่คุณกำลังคิดอะไรอยู่?”

ฉันมองตรงไปข้างหน้า “ก็... เขาคงไม่สามารถทำอย่างนั้นกับฉันได้ ใช่ไหมล่ะคะ? ถ้าเกิดสิ่งที่เขาทำได้มันเหมือนกับอำนาจของอาโร เจน และคุณ บางที...ถ้าเกิดเขาไม่เคยมีความจำเป็นต้องป้องกันตัวเองเลยล่ะ...แล้วถ้าฉันได้ฝึกอะไรๆ อีกสักหน่อย —”

“เขาอยู่กับพวกโวลตุรีมานานหลายศตวรรษแล้วนะ” เอ็ดเวิร์ดตัดบท น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นตระหนกในทันควัน ในหัวของเขาคงเป็นภาพเดียวกันกับที่ฉันเห็น — ภาพของพวกคัลเลนยืนตัวแข็งที่ออกอย่างช่วยตัวเองไม่ได้ เป็นเสาหินไร้ความรู้สึกอยู่ท่ามกลางสมรภูมิ — ทุกๆ คน — ยกเว้นฉัน ฉันนี่แหละจะเป็นคนเดียวที่สามารถต่อกรกับศัตรูได้ “ใช่ะ เน้นนอนว่าคุณจะไม่ได้รับผลกระทบจากพลังของเขา แต่คุณก็ยังคงเป็นแวมไพร์เกิดใหม่อยู่ดีนะ เบลล่า ผมไม่สามารถฝึกให้คุณเป็นนักรบที่แข็งแกร่งขนาดนั้นในเวลาไม่กี่สัปดาห์หรอกครับ ผมมั่นใจว่าเขาจะต้องได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีเป็นแน่”

“อาจจะใช่หรืออาจจะไม่ก็ได้ค่ะ ยังไงเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องเดียวที่ฉันทำได้ในขณะที่คนอื่นไม่สามารถนี่นา เอาแค่นี้ฉันล่อความสนใจไปจากเขาได้เพียงชั่วคราวก็ได้แล้ว — ” ว่าแต่ฉันเองจะมีชีวิตรอดได้นานพอที่จะให้คนอื่นมีโอกาสนั้นไหมนะ?

“ได้โปรดเถอะ เบลล่า” เอ็ดเวิร์ดพูดเสียงล่อใจ “อย่าพูดถึงเรื่องนี้เลย”

“มีเหตุผลหน่อยสิคะ”

“ผมจะพยายามสอนคุณเท่าที่ทำได้ก็แล้วกัน แต่ได้โปรดเถอะนะ

อย่าทำให้ผมคิดว่า คุณจะยอมเสียสละตัวเองเป็นเหยื่อล่อเลย ---” เขา
ชะงัก ไม่อาจพูดต่อจนจบประโยคได้

ฉันพยักหน้า ฉันจะเก็บแผนนี้ไว้กับตัวเองก็แล้วกัน คนแรกที่จะ
ต้องจัดการก็คืออเล็ก และถ้าฉันโชคดียังเหลือเชื่อมากพอที่จะเอาชนะ
เขาได้แล้วละก็ รายต่อไปก็จะเป็นเจน ถ้าเพียงแต่ว่าฉันจะทำให้ทุกฝ่าย
เสมอภาคกันได้ ถ้าสามารถกำจัดขุมกำลังฝ่ายรุกที่ได้เปรียบอย่างมหาศาล
ของพวกเขาได้ละก็ บางทีอาจจะมีโอกาสก็ได้นะ...ความคิดฉันแล่นไป
ข้างหน้าอย่างรวดเร็ว แล้วจะเป็นยังไงต่อไป ถ้าหากว่าฉันเก่งพอที่จะดึง
ความสนใจหรือขนาดจัดการพวกเขาได้ละ? ว่ากันตามจริง ทั้งเจนและ
อเล็กเคยมีความจำเป็นถึงขนาดที่จะต้องเรียนทักษะการต่อสู้ด้วยหรือ?
ฉันนึกภาพเจนตัวน้อยซึ่งหงุดหงิดในสภาพยินยอมที่จะไม่ใช่อำนาจของ
เธอไม่ออกเลย อย่าว่าแต่ทำไปเพื่อเรียนรู้ด้วยซ้ำ

ถ้าฉันสามารถฆ่าพวกเขาได้ มันจะทำให้ทุกอย่างเปลี่ยนไปได้มาก
ขนาดไหนกันนะ

“ฉันต้องเรียนรู้ให้หมดทุกอย่าง อย่าง มากเท่าที่คุณจะยัดมันเข้ามาใน
หัวฉันได้ในเวลาหนึ่งเดือน” ฉันพิมพ์

เขาทำท่าราวกับว่าฉันไม่ได้พูดอะไรออกมาทั้งนั้น

ถ้าฉันใครจะเป็นรายต่อไปดีละ? ฉันอาจต้องวางแผนไว้ล่วงหน้า
บ้าง เพื่อที่ว่า — ในกรณีที่ฉันเกิดมีชีวิตรอดจากการโจมตีอเล็กได้นะนะ
— จะได้ไม่มีความลังเลในการจู่โจมอีก ฉันพยายามคิดถึงสถานการณ์อื่น
ที่กะโหลกหนาๆ ของฉันจะเป็นข้อได้เปรียบบ้าง ฉันไม่รู้ว่าคนอื่นๆ ทำ
อะไรได้บ้าง นักรบอย่างนายเฟลิกซ์ตัวยักษ์นั้นเกินความสามารถของฉัน
อยู่แล้ว ที่พอจะทำได้คือพยายามช่วยให้เอ็มเม็ตต์ได้สู้อย่างสมน้ำสมเนื้อ
เท่านั้นเอง ส่วนพวกองค์กรซีโวลตรี้ที่เหลือนั้น ฉันก็แทบจะไม่รู้จักพวกเขา
เลย นอกจากดมิทรี...

ใบหน้าของฉันสงบราบเรียบเมื่อคิดมาถึงดมิทรี ไม่ต้องสงสัยเลยว่า
เขาต้องเป็นนักรบแน่นอน ไม่มีทางอื่นเลยที่เขาจะรอดอยู่ได้นานขนาดนี้

ทั้งๆ ที่เป็นหัวหน้าหอในการโจมตีทุกๆ ครั้ง และเขาจะต้องคอยนำหน้าอยู่ตลอดในฐานะนักแกะรอยของพวกเขาโวลตุรี---อาจเป็นนักแกะรอยที่เก่งที่สุดในโลกด้วยเลยละมัง เพราะถ้าหากยังมีคนอื่นที่เก่งกว่าเขาอีกละก็ พวกโวลตุรีก็คงขอแลกตัวไปนานแล้ว คนอย่างอาโรไม่มีวันให้พวกมီးรองๆ มาห้อมล้อมตัวเขาหรอก

ถ้าไม่มีดมิทรี ฉันพวกเราก็นี่ได้สินะ ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามที่เหลือนในหมู่พวกเราก็ตะลุขของฉัน อบอุ่นในอ้อมแขน...ใครสักคนสามารถหนีไปพร้อมกับเธอได้สินะ เจคอบหรือไมกัโรซาลี ใครก็ได้ที่เหลือนรอดอยู่

แล้ว...ถ้าสมมุติว่าไม่มีดมิทรีสักคน อลิซกับแจสเปอร์ก็จะปลอดภัยไปตลอดกาล นั่นคือสิ่งที่อลิซเห็นหรือเปล่า? เห็นว่าส่วนหนึ่งของครอบครัวเราจะดำรงอยู่ต่อไปได้? อย่างน้อยที่สุดก็พวกเขาทั้งสองคนสินะ

ฉันควรจะพิจารณาเธอใหม่นี้?

“ดมิทรี...” ฉันเอ่ยขึ้น

“ดมิทรีเป็นของผม” เอ็ดเวิร์ดบอกด้วยเสียงกระด้างแข็งขึง ฉันมองไปที่เขาอย่างรวดเร็ว และเห็นสีหน้าของเขาเปลี่ยนเป็นเขียวโหด

“ทำไม?” ฉันกระซิบ

ที่แรกเขาไม่ยอมตอบฉัน จนเมื่อเราเกือบจะไปถึงแม่น้ำ เขาก็พิมพ์ออกมาในที่สุดว่า “เพื่ออลิซ เป็นคำขอขอบคุณเดียวที่ผมจะให้เธอได้ ในตอนนี้สำหรับช่วงเวลาห้าสิบปีที่ผ่านมา”

ฉันความคิดเขาก็น่าเป็นไปในทางเดียวกับฉันสินะ

ฉันได้ยินเสียงอึ้งเท่าหนักๆ ของเจคอบกระทบกับพื้นเย็นเฉียบดังอยู่เพียงชั่วอึดใจ เขาก็มาอยู่เคียงข้างฉัน ดวงตาสีดำคู่นั้นจับจ้องไปที่เรเนสเม

ฉันผงกหัวทักทายเขา จากนั้นก็กลับไปสู่การตั้งคำถาม เหลือเวลาอีกไม่มากแล้ว

“เอ็ดเวิร์ดคะ คุณคิดว่าอลิซมีเหตุผลอะไรถึงได้บอกให้เราไปถามเรื่องพวกโวลตุรีจากอีลีซาร์? เขาไปอิตาลีเมื่อไม่นานมานี้หรือ? เขาจะรู้

อะไรได้?”

“อีลีซาร์รู้ทุกอย่างที่เกี่ยวกับพวกโวลตุรี ผมลืมไปเลย คุณไม่รู้ว่าเขาเคยเป็นหนึ่งในพวกนั้นมาก่อน”

ฉันส่งเสียงขู่ฟ่อออกมาอย่างไม่ทันตั้งตัว เจคอบคำรามอยู่ข้างกายฉัน

“อะไรนะ?” ฉันคาดคั้น ในหัวนี้กวาดภาพชายรูปงาม ผมดำ ผู้ปรากฏกายในพิธีแต่งงานของเราในชุดผ้าคลุมยาวสีซีด

ใบหน้าของเอ็ดเวิร์ดอ่อนลงแล้วในตอนนี — เขายิ้มออกมาเล็กน้อย “อีลีซาร์เป็นคนอ่อนโยนมากครับ เขาไม่ได้มีความสุขอย่างแท้จริงเลย เมื่อครั้งที่ยังอยู่กับพวกโวลตุรี แต่เขาก็เคารพกฎเกณฑ์และความจำเป็นที่ต้องดำรงไว้ซึ่งกฎนั้น เขาคิดว่าสิ่งที่ทำไปนั้นจะนำไปสู่ความดีที่ยิ่งใหญ่กว่า เขาไม่ได้เสียเวลาตอนที่อยู่กับพวกนั้นเลย แต่เมื่อพบคาร์เมน เขาก็พบที่ที่เขาควรอยู่บนโลกใบนี้ พวกเขาสองคนมีอะไรที่คล้ายกันมาก เป็นแวมไพร์ที่มีเมตตากรุณาด้วยกันทั้งคู่” เขายิ้มออกมาอีกครั้ง “พวกเขาพบธัญญา กับพี่น้องของเธอ แล้วก็ไม่เคยหวนกลับไปสู่เส้นทางเดิมอีกเลย พวกเขาเข้ากับวิถีชีวิตนี้ได้เป็นอย่างดีเยี่ยม ถ้าเกิดพวกเขาไม่ได้พบกับธัญญา ผมก็คิดว่าในที่สุดแล้วพวกเขาก็คงจะหาทางได้เอง ว่ายังมีวิธีดำรงชีวิตอยู่โดยที่ไม่ต้องดื่มเลือดมนุษย์เลย”

ภาพในหัวของฉันเริ่มสั่นคลอน ยิ่งไงฉันก็จับคู่คุณสมบัติสองข้อนี้เข้าด้วยกันไม่ได้ องค์กรกษัตริย์โวลตุรีผู้มีใจกรุณานั้นหรือ?

เอ็ดเวิร์ดเหลือบมองไปที่เจคอบและตอบคำถามของเขาที่สื่อมาอย่างเงิบๆ “ไม่ใช่ ถ้าจะว่าไปแล้ว เขาไม่ได้เป็นหนึ่งในนักรบของพวกนั้นเลย เขามีความสามารถชนิดหนึ่งที่พวกนั้นพบว่าช่วยให้ทำอะไรต่อมิอะไรสะดวกขึ้นอีกมาก”

คราวนี้เจคอบคงต้องถามคำถามที่เห็นได้ชัดว่าจะต้องตามมาติดๆแน่นอน

“เรามีสัมผัสที่บอกได้ถึงพลังของผู้อื่นไหมล่ะ — พลังพิเศษประเภทที่

แวมไพร์บางคนเท่านั้นที่มี” เอ็ดเวิร์ดบอกเขา “เพียงแค่เข้าไปใกล้ๆ เขาก็สามารถบอกอะไรได้คร่าวๆ แล้วว่าแวมไพร์คนนั้นทำอะไรได้บ้าง นี่เป็นประโยชน์อย่างมหาศาลเลยละ เมื่อครั้งที่พวกโวลตูรีทำสงครามอยู่ เพราะเขาจะสามารถเตือนคนอื่นๆ ได้ หากว่าฝั่งศัตรูอาจมีใครที่น่าจะก่อปัญหาให้พวกเขาได้ ซึ่งนั่นก็หาได้ยากมาก เรียกได้ว่ามันต้องใช้ความสามารถที่พิเศษจริงๆ ที่จะก่อความยุ่งยากให้แก่พวกโวลตูรีได้แม้เพียงชั่วขณะเดียวก็ตาม บ่อยไปกว่านั้น คำเตือนของอิลีซาร์ยังเปิดโอกาสให้อาโรได้ช่วยชีวิตแวมไพร์บางคนที่มีประโยชน์ต่อเขาเอาไว้ได้อีกด้วย อำนาจของอิลีซาร์ยังใช้ได้กระทั่งกับมนุษย์ แต่ว่าได้แค่เพียงในระดับหนึ่งเท่านั้น และเขาจะต้องทุ่มเทศมาริไปที่มนุษย์คนนั้นจริงๆ เพราะว่าพลังที่แฝงอยู่นั้นจัดว่าเลือนรางมาก อาโรจะให้เขาคอยทดสอบคนที่ต้องการจะเข้าร่วมด้วย เพื่อดูว่าพวกนั้นพอจะมีศักยภาพไหม อาโรเสียใจมากที่เขาจากไป”

“พวกเขาปล่อยอิลีซาร์ไป?” ฉันทาม “ง่ายๆ อย่างนั้นเลยหรือ?”

รอยยิ้มของเขาหม่นขมลงและดูบิดเบือนน้อย “พวกโวลตูรีไม่ได้เป็นวร้ายตามแบบที่พวกเขาเป็นในสายตาของคุณหรอกนะครับ พวกเขาคือรากฐานที่ค้ำจุนความสงบและอารยธรรมของเรามาช้านาน สมาชิกของเหล่าองค์กรนี้แต่ละคนก็สมัครใจที่จะรับใช้พวกเขาเอง ออกจะถือได้ว่าเป็นเกียรติด้วยซ้ำไป พวกเขาทุกคนต่างภูมิใจที่ได้อยู่ที่นั่นโดยไม่ถูกใครบังคับ”

ฉันทัมลงตีหน้าบึ้งใส่พื้น

“พวกเขาแค่ถูกกล่าวหาว่าเลวทรามและชั่วร้ายจากพวกอาชญากรครับ เบลล่า”

“พวกเราไม่ใช่อาชญากรนี่”

เจคอบพ่นลมหายใจอย่างเห็นด้วย

“พวกเขาไม่รู้เรื่องนั้นหรอกครับ”

“คุณคิดจริงๆ หรือว่าพวกเขาจะทำให้พวกเขาหยุดและรับฟังได้?”

เอ็ดเวิร์ดลั่งลงอยู่ใต้ยววินาทีและยกไหล่ “ถ้าหากว่าเราสามารถหามิตรที่จะยืนข้างพวกเราได้มากพอ ก็น่าจะได้นะครับ”

“ถ้า” สินะ...ทันได้นั้น ฉันก็รู้สึกได้ถึงความร้อนของเหตุการณ์ที่รอเราอยู่ในวันนี้ ทั้งฉันและเอ็ดเวิร์ดต่างก็เริ่มเคลื่อนไหวเร็วขึ้น โดยเปลี่ยนจากเดินเป็นวิ่ง มีเจอบตามมาติดๆ อย่างรวดเร็ว

“ธัญญาน่าจะใช้เวลาอีกไม่นานนัก” เอ็ดเวิร์ดพูด “เราจำเป็นต้องพร้อม”

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ แล้วอย่างไรล่ะที่เรียกว่าพร้อม? เราจัดเตรียมแล้วจัดเตรียมอีกไม่รู้กี่หน คิดแล้วคิดอีกหลายตลบ จะให้เห็นเรนเนสเมแบบเต็มตัว? หรือพาไปซ่อนไว้ก่อนดีล่ะ? จะให้เจอบอยู่ในห้องด้วยไหม? หรือจะให้อยู่ข้างนอก? ก่อนหน้านี้นี้เขาบอกให้ฝูงคอยอยู่ใกล้ๆ แต่เก็บตัวไว้อย่าให้ใครเห็น แล้วเขาเองล่ะควรจะทำอย่างเดียวกันด้วยไหม?

ในที่สุดทั้งเรนเนสเม เจอบที่กลับมาอยู่ในร่างมนุษย์อีกครั้ง และฉันก็พากันไปนั่งรออยู่ที่โต๊ะข้างเป็นมันปลาบตัวใหญ่ในห้องอาหารที่อยู่ถัดจากประตูหน้า เจอบปล่อยให้ฉันเป็นคนอุ้มเรนเนสเม เขาต้องการพื้นที่กว้างๆ เพื่อไว้ในกรณีที่ต้องแปลงร่างอย่างรวดเร็ว

ถึงแม้ว่าฉันจะตั้งใจที่มีลูกอยู่ในอ้อมแขน แต่มันก็ทำให้รู้สึกไร้ค่าอยู่ดี มันคือการตอกย้ำให้ฉันรู้ว่าการต่อสู้กับแวมไพร์ที่มีอายุมากกว่าแล้ว ฉันก็คือเหยื่อที่น่องรอความตายดีๆ นี่เอง ไม่จำเป็นเลยที่คนอย่างฉันจะต้องคอยทำมือให้ว่างเอาไว้

ฉันพยายามนึกถึงธัญญา เคท คาร์เมน และอีลีซาร์จากความทรงจำเมื่อวันแต่งงาน ใบหน้าของพวกเขาเลื่อนรางอยู่ในความทรงจำที่มีตมัวของฉัน รู้เพียงแค่ว่าพวกเขางดงามมาก สองคนมีผมสีบลอนด์อยู่ กับอีกสองคนที่ผมสีน้ำตาลเข้ม ฉันนึกไม่ออกว่ามีความกรุณาอยู่ในดวงตาของพวกเขาหรือไม่

เอ็ดเวิร์ดเอนตัวฟังอยู่กับผนังหน้าต่างด้านหลังอยู่หนึ่งๆ สายตาจับจ้องออกไปทางประตูหน้า ทว่าเหมือนไม่ได้รับรู้ถึงบรรยากาศภายในห้อง

ที่อยู่ตรงหน้าเลยแม้แต่น้อย

พวกเราฟังเสียงรถที่แล่นผ่านไปอย่างรวดเร็วบนทางหลวง ยังไม่มีคันไหนที่ชะลอลงเลย

เรนสเมซูกหน้าอยู่กับลำคอของฉัน มือเธอทาบกับแก้มฉันแต่ไม่มีภาพใดปรากฏขึ้นมาในหัวฉันเลย ไม่มีภาพที่จะบอกความรู้สึกของเธอได้เลยในตอนนี

“ถ้าเกิดพวกเขาไม่ชอบหนูล่ะคะ?” เธอกระซิบ สายตาของพวกเขาทั้งหมดพุ่งวามไปที่ใบหน้าของเธอ

“แน่นอน พวกเขาต้อง —” เจคอบเริ่มพูดออกมา แต่ฉันปรามเขาให้เงียบด้วยสายตา

“พวกเขาไม่เข้าใจลูกหรือก็จะ เรนสเม เพราะว่าพวกเขายังไม่เคยพบใครที่เหมือนหนูมาก่อนไงจ๊ะ” ฉันบอกกับลูกตรงๆ เพราะไม่ต้องการที่จะโกหกด้วยคำสัญญาลมๆ แล้งๆ “การจะทำให้พวกเขาเข้าใจนั้นคือปัญหาจ๊ะ”

ลูกถอนใจ และในหัวของฉันปรากฏภาพวบวบของพวกเขาทั้งหมดในคราเดียว — ภาพของแวมไพร์ มนุษย์ มนุษย์หมาป่า — ลูกไม่เข้ากับกลุ่มไหนเลย

“หนูเป็นสิ่งที่พิเศษมากจ๊ะ และนั่นไม่ใช่เรื่องไม่ดีนะ”

เธอส่ายหัวแสดงความไม่เห็นด้วย เธอนึกถึงภาพความตึงเครียดบนใบหน้าของพวกเขาและพูดว่า “นี่เป็นความผิดของหนู”

“ไม่ใช่ซะ” ทั้งเจคอบ เอ็ดเวิร์ดและฉันต่างพูดออกมาพร้อมกัน แต่ก่อนที่พวกเราจะได้แย้งกันต่อไปได้นั้น เราก็ได้ยินเสียงที่ทุกคนต่างรอคอย — เสียงลดความเร็วของเครื่องยนต์บนทางหลวง เสียงล้อรถบดพื้นลาดยางลงมาบนพื้นดินที่อ่อนนุ่ม

เอ็ดเวิร์ดพุ่งตัวอ้อมมาอย่างรวดเร็วเพื่อที่จะไปยืนรออยู่ข้างประตู เรนสเมซูกโบหน้าลงในผมฉัน เจคอบกับฉันต่างก็จ้องตากันข้ามโต๊ะ — แว่สั่นหวังปรากฏอยู่บนใบหน้าของเราสองคน

รถคันนั้นเคลื่อนผ่านราวป่าอย่างรวดเร็ว เร็วกว่าที่ซาร์ลีหรือซูจะ
ขับ เราได้ยินเสียงรถขับเข้าไปในทุ่งหญ้าและจอดลงที่เชิงเนินหน้า ประตู
สีบานเปิดและปิด ผู้มาเยือนไม่พูดอะไรเลยระหว่างที่เข้ามาใกล้ประตู
หน้าบ้าน เอ็ดเวิร์ดเปิดออกก่อนที่จะพวกเขาจะทันได้เคาะ

“เอ็ดเวิร์ด!” เสียงผู้หญิงร้องขึ้นอย่างดีใจ

“สวัสดีครับ รัญญา เคท อีลีซาร์ คาร์เมน”

อีกสามเสียงพิมพ์าทักทาย

“คาร์ลิลบอกว่าเขาต้องคุยกับพวกเราให้ได้ในทันทีเลยนะ” เสียง
แรกเอ่ย — รัญญานั้นเอง ฉันจับเสียงได้ว่าพวกเขาทั้งหมดยังอยู่ข้างนอก
บ้าน ฉันนึกภาพได้เลยว่าเอ็ดเวิร์ดคงยืนอยู่ที่ประตู คอยขวางทางเข้าของ
พวกเขา “เกิดอะไรขึ้นหรือ? มีปัญหาเกี่ยวกับภรรยาหมาป่าอีกรึไง?”

เจคอบบกลอกตาอย่างอ่อนใจ

“ไม่ใช่หรอกครับ” เอ็ดเวิร์ดบอก “สนธิสัญญากับภรรยาหมาป่า
ของเราลับเหนียวแน่นกว่าที่เคยเป็นมาเสียอีก”

เสียงผู้หญิงคนหนึ่งหัวเราะหึๆ

“นี่คุณจะไม่เชิญพวกเราเข้าไปหน่อยหรือไง?” รัญญาถาม จากนั้น
เธอก็พูดต่อโดยไม่รอฟังคำตอบ “คาร์ลิลอยู่ที่ไหนกัน?”

“คาร์ลิลจำเป็นต้องไปซะ”

เกิดความเงียบขึ้นชั่วขณะหนึ่ง

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่ เอ็ดเวิร์ด?” รัญญาคาดคั้น

“ผมขอเวลาสองสามนาทีเพื่ออธิบายอะไรบางอย่างให้พวกคุณ
เข้าใจ” เขาตอบ “ผมมีบางสิ่งที่อธิบายได้ยาก และผมต้องขอให้พวกคุณ
เปิดใจรับฟังจนกว่าคุณจะเข้าใจ”

“คาร์ลิลสบายดีหรือเปล่า?” เสียงผู้ชายถามอย่างร้อใจ อีลีซาร์
นั่นเอง

“พวกเราไม่มีใครสักคนเลยครับที่สบายดี อีลีซาร์” เอ็ดเวิร์ดบอก
และจากนั้นก็เสียงเขาตอบอะไรบางอย่างเบาๆ บางทีอาจเป็นไหล่ของ

อีลีซาร์กระมัง “แต่ถ้าทางกายแล้ว คาร์โลสเป็นปกติดีซะ”

“ทางกายงั้นหรือ?” รัญญาถามเสียงห้วน “คุณหมายความว่าอย่างไร?”

“ผมหมายความว่าครอบครัวของผมทั้งหมดต่างก็ตกอยู่ในอันตรายใหญ่หลวงมาก แต่ก่อนที่จะอธิบาย ผมขอคำสัญญา ช่วยฟังทุกสิ่งที่ผมพูดก่อนที่คุณจะมีปฏิกิริยาอะไรเถอะนะอะ ผมขอร้องละ ช่วยฟังเรื่องทั้งหมดของผมก่อน”

คำขอร้องของเขาถูกตอบรับด้วยความเงียบที่ยาวนานกว่าเดิม ในความสัปดาห์ที่เต็มไปด้วยความตึงเครียดนั้น เจคอบกับฉันจ้องมองกันและกันอย่างเงียบงัน ริมฝีปากสีน้ำตาลอมแดงของเขาซีดเผือด

“เรากำลังฟังอยู่” รัญญาเอ่ยออกมาในที่สุด “พวกเราจะฟังเรื่องทั้งหมดก่อนที่เราจะตัดสินใจอะไรลงไป”

“ขอบคุณครับ รัญญา” เอ็ดเวิร์ดพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น “ถ้ามีทางอื่นให้เราเลือกได้แล้วละก็ พวกเราก็ไม่อยากจะให้พวกคุณต้องเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย”

เอ็ดเวิร์ดเคลื่อนไหวตัว เราได้ยินเสียงฝีเท้าอีกสี่คู่เดินผ่านประตูเข้ามา ใครคนหนึ่งสุดจมูกพุดพิด “นี่แล้วเรียกว่ามนุษย์หมาป่าพวกนั้นต้องมีส่วนเกี่ยวข้องด้วยแน่ๆ” รัญญาพึมพำ

“ใช่ครับ และพวกเขาก็อยู่ข้างเดียวกับเรา — อีกครั้งหนึ่ง”

ถ้อยคำย้าเตือนนั้นทำให้รัญญาเงียบลงได้

“เบลล่าของคุณอยู่ที่ไหนล่ะ?” เสียงผู้หญิงอีกคนถามออกมา “เธอเป็นอย่างไรบ้าง?”

“เธอจะออกมาสมทบด้วยในอีกสักครู่ เธอสบายดี ขอบคุณครับ เธอเข้ากับสภาวะอมตะได้อย่างน่าทึ่งมาก”

“บอกให้เรารู้เรื่องอันตรายนั้นหน่อยสิ เอ็ดเวิร์ด” รัญญาพูดขึ้นเบาๆ “เราจะรับฟัง และเราจะอยู่เคียงข้างพวกคุณ ดังที่เราสมควรจะอยู่”

เอ็ดเวิร์ดสูดลมหายใจลึก “ผมอยากให้คุณได้ประจักษ์ด้วยตัวคุณ

เองก่อน ลองฟังดูสิยะ — ในอีกห้องหนึ่ง คุณได้ยินเสียงอะไรบ้าง?”

มันเงียบสงัด และจากนั้นก็มีการเคลื่อนไหว

“แค่ฟังก่อนครับ ได้โปรด” เอ็ดเวิร์ดบอก

“มนุษย์หมาป่าตัวหนึ่ง ฉันคิดว่านะ ฉันได้ยินเสียงหัวใจเขา”
ธัญญาเอ่ย

“แล้วอะไรอีกอะ?” เอ็ดเวิร์ดถาม

มีการหยุดชะงักไปชั่วขณะหนึ่ง

“เสียงอะไรที่เด่นๆ เบบี้ นะ?” “ไม่รู้ว่าเคทหรือคาร์เมนร้องถามขึ้น “นั่นมัน...เสียงนกอะไรสักอย่างหรือเปล่า?”

“ไม่ใช่ครับ แต่โปรดจำเสียงที่คุณได้ยินไว้ด้วย เอาละ นอกจากกลิ่นมนุษย์หมาป่าแล้ว คราวนี้พวกคุณได้กลิ่นอะไรบ้างอะ?”

“มีมนุษย์อยู่ที่นั่นหรือ?” อีลีซาร์กระซิบ

“ไม่ใช่หรอก” ธัญญาแย้ง “นั่นไม่ใช่มนุษย์...แต่...ใกล้เคียงกับมนุษย์มากกว่ากลิ่นอื่นๆ ในที่นี้ มันคืออะไรกันนะเอ็ดเวิร์ด? ฉันไม่คิดว่าฉันเคยได้กลิ่นหอมแบบนี้มาก่อนเลยนะ”

“แน่นอนที่สุดว่าคุณต้องไม่เคยได้กลิ่นนั้นมาก่อน ธัญญา ได้โปรดได้โปรดจำไว้เลยนะฮะว่านี่เป็นอะไรบางอย่างที่ใหม่ต่อคุณอย่างมากที่สุด เอาความเข้าใจเก่าๆของคุณโยนทิ้งไปเสียให้หมด”

“ฉันสัญญากับคุณแล้วว่าจะฟัง เอ็ดเวิร์ด”

“ตกลงครับ จั๊น เบลล่า ช่วยพาเรเนสเมออกมาด้วยครับ”

ขาของจันซาอย่างประหลาด แต่ฉันรู้ว่าความรู้สึกทั้งหมดนั้นอยู่แค่ในหัวเท่านั้น ฉันขมใจบังคับตัวเองไม่ให้หยุดชะงัก ไม่ให้ดูเรื่องซ้ำอึดอัดขณะที่ลุกขึ้นยืน และออกเดินไปเพียงไม่กี่ฟุตใกล้ๆ นี้ ไอร้อนจากร่างของเจคอบยังอยู่ติดเบื้องหลังขณะที่เขาก้าวตามติดดังเงาตามตัว

ฉันก้าวเข้าไปในห้องกว้างแล้วก็หยุดยืนตัวแข็งทื่อ ไม่อาจจะบังคับให้ตัวเองเดินไปข้างหน้าได้ไกลกว่านั้นต่อไป เรเนสเมสุดลมหายใจลึกก่อนที่จะค่อยๆ โผล่หน้าออกมาจากใต้พุ่มผมของฉัน ไหลเล็กๆ ของลูก

เกร็ง รอคอยการไม่เป็นที่ยอมรับ

ฉันคิดว่าฉันเตรียมตัวเองให้พร้อมแล้วสำหรับปฏิกิริยาตอบรับของพวกเขา ทั้งสำหรับการประณามตำหนิ สำหรับการกรีดร้องตะโกนใส่ สำหรับการนิ่งงันของความเครียดลึก

ัญญาผละลอยไปด้านหลังสี่ก้าว ผมเป็นลอนสีสตรอร์เบอร์รี่สั้นระริกเหมือนมนุษย์ที่กำลังเผชิญหน้ากับอสรพิษร้าย เคทกระโดดถอยหลังไปจนถึงประตูหน้า ค้ายันร่างเธอไว้กับกำแพงตรงนั้น และส่งเสียงซู่ฟอด้วยความตกใจลอดผ่านไรฟน อีลีซาร์กระโจนเข้ามาขวางอยู่เบื้องหน้าคาร์เมนอย่างสุดตัวในท่าร่างเตรียมปกป้อง

“โอ๊ย ได้โปรดเถอะ” ฉันได้ยินเจตอบบนเบาๆ

เอ็ดเวิร์ดโอบแขนรอบตัวเรเนสเมและฉัน “พวกคุณสัญญาแล้วว่า จะฟังไงอะ” เอ็ดเวิร์ดทวนความจำอีกครั้ง

“บางเรื่องก็รับฟังไม่ได้!” ัญญาร้องด้วยความตกใจ “คุณกลัวดียังไง เอ็ดเวิร์ด? รู้หรือไม่ว่าสิ่งนี้หมายถึงอะไร?”

“พวกเราต้องออกไปจากที่นี่แล้ว” เคทบอกอย่างกังวล มือแตะอยู่ที่ลูกบิดประตู

“เอ็ดเวิร์ด...” อีลีซาร์ดูเหมือนจะพูดไม่ออก

“รอก่อน” เอ็ดเวิร์ดบอก เสียงเริ่มแข็งขึ้น “ลองนึกถึงสิ่งที่คุณได้ยิน กลิ่นที่คุณสัมผัส เรเนสเมไม่ใช่สิ่งที่คุณคิดว่าเธอเป็นนะอะ”

“ไม่มีข้อยกเว้นสำหรับกฎข้อนี้หรอกนะเอ็ดเวิร์ด” ัญญาตอกกลับ

“ัญญา” เอ็ดเวิร์ดพูดเสียงเจิบ “คุณก็ได้ยินเสียงหัวใจของเธอเต้นแล้ว! ลองหยุดและคิดดูสิว่าสิ่งนั้นหมายถึงอะไร”

“เสียงหัวใจเต้นนั่นหรือ?” คาร์เมนกระซิบ ยื่นหน้าออกมาดูจากด้านหลังของอีลีซาร์

“เธอไม่ใช่แวมไพร์เด็กเต็มตัวหรอกนะอะ” เอ็ดเวิร์ดตอบ เจาะจงแสดงความสนใจของเขาไปยังที่ท่าที่เป็นปฏิปักษ์น้อยกว่าของคาร์เมน “เธอเป็นครึ่งมนุษย์”

แวมไพร์ทั้งสองตื่นจ้องไปที่เอ็ดเวิร์ดราวกับว่าเขากำลังพูดภาษา
ประหลาดที่พวกเขาไม่เข้าใจเลยแม้แต่หน่อย

“ฟังผมนะครับ” เสียงของเอ็ดเวิร์ดเปลี่ยนไปเป็นโทนเสียงเกลี้ย
กล่อมวิงวอนที่ไพเราะสละสลวย “เรเนสเม้นนั้นเป็นหนึ่งเดียวไม่เหมือน
ใคร ผมเป็นพ่อของเธอนะฮะ ไม่ใช่ผู้สร้างเธอ --- แต่คือพ่อแท้ๆ ที่ให้
กำเนิด”

ธัญญาสายหวั่นไปมา แม้จะเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่ก็ดูเหมือนจะ
ไม่รู้สีก้าว

“เอ็ดเวิร์ด คุณจะมาหวังให้เรา ---” อีลีซาร์เริ่มพูด

“บอกผมสิว่ามีคำอธิบายอื่นที่เข้ากับสิ่งนี้ได้พอดี อีลีซาร์ คุณก็
รู้สึกถึงความร้อนจากร่างกายของเธอในอากาศแล้วนี่ เลือดไหลเวียน
อยู่ภายในเส้นเลือดเธอนะ อีลีซาร์ คุณก็ได้กลิ่นมันอยู่แล้ว”

“เป็นไปได้ยังไง?” เคตกระซิบแผ่วเบา

“เบลล่าเป็นแม่แท้ๆ ของเธอนะฮะ” เอ็ดเวิร์ดบอก “เธอตั้งครรรภ์
อุ้มท้อง และให้กำเนิดเรเนสเมระหว่างที่เธอยังเป็นมนุษย์อยู่ เหตุการณ์นี้
เกือบจะฆ่าเธอไปแล้ว ผมลำบากไม่น้อยเลยกว่าจะหาพิษมาได้เพียงพอ
ที่จะฉีดเข้าไปในหัวใจของเธอเพื่อช่วยชีวิตไว้”

“ผมไม่เคยได้ยินเรื่องพรรคนั้นมาก่อนเลย” อีลีซาร์บอก โหล่เขา
ยังคงเกร็งอยู่ สีหน้าเย็นชา

“ความสัมพันธ์ทางกายระหว่างแวมไพร์กับมนุษย์ก็ไม่ใช่เรื่องปกติ
นี่ฮะ” เอ็ดเวิร์ดตอบ น้ำเสียงเจืออารมณ์ขันร้ายๆ ไร้เล่ห์น้อย “แถมจะหา
มนุษย์ที่รอดชีวิตจากความสัมพันธ์แบบนั้นก็ยิ่งยากเข้าไปอีก เห็นด้วย
หรือไม่ละครับ ญาติที่รัก?”

ทั้งเคตและธัญญาต่างก็ทำหน้าบึ้งตึงใส่เขา

“ไม่เอาล่ะ อีลีซาร์ แน่หนอนว่าคุณต้องเห็นถึงความคล้ายคลึงของ
เราสิครับ”

กลับกลายเป็นคาร์เมนที่ตอบสนองต่อคำพูดของเอ็ดเวิร์ด เธอก้าว

อ้อมตัวอีลีซาร์ไปโดยไม่สนใจคำเตือนที่เปล่งออกมาเพียงครั้งเดียวของ
เขา และเดินอย่างระมัดระวังมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าฉัน เธอก้มตัวลงมา
เล็กน้อย จ้องมองใบหน้าของเรเนสเมอย่างพิลึกพิลั่น

“หนูดูจะได้ตามาจากแม่นะจ๊ะ” เธอพูดด้วยเสียงสงบ แล้วต่ำ “แต่
หน้าเหมือนพ่อ” และจู่ๆ --- รวากับว่าเธออดใจไม่ไหว --- เธอก็ส่งยิ้ม
ให้เรเนสเม

รอยยิ้มตอบของเรเนสเมนั้นเจิดจรัสสว่างไสว เธอแตะใบหน้าฉัน
โดยไม่เบนสายตาจากคาร์เมน เธอจินตนาการถึงการได้แตะใบหน้าของ
คาร์เมน และสงสัยว่าจะทำแบบนั้นได้ไหม

“คุณจะว่าอะไรไหมคะ ถ้าเรเนสเมจะบอกเรื่องนั้นด้วยตัวเธอเอง?”
ฉันถามคาร์เมน ยังคงเครียดเกินกว่าจะเปล่งเสียงให้ดังกว่าการกระซิบได้
“เธอมีพรสวรรค์มากในการอธิบายเรื่องต่างๆ ค่ะ”

คาร์เมนยังคงยิ้มให้เรเนสเมอยู่ “หนูพูดได้หรือจ๊ะ เด็กน้อย?”

“ได้ค่ะ” เรเนสเมตอบด้วยเสียงสูงแบบไซปราโน ครอบครัวยุญา
ทั้งหมดยกเว้นคาร์เมนสะดุ้งเฮือกเมื่อได้ยินเสียงของเธอ “แต่หนูแสดงให้เห็น
คุณเห็นได้มากกว่าที่หนูเล่าให้คุณฟังค่ะ”

เธอทาบมือเล็กนุ่มนวลลงบนแก้มของคาร์เมน

ตัวของคาร์เมนเกร็งขึ้นราวกับถูกไฟช็อตไปทั่วร่าง อีลีซาร์ปราดเข้า
มาประกบข้างตัวเธอในทันที มีอวางอยู่บนไหล่ราวกับจะกระชากตัวเธอ
ออกมา

“เดี๋ยวก่อนค่ะ” คาร์เมนพูดกระหืดกระหอบ จ้องไม่กะพริบไปที่
ดวงตาของเรเนสเม

เรเนสเม “แสดง” คำอธิบายของเธอให้คาร์เมนเห็นเป็นเวลานาน
ใบหน้าของเอ็ดเวิร์ดดูตึงตังใจขณะที่เขาดูมันพร้อมๆ ไปกับคาร์เมน
และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าฉันจะได้ยินสิ่งที่เขาได้ยินด้วยเช่นกัน เจคอบนั้น
ยื่นกระสับกระส่ายไปมาอยู่ด้านหลังฉัน และมั่นใจว่าเขาเองก็ต้องคิด
ไม่ต่างกัน

“เนสซี่แสดงอะไรให้เธอดูนะ?” เขากะชิบถาม

“ทุกอย่าง” เอ็ดเวิร์ดพิมพ์คำตอบ

หนึ่งนาที่ผ่านไป แล้วเรเนสเมก็ลดมือลงจากใบหน้าคาร์เมน เธอ
ยิ้มอย่างมีชัยให้แก่แวมไพร์ผู้ที่ตะลึงงันอยู่

“เธอเป็นลูกสาวของคุณจริงแท้แน่นอนสินะ ใช่ไหม?” คาร์เมน
กะชิบแผ่ว ตาสีบุษราคัมเบิกกว้างเปลี่ยนเป็นจับที่ใบหน้าเอ็ดเวิร์ด “เป็น
พรสวรรค์ที่ทรงพลังมาก! มีแต่จะได้มาจากพ่อที่มีอำนาจพิเศษอย่าง
มหาศาลเท่านั้น”

“คุณเชื่อในสิ่งที่เธอแสดงให้เห็นไหมครับ?” เอ็ดเวิร์ดถาม ท่าที
จริงจังหนักแน่น

“ไม่ต้องสงสัยเลยล่ะ” คาร์เมนตอบง่าย ๆ

สีหน้าของอีลีซาร์แข็งขึงด้วยความทุกขระทม “คาร์เมน!”

คาร์เมนกุมมือเขาไว้ในอุ้งมือและบีบเบาๆ “อาจดูเป็นไปไม่ได้ แต่
สิ่งที่เอ็ดเวิร์ดบอกทั้งหมดเป็นความจริง ให้เด็กคนนี้แสดงให้คุณดูสิคะ”

คาร์เมนดันหลังอีลีซาร์ให้เข้ามาใกล้จันกว่าเดิม จากนั้นก็พยักหน้า
ให้เรเนสเม “แสดงให้เขาดูสิจ๊ะ มิ เกริดา*”

เรเนสเมฉีกยิ้มกว้าง ตีใจอย่างเห็นได้ชัดกับการยอมรับของคาร์เมน
และเอามือแตะหน้าผากอีลีซาร์แผ่วเบา

“อัย การัยเย! **” เขาสบถออกมา และสะดุ้งถอยห่างจากเธอ

“เธอทำอะไรคุณนะ?” ธัญญาคาดคั่น ย่างเข้ามาใกล้อย่างระมัด
ระวัง เคทเองก็เข้ามาใกล้ด้วยเช่นกัน

“เธอแค่พยายามจะแสดงให้คุณเห็นถึงเรื่องราวของเธอเท่านั้น
เองค่ะ” คาร์เมนปลอบเขาให้สงบลง

เรเนสเมโน้มหน้าอย่างหมดความอดทน “ดูเถอะค่ะ ได้โปรด” เธอ
ออกคำสั่งกับอีลีซาร์ ยื่นมือออกไปทางเขาโดยปล่อยให้มือที่ว่างระหว่าง

* ภาษาสเปนแปลว่าแม่หนูน้อยที่รักของฉัน

** ภาษาสเปนแปลว่าบ้าที่สุด!

มือของเธอกับใบหน้าของอีลีซาร์เล็กน้อย และรอคอย

อีลีซาร์จ้องเธอด้วยความระแวงและเหลือบตาไปทางคาร์เมนอย่าง
ขอความช่วยเหลือ เธอพยักหน้าเป็นเชิงให้กำลังใจ อีลีซาร์สูดลมหายใจ
เข้าลึกๆ และโน้มตัวเข้าไปใกล้ขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งหน้าผากของเธอ
แตะมือเธออีกครั้งหนึ่ง

เขาห่อไหล่เมื่อมันเริ่มขึ้น แต่คราวนี้เขาคงความสงบนิ่งไว้ได้
ดวงตาปิดสนิท ตั้งอกตั้งใจอย่างเต็มที่

“อา” เขาถอนใจยาวเมื่อลืมหูลืมตาขึ้นอีกครั้งหลังจากผ่านไปเพียง
ไม่กี่นาที “เข้าใจละ”

เรเนสเม่ส่งยิ้มให้เขา เขาลังเลในตอนแรก แต่แล้วก็ยิ้มอย่างไม่
เต็มใจออกมาเล็กน้อยเป็นการตอบสนอง

“อีลีซาร์?” รัญญาถามออกมา

“ทั้งหมดเป็นความจริง รัญญา นี่ไม่ใช่เด็กอมตะ เธอเป็นลูกครึ่ง
มนุษย์ มาสิ ลองดูด้วยตัวคุณเองบ้าง”

ในความเงียบ รัญญาเดินเข้ามาเยินอย่างกังวลตรงหน้าฉัน ต่อ
ด้วยเคต ทั้งคู่ต่างก็แสดงอาการตกใจกับภาพแรกที่พวกเขาเห็นจากการ
สัมผัสของเรเนสเม่ แต่แล้วหลังจากนั้นก็เหมือนอย่างคาร์เมนและ
อีลีซาร์ ทันทีที่ทุกอย่างจบลง พวกเขาก็จะเทใจให้จนหมดสิ้นเลยทีเดียว

ฉันเหลือบตาไปยังใบหน้าที่ยาบเรียบของเอ็ดเวิร์ด นึกสงสัย
ไม่น้อยว่ามันจะง่ายขนาดนี้จริงๆ หรือ และดวงตาสีทองของเขาก็แจ่มใส
ไร้ซึ่งเงามืด ถ้าอย่างนั้นก็คงไม่ใช่เรื่องหลอกลวงกันสินะ

“ขอบคุณที่รับฟังครับ” เขาพูดขึ้นเบาๆ

“แต่มันมีอันตรายใหญ่หลวงอย่างที่ฉันได้เตือนพวกเราน่ะ”
รัญญาเอ่ย “ไม่ได้มาจากเด็กคนนี้โดยตรงหรอก ฉันเห็นแล้ว แต่ต้องมา
จากพวกโวลตูรีแน่ๆ แล้วพวกเขาารู้เรื่องเธอได้อย่างไร? พวกเขาจะมากัน
เมื่อไหร่?”

ฉันไม่แปลกใจเลยกับการเข้าใจได้อย่างรวดเร็วของเธอ ที่สุดแล้ว

อะไรจะสามารถเป็นภัยคุกคามต่อครอบครัวที่แข็งแกร่งเช่นครอบครัว
ของฉันล่ะ? ก็มีเพียงพวกโวลตุรีเท่านั้นเอง

“เมื่อตอนเบลล่าเห็นเอริน่าที่เทือกเขาวนัสนั้น” เอ็ดเวิร์ดอธิบาย
“เรเนสเมอยู่กับเธอด้วยครับ”

เคทส่งเสียงไม่พอใจ ดวงตาหรีเล็กลง “เอริน่านะหรือเป็นคนทำ?
กับคุณ? กับคาร์โลล์? เอริน่าเนี่ยนะ?”

“ไม่ใช่” รัญญากระซิบ “คนอื่นต่างหาก...”

“อลิซเห็นเธอไปหาพวกเขา” เอ็ดเวิร์ดบอก ฉันสงสัยจริงว่าคนอื่นๆ
จะสังเกตเห็นเขานิวหน้าเด็กน้อยเวลาที่เขาพูดชื่ออลิซหรือเปล่า

“เอริน่าทำอย่างนี้ได้อย่างไร?” อีลีซาร์ถามเหมือนรำพึงกับตัวเอง

“ลองคิดดูสิครับ ว่าถ้าเกิดคุณเห็นเรเนสเมแค่เพียงจากระยะไกล
ถ้าคุณไม่รอฟังคำอธิบายของเขา”

ดวงตาของรัญญาแข็งขึง “ไม่ว่าเธอจะคิดอะไรก็ตาม...คุณคือ
ครอบครัวของเรา”

“พวกเราทำอะไรไม่ได้เกี่ยวกับการกระทำของเอริน่าในตอนนี มันท
สายเกินไปแล้วละ อลิซใช้เวลาหาหนึ่งเดือน”

ทั้งอีลีซาร์และรัญญาต่างก็เอียงคอเป็นเชิงถาม คิ้วของเคทขมวด
มุ่น

“นานขนาดนั้นเลยรี?” อีลีซาร์ถาม

“พวกเขาจะมากันหมดนี้ครับ ก็คงต้องมีการเตรียมการกันบ้าง”

อีลีซาร์สูดลมหายใจรวดเร็ว “องค์กรทั้งหมด?”

“ไม่ใช่แค่พวกองค์กรก็เท่านั้น” เอ็ดเวิร์ดบอก กรามขบกันแน่น
“แต่มาทั้งอาโร ไกอัส มาร์คัส กระทั่งเหล่าภรรยาก็ด้วย”

รอยตระหนกผ่านเข้ามาในแววตาของทุกคน

“เป็นไปได้” อีลีซาร์รำพึง

“เมื่อสองวันก่อนผมเองก็คงจะพูดอย่างเดียวกันล่ะครับ” เอ็ดเวิร์ด
บอก

อีลีซาร์นัวหน้า และเมื่อเขาพูดออกมา ก็เกือบจะเป็นการคำราม
เลยทีเดียว “แต่มันไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย ทำไมพวกเขาจะต้องทำให้
ตัวเองรวมทั้งเหล่าภรรยาตกอยู่ในอันตรายด้วยล่ะ?”

“ไม่มีเหตุผลเมื่อมองจากมุมนี้” อลิซบอกว่าเรื่องนี้จะมีอะไรแฝงอยู่
มากกว่าแค่การลงทัณฑ์สำหรับสิ่งที่พวกเขาคิดว่าเราก่อ เธอคิดว่าคุณ
ช่วยเราได้ล่ะ”

“มากกว่าแค่การลงทัณฑ์? แต่มันจะมีอะไรอื่นอีกล่ะ?” อีลีซาร์
เริ่มเดินไปมา ก้าวไปทางประตูและเดินวนกลับมาอีกครั้งราวกับว่าเขาอยู่
ตามลำพัง คิ้วขมวดย่นขณะจ้องมองไปที่พื้น

“แล้วคนอื่นๆ ไปอยู่ที่ไหนเสียล่ะ เอ็ดเวิร์ด? คาร์โลสกับอลิซ แล้วก็
คนที่เหลือล่ะ?” รัญญาถาม

อาการลังเลของเอ็ดเวิร์ดนั้นเกือบจะมองแทบไม่ออกเลยทีเดียว
เขาตอบคำถามของเธอเพียงส่วนเดียวเท่านั้น “ไปตามหาเพื่อนที่อาจจะ
ช่วยเราได้ครับ”

รัญญาโน้มตัวเข้าหาเขาพลางยื่นมือทั้งสองข้างออกมา “เอ็ดเวิร์ด
คะ ไม่ว่าคุณจะรวบรวมเพื่อนมาได้กี่คนก็ตาม เราก็ไม่สามารถที่จะช่วย
ให้คุณชนะได้หรอกนะ เราทำได้เพียงแค่ตายพร้อมกันกับคุณเท่านั้น คุณ
ต้องรู้เรื่องนั้นอยู่แล้ว แน่ฮอน บางทีพวกเราทั้งสี่สมควรจะได้รับมันก็ได้
หลังจากสิ่งต่างๆ ที่เอรีน่าได้ทำลงไป หลังจากที่เราทำผิดต่อคุณมาแล้ว
ในอดีต — ในส่วนของเธอในตอนนั้นด้วยเช่นกัน”

เอ็ดเวิร์ดส่ายหัวอย่างรวดเร็ว “เราไม่ได้ขอให้คุณมาร่วมสู้และตาย
พร้อมกับเราเลยนะครับ รัญญา คุณก็รู้ว่าคาร์โลสไม่มีวันขออะไรอย่าง
นั้นแน่”

“แล้วอะไรล่ะ เอ็ดเวิร์ด?”

“เราเพียงแต่กำลังหาคนที่จะมาเป็นพยานให้เราครับ ถ้าเพียงแต่
เราสามารถทำให้พวกเขาหยุดชะงักได้ แค่เพียงชั่วขณะเดียว ถ้าพวกเขา
ยอมให้เราได้อธิบาย...” เขาสัมผัสแก้มของเรนสเม ลูกกุ่มมือของเขาไว้

และจับแนบเข้ากับผิวของเธอ “มันออกจะยากที่สงสัยเรื่องของเราเมื่อคุณได้เห็นด้วยตัวคุณเอง”

ธัญญาพยักหน้าซ้ำๆ “นี่คุณคิดว่าอดีตของเธอจะมีความสำคัญต่อพวกเขามากขนาดนั้นเลยหรือ?”

“สำคัญแค่ตรงที่มันจะบอกได้ถึงอนาคตของเธอไงครับ ประเด็นของข้อห้ามก็คือมีไว้เพื่อปกป้องพวกเราจากการถูกเผยแพร่ จากบรรดาเด็กๆ ที่เราไม่อาจจะสั่งสอนได้”

“หนูไม่เป็นอันตรายเลยนะคะ” เรเนสเมแทรกเข้ามา ฉันทัวฟังเสียงสูงใสของเธอด้วยประสาทการรับฟังใหม่ จินตนาการว่าเสียงของเธอจะฟังเป็นอย่างไรบ้างกับคนอื่นๆ “หนูไม่เคยทำร้ายคุณตาหรือว่าซูหรือว่าบิลลีเลยนะคะ หนูรักมนุษย์ แล้วก็รักมนุษย์หมาป่าแบบเจคอบของหนูด้วย” เธอปล่อยมือจากเอ็ดเวิร์ดเพื่อเอื้อมไปข้างหลังและตบแขนเจคอบ

ธัญญาและเคทสบตากันอย่างรวดเร็ว

“ถ้าเอริน่าไม่ได้มาถึงเร็วขนาดนี้” เอ็ดเวิร์ดครุ่นคิด “เราคงหลีกเลี่ยงเรื่องทั้งหมดนี้ได้ เพราะเรเนสเมโตเร็วมากอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ช่วงเวลาเพียงเดือนเดียวที่ผ่านมา เธอจะโตขึ้นไปอีกครั้งขวบเลยทีเดียว”

“เอาละ นั่นก็เป็นบางสิ่งที่เราจะเป็นพยานให้ได้แน่นอน” คาร์เมนบอกด้วยน้ำเสียงอย่างคนที่ตัดสินใจแล้ว “เราจะให้คำมั่นได้ว่าเราได้เห็นเธอเติบโตด้วยตาของเราเอง พวกไวลด์ลูรีจะเพิกเฉยต่อหลักฐานขนาดนี้ได้ยังไงกันล่ะ”

อีลีซาร์พึมพำ “ได้อย่างไรนั่นหรือ? จริงสินะ?” แต่เขาไม่ได้เงยหน้าขึ้นมาและยังคงก้าวเดินต่อไปเหมือนดังว่าไม่ได้สนใจเลยแม้แต่น้อย

“ใช่แล้ว เราเป็นพยานให้คุณได้” ธัญญาบอก “แน่นอนว่าทำได้แน่นอน เราจะคิดกันด้วยว่ามีอะไรบางอย่างที่เราอาจจะทำได้อีก”

“ธัญญา” เอ็ดเวิร์ดทักท้วง เขาได้ยินอะไรๆ มากกว่าในความคิด

เธอนอกเหนือไปจากคำพูด “เราไม่ได้คิดที่จะให้คุณมาร่วมสู้พร้อมกับเรา หรอกนะอะ”

“ถ้าหากพวกโวลตุรีไม่ยอมหยุดฟังคำพยานของเรา เราก็คะยืนอยู่เฉยๆ ไม่ได้หรอกนะ” รัญญาตั้งต้น “แน่ละ ฉันก็พูดได้แต่เฉพาะส่วนของตัวฉันเองเท่านั้น”

เคทแค้นหัวเราะ “เฮอะ นี่เธอไม่แน่ใจในตัวฉันมากขนาดนั้นเลยหรือ พี่สาว?”

รัญญายิ้มกว้างให้เธอ “นี่คือภารกิจฆ่าตัวตายชัดๆ เลยนะ”

เคทส่งยิ้มกว้างกลับไปและยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ “ฉันเอาด้วย”

“ฉันก็เหมือนกัน ขอทำอะไรก็ตามที่สามารถทำได้เพื่อปกป้องเด็กคนนี้” คาร์เมนเห็นด้วย แล้วจู่ๆ เธอก็ยื่นแขนออกไปหาเรนสเมราวกับว่าอดใจไว้ไม่อยู่ “ขอฉันอุ้มหนูหน่อยได้ไหมจ๊ะ เบเบ่ ลินดา?”*

เรนสเมเหยียดแขนออกไปหาคาร์เมนอย่างกระตือรือร้น เบิกบานใจกับเพื่อนคนใหม่ คาร์เมนกอดเธอไว้แนบแน่น พลางพิมพ์ำกับเธอเป็นภาษาสเปน

แล้วก็เหมือนอย่างที่เคยเกิดขึ้นกับชาร์ลี และกับพวกคัลเลนทั้งหมดก่อนหน้านี้ เรนสเมนั้นมีเสน่ห์เกินห้ามใจ มันคืออะไรในตัวของเธอกันนะที่ดึงดูดให้ทุกคนเข้ามาหา ที่ทำให้ทุกคนยอมกระทั่งสละชีวิตเพื่อปกป้องเธอได้?

ชั่วขณะหนึ่ง ฉันคิดขึ้นมาว่าบางทีสิ่งที่เราพยายามทำอยู่อาจเป็นไปได้ บางทีเรนสเมอาจทำสิ่งที่เป็นไปได้ และเอาชนะใจศัตรูเหมือนกับที่เธอทำกับเพื่อนๆ ของเรามาแล้ว

แต่หลังจากนั้น ฉันก็ระลึกได้ว่าอลิซได้ทอดทิ้งเราไป และความหวังของฉันก็หายวับไปอย่างรวดเร็วพอๆ กับที่มันปรากฏขึ้นมา

---

* แปลว่าหนูน้อยแสนสวยในภาษาสเปน

เปี่ยมด้วยพรสวรรค์

“แล้วพวกมนุษย์หมาป่าเข้ามาเกี่ยวข้องกับอะไรในเรื่องนี้ด้วยล่ะ?” รัญญาถามพลางมองไปที่เจคอบ

เจคอบพูดก่อนที่จะเอ็ดเวิร์ดจะทันได้ตอบ “ถ้าเกิดพวกโวลตูรีไม่ยอมหยุดฟังเรื่องของเนสซี เอ่อ ผมหมายถึงเรนเนสเม่นะ” เขาแก้คำพูดของตัวเอง ด้วยนึกขึ้นได้ว่ารัญญาคงจะไม่เข้าใจเรื่องชื่อเล่นนี้เงาของเขาแน่ๆ “พวกเรานี้แหละจะหยุดพวกมันเอง”

“กลัหาญมาก พ่อเด็กน้อย แต่นั่นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้แม้กับนักรบที่มีประสบการณ์มากกว่าเธอก็ตาม”

“คุณไม่รู้หรือว่าพวกเราทำอะไรได้บ้าง”

รัญญาขยับไหล่ “แน่นอนอยู่แล้ว มันเป็นชีวิตของเธอนี่นา จะทำยังไงกับมันก็ได้”

เจคอบเบนสายตาไปที่เรนเนสเม่ที่ยังอยู่ในอ้อมแขนของคาร์เมน โดยมีเคทคอยวนเวียนดูพวกเขาอยู่ไม่ห่าง มันง่ายเหลือเกินที่จะอ่านได้ถึงความรู้สึกโหยหาจากดวงตาคู่นั้น

“เธอเป็นสิ่งที่พิเศษมากนะ แม่หนูน้อยคนนี้” รัญญารำพึง “ยากที่

จะห้ามใจไม่ให้รักจริงๆ”

“เป็นครอบครัวที่มีพรสวรรค์มาก” อีลีซาร์พิมพ์ขณะที่เขาก้าวเดิน ฝีเท้าเริ่มเร็วขึ้นเรื่อยๆ เขาพุ่งวาบจากประตูไปหาคาร์เมนและกลับไปที่เดิมอีกครั้งในทุกๆ วินาที “มีพ่อเป็นผู้อ่านใจ มีแม่เป็นเกราะกำบัง แล้วก็มีเวทมนตร์อะไรก็ตามที่เด็กพิเศษคนนี้อาจเสกเป่าทำให้เราหลงไหล ผสมลงเสียจริงๆ เลยว่ามีชื่อเรียกสำหรับสิ่งที่เธอทำหรือเปล่า หรือว่ามันอาจเป็นเรื่องปกติของพวกเขา ลูกครึ่งแวมไพร์กันแน่ อย่างกับว่าถือเป็นเรื่องปกติได้ออย่างนั้นละนะ! ลูกครึ่งแวมไพร์อะไรอะ แน่นอนที่สุด!”

“ขอโทษนะครับ” เอ็ดเวิร์ดพูดด้วยน้ำเสียงงุนงง เขายื่นมือออกไปจับไหล่อีลีซาร์ขณะที่เขาตั้งท่าจะหันไปหาประตูอีกครั้ง “เมื่อสักครู่นี้ คุณเรียกภรรยาผมว่าอะไรนะครับ?”

อีลีซาร์มองไปที่เอ็ดเวิร์ดอย่างแปลกใจ การก้าวเดินงุนงงเหมือนเป็นบ้าถูกลิ้มไปชั่วขณะหนึ่ง “เกราะกำบังไง ผมคิดว่านะ ก็เธอกำลังปิดกั้นผมอยู่ตอนนี้ ผมเลยไม่ค่อยแน่ใจ”

ฉันจะไปอีลีซาร์ คิ้วขมวดมุ่นด้วยความสับสน เกราะกำบัง? เขาหมายความว่ายังไงที่ฉันปิดกั้นเขา? ในเมื่อฉันก็ยืนถัดจากเขาแค่ตรงนี้เอง ไม่ได้ป้องกันอะไรเลย ไม่ว่าจะทางไหน

“เกราะกำบัง?” เอ็ดเวิร์ดทวนคำด้วยความงุนงง

“ไม่เอาน่า เอ็ดเวิร์ด! ถ้าผมไม่สามารถอ่านใจเธอได้ ผมสงสัยว่าคุณเองก็คงทำไม่ได้เหมือนกันล่ะน่า คุณได้ยินเสียงความคิดของเธอตอนนี้บ้างไหมล่ะ?” อีลีซาร์ถาม

“ไม่” เอ็ดเวิร์ดพิมพ์ “แต่ผมก็ไม่เคยอ่านใจเธอได้เลยนี่ฮะ แม้กระทั่งตอนที่เธอยังเป็นมนุษย์อยู่ก็ตาม”

“ไม่เคยเลยหรือ?” อีลีซาร์กะพริบตา “น่าสนใจ ถ้ามันปรากฏให้เห็นได้ชัดแม้กระทั่งก่อนการเปลี่ยนแปลงแล้วละก็ นั่นบอกได้ว่าพรสวรรค์ที่แฝงอยู่นั้นค่อนข้างจะทรงพลังมากทีเดียว นี่ผมสัมผัสผ่านเกราะกำบังของเธอเข้าไปไม่ได้เลยนะ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังใหม่อยู่่มากทีเดียว —

อายุแค่เพียงไม่กี่เดือนเองนี่นะ” กิริยาที่เขามีต่อเอ็ดเวิร์ดนั้นแทบจะเป็น
คุณโกรธเลยทีเดียว “และเห็นได้ชัดว่าเธอไม่ตระหนักถึงความสามารถ
ของตนเองเลยแม้แต่หน่อย ไม่รู้สึกเลย น่าขันจริงๆ อาโรดุดสำหรับผมไป
เสียทั่วโลกเพื่อค้นหาสิ่งทีพิเศษอย่างนี้ แต่คุณกลับพบมันโดยบังเอิญ
ง่ายๆ เสียอย่างนั้นแหละ มีหน้าซ้ำยังไม่เคยรู้สึกตัวเลยว่าคุณมีอะไร
อยู่” อีลีซาร์ส่ายหัวอย่างไม่อยากเชื่อ

ฉันขมวดคิ้ว “นี่คุณกำลังพูดถึงเรื่องอะไรกัน? ฉันจะเป็นเพราะ
กำบังได้อย่างไรกัน? และนั่นหมายความว่ายังไงกันคะ?” ทั้งหมดที่ฉัน
พอจะนึกภาพขึ้นมาในหัวได้คือชุดเสื้อเกราะน้ำหนักแบบยุคกลางเท่านั้น
เอง

อีลีซาร์เอียงคอไปข้างหนึ่งขณะที่มองฉันอย่างสำรวจตรวจตรา
“ผมคิดว่าเราคงจะพูดถึงมันอย่างเป็นทางการเกินไปหน่อยในหมู่
องค์กรฯ ที่จริงแล้ว การจะจัดประเภทของพรสวรรค์พิเศษต่างๆ ว่าอะไร
ควรอยู่ในหมวดของอะไรนั้น เป็นเรื่องที่เปะปะสับสนแล้วก็ขึ้นอยู่กับ
ความคิดของแต่ละคนเอามากๆ ที่เดียว เพราะทุกๆ อย่างจะมีลักษณะ
พิเศษเฉพาะตัว เป็นหนึ่งเดียวและจะไม่มีซ้ำสองอีกเป็นอันขาด แต่เธอ
สิ... เบลล่า... จัดว่าค่อนข้างง่ายที่จะบอกได้เลยว่าเธอเป็นประเภทใด
พรสวรรค์ที่เป็นไปเพื่อการป้องกันล้วนๆ และคอยปกป้องผู้ที่ใช้มัน ใน
บางกรณีนั้น มักจะถูกเรียกว่าเกราะกำบังเสมอ เธอได้ลองทดสอบความ
สามารถดูบ้างหรือยัง? ลองปิดกั้นคนอื่นนอกเหนือจากฉันและคู่ของเธอ
นะ?”

ฉันใช้เวลาหลายวินาทีเพื่อจะเรียบเรียงคำตอบ แม้ว่าสมองใหม่
ของฉันจะทำงานได้รวดเร็วขนาดไหนก็ตาม

“มันใช้ได้แค่กับบางอย่างเท่านั้นละคะ” ฉันบอกเขา “ความคิด
ของฉันค่อนข้างจะ...เป็นส่วนตัว... อยู่ลึกหน่อย แต่มันหยุดแจสเปอร์
ไม่ได้เวลาที่เขาเข้ามาควบคุมอารมณ์ของฉัน หรือว่าหยุดอลิซจากการ
มองเห็นอนาคตของฉันได้หรอกนะคะ”

“เป็นการป้องกันทางจิตอย่างเดียว” อีลีซาร์พยักหน้ากับตัวเอง “มีข้อจำกัดแต่แข็งแกร่ง”

“อาไรไม่ได้ยินเสียงเธอเลยนะครับ” เอ็ดเวิร์ดแทรก “แม้แต่ตอนที่เธอยังเป็นมนุษย์อยู่”

ดวงตาของอีลีซาร์เบิกกว้าง

“เจนนพยายามที่จะทำร้ายฉัน แต่เธอก็ทำไม่ได้” ฉันบอก “เอ็ดเวิร์ดคิดว่าดมิทรีไม่สามารถตามหาฉันได้ และเธอก็ไม่อาจทำอะไรฉันได้เช่นกัน นั่นเป็นเรื่องดีหรือเปล่าล่ะคะ?”

อีลีซาร์ — ซึ่งยังคงอ้าปากค้างอยู่ — พยักหน้าให้ “ค่อนข้างเลยล่ะ”

“เพราะกำบังสินะ!” เอ็ดเวิร์ดเอ่ย ความพึงพอใจลึกลับเจ้าอยู่ในน้ำเสียงเขา “ผมไม่เคยมองเห็นในลักษณะนั้นเลย คนเดียวที่ผมเคยพบมาก่อนคือเรนาต้า และสิ่งที่เธอทำค่อนข้างจะต่างออกไปทีเดียว”

อีลีซาร์เรียกสติกลับมาได้บ้างแล้ว “ใช่แล้ว ไม่มีอำนาจใดที่ปรากฏในรูปแบบเดียวกันโดยสมบูรณ์ได้ เพราะว่าไม่มีใครคิดอะไรเหมือนกันหมดนะสิ”

“ใครคือเรนาต้าคะ? เธอทำอะไรได้?” ฉันถาม เรเนสเมเองก็สนใจด้วยเหมือนกัน เธอเอนตัวออกจากคาร์เมนเพื่อที่จะได้มองอ้อมตัวเคทมา

“เรนาต้าเป็นองครักษ์ส่วนตัวของอาไร” อีลีซาร์บอกฉัน “เป็นเกราะกำบังประเภทที่ใช้ประโยชน์ได้หลากหลายมาก และทรงพลังมากด้วย”

ฉันจำได้อย่างเลือนรางถึงแวมไพร์กลุ่มเล็กที่คอยโฉบไปมาอยู่ใกล้ๆ อาไรในหอคอยที่น่าสยดสยองของเขา บ้างเป็นผู้ชาย บ้างก็เป็นผู้หญิง ฉันนึกใบหน้าที่เป็นผู้หญิงในความทรงจำอันน่าอึดอัดและสะพรึงกลัวนั้นไม่ได้เลย หนึ่งในนั้นต้องเป็นเรนาตานั้นแหละ

“ผมสงสัยว่า...” อีลีซาร์รำพึงออกมา “คิดดูนะ เรนาต้าเป็นเกราะที่ทรงพลังสำหรับด้านการโจมตีแบบใช้กำลังซึ่งๆ หน้า ถ้ามีใครเข้ามาจู่โจมเธอหรือว่าอาไร (นั่นเป็นเพราะว่าเธออยู่ติดกับเขาตลอดเวลาใน

สถานการณ์ที่เป็นอันตรายนั้นะ ก็พบว่าพวกเขา...เปลี่ยนใจไปอีกทาง ถึงแม้ว่ามันแทบจะไม่ใช่สิ่งที่สังเกตเลยก็ตามเถอะ แต่จะมีพลังอยู่รอบตัวเธอที่คอยผลักดันออกไป ใครคนนั้นจะแค่พบว่าตัวเองไปผิดทิศทางจากเดิมที่ตั้งใจไว้ พร้อมด้วยความทรงจำที่สับสนและไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองถึงได้อยากจะไปอีกทางเสียตั้งแต่แรก เธอยังสามารถปล่อยพลังคุ้มครองออกมาได้ไกลหลายเมตร เธอคอยปกป้องไกอัสและมาร์คัสด้วยเช่นกัน เวลาที่พวกเขามีความจำเป็น แต่อาวคือความสำคัญอันดับแรก”

“แต่สิ่งที่เธอทำนั้นไม่ใช่เรื่องของการใช้กำลังเลย เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ เหมือนกับพรสวรรค์ส่วนใหญ่ของพวกเรานั้นแหละ แล้วถ้าเรนาต้าพยายามจะกันเบลล่าออกไปละ ผมสงสัยจริงๆ ว่าใครจะเป็นฝ่ายชนะกันแน่” เขาส่ายหัว “ผมไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยว่าอำนาจของอาวหรือเจนจะถูกขัดขวางได้”

“แม่จ๋า แม่เป็นคนพิเศษ” เรเนสเมบอกฉันโดยไม่แปลกใจอะไร แม้แต่น้อย เหมือนเธอแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสีเสื้อผ้าของฉันอย่างไรอย่างนั้น

ฉันรู้สึกสับสน ไม่ใช่ว่าฉันรู้เรื่องพรสวรรค์ของตัวเองอยู่ก่อนแล้วหรือ? ฉันมีพลังการ “ควบคุมตัวเองแบบสุดยอด” ที่ทำให้สามารถก้าวข้ามช่วงป้อนนำสะพริงกล้วของแวมไพร์เกิดใหม่แล้วไง ปกติพวกแวมไพร์จะมีความสามารถพิเศษเดียวเป็นอย่างมาก ใช่มั้ยล่ะ?

หรือว่าเอ็ดเวิร์ดเป็นฝ่ายถูกมาตั้งแต่ต้น? ก่อนที่คาร์โลล์จะแนะนำการควบคุมตัวเองของฉันอาจเป็นอะไรที่เหนือธรรมชาติ เอ็ดเวิร์ดกลับคิดว่าความยับยั้งชั่งใจของฉันเป็นแค่ผลผลิตของการเตรียมตัวที่ดีต่างหาก — สมมติและทัศนคติอย่างที่เขาเคยบอกไว้

แล้วข้อไหนกันล่ะที่ถูก? มีอะไรมากกว่านี้ที่ฉันสามารถทำได้อีกหรือ? มีชื่อและประเภทของสิ่งที่ฉันเป็นกับเขาด้วย?

“เธอปล่อยมันออกมาได้ไหมล่ะ?” เคทถามอย่างสนใจ

“ปล่อยเธออะ?” ฉันถาม

“ฉันมันออกจากตัวเธอเองนะ” เคทอธิบาย “คุ้มครองคนอื่นนอกเหนือจากตัวเธอเองไง”

“ไม่รู้สิคะ ไม่เคยลองมาก่อน ฉันไม่รู้เลยว่าควรทำอย่างนั้นด้วย”

“โอ๊ะ เธออาจจะทำไม่ได้ก็ได้นะ” เคทบอกอย่างรวดเร็ว “สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่าฉันพยายามมาเป็นศตวรรษแล้ว แต่ดีที่สุดที่ทำได้คือปล่อยกระแสไฟให้ไหลเวียนไปทั่วผิวของฉันเท่านั้นเอง”

ฉันจึงไปที่เธออย่างงุนงง

“เคทมีพลังเชิงรุก” เอ็ดเวิร์ดบอก “ทำนองเดียวกันกับเจนนี่ฮะ”

ฉันผงะถอยห่างจากเคทโดยอัตโนมัติ แล้วเธอก็หัวเราะออกมา

“ฉันไม่ใช่คนชาติสตีถึงยังงั้นหรอก” เธอให้ความมั่นใจกับฉัน “มันเป็นอะไรที่มีประโยชน์เวลาสู้กันเท่านั้นเอง”

คำพูดของเคทซึมซาบเข้ามาและเริ่มที่จะปะติดปะต่อกันภายในหัว เธอพูดว่า *คุ้มครองคนอื่นนอกเหนือจากตัวเธอเอง* ราวกับว่าจะมีทางที่ฉันจะรวมเอาคนอื่น ๆ เข้ามาอยู่ในหัวอันเงียบกริบอย่างแปลกประหลาดของฉันได้อย่างนั้นแหละ

ฉันยังจำตอนที่เอ็ดเวิร์ดนอนทรนทรายบนพื้นหินเก่าแก่ของป้อมปราสาทโวลตูรีได้ดี ถึงแม้ว่านี่จะเป็นความทรงจำเมื่อตอนยังเป็นมนุษย์ แต่ภาพกลับคมชัดกว่า เจ็บปวดกว่าความทรงจำอื่นๆ ทั้งหมด ราวกับว่ามันถูกประทับลงไปบนเนื้อเยื่อสมองของฉันอย่างนั้น

ถ้าฉันสามารถหยุดสิ่งนั้นไม่ให้เกิดขึ้นอีกครั้งได้ล่ะ? ถ้าฉันคุ้มครองเขาได้? คุ้มครองเรนสเม? ถ้าหากว่ามีกระทั่งความเป็นไปได้อันน้อยนิดที่สุดที่ฉันจะปกป้องพวกเขาทั้งสองไว้ได้หมดล่ะ?

“เธอต้องสอนฉันนะว่าจะทำมันได้ยังไง!” ฉันยื่นกราน มือคว้าแขนเคทอย่างไม่ทันได้คิด “เธอต้องแสดงให้เห็นนะว่าเขาทำกันยังไง!”

เคทสะดุ้งจากสัมผัสของฉัน “อาจจะได้นะ — ถ้าเธอเลิกพยายามหักกระดูกแขนฉันนะ”

“โอ๊ะ ตายแล้ว! ขอโทษที!”

“เกราะของเธอคุ้มครองอยู่ แน่ละ” เครบอก “สัมผัสเมื่อครู่นี้ควร
จะช็อตแขนเธอให้กระเด็นหลุดไปแล้วด้วยซ้ำ เมื่อก็เธอไม่รู้สึกละ
เลยหรือไง?”

“นั่นไม่จำเป็นเลย เคท เธอไม่ได้คิดร้ายอะไรเลยนะ” เอ็ดเวิร์ด
พึมพำลอดไรฟัน แต่เราทั้งสองไม่มีใครสนใจเขา

“ไม่ค่ะ ฉันไม่รู้สึกละเลย เมื่อก็คุณปล่อยกระแสไฟฟ้าอะไรนั้น
อยู่หรือ?”

“ใช่เลย หืม ฉันไม่เคยพบใครที่จะไม่รู้สึถึงมันเลยนะ จะเป็นอมตะ
หรือไม่ก็ตามเถอะ”

“คุณบอกว่าเมื่อก็คุณปล่อยมันออกมา? บนผิวของคุณนั้นหรือ?”

เคทพยักหน้า “เคยเป็นแค่ที่ฝ่ามือของฉันนะ ทำนองเหมือนกับ
อาโรยงั่นละ”

“หรือเรนเนสเม” เอ็ดเวิร์ดแทรก

“แต่หลังจากการฝึกฝนอย่างหนัก ฉันก็สามารถปล่อยกระแสไฟฟ้า
ไปทั่วตัวได้ มันเป็นการป้องกันที่ดีเลยละ ใครก็ตามที่พยายามแตะฉัน
จะต้องทรุดฮวบเหมือนมนุษย์ที่ถูกปืนไฟฟ้าช็อต ทำให้เขาล้มลงได้เพียง
แค่วินาทีเดียว แต่นั่นก็นานพอแล้ว”

ฉันฟังเคทแค่เพียงครึ่งเดียวเท่านั้น ความคิดฉันวิ่งพล่านไปรอบๆ
ความคิดที่ว่าฉันอาจจะปกป้องครอบครัวเล็กๆ ของฉันได้ ถ้าหากว่าเรารู้
รู้ได้อย่างรวดเร็วพอ ฉันภาวนาอย่างสุดหัวใจว่า ฉันอาจจะเก่งในการ
ปล่อยพลังอะไรพวกนี้ด้วยเช่นกัน เหมือนอย่างที่คุณเก่งได้อย่างน่า
ประหลาดเกี่ยวกับทุกๆ ด้านของการเป็นแวมไพร์ ชีวิตมนุษย์ของฉันไม่
ได้เตรียมพร้อมให้สำหรับอะไร ที่ผ่านเข้ามา และฉันก็ไม่สามารถทำให้
ตัวเองเชื่อได้ว่าความสามารถนี้จะคงอยู่ได้นานนัก

ฉันรู้สึกกลัวกับว่าตัวเองไม่เคยต้องการอะไรมาขนาดนี้มาก่อน
เลย ต้องการความสามารถที่จะปกป้องผู้ที่ฉันรักได้

เพราะว่าหมกมุ่นอยู่กับความคิดนั้นเอง ฉันจึงไม่ได้สังเกตว่ามีการ

สนทนาชนิดไร้เสียงเกิดขึ้นระหว่างเอ็ดเวิร์ดและอีลีซาร์จนกระทั่งกลายมาเป็นการพูดคุยกันออกมาดังๆ

“แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ คุณพอจะนึกถึงข้อยกเว้นออกมาได้สักข้อหนึ่งไหม?” เอ็ดเวิร์ดถาม

ฉันมองไปเพื่อจะทำความเข้าใจกับข้อคิดเห็นของเขา และเริ่มตระหนักว่าคนอื่นๆ ต่างจดจ้องอยู่ที่ทั้งสองเรียบร้อยแล้ว พวกเขาโน้มตัวเข้าหากัน สีหน้าของเอ็ดเวิร์ดตึงเครียดด้วยความสงสัย ส่วนอีลีซาร์ก็ดูไม่มีความสุขและลังเล

“ผมไม่อยากจะคิดถึงพวกเขาในทางนั้น” อีลีซาร์บอกตลอดไพลิน ฉันแปลกใจในบรรยากาศที่จู่ๆ ก็เปลี่ยนไป

“ถ้าคุณเป็นฝ่ายถูก —” อีลีซาร์เริ่มอีกครั้ง

เอ็ดเวิร์ดตัดบท “ความคิดนั้นเป็นของคุณ ไม่ใช่ของผม”

“ถ้าหากว่าผมเป็นฝ่ายถูก...ผมไม่แม้แต่จะเข้าใจได้เลยว่าสิ่งนั้นจะหมายถึงอะไร มันจะเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับโลกที่พวกเราได้สร้างขึ้นมา มันจะเปลี่ยนความหมายชีวิตของผม ทุกๆ สิ่งที่ผมมีส่วนร่วมด้วย”

“คุณมีแต่ความตั้งใจให้เกิดสิ่งที่ดีที่สุดมาตลอดนี้ครับ อีลีซาร์”

“นั่นจะมีแม้แต่ความหมายอะไรบ้างหรือเปล่าล่ะ? ผมทำอะไรลงไป? ก็ชีวิตแล้วที่...”

ธัญญาวางมือลงบนไหล่อีลีซาร์ด้วยท่าที่ปลอบโยน “เราพลาดอะไรไปหรือ เพื่อนรัก? ฉันอยากรู้ไว้บ้าง เพราะจะได้เถียงกับความคิดพวกนี้ได้ถูกใจล่ะ คุณไม่เคยทำอะไรที่สมควรจะโทษตัวเองแบบนี้เลยนี่นะ”

“หิ่ ผมไม่เคยทำงานหรือ?” อีลีซาร์จึงงำ เขาสะบัดไหล่ออกจากมือของเธอและเริ่มต้นออกเดินไปมาอีกครั้งอย่างเร็วขึ้นกว่าที่เคย

ธัญญามองเขาอยู่ครึ่งวินาทีและจากนั้นพุ่งเข้ามายังเอ็ดเวิร์ด “อธิบายหน่อยสิ”

เอ็ดเวิร์ดพยักหน้า สายตาตึงเครียดของเขาองตามอีลีซาร์ขณะที่

พูด “เขาพยายามทำความเข้าใจอยู่นะครับ ว่าทำไมพวกโวลตุรีถึงต้อง
แห่กันมามากมายขนาดนั้นเพื่อลงทัณฑ์แก่เรา มันไม่ใช่ปกติวิสัยของ
พวกเขาเลย แน่ละว่าพวกเราคือแวมไพร์อาวูโลที่รวมตัวกันเป็นตระกูล
ใหญ่ที่สุดเท่าที่พวกเขาเคยพบปะมา แต่เมื่อก่อนนี้ในอดีต พวกแวมไพร์
ตระกูลอื่นๆ ก็เคยรวมตัวกันมาแล้วเพื่อปกป้องตนเอง และก็ไม่เคยถูก
มองว่าเป็นการล่อลวงกำลังเพื่อทำร้ายพวกเขาเลยไม่ว่าจะมีจำนวนมาก
สักเท่าไรก็ตาม พวกเรานั้นผูกพันกันมากกว่า และนั่นก็นับได้ว่าเป็น
ปัจจัยหนึ่ง แต่ก็ไม่ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่โตอะไรซะ

“เขากำลังนึกถึงเหตุการณ์ตอนที่ตระกูลต่างๆ ถูกลงทัณฑ์ด้วย
เหตุผลต่างๆ นานาสารพัด และเขาก็เริ่มจับได้ว่าเรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้น
อย่างมีแบบแผน ซึ่งเป็นแบบแผนที่องค์กรฯ คนอื่นๆ จะไม่มีวันสังเกต
เห็นได้เลย เพราะตัวอิลีซาร์เองนั่นแหละที่เป็นผู้ส่งมอบข้อมูลให้อาโร
โดยตรงอย่างเป็นความลับ เป็นแบบแผนที่วนกลับมาเกิดขึ้นซ้ำๆ ใน
ราวทุกๆ ศตวรรษนะครับ”

“แบบแผนนั้นมันคืออะไรกันล่ะ?” คาร์เมนถาม ดวงตาจับจ้องมอง
ไปที่อิลีซาร์เช่นเดียวกันกับเอ็ดเวิร์ด

“ตัวอาโรเองนั้นจะไม่ค่อยเข้าร่วมคณะที่ออกเดินทางไปเพื่อลง
ทัณฑ์ด้วยตัวเองสักเท่าไร” เอ็ดเวิร์ดบอก “แต่ในอดีต เวลาที่อาโร
ต้องการอะไรบางอย่างที่จำเพาะเจาะจงเป็นพิเศษขึ้นมาละก็ มันก็จะใช้
เวลาไม่นานเท่าไรเลย ก่อนที่จะมีหลักฐานโผล่ขึ้นมาว่าแวมไพร์ตระกูล
นั้นหรือตระกูลนี้ได้ทำความผิดร้ายแรงอะไรบางอย่างที่ไม่อาจให้อภัยได้
แล้วบรรดาผู้อาวูโลก็ตัดสินใจที่จะออกเดินทางไปด้วยเพื่อเฝ้าดูเหล่า
องค์กรฯ ตัดสินความ และจากนั้น ทันทีที่ทั้งตระกูลนั้นถูกทำลายล้างลง
จนหมดแล้ว อาโรก็จะมอบการอภัยโทษให้แก่หนึ่งในสมาชิกของตระกูล
นั้น ผู้ซึ่งอาโรมักจะกล่าวอ้างว่ามีความสำนึกผิดขอขมาในสิ่งที่ทำไป
เป็นพิเศษ และทุกๆ ครั้งก็มักจะปรากฏว่าแวมไพร์ตนนั้นมักเป็นผู้มีพลัง
พิเศษที่อาโรชื่นชอบเสมอ และทุกๆ ครั้ง แวมไพร์ผู้นั้นจะได้มีตำแหน่ง

ในหมู่องค์กรฯ ซึ่งการกระทำเช่นนั้นจะชนะใจผู้มีพลังตนนั้นให้รู้สึก
ปลาบปล้มยินดีอย่างรวดเร็ว และซาบซึ้งใจกับเกียรติยศที่ได้รับเสมอมา
ไม่มีข้อยกเว้น”

“การถูกเลือกนี้คงจะเยี่ยมไปเลยสินะ” เคทออกความเห็น

“เฮอะ!” อีลีซาร์คำรามเกรี้ยวกราด ยังคงเดินไปเดินมา

“ในหมู่องค์กรฯนั้นมีแวมไพร์อยู่คนหนึ่ง” เอ็ดเวิร์ดบอก อธิบาย
ท่าทางกราดเกรี้ยวของอีลีซาร์ “ชื่อของเธอคือเซลซี อำนาจของเธอ
มีอิทธิพลเหนือความผูกพันทางอารมณ์ระหว่างผู้คน เธอจะทำให้ความ
สัมพันธ์ใดๆ ก็ตามรู้สึกเหินห่างหรือว่าผูกพันกันมากขึ้นก็ได้ เธอสามารถ
ทำให้แวมไพร์บางคนรู้สึกผูกพันเป็นพิเศษกับพวกโวลตูรีได้ ทำให้รู้สึก
อยากที่จะเข้าร่วมเป็นพวก ทำให้รู้สึกอยากเอาอกเอาใจพวกเขาขึ้นมา...”

จู่ๆ อีลีซาร์ก็หยุดเดิน “เราทั้งหมดเข้าใจดีว่าทำไมเซลซีถึงได้เป็น
คนสำคัญนัก ในการรบ ถ้าเราสามารถทำลายความเชื่อใจระหว่าง
ตระกูลที่เป็นพันธมิตรต่อกันได้แล้วละก็ เราก็จะเอาชนะพวกเขาได้ง่าย
ขึ้นอีกมาก ถ้าเราแยกแยะสมาชิกของตระกูลที่เป็นผู้บริสุทธิ์ออกจากผู้ที่
กระทำความผิดได้ การตัดสินใจลงทัณฑ์ก็จะเป็นไปอย่างราบรื่นและไม่ต้อง
ใช้ความรุนแรงเข้ามาเกี่ยวข้องโดยไม่จำเป็น เพราะผู้กระทำผิดก็จะถูก
ลงทัณฑ์โดยไร้ซึ่งการขัดขวาง และผู้บริสุทธิ์ก็จะได้รับการไว้ชีวิต ไม่อย่าง
นั้นแล้ว ก็เป็นไปได้เลยที่จะขัดขวางไม่ให้ทั้งตระกูลลุกขึ้นมาสู้อย่าง
เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันได้ นี่เองเซลซีจึงต้องทำลายความผูกพันที่ยึดโยง
พวกเขาเข้าไว้ด้วยกันเสียก่อน สำหรับผมแล้ว การกระทำแบบนี้ดูเป็น
ความกรุณาอย่างมากทีเดียวเลยละ คือข้อพิสูจน์ความเมตตาของอาโร
ดี้ๆ นี่เอง และผมเองก็สงสัยว่าเซลซีนี่แหละที่ทำให้ความผูกพันระหว่าง
พวกเราแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น แต่นั่นก็เป็นเรื่องดีเหมือนกันนะ เพราะมันทำให้
พวกเรามีประสิทธิภาพมากขึ้น และช่วยให้การดำรงอยู่ร่วมกันง่ายขึ้น
ด้วย”

และนี่เองที่ทำให้ความทรงจำเก่าๆ ของฉันกระจ่างขึ้นมา ก่อนหน้า

นี่ มันดูไม่มีเหตุผลเอาเสียเลยที่องค์กรักษ์เหล่านั้นจะเอาแต่ทำตามคำสั่งของเจ้านายอย่างสุดแสนจะยินดี ด้วยการทุ่มเทอุทิศตนไม่ผิดอะไรกับเป็นคนรัก

“อำนาจของเขามีพลังขนาดไหนกัน?” รัญญาถามน้ำเสียงเป็นกังวล สายตาปราดไปที่สมาชิกครอบครัวของเธอแต่ละคนอย่างรวดเร็ว

อีลีซาร์ยกไหล่ “ผมน่าจะแยกตัวออกมาพร้อมกับคาร์เมนได้” แต่แล้วเขาก็ส่ายหัว “แต่ความสัมพันธ์อะไรก็ตามที่อ่อนแอกว่าความผูกพันระหว่างคู่ของตนนั่นถือได้ว่าไม่ปลอดภัยเลย อย่างน้อยก็พวกความสัมพันธ์แบบที่มีกันในตระกูลอื่นทั่วๆ ไปละนะ แต่นั่นมันเทียบกันไม่ได้กับความสัมพันธ์ในครอบครัวของพวกเราหรอก การละวางไม่เต็มเล็ดมนุษยศาสตร์ส่งผลให้เรามีจิตใจที่สูงส่งกว่า และทำให้เราสร้างสายสัมพันธ์ที่แท้จริงของความรักได้ ผมไม่คิดว่าเธอจะสามารถทำลายความเป็นมิตรระหว่างเราได้หรอกนะ รัญญา”

รัญญาพยักหน้า และดูจะสบายใจกับคำรับรองนั้นขึ้นมานบ้าง ขณะที่อีลีซาร์ยังคงวิเคราะห์ต่อไป

“ผมคิดได้แต่เพียงว่า เหตุที่อาไรต์ตัดสินใจจะมากด้วยตัวเองและพาพรรคพวกมาด้วยมากมายขนาดนั้น เป็นเพราะจุดประสงค์ของเขาไม่ใช่การลงทัณฑ์ แต่เป็นการขยายอำนาจต่างหาก” อีลีซาร์เอ่ย “เขาต้องมาอยู่ในที่เกิดเหตุด้วยเพื่อคอยควบคุมสถานการณ์ แต่เขาก็จำเป็นต้องพาองค์กรักษ์ทั้งหมดมาด้วย เพื่อไว้คอยปกป้องตนเองจากตระกูลแวมไพร์ที่ทั้งใหญ่และเปี่ยมด้วยพรสวรรค์ขนาดนี้ได้ แต่อีกนัยหนึ่งก็จะกลายเป็นว่าเหล่าผู้อาวุโสคนอื่นๆ ถูกปล่อยให้อยู่ที่โวลเดอรากอย่างไร้การคุ้มกันไปด้วย ซึ่งมันก็เสี่ยงเกินไป เพราะอาจมีใครฉวยโอกาสนี้ไปทำอะไรก็ได้ ดังนั้นพวกเขาจึงต้องพากันมาด้วยกันทั้งหมดนั่นละ ถ้าไม่ทำอย่างนี้แล้วเขาจะรู้แน่ได้อย่างไรว่าจะถล่มพรสวรรค์ที่เขาต้องการเอาไว้ได้? นี่เขาคงอยากได้อำนาจนั้นแทบจะขาดใจเลยละ” อีลีซาร์รำพึงออกมา

เสียงของเอ็ดเวิร์ดนั้นเบาจนเกือบจะไม่ได้ยิน “จากที่ผมได้เห็น

ความคิดเขาเมื่อฤดูใบไม้ผลิปีก่อน อาโรน่ะไม่เคยต้องการอะไรมากไปกว่าที่เขาอยากได้อลิซเลยนี่ฮะ”

ฉันรู้สึกว่ปากตัวเองอ้าค้าง จดจำได้ถึงภาพแห่งฝันร้ายที่ฉันเคยจินตนาการถึงเมื่อนานมาแล้ว... ภาพของเอ็ดเวิร์ดและอลิซในผ้าคลุมสีดำทะมึนกับดวงตาแดงดุจเลือด สีหน้าเย็นชาและห่างเหินขณะที่พวกเขายืนอยู่ใกล้กันเหมือนเป็นเงาตามตัว มือของอาโรวางทาบบอยู่บนมือของพวกเขา... หรือว่าจะเป็นภาพนี้เองที่อลิซเห็นเมื่อเร็วๆ นี้? เธอเห็นใช่ใหม่ว่าเชลซีพยายามทิ้งทำลายความรักของเธอที่มีต่อพวกเราไป และเอาตัวเธอเข้าไปผูกพันกับอาโร ไกอัสและมาร์คัส?

“หรือนั่นคือเหตุผลที่อลิซจากไป?” ฉันร้องถาม เสียงแตกพร่าเมื่อเอ่ยชื่อของเธอออกมา

เอ็ดเวิร์ดแนบมือลงกับแก้มของฉัน “ผมคิดว่าเป็นอย่างนั้น เพื่อกันไม่ให้อาโรได้สิ่งที่เขาต้องการที่สุด ไม่ให้พลังของเธอตกอยู่ในกำมือเขา นะครับ”

ฉันได้ยินธัญญาและเคทพิมพ์ด้วยน้ำเสียงกระวนกระวายใจ และนึกขึ้นได้ว่าพวกเขายังไม่รู้เรื่องอลิซเลย

“เขาอยากได้คุณด้วยเหมือนกันนะคะ” ฉันกระซิบ

เอ็ดเวิร์ดยักไหล่ และจู่ๆ สีหน้าก็แปรเปลี่ยนเป็นค่อนข้างจะสงบเรียบร้อยเกินไปสักหน่อย “ก็ไม่ได้มากมายขนาดนั้นหรอกฮะ ผมไม่สามารถให้เขาได้มากไปกว่าสิ่งที่เขามีอยู่แล้ว และแน่นอนว่า มันขึ้นอยู่กับว่าเขาจะหาทางทำให้ผมยอมจำนนได้หรือเปล่าด้วย เขารู้จักผม และเขาก็รู้ดีด้วยว่าเป็นไปได้ยากเพียงไร” เขาเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งอย่างเย้ยหยัน

อัสติซาร์ขมวดคิ้วให้แก่ท่าที่ไม่ไยดีของเอ็ดเวิร์ด “แล้วเขายังรู้จุดอ่อนของคุณอีกด้วย” อัสติซาร์ชี้ให้เห็นและจากนั้นก็ปรายตามองมาที่ฉัน

“มันยังไม่ใช่เรื่องที่เรจะต้องคุยกันในตอนนี้นะ” เอ็ดเวิร์ดพูดขึ้นอย่างรวดเร็ว

อัสติซาร์ไม่ใส่ใจต่อการตัดบทเป็นนัยๆ นั้นและกล่าวต่อไป “ไม่ว่า

จะอย่างไร เขาก็คงจะต้องการคู่ของคุณด้วยเช่นกัน เขาต้องสนใจพรสวรรค์ที่สามารถต้านเขาได้แม้ในขณะที่ยังเป็นมนุษย์อยู่ด้วยแน่ๆ”

เอ็ดเวิร์ดจะอดอัดใจกับหัวข้อการสนทนานี้ ฉันเองก็ไม่ชอบด้วยเช่นกัน ถ้าเกิดอะไรต้องการให้ฉันทำอะไรบางอย่าง...อะไรก็ได้... สิ่งเดียวที่เขาต้องทำก็คือแค่จะทำร้ายเอ็ดเวิร์ดเท่านั้น แล้วฉันก็ต้องยอมจำนนไปเอง หรือในทางกลับกัน ถ้าเขาต้องการให้เอ็ดเวิร์ดทำอะไร ก็แค่เปลี่ยนตัวประกันเป็นฉันเท่านั้นเอง

หรือความตายจะเป็นเรื่องที่น่ายกย่องลงไป? ความจริงพวกเราควรที่จะกลัวการถูกจับมากกว่าสินะ?

เอ็ดเวิร์ดเปลี่ยนเรื่อง “ผมคิดว่าพวกโวลตุรีกำลังรอสิ่งนี้แหละ... รอให้มีข้ออ้างอะไรบางอย่าง พวกเขาไม่สามารถจะรู้ได้เลยว่าข้ออ้างของพวกเขาจะออกมาในรูปแบบใด แต่แผนการนั้นได้ถูกเตรียมไว้เรียบร้อยแล้วเพื่อรอเวลาให้มาถึง นั่นละทำไมอลิซถึงได้เห็นการตัดสินใจของพวกเขาขณะที่เธอน่าจะทันได้จุดชนวนเหตุเสียอีก การตัดสินใจได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าอยู่แล้ว แค่อำนาจให้เกิดการเสแสร้งแกลังกล่าวอ้างว่าทำไปเพื่อความยุติธรรมเท่านั้นเอง”

“ถ้าหากพวกโวลตุรีทรมานความเชื่อใจที่มอบทุกคนได้มอบให้พวกเขาแล้วละก็...” คาร์เมนพึมพำ

“มันสำคัญอะไรด้วยหรือ?” อีลีซาร์ถาม “ใครจะไปเชื่อเรื่องนี้? และต่อให้คนอื่น ๆ จะยอมเชื่อเราว่าพวกโวลตุรีใช้อำนาจไปในทางที่ไม่ชอบก็ตามเถอะ จะมีอะไรต่างออกไปตรงไหน? ในเมื่อไม่มีใครรู้พวกเขาได้อยู่แล้ว”

“แต่เห็นได้ชัดว่ามีบางคนในหมู่พวกเราที่แหละที่บ้าพอจะลงเสี่ยงดู” เคทพึมพำ

เอ็ดเวิร์ดส่ายหัว “คุณมาที่นี่เพื่อเป็นแค่พยานเท่านั้นนะอะ เคทไม่ว่าจุดประสงค์ของอะไรคืออะไร ผมไม่คิดว่าเขาพร้อมที่จะทำให้ชื่อเสียงของพวกโวลตุรีต้องมัวหมองเพื่อสิ่งนั้น ถ้าเราสามารถขัดข้อโต้แย้ง

ของเขาที่มีต่อพวกเราได้ เขาก็จะถูกบังคับให้ต้องถอนตัวไปจากเราโดย
สันติเองนั่นละครับ”

“แน่นอน” ธัญญาพินพา

ดูจะไม่มีใครเชื่อเรื่องนี้เลย ทุกคนนั่งเงียบอยู่เป็นเวลานานหลาย
นาที

ทันใดนั้น จันก็ได้ยินเสียงล้อรถที่เลี้ยวออกจากทางหลวงบดลงบน
ถนนดินของพวกคัลเลน

“โอ้ແ່แล้ว นันชาร์ลี” จันบ่นอุบอ “อาจจะต้องให้พวกเดนาลีไป
รออยู่ข้างบนจนกว่า —”

“ไม่ใช่” เอ็ดเวิร์ดเอ่ยด้วยเสียงเหม่อลอย สายตาทอดยาวอย่าง
ว่างเปล่าไปที่ประตู “นันไม่ใช่พ่อของคุณ” สายตาจับจ้องเพ่งมาที่จัน
“อลิซส่งปีเตอร์กับชาร์ลิตมาแล้วในที่สุด ได้เวลาเตรียมตัวสำหรับรอบ
ต่อไปแล้วครับ”

ผู้มาเยือน

บ้านหลังใหญ่ของครอบครัวคัลเลนขณะนี้เต็มไปด้วยผู้มาเยือนมากมาย เกินกว่าที่ใครจะคาดคิดว่าจะสามารถจัดให้อยู่ร่วมกันได้อย่างสะดวกสบาย แต่ที่ทุกอย่างลงตัวได้ก็เพราะไม่มีแขกคนใดที่ต้องเข้านอนเลย ถึงแม้ว่าเวลาอาหารออกจะยุ่งยากอยู่สักหน่อย แต่แขกของเราต่างก็ยินดีให้ความร่วมมืออย่างถึงที่สุด พวกเขาปล่อยให้ฟอร์คส์และลาพูซเป็นพื้นที่ปลอดภัยขนาดใหญ่ และออกแลกก็ต่อเมื่ออยู่นอกเขตแล้วเท่านั้น เอ็ดเวิร์ดทำตัวเป็นเจ้าบ้านที่มีน้ำใจมาก ให้ยืมรถทุกคันของเขาได้ตามความต้องการโดยไม่มีท่าทีไม่พอใจใดๆ ทั้งสิ้น การประนีประนอมนี้ทำให้ฉันรู้สึกไม่สบายใจเป็นอย่างมาก แม้ว่าจะพยายามบอกตัวเองว่าถึงอย่างไรแล้วพวกเขาทั้งหมดก็ต้องออกในที่อื่นในโลกอยู่ดีนั่นเอง

ส่วนเจacobนั้นก็ยิ่งว่าวุ่นใจมากไปกว่าเดิมอีก พวกมนุษย์หมาป่านั้นเกิดมากเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการสูญเสียชีวิตมนุษย์ แต่กลับกลายเป็นว่ากำลังมีการฆาตกรรมอย่างป่าเถื่อนชนิดที่ไม่สามารถนำตัวคนผิดมาลงโทษได้ เกิดขึ้นไม่ไกลจากนอกเขตของผุ่เงนี้เอง แต่ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ขณะที่เรเนสเมมีภัยร้ายแรง เขาก็ยอมหุบปากให้สนิท และเปลี่ยน

เป็นใช้สายตากินเลือดกินเนื้อจ้องมองไปที่พื้นแทนใบหน้าพวกแวมไพร์

ฉันแปลกใจกับการยอมรับเจอบอย่างง่ายดายของเหล่าแวมไพร์
ผู้มาเยือน ปัญหาต่างๆ ที่เอ็ดเวิร์ดเคยคาดหมายไว้ไม่เคยเกิดขึ้นเลย
สำหรับพวกเขาแล้ว เจอบนั้นดูราวกับว่าไม่ค่อยจะมีตัวตนเลยสักเท่าไร
ดูทั้งไม่ใช่เป็นมนุษย์ แต่ก็ไม่ใช่เป็นอาหารด้วยเช่นกัน พวกเขาปฏิบัติต่อ
เจอบแบบที่คนซึ่งไม่ได้รักสัตว์ปฏิบัติต่อสัตว์เลี้ยงของเพื่อนๆ นั่นเอง

ลีโอห์ เซ็ธ ควิลและเอ็มบริได้รับมอบหมายให้วิ่งลาดตระเวนกับ
แซมในขณะนี้ และเจอบเองก็คงจะมีความสุขอย่างมากที่ได้ไปรวมกลุ่ม
กับพวกเขาด้วย เว้นแต่ว่าเขาเองนั้นแหละที่ไม่อาจทนอยู่ห่างจากเรนเนเม
ได้ ส่วนเรนเนเมเองก็ยุ่งอยู่กับการทำให้กลุ่มเพื่อนแปลกๆ ของคาร์โลล์
ทั้งและหลงใหลในตัวเธอ

พวกเราเล่นละครฉากแนะนำตัวเรนเนเมต่อพวกเดนาลีวนเวียน
เข้าไปมาได้สักหกรอบแล้ว ครั้งแรกสำหรับปีเตอร์และชาร์ลีสต ผู้ที่อลิซ
กับแจสเปอร์ส่งมาหาเราโดยไม่ได้ให้คำอธิบายใดๆ ต่อพวกเขาเลย และ
ก็เหมือนกันกับผู้คนมากมายที่รู้จักอลิซ พวกเขายอมทำตามคำสั่งของ
เธอทุกๆ ที่ไม่มีข้อมูลอื่นใดอีก อลิซไม่ได้บอกอะไรพวกเขาเลยเกี่ยวกับ
ทิศทางที่เธอและแจสเปอร์กำลังมุ่งหน้าไป เธอไม่เอ่ยปากสัญญาว่าจะ
พบพวกเขาอีกหรือไม่ในอนาคต

ทั้งปีเตอร์และชาร์ลีสตต่างไม่เคยเห็นเด็กอมตะมาก่อน ถึงแม้ว่า
พวกเขาจะรู้กฎดีอยู่แล้วก็ตาม แต่ปฏิกิริยาโต้ตอบเชิงลบของพวกเขา
กลับไม่มากเท่ากับที่พวกเดนาลีเป็นเมื่อตอนแรก ความอยากรู้อยากเห็น
ที่มีเป็นตัวกระตุ้นให้พวกเขายอมรับฟัง “คำอธิบาย” ของเรนเนเมแต่
โดยดี เท่านั้นแหละ พวกเขาก็ยอมตกลงใจมาร่วมเป็นพยานเหมือนกับ
ครอบครัวของธัญญาแล้วในตอนนี้

คาร์โลล์เองก็ได้ส่งเพื่อนจากไอร์แลนด์และอียิปต์มาด้วย
ตระกูลไอร์แลนด์เป็นฝ่ายมาถึงก่อน และพวกเขาก็ยอมเชื่ออย่าง
ง่ายดายจนน่าแปลกใจ ผู้นำของกลุ่มนี้คือชิวอน ผู้หญิงรูปร่างสูงใหญ่

ท่าทางมีอำนาจ ที่ทั้งดงามและมีเสน่ห์จับใจขณะเคลื่อนไหวได้พลิ้ว
ราวกับเกลียวคลื่น แต่เธอกับเลียม...คู่ของเธอ ผู้มีใบหน้าเรียบเฉยนั้น
เคยชินมาช้านานกับการเชื่อในการตัดสินใจของสมาชิกคนใหม่ล่าสุดของ
ตระกูล...แม้ก็ตัวน้อย ผู้มีผมสีแดงเป็นลอนสลวย และไม่ได้มีเรือนกาย
ที่น่าเกรงขามเหมือนอีกสองคนนั้น แต่เธอมีพรสวรรค์ที่จะล่วงรู้ได้ว่า
ใครกำลังโกหกเธออยู่ การตัดสินใจของเธอไม่เคยพลาดมาก่อน พอแม็กก็
ประกาศว่าเอ็ดเวิร์ดพูดความจริง ทั้งชีวิตกับเลียมก็ยอมรับเรื่องของเรา
ทั้งหมดก่อนที่จะได้ทันแต่ตัวเรนเนสเสียด้วยซ้ำไป

อามุนและแวมไพร์อียิปต์คนอื่นๆ ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แม้กระทั่งหลัง
จากที่สมาชิกที่เยาว์วัยกว่าสองคนในกลุ่มคือเบนจามินและเทีย จะเชื่อ
คำอธิบายของเรนเนสไปแล้วก็ตาม อามุนนั้นปฏิเสธที่จะแตะตัวเธอและ
สั่งให้กลุ่มของเขาจากไป ทว่าเบนจามิน — ผู้ซึ่งเป็นแวมไพร์ที่ร่าเริงอย่าง
ประหลาดและดูมีอายุไม่มากไปกว่าเด็กหนุ่มสักเท่าใดนัก ซ้ำยังดูจะเป็น
ผู้ที่ทั้งเชื่อมั่นในตัวเองอย่างที่สุดและเลินเล่ออย่างที่สุดในเวลาเดียวกัน —
กลับโน้มน้าวให้อามุนอยู่ต่อด้วยคำพูดอย่างนุ่มนวลว่าจะแยกตัวออกไป
จากกลุ่ม อามุนยอมอยู่ต่อ แต่ยังคงปฏิเสธที่จะแตะตัวเรนเนส และไม่
ยอมให้เคบี — คู่ของเธอ — แตะต้องเธอด้วยเช่นกัน มันดูเหมือนการรวม
กลุ่มที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้เลย แม้ว่าแวมไพร์ตระกูลอียิปต์ทุกคนจะดู
คล้ายกันมาก ด้วยเรือนผมสีดำสนิทและผิวสีมะกอกซีดเผือด ที่ทำให้
มองเผินๆ เหมือนพวกเขาเป็นคนในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กันทาง
สายเลือดจริงๆ อามุนนั้นอาวุธที่สุดและเป็นผู้นำที่พูดจาออกจะขวาน-
ผ่าซาก ส่วนเคบีก็ไม่เคยผละไปไกลเกินกว่าระยะที่เงาของอามุนจะทอด
ถึงเลย และฉันก็ไม่เคยได้ยินเธอพูดอะไรแม้แต่คำเดียว เทียคู่ของ
เบนจามินนั้นเป็นผู้หญิงเงียบๆ เช่นเดียวกัน แต่เมื่อเธอพูดออกมา ก็มี
ความแหลมคมลึกซึ้งและมีน้ำหนักแฝงอยู่ในทุกถ้อยคำ ถึงกระนั้น เบน-
จามินก็ยังคงเป็นผู้ที่พวกเขาทุกคนดูจะคอยวนเวียนอยู่รอบๆ ราวกับว่า
เขามีอำนาจดึงดูดที่มองไม่เห็นบางอย่าง ที่คนอื่นๆ ต้องอาศัยมันเพื่อ

สร้างความสมดุลในหมู่คณะ ฉันเห็นอีลีซาร์จ้องไปที่เด็กหนุ่มด้วยสายตา เบิกกว้างและเดาว่าเบนจามินคงจะมีพรสวรรค์ในการดึงดูดผู้อื่นมาใกล้ เขาเป็นแน่

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ” เอ็ดเวิร์ดบอกเมื่อเราอยู่กันตามลำพัง ในคืนนั้น “พรสวรรค์ของเขามีลักษณะเฉพาะตัวมากถึงขนาดที่อาามุนนั้นกลัวที่จะเสียเขาไป เหมือนกับที่เราวางแผนจะเก็บตัวเรเนสมไว้ไม่ให้ อาริรูนั้นล่ะครับ” เขาถอนใจ “อาามุนนั้นคอยซุกซ่อนเบนจามินจากความสนใจของอาริมานานแล้ว เขาเป็นผู้สร้างเบนจามินขึ้นมา เพราะรู้ว่าเขาจะต้องเป็นคนพิเศษ”

“เขาทำอะไรได้ล่ะคะ?”

“เป็นสิ่งที่อีลีซาร์ไม่เคยเห็นมาก่อน เป็นสิ่งที่ผมไม่เคยได้ยิน เป็นสิ่งที่แม้กระทั่งเกราะกำบังของคุณก็ไม่อาจจะต้านได้หรอกนะครับ” เขา ส่งยิ้มกว้างให้ฉัน “เขาสามารถควบคุมธาตุต่างๆ ได้ ทั้งดิน น้ำ ลมและไฟ เป็นการบงการมันได้จริงๆ เลยอะ ไม่ใช่แค่สร้างภาพลวงตาขึ้นมาเฉยๆ ตัวเบนจามินเองยังคงลองผิดลองถูกไปเรื่อยๆ ส่วนอาามุนก็พยายามที่จะปั้นเขาให้เป็นอาวุธให้ได้ แต่คุณก็เห็นแล้วว่าเขาคือตัวของตัวเองขนาดไหน เขาไม่มีวันที่จะยอมถูกใช้ง่ายๆ หรอก”

“คุณชอบเขาสិនะคะ” ฉันคาดเดาจากน้ำเสียงของเขา

“เขาเป็นคนที่แบ่งแยกระหว่างถูกและผิดได้อย่างชัดเจนมากครับ ผมชอบทัศนคติของเขา”

ทัศนคติของอาามุนนั้นเป็นบางอย่างที่ต่างออกไปโดยสิ้นเชิง ทั้งเขา และเคบิต่างเก็บตัวเงียบ แต่เบนจามินและเทียนั้นกลับผูกมิตรกับทั้งพวก เดนาลีและตระกูลไอริชได้อย่างรวดเร็ว เราได้แต่หวังว่าการกลับมาของ คาร์โลล์จะช่วยลดความตึงเครียดที่ยังอยู่กับอาามุนได้บ้าง

ส่วนเอ็มเม็ตต์กับโรสนั้น ส่งพวกที่ท่องเกี่ยวกับเส้นทางคนเดียว มาให้ — เป็นเพื่อนนักพนันจรตบโดกิตตามของคาร์โลล์ที่พวกเขาสามารถติดตามได้พบ

การ์เร็ตมาเป็นคนแรก เขาเป็นแวมไพร์ตัวสูงผอมขาวพร้อมด้วย
สายตาระตือรือร้นสีทับทิมและผมสีทราายที่ผูกไว้ข้างหลังด้วยสายรัด
หนัง เห็นได้ชัดในทันทีว่าเขาเป็นนักผจญภัย ฉันทึกภาพออกเลยว่าเรา
จะทำให้เขาลองทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น แล้วเขาก็รับคำทำนั้นแต่โดยดี เพียง
เพื่อที่จะทดสอบตัวเองเท่านั้นแหละ เขาสนิทสนมกับสองสาวพี่น้องเดนาลี
อย่างรวดเร็ว และเฝ้าถามคำถามไม่หยุดหย่อนเกี่ยวกับวิถีชีวิตที่แปลก
ประหลาดของพวกเธอ ฉันทักสงสัยแล้วว่าการเป็นมังสวิรัติน่าจะเป็น
อีกหนึ่งความท้าทายที่เขาอยากลอง เพียงเพื่อจะดูว่าเขาสามารถปฏิบัติ
ได้หรือเปล่า

แมรีและแรนดัลก็มาด้วยเช่นกัน ทั้งสองเป็นเพื่อนกันอยู่แล้ว ถึง
แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้เดินทางด้วยกันก็ตาม พวกเขาฟังเรื่องของเรเนสเม
และแสดงความประสงค์ที่จะอยู่เพื่อเป็นพยานเหมือนกับคนอื่นๆ และ
เช่นเดียวกับพวกเดนาลี พวกเขาคิดไปถึงสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาอาจจะทำถ้า
พวกโวลดูรีไม่ยอมหยุดฟังคำอธิบายแต่โดยดี ผู้พบเจอทั้งสามต่างก็เล่น
กับความคิดที่จะยืนเคียงข้างกับพวกเราเช่นกัน

แน่นอนละ เจคอบนั่นยิ่งบึ้งตึงขึ้นเรื่อยๆ กับแต่ละคนที่เพิ่มเข้ามา
ใหม่ เขาคอยรักษาระยะห่างเมื่อทำได้ และเมื่อไม่อาจทำได้ เขาก็จะบ่น
จิมงำกับเรเนสเมว่าต้องมีใครเตรียมจัดทำสมุดรายชื่อเสียแล้ว ถ้าหาก
ยังหวังให้เขาต้องคอยจำชื่อตัวดูดเลือดที่มาใหม่ทั้งหมดได้ถูกต้อง*

คาร์โลล์และเอสเมกลับมาภายในหนึ่งอาทิตย์ให้หลัง เอ็มเม็ตต์
และโรซาลิตามมาภายในไม่กี่วันหลังจากนั้น พวกเราทุกคนก็รู้สึกดีขึ้น
เมื่อพวกเขากลับมาบ้าน คาร์โลล์ยังพาเพื่อนมาพร้อมกับเขาด้วยอีก
คนหนึ่ง ถึงแม้คำว่าเพื่อนอาจเป็นคำที่ออกจะผิดเพี้ยนไปหน่อยก็ตาม
อลิสแตร์เป็นแวมไพร์อังกฤษผู้รังเกียจสังคม ซึ่งนับคาร์โลล์ว่าเป็นคนรู้จัก
ที่ใกล้ชิดที่สุดของเขา แม้ว่าตัวเขาเองนั้นแทบจะไม่อาจทนการมาแวะ

* ดูหน้าครชนีแวมไพร์

เยี่ยมเยียนได้มากเกินกว่าศตวรรษละครั้งก็ตาม อลิสแตร์ชอบที่จะพเนจรไปตามลำพังอย่างที่สุด และคาร์โลสต้องเที่ยวไปขอความช่วยเหลือจากหลายๆ ฝ่ายเพื่อนำเขามาที่นี่ให้ได้ เขาเกลียดการมีเพื่อน เห็นได้ชัดว่า ในหมู่ตระกูลที่มารวมตัวกันอยู่ที่นี่นั้น ไม่มีใครชื่นชอบเขาเลย

แวมไพร์ผมดำผู้หม่นหมองยอมเชื่อคำบอกเล่าของคาร์โลสเกี่ยวกับที่มาของเรเนสเม แต่กับปฏิเสธที่จะแต่งตั้งเธอเช่นเดียวกับอามุเน เอ็ดเวิร์ดบอกกับคาร์โลส เอสเม และฉันว่าอลิสแตร์นั้นกลัวที่จะมาอยู่ที่นี่ แต่ที่กลัวมากไปกว่านั้นคือการไม่รู้ว่าจะออกมาเป็นอย่างไร เขาเป็นคนที่มีความระแวดระวังอย่างยิ่งกับผู้มีอำนาจทุกประเภท ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาที่เขาจะต้องสงสัยในพวกโวลตูรี สิ่งที่เกิดขึ้นในตอนนี้อดูเหมือนจะยืนยันความกลัวทั้งหมดของเขาได้เป็นอย่างดี

“แน่นอน ตอนนี้องค์พวกเขารู้แล้วว่าฉันอยู่ที่นี่” เราได้ยื่นขาบ่นจิ้งจอกกับตัวเองที่ห้องใต้หลังคา ซึ่งมักจะเป็นจุดที่เขาเลือกใช้ในการปลดปล่อยอารมณ์ใดๆ “จนป่านนี้แล้วก็ไม่มีความที่จะเก็บเป็นความลับจากอาโรได้อีกต่อไป นี่จะหมายถึงการต้องหนีหัวซุกหัวขุนกันอีกหลายศตวรรษเลยละ ทุกคนที่คาร์โลสเคยพูดด้วยในทศวรรษที่ผ่านมาจำเป็นจะต้องไปอยู่ในรายชื่อของพวกมันแน่ๆ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าฉันทำให้ตัวเองต้องมาติดอยู่กับเรื่องยุ่งๆ พวกนี้ได้ ช่างเป็นวิธีที่วิเศษเสียนี้กระไรในการปฏิบัติต่อเพื่อน”

แต่ถ้าหากว่าเขาคิดถูกเกี่ยวกับการที่เรากำลังหนีจากพวกโวลตูรีแล้วละก็ อย่างน้อยเขาก็มีความหวังในการทำสิ่งนั้นมากกว่าพวกเราทั้งหมด เพราะอลิสแตร์นั้นเป็นนักแกะรอย แม้ว่าอาจจะไม่แม่นยำและมีประสิทธิภาพใกล้เคียงกับดมิทรีเลยก็ตาม อลิสแตร์เพียงแต่รู้สึกได้อย่างวางๆ ถึงแรงดึงดูดต่อสิ่งใดก็ตามที่เขา กำลังตามหาอยู่ แต่แรงดึงดูดนั้นก็มากพอแล้วที่จะบอกเขาได้ว่าควรวิ่งไปทางไหน...ก็ทิศตรงกันข้ามจากดมิทรีนั่นแหละ

และแล้วก็มีการมาเยือนของมิตรที่นึกไม่ถึงอีกคู่หนึ่ง ที่ไม่ได้คาดคิด

ก็เพราะว่าที่ผ่านมามีทั้งคาร์ไลล์และโรซาลีต่างก็ไม่สามารถติดต่อกับพวกอเมซอนได้เลยนั่นเอง

“คาร์ไลล์” เป็นคำกล่าวทักทายในทันทีที่มาถึงจากแวมไพร์ตนที่ตัวสูงกว่าแวมไพร์หญิงรูปร่างสูงสะกดตาอีกตนหนึ่ง ทั้งคู่มีหน้าตาที่ดูดุร้าย และรูปลักษณะที่ดูยาวไปหมดราวกับว่าถูกใครจับไปยืดตัวมาอย่างไรรายนั้น ทั้งแขนขาที่ยาว นิ้วมือยาวๆ ผมเปียดำยาว และใบหน้าที่ทรงยาวรวมทั้งจมูกยาวๆ อีกด้วย พวกเธอไม่สวมอะไรเลยนอกจากหนังสัตว์ ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือเสื้อก็กั้นหนังสัตว์กับกางเกงรัดรูปที่มีเชือกหนังร้อยไขว้ไปมาด้านข้าง ทว่าไม่ใช่แค่เสื้อผ้าประหลาดๆ เท่านั้นที่ทำให้ทั้งสองแลดูป่าเถื่อน แต่เป็นทุกอย่างที่เกี่ยวกับพวกเธอ ทั้งสายตาที่แดงฉานและกวาดมองไปมาอย่างลอกแลก ไปจนถึงการเคลื่อนไหวรวดเร็วฉับพลัน ฉันไม่เคยพบแวมไพร์พวกไหนที่ดูไร้อารยธรรมเช่นนี้มาก่อนเลย

แต่โอลิซเป็นคนส่งพวกเธอมา นั่นจึงได้ว่าเป็นชาวที่ น่าสนใจทีเดียว ทำไมโอลิซถึงไปเที่ยวอเมริกาได้? เพียงเพราะเธอไม่เห็นว่าคุณคนอื่นจะติดต่อกับพวกอเมซอนได้อย่างนั้นหรือ?

“ซาฟรีนาและเซนนา! แล้วคาซิริอยู่ที่ไหนล่ะ?” คาร์ไลล์ถาม “ผมไม่เคยเห็นคุณสามคนแยกจากกันมาก่อนเลยนี่นา”

“โอลิซบอกว่าพวกเราจำเป็นต้องแยกกัน” ซาฟรีนาตอบด้วยน้ำเสียงต่ำดุตันที่เข้ากันกับลักษณะภายนอกที่ดูป่าเถื่อนของเธอ “มันก็รู้สึกละอายดีนักหรอกที่ต้องอยู่ห่างจากกัน แต่โอลิซรับประกันว่าคุณต้องการให้เราได้อยู่ที่นี่ ขณะที่เธอต้องการตัวคาซิริให้ไปที่อื่น เธอบอกเราเพียงเท่านั้น อ้อ ยกเว้นอีกข้อหนึ่ง ตรงที่ว่าเรื่องนี้มีความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่สุด...” คำกล่าวของซาฟรีนาขาดตอนเป็นคำถาม และฉันก็พาเรเนสเมออกมาพบพวกเขา พร้อมด้วยอาการสั่นเทาทางประสาทที่ไม่เคยจางหายไป ไม่ว่าฉันจะทำการนี้มาบ่อยครั้งสักเท่าไรแล้วก็ตาม

แม้ว่าจะมีลักษณะภายนอกที่ดูดุตัน แต่พวกเธอกลับฟังเรื่องราวของเราอย่างสงบนิ่ง และหลังจากนั้นก็ยอมให้เรเนสเมพิสูจน์ข้อสงสัย

ต่างๆ พวกเธอหลงใหลในตัวเรนสเมามากพอๆ กันกับที่แวมไพร์คนอื่นๆ เป็นมาแล้ว แต่ฉันก็อดกังวลไม่ได้ขณะที่เฝ้ามองกิริยาเคลื่อนไหวอย่าง กระตุกรวดเร็วไปมานั้นใกล้ๆ ตัวลูก เชนน่านั้นจะคอยอยู่ใกล้ซาฟรินา ตลอดเวลาโดยไม่เคยปรีปากพูด แต่นั่นไม่เหมือนกับอามุนและเคบี เพราะกิริยาของเคบีนั้นดูราวกับเป็นการนอบน้อมเชื้อฟิง ทว่าเชนนาและ ซาฟรินานั้นเป็นเหมือนอวัยวะชิ้นเดียวกันที่แยกออกเป็นสองส่วน และ ซาฟรินาก็แค่บังเอิญทำหน้าที่ในส่วนของปากเท่านั้นเอง

ข่าวคราวเกี่ยวกับอลิซช่วยให้สบายใจขึ้นอย่างน่าประหลาด เห็นได้ชัดว่าเธอกำลังทำภารกิจที่ไม่ชัดเจนบางอย่าง ขณะที่หลบเลี่ยง อะไรก็ตามที่อาโรวางแผนไว้สำหรับเธอ

เอ็ดเวิร์ดดีใจเป็นอย่างมากที่มีพวกอเมซอนมาอยู่กับพวกเรา เพราะว่าซาฟรินานั้นมีความสามารถอย่างมากมาย พลังของเธอเป็น อวรุจิมิตีที่อันตรายมาก ไม่ใช่ว่าเอ็ดเวิร์ดจะขอร้องให้ซาฟรินาเข้าข้าง พวกเราในการต่อสู้แต่ประการใด แต่ถ้าหากว่าพวกโวลตูรีไม่ยอมหยุด เมื่อพวกเขาเห็นพยานของพวกเรา บางทีพวกเขาอาจหยุดลงได้บ้างเมื่อ ต้องพบกับฉากที่เปลี่ยนไป

“มันเป็นภาพลวงตาที่ตรงไปตรงมาอย่างมากครับ” เอ็ดเวิร์ด อธิบายเมื่อฉันไม่อาจจะเข้าใจอะไรๆ ได้เหมือนเคย ส่วนซาฟรินานั้น ทั้งสนใจและขบขันกับภูมิทัศน์ทางานของฉัน — บางอย่างที่เราไม่เคยพบ เจอมาก่อน — และเธอคอยโฉบไปมาอยู่ใกล้ๆ ขณะที่เอ็ดเวิร์ดอธิบาย ถึงสิ่งที่ฉันเข้าใจไม่ถึง ดวงตาของเอ็ดเวิร์ดเลือนลอยเล็กน้อยขณะที่ เขากล่าวต่อไป “เธอสามารถทำให้ใครๆ มองเห็นอะไรก็ตามที่ต้องการ ให้พวกเขาเห็น และเห็นเฉพาะสิ่งนั้นเพียงอย่างเดียวโดยที่ไม่เห็นอะไร อื่นๆ อีกเลย ยกตัวอย่างเช่น ขณะนี้ดูเหมือนว่าผมยืนอยู่คนเดียว ใจกลางป่าฝนแห่งหนึ่ง มันชัดเจนมากเสียจนผมอาจเชื่อได้ว่าเป็นเรื่อง จริง เว้นเพียงแต่ว่าความจริงแล้วผมรู้สึกได้ถึงตัวคุณที่อยู่ในอ้อมแขน ผมนั่นล่ะฮะ”

ริมฝีปากของซาฟรีนากระตุกขึ้นเป็นรอยยิ้มชนิดที่หาดูได้ยาก วินาทีต่อมา ดวงตาของเอ็ดเวิร์ดก็กลับมามีแวววู่อีกตัวอีกครั้ง และเขาส่งยิ้มกว้างตอบกลับไป

“น่าประทับใจ” เขาบอก

เรนเนสมะสนใจกับการสนทนาเป็นอย่างมาก เธอยื่นมือออกไปหาซาฟรีนาอย่างไม่กลัวเกรง

“ขอหนูดูบ้างได้ไหมคะ?” เธอถาม

“หนูอยากจะทำอะไร?” ซาฟรีนาถาม

“สิ่งที่คุณแสดงให้พ่อดูค่ะ”

ซาฟรีนาพยักหน้า จินมองอย่างเป็นกังวลขณะที่ตาของเรนเนสมะจ้องมองอย่างเลื่อนลอยไปในความว่างเปล่า วินาทีต่อมา รอยยิ้มเจิดจรัสของเรนเนสมะก็ปรากฏขึ้น

“เอออีก” เธอส่ง

หลังจากนั้นก็เป็นการยากแล้วที่จะให้เรนเนสมะอยู่ห่างซาฟรีนาและภาพสวยๆ ของเธอ จินไม่สบายใจเพราะค่อนข้างแน่ใจว่าซาฟรีนานั้นสามารถสร้างภาพที่ไม่ค่อยจะสวยงามนักได้ แต่จินมองเห็นจินตนาการของซาฟรีนาด้วยตัวเองผ่านความคิดของเรนเนสมะ — มันชัดเจนเหมือนกับภาพความทรงจำของเรนเนสมะเอง ภาพอื่นๆ ที่ดูแล้วเหมือนจริง — และด้วยเหตุนี้ จินต้องตัดสินใจด้วยตัวเองว่ามันเหมาะสมหรือไม่

แม้ว่าจินไม่ค่อยจะเต็มใจยอมยกลูกให้ง่ายๆ แต่ก็จำต้องยอมรับว่าเป็นเรื่องดีที่ซาฟรีนาช่วยให้เรนเนสมะเพลิดเพลินได้ ยังมีเรื่องอีกมากที่จินต้องเร่งเรียนรู้ ทั้งทางกายและทางใจ และเวลาที่เหลือน้อยลงเต็มที่

ความพยายามแรกของจินในการเรียนรู้วิธีต่อสู้ดูเหมือนจะออกมาไม่ค่อยดีนัก

เอ็ดเวิร์ดตรึงจันได้ภายในเวลาเพียงสองวินาที แต่แทนที่จะปล่อยให้จันตื่นนอนทางออกมาเอง --- ซึ่งจันต้องทำแน่นอน --- เขากลับกระโจนขึ้นและผละออกห่าง จินรู้ในทันทีว่ามีอะไรผิดปกติไป เขานิ่ง

เหมือนก้อนหิน สายตาจ้องมองผ่านทุ่งหญ้าที่เราใช้ฝึกซ้อม

“ผมขอโทษ เบลล่า” เขาบอก

“ไม่ค่ะ ฉันไม่เป็นไร มาลองกันอีกครั้งเถอะ”

“ผมทำไม่ได้”

“คุณหมายความว่ายังไง คุณทำไม่ได้? เราเพิ่งจะเริ่มกันเองนะ”

เขาไม่ตอบ

“ฟังนะคะ ฉันรู้ว่าฉันไม่เก่งเรื่องนี้ แต่ฉันจะเก่งกว่านี้ไปไม่ได้เลย ถ้าคุณไม่ช่วย”

เขาเงยบ ฉันแก้มสปริงตัวเข้าไปใส่เขาเล่นๆ เขากลับไม่ป้องกันตัวเลย และเราทั้งคู่ลงไปกลิ้งกับพื้นดิน เขานิ่งไม่ไหวติงขณะที่ฉันประทับริมฝีปากที่เส้นเลือดใหญ่ตรงลำคอเขา

“ฉันชนะ” ฉันประกาศ

ตาของเขาหริ่ง แต่ไม่พูดอะไร

“เอ็ดเวิร์ด? มีอะไรหรือ? ทำไมคุณไม่ยอมสอนฉันล่ะคะ?”

หนึ่งนาที่เต็มๆ ผ่านไปก่อนที่จะพูดอีกครั้ง

“ผมแค่...ทนรับมันไม่ได้ เอ็มเม็ตต์และโรซาลีเองก็รู้เท่ากับที่ผมรู้ ส่วนธัญญาและอีลีซาร์คงจะรู้มากกว่า ไปขอให้คนอื่น ๆ ช่วยเถอะครับ”

“นั่นไม่ยุติธรรมเลย! คุณเก่งเรื่องนี้ออกจะตายไป ก่อนหน้านี้นักคุณยังช่วยแจสเปอร์เลยนี่นา — คุณยังสู้กับเขาและคนอื่น ๆ ด้วย ทำไมเป็นฉันไม่ได้? ฉันทำอะไรผิดหรือไงคะ?”

เขาถอนใจและยิ่งดูฉุนเฉียว นัยน์ตาของเขาดำสนิท แสบไม่มีสีทองที่จะมาช่วยจุดให้ความมืดนั้นสว่างขึ้นได้เลย

“จะให้ผมมองคุณในลักษณะนั้น ให้อะไรคุณว่าเป็นเป้าหมายให้หาทุกหนทางที่ผมจะฆ่าคุณได้นะมัน...” เขาสะท้อน “มันแค่ดูเหมือนจริงเกินไปสำหรับผม เราไม่มีเวลามากนักหรอก ไม่มีข้อแตกต่างเลยไม่ว่าครูของคุณจะเป็นใคร ใครๆ ก็สามารถสอนขั้นพื้นฐานให้คุณได้”

ฉันทำหน้าบึ้ง

เขาตะแรมฝีปากล่างที่ยื่นออกมาอย่างไม่พอใจของฉันและยิ้ม
“อีกอย่าง มันไม่มีความจำเป็นเลย พวกโวลตุรีจะต้องหยุด พวกเขาจะ
เข้าใจ”

“แต่ถ้าเกิดพวกเขาไม่หยุดล่ะ! ฉันจำเป็นจะต้องรู้เอาไว้ล่ะ”

“หาครุคนอื่นเถอะครับ”

นั่นไม่ใช่การสนทนาครั้งสุดท้ายของเราในเรื่องนี้ แต่ฉันไม่เคย
ทำให้การตัดสินใจที่แน่วแน่ของเขาโอนอ่อนลงได้แม้แต่หน่อย

เอ็มเม็ตต์นั้นยิ่งกว่ายีนดีที่จะช่วย ถึงแม้ว่าการสอนของเขาจะ
ทำให้ฉันรู้สึกราวกับว่ากำลังถูกล้างแค้นที่เขาแพ้การแข่งขันในครั้งนั้น
มากกว่าอะไรทั้งหมดก็ตาม นี่ถ้ายังพกซ้ำได้อยู่ละก็ ตัวของฉันก็คงเป็น
สีม่วงตั้งแต่หัวจรดเท้าไปแล้ว โรส รัญญาและอีลีซาร์ต่างก็อดทนและ
คอยช่วยเหลือเป็นอย่างดี บทเรียนของพวกเขาก็ทำให้ฉันนึกถึงการสอน
การต่อสู้ของแจสเปอร์ที่สอนให้แก่คนอื่นๆ เมื่อเดือนมิถุนายนปีที่แล้ว
แม้ว่าความทรงจำเหล่านั้นจะเลือนรางอยู่บ้างก็ตาม ผู้มาเยือนบางส่วน
เห็นว่าการเรียนรู้ของฉันดูน่าสนุกไม่น้อย และบางคนถึงขนาดเสนอตัวให้
ความช่วยเหลือเลยทีเดียว แวมไพร์พเนจรอย่างการเร็ตนั้นเข้ามาช่วยอยู่
ด้วยกันหลายรอบ เขาเป็นครูที่ดีอย่างน่าแปลกใจ โดยทั่วไปแล้วเขาเข้า
กับคนอื่น ๆ ได้อย่างง่ายดายจนฉันสงสัยว่าเขาไม่เคยอยู่อย่างมีกลุ่มหรือ
พวกพ้องได้อย่างไร ฉันถึงขนาดสู้กับซาฟรินาครั้งหนึ่งระหว่างที่เรเนสเม
มองมาจากอ้อมแขนของเจคอบ ฉันเรียนรู้กลเม็ดหลายอย่าง แต่ฉันไม่
เคยขอความช่วยเหลือจากเธออีกเลย อันที่จริงแล้ว แม้ว่าฉันจะชอบ
ซาฟรินามากและรู้ว่าเธอไม่ได้ต้องการจะทำร้ายฉันจริงๆ ก็ตาม แต่
ผู้หญิงที่แสนป่าเถื่อนตอนนี้ก็ทำให้ฉันกลัวแทบตายเลยทีเดียว

ฉันได้เรียนรู้หลายสิ่งมากมายจากบรรดาครุของฉัน แต่ยังรู้สึกอยู่ดี
ว่าความรู้ของฉันคงจัดว่าธรรมดาเกินไป คิดไม่ออกเลยว่าฉันจะมี
ชีวิตรอดไปได้สักกี่วินาทีขณะที่ต้องต่อสู้กับอเล็กและเจน ฉันได้แค่
ภาวนาว่ามันจะนานพอที่จะช่วยทุกๆ คนได้

ในแต่ละวัน ทุกนาทิตี่ฉันไม่ได้อยู่กับเรนสมหรือเรียนรู้การต่อสู้ฉันจะขลุกอยู่กับเคทอยู่ที่ลานหลังบ้านเพื่อฝึกวิธีการแผ่เกราะกำบังภายในออกไปข้างนอกสมองของฉันเพื่อปกป้องตนเอง เอ็ดเวิร์ดเห็นด้วยกับฉันในการฝึกนี้ รู้ว่าเขาหวังว่าฉันจะพบวิธีให้ความช่วยเหลือในทางอื่นๆ ที่จะทำให้ฉันพอใจ ที่ขณะเดียวกันก็จะไม่ทำให้ฉันต้องมาพลอยเสี่ยงไปด้วยนั่นเอง

แต่มันช่างยากเหลือเกิน เพราะไม่มีอะไรให้จับต้องได้ และไม่มีอะไรที่เป็นขึ้นเป็นอันให้ฝึกได้ด้วยเลย ฉันมีเพียงความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะทำตัวให้เป็นประโยชน์ ที่จะสามารถคุ้มครองเอ็ดเวิร์ดเรนสมและครอบครัวให้ปลอดภัยเหมือนกับฉันมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ครึ่งแล้วครึ่งเล่าที่ฉันพยายามบังคับให้เกราะล่องหนนี้แผ่ออกไปอยู่นอกตัว แต่ก็นับว่าสำเร็จน้อยครั้งเต็มที่ รวากับว่าฉันกำลังพยายามปลุกปล้ำอยู่กับการยึดหนึ่งยางล่องหนวงหนึ่งให้เปลี่ยนจากวัตถุที่จับต้องได้ให้กลายเป็นกลุ่มควันที่จะปรากฏเมื่อไรก็ได้ทั้งนั้น

มีเพียงแค่อี๊ดเวิร์ดเท่านั้นที่ยอมมาเป็นหนูทดลอง — ที่จะรับการช็อตครั้งแล้วครั้งเล่าจากเคทขณะที่ฉันพยายามต่อสู้กับข้างในหัวตนเองอย่างไร้ผล เราฝึกกันเป็นชั่วโมงในแต่ละครั้ง และฉันรู้สึกรวากับว่าเนื้อตัวควรจะปกคลุมไปด้วยหยาดเหงื่อจากการทุ่มเทร่างกายแรงใจขนาดนั้น แต่แน่นอนว่าร่างกายอันสมบูรณ์แบบของฉันยังคงไม่ยินยอมที่จะทรยศเช่นนั้นไปได้เลย ความอ่อนล้าทั้งหมดของฉันเป็นเรื่องของทางจิตใจ แต่เพียงอย่างเดียวจริงๆ

ฉันเจ็บปวดนักที่เห็นเอ็ดเวิร์ดเป็นฝ่ายที่ต้องทนทุกข์ทรมาน แขนของฉันโอบรอบตัวเขาอย่างไร้ประโยชน์ขณะที่เขานิ่งหน้าครั่งแล้วครั่งเล่าจากการช็อตที่เคทตั้งค่าไว้เป็นระดับ “ต่ำ” ฉันพยายามอย่างสุดความสามารถในการแผ่เกราะคุ้มกันเราทั้งสอง ซึ่งฉันก็จะทำได้เป็นบางครั้งบางครั้งว แต่แล้วมันก็จะหลุดไปอีกทุกที

ฉันเกลียดการฝึกนี้ และหวังว่าจะเป็นซาฟิรนาที่มาช่วยแทนที่จะ

เป็นเคท เพราะทั้งหมดที่เอ็ดเวิร์ดต้องทำก็จะเป็นแค่การมองภาพลวงตา
ของชาฟรีนาจนกระทั่งฉันสามารถจะหยุดเขาจากการเห็นภาพเหล่านั้น
แต่เคทยืนยันว่าฉันต้องการแรงจูงใจที่มากกว่านั้น ซึ่งสิ่งที่เธอหมายถึง
คือความเกลียดที่ฉันจะต้องเห็นความเจ็บปวดของเอ็ดเวิร์ด ฉันชักจะเริ่ม
ไม่แน่ใจคำยืนยันของเธอในวันแรกที่เราเจอกันเสียแล้วสิ — ที่ว่าเธอไม่ได้
เป็นชาดิสต์เกี่ยวกับการใช้พลังของเธอ เพราะเท่าที่ฉันเห็นอยู่ที่นี่ เธอดู
เหมือนสนุกอยู่ไม่น้อยเลยละ

“เฮ้” เอ็ดเวิร์ดพูดอย่างว่าเงิ พยายามซ่อนรอยทุกข์ใจไว้ในน้ำเสียง
อย่างมิดมั้น อะไรก็ตามที่จะกันฉันให้ออกไปจากการฝึกในครั้งนี้ให้ได้
“เจ็บนิดหน่อยเท่านั้นเอง เยี่ยมมากครับ เบลล่า”

ฉันสูดลมหายใจลึก พยายามจำสิ่งที่ได้ทำถูกต้องอีกครั้ง ฉัน
ทดสอบหนังยางเส้นนั้น และพยายามบังคับให้มันยังคงเป็นของแข็ง
ขณะที่ยืดมันออกจากตัวฉัน

“อีกครั้งสิ เคท” ฉันคำรามลอดไรวินที่ขบแน่น

เธอกดฝ่ามือลงกับไหล่เอ็ดเวิร์ด

เขาถอนใจอย่างโล่งอก “ครั้งนี้ไม่มีอะไรเลย”

เธอเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง “กระแสน้ำก็ไม่ต่ำด้วยเหมือนกันนะ”

“ดี” ฉันหอบแฮก

“เตรียมตัวนะ” เธอบอกฉัน พลังยื่นมือออกไปหาเอ็ดเวิร์ดอีกครั้ง
คราวนี้เขาสะดุ้งเฮือก และมีเสียงฟูฟ่อเบาๆ ลอดไรวินออกมา

“ขอโทษ! ขอโทษ! ขอโทษ!” ฉันพูดออกมาซ้ำๆ เป็นชุด กัดริม-
ฝีปาก ทำไมฉันถึงทำให้มันดีไม่ได้เสียทีนะ?

“คุณทำได้เยี่ยมมากแล้วครับ เบลล่า” เอ็ดเวิร์ดดึงตัวฉันเข้ามา
กอดแน่น “คุณฝึกเพียงแค่วันเดียวและคุณก็แผ่ออกมาได้บ้างแล้วนี่นา
เคทครับ บอกสิว่าเธอทำได้ดีขนาดไหน”

เคทยื่นริมฝีปาก “ไม่รู้สิ เห็นได้ชัดเลยว่าเธอมีความสามารถ
ที่ยอดเยี่ยมมาก เราเพิ่งเริ่มต้นที่จะเข้าถึงมันได้เท่านั้น เธอทำได้ดีกว่า

“นั่นแน่ ฉันมั่นใจเลย เธอแค่ขาดแรงจูงใจเท่านั้นแหละ”

ฉันมองเธออย่างไม่เชื่อสายตา ริมฝีปากแสดะออกโดยอัตโนมัติ เห็นอึ้งย้งขาว นี่เธอยังคิดว่าฉันขาดแรงจูงใจได้อย่างไร ในเมื่อเธอซื้อต๋องเอ็ดเวิร์ดครึ่งแล้วครึ่งเล่าต่อหน้าต่อตาฉันแบบนี้?

ฉันได้ยินเสียงพิมพ์ดังขึ้นจากบรรดาผู้ชมอย่างสม่ำเสมอขณะที่ฉันฝึก ในตอนแรกมีเพียงแค่อีลีซาร์ คาร์เมนและธัญญาเท่านั้น แต่หลังจากนั้นการเรีตก็เตร่มาอยู่แถวนี้ด้วย รวมถึงเบนจามิน เทีย ชิวอน และแม็กกี้ แม้กระทั่งอลิสแตร์ก็ยังมองลงมาจากหน้าต่างชั้นสาม ซึ่งบรรดาผู้ชมต่างก็เห็นด้วยกับเอ็ดเวิร์ด พวกเขาคิดว่าฉันทำได้ไม่เลวเลยละ

“เคท...” เอ็ดเวิร์ดพูดเป็นเชิงเตือนขณะที่เธอดั้งท่าจะทำอะไรบางอย่างที่แผกออกไป แต่เธอขยับตัวออกไปเรียบร้อยแล้ว เธอพุ่งไปตามวิถีโค้งของแม่น้ำไปยังที่ที่ซาฟรีนา เซนนาและเรเนสเมเดินอยู่ด้วยกันอย่างช้าๆ มือของเรเนสเมอยู่ในอุ้งมือของซาฟรีนาขณะที่ทั้งสองแลกเปลี่ยนภาพในหัวไปมา เจคอบดีเป็นเงาตามตัวอยู่เบื้องหลังพวกเธอไม่ก็ฟุต

“เนสซี่” เคทเอ่ย — พวกที่มาใหม่นี้ช่างจำชื่อเล่นกวนประสาทได้เร็วดีนัก “หนูอยากจะมาช่วยแม่ของหนูไหมจ๊ะ?”

“ไม่นะ” ฉันกึ่งแยกเขี้ยวคำราม

เอ็ดเวิร์ดกอดฉันอย่างให้ความมั่นใจ ฉันสลัดเขาออกขณะที่เรเนสเมโอบข้ามลานมาที่ฉัน พร้อมด้วยเคท ซาฟรีนา และเซนนาตามติดหลังเธอมา

“ไม่แน่นอนเคท” ฉันขู่ฟ่อ

เรเนสเมยื่นมือมาหาฉัน ฉันอ้าแขนรับโดยอัตโนมัติ เธอขดตัวแนบหัวกับไหล่ฉัน

“แต่แม่จำหนูอยากช่วยนี่” เธอบอกด้วยน้ำเสียงมุ่งมั่น มือเธอวางลงบนคอฉัน เน้นความต้องการด้วยการฉายให้เห็นภาพของเราสองอยู่ด้วยกัน ทำงานร่วมกันเป็นทีม

“ไม่นะ” ฉันบอก ถอยหลังไปอย่างรวดเร็ว เคทก้าวมาทางฉัน

อย่างจางใจ มือยื่นมาหาเราสอง

“ไปไกลๆ นะ เคท” ฉันทือนเธอ

“ไม่” เธอเริ่มเดินอย่างสามชুমเข้าหา ยิ้มเหมือนกับนักร้องที่กำลังไล่
ต้อนเหยื่อ

ฉันทันตัวเรนสเมไปเพื่อที่เธอจะได้ปีนขึ้นมายุบบนหลังฉัน ขายัง
คงถอยหลังที่ละกำวในจังหวะเดียวกันกับเคท ตอนนี้มีมือของฉันทว่างแล้ว
และถ้าหากเคทยังคงต้องการที่จะให้มือของเธอยังอยู่กับข้อมือละก็
เธอควรระวังระยะห่างเอาไว้ให้ดีที่สุดทีเดียว

เคทคงจะไม่เข้าใจ ไม่เคยรู้ด้วยตัวเองว่าความรักมากมายของแม่
ที่มีต่อลูกนั้นเป็นอย่างไร เธอคงจะไม่ตระหนักเลยว่าเธอล้ำเส้นมาไกล
เกินไปขนาดไหน ฉันทเดียดาลจัดถึงขนาดที่ภาพในดวงตาเริ่มเจือสีแดง-
ฉานอย่างประหลาด ลื่นของฉันทร้อนราวเหล็กไหม้ไฟ พละกำลังที่ปกตฉันท
จะเก็บไว้เริ่มหลังไหลไปทั่วกล้ามเนื้อ และรู้ว่าฉันทสามารถฉีกเธอให้เป็น
เศษหินแข็งเหมือนเพชรได้ถ้าเธอกดดันให้ฉันทต้องทำ

ความโกรธเกรี้ยวทำให้ประสาทสัมผัสทุกด้านในตัวฉันทเฉียบคมขึ้น
ฉันทรู้สึกได้กระทั่งถึงความยืดหยุ่นของเกราะอย่างชัดเจนแล้วในตอนนี
ไม่ใช่เป็นเพียงแถบเล็กๆ อีกต่อไป แต่แผ่ออกเป็นแผ่นฟิล์มบางๆ หนึ่งชั้น
ที่ปกคลุมฉันทตั้งแต่หัวจรดเท้า ฉันทเข้าใจมันได้ดีขึ้น ยึดมันไว้แน่นขึ้น
ด้วยความโกรธที่พลีวเป็นระลอกคลื่นไปทั่วร่าง ฉันทยึดมันออกไปรอบๆ
ตัว แผ่ออกจากตัวเอง ห่อหุ้มเรนสเมไว้ข้างใน เพื่อว่าเคทอาจจะฝ่าการ
ป้องกันเข้ามาได้

เคทก้าวเดินอย่างระมัดระวังมาข้างหน้า เสียงคำรามอย่างมึนร้าย
ดังออกมาจากลำคอและผ่านพื้นที่ขบแน่นของฉันท

“ระวังนะ เคท” เอ็ดเวิร์ดเตือน

เคทก้าวมาอีกก้าว แล้วก็พลาดท่าจนถึงขนาดผู้ที่ไร้ประสบการณ์
อย่างฉันทก็เห็นได้ถนัดตา เราอยู่ห่างแค่เพียงระยะกระโจนสั้นๆ เธอกลับ
เบนสายตาไปอีกทาง หันเหความสนใจจากฉันทไปที่เอ็ดเวิร์ดเสียอย่างนั้น

เรนสเมปลดกัยอยู่บนหลังของฉันแล้ว ฉันย่อตัวเตรียมกระโจน

“คุณไต่ยีนอะไรจากเรนสเมไหม?” เธอถามเขา เสียงของเธอสงบและไร้กังวล

เอ็ดเวิร์ดพุ่งมาที่ช่องว่างระหว่างเรา กางก้นไม่ให้ฉันเข้าไปหาเคท

“ไม่ ไม่มีอะไรเลย” เขาตอบ “ตอนนี้ขอเวลาให้เบลล่าก่อนนะครับ ให้เธอสงบลงก่อนเถอะ เคท คุณไม่ควรไปเหยื่อเธออย่างนั้นเลย ผมรู้ว่าเธออาจดูไม่เหมือนอายุจริงของเธอนัก แต่เบลล่าก็เพิ่งอายุแค่ไม่กี่เดือนเท่านั้น”

“เราไม่มีเวลาที่จะค่อยเป็นค่อยไปแล้วนะ เอ็ดเวิร์ด เราจำเป็นที่จะต้องกดดันเธอ เหลือเวลาอีกแค่ไม่กี่อาทิตย์เท่านั้น และเธอก็มีความสามารถที่จะ — ”

“ถอยไปก่อนเถอะ เคท”

เคทนวดหน้าแต่ก็ยอมทำตามคำพูดของเอ็ดเวิร์ดมากกว่าที่เธอจะเชื่อฉัน

มือของเรนสเมทับกับลำคอของฉัน เธอจดจำการโจมตีของเคทได้ และแสดงให้เห็นว่าฉันนั้นไม่ได้มีเจตนาทำอันตรายใดๆ เลย และ “พ่อจ๋า” นั้นก็รู้อยู่แก่ใจดีเสียด้วย

ฉันไม่ได้ทำให้ฉันสงบลงเลย สเปกตรัมของแสงที่ฉันเห็นยังคงดูเหมือนถูกย้อมด้วยสีเลือดแดงฉาน แต่ฉันควบคุมตัวเองได้มากขึ้นแล้ว และเห็นความถูกต้องจากคำพูดของเคทแล้ว ความโกรธช่วยฉันได้จริงๆ ฉันจะเรียนรู้ได้เร็วขึ้นภายใต้แรงกดดัน

แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าฉันชอบมันหรอกนะ

“เคท” ฉันคำราม วางมือลงบนแผ่นหลังของเอ็ดเวิร์ด ฉันยังคงรู้สึกได้ถึงเกราะกำบังซึ่งเป็นเสมือนแผ่นฟิล์มเนื้อแกร่งที่ยึดหยุ่นได้ ซึ่งคอยปกป้องรอบๆ ตัวเรนสเมและฉัน ฉันแผ่มันออกไปอีก ควบคุมมันให้ห่อหุ้มไปรอบๆ ตัวเอ็ดเวิร์ด รู้สึกได้ว่าไม่มีวิเวกของรอยปริหรือขาด ฉันเหนื่อยหอบจากแรงใจอันท่วมท้น และคำพูดก็ฟังดูเหนื่อยอ่อนมาก

กว่าจะเดือดดาล “อีกทีสิ” ฉันบอกเคท “คราวนี้เฉพาะเอ็ดเวิร์ดนะ”

เธอลอกตาเป็นเชิงอ่อนใจ แต่ก็โอบมาข้างหน้าและกอดฝ่ามือเธอ เข้ากับไหล่เอ็ดเวิร์ด

“ไม่เป็นอะไร” เอ็ดเวิร์ดบอก ฉันได้ยินเขาทำเสียงยืมๆ

“แล้วนี่ล่ะ?” เคทถาม

“ยังคงไม่มีอะไร”

“แล้วถ้าแบบนั้นล่ะ?” ครั้งนี้มีแววความพยายามอย่างมากในน้ำเสียงเธอ

“ไม่มีอะไรเลย”

เคทคำรามและก้าวออกไป

“คุณเห็นนี่ไหม?” ซาฟรีนาถามด้วยเสียงทุ้มลึก สายตาจับจ้องอย่างมุ่งมั่นมาทางเราทั้งสาม สำเนียงภาษาอังกฤษของเธอฟังแปลกหู ด้วยเสียงที่ทอดยาวอย่างแปลกๆ ในบางคำ

“ผมไม่เห็นอะไรที่ผมไม่ควรเห็นเลยฮะ” เอ็ดเวิร์ดบอก

“และหนูละ เรเนสเม?” ซาฟรีนาถาม

เรเนสเมยิ้มให้ซาฟรีนาและส่ายหัว

ความเดือดดาลของฉันเกือบจะหมดลงแล้วโดยสิ้นเชิง ฉันกัดฟันแน่น หอบหายใจเร็วขึ้นขณะที่ผืนดินแผ่นเกราะที่รู้สึกเหมือนหนักขึ้นเรื่อยๆ ตามเวลาที่ฉันยึดมั่นไว้ มันร่นลง และกดใกล้เข้ามา

“ทุกคนอย่าได้ตกใจ” ซาฟรีนาเตือนผู้ชมกลุ่มเล็กๆ ที่มองฉันอยู่ “ฉันอยากจะเห็นว่าเธอสามารถแผ่มันไปได้ไกลแค่ไหน”

มีเสียงอุทานอย่างตกใจดังขึ้นจากทุกคนในที่นั่ง — อีลีซาร์ คาร์เมน ธัญญา การ์เริต เบนจามิน เทีย ชิวอน แม็กกี้ — ทุกคนยกเว้นเซนนา ผู้ซึ่งดูเหมือนจะเตรียมตัวไว้พร้อมแล้วสำหรับอะไรก็ตามที่ซาฟรีนากำลังทำอยู่ ดวงตาของคนอื่นๆ แลดูว่างเปล่า สีหน้ากระสับกระส่าย

“ยกมือขึ้นด้วย ถ้าคุณคนใดมองเห็นได้อีก” ซาฟรีนาสั่ง “เอาละ เบลล่า ลองดูสิว่าเธอสามารถคุ้มกันได้อีกกี่คน”

ฉันพ่นลมหายใจออกมา นอกจากเอ็ดเวิร์ดและเรนสเมแล้ว เคท
นั้นอยู่ใกล้ฉันที่สุด แต่เธอก็ยังอยู่ห่างออกไปประมาณสิบฟุต ฉันขบ
กรามแน่นและแผ่พลังออกไปอย่างแรง พยายามให้แผ่นเกราะกำบังที่
ติดด้านนั้นแผ่ออกไปจากตนเองให้ไกลที่สุด ฉันค่อยๆ ดันมันไปทางเคท
ทีละนิ้ว พลังสู้กับแรงดันที่ได้กลับมาทุกเสี้ยวที่ฉันจะแผ่พลังได้ ฉันจับ
ใจอยู่กับเฉพาะสีหน้ากังวลของเคทขณะที่พยายามต่อไป และคราว
ออกมาเบาๆ ด้วยความโล่งใจเมื่อนัยน์ตาเธอกะพริบและมีแวววู่อีกตัว
ได้อีกครั้งหนึ่ง แล้วเธอก็ขมื่อขึ้น

“ยอดเยี่ยมเหลือเกิน!” เอ็ดเวิร์ดพึมพำเสียงเบา “นี่มันเหมือนกับ
กระจกด้านเดียวอย่างไรอย่างนั้น ผมสามารถอ่านทุกสิ่งที่ทุกคนคิดได้
แต่พวกเขาทำอะไรผมไม่ได้เลย แล้วผมก็ได้ยินเสียงเรนสเม ทั้งที่ผม
ไม่ได้ยินเลยเมื่อตอนที่อยู่ข้างนอกนั้น พนันได้เลยว่าตอนนี้เคทต้องซื้อ
ผมได้แล้วแน่ๆ เพราะว่าเธออยู่ภายใต้ร่มคันเดียวกันนี้ แต่ผมก็ยังคง
ไม่ได้ยินคุณอยู่ดี...อืมม มันเป็นอย่างนั้นได้ยังไงกันนะ? ผมสงสัยจริง
ว่าถ้า...”

เขายังคงพึมพำกับตัวเองต่อไป แต่ฉันไม่สามารถจะตั้งใจฟังถ้อยคำ
เหล่านั้นได้ ฉันกัดฟันเข้าด้วยกัน พยายามที่จะบังคับให้เกราะแผ่ไปถึง
ตัวของการ์เร็ต ผู้ซึ่งอยู่ใกล้เคทที่สุด มือของเขายกขึ้นมาด้วยอีกตน

“ดีมาก” ซาฟรินาชมฉัน “คราวนี้ — ”

แต่เธอพูดออกมาเร็วเกินไป ทันทีที่ฉันส่งเสียงหอบออกมาโดย
ฉับพลัน ฉันก็รู้สึกว่เกราะติดตัวกลับเหมือนหนังกายที่ถูกยึดออกให้ยาว
เกินไป และติดย้อนกลับมาอยู่ในรูปเดิมของมันอีกครั้ง เรนสเมที่เพิ่งจะ
รู้สึกได้เป็นครั้งแรกถึงอาการตาบอดที่ซาฟรินาครอบตนอื่นๆ อยู่ ถึงกับ
ตัวสั่นสะท้านอยู่บนหลังของฉัน ฉันผินสู่กับการติดตัวกลับของเกราะ
อย่างอ่อนเพลีย และบังคับมันให้แผ่คืบมันลุกเข้าไปอีกครั้ง

“ขอพักสักหน่อยได้ไหม?” ฉันหอบ ตั้งแต่กลายมาเป็นแวมไพร์
ฉันไม่เคยรู้สึกว่จำเป็นที่จะต้องหยุดพักเลยแม้สักครั้งเดียว รู้สึกใจผ่อ

ไม่ใช่เล่นเลยที่รู้สึกหมดแรงอย่างนี้ แต่กระนั้นก็ยังแข็งแกร่งมากในเวลาเดียวกัน

“แน่นอน” ซาฟรีนาบอก เหล่าผู้ชมผ่อนคลายลงขณะที่เธอถอนพลังออกและทำให้พวกเขามองเห็นได้อีกครั้ง

“เคท” การ์เร็ตเรียกขณะที่ผู้อื่นส่งเสียงพึมพำและถอยห่างออกไปเล็กน้อย ต่างก็รู้สึกเสียขวัญจากช่วงเวลาที่ดวงตามืดบอดไป เพราะแวมไพร์นั้นไม่เคยชินกับการถูกทำให้ตกอยู่ในสภาพล่อแหลมอย่างนี้มาก่อน นายการ์เร็ตตัวสูงผมสีทราายตนนี้เป็นอมตชนที่ไม่มีพลังใดๆ เพียงคนเดียวที่สนใจดูการฝึกฝนของฉัน ฉันสงสัยเสียจริงว่าอะไรคือสิ่งดึงดูดสำหรับนักผจญภัยผู้นี้

“ถ้าเป็นผม ผมจะไม่ทำยังงั้นแน่ การ์เร็ต” เอ็ดเวิร์ดเตือน

การ์เร็ตยังคงมุ่งหน้าไปหาเคทแม้จะมีเสียงเตือนมาแล้วก็ตาม ริมฝีปากขบเม้มจากการคิดไตร่ตรอง “พวกเขາบอกว่าคุณทำให้แวมไพร์ล้มหายหลังได้นี่”

“ใช่” เธอยอมรับ จากนั้นด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ เธอกระดิกนิ้วอย่างยั่วเย้าไปที่เขา “อยากลองไหมล่ะ?”

การ์เร็ตยกไหล่ “มันเป็นอะไรที่ผมไม่เคยเจอมาก่อน ดูเหมือนจะไม่ว่าไปอยู่บ้าง...”

“อาจจะนะ” เคทบอก สีหน้าเธอเปลี่ยนเป็นจริงจัง “บางทีมันอาจใช้ได้ผลเฉพาะกับผู้ที่อ่อนแอหรือยังเด็กอยู่ก็ได้ ฉันก็ไม่แน่ใจ แต่คุณก็ดูแข็งแรงดีนี่ บางทีคุณอาจด้านพลังของฉันได้ก็ได้นะ” เธอยื่นมือออกไปที่เขา ตั้งฝ่ามือขึ้นเป็นคำชวนอย่างชัดเจน ริมฝีปากเธอกระตุก และฉันค่อนข้างแน่ใจว่าท่าที่เธอจริงใจของเธอเป็นความพยายามที่จะกดดันเขานั่นเอง

การ์เร็ตยิ้มกว้างรับการท้าทาย เขาเตะนิ้วชี้ของเขาเข้าที่ฝ่ามือของเธอด้วยความมั่นใจอย่างยิ่ง

และแล้ว พร้อมเสียงร้องดังลั่น เขาของเขาก็ทรุดฮวบลงกับพื้น

พร้อมๆ กับที่ตัวของเขาก็หงายกลับหลัง หัวของเขาฟาดลงกับหินแกรนิต ซึ่งแตกตัวออกดังลั่น เป็นเรื่องน่าตกใจที่ได้เห็นจริงๆ สัญชาตญาณของ ฉันต่อต้านการรับรู้ภาพของอมตชนที่ถูกทำให้ไร้ความสามารถเช่นนั้น ในทันที มันเป็นอะไรที่ผิดอย่างมหันต์เลยทีเดียว

“ผมบอกคุณแล้ว” เอ็ดเวิร์ดพิมพ์

เปลือกตาของการเริดกระตุกอยู่ชั่วขณะ จากนั้นดวงตาเขาเบิกกว้าง และจ้องมองขึ้นไปทิศที่ยึดอย่างพระนาง และรอยยิ้มอัศจรรย์ใจก็ปรากฏ บนใบหน้าของเขา

“ว้าว” เขาร้อง

“คุณชอบอะไร?” เธอถามอย่างสงสัยเต็มที่

“ผมไม่ได้บ้านะ” เขาหัวเราะ สั้นห้วนขณะที่ค่อยๆ ประคองตัวคุกเข่า “แต่มันเป็นอะไรที่เจ๋งฟลิกละ!”

“ฉันก็เคยได้ยินมาอย่างนั้นละ”

เอ็ดเวิร์ดกลอกตาอย่างอ่อนใจ

และแล้วมีเสียงเซ็งแซ่เบาๆ ดังมาจากลานด้านหน้า ฉันได้ยิน คาร์โลสพูดดังขึ้นท่ามกลางเสียงพูดพล่ามฟังไม่ได้ศัพท์อย่างแปลกใจ

มีแขกที่ไม่ได้คาดคิดอีกคนหนึ่งหรืออย่างไรกัน?

เอ็ดเวิร์ดพุ่งเข้าไปในบ้าน และคนอื่นๆ ส่วนใหญ่ก็ทำตามเขา ฉัน ตามไปอย่างรังเกียจโดยเรเนสเมย์ยังคงเกาะอยู่ที่หลัง ฉันจะให้เวลา คาร์โลสสักครู่หนึ่ง ให้เขาอุ่นเครื่องแขกผู้มาใหม่เสียก่อน บอกให้เขาหรือ เธอ หรือพวกนั้นเตรียมตัวเสียให้พร้อมสำหรับอะไรก็ตามที่กำลังจะมาถึง

ฉันดึงเรเนสเมมาอยู่ในอ้อมแขนขณะที่เดินอย่างระมัดระวังอ้อม บ้านเพื่อจะเข้าทางประตูห้องครัว เงียบฟังสิ่งที่ฉันไม่สามารถมองเห็น

“ไม่มีใครส่งพวกเรามาหรอก” เสียงกระซิบแผ่วๆ ตอบคำถาม ของคาร์โลส ซึ่งเตือนให้ฉันถึงเสียงของผู้เฒ่าอาโรและไกอัสในทันที และ ฉันก็หยุดยืนตัวแข็งที่อยู่ออกุภายในห้องครัว

ฉันรู้ว่าห้องด้านหน้านั้นแน่นขนัดทีเดียว — เกือบทุกคนได้เข้าไป

เพื่อจะดูผู้มาเยือนตนใหม่ — แต่มันแทบจะเงียบสงัด มีเพียงเสียงหายใจเบาๆ เท่านั้นเอง

เสียงของคาร์โลสเต็มไปด้วยความระมัดระวังตัวขณะที่เขาตอบ “แล้วอะไรพวกคุณมาที่นี่ล่ะ?”

“เสียงลือเสียงเล่าอ้างนะ” อีกเสียงหนึ่งที่แตกต่างออกไปพูดตอบ ฟังดูแผ่วเบาราวขนนกคล้ายเสียงแรก “เราได้ยินที่พูดกันว่าพวกโวลตุรีกำลังต่อต้านพวกคุณ และมีเสียงเล่าลือว่าพวกคุณนั้นไม่ได้อยู่อย่างโดดเดี่ยวเสียด้วย เห็นได้ชัดว่าคำเล่าลือนั้นเป็นความจริง นี่เป็นการรวมตัวกันที่น่าประทับใจทีเดียว”

“เราไม่ได้จะทำลายพวกโวลตุรีหรอก” คาร์โลสตอบด้วยเสียงเคร่งเครียด “เป็นแค่เรื่องเข้าใจผิดเท่านั้นเอง เป็นความเข้าใจผิดที่ร้ายแรงมาก เราหวังว่าเราจะทำความเข้าใจกันได้ ที่คุณเห็นก็คือเหล่าพยาน เราแค่ต้องการให้พวกโวลตุรีหยุดเพื่อรับฟัง เราไม่ได้จะ — ”

“เราไม่สนหรอกว่าพวกมันจะบอกว่าคุณทำอะไร” เสียงแรกขัดขึ้นมา “และเราไม่สนด้วยถ้าคุณอยากจะแหกกฎ”

“ไม่ว่าจะผิดมหันต์เพียงไร” เสียงที่สองเสริม

“เรารอคอยมาเป็นเวลาถึงหนึ่งสหัสวรรษครึ่งแล้วเพื่อให้พวกอิตาเลียนสฤถลนั้นถูกทำลายเสียที” เสียงแรกบอก “ถ้ามีโอกาสที่พวกมันจะถูกล้มล้าง เราจะทำที่นี่เพื่อดูให้เห็นกับตา”

“หรือกระทั่งช่วยให้คุณเอาชนะพวกมันได้” เสียงที่สองเสริมอีก พวกเขาพูดด้วยเสียงที่ฟังแทบจะเป็นเสียงเดียวกันอย่างราบรื่น น้ำเสียงของพวกเขาส่งคล้ายกันมากเสียจนหาว่าใครที่ไม่มีหูที่ไวต่อเสียงขนาดนี้ ก็คงคิดว่ามาจากผู้พูดเพียงคนเดียวเป็นแน่ “ถ้าเราคิดว่าคุณมีโอกาสที่จะทำสำเร็จนะนะ”

“เบลล่าครับ?” เอ็ดเวิร์ดเรียกฉันด้วยเสียงแข็งๆ “ช่วยพาเรณสมออกมาที่นี่ด้วย บางทีเราควรทดสอบคำกล่าวอ้างของแขกชาวโรมานิเยนของเราสักหน่อย”

มันช่วยได้มากเลยที่รู้ว่าเกือบครึ่งของแวมไพร์ในอีกห้องหนึ่งคงจะเข้ามาช่วยป้องกันเรนเนสเป็นแน่ถ้าหากพวกโรมาเนียนนี้ไม่พอใจเธอ ฉันไม่ชอบน้ำเสียงของพวกเขาเลย หรือคำพูดข่มขู่ที่ฟังดูอึดอัดนั้น ก็ตาม ขณะที่เดินเข้าไปในห้อง ฉันก็สังเกตเห็นแล้วว่าฉันไม่ได้เป็นคนเดียวที่ประเมินอย่างนั้น แวมไพร์ที่ยืนนิ่งๆ ส่วนใหญ่จึงมองพวกเขาด้วยสายตาไม่เป็นมิตร มีเพียงส่วนน้อย เช่น คาร์เมน ธัญญา ซาฟรินาและเซเนนา ที่เปลี่ยนที่ยืนของพวกเขาอย่างแนบเนียนเป็นการดั่งท่าป้องกันระหว่างผู้มาใหม่และเรนเนส

แวมไพร์ที่ยืนอยู่ตรงประตูนั้นต่างก็ดูรอบบางและดี๊ย ตนหนึ่งมีผมสีดำและอีกตนมีผมสีบลอนด์คมเทาจัดเสี้ยนดูเหมือนเป็นสีเทาจางทั้งหัว พวกเขาต่างมีผิวขาวราวฝุ่นแบบเดียวกันกับพวกโวลตูรี แม้ว่าฉันจะคิดว่ามันไม่ได้เห็นชัดเจนขนาดนั้นนัก ฉันไม่แน่ใจนักเกี่ยวกับเรื่องนั้น เพราะไม่เคยเห็นพวกโวลตูรีมาก่อนในสายตาแบบที่ไม่ใช่ของมนุษย์ ฉันจึงไม่อาจเปรียบเทียบได้อย่างดีนัก ดวงตาเรียวเล็กส่อแววหลักแหลมของพวกเขาเป็นสีแดงก่ำ ไม่มีม่านตาขาวขุ่นเลย พวกเขาสวมเสื้อผ้าสีดำธรรมดาๆ ที่อาจมองผ่านๆ เป็นเสื้อผ้าสมัยใหม่ได้ ทว่ายังคงมีร่องรอยบ่งบอกว่าเป็นแบบที่ค่อนข้างเชยอยู่บ้าง

แวมไพร์ผมดำยิ้มกว้างเมื่อเห็นฉัน “แฮม แฮม นี่ คาร์โลส คุณนี่ก็ร้ายไม่ปานนะ ไหม้ย?”

“เธอไม่ใช่สิ่งที่คุณคิดหรอกนะ สเตฟาน”

“เราไม่เห็นจะสนใจอะไรเลย” แวมไพร์ผมบลอนด์ตอบ “อย่างที่เรารู้สึกว่านี่แหละ”

“ฉันคุณก็สามารถร่วมสังเกตการณ์ได้ วลาดีเมียร์ แต่ไม่ใช่แผนของเราแน่นอนที่จะทำลายพวกโวลตูรี เหมือนอย่างที่เราพูดเมื่อสักครู่นี้แหละ”

“ฉันเราก็จะแค่อธิษฐาน” สเตฟานเริ่ม

“และหวังว่าเราจะโชคดีก็แล้วกัน” วลาดีเมียร์ต่อจนจบ

ท้ายที่สุด เราก็รวบรวมพยานได้ทั้งหมดสิบเจ็ดคน อันได้แก่ตระกูลไอริช ซึ่งมีชวอน เลียมและแม็กกี้ ตระกูลอียิปต์ซึ่งมีอามนุ เคบี เบนจามินและ เทีย ตระกูลอเมซอนอันได้แก่ ซาฟรินาและเซนนา ตระกูลโรมาเนียนที่มี วลาดิเมียร์และสเตฟาน และพวกแวมไพร์พเนจรอย่างชาร์ลีสตกับปีเตอร์ การ์เรต อลิสแตร์ แมรีและแรนดัล — บวกกับครอบครัวเราอีกสิบเอ็ดคน ทั้งธัญญา เคท อีลีซาร์และคาร์เมนต่างก็ยืนยันที่จะถูกนับเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวด้วย

นอกเหนือจากพวกโวลตูรีแล้ว นี่คงจะเป็นการรวมตัวกันอย่าง สมานฉันท์ครั้งใหญ่ที่สุดของกลุ่มแวมไพร์อาวูโลในประวัติศาสตร์ของ ผู้เป็นอมตชนเลยทีเดียว

เราทั้งหมดเริ่มจะมีความหวังขึ้นเล็กน้อย ขนาดฉันยังอดที่จะหวัง ไม่ได้เลย เรนสเมได้เอาชนะใจผู้คนมาแล้วมากมายในเวลาสั้นๆ สิ่งที่ พวกโวลตูรีจะต้องทำก็แค่หยุดเพื่อรับฟังเพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้นเอง...

พวกโรมาเนียนที่เหลือรอดสองคนสุดท้าย — ผู้จ้องอยู่กับเพียง ความแค้นอันขึ้นขมต่อผู้ที่ได้โค่นล้มอาณาจักรพวกเขาเมื่อหนึ่งพัน ห้าร้อยปีก่อน — ยอมรับทุกอย่างโดยไม่แสดงท่าทีตื่นเต้นอันใดเลย พวก เขาไม่ได้สัมผัสเรนสเม แต่พวกเขาก็ไม่ได้แสดงความรังเกียจเธอ พวก เขาดูยินดีอย่างประหลาดต่อการเป็นพันธมิตรกับมนุษย์หมาป่าของพวกเขา ด้วย พวกเขาเฝ้ามองฉันฝึกฝนพลังกับซาฟรินาและเคท เฝ้ามอง เอ็ดเวิร์ดตอบคำถามที่ไม่ได้ถูกพูดออกมา จับตามองเบนจามินที่สามารถ สร้างน้ำพุขึ้นจากน้ำในแม่น้ำหรือสร้างกระแสนลมบาดลึกรุนแรงจาก อากาศที่สงบนิ่งด้วยพลังจิตของเขา แล้วดวงตาของพวกเขาทอประกาย ด้วยความหวังแรงกล้าว่าในที่สุดแล้ว พวกโวลตูรีก็ได้พบผู้ที่เท่าเทียมกัน เสียที

เราไม่ได้หวังในสิ่งเดียวกัน แต่เราต่างก็มีความหวังด้วยกันทุกคน

การปลอมแปลง

“ชาร์ลีสคะ ตอนนั้นเรายังอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องรับแขกแบบ ‘รู้เท่าที่จำเป็น ต้องรู้’ อยู่เลยนะคะ หนูรู้ว่ามีนานเกินกว่าอาทิตย์แล้วตั้งแต่ตอนที่พ่อเจอเรนเนสเม แต่การมาเยี่ยมหนูที่บ้านเป็นความคิดที่ไม่ดีเท่าไรในช่วงนี้ ถ้าหนูเป็นฝ่ายพาเรนเนสเมไปหาพ่อเองล่ะคะ?”

ชาร์ลีสเจียบไปนานจนทำให้ฉันเริ่มสงสัยว่าเขารับรู้ได้ถึงความคิดที่ซ่อนอยู่ภายใต้เปลือกนอกที่แสร้งว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า

แต่แล้วเขาก็พูดพึมพำขึ้นมา “รู้เท่าที่จำเป็นต้องรู้ เฮอร์” และฉันตระหนักว่าเป็นเพียงแค่อาการระแวงต่อเรื่องผีๆ สงๆ เท่านั้นที่ทำให้เขาตอบสนองช้า

“โอเค ลูก” ชาร์ลีสพูด “ฉันลูกพาเธอมาที่นี้เข้านี้ได้ไหม? นี่ชูกำลังเอาอาหารเที่ยงมาให้พ่ออยู่ เธอชนหัวลูกกับวิธีทำอาหารของพ่อพ่อกับที่ลูกเคยเป็นนั่นแหละ”

ชาร์ลีสหัวเราะก่อนจะถอนหายใจเมื่อนึกถึงวันเก่าๆ

“เข้านี้ก็เยี่ยมเลยคะ” ยิ่งเร็วยิ่งดี ฉันผัดผ่อนเรื่องนี้มานานเกินไปแล้ว

“เจคจะมาพร้อมกับพวกหนูรีเปล่า?”

แม้ว่าชาร์ลิสจะไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับการผูกวิญญานของมนุษย์-หมาป่า แต่ก็ไม่มีใครที่จะลืมเลือนความผูกพันระหว่างเจคอบและเรนสมได้

“คงจะอย่างนั้นนะคะ” ไม่มีทางหรอกที่เจคอบจะยอมพลาดยามบายกับเรนสมโดยไม่มีพวกตัวดูดเลือดโดยสมัครใจแน่ๆ

“บางทีพ่อน่าจะชวนบิลลีมาด้วยเหมือนกันนะ” ชาร์ลิสครุ่นคิด “แต่...อืม ไวโอกาสหน้าดีกว่า”

ฉันตั้งใจฟังชาร์ลิสแค่ครั้งเดียว แค่นี้เพียงพอที่จะสังเกตถึงอาการอีกอักแปลกๆ ในน้ำเสียงเมื่อเขาพูดถึงบิลลี แต่ไม่มากพอที่จะกังวลว่า มันเกี่ยวกับอะไรกันแน่ ชาร์ลิสและบิลลีต่างก็เป็นผู้ใหญ่กันแล้ว ถ้าหากว่ามีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นระหว่างเขาสองคน พวกเขาก็คงจัดการการกันได้ด้วยตัวของพวกเขาเอง ฉันมีเรื่องที่สำคัญกว่านั้นมากมายที่ต้องกังวล

“แล้วเจคกันนะคะ” ฉันบอกเขา และวางสาย

การเดินทางคราวนี้มีอะไรมากกว่าแค่เป็นการปกป้องพ่อจากแวมไพร์ที่ปรับตัวเข้ากันได้อย่างประหลาดยี่สิบเจ็ดคน — ซึ่งทุกคนได้สาบานแล้วว่าจะไม่ฆ่าใครในรัศมีสามร้อยไมล์ แต่ถึงอย่างนั้น ก็ยังเห็นได้ชัดว่า ไม่ควรมีมนุษย์หน้าไหนเข้าไปอยู่ใกล้ๆ กลุ่มนี้เลย นี่เป็นข้ออ้างที่ฉันให้แก่เอ็ดเวิร์ด ว่าฉันจะพาเรนสมไปหาชาร์ลิสเพื่อที่เขาจะได้ไม่มาที่นี้ด้วย มันเป็นเหตุผลที่ดีที่จะออกจากบ้านมา แต่ไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริงของฉันเลย

“ทำไมเราเอาเฟอร์รี่ของคุณไปไม่ได้ล่ะ?” เจคอบบ่นเมื่อเขาเจอฉันอยู่ในรถวอลโว่ของเอ็ดเวิร์ดพร้อมกับเรนสมในโรงรถ

เอ็ดเวิร์ดคิดหาทางเปิดเผยว่ารถคันหลังของฉันเป็นอะไรออกมาจนได้ และอย่างที่เขาคาดการณ์เอาไว้แน่แหละ ฉันไม่ได้แสดงความตืออกใจอย่างที่เขาควรจะเป็นเลย แน่จน มันสวยและเร็วดี แต่ฉันชอบที่จะวิ่งมากกว่า

“เดินกันไป” ฉันทอบ “เราจะเดินไปก็ได้ แต่นั่นคงทำให้ชาร์ลีสติแตกแน่ๆ”

เจคอบบ่นมึนงำแต่ก็เข้าไปนั่งที่เบาะหน้าแต่โดยดี เรนเนสเมได้จากตักของฉันทิ้งไปยังตักของเขา

“คุณเป็นยังไงบ้าง?” ฉันทามเขาขณะขับออกมาจากโรงรถ

“คุณคิดว่าย่างไรล่ะ?” เจคอบถามอย่างประซัด “ผมจะอ้วกกับไอ้ตัวดูดเลือด همینเฉ่าพวกนี้จะตายซักอยู่แล้ว” เขาเห็นสีหน้าของฉันทและรีบพูดก่อนที่จะฉันทจะได้ตอบ “ใช่ ผมรู้ ผมรู้แล้ว พวกเขาคือคนดี พวกเขามาเพื่อจะช่วยพวกเรา พวกเขาจะช่วยเราทั้งหมด อย่างงั้น อย่างงี้ อย่างงั้น คุณจะพูดย่างไรก็ได้ แต่ผมก็ยังคิดว่าไอ้แดร์ริคคูลาเบอร์หนึ่งกับแดร์ริคคูลาเบอร์สองมันโค - ตะ - ระน่ากลัวอยู่ดีแหละ”

ฉันทอดที่จะยิ้มไม่ได้ พวกโรมาเนียนไม่ใช่แขกที่ฉันทชื่นชอบด้วยเช่นกัน “ฉันทไม่ขัดคอคุณหรอกในประเด็นนั้น”

เรนเนสเมส่ายหัวแต่ไม่พูดอะไรออกมา เธอพบว่าพวกโรมาเนียนนั้นน่าหลงใหลอย่างประหลาด ต่างจากพวกเราทุกคน เธอพยายามที่จะแปลงเสียงพูดออกมาดังๆ ให้พวกเขาได้ยิน เพราะพวกเขาไม่ยอมให้เธอแตะตัว เธอถามเรื่องสีผิวที่แปลกประหลาดของพวกเขา ถึงแม้ฉันทจะกลัวว่าพวกเขาอาจจะไม่พอใจขึ้นมา แต่ก็ค่อนข้างดีใจที่ลูกถาม เพราะฉันทเองก็อยากรู้เช่นกัน

พวกเขาอาจจะไม่ได้ขัดเคืองอะไรกับความสนใจของเธอเลย อาจจะมึนสลบบ้างเล็กน้อย

“เรานั่งนิ่งอยู่เป็นเวลานานมาก เด็กน้อย” วลาดีเมียร์ตอบพร้อมกับสเตฟานที่พยักหน้าไปด้วยแต่ไม่ได้ต่อประโยคให้วลาดีเมียร์อย่างที่เขาทำเป็นประจำ “มั่งคิดใคร่ครวญอยู่กับความเป็นเลิศของพวกเราเอง มันเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจที่ทุกสิ่งทุกอย่างมาหาเรา ทั้งเหยื่อ นักการทูต และผู้ที่อยากให้เราช่วย เรานั่งอยู่บนบัลลังก์ของเราและคิดว่าตัวเองเป็นพระเจ้า เราไม่ได้สังเกตมานานว่าเรากำลังเปลี่ยนแปลง — เกือบจะ

แข็งจนกลายเป็นหินไปเลยนั่น ฉันคิดว่าพวกโวลตุรีทำประโยชน์ให้เรา
อย่างหนึ่งเมื่อตอนที่พวกมันเผาปราสาทของเรา เพราะอย่างน้อยสเตฟาน
กับฉันก็ไม่ได้ตัวแข็งเป็นหินอีกต่อไป แล้วตอนนี้ดวงตาของพวกโวลตุรีถูก
บดบังด้วยเศษฝุ่น ส่วนของเรานั้นลึกลับแจ่มใส ฉันคิดว่านั่นแหละที่จะ
ทำให้เราได้เปรียบเมื่อเราช่วยกันควักลูกตาของพวกมันออกมาจากบ้า”

ฉันพยายามจะเก็บตัวเรนสเมให้อยู่ห่างจากพวกเขานับจากนั้น
เป็นต้นมา

“เราจะอยู่กับชาร์ลีนานเท่าไรล่ะ?” เจตอบถามขัดจังหวะความคิด
เขาผ่อนคลายเป็นอย่างเห็นได้ชัดขณะที่เราออกห่างจากบ้านและผู้ที่มา
อาศัยใหม่ทุกคน มันทำให้ฉันสุขใจที่รู้ว่าสำหรับเขาแล้ว ฉันไม่ได้ถูกนับ
ว่าเป็นแวมไพร์จริงๆ ฉันก็ยังเป็นแค่เบลล่าเท่านั้น

“อันที่จริง ก็นานพออยู่แล้ว”

น้ำเสียงของฉันเรียกความสนใจจากเขาได้

“มันยังมีอะไรอย่างอื่นอีกไหมนอกเหนือจากการไปเยี่ยมพ่อของคุณนะ?”

“เจ้ คุณก็รู้ว่าคุณควบคุมความคิดได้ค่อนข้างดีเมื่ออยู่ใกล้เอ็ดเวิร์ด
ใช่ไหม?”

เขาเลิกคิ้วดำหนาขึ้นข้างหนึ่ง “ก็ถูกอยู่ แล้วไง?”

ฉันเพียงแต่พยักหน้า เบนสายตาไปที่เรนสเม เธอมองออกไปนอก
หน้าต่าง และฉันไม่สามารถบอกได้ว่าเธอสนใจบทสนทนาของเราขนาด
ไหน แต่ฉันเลือกที่จะไม่เสียงอะไรไปมากกว่านี้

เจตอบรอให้ฉันพูดต่อ แต่แล้วก็ทำริมฝีปากล่างยื่นออกมาขณะที่
เขาคุ่นคิดเกี่ยวกับสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่ฉันได้พูดออกไป

ระหว่างที่เราขับรถไปอย่างเงียบๆ ฉันหรีตามองผ่านคอนแทคเลนส์
ที่น่ารำคาญออกไปยังสายฝนหนาวเหน็บ ยังหนาวไม่พอที่จะมีหิมะตก
ได้ ดวงตาของฉันดูไม่เหมือนปิศาจมากเช่นในตอนแรกๆ — เห็นได้ชัดว่า
มันดูใกล้เคียงกับสีส้มอมแดงหม่นๆ มากกว่าสีแดงเข้ม อีกไม่นานก็จะ

เป็นสีทองพอที่จะไม่ต้องใส่คอนแทคเลนส์อีกแล้ว ฉันหวังว่าการเปลี่ยนแปลงนี้คงไม่ทำให้ชาร์ลีไม่สบายใจจนเกินไปนัก

เจอบบยังคงครุ่นคิดถึงการสนทนาที่ยืดลงเมื่อเราไปถึงบ้านของชาร์ลี เราไม่ได้พูดอะไรกันระหว่างที่เดินด้วยจังหวะก้าวเร็วๆ แบบมนุษย์ผ่านสายฝนที่โปรยปราย พอรอเราอยู่ ท่านเปิดประตูรอรับอยู่แล้วก่อนที่จะทันได้เคาะ

“ว่าไงเด็กๆ! เหมือนนานเป็นปีเลยสินะ! ไหนดูซิ เนสซี่! มาหาตาลูก! สาบานได้เลยว่าหนูโตขึ้นตั้งครึ่งฟุตแน่ะ แถมยังดูมอมมากเลย เนส” พอลจ้องเขม็งมาที่ฉัน “ที่นั่นเขาไม่ให้หนูกินอะไรหรือไงนะ?”

“ก็แค่เด็กยืดตัวนั่นะคะ” ฉันจึงงำในลำคอ “เฮ้ ซู” ฉันร้องเรียกข้ามไหล่ของเขาไป กลิ่นหอมของไก่ มะเขือเทศ กระเทียม และชีสโขยงออกมาจากในครัว มันคงจะหอมสำหรับคนอื่นเป็นแน่ ฉันได้กลิ่นต้นสนสดใหม่ และกลิ่นฝุ่นของกล่องเก็บของด้วย

เรนสเมย์มึนจนเห็นแก้มบวม เธอไม่เคยพูดต่อหน้าชาร์ลี

“อ้าว เข้ามาหลบหนาวในบ้านก่อนเถอะเด็กๆ แล้วลูกเขยพ่อไปไหนซะล่ะ?”

“กำลังให้ความบันเทิงกับเพื่อนพ้องอยู่ไงอะ” เจอบบบอก และพ่นลมหายใจพริ๊ดออกมา “โชคดีมากแล้วล่ะที่คุณไม่ต้องเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย ชาร์ลี นั่นคือทั้งหมดที่ผมจะบอกล่ะ”

ฉันชกเจอบบที่บันไดด้านหลังเบาๆ ขณะที่ชาร์ลีทำคอหุด

“โอ๊ย” เจอบบประท้วงเบาๆ แหม ฉันคิดว่าฉันชกเขาเบาๆ แล้วเสียวนะ

“ชาร์ลีส่ะ จริงๆ แล้วหนูมีธุระที่ต้องไปทำนะคะ”

เจอบบส่งสายตามาที่ฉันแต่ไม่ได้พูดอะไร

“ชื่อของวันคริสต์มาสไม่ทันหรือ เบลล์? เหลืออีกแค่ไม่กี่วันแล้วนี่นา ลูกก็รู้”

“ใช่ค่ะ ใช่ ชื่อของวันคริสต์มาส” ฉันบอกอย่างไม่ลังเลจะนำเชื่อถือ

เท่าใดนัก นั่นอธิบายเรื่องกลืนฝุ่นได้แล้ว ชาร์ลส์คงต้องเอาชุดประดับต้นคริสต์มาสชุดเก่าออกมาใช้แน่ๆ

“ไม่ต้องกังวลหรอก เนสซี่” เขากะชิบที่หูของเธอ “ถ้าแม่เขายุ่งมากนัก ตาจะดูแลหนูเอง”

ฉันกลอกตาใส่เขา แต่ว่ากันตามจริงแล้ว ฉันไม่ได้คิดถึงเรื่องวันหยุดนี้แม้แต่บ่อยเลย

“อาหารกลางวันอยู่บนโต๊ะแล้วนะ” ชู่งเสียงเรียกมาจากห้องครัว “มาเถอะจ๊ะ พวกเธอ”

“แล้วเจอกันคะ พ่อ” ฉันบอก หันไปสบตากับเจคอบแวบหนึ่ง แม้ว่าเขาอดไม่ได้ที่จะคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ตอนอยู่ใกล้กับเอ็ดเวิร์ดก็ตาม แต่อย่างน้อยมันก็จะไม่มีเรื่องราวมากพอที่เขาจะบอกอะไรได้ เขาไม่รู้เลยว่าฉันกำลังจะทำอะไร

แน่ละ ฉันคิดขณะที่ก้าวเข้าไปในรถ ก็เหมือนๆ กันกับที่ฉันเองก็ไม่ว่าจะต้องทำอะไรเลยเช่นกันนั่นละ

ถนนทั้งสิ้นและมืด แต่การขับรถไม่ได้ทำให้ฉันหวาดหวั่นได้อีกต่อไป ปฏิบัติการตอบสนองของฉันทำงานได้ดี และฉันแทบจะไม่ได้ให้ความสนใจกับถนนเลย ปัญหาเดียวที่มีคือการคอยควบคุมความเร็วเพื่อไม่ให้ดังจุดความสนใจนักในเวลาที่มีใครอยู่ด้วย ฉันต้องการที่จะทำการกิจของวันนี้ให้เรียบร้อย คลี่คลายเรื่องลึกลับให้จบสิ้นเพื่อที่ฉันจะได้กลับไปทำหน้าที่สำคัญของการเรียนรู้เสียที สำหรับบางตนนั้น การเรียนรู้ของฉันเป็นไปเพื่อปกป้อง สำหรับผู้อื่นนั้น ก็เป็นไปเพื่อที่จะสังหารมันเสีย

ฉันใช้พลังคุ้มกันของเกราะได้ดีขึ้นเรื่อยๆ ทุกขณะ เคยไม่รู้สึกรู้ว่ามีความจำเป็นต้องใช้แรงกระตุ้นฉันอีกต่อไป มันไม่ยากที่จะหาเหตุผลที่จะรู้สึกโกรธ ในเมื่อตอนนี้ฉันรู้แล้วว่ามันคือหลักการสำคัญ ดังนั้นตอนนี้ส่วนใหญ่ฉันจะฝึกกับซาฟรีนา เธอพอใจกับความก้าวหน้าของฉัน ฉันสามารถแผ่พลังออกไปครอบคลุมพื้นที่ได้เกือบสิบฟุตเป็นเวลามากกว่าหนึ่งนาทีกี่ แม้มันจะทำให้อ่อนแรงก็ตาม เข้านี้เธอพยายามจะทดสอบว่า

ฉันดันสนามพลังออกห่างจากตัวไปได้แบบเต็มๆ หรือไม่ ฉันไม่เห็นว่ามันจะทำประโยชน์อะไรได้ แต่ซาฟรินาคิดว่ามันจะช่วยทำให้ฉันแข็งแกร่งขึ้น เหมือนการออกกำลังกายที่กล้ามเนื้อหน้าท้องและหลังเสริมไปด้วย แทนที่จะใช้แขนแค่เพียงอย่างเดียว เพราะที่ สุดแล้ว คุณก็จะยกน้ำหนักได้มากขึ้นเมื่อกล้ามเนื้อทั้งหมดแข็งแรง

ฉันไม่ค่อยเก่งเรื่องนี้ ฉันมองเห็นภาพแม่น้ำในป่าที่เธอพยายามจะแสดงให้ฉันดูแค่แวบเดียวเท่านั้น

แต่ก็ยังมีย่อหลายวิธีที่จะเตรียมรับมือกับสิ่งที่กำลังจะมาถึง และด้วยเวลาที่เหลืออยู่แค่เพียงสองสัปดาห์เท่านั้น ฉันก็เป็นห่วงว่าตัวเองอาจมองข้ามวิธีที่สำคัญที่สุดไป วันนี้แหละที่ฉันจะแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น

ฉันจดจำแผนที่ได้ขึ้นใจหมดแล้ว และก็ไม่มีปัญหาในการค้นหาทางไปยังตำบลที่อยู่ของ เจ.เจงคส์ ซึ่งไม่ปรากฏในเน็ต ก้าวต่อไปก็จะเป็นนายเจสัน เจงคส์ที่อยู่อีกที่หนึ่ง — ณ ตำบลที่อยู่ที่คุณหาไม่ได้ให้ฉันไว้

ต่อให้พูดว่าแถวนี้ไม่ใช่ย่านที่ตึ๊งก็ยังไม่ค่อยไป ขนาคารถคันที่ไม่สะดวกที่สุดของบ้านคัลเลนก็ยังอุดสำห็นเป็นอะไรที่ดูพิลึกพิลั่นบนถนนเส้นนี้ไปเสียได้ รถเซฟวี่คันเก่าของฉันคงจะดูเข้าท่ากว่าเป็นไหนๆ นี่ถ้ายังเป็นมนุษย์ ฉันก็คงจะล็อกประตูและรีบขับผ่านไปให้เร็วที่สุดเท่าที่จะกล้าทำแล้ว แต่ปรากฏว่า ฉันกลับรู้สึกแค่เพียงแปลกใจเล็กน้อย ฉันพยายามจินตนาการถึงอลิซในสถานที่นี้ด้วยเหตุผลสารพัดรูปแบบ แต่ก็คิดไม่ออกอยู่ดี

อาคารที่เห็นส่วนใหญ่เป็นบ้านเก่าที่ถูกขอยออกเป็นอพาร์ทเมนต์ย่อยๆ หลายห้อง ล้วนแล้วแต่เป็นตึกสามชั้น ที่ทั้งแคบและโบนเอนเล็กน้อยราวกับว่ามันค่อมต่ำลงเพราะแรงขัดเสียดของฝนที่กระหน่ำลงมา ลีกระด้ากระด้างที่หลุดร่อนออกมานั้นยากที่จะบอกได้ว่าเป็นสีอะไร ทุกอย่างชัดเจนเป็นโทนสีเทา มีตึกอยู่สองสามหลังที่เปิดชั้นหนึ่งให้เป็นหน้าร้าน มีทั้งบาร์สกปรกที่ทากระຈးเป็นสีดำสนิท ร้านขายของให้พวกหมอดูที่มีมือเนียนกับไพทาไรต์เป็นไฟกะพริบส่องแสงเรืองๆ อยู่บนประตู ร้าน

รับสักรวดลายต่างๆ และมีสถานรับเลี้ยงเด็กที่ใช้เทพการปิดยิดหน้าต่าง พังๆ บานหน้าต่างไว้ด้วยกัน แม้ว่าข้างนอกจะสลับมากพอที่มนุษย์ควรจะ ต้องการแสงไฟ แต่ก็ไม่มีแสงสว่างส่องลอดออกมาจากด้านในของห้อง ไหนเลย ฉันได้ยินเสียงพูดอื้ออึงต่ำๆ แว่วมาไกลๆ เสียงเหมือนมาจาก โทรทัศน์

มีคนสองสามคนอยู่แถวนั้น สองคนเดินกระเด้งกระแด้งฝ่าสายฝน ไปยังฝั่งตรงข้าม ส่วนอีกหนึ่งคนนั่งอยู่บนเฉลียงเดี่ยว หน้าสำนักงาน กฎหมายที่รับว่าความในราคาถูก ที่มีไม้กระดานตอกปิดตายไว้ และกาง หนังสือพิมพ์ขึ้นๆ อ่านพลางผิวปากอย่างสบายอารมณ์ เป็นเสียงที่ฟัง แล้วออกจะรื่นเริงเกินไปสำหรับบรรยากาศแบบนี้

ฉันมัวแต่มองอยู่กับนักผิวปากผู้ไร้กังวลคนนี้เสียจนไม่ได้สังเกต ตั้งแต่แรกเลยว่า ตึกร้างนั้นควรจะตั้งอยู่ ณ ตำบลที่ฉันกำลังมองหาอยู่ พอดี ไม่มีเลขที่บ้านปรากฏอยู่บนอาคารที่ชำรุดทรุดโทรมนั้นก็จริง แต่ว่า ร้านสักข้างๆ นั้นมีหมายเลขที่ติดออกไปเพียงสองหลัก

ฉันจอดรถที่ตรงขอบทางเดิน นั่งเฉยๆ อยู่ครู่หนึ่ง ฉันจะต้องเข้าไป ในตึกโกโรโกโสนั้นให้ได้ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง แต่จะทำยังไงไม่ให้นักผิวปาก คนนั้นสังเกตเห็นได้? ฉันอาจจะไปจอดรถไว้ที่ถนนถัดไปและเข้าทางด้าน หลังแทน... แต่ทางนั้นอาจมีคนเห็นได้มากกว่า หรือบางทีอาจจะลงมา จากหลังคา? นี่มันมีดพริยงนะสำหรับการทำอะไรแบบนี้?

“ไง คุณผู้หญิง” ชายผิวปากทักฉัน

ฉันลดกระຈักด้านคนโดยสารถลงประหนึ่งว่าไม่ได้ยินที่เขาพูด

ชายคนนั้นวางหนังสือพิมพ์ลงข้างตัว เครื่องแต่งกายของเขาทำให้ ฉันต้องประหลาดใจ ในตอนนี้ที่ฉันสามารถมองเห็นมันได้ถนัดแล้ว ฉันสังเกตเห็นได้ว่าภายใต้เสื้อโค้ตกันลมตัวยาวสกปรกมอมแมมนั้น เขาออกจะแต่งตัวดีเกินไปจริงๆ แถวนั้นไม่มีลมพัดมาพอที่จะทำให้ฉันได้ กลิ่น แต่ว่าประกายมันเงาบนเสื้อเชิ้ตสีแดงเข้มของเขานั้นดูเหมือน ผ้าไหม เส้นผมสีดำของเขายุ่งเหยิง ดูไม่เป็นระเบียบ หากแต่ผิวคล้ำของ

เขากลับवलเนียนและสะอาดสะอาดอัน พื้นของเขาขาวเรียงกันเป็นแนวสวย เป็นอะไรที่ขัดกันมาก

“บางทีคุณไม่ควรจะจอดรถไว้ตรงนั้นนะ คุณผู้หญิง” เขาบอก “ตอนที่คุณกลับมามันอาจจะไม่อยู่ที่นั่นแล้วก็ได้”

“ขอบคุณสำหรับคำเตือนค่ะ” ฉันบอก

ฉันดับเครื่องยนต์และก้าวออกมา บางทีเพื่อนนักผิวกากของฉัน อาจให้คำตอบที่ต้องการได้เร็วกว่าการลอบบุกรุกเข้าไปได้ ฉันก้าวร่วมนิ่งสู่ออก — ใ่วที่จริงแล้วฉันจะใส่ใจกับการปกป้องชุดกระโปรง ถักเศษเมียรตัวยวราคาแพงที่สวมอยู่นักหรือ แต่มันเป็นเรื่องที่มนุษย์ควรจะทำ

ชายคนนั้นหรีตามองผ่านสายฝนมาที่ใบหน้าของฉัน และแล้วดวงตาของเขาก็เบิกกว้าง เขากลื่นน้ำลาย ฉันได้ยินเสียงหัวใจของเขาเต้นเร็วขึ้นขณะที่ฉันก้าวเข้าไปใกล้

“ฉันกำลังตามหาใครคนหนึ่งอยู่ค่ะ” ฉันเริ่ม

“ผมนี้แหละคือใครคนหนึ่ง” เขาเสนอด้วยรอยยิ้ม “ผมช่วยอะไรคุณได้บ้าง คนสวย?”

“คุณคือเจ.เจงคส์หรือเปล่าคะ?” ฉันถาม

“อ้อ” เขาร้องและสีหน้าก็เปลี่ยนจากการรอยยิ้มเป็นความเข้าใจ เขาลุกขึ้นยืนแล้วหรีตามองฉันอย่างพิจารณา “ทำไมคุณถึงตามหาเจล่ะ?”

“นั่นเป็นเรื่องของฉัน” อีกอย่าง ฉันก็ไม่รู้เช่นกัน “คุณคือเจใช่ไหม?”

“ไม่ใช่”

เราเผชิญหน้ากันครู่ใหญ่ระหว่างที่สายตาคมกริบเขามองขึ้นมองลงไปตามชุดเขารูปสี่เหลี่ยมที่ฉันสวม สายตาของเขาเพ่งมาที่ใบหน้าของฉันในที่สุด “คุณดูไม่เหมือนลูกค้าประจำเลยนี่”

“ฉันน่าจะไม่ใช่ลูกค้าประจำ” ฉันยอมรับ “แต่ฉันจำเป็นที่จะต้องเจอเขาเร็วที่สุดเท่าที่เป็นไปได้”

“ผมไม่แน่ใจว่าต้องทำยังไงดี” เขายอมรับ

“ฉันทำไมคุณไม่บอกชื่อของคุณล่ะ?”

เขายิ้มกว้าง “แมกซ์”

“ยินดีที่ได้รู้จักคุณนะ แมกซ์ เอาล่ะ ทำไมที่นี่คุณไม่บอกฉันล่ะว่าคุณทำอะไรบ้างกับลูกค้าประจำ?”

รอยยิ้มกว้างของเขาเปลี่ยนเป็นหน้านิ่วคิ้วขมวด “คือ... ลูกค้าประจำของเจดูไม่เหมือนคุณสักเท่าไรหรอก ประเภทอย่างคุณเนี่ย ไม่ต้องมายุ่งยากที่ออฟฟิศในเมืองที่นี่เลย คุณแค่ตรงดิ่งขึ้นไปที่ออฟฟิศหุรุของเขาบนตึกกระฟ้านั่นละ”

ฉันทวนตำบลที่อยู่อีกที่หนึ่งที่ฉันมี โดยตามเจาะจงไปที่เรื่องของรายการหมายเลขที่ของที่อยู่นั้น

“ใช่ ที่นั่นแหละ” เขาบอก และเริ่มทำท่าสงสัยอีกครั้ง “แล้วทำไมคุณถึงไม่ไปที่นั่นล่ะ?”

“นี่เป็นที่อยู่ที่คุณได้รับมา — จากแหล่งที่เชื่อถือได้มากๆ”

“ถ้าคุณมาดี คุณก็คงไม่มาที่นี่หรอก”

ฉันเบะปาก ฉันไม่เคยหลอกใครได้เก่งอยู่แล้ว แต่อลิชไม่ได้ให้ทางเลือกว่ามากนัก “บางทีฉันอาจจะไม่ได้มาดีก็ได้”

หน้าของแมกซ์เปลี่ยนเป็นขอโทษขอโพย “นี่แน่ะ คุณผู้หญิง — ”

“เบลล่าค่ะ”

“ก็ได้ เบลล่า คือยังงี้ ผมจำเป็นที่จะต้องมีงานนี้ เจ่ายให้ผมดีทีเดียวสำหรับการแค้นนั่งเล่นที่นี่ทั้งวันเป็นส่วนใหญ่ ผมอยากที่จะช่วยคุณ ผมอยากช่วยจริงๆ นะ แต่ — และแน่นอนว่าผมพูดแบบสมมติเฉยๆ ใช่ไหม? หรือจะพูดนอกรอบ หรือจะเรียกว่าอะไรก็ตามที่ใช้ได้สำหรับคุณนะ — แต่ถ้าเกิดผมปล่อยบางคนที่อาจทำให้เรามีปัญหาผ่านเข้าไป ผมก็โดนดึงออกจากงานเท่านั้น คุณเห็นปัญหาของผมหรือยังล่ะ?”

ฉันคิดประมาณหนึ่งนาทีก่อนจะตอบ “คุณไม่เคยเห็นใครแบบฉันมาก่อนเลยหรือ? ก็ทำนองว่าหน้าตาเหมือนกับฉันนี่ละค่ะ พี่สาว

ของฉันตัวเดียวกับฉันมาก และเธอก็มีผมสีดำต้งๆ ชี้นิ้วขึ้นมา”

“แจ๊จก็พี่สาวคุณด้วยหรอ?”

“ฉันคิดว่าอย่างนั้น”

แมกซ์ครุ่นคิดเรื่องนี้ชั่วครู่หนึ่ง ฉันส่งยิ้มให้เขา ลมหายใจของเขาพลันติดขัดขึ้นมา “จะบอกให้ล่ะว่าผมจะทำไมไง ผมจะโทรหาเจและอธิบายลักษณะคุณให้เขาฟัง แล้วปล่อยให้เขาตัดสินใจเอาเองก็แล้วกัน”

อะไรคือสิ่งที่เจ.เจงคส์รู้? ลักษณะของฉันจะมีความหมายอะไรกับเขารึเปล่า? นั่นเป็นความคิดที่น่ากังวลมากทีเดียว

“ฉันนามสกุลคัลเลนคะ” ฉันบอกแมกซ์ พลางสงสัยว่านั่นจะเป็นการให้ข้อมูลมากเกินไปไหม ฉันเริ่มที่จะเคืองอลิขขึ้นมาบ้างแล้ว นี่ฉันจำเป็นจะต้องไม่รู้อะไรเลยขนาดนี้หรือ? เธอน่าที่จะอธิบายให้ฉันรู้เพิ่มสักคำสองคำก็ยังดี...

“คัลเลน เข้าใจละ?”

ฉันมองเขาคาดหมายเลข จดจำเบอร์โทรศัพท์ได้อย่างง่ายดาย เอาเถอะ ฉันจะโทรหาเจ.เจงคส์ ด้วยตัวเองก็ได้ถ้านี่ไม่เป็นผล

“เฮ้ เจ นี่แมกซ์นะ ผมรู้ว่าไม่ควรที่จะโทรหาคุณที่เบอร์นี้ยกเว้นแต่เป็นเรื่องฉุกเฉิน...”

แล้วนี่มีเรื่องฉุกเฉินจั้นหรือ? ฉันได้ยินเสียงแผ่วเบาจากปลายสาย

“ก็...ไม่ใช่ซะทีเดียวหรอก คือผู้หญิงคนนี้อายากจะเจอคุณนะ...”

ฉันไม่เห็นจะมีเรื่องฉุกเฉินอะไรเลย ทำไมแกไม่ทำตามขั้นตอนปกติวะ?

“ผมไม่ได้ทำตามขั้นตอนปกติ เพราะเธอดูไม่เหมือนปกติล่ะสิ —”

เธอเป็นตำรวจหรือไง?!

“ไม่ใช่ —”

แกจะไปแน่ใจได้อย่างไรกันวะ เธอดูเหมือนหนึ่งในพวกของไอ้คูบาเรฟมันรีเปล่า — ?

“ไม่ใช่ — ให้ผมพูดก่อนได้มั๊ย? เธอบอกว่าคุณรู้จักพี่สาวของเธอ

หรืออะไรทำนองนั้น”

“ไม่น่าจะเป็นไปได้ เธอหน้าตาเป็นยังไงล่ะ?”

“เธอดูเหมือน...” สายตาเขากวาดตั้งแต่หัวจรดเท้าฉันอย่างชื่นชม “คือ เธอหน้าตาสวยเป็นบ้าเลยแบบพวกซูเปอร์โมเดล นั่นละคือสิ่งที่เธอ ดูเหมือน” ฉันยิ้มให้และเขาก็ขยับตาให้ฉัน จากนั้นก็พูดต่อ “หุ่นแจ่มสุดๆ ผิวขาวเหมือนกระดาษ ผมสีน้ำตาลเข้มยาวเกือบถึงเอว ใต้ตาคัลล้ายกะ ต้องไปนอนหลับให้เต็มอิ่มสักคืน — อะไรทำนองนี้คุณๆ บ้างไหม?”

“ไม่ มันไม่คุ้น นี่ฉันไม่ชอบเลยนะที่แกปลอ่ยให้ความใจอ่อนต่อ ผู้หญิงสวยๆ เข้ามารบกวน —

“เออ ก็ผมมันคนบ้าคนสวยๆ ผิดด้วยหรอไง? ผมขอโทษที่กวนคุณ เพื่อน ลืมมันไปเถอะ”

“ชื่อ” ฉันกระซิบ

“อ้อใช่ๆ เดียวก่อน” แมกซ์บอก “เธอบอกเธอชื่อ เบลล่า คัลเลน นั้นช่วยอะไรไหม?”

เกิดความเยียบสนิทไปชั่วขณะ จากนั้นเสียงปลายสายก็เปลี่ยน เป็นตะโกนกรีดร้องขึ้นมาฉับพลัน ใช้อ້วยคำสบถมากมายที่คุณจะไม่ค่อยได้ยินแถวนอกบริเวณท่าจอดรถบรรทุกเท่าใดนัก สีนํ้าท่าทาง ทั้งหมดของแมกซ์เปลี่ยนไป กิริยาหยอกล้อหาयरับและริมฝีปากซีดเผือด “เพราะว่าคุณไม่ได้ถามไงเล่า!” แมกซ์ตะโกนกลับไปอย่างตื่นตระหนก

เกิดการชะงักงันขึ้นอีกครั้งขณะที่เจพยายามตั้งสติ

สวยและผิวซีดขาวใช่ไหม? เจถามอย่างสงบลงเล็กน้อย

“ก็ผมบอกไปแล้ว ไม่ใช่ไร้ไง?”

สวยและผิวซีดขาว? ผู้ชายคนนี้รู้อะไรเกี่ยวกับแวมไพร์นั้นหรือ? เขาเองเป็นหนึ่งในพวกเราหรือเปล่า? ฉันไม่ได้เตรียมพร้อมสำหรับการเผชิญหน้าทำนองนี้ ฉันกัดฟันแน่น อลิสให้ฉันมายุ่งเกี่ยวกับอะไรกันเนี่ย?

แมกซ์รออยู่อีกครู่หนึ่งเพื่อรับฟังคำตะโกนด่าและคำสั่งอีกชุด จากนั้นก็เหลือบมองมาที่ฉันด้วยแววตาที่เกือบเป็นความตื่นตระหนก

“แต่คุณพบลูกค้าในเมืองแคว้นพฤษหัทธกันนี้ --- โอเค,โอเค! กำลัง
ทำแล้ว” เขาเลื่อนมือถือปิด

“เขาต้องการพบฉันหรือเปล่าคะ?” ฉันถามอย่างเบิกบาน
แมกซ์ลิ่งตาใสด้วยความไม่พอใจ “คุณน่าจะบอกผมว่าคุณเป็น
ลูกค้าพิเศษ”

“ฉันไม่รู้ว่าคุณเป็นนี่นา”

“ผมก็นึกว่าคุณอาจเป็นตำรวจ” เขายอมรับ “ผมหมายถึง คุณไม่
ได้ดูเหมือนตำรวจ แต่คุณท่าทางสวยแปลกๆ”

ฉันยกไหล่

“พวกค้ายาหรือ?” เขาเดา

“ใคร ฉันนะหรือคะ?” ฉันถาม

“ชาย รีเฟนคุณ รีอะไรก็ตามนะ”

“ไม่...โทษที ฉันไม่ใช่พวกใช้ยาและสามีฉันก็ไม่ใช่ด้วย เราเป็น
พวกเข้าร่วมโครงการ จัสต์ เซย์ โน อะไรทำนองนั้นนะ”

แมกซ์สบเสียงเบากริบ “แต่งงานแล้ว ล้อเล่นนา”

ฉันยิ้ม

“มาเฟียหรือ?”

“ไม่ใช่”

“ลักลอบค้าเพชรเถื่อน เอ้า?”

“ได้โปรดเถอะ! นั่นคืออาชีพของคนที่ถูกตีสอนติดต่อดังนั้นหรือ
แมกซ์? บางทีคุณน่าจะหางานใหม่ล่ะ”

จำต้องยอมรับว่าฉันเริ่มสนุกขึ้นมานิดหน่อย ฉันไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์
กับมนุษย์มากนักนอกเหนือจากชาร์ลีและซู มันสนุกดีที่ได้เห็นเขาพูด
ตะกุกตะกัก ฉันยังรู้สึกพอใจอีกด้วยกับการที่เห็นได้ว่ามันง่ายมากแค่ไหน
ที่จะไม่ฆ่าเขา

“นี่คุณต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรที่ใหญ่มากๆ และเลวร้ายด้วย”
เขารำพึงออกมา

“จริงๆ แล้วมันก็ไม่ใช่อะไรแบบนั้นหรอกค่ะ”

“พวกเขาทุกคนก็พูดกันแบบนี้ละ แต่จะมีใครอื่นอีกล่ะที่ต้องการใช้พวกเอกสารนะ? หรือที่จริงผมควรพูดว่า คนที่สามารถจ่ายตามราคาของเจได้ นี่มันไม่ใช่ธุระอะไรของผมหรอกนะ จะว่าไป” เขาบอก และจากนั้นก็พิมพ์คำว่า แต่งงาน อีกครั้ง

เขาให้ตำบลที่อยู่แก่ฉันใหม่ทั้งหมดพร้อมอธิบายแผนที่อย่างง่าย ๆ จากนั้นก็มองฉันขับรถออกไปด้วยสายตาที่สงสัยและเสียตาย

มาถึงจุดนี้ ฉันพร้อมแล้วสำหรับเกือบทุกอย่าง — หรือจะเรียกว่า รั้งสุดไฮเทคของว้ายร้ายในแบบหนังเจมส์ บอนด์ดูจะเหมาะสมดี ดังนั้นฉันคิดว่าแมกซ์จะต้องให้ที่อยู่ผิดมาเป็นแน่เพื่อเป็นการทดสอบ หรือบางทีสถานที่นั้นอาจจะเป็นวังลับใต้ดินที่ซ่อนตัวอยู่ภายใต้ย่านการค้าหน้าตาพิ้นๆ ที่ชุกตัวอยู่ติดกับเขาที่มีปารกครึม ในละแวกบ้านที่ดูดีก็ได้

ฉันจอตลอดตรงช่องที่ว่างอยู่และมองขึ้นไปที่ย้ายชื่อ ที่ดูแฝงไปด้วย
รสนิยม อ่านได้ว่า **เจสัน สก็อต --- ทนายความ**

สำนักงานภายในตกแต่งด้วยสีเบจตัดกับสีเขียวเซเลรี ดูไม่ฉูดฉาดและไม่โดดเด่น ไม่มีกลิ่นของแวนไพร์ที่นี่ และนั่นช่วยให้ฉันผ่อนคลายลงได้ ที่นี้ไม่มีอะไรนอกจากกลิ่นมนุษย์ที่ไม่คุ้นเคย มีตู้ปลาฝังเข้าไปกับผนัง และมีพนักงานต้อนรับผู้หญิงผมสีทองหน้าตาน่ารักนั่งอยู่หลังโต๊ะ

“สวัสดีค่ะ” เธอทักทายฉัน “มีอะไรที่ดิฉันจะช่วยคุณได้บ้างคะ?”

“ฉันมาเพื่อพบคุณสก็อตค่ะ”

“คุณนัดไว้หรือยังคะ?”

“ก็ไม่เชิงค่ะ”

เธอยิ้มเย้ยอย่างวางท่าออกมาเล็กน้อย “ถ้าฉัน อาจจะต้องใช้เวลาพักหนึ่งเลยนะคะ ทำไมคุณไม่นั่งลงระหว่างที่ดิฉัน — ”

“เอพริล!” เสียงผู้ชายคนหนึ่งแผดดังลั่นออกมาจากโทรศัพท์บนโต๊ะของเธอ “นี่ผมรอคุณคัลเลนอยู่นะ”

ฉันยิ้มและชี้มาที่ตัวเอง

“เชิญเธอเข้ามาเดี๋ยวนี้ เข้าใจไหม? ผมไม่สนว่ามันจะมีปัญหาอะไรทั้งนั้น”

ฉันได้ยินอย่างอื่นในน้ำเสียงเขานอกเหนือจากความกระสับกระส่าย มีทั้งความเครียดและความประสาท

“เธอเพิ่งจะมาถึงเองค่ะ” เอพริลบอกทันทีที่เธอสามารถตอบได้

“อะไรนะ? ให้เธอเข้ามาสิ! รออะไรอยู่อีก?”

“ได้ค่ะ คุณสก็อต!” เธอลุกขึ้นยืน ผายมือเชื้อเชิญขณะที่นำไปตามทางเดินสั้นๆ และเสนอขาหรือกาแฟหรืออะไรก็ตามที่ฉันอาจต้องการ

“ถึงแล้วค่ะ” เธอบอกขณะที่เปิดประตูให้ฉันเข้าไปยังห้องทำงานใหญ่ของเธอ ซึ่งประดับประดาอย่างเรียบร้อยด้วยโต๊ะไม้หนาหนักและชั้นวางของโคร์

“ปิดประตูตามหลังเธอด้วย” เสียงทุ่มห้าวร้องสั่งการ

ฉันกวาดตาสำรวจผู้ชายผู้อยู่เบื้องหลังโต๊ะระหว่างที่เอพริลรีบถอยไปอย่างรวดเร็ว เขาตัวเตี้ยและหัวล้าน อายุน่าจะประมาณห้าสิบห้าได้ อ้วนลงพุง ผูกเนกไทไหมสีแดงกับเสื้อเชิ้ตลายทางสีน้ำเงินสลับขาว เสื้อเบลเซอร์สีกรมท่าพาดไว้ที่พนักเก้าอี้ นอกจากนี้เขายังตัวสั้นเทาอีกด้วย ใบหน้าซีดเขียวเหมือนกับจะไม่สบาย เหงื่อเม็ดเป้งๆ ผุดออกมาจากหน้าผาก ฉันจินตนาการได้ถึงก้อนเนื้ออกที่หมุนตัวอยู่ภายใต้รอบเอวอวบอ้วนนั้น

เจตต์สติและยืนขึ้นอย่างไม่มั่นคงนัก เขายื่นมือข้ามโต๊ะมา

“คุณคัลเลน ยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้พบคุณครับ”

ฉันเดินเข้าไปหาเขาและจับมือเร็วๆ ที่หนึ่ง เขาสะดุ้งเล็กน้อยจากการสัมผัสผิวเย็นๆ ของฉัน แต่ก็ไม่ได้อยู่เหมือนจะแปลกใจอะไรเป็นพิเศษเลย

“ยินดีค่ะ คุณเจมส์ หรือคุณชอบให้เรียกว่าสก็อตกันคะ?”

เขานิ่งหน้าอีกครู่ “เรียกอะไรก็ได้ครับ แล้วแต่คุณ”

“เอาเป็นว่าเรียกฉันว่าเบลล่าแล้วฉันจะเรียกคุณว่าเจแล้วกันนะค่ะ”

“เหมือนกับเป็นเพื่อนเก่ากันเลยนะครับ” เขายอมรับ ดึงผ้าเช็ดหน้า ผ้าไหมออกมาซับหน้าผาก เขายกมือให้ฉันนั่งแล้วจึงนั่งลงตาม “ก่อนอื่นผมต้องถามก่อนว่า ในที่สุดผมก็ได้พบภรรยาที่น่ารักของคุณแจสเปอร์แล้วใช่ไหมครับ?”

ฉันขึงน้ำหนักเรื่องนี้ชั่วคราว ฉันผู้ชายคนนี้ก็รู้จักแจสเปอร์ ไม่ใช่ोलิข และดูจะกลัวเขาด้วยซ้ำ “ที่จริงแล้วฉันเป็นน้องสะใภ้ของเขานะคะ”

เขาเบ้าปากราวกับกำลังพยายามทำความเข้าใจความหมายในสิ่งที่ฉันพูด

“ผมเชื่อว่าคุณแจสเปอร์คงสบายดีสินะครับ?” เขาถามอย่างระมัดระวัง

“ฉันแน่ใจว่าเขาต้องสบายดีมากแน่ๆ ตอนนี้เป็นช่วงพักยาวของเขานะคะ”

นี่จะช่วยแก้ความสับสนของเจได้ส่วนหนึ่ง เขาพยักหน้ากับตัวเองและใช้นิ้วเคาะขมับ “ต้องเป็นอย่างนั้นแน่นอน คุณน่าจะมาที่สำนักงานใหญ่ นะครับ ผู้ช่วยของผมที่นั่นจะพาคุณตรงมาหาผมในทันที — ไม่จำเป็นต้องไปผ่านช่องทางที่ไม่ใ้ส่ภาอย่างนั้นเลย”

ฉันเพียงแต่พยักหน้ารับ ไม่แน่ใจเลยว่าทำไมอลิขถึงให้ที่อยู่ย่านชุมชนแออัดนั้นมาได้

“เออ แหม ในเมื่อคุณก็มาอยู่ที่นี่แล้ว ผมจะช่วยอะไรคุณได้บ้างครับ?”

“เอกสารนะคะ” ฉันบอก พยายามบังคับให้น้ำเสียงฟังราวกับว่าฉันรู้ดีว่ากำลังพูดถึงเรื่องอะไรอยู่

“แน่นอนครับ” เจตกลงในทันที “นี่เรากำลังพูดถึงสตีบัตร มรณบัตร ใบขับขี่ หนังสือเดินทาง บัตรประกันสังคม...?”

ฉันสูดหายใจลึกและยิ้มออกมา ฉันติดหนี้แมกซ์ครั้งใหญ่เลยละ

แล้วจากนั้นรอยยิ้มก็เลือนหายไป การที่อลิขต้องส่งฉันมาที่นี่ต้องมีเหตุผลแน่ ฉันแน่ใจว่ามันคือการปกป้องเรนสมั่นเอง นี่เป็นของขวัญ

ชั้นสุดท้ายที่เรอมอบให้ฉัน เป็นสิ่งเดียวที่เธอรู้ว่าฉันต้องการ

เหตุผลเดียวที่เรเนสเมต้องการเอกสารปลอมต้องเป็นเพราะเธอกำลังจะหนีนั่นเอง และเหตุผลเดียวที่เรเนสเมต้องหนีก็เป็นเพราะพวกเราเป็นฝ่ายแพ้

ถ้าหากเอ็ดเวิร์ดหรือฉันหนีไปพร้อมกับลูก เธอก็ไม่จำเป็นต้องมีเอกสารพวกนี้ทันทีหรอก ฉันแน่ใจว่าบัตรประชาชนเป็นสิ่งที่เอ็ดเวิร์ดรู้วิธีจะหามาหรือทำมันได้ด้วยตัวเขาเอง และฉันแน่ใจว่าเขารู้วิธีที่จะหลบหนีไปโดยไม่ต้องมีของพวกนั้น เราสามารถวิ่งไปกับเธอได้เป็นพันๆ ไมล์ เราว่ายน้ำข้ามมหาสมุทรไปพร้อมกับเธอก็ยังได้

ถ้าเราจะได้คอยอยู่ใกล้ๆ เพื่อปกป้องลูกนะ

และไหนยังจะการปิดบังความลับทั้งหมดเพื่อเก็บเรื่องนี้จากการรับรู้ของเอ็ดเวิร์ดอีกล่ะ เพราะมีโอกาสมากที่ทุกอย่างที่เขารู้ อารอก็จะรู้ไปด้วย ถ้าหากว่าเราเกิดพ่ายแพ้ ใครต้องได้ข้อมูลที่เขาโยนหาอย่างแน่นนอนก่อนที่จะเขาจะทำลายเอ็ดเวิร์ด

เป็นอย่างไรที่ฉันคาดการณ์นั้นแหละ เราไม่อาจจะชนะได้ แต่เราต้องมีโอกาสดีที่จะฆ่าดมิทรีเสียก่อน ก่อนที่เราจะแพ้ เพื่อให้โอกาสเรเนสเมได้หนีไป

หัวใจที่หยุดเต้นสนิทของฉันรู้สึกราวกับเป็นก้อนหินในอก รู้สึกได้ถึงน้ำหนักที่ถมกดลงมา ความหวังทั้งหมดที่มีหายวับไปเหมือนหมอกยามเช้าที่สลายไปกับแสงตะวัน ดวงตาของฉันเต็มไปด้วยเหมือนจะร้องไห้

ใครล่ะที่ฉันจะฝากเรื่องนี้ไว้ได้? ชาร์ลิ่งนหรือ? แต่เขาเป็นมนุษย์ที่ไม่อาจปกป้องตัวเองได้เลย? และฉันจะพาเรเนสเมไปหาเขาได้อย่างไร? เขาไม่ได้อยู่ใกล้กับจุดที่จะมีการต่อสู้กันแม้แต่หน่อย และนั่นก็ทำให้เหลืออยู่เพียงคนเดียวที่จะทำได้ อันที่จริงแล้วก็ไม่เคยมีคนอื่นอีกเลยนี่นะ

ฉันคิดทบทวนเรื่องทั้งหมดอย่างรวดเร็วเสียจนกระทั่งเจียงไม่ทันสังเกตเห็นการชะงักงันของฉันเลย

“ขอสูติบัตรสองใบ หนังสือเดินทางสองเล่ม ใบขับขีหนึ่งใบค่ะ”

ฉันบอกเสียงแผ่วต่ำและอ่อนล้า

ต่อให้เขาสังเกตเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงในท่าทีของฉันก็ตาม เขาก็ยังคงแสวงหาเป็นมองไม่เห็นอยู่ดี

“ชื่ออะไรครับ?”

“เจคอบ... วูลฟ์ กับ... วาเนสซ่า วูลฟ์ค่ะ” เนสซี่ฟังดูเป็นชื่อเล่นที่ใช้ได้ดีสำหรับวาเนสซ่า ส่วนเจคอบก็น่าจะชอบไม่น้อยกับชื่อวูลฟ์นี่

ปากกาของเขาขีดเขียนลงไปอย่างฉับไวบนกระดาษบันทึก “ชื่อกลางล่ะครับ?”

“แค่ใส่อะไรที่ใช้ทั่วไปลงไปได้ค่ะ”

“ถ้าคุณต้องการอย่างนั้นก็ได้ครับ อายุล่ะครับ?”

“ยี่สิบเจ็ดปีสำหรับผู้ชาย ห้าขวบสำหรับเด็กผู้หญิงค่ะ” เจคอบดูหน้าตาให้อยู่แล้ว เขาเป็นสัตว์ประหลาดนี่ละ และดูตามอัตราที่เรเนสเมเจอร์เติบโตแล้ว ฉันควรกะอายุเขาให้สูงเข้าไว้ เขาจะได้ดูเป็นพ่อเลี้ยงเธอได้...

“ผมต้องใช้รูปถ่าย ถ้าคุณอยากได้เอกสารแบบที่ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว” เจคอบจึงหวนหาความคิดของฉัน “ปกติแล้วคุณแจสเปอร์ชอบที่จะทำให้เสร็จด้วยตัวเองนะคะ”

โอเค นั่นอธิบายได้แล้วว่าทำไมเจถึงไม่รู้ว่อาลิซหน้าตาเป็นอย่างไร

“รอสักครู่ค่ะ” ฉันบอก

โชคดียิ่งๆ ที่ฉันมีรูปครอบครัวทุกในกระเป๋าเงินอยู่บ้าง และเป็นรูปที่สมบูรณ์แบบเสียด้วย — รูปเจคอบอุ้มเรเนสเมอยู่ที่บันไดระเบียงหน้าบ้าน ตอนนั้นลูกเพิ่งจะเพียงเดือนเดียวเท่านั้น อลิซให้ฉันไว้ไม่กี่วันก่อนหน้านั้น... โอ้ บางทีที่สุดแล้วมันอาจไม่มีโชคเข้ามาเกี่ยวข้องกับสักเท่าไรนักก็ได้ อลิซรู้อยู่แล้วว่าฉันมีรูปนี้อยู่ บางทีเธออาจจะเห็นภาพเลื่อนรางวบบั่นมาว่าฉันต้องการจะใช้มันก่อนที่จะมอมมันให้แก่ฉันก็ได้

“นี่ค่ะ”

เจพิจารณารูปถ่ายอยู่ครู่หนึ่ง “ลูกสาวคุณเหมือนคุณมากครับ”

ฉันเกร็ง “เธอเหมือนพ่อมากกว่าค่ะ”

“ผู้ซึ่งไม่ใช่ชายคนนี้” เขาแตะใบหน้าของเจคอบ

ฉันหรีตาลง และเหงื่อเม็ดเป้งชุดใหม่ปรากฏบนหัวไหล่หนึ่งของเจ

“ไม่ค่ะ นั่นคือเพื่อนที่สนิทมากๆ ของครอบครัว”

“ขออภัยครับ” เขาพูดในลำคอ และปากกาเริ่มที่จะขีดแกรกๆ อีกครั้ง “คุณต้องการเอกสารชุดนี้เมื่อไรครับ?”

“ฉันขอภายในหนึ่งอาทิตย์ได้ไหมคะ?”

“งานด่วนเลยนะครับนั่น มันจะแพงเป็นสองเท่าของ — แต่อภัยให้ผมด้วย ผมลืมนิดว่าผมพูดอยู่กับใคร”

เห็นได้ชัดเลยว่าเขารู้จักแจสเปอร์ดี

“แค่ให้ตัวเลขฉันมาก็พอค่ะ”

เขาดูลังเลที่จะพูดมันออกมาดังๆ แม้ว่าฉันออกจะแน่ใจว่าจากการที่ได้เคยทำธุรกิจกับแจสเปอร์มาบ้าง เขาต้องรู้แน่นอนว่าราคาไม่ใช่เรื่องสำคัญเลย ไม่ต้องคิดไปถึงบัญชีเงินฝากตัวเลขล้านหลามจำนวนมากที่มีอยู่ทั่วโลก ซึ่งใช้ชื่อที่มีอยู่หลากหลายของพวกเขาคลเลินติดอยู่เลยด้วยซ้ำ เอาแค่เงินที่ซุกทิ้งๆ ไว้ที่บ้านหลัง ก็มากพอที่จะทำให้เศรษฐกิจของประเทศเล็กๆ เพียงพู่ได้เป็นทศวรรษแล้ว มันทำให้ฉันนึกถึงนิสัยแบบเดียวกับที่ชาร์ลีสมีตะขอเบ็ดตกปลาเป็นร้อยๆ อันอยู่ในก้นลิ้นชัก ฉันไม่คิดว่าจะมีใครสังเกตเสียด้วยซ้ำว่าฉันแอบหยิบเอาเงินปึกเล็กๆ ออกมาเตรียมพร้อมสำหรับวันนี้

เจเขียนราคาลงบนส่วนล่างสุดของกระดาษ

ฉันพยักหน้าอย่างไม่ตื่นเต้นอะไรนัก ฉันมีมากกว่านั้นอยู่แล้ว ฉันเปิดกระเป๋่อีกครั้งและนับจำนวนที่ต้องการออกมา — แยกมันไว้แล้ว ปีกละห้าพันดอลลาร์ จึงใช้เวลาไม่นานเลย

“นี่ค่ะ”

“อา เบลล่าครับ คุณยังไม่จำเป็นต้องให้เงินทั้งหมดกับผมเดี๋ยวนี้อก็ได้ มันเป็นธรรมเนียมที่คุณจะเก็บไว้ครึ่งหนึ่งก่อนเพื่อรับประกันการส่ง

ของนะครับ”

ฉันยิ้มอย่างหม่นหมองให้ผู้ชายข้างกังวลคนนี้ “แต่ฉันเชื่อใจคุณ
ค่ะ เจ อีกอย่างนะค่ะ ฉันจะให้คุณเพิ่มอีก — ในจำนวนที่เท่ากัน — เมื่อ
ฉันได้รับเอกสารแล้ว”

“นั่นยังไม่จำเป็นใหญ่ ผมรับรองได้”

“ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับเรื่องนั้นไปหรอกค่ะ” ใ้ว่าฉันจะเอามัน
ติดตัวไปด้วยได้นะ “แล้วฉันจะมาพบคุณที่นี้อีกหนึ่งอาทิตย์ เวลาเดิม
นะค่ะ?”

เขาแสดงสีหน้าไม่สบายใจ “จริงๆ แล้วผมอยากให้มีการแลกเปลี่ยน
ในสถานที่ที่ไม่เกี่ยวข้องกับธุรกิจอื่นๆ ของผมนะค่ะ”

“ได้แน่นอนค่ะ ฉันคงไม่ได้ทำเรื่องนี้ในแบบที่คุณคิดเอาไว้สินะ”

“ผมเคยชินกับการไม่คาดหวังใดๆ อยู่แล้ว เมื่อมันเป็นเรื่องของ
ครอบครัวคลั่งเล่นครับ” เขาทำหน้าเหยเกก่อนจะรีบปรับสีหน้าอย่าง
รวดเร็ว “ฉันเราพบกันสองทุ่มอีกอาทิตย์หนึ่งต่อจากนี้ที่เดอะ พาซิฟิไ้
นะค่ะ? ร้านนี้อยู่ที่ยูเนียน เลค และอาหารก็ยอดเยี่ยมมาก”

“เยี่ยมเลยค่ะ” ใ้ว่าฉันจะมาร่วมกินอาหารกับเขาเสียเมื่อไหร่กัน
เขาเองก็คงจะไม่ค่อยชอบมันมากนักหรอกถ้าฉันทำอย่างนั้น

ฉันลุกขึ้นและจับมือเขาอีกครั้ง คราวนี้เขาไม่สะดุ้งแล้ว แต่ดูเหมือน
จะมีความกังวลใหม่ๆ ในใจเขา ปากของเขาเม้มแน่น แผ่นหลังเกร็ง

“คุณจะมีปัญหาเรื่องกำหนดระยะเวลาหรือเปล่าค่ะ?” ฉันถาม

“อะไรนะค่ะ? ใ้ ไม่ ไม่มีปัญหาเลยสักนิดเดียว ผมเตรียมเอกสาร
ให้คุณได้ทันเวลาแน่นอนครับ”

คงจะดีกว่านี้ถ้ามีเอ็ดเวิร์ดอยู่ที่นี้ด้วย ฉันจะได้รู้ว่าความกังวลที่
แท้จริงของเจคืออะไร ฉันถอนหายใจ การเก็บความลับจากเอ็ดเวิร์ดก็แย
พออยู่แล้ว การที่ต้องอยู่ห่างจากเขายิ่งเกือบจะทนทานไม่ได้

“ฉันฉันจะมาพบคุณในอีกหนึ่งอาทิตย์นะค่ะ”

16

ประกาศตัว

ฉันได้ยินเสียงดนตรีตั้งแต่ก่อนที่จะก้าวลงจากรถเสียอีก เอ็ดเวิร์ดนั้นไม่ได้แตะเปียโนอีกเลยนับตั้งแต่คืนที่อลิซจากไป และขณะที่ฉันปิดประตูรถอยู่ในตอนนี้ ฉันก็ได้ยินเสียงเพลงเปลี่ยนไปเป็นท่อนแยก และเปลี่ยนไปเป็นทำนองเพลงกล่อมนอนของฉัน เอ็ดเวิร์ดกำลังต้อนรับฉันกลับบ้านอยู่นั่นเอง

ฉันขยับตัวอย่างช้าๆ ขณะอุ้มเรนสเม --- ที่ยังคงหลับสนิทเนื่องจากเราออกไปกันไปทั้งวัน --- ออกจากรถ เราทิ้งเจคอบไว้ที่บ้านของชาร์ลี เขาบอกว่าจะติดรถของชุกกลับบ้าน ฉันชักสงสัยเสียแล้วว่าเขากำลังพยายามหาเรื่องไร้สาระมายัดเยียดให้เต็มสมองเพื่อปกปิดภาพสีหน้าของฉันขณะที่เดินผ่านประตูบ้านชาร์ลี

ขณะที่ก้าวช้าๆ ไปที่บ้านคัลเลน ฉันรู้สึกได้ถึงความหวังและขวัญกำลังใจที่ดีขึ้นจนดูเหมือนจะเป็นรังสีซึ่งเห็นได้ด้วยตาเปล่าเรื่องราวรอบบ้านสีขาวยังใหญ่ ซึ่งฉันเองก็รู้สึกได้อย่างนั้นเมื่อเช้านี้เช่นกัน ทว่าตอนนี้กลับรู้สึกไม่คุ้นเคยอีกต่อไปแล้ว

ฉันอยากจะร้องให้ออกมาอีกครั้ง เมื่อได้ยินเสียงเพลงที่เอ็ดเวิร์ด

บรรเลงเพื่อฉัน แต่ฉันตั้งสติจนได้ ฉันไม่อยากให้เขาสงสัยอะไรทั้งสิ้น ฉันจะไม่ทิ้งร่องรอยอะไรไว้ในความคิดของเขาสำหรับอะไรเลยถ้าฉันสามารถทำได้

เอ็ดเวิร์ดหันหน้ามามีมือรับเมื่อฉันเปิดประตูเข้ามา แต่ก็ยังคงเล่นเปียโนต่อไป

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านครับ” เขาบอกราวกับว่าเป็นแค่วันธรรมดาๆ วันหนึ่งเท่านั้น เหมือนว่าไม่ได้มีแวมไพร์อีกสิบสองตนซึ่งต่างก็ทำกิจกรรมของตนเองอยู่ในห้องนี้ด้วย แอมยังมีแวมไพร์อีกหนึ่งโหลซึ่งกระจายตัวอยู่ตามที่ใดบ้างก็สุดที่จะรู้ได้ “วันนี้ไปอยู่กับชาร์ลมา เป็นยังไงบ้าง คุณสนุกไหมครับ?”

“ดีค่ะ ขอโทษนะคะที่ออกไปนาน ฉันแวะไปซื้อของขวัญคริสต์มาส นิดหน่อยสำหรับเรนสเม ฉันรู้ว่าเราไม่ได้จัดงานอะไรพิเศษก็จริง แต่...” ฉันยกไหล่

รอยยิ้มเอ็ดเวิร์ดคลายลง เขาหยุดเล่นและหมุนเก้าอี้เพื่อหันหน้ามาเผชิญกับฉัน เอื้อมมือมากอดเอวฉันแล้วดึงเข้าไปใกล้ “ผมไม่ได้คิดถึงมันสักเท่าไรเลย แต่ถ้าคุณอยากจะจัดงานนี้จริงๆ — ”

“ไม่” ฉันพูดแทรกขึ้น รู้สึกสะดุ้งกลัวอยู่ในใจกับความคิดที่จะพยายามเสแสร้งทำเป็นกระตือรือร้นมากเกินไปจนเกินไป “ฉันแค่ไม่อยากจะปล่อยผ่านไปโดยไม่ได้ทำอะไรกับลูกเลยนะค่ะ”

“แล้วผมจะได้เห็นไหมครับ?”

“ถ้าคุณอยากดูนะค่ะ แค่อะไรเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นเอง”

เรนสเมไม่รู้สีกตัวเลยแม้แต่หน่อย ยังคงกรนอย่างแผ่วเบาอยู่กับลำคอของฉัน ฉันอิจฉาลูกนัก คงเป็นเรื่องดีที่ได้หนีหนีจากความเป็นจริงไปบ้าง แม้เพียงไม่กี่ชั่วโมงก็ยั้งดี

ฉันหยิบถุงกำมะหยี่ใส่เครื่องประดับใบเล็กๆ ออกมาจากกระเป๋าถืออย่างระมัดระวัง โดยไม่แถมให้กว้างพอที่เอ็ดเวิร์ดจะเห็นเงินสดที่ฉันยังคงเก็บไว้กับตัวได้

“มันสะดุดตาฉันจากหน้าต่างของร้านขายของเก่าตอนที่ขับรถผ่านไปนะค่ะ”

ฉันวางล็อกเกดสีทองอันเล็กๆ ลงบนฝ่ามือเขา มันเป็นทรงกลมแกะสลักเป็นรูปเกวาล์วเส้นเล็กๆ เป็นขอบล้อมรอบ เอ็ดเวิร์ดกดปุ่มเปิดออก ข้างในมีที่สำหรับใส่รูปภาพใบเล็ก ส่วนอีกด้านหนึ่งมีคำจารึกเป็นภาษาฝรั่งเศส

“คุณรู้รีเปล่าว่าคำนี้หมายความว่าอะไร?” เขาถามด้วยน้ำเสียงที่ต่างออกไปและเบาลงกว่าในตอนแรก

“เจ้าของร้านบอกว่าแปลได้ทำนองว่า ‘มากกว่าชีวิตของฉัน’ ไช่ไหมคะ?”

“ใช่ครับ เขาแปลได้ถูกต้องแล้ว”

เขาเงยหน้าขึ้นมองฉัน ดวงตาสีบุษราคัมจับจ้องมาอย่างค้นหา ฉันสบสายตาเขาชั่วขณะหนึ่ง แล้วแสรังทำเป็นหันไปสนใจรายการโทรทัศน์

“ฉันหวังว่าคุณจะชอบ” ฉันพึมพำ

“ลูกต้องชอบแน่ๆ ครับ” เขาบอกด้วยท่าทีสบายๆ และฉันแน่ใจในวินาทีนั้นเองว่าเขารู้แล้วว่าฉันปิดบังอะไรบางอย่าง ฉันยังแน่ใจด้วยว่าเขายังไม่รู้ว่ามันเป็นอะไรแน่ชัดด้วย

“พาลูกกลับบ้านกันเถอะ” เขาแนะนำลงยืนขึ้นแล้วโอบไหล่ฉันฉันรีรอ

“อะไรหรือครับ?” เขาคาดคั้น

“ฉันอยากจะฝึกกับเอ็มเม็ตต์สักหน่อยนะค่ะ...” ก็ฉันเสียเวลาไปทั้งวันแล้วเพื่อทำธุระสำคัญ มันทำให้ฉันรู้สึกล้าหลัง

แน่นอน เอ็มเม็ตต์ที่นั่งบนโซฟาอยู่กับโรสและठीวรีโมตคอนโทรลอยู่ในมือ มองขึ้นมาและยิ้มกว้างด้วยความคาดหวัง “เยี่ยมมาก ปากำลังต้องการถูกถางพอดีเลย”

เอ็ดเวิร์ดขมวดคิ้วใส่เอ็มเม็ตต์แล้วก็ฉัน

“พรุ่งนี้ยังมีเวลาเหลือเฟืออยู่ครับ” เขาบอก

“อย่าเหลวไหลไปหน่อยเลยล่ะ” ฉันทอดครวญ “ไม่มีคำที่ว่า มีเวลาเหลือเฟือ อีกต่อไปแล้ว ความคิดแบบนั้นไม่มีอยู่อีกแล้วล่ะ ฉันทยังมีเรื่องอีกมากที่ต้องเรียนและ — ”

เขาตัดบท “พรุ่งนี้ครับ”

และจากสีหน้าของเขานั้น แม้แต่เอ็มเม็ตต์ก็ยังไม่กล้าโต้แย้งด้วยเลย

ฉันทแปลกใจนักว่ามันเป็นการยากเพียงไรที่จะหวนไปสู่การทำกิจวัตรประจำวันเดิมๆ ซึ่งอันที่จริงแล้วก็เป็นของใหม่เอี่ยมอยู่ แต่การพรากความหวังที่แม้จะมีเพียงแค่น้อยนิดที่ฉันทได้สั่งสมมาออกไปนั้น ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างดูจะเป็นไปไม่ได้เลย

ฉันทพยายามมองแต่ในด้านบวกเข้าไว้ มีโอกาสดีมากที่ลูกของฉันทจะรอดชีวิตจากสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น และเจอกอบก็ด้วยเช่นกัน ถ้าพวกเขา มีอนาคตต่อไป จันนันก็คือชัยชนะอย่างหนึ่งไม่ใช่หรือ? กลุ่มเล็กๆ ของพวกเราคงจะต้องสู้ด้วยตัวเองถ้าหากว่าเจอบและเรนเนสมีโอกาสนี้จะหนีไปได้ตั้งแต่แรก ใช่แล้ว แผนการของอลิซนั้นจะสมเหตุสมผลก็ต่อเมื่อพวกเราจำต้องลุกขึ้นสู้ให้สุดใจ แล้วก็ยังนับว่าเป็นชัยชนะอีกแบบหนึ่งด้วยเหมือนกัน เมื่อลองคิดดูดีๆ แล้วว่าอันที่จริงพวกไวลดูรีไม่เคยถูกทำทลายอย่างจริงจังมาก่อนเลยในสหัฐวรรษที่ผ่านมา

มันไม่ใช่ว่าจะเป็นจุดจบของโลกเสียหน่อยนี่นา แคเป็นจุดจบของตระกูลคัลเลน จุดจบของเอ็ดเวิร์ด จุดจบของฉันทก็เท่านั้น

ฉันทอยากจะทำให้มันเป็นแบบนั้น --- ขอแค่เพียงประโยคสุดท้ายก็เถอะ ฉันทจะไม่มีชีวิตอยู่ต่อไปโดยปราศจากเอ็ดเวิร์ดอีกแล้ว ถ้าเขาจะต้องลาจากโลกนี้ไป ฉันทก็ขอติดตามเขาไปด้วยกันนี่ละ

ฉันทเฝ้าสงสัยอยู่เป็นพักๆ ว่าจะมีอะไรรอเราอยู่ที่อีกฟากฝั่งหนึ่งหลังความตายไหม ฉันทรู้ว่าเอ็ดเวิร์ดไม่ค่อยเชื่อเช่นนั้น แต่คาร์โลล์เชื่อ

สนิทใจ ฉันเองนั้นไม่สามารถจะจินตนาการได้เลย แต่ในขณะเดียวกันฉันก็ไม่อาจนึกภาพออกได้เลยว่าเอ็ดเวิร์ดจะไม่มีตัวตนอยู่อีกต่อไปในที่ใดที่หนึ่ง ถ้าเราได้อยู่ด้วยกันอีกไม่ว่าจะเป็นที่ใดก็ตาม นั่นก็เป็นจุดจบที่นับได้ว่ามีความสุขแล้ว

และแล้ว แบบแผนของชีวิตในแต่ละวันของฉันก็ดำเนินต่อไป เพียงแต่ยากขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก

เราไปหาชาร์ลีสตวันคริสต์มาส มีทั้งเอ็ดเวิร์ด เรนสมิ เจคอบ และฉัน รวมทั้งฝูงหมาป่าทั้งหมดของเจคอบก็อยู่ที่นั่นด้วย แกมยังมีแฮม เอมีลีและซูอิก มันช่วยได้อย่างมากที่มีพวกเขาอยู่ด้วยที่นั่นในห้องเล็กๆ ของชาร์ลีส เรือนกายใหญ่โตอันอบอุ่นของพวกเขา ทอดตัวระเกะระกะไปหมดบนเฟอร์นิเจอร์ของชาร์ลีส และแออัดอยู่ตามมุมรอบๆ ต้นคริสต์มาสที่ตกแต่งไว้เพียงเล็กน้อย ซึ่งคุณจะได้เห็นได้ทันทีเลยละว่าตรงจุดไหนที่ชาร์ลีสเริ่มเบื่อแล้วก็เลิกทำมันไป คุณสามารถฟังพามนุษย์หมาป่าในการที่จะทำตัวกระตือรือร้นสุดๆ ต่อการต่อสู้ที่กำลังจะมาถึงได้เสมอ ไม่ว่าจะเป็นอันตรายถึงขั้นเสี่ยงตายมากแค่ไหนก็ตาม ความตื่นเต้นที่ร้อนแรงของพวกเขาช่วยส่งกระแสที่ดีที่ช่วยซ่อนเร้นอาการหมดใจสู่อย่างที่สุดของฉันไว้ได้ ส่วนเอ็ดเวิร์ดเองก็สวมบทบาทนักแสดงที่เจนเวทีได้ดีกว่าฉันเช่นเคย

เรนสมิสวมลือกเกตที่ฉันให้เธอเมื่อรุ่งสาง ในกระเป๋าสีเสื้อแจ็กเกตของเธอนั้นมีเครื่องเล่นเอ็มพีสามที่เอ็ดเวิร์ดให้เธอ เป็นอุปกรณ์ชิ้นเล็กจิ๋วที่บรรจเพลงได้ถึงห้าพันเพลง เต็มไปด้วยบทเพลงที่เอ็ดเวิร์ดโปรดปรานบนข้อมือของเธอสวมเชือกที่ถักอย่างสลับซับซ้อนเป็นแหวนหมั้นแบบพวกควิลยูต เอ็ดเวิร์ดนั้นกัดฟันกรอดๆ กับเรื่องนี้ แต่ฉันกลับไม่รู้สึกรำคาญใจเลย

อีกไม่นานแล้ว ไม่นานเลย ที่ฉันจะมอบเธอไว้ให้เจคอบคอยคุ้มครอง แล้วฉันจะสนใจกับสิ่งของที่เป็นคุณลักษณะของคำมั่นสัญญาที่ฉันหวังจะฟังฟังไว้มากได้อย่างไรกันเล่า?

เอ็ดเวิร์ดช่วยกู้สถานการณ์ไว้ด้วยการสั่งของขวัญมาให้ชาร์ลีสด้วย

เช่นกัน มันมาถึงเมื่อวานนี้ด้วยบริการจัดส่งพัสดุแบบด่วนพิเศษ และชาร์ลีย่
ก็ใช้เวลาตลอดช่วงเช้าในการอ่านคู่มือเล่มหนาสำหรับเรดาร์หาปลาอัน
ใหม่ของเขา

ดูจากวิธีที่พวกมนุษย์หมาป่ากินแล้ว อาหารเพียงของชุดต้องอ่อย
เลิศแน่ๆ ฉันสงสัยเสียจริงว่างานเลี้ยงสังสรรค์นี้จะดูเป็นอย่างไรจาก
สายตาของคนภายนอกกันแน่ พวกเราสวมบทบาทในส่วนของเราได้ดีพอ
ไหม? คนแปลกหน้าจะคิดว่าพวกเราเป็นกลุ่มเพื่อนที่กำลังมีความสุข
สนุกสนานไปกับงานเลี้ยงสบายๆ ในช่วงวันหยุดหรือเปล่า?

เมื่อถึงเวลาที่จะต้องกล่าวคำอำลา ฉันคิดว่าทั้งเอ็ดเวิร์ดและ
เจคอบต่างก็รู้สึกโล่งใจเหมือนกันกับฉัน การที่ต้องใช้พลังงานกับการ
เสแสร้งเป็นมนุษย์ในขณะที่ยังมีเรื่องสำคัญอีกมากมายให้ต้องทำนั้น
ทำให้ฉันรวบรวมสมาธิได้อย่างยากเย็น ถึงอย่างนั้นก็ตาม นี่คงเป็นครั้ง
สุดท้ายแล้วที่ฉันจะได้เจอชาร์ลีย่ บางทีอาจจะเป็นเรื่องดีก็ได้ ที่ฉันรู้สึก
ตัวขาเกินกว่าจะสัมผัสถึงมันได้จริงๆ เช่นนี้

ฉันไม่ได้พบแม่อีกเลยนับตั้งแต่วันแต่งงาน แต่ฉันกลับคิดว่า
ออกจะดีใจที่เราค่อยๆ เริ่มเห็นห่างกันทีละน้อยตั้งแต่เมื่อสองปีก่อนแล้ว
แม่เปราะบางเกินไปสำหรับโลกของฉัน ฉันไม่ต้องการให้เธอต้องมามี
ส่วนอะไรในเรื่องนี้เลย ชาร์ลีย่นั่นแข็งแกร่งกว่ามาก

บางทีพออาจแข็งแกร่งพอที่เราจะบอกลากันตอนนี้เลยก็ได้ แต่
ไม่ใช่ฉัน

ภายในรถเงียบสงัด ข้างนอกนั้นฝนโปรยปรายเป็นเพียงสายหมอก
ดูก้ำกึ่งระหว่างน้ำกับน้ำแข็ง เรนสเมนนั่งอยู่บนตักฉัน เล่นง่วนอยู่กับ
ลือกเกตของเธอด้วยการเปิดปิดมันไปเรื่อยๆ ฉันมองลูกและนึกถึงสิ่งที่
อยากจะพูดกับเจคอบในตอนนี หากว่าฉันไม่จำเป็นต้องคอยปิดบัง
คำพูดจากการรับรู้ของเอ็ดเวิร์ด

ถ้าเหตุการณ์ปลอดภัยดีอีกครั้งเมื่อใด ขอให้พาเธอไปหาชาร์ลีย่
บอกเรื่องทั้งหมดกับเขาด้วยสักวันหนึ่ง บอกเขาว่าฉันรักเขามากแค่ไหน

ฉันแทบไม่อาจทนที่จะจากเขาไปได้ แม้เมื่อตอนที่ชีวิตความเป็นมนุษย์
ของฉันได้จบลงแล้ว ช่วยบอกเขาด้วยว่าเขาเป็นพ่อที่ดีที่สุด ช่วยบอกเขา
ให้ส่งความรักของฉันไปให้เรเน่ และความหวังทั้งหมดของฉันที่หวังว่า
เธอจะมีความสุขและสบายดี...

ฉันจะให้เอกสารกับเจคอบก่อนที่จะสาายเกินไป ฉันจะให้โน้ต
สำหรับชาร์ลกับเขาด้วยเช่นกัน และจดหมายสำหรับเรเนสเม... บางสิ่ง
ที่ลูกจะได้อ่านเมื่อฉันไม่สามารถบอกรักเธอได้อีกต่อไป

ไม่มีอะไรผิดปกติที่ด้านนอกของบ้านคัลเลนเมื่อเราเล่นเข้าไปใน
ทุ่งหญ้า แต่ฉันได้ยินเสียงแข็งแสบๆ มาจากข้างใน เป็นเสียงเบาๆ
หลายเสียงกำลังพิมพ์และคำราม ฟังดูรุนแรงคล้ายเป็นการโต้เถียงกัน
อยู่ ฉันจับเสียงของคาร์โลสและอามนุได้บ่อยครั้งกว่าคนอื่น

เอ็ดเวิร์ดจอดรถไว้ที่หน้าบ้านแทนที่จะอ้อมไปจอดที่โรงรถ เรา
สบตากันอย่างระมัดระวังวูบหนึ่งก่อนที่จะลงจากรถ

ท่าร่างของเจคอบเปลี่ยนไป สีหน้าของเขาดูเคร่งเครียดและ
ระมัดระวัง ฉันเดาว่าเขาคงเข้าสู่ภาวะของการเป็นจำฝูงแล้วในตอนนี
เห็นได้ชัดว่ามีบางอย่างเกิดขึ้น และเขาอยากได้ข้อมูลทุกอย่างที่เขาและ
แซมต้องการ

“อลิสแตร์จากไปแล้ว” เอ็ดเวิร์ดพิมพ์ขณะที่เราพุ่งตัวขึ้นบันไดไป

การเผชิญหน้าวุ่นหลักนั้นเห็นได้อย่างชัดเจนภายในห้องด้านหน้า
ที่ยืนเรียงรายเป็นแนวตามกำแพงอยู่นั้น คือวงของผู้ชมซึ่งคือเหล่า
แวมไพร์ทุกคนที่เข้ามาพร้อมกับพวกเรา จะเว้นแต่ก็อลิสแตร์และอีกสาม
คนที่กำลังทุมเถียงกันอยู่ และเอสเม เคบี และเทีย เป็นผู้ที่อยู่ใกล้แวมไพร์
ทั้งสามคนตรงกลางที่สุด ณ ใจกลางห้องนั้นเอง อามนุกำลังชูฟออย่าง
ไม่พอใจใส่คาร์โลสและเบนจามินอยู่

เอ็ดเวิร์ดขบกรามแน่น เขาเคลื่อนกายไปอยู่ข้างเอสเมอย่างรวดเร็ว
พร้อมกับจูงมือฉันไปด้วย ฉันกอดเรเนสเมแน่นเข้ากับอก

“อามนุ ถ้าคุณอยากจะไปก็ไม่มีใครบังคับให้คุณอยู่หรอกนะ”

คาร์โลสบอกอย่างสงบนิ่ง

“แกขโมยเอาพรรคพวกของฉันไปครึ่งหนึ่งเสียวะ คาร์โลส!”
อามุนไวยวายพลางที่ม้วนนิ้วไปที่เบนจามิน “นั่นคือเหตุผลที่แกเรียกฉันมา
ที่นี่ละสิท่า? เพื่อขโมยไปจากฉัน?”

คาร์โลสถอนใจ และเบนจามินกลอกตา

“ใช่สิ คาร์โลสเลือกที่จะสู้กับพวกโวลตุรีเพื่อทำให้ครอบครัวของ
เขาทั้งหมดเป็นอันตราย แค่เพื่อล่อผมให้มาตายที่นี่นั่นสินะ” เบนจามิน
แดกดัน “มีเหตุผลน้อยเออะ อามุน ผมยอมอยู่ที่นี่ก็เพื่อจะทำสิ่งที่
ถูกต้อง ผมไม่ได้จะไปรวมกับตระกูลอื่นที่ไหนอีกเลยนะ แต่ก็อย่างที่
คาร์โลสชี้ให้เห็นแล้วนะ ว่าจะทำอะไรก็ได้ตามที่คุณปรารถนา”

“นี่จะไม่จบลงด้วยดีแน่” อามุนคำราม “อลิสแตร์เป็นเพียงคนเดียว
ในที่นี้ที่ยังมีสติดีอยู่ พวกเราทั้งหมดควรจะหนีไปซะ”

“ลองคิดดูสิว่าใครกันแน่ที่คุณเรียกว่าสติดีนะ” เทียพิมพำเบาๆ
อยู่ข้างๆ

“พวกเราทั้งหมดจะถูกฆาตกรรมหมดแหละ!”

“จะไม่มีการต่อสู้เกิดขึ้นอย่างแน่นอน” คาร์โลสบอกด้วยเสียง
หนักแน่น

“ก็แค่ลมปากของแกเท่านั้นล่ะ!”

“ถ้ามันเกิดขึ้นจริง คุณก็เปลี่ยนข้างได้ทุกเมื่อนะ อามุน ผมมั่นใจ
ว่าพวกโวลตุรีต้องยินดีกับความช่วยเหลือของคุณแน่”

อามุนยั้งยั้งใส่เขา “บางทีนั่นอาจเป็นคำตอบก็ได้”

คำตอบของคาร์โลสนุ่มนวลและจริงใจ “ผมจะไม่รังคุณไว้หรอกนะ
อามุน เราเป็นเพื่อนกันมานานมาก แต่ผมไม่มีวันที่จะขอให้คุณตายเพื่อ
ผม”

น้ำเสียงอามุนเริ่มควบคุมได้มากขึ้นเช่นกัน “แต่แกจะพาเบนจามิน
ของฉันให้ตายไปพร้อมกับแกสินะ”

คาร์โลสวางมือลงบนไหล่ของอามุน ซึ่งเขาสะบัดมันออกไป

“ฉันจะอยู่ต่อก็ได้ คาร์โลส แต่อาจจะเป็นการอยู่เพื่อการสูญเสีย
ของแกก็ได้ ฉันจะไปเข้าร่วมกับพวกเขาแน่ถ้านั่นคือหนทางรอด พวกเขา
ทั้งหมดมันโง่เง่าที่คิดว่าจะต่อต้านพวกโวลตุรีได้” เขาทำหน้าบึ้งแล้ว
เปลี่ยนเป็นถอนใจ เหลือบตามองมาที่เรเนสเมกับฉัน และเสริมด้วย
น้ำเสียงที่บอกความรำคาญยิ่งขึ้น “ฉันจะเป็นพยานให้ว่าเด็กนั้นโตขึ้น
เพราะนั่นเป็นความจริง ความจริง ใครๆ ก็เห็นได้อย่างชัดเจนนี่นะ”

“นั่นคือทั้งหมดที่เราจะร้องขอ”

อามุนทำหน้าที่เหยือก “แต่ดูเหมือนว่าไม่ใช่ทั้งหมดที่แกจะได้แน่นอน”
เขาหันไปหาเบนจามิน “ฉันอุตส่าห์มอบชีวิตให้แก่ แล้วแกก็กำลังทำให้
มันเสียไปเปล่าๆ ปล่อยให้”

ใบหน้าของเบนจามินเย็นชากว่าที่ฉันเคยได้เห็นมาก่อน สีหน้านั้น
ดูขัดแย้งอย่างแปลกประหลาดกับเค้าโครงภายนอกที่แลดูเหมือนเด็ก
หนุ่มขี้เกียจ “น่าเสียดายนะที่คุณไม่เอาจิตใจของผมไปแทนที่ของคุณ
ในระหว่างกระบวนการนั้นได้ บางทีคุณอาจจะพอใจกับผมมากกว่านี้
ก็ได้ละกรรมัง”

อามุนหรีดตาลง เขานับไปไปทางเคบืออย่างรวดเร็ว และจากนั้น
พวกเขาก็พากันเยื้องย่างผ่านพวกเราออกประตูหน้าไป

“เขายังไม่ไปไหนหรอกฮะ” เอ็ดเวิร์ดพูดกับฉันเบาๆ “แต่จากนี้ไป
เขาจะรักษาระยะห่างมากยิ่งขึ้นไปอีก แล้วเขาก็ไม่ได้พูดตอนที่พูดเกี่ยวกับการ
ไปเข้าร่วมกับพวกโวลตุรี”

“ทำไมอลิสแตร์ถึงไปล่ะ?” ฉันกระซิบ

“ไม่มีใครรู้แน่หรอกครับ เขาไม่ได้ตั้งใจอะไรไว้เลย จากที่เขาบ่น
พึมพำ ก็เห็นได้ชัดว่าเขาคิดว่าการต่อสู้เป็นสิ่งที่เลวไม่ได้แน่ นอกเหนือ
จากพฤติกรรมของเขาที่แสดงออกมาแล้ว อันที่จริงแล้วเขาห่วงใย
คาร์โลสมากเกินไปที่จะยืนหยัดกับพวกโวลตุรี ผมคิดว่าเขาคงตัดสินใจ
แล้วว่าสถานการณ์มันอันตรายมากเกินไป” เอ็ดเวิร์ดยกไหล่

แม้ว่าการสนทนานั้นดูจะเป็นเรื่องระหว่างเราสองอย่างชัดแจ้ง

ทว่าทุกคนก็ได้ยินมันด้วย อีลีซาร์ตอบความเห็นของเอ็ดเวิร์ดราวกับว่าเป็นเรื่องที่เอ็ดเวิร์ดเป็นฝ่ายพูดกับทุกๆ ตนเอง

“จากเสียงพิมพ์ของเขา มันมีอะไรมากกว่านั้นอยู่เล็กน้อยนะ เราไม่ได้พูดอะไรมากนักเกี่ยวกับแผนการของพวกโวลตูรี แต่อลิสแตร์ก็เป็นห่วงว่าต่อไปเราพิสูจน์ได้อย่างชัดเจนว่าพวกคุณบริสุทธิ์เพียงไร พวกโวลตูรีก็จะไม่ยอมฟังทั้งนั้น เขาคิดว่าพวกนั้นน่าจะหาข้ออ้างได้ในที่สุดเพื่อดำเนินเป้าหมายที่นี้ให้ลุล่วงจนได้”

เหล่าแวมไพร์เหลื้อมมองกันอย่างไม่สบายใจ ความคิดที่ว่าพวกโวลตูรีคิดจะบิดเบือนกฎอันล่งลະเมิดไม่ได้ของพวกเขาเองโดยเห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตัวนั้นไม่ใช่เรื่องที่น่าเชื่อถือเท่าไรนัก มีเพียงพวกโรมาเนียนเท่านั้นที่ยังสงวนท่าทีอยู่ได้ด้วยรอยยิ้มเยาะเย้ยเล็กๆ พวกเขาดูจะเบิกบานใจไม่น้อยกับภาพที่แวมไพร์คนอื่นๆ ยังคงคิดถึงแต่ด้านดีของศัตรูเก่าแก่ของพวกเขา

มีเสียงพิมพ์ปริกาหารือกันมากมายดังขึ้นเบาๆ ในเวลาเดียวกัน แต่กลับเป็นเสียงของพวกโรมาเนียนที่ฉันทึ่งใจฟังเป็นพิเศษ บางทีอาจเป็นเพราะว่าเจ้าวลาดิเมียร์ผมขาวนั้นเอาแต่ชำเลื่องมองมาทางฉันอยู่เป็นระยะๆ ก็เป็นไปได้

“ฉันหวังเหลือเกินว่าอลิสแตร์จะคิดถูกในเรื่องนี้” สเตฟานพิมพ์กับวลาดิเมียร์ “ไม่ว่าผลจะออกมาเป็นอย่างไร ก็จะมีคำรำลือออกไปว่าถึงเวลาแล้วที่โลกของเราจะได้เห็นว่าพวกโวลตูรีได้กลายเป็นอะไรไปแล้ว พวกมันจะไม่มีวันถูกโค่นล้มหรอก ถ้าทุกคนยังเอาแต่เชื่อเรื่องไร้สาระที่ว่าพวกมันคอยปกป้องวิถีชีวิตของพวกเราอยู่”

“อย่างน้อยเมื่อตอนที่เราเป็นใหญ่ เราก็ซื้อตรงกับสิ่งที่เราเป็นละ” วลาดิเมียร์ตอบ

สเตฟานพยักหน้ารับ “เราไม่เคยเสแสร้งแกล้งทำเป็นนักบุญหรอกนะ”

“ฉันคิดว่าถึงเวลาแล้วที่พวกเราจะต้องลุกขึ้นมาสู้” วลาดิเมียร์พูด

ขึ้น “เราจะไปหาขุมกำลังที่ดีกว่านี้ได้ที่ไหนอีก? จะมีโอกาสที่ดีขนาดนี้
อีกครั้งหรือ?”

“ก็ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้หรอกนะ บางทีสักวันหนึ่ง —”

“เรารอมาหนึ่งพันห้าร้อยปีแล้วนะ สเตฟาน และพวกมันก็มีแต่จะ
ยิ่งแข็งแกร่งมากขึ้นตามจำนวนปีที่ผ่านไปนั่น” วลาดิเมียร์หยุดพูดและ
มองมาที่ฉันอีกครั้ง เขาไม่แสดงความประหลาดใจเลยเมื่อเห็นว่าฉันก็
เฝ้ามองเขาอยู่เช่นกัน “ถ้าพวกโวลตุรีชนะได้ในครั้งนี้ พวกมันจะจากไป
ด้วยอำนาจที่เพิ่มขึ้นกว่าตอนที่พวกมันมา ทุกๆ ชัยชนะที่มันได้ พวกมัน
ก็จะยิ่งเสริมความแข็งแกร่งของตัวเองขึ้นไปอีก เอาแค่สิ่งที่แวมไพร์เกิด
ใหม่ตอนนี้สามารถทำให้พวกมันได้ก็พอแล้ว” เขาสะบัดหน้ามาทางฉัน
“แถมเธอยังเพิ่งจะค้นพบพลังของตัวเองแค่เพียงผิวเผินเท่านั้น แล้วยัง
จะผู้เคลื่อนไหวแผ่นดินตุนั่นอีก” วลาดิเมียร์ผงกหัวไปทางเบนจามิน ผู้ซึ่ง
ตัวเกร็งขึ้นมาในบัดดล เกือบทุกตนลอบฟังการสนทนาของพวกโรมาเนีย
อยู่ในตอนนี้เหมือนกันกับฉัน “พวกมันมีฝาแฝดปิศาจนั้นอยู่แล้ว ก็ไม่
จำเป็นจะต้องมีนักสร้างภาพลวงตาหรือสัมผัสเพลิงอีก” สายตาของเขา
เลื่อนไปจับที่ซาฟรินาจากนั้นก็ไปที่เคท

สเตฟานมองไปที่เอ็ดเวิร์ด “หรือจะเป็นนักอ่านใจก็ไม่มี ความ
จำเป็นเท่าไรนัก แต่ฉันเข้าใจความหมายของนายแล้ว ถ้าพวกมันชนะ
ยังก็ได้มากกว่าเสียอยู่แล้ว”

“มากเกินไปที่เราจะปล่อยให้พวกมันได้ หรือนายไม่เห็นด้วย?”

สเตฟานถอนใจ “ฉันคิดว่าคงจะต้องเห็นด้วย และนั่นหมายความว่า... ”

“หมายความว่าเราต้องยืนหยัดขัดขวางพวกมันขณะที่ยังมีความ
หวังใจเล่า”

“ถ้าเพียงแต่เราจะแค่ทำให้มันเสียหาย หรือกระทั่งเปิดโปงพวกมัน
ได้ละก็...”

“แล้วสักวันหนึ่งก็จะมีผู้ขึ้นมาช่วยจบเรื่องนี้ให้เอง”

“และความแค้นอันยาวนานของพวกเขาก็จะได้รับการชำระในที่สุด”

ทั้งสองประสานสายตากันชั่วขณะ ก่อนที่จะพึมพำขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน “ดูเหมือนนี่จะเป็นหนทางเดียวสินะ”

“เราสู้มันแน่” สเตฟานบอก

แม้ฉันจะเห็นว่าพวกเขาดูขัดแย้งกันอยู่ไม่น้อย เมื่อความคิดที่อยากจะทำอะไรจะต้องปะทะกับความคิดที่จะล้างแค้น รอยยิ้มที่พวกเขาแลกเปลี่ยนกันนั้นก็เต็มไปด้วยความหวังอยู่ดี

“เราจะสู้” วลาดิเมียร์ตกลง

ฉันคิดว่านี่คงเป็นเรื่องที่ดีอยู่หรอก เช่นเดียวกับกับอลิสแตร์ ฉันมั่นใจว่าการต่อสู้ครั้งนี้เป็นสิ่งที่ไม่ว่าจะหลีกเลี่ยงได้เลย และหากเป็นในกรณีนั้น แวมไพร์สองตนที่จะร่วมสู้เคียงข้างเราก็มีแต่จะเป็นผลดี แต่ถึงอย่างไร การตัดสินใจของพวกเขาโรมานิเยนก็ยังคงทำให้ฉันชนลุกอยู่ดี

“เราจะสู้ด้วยเช่นกัน” เทียกล่าว น้ำเสียงที่ปกติก็อาจจริงอาจจังอยู่แล้วยิ่งฟังดูเคร่งขรึมกว่าที่เคยเป็นมา “เราเชื่อว่าพวกโวลตูรีจะลวงล้ำทำเกินอำนาจหน้าที่ของพวกเขา และเราไม่ต้องการที่จะตกเป็นฝ่ายของพวกเขาด้วย” สายตานั้นอ้อยอิ่งอยู่ที่คู่ของเธอ

เบนจามินยิ้มกว้างและเหลือบมองอย่างซุกซนไปทางพวกโรมานิเยน “เห็นได้ชัดเลยว่าผมนี่ฮอตชะมัด ดูเหมือนว่าผมคงจะต้องสู้เพื่อสิทธิที่จะเป็นอิสระละกระมัง”

“นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมต้องสู้เพื่อให้หลุดรอดจากการปกครองของกษัตริย์หรอกนะ” การ์เร็ตบอกด้วยน้ำเสียงยั่วเย้า เขาเดินไปหาและตบหลังเบนจามินเบาๆ “สำหรับอิสระจากการถูกกดขี่”

“เราจะยืนเคียงข้างคาร์โลล์” ธัญญาบอก “และเราจะสู้เคียงข้างเขา”

การประกาศตัวของพวกโรมานิเยนจะทำให้คนอื่นๆ รู้สึกถึงความจำเป็นที่จะต้องประกาศจุดยืนของพวกเขาเช่นเดียวกัน

“เรายังไม่ได้ตัดสินใจเลย” ปีเตอร์บอก เขามองไปที่เพื่อนร่วมทางตัวเล็ก ริมฝีปากของชาร์ลอตต์แหม่อย่างไม่พอใจ ดูเหมือนว่าเธอได้ตัดสินใจแล้ว ฉันสงสัยว่ามันคืออะไร

“ฉันก็เช่นกัน” แรนดัลพูด

“ฉันด้วย” แมรีเสริม

“ผู้จะสู้พร้อมกับพวกคัลเลนด้วย” เจคอบบอกในทันที “เราไม่กลัวพวกแวมไพร์หรอกนะ” เขาเสริมด้วยรอยยิ้มवादดี

“เด็กๆ” ปีเตอร์บ่นอุบอิบ

“ทารกต่างหาก” แรนดัลแก้

เจคอบยิ้มกว้างอย่างเยาะเย้ย

“ฉันฉันก็ร่วมด้วย” แม็กก็บอกพลางสะบัดตัวจากมือของชีวอนที่เหนียวรั้งไว้ “ฉันรู้ดีว่าความจริงอยู่กับทางฝั่งของคาร์โลสนี่ละ และฉันไม่สามารถเพิกเฉยต่อมันได้”

ชีวอนเข้มนมองไปที่สมาชิกที่เยาว์วัยที่สุดของกลุ่มเธอด้วยสายตาเป็นกังวล “คาร์โลส” เธอพูดราวกับว่าพวกเขาอยู่กันตามลำพัง และไม่ใช่ใจต่อบรรยาการการชุมนุมที่จู่ๆ ก็รู้สึกเป็นงานเป็นการขึ้นมา หรือคำประกาศตัวต่างๆ ที่พรั่งพรูออกมาอย่างไม่คาดฝัน “ฉันไม่ต้องการให้เรื่องนี้กลายเป็นการต่อสู้”

“ผมก็เช่นเดียวกัน ชิวอน คุณก็รู้นั่นคือสิ่งสุดท้ายที่ผมต้องการ” เขายิ้มน้อยๆ “บางทีคุณน่าจะตั้งใจที่จะทำให้มันสงบสุขได้นะ”

“คุณก็รู้นั่นไม่ได้ช่วยอะไรเลย” เธอบอก

ฉันจำเรื่องที่โรสและคาร์โลสพูดกันถึงตัวผู้นำกลุ่มตระกูลโอริซได้ คาร์โลสนั้นเชื่อว่าชีวอนมีอำนาจที่ลึกลับกว่าทรงพลังยิ่ง ในการที่จะบันดาลให้สิ่งต่างๆ เป็นไปตามที่เธอปรารถนา — และถึงกระนั้น ตัวชีวอนเองก็ไม่ยอมเชื่อเลยว่าเธอทำได้

“ลองดูก็ไม่เสียหายอะไรนี่นา” คาร์โลสบอก

ชีวอนกลอกตา “ฉันฉันควรจินตนาการถึงภาพของบทสรุปที่ฉัน

ต้องการดีไหมล่ะ?” เธอถามอย่างประชิดประชิด

คาร์โลสยิ้มกว้างออกมาอย่างเห็นได้ชัดในตอนนี้ “ถ้าคุณไม่รังเกียจที่จะทำนะนะ”

“ฉันก็ไม่มี ความจำเป็นที่ตระกูลฉันจะต้องประกาศจุดยืนละสินะ หรือว่ามี?” เธอย้อน “ก็ในเมื่อไม่มีความเป็นไปได้ที่จะเกิดการต่อสู้กันเลยนี่นา” เธอวางมือลงบนไหล่แม็กก็อีกครั้งและดึงตัวเด็กหญิงให้เข้ามาแนบชิด เลียมซึ่งเป็นคู่ของชีวอนนั้นยืนนิ่งและตีหน้าตาย

เกือบจะทุกคนในห้องนั้นดูงงงวยกับการพูดหยอกล้อโต้ตอบกันไปมาโดยเปิดเผยระหว่างคาร์โลสและชีวอน แต่พวกเขาก็ไม่ได้พูดออกมาให้ชัด

นั่นคือจุดสิ้นสุดของการปราศรัยที่เต็มไปด้วยความร่าเริงในคืนนั้น ทั้งกลุ่มค่อยๆ แยกย้ายกระจ่ายออกไป บ้างก็ออกไปล่า บ้างก็ฆ่าเวลาไปกับหนังสือของคาร์โลส กับโทรทัศน์หรือคอมพิวเตอร์

เอ็ดเวิร์ด เรนสเมและฉันออกไปล่า มีเจอบติดสอยห้อยตามมาด้วย

“พวกปลิงดูดเลือดจี่เง่า” เขabenพึมพำกับตัวเองเมื่อเราออกมาข้างนอก “เฮอะ คิดว่าใหญ่ขึ้นกรีไจวะ” เขาแค้นหัวเราะ

“แล้วพวกเขาจะต้องช็อกเมื่อ ทารก เป็นฝ่ายช่วยชีวิตที่ยิ่งใหญ่ของพวกเขา ใช่ไหม?” เอ็ดเวิร์ดพูด

เจคัยัมและซกเข้าที่ไหล่เขา “แหงแฮะ พวกเขาต้องช็อกแน่เลย”

นี่ไม่ใช่การออกล่าครั้งสุดท้าย เราทั้งหมดจะออกล่าอีกครั้งหนึ่งเมื่อใกล้กับเวลาที่คาดว่าพวกโวลตูร์จะมาถึง เนื่องจากเส้นตายยังไม่ได้กำหนดแน่นอน เราจึงวางแผนที่จะอยู่ข้างนอกสักสองสามคืนตรงลานโล่งที่เคยใช้เล่นเบสบอลตามที่อลิสได้เห็น — แค่ว่าเอาไว้ ทั้งหมดที่เรารู้คือพวกเขาจะมาถึงในวันที่หิมะปกคลุมพื้นดิน เราไม่ต้องการให้พวกโวลตูร์เข้ามาอยู่ใกล้เมืองเกินไป โดยมีดมิทรีนำทางพวกเขาไปยังทุกที่ที่เราอยู่ ฉันสงสัยเหลือเกินว่าเขาจะตามรอยใครเข้ามา และเดาว่านั่นคงเป็น

เอ็ดเวิร์ดเนื่องจากเขาไม่สามารถตามรอยฉันได้

ฉันเฝ้าคิดแต่เรื่องของดมิทรีระหว่างที่ล่า และให้ความสนใจเพียงเล็กน้อยกับทั้งเหยื่อที่ฉันล่ามาได้หรือเกล็ดหิมะที่เริ่มโปรยปรายลงมา แต่ก็ละลายหายไปหมดก่อนที่จะได้แตะพื้นหิมะขรุขระ ดมิทรีจะรู้ไหมว่าเขาไม่สามารถแกะรอยฉันได้? เขาจะคิดอะไรได้บ้างจากเรื่องนั้น? แล้วอะไรล่ะ? หรือเอ็ดเวิร์ดจะคิดผิด? ยังมีข้อยกเว้นเล็กๆ น้อยๆ อยู่บ้างกับสิ่งที่เกราะของฉันจะต้านทานได้ นั่นคือทุกสิ่งที่อยู่นอกอาณาเขตอำนาจจิตของฉันจะถูกโจมตีได้ง่าย เป็นการเปิดช่องโหว่ให้แก่สิ่งที่แจสเปอร์อลิส และเบนจามินสามารถทำได้ บางทีพลังของดมิทรีก็อาจอยู่นอกเหนือความสามารถของฉันด้วยเช่นกัน

จู่ๆ ฉันก็เกิดความคิดหนึ่งขึ้นมาอย่างปัจจุบันทันด่วน กว้างขนาดใหญ่ที่เพิ่งถูกดูดเลือดไปครึ่งเดียวหลุดมือลงไปสู่พื้นหิมะ เกล็ดหิมะระเหยถัดออกไปไม่กี่นิ้วจากร่างฉันนั้นพร้อมเสียงฉ่ำเบาๆ ฉันจ้องมองไปอย่างว่างเปล่าไร้จุดหมายที่มีมือเปื้อนเลือดของตัวเอง

เอ็ดเวิร์ดเห็นปฏิกิริยาของฉันและรีบมาอยู่ข้างๆ ในทันใด ปล่อยมือออกจากเหยื่อที่เขาฆ่าโดยไม่ได้ดูดเลือด

“มีอะไรผิดปกติขึ้นหรือ?” เขาถามเสียงเบา สายตากวาดมองไปที่ปารอบตัวเรา มองหาอะไรก็ตามที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรมฉัน

“เรเนสเม” ฉันล่อล่อล่อออกมา

“ลูกอยู่ห่างแค่เลยต้นไม้ต้นนั้นไปเองครับ” เขาให้ความมั่นใจ “ผมได้ยืนยันทั้งความคิดของลูกและเจตนา ลูกไม่เป็นไร”

“ฉันไม่ได้หมายถึงอย่างนั้นค่ะ” ฉันบอก “ฉันกำลังคิดเรื่องเกราะนะ คุณคิดจริงๆ หรือว่ามันจะมีค่าอะไร ว่ามันพอจะช่วยอะไรได้บ้าง ฉันรู้ว่าคนอื่นฯ หวังไว้ว่าฉันจะปกป้องซาฟรีนาและเบนจามินไว้ได้ ต่อให้ถ้าฉันสามารถจะกันพวกเขาไว้ได้แค่ไม่กี่วินาทีในแต่ละครั้งก็เถอะ แล้วถ้าหากว่านั่นเป็นความเข้าใจผิดล่ะคะ? ถ้าหากว่าความเชื่อมั่นของคุณในตัวฉันเป็นสาเหตุที่เราล้มเหลว?”

แม้ว่าฉันจะควบคุมตัวเองให้พอที่จะรักษาระดับเสียงให้เบาไว้ได้ แต่เสียงก็จวนเจียนจะฟังคล้ายคนสติแตกเข้าไปเต็มที ฉันไม่อยากให้ เรนสเมไม่สบายใจเลย

“เบลล่า อะไรทำให้คุณคิดเรื่องนี้ได้กันครับ? แน่ละว่ามันเป็นเรื่องมหัศจรรย์ที่คุณปกป้องตัวคุณเองได้ แต่คุณไม่ต้องมารับผิดชอบการช่วยชีวิตของใครเลย อย่าทำให้ตัวเองเป็นทุกข์โดยไม่จำเป็นสิครับ”

“แต่ถ้าหากว่าฉันไม่สามารถจะปกป้องอะไรไว้ได้เลยล่ะ?” ฉันกระซิบอย่างตระหนก “สิ่งที่ฉันทำมันมีข้อบกพร่อง ไร้จุดหมาย! ไม่มีเหตุผลอะไรเลย บางทีมันอาจจะด้านอเล็กไม่ได้เลยแม้แต่นิดเดียว”

“ซูว์ว” เขาส่งเสียงห้ามฉัน “อย่ากลัวไปเลยครับ และอย่ากังวลเรื่องอเล็ก สิ่งที่เขาทำไม่ได้มีความแตกต่างไปจากสิ่งที่เจนหรือเอริน่าทำได้เลย มันเป็นแค่ภาพลวงตาเท่านั้น เขาไม่สามารถล่องล้าเข้าไปในจิตของคุณได้มากไปกว่าที่ผมทำได้หรอกครับ”

“แต่เรนสเมทำได้!” ฉันเค้นเสียงผ่านไรฟัน “ดูเหมือนเรื่องสบายๆ มาก ฉันไม่เคยสงสัยมาก่อนเลยด้วยซ้ำ มันเหมือนแค่เป็นส่วนหนึ่งของลูกมาตลอด แต่ลูกสามารถเอาความคิดมาใส่หัวฉันได้โดยตรงเหมือนกับที่เธอทำกับทุกๆ คน เพราะของฉันมีจุดอ่อน เอ็ดเวิร์ด!”

ฉันมองเขาอย่างสิ้นหวัง รอคอยให้เขาแสดงอาการว่ารับรู้ถึงข่าวร้ายของฉัน ริมฝีปากเขาเข้มแน่น เหมือนว่าเขากำลังพยายามตัดสินใจว่าจะพูดบางสิ่งออกมาอย่างไรดี สีหน้าท่าทางของเขาผ่อนคลายอย่างที่สุด

“คุณรู้เรื่องนี้มานานแล้ว ใช่มั้ย?” ฉันคาดคั้น รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนโง่ที่มองข้ามสิ่งที่เห็นกันอยู่ได้ชัดเจนแล้วมาเป็นเดือนๆ

เขาพยักหน้า รอยยิ้มจางๆ แยมขึ้นที่มุมปากข้างหนึ่งของเขา “ตั้งแต่ครั้งแรกที่เธอแตะคุณเลยครับ”

ฉันถอนใจให้แก่ความโง่เง่าของตัวเอง แต่ความสงบใจเย็นของเขาช่วยทำให้ฉันอ่อนลงบ้าง “นี่ไม่ได้กังวลใจอะไรคุณเลยหรือไงคะ? คุณไม่

เห็นหรือว่ามันเป็นปัญหานั้น?”

“ผมมีอยู่สองทฤษฎีนะครับ ข้อหนึ่งดูมีความเป็นไปได้มากกว่าอีกข้อ”

“บอกข้อที่ไม่น่าจะเป็นไปได้มากกว่ามาก่อนสิคะ”

“ก็เธอเป็นลูกของคุณนี่นา” เขาแจ้งให้เห็น “พันธุกรรมครึ่งหนึ่งก็มาจากคุณแล้ว ที่ผมเคยแห่ให้คุณเฝ้าสงสัยความคิดของคุณคงจะอยู่บนอีกคลื่นความถี่หนึ่งซึ่งต่างจากของพวกเราทั้งหมดแน่ๆ บางทีลูกอาจจะเหมือนกับคุณก็ได้นี่ครับ”

นั่นใช้ไม่ได้กับฉัน “แต่คุณอ่านความคิดของลูกได้ดี ทุกคนได้ยินความคิดของเธอหมดเลย แล้วถ้าเกิดอเลิโกอยู่บนอีกคลื่นความถี่หนึ่งล่ะ? ถ้าเกิดว่า — ?”

เขาเอานิ้วแตะริมฝีปากฉัน “ผมคิดเรื่องนั้นแล้ว ซึ่งนั่นเป็นเหตุผลให้ผมคิดว่าอีกทฤษฎีหนึ่งดูมีความเป็นไปได้มากกว่ามาก”

ฉันกัดฟันแน่นและรอฟัง

“คุณยังจำเมื่อตอนที่คาร์โลล์พูดกับผมเกี่ยวกับลูกได้ไหม ทันทีที่ลูกแสดงความทรงจำแรกให้คุณดู?”

แน่นอน ฉันยังจำได้ “เขาบอกว่า ‘มันเป็นการสลับด้านกันที่น่าสนใจมาก เหมือนเธอทำสิ่งที่ตรงข้ามกับสิ่งที่หนูทำได้ทั้งหมด’ ”

“ใช่ครับ และเพราะอย่างนั้นผมถึงสงสัยว่า บางทีลูกอาจจะได้พรสวรรค์ของคุณมาและเอามาพลิกสลับหัวด้วยเช่นกัน”

ฉันครุ่นคิดไตร่ตรอง

“คุณกันให้ทุกคนออกไป” เขาเริ่ม

“แต่ไม่มีใครกันลูกออกไปได้?” ฉันจบประโยคอย่างลึกลับ

“นั่นคือทฤษฎีของผม” เขาบอก “และถ้าหากเธอเข้าไปในหัวของคุณได้ ผมก็ไม่คิดว่าจะมีเกราะกำบังใดในโลกนี้สามารถกันเธอไว้ได้ สิ่งนี้จะช่วยเราได้ครับ จากที่เราเห็นๆ กันอยู่ ไม่มีใครเลยที่จะสงสัยความจริงจากความคิดของลูกเมื่อพวกเขาอมให้เธอแสดงให้ดู และผมคิดว่า

ไม่มีใครสามารถกันเธอไม่ให้แสดงความคิดเห็นได้ ถ้าเพียงแต่ลูกได้เข้าใจ
ใกล้มากพอ ถ้าอารยยอมให้เธอได้อธิบาย...

ฉันทนลูกเมื่อนึกถึงเรนสเมในระยะประชิดกับดวงตาขุนชาว
ละโมบของอาริ

“เอาเถอะครับ” เขาบอกพลางนวดไหล่เครียดเกร็งของฉันท “อย่าง
น้อยก็ไม่มีอะไรที่สามารถปิดกั้นไม่ให้เขาเห็นความจริงได้ละอะ”

“แต่ความจริงอย่างเดียวพอที่จะหยุดเขาหรือเปล่าล่ะ?” ฉันทพิมพ์
สำหรับสิ่งนี้ เอ็ดเวิร์ดไม่มีคำตอบ

เส้นตาย

“จะออกไปข้างนอกหรือครับ?” เอ็ดเวิร์ดถาม น้ำเสียงไม่ใส่ใจ ท่าที่แลดูคล้ายพยายามข่มใจให้สงบ เขากอดเรนสเมแนบกับอกมากขึ้นอีกนิด

“ใช่ค่ะ มีอะไรต้องไปทำนิดหน่อย...” ฉันตอบในทีท่าสบายๆ พอกัน

เขายิ้มด้วยรอยยิ้มที่ฉันชื่นชอบที่สุด “รีบกลับมาหาผมนะ”

“แน่นอนค่ะ”

ฉันเอารถวอลโว่ของเขาออกไปใช้อีกครั้ง และนึกสงสัยว่าเขาจะได้เคยมาดูมาตรวัดระยะทางบ้างไหมหลังจากที่ฉันไปทำธุระมาเมื่อครั้งก่อน นี่เขาปะติดปะต่อเรื่องราวได้มากแค่ไหนกันล่ะนี่? แน่นอนอยู่แล้วว่าเขาต้องรู้ว่าฉันมีความลับ แล้วนี่เขาอนุมานได้ถึงเหตุผลที่ฉันไม่ยอมบอกได้แล้วใช่ไหม? เขาเคยได้อีกหรือเปล่าว่าอีกไม่นานอาโรก็คงรู้ทุกอย่างที่เขารู้? ฉันคิดว่าเอ็ดเวิร์ดคงพอจะสรุปได้แล้วล่ะ ซึ่งก็อธิบายได้ว่าทำไมเขาถึงไม่คาดค้นหาเหตุผลอะไรจากฉันเลย เดวว่าเขาคงพยายามที่จะไม่หมกมุ่นกับเรื่องนี้มากนัก และพยายามปิดพฤติกรรมของฉันออกจากความคิดของเขา นี่เขาปะติดปะต่อเรื่องนี้ได้จากท่าทีแปลกๆ ของฉัน

ในเช้าหลังจากวันที่อลิซจากไปหรือเปล่า? ที่ฉันเผาหนังสือไปในกองไฟนั้น ฉันไม่รู้เลยว่าเขาจะล้าหน้าไปได้มากถึงขนาดนั้นหรือยัง

เป็นบ่ายที่สี่มิดเซา มีดสลัวเหมือนยามโพล้เพล้ ฉันขับรถอย่างรวดเร็วผ่านความมืดเปล่าเปลี่ยว ตาจับจ้องอยู่ที่หมู่เมฆหนาที่บ คึนนี้หิมะจะตกไหมนะ? แล้วจะตกมากพอที่จะปกคลุมพื้นดินและสร้างภาพทิวทัศน์ที่อลิซเห็นในนิมิตได้หรือยัง? เอ็ดเวิร์ดประเมินว่าเรามีเวลาอีกประมาณสองวัน จากนั้นเราก็จะย้ายไปอยู่ที่ลานโล่งเพื่อล่อให้พวกไวลดูร์มายังสถานที่ที่เราเลือกไว้แล้ว

ขณะมุ่งหน้าผ่านราวป่าที่มีดลง ฉันก็นึกถึงการเดินทางไปที่แอตเติลครั้งล่าสุด ฉันคิดว่าตัวเองรู้แล้วว่าทำไมอลิซถึงส่งฉันไปยังจุดนัดพบในแหล่งเสื่อมโทรมที่เจ.เจงคส์ใช้เป็นที่พักผ่อนรับบรรดาลูกค้านอกกฎหมายของเขา เพราะถ้าหากฉันไปที่สำนักงานที่ถูกต้องตามกฎหมายของเขาดังแต่แรกแล้วละก็ ฉันคงไม่มีทางรู้ได้เลยว่าจะต้องพูดว่าจะเอาอะไร ถ้าฉันพบเขาในนามของเจสัน เจงคส์ หรือเจสัน สก็อต ที่เป็นทนายความแบบถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ฉันจะสามารถหาเจ.เจงคส์ นายหน้าผู้จัดหาเอกสารผิดกฎหมายเจอได้อย่างไรกัน? ด้วยเหตุนี้ ฉันก็เลยต้องไปตามเส้นทางที่ส่อแววชนิดชัดเจนไปเลยว่าฉันไม่ได้มาดีแน่ และนั่นเองคือคำบอกใบ้

มิดแล้วเมื่อตอนที่ฉันชะลอรถเข้าไปในลานจอดของร้านอาหารก่อนเวลานัดไม่กี่นาที และทำเป็นเมินเฉยต่อพนักงานจอดรถผู้กระตือรือร้นที่หน้าบริเวณทางเข้า ฉันสวมคอนแทคเลนส์และเข้าไปรอเจที่ข้างในร้าน แม้ว่าอยากจะเร่งให้ภารกิจนี้เสร็จสิ้นโดยเร็วเพื่อที่จะกลับไปอยู่กับครอบครัวของฉัน แต่เจก็ดูจะเป็นคนที่ระมัดระวังไม่ให้ตัวเขามีมลทินจากการมีส่วนร่วมในเรื่องที่เสื่อมเสีย ฉันเลยรู้สึกว่าการแลกเปลี่ยนเอกสารกันในตลาดมืดๆ คงจะเป็นการทำร้ายความรู้สึกของเขามากเกินไป

ฉันให้ชื่อเจงคส์กับที่หน้าเคาน์เตอร์ แล้วผู้จัดการร้านก็ริยาสุภาพ

ก็นำฉันขึ้นไปข้างบนยังห้องส่วนตัวเล็กๆ ซึ่งอบอุ่นด้วยไฟที่กำลังปะทุจากภายในเตาผิงหิน เขาช่วยถอดเสื้อโค้ตสีงาช้างตัวยาวถึงเข่าที่ฉันสวมมาเพื่อซ่อนความจริงที่ว่าวันนี้ฉันแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่อลีซานาจะคิดว่าเหมาะสมเป็นแน่ และอุทานออกมาเบาๆ กับความงามระยิบระยับของชุดค็อกเทลเดรสของฉันจนอดที่จะรู้สึกตัวลอยนินๆ ไม่ได้ ฉันยังคงไม่ชินกับการเป็นคนสวยในสายตาของใครอื่นนอกเหนือจากเอ็ดเวิร์ดอยู่ดี ผู้จัดการร้านละล่ำละลักถ้อยคำแสดงความชื่นชมออกมาอย่างไม่เป็นภาษาขณะที่เดินชวนเชดออกกลับออกไปจากห้องนั้น

ฉันยืนรออยู่ที่ข้างเตาผิง อังมือใกล้กับเปลวไฟเพื่อให้อุ่นขึ้นเล็กน้อย ก่อนที่จะมีการจับมือกันอย่างหลีกเลียงไม่ได้ ก็ไม่ใช่ว่าเราจะไม่รู้ดีหรือกว่าพวกคัลเลนนั้นมีอะไรที่ออกจะประหลาดๆ อยู่ แต่ก็ยังเป็นนิสัยที่ดีที่ควรฝึกไว้

ชั่วเสี้ยววินาทีหนึ่ง ฉันสงสัยว่าจะรู้สึกเป็นยังไงถ้าหากลองเอามือยื่นเหยงเข้าไปในกองไฟดู จะรู้สึกเป็นยังไงกันนะเวลาฉันถูกเผา...

การเข้ามาของเจช่วยเบนความสนใจจากความคิดอันน่าสะพรึงกลัวนั้น ผู้จัดการร้านช่วยเขาถอดเสื้อโค้ตออกด้วยเช่นกัน เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ฉันคนเดียวที่แต่งตัวดีมาเพื่อการนัดพบครั้งนี้

“ขอโทษครับที่ผมมาสาย” เจบอกทันทีที่เราอยู่กันตามลำพัง

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณมาตรงเวลาพอดี”

เขายื่นมือออกมา ขณะที่เราสัมผัสมือกัน ฉันก็ยังรู้สึกได้ว่านิ้วมือของเขายิ่งอุ่นกว่าของฉันอย่างเห็นได้ค่อนข้างชัดเจน แต่นั่นก็ดูเหมือนว่าฉันไม่ได้ควโนใจเขาเท่าใดนัก

“อาจจะเป็นการล่วงเกินไปสักหน่อย แต่ผมต้องขอบอกว่าคุณดูสวยมากครับ คุณนายคัลเลน”

“ขอบคุณค่ะ เจ โปรดเรียกฉันว่าเบลล่าเถอะค่ะ”

“ผมต้องขอพูดว่าการทำงานกับคุณนั้นเป็นประสบการณ์ที่แตกต่างจริงๆ เมื่อเทียบกับคุณแจสเปอร์ มีความ... เอ่อ... ว้าวุ่นใจ... น้อยกว่า

มากครับ” เขายื้มออกมาอย่างลึกลับ

“จริงหรือคะ? ปกติฉันว่าแจสเปอร์เป็นคนที่มักจะทำให้บรรยากาศผ่อนคลายดีออก”

ตัวของเขามองเข้าหากัน “อย่างนั้นหรือครับ?” เขาก็ทำอย่างสุภาพขณะที่ยังคงมีท่าทีไม่เห็นด้วยอย่างชัดเจน แปลกเหลือเกิน นี่แจสเปอร์ไปทำอะไรกับคนคนนี้นักเน?

“คุณรู้จักแจสเปอร์มานานรึยังคะ?”

เขาถอนใจ ดูไม่สบายใจเท่าไรนัก “ผมทำงานกับคุณแจสเปอร์มานานกว่ายี่สิบปี และหุ้นส่วนคนเก่าของผมก็รู้จักเขามาอีกสิบห้าปีก่อนหน้านั้น...เขา...ไม่เคยเปลี่ยนเลยครับ” เจลอบทำคอดอย่างระมัดระวัง

“คะ แจสเปอร์ก็ค่อนข้างจะแปลกๆ อยู่แบบนั้นละ”

เจสันหัวเหมือนกับจะสะบัดความคิดแปลกๆ ออกไป “คุณจะไม่นั่งลงก่อนหรือครับ เบลล่า?”

“จริงๆ แล้วฉันค่อนข้างจะรีบนะคะ ฉันยังต้องขับรถกลับบ้านอีกไกล” ขณะที่พูดฉันก็หยิบซองหนาสีขาวที่ใส่เงินเตรียมมาเป็นพิเศษให้เขาออกมาจากกระเป๋าและยื่นให้

“โอ” เขาเอ่ย จับกระแสมิดหวังได้เบาบางในน้ำเสียง เขาซุกซองลงในกระเป๋าเสื้อแจ็กเกตโดยไม่แม้แต่จะตรวจดูจำนวนเงิน “ผมคิดอยู่ว่าเราน่าจะได้คุยกันบ้างสักเล็กน้อยนะครับ?”

“เกี่ยวกับอะไรีคะ?” ฉันถามอย่างสงสัยใคร่รู้

“เอาละ ให้ผมมอบของให้คุณก่อนเถอะครับ ผมอยากจะรู้แน่ว่าคุณพอใจ”

เขาหันไปวางกระเป๋าเอกสารลงบนโต๊ะ กดสลักเปิด และหยิบซองกระดาษมะนิลาขนาดมาตรฐานออกมาของหนึ่ง

แม้จะไม่มีสมาธิเลยว่าจะมองหาอะไร แต่ฉันก็เปิดซองและชำเลื่องมองเอกสารอย่างผ่านๆ ที่หนึ่ง สิ่งที่เขาทำคือพลิกรูปของเจคอบกลับไปอีกด้านหนึ่งและเปลี่ยนสีในนั้น เพื่อที่จะได้ไม่เห็นชัดเจน

ว่าทั้งพาสปอร์ตและใบขับขีนั้นใช้รูปจากภาพเดียวกันทั้งหมด ทั้งหมดดูดีไร้ที่ติสำหรับฉัน ฉันเหลือบมองภาพพาสปอร์ตของวาเนสซ่า วูลฟ์ในเสื้อวีนายี แล้วก็ต้องเบือนหน้าหนีอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหันจุกขึ้นมาในลำคอ

“ขอบคุณมากค่ะ” ฉันบอกเขา

เขาหรีตาลงเล็กน้อย และฉันรู้สึกได้ว่าเขาผิดหวังที่การตรวจสอบของฉันไม่ละเอียดถี่ถ้วนนัก “ผมยืนยันได้ว่าทุกชิ้นที่ทำมาที่สมบูรณ์แบบมากครับ ผ่านได้หมดแม้แต่การตรวจสอบอย่างละเอียดถี่ถ้วนที่สุดจากผู้เชี่ยวชาญ”

“ฉันมั่นใจว่าต้องเป็นอย่างนั้นแน่นอนค่ะ ฉันซึ่งใจกับสิ่งที่คุณทำให้จริงๆ นะคะ เจ”

“เป็นเกียรติของผมครับ เบิลล่า แล้วถ้าหากว่าในอนาคตมีอะไรก็ตามที่ครอบครัวยุคหลังต้องการละก็ เชิญพบผมได้เสมอเลยนะครับ” แม้ว่าเขาจะไม่ได้บอกใบ้เป็นนัยๆ อย่างจริงจังนัก แต่นี่ฟังดูเหมือนคำเชิญให้ฉันเข้ามาแทนที่แจสเปอร์ในฐานะผู้ติดต่อเลยทีเดียว

“เห็นคุณว่ามีอะไรจะคุยกับฉันไม่ใช้รีคะ?”

“เออ ครับ มันค่อนข้างเป็นเรื่องละเอียดอ่อนสักหน่อย...” เขาขมวดมือไปทางเตาผิงหินด้วยสีหน้าสงสัย ฉันนั่งลงที่ขอบขณะที่เขานั่งลงข้างๆ เม็ดเหงื่อผุดขึ้นบนหน้าผากเขาอีกครั้ง และเขาก็ดึงผ้าเช็ดหน้าไหมสีฟ้าออกมาจากกระเป๋าเพื่อซับมัน

“ไม่ทราบว่าคุณเป็นน้องสาวของภรรยาของคุณแจสเปอร์ หรือว่าแต่งงานกับน้องชายของเขาครับ?” เขาถาม

“แต่งงานกับน้องชายของเขาค่ะ” ฉันชี้แจง เริ่มจะสงสัยว่านี่จะนำไปสู่อะไรกันแน่

“นั่นคุณคงเป็นเจ้าของของคุณเอ็ดเวิร์ด ถูกไหมครับ?”

“ใช่ค่ะ”

เขาส่งยิ้มมาอย่างขอโทษขอโพย “คือผมเห็นรายชื่อทั้งหมดมาก็

หลายครั้งมาแล้ว ขอแสดงความยินดีย้อนหลังด้วยนะครับ ดีจริงๆ ที่คุณเอ็ดเวิร์ดได้พบคู่ที่น่ารักเสียที”

“ขอบคุณมากค่ะ”

เขาหยุดเพื่อซับเหงื่อ “หลายปีที่ผ่านมา คุณคงจะพอนึกภาพออกนะครับ ว่าผมสังสรรค์ความเคารพนับถืออย่างมากต่อคุณแจสเปอร์ และครอบครัว”

ฉันพยักหน้าอย่างระมัดระวัง

เขาสูดลมหายใจลึกและพ่นลมหายใจออกมาโดยไม่พูดอะไร

“เจ ได้โปรดบอกอะไรก็ตามที่คุณอยากจะบอกเถอะค่ะ”

เขาสูดลมหายใจอีกครั้ง จากนั้นพูดอุบอิบติดๆ กันอย่างรวดเร็ว

“ถ้าคุณจะบอกผมให้มั่นใจได้ว่า คุณไม่ได้กำลังจะวางแผนลักพาตัวแม่หนูคนนี้จากพ่อของเธอ ผมก็จะหลับอย่างสบายขึ้นในคืนนี้”

“โอ” ฉันอุทานอย่างตะลึงงัน ต้องใช้เวลาเป็นนาทีกว่าที่ฉันจะเข้าใจข้อสรุปที่เข้าใจผิดอย่างสิ้นเชิงของเขา “โอ้ ไม่เลยอะ มันไม่ใช่อะไรทำนองนั้นเลยแม้แต่หน่อย” ฉันยิ้มอย่างอ่อนแรง พยายามจะปลอบให้เขามั่นใจ “ฉันแค่เตรียมหาสถานที่ปลอดภัยสำหรับเธอไว้ เพื่อในกรณีมีอะไรเกิดขึ้นกับฉันและสามีนะค่ะ”

ตาของเขาหรี่เล็กลง “คุณคาดว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นนั่นหรือครับ?” เขาหน้าแดงแล้วเอ่ยปากขอโทษ “ไม่ใช่ว่านั่นเป็นธุระกงการอะไรของผมหรอกนะครับ”

ฉันมองดูสีแดงที่ขีดข่วนอยู่บนเยื่อผิวที่บอบบางของเขา แล้วก็นึกดีใจ -- อย่างที่ฉันมักจะเป็นเสมอ -- ที่ฉันไม่ใช่แวมไพร์เกิดใหม่แบบทั่วไป เจดูเป็นคนดีใช้ได้ -- ถ้าตัดเรื่องพฤติกรรมทำผิดกฎหมายออกไป -- และคงเป็นเรื่องน่าเสียดายที่จะต้องฆ่าเขา

“เราก็คงไม่รู้หรอกค่ะ” ฉันถอนใจ

เขาขมวดคิ้ว “ถ้าอย่างนั้น ผมขออวยพรให้คุณโชคดีก็แล้วกันนะครับ และได้โปรดอย่าเพ่งหมัดความอดทนกับผมนะครับ แต่...ถ้าเกิด

คุณแจสเปอร์มาหาผมและถามถึงชื่อที่ผมกรอกลงในเอกสารพวกนี้...”

“แน่นอนว่าคุณควรบอกเขาในทันทีค่ะ ฉันไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าการที่คุณแจสเปอร์จะได้รับรู้ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นในการทำธุรกิจของเรา”

ความจริงใจอย่างเปิดเผยของฉันดูจะช่วยลดความเครียดของเขาได้ส่วนหนึ่ง

“ดีมากครับ” เขาบอก “และผมคงไม่สามารถจะชวนคุณให้อยู่รับประทานอาหารเย็นต่อได้ ใ้หมั้ยครับ?”

“ขอโทษค่ะ เจ ฉันมีเวลาไม่มาก”

“ถ้าอย่างนั้น ผมขออวยพรให้คุณมีสุขภาพดีและมีความสุขอีกครั้งเถอะนะครับ ไม่ว่าอะไรที่ครอบครับของคุณต้องการ ได้โปรดอย่าลังเลที่จะโทรหาผมนะครับ เบลล่า”

“ขอบคุณค่ะ เจ”

ฉันออกมาพร้อมด้วยสิ่งผิดกฎหมายในมือ เมื่อเหลือบมองกลับไปที่เห็นเจมองตามฉันมา สีหน้าของเขามีทั้งความกังวลและความเสียตายนปนกันไป

การเดินทางกลับใช้เวลาน้อยกว่า คีนนี่มีดสนิท ฉันเลยดับไฟหน้าและเหยียบคันเร่งจนมิด เมื่อกลับมาถึงบ้าน รถยนต์ส่วนใหญ่ — รวมถึงพอร์ชของอลิซและเฟอร์รารีของฉัน — ได้หายไป นั่นหมายความว่าเหล่าแวมไพร์ที่ไม่ใช่มังสวิรัตಿಯ่างพวกฉันกำลังออกไปล่าเพื่อสนองความกระหายให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉันพยายามที่จะไม่คิดถึงภาพของพวกเขาตอนที่ออกล่าในเวลากลางคืน และอดสงสัยไม่ได้เมื่อนึกถึงภาพเหยื่อของพวกเขา

มีเพียงแค่เคทและการ์เร็ตอยู่ในห้องด้านหน้า กำลังโต้เถียงกันอย่างสนุกสนานเกี่ยวกับคุณค่าทางโภชนาการของเลือดสัตว์ ฉันลงความเห็นว่าการ์เร็ตคงจะได้ลองร่วมออกล่าในแบบมังสวิรัตินี้มาแล้ว และคงพบว่ามันออกจะลำบากทีเดียว

เอ็ดเวิร์ดคงพาเรเนสเมกลับไปนอนที่บ้านแล้วเป็นแน่ ส่วนเจคอบ

นั่นก็คงอยู่ในดวงไม้ใกล้กับกระท่อมอย่างไม่ต้องสงสัย สมาชิกครอบครัวที่เหลือของฉันก็คงกำลังออกล่ออยู่ด้วยเช่นเดียวกัน บางทีพวกเขาอาจจะออกไปกับพวกเดนาลีตคนอื่นๆ ก็ได้

ซึ่งนั่นก็หมายความว่าบ้านทั้งหลังตกเป็นของฉันแล้วดีๆ นี่เอง และฉันก็รีบฉวยโอกาสนี้ไว้อย่างรวดเร็ว

ฉันรับรู้ได้จากกลิ่นว่าฉันคงจะเป็นคนแรกที่เข้าห้องที่ไม่มีใครเข้ามานานแล้วของอลิซและแจสเปอร์ บางทีอาจเป็นคนแรกตั้งแต่คืนที่พวกเขาจากเราไป ฉันค้นตามตู้เสื้อผ้าใ้ใหญ่ของพวกเขาอย่างเสียบกริบจนกระทั่งพบกระเป๋ากับที่ดูพอจะใช้การได้ ต้องเป็นของอลิซแน่ เพราะเป็นเป้หนังสีดำใบเล็กๆ แบบที่ปกติใช้เป็นกระเป๋าสตางค์ และมีขนาดเล็กพอที่เรเนสเมจจะสะพายได้โดยไม่ดูผิดปกติ จากนั้นฉันก็แอบลักเงินสดของพวกเขาด้วยการหยิบเอาออกมาประมาณสองเท่าของรายได้ทั้งปีของครอบครัวอเมริกันโดยเฉลี่ย ฉันเดาว่าการขโมยในที่นี้คงจะเป็นที่ผิดสังเกตได้น้อยกว่าที่อื่นๆ ในบ้าน เพราะว่าความทรงจำของห้องนี้มีแต่จะทำให้ทุกคนโศกเศร้า ฉันสอดช่องใส่พาสปอร์ตและบัตรประชาชนปลอมลงไปในกระเป๋านี้เพื่อป้องกันเงินสด แล้วฉันก็ลงนั่งที่ขอบเตียงของอลิซและแจสเปอร์ มองไปยังห่อสัมภาระอันน่าสมเพชและไร้ความโดดเด่น ซึ่งเป็นของทั้งหมดเท่าที่ฉันจะมอบให้แก่ลูกและเพื่อนรักเพื่อช่วยรักษาชีวิตของพวกเขาไว้ได้ ฉันทรุดตัวลงพิงเสาเตียง รู้สึกหมดอาลัยตายอยาก

ก็แล้วยังจะมีอะไรอีกที่ฉันสามารถทำได้ล่ะ?

ฉันนั่งคอดคอกอยู่อย่างนั้นนานหลายนาทีก่อนที่สมองจะเริ่มนำความคิดดีๆ มาให้

ถ้า...

ถ้าฉันพอจะสมมุติได้ว่าเจคอบและเรเนสเมกำลังหนี แล้วนั่นก็รวมถึงสมมุติฐานว่ามิติที่นั่นต้องตายไปแล้วด้วย นั่นจะทำให้ใครก็ตามที่รอดชีวิตพอจะหายใจได้ทั่วท้องขึ้นมาบ้าง รวมถึงอลิซและแจสเปอร์ด้วย

มันทำไมอลิซกับแจสเปอร์จะไม่สามารถช่วยเจคอบและเรนสเมล่ะ? ถ้าพวกเขารวมตัวกันได้ เรนสเมจะได้รับการคุ้มครองที่ดีที่สุดเท่าที่จะมีได้ มันไม่มีเหตุผลอะไรที่สิ่งนี้จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้นะ ยกเว้นแต่ความจริงที่ว่าทั้งเจคและเรนสเมต่างเป็นจุดบอดสำหรับอลิซ แล้วเธอจะเริ่มค้นหาพวกเขาได้อย่างไรกันล่ะ?

ฉันใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่งแล้วเดินออกจากห้อง ข้ามโถงทางเดินไปที่ห้องชุดของคาร์โลลกับเอสเม โต๊ะของเอสเมนั้นมีกองกระดาษว่างและพิมพ์เขียวซ้อนกันเป็นระเบียบ ทุกอย่างวางไว้เป็นกองสูงอย่างสวยงามหมดจดเช่นเคย โต๊ะตัวนั้นถูกออกแบบมาให้มีช่องเล็กๆ เป็นจำนวนมากหนึ่งในช่องนั้นเป็นกล่องที่เต็มไปด้วยเครื่องเขียน ฉันหยิบกระดาษเปล่ามาแผ่นหนึ่งพร้อมปากกา

จากนั้นฉันก็ออกไปที่แผ่นกระดาษเปล่าสีงาช้างเป็นเวลาห้านาทีเต็มๆ สมาธิจดจ่ออยู่กับการตัดสินใจ อลิซอาจจะไม่เห็นเจคอบหรือเรนสเม แต่เธอเห็นฉันได้ ฉันจินตนาการให้เธอมองเห็นเหตุการณ์ ณ ขณะนี้ และหวังอย่างจนตรอกว่าเธอคงไม่ได้ติดพันกับอะไรอยู่มากเกินไปกว่าที่จะให้ความสนใจ

ฉันเขียนคำว่า **ริโอ เดอ จาเนโร** ด้วยอักษรตัวใหญ่ทั้งหมดลงไปบนหน้ากระดาษอย่างซ้ำๆ และบรรจง

ริโอคือเป็นสถานที่ที่ดีที่สุดที่จะส่งพวกเขาไป มันห่างไกลจากที่นี่มาก และตามรายงานล่าสุด ทั้งอลิซกับแจสเปอร์ก็อยู่ที่อเมริกาใต้เรียบร้อยแล้ว และไม่ใช่ว่าปัญหาเก่าๆ ดีไปแล้วเพียงเพราะว่าเรามีปัญหาที่ใหญ่กว่าในตอนี้ เพราะยังคงมีความลึกซึ้งที่คาดเดาไม่ได้ของอนาคต เรนสเมอยู่... ความน่าสะพรึงกลัวของการเจริญเติบโตที่รวดเร็วผิดปกติ แต่ถึงอย่างไร เราตั้งใจจะมุ่งหน้าลงใต้อยู่แล้ว ตอนนี้มันจะกลายเป็นงานของเจคอบ และหวังว่าเป็นงานของอลิซด้วยที่จะช่วยกันค้นหาตำนานเหล่านั้น

ฉันค้อมหัวลงอีกครั้ง พยายามต่อสู้กับความต้องการอยากจะ

ร้องให้ที่พลุ่งพล่านขึ้นมาและกัดฟันแน่นเข้าด้วยกัน มันดีกว่าที่เรเนสเม
จะอยู่ต่อไปโดยไม่มีฉัน แต่ยังไม่ทันไรฉันเริ่มจะคิดถึงเธอมากเหลือเกิน
แล้ว จนแทบจะไม่อาจกลั้นความเศร้าโศกไว้ได้

ฉันสุดลมหายใจลึกและใส่กระดาดขนัดลงที่กันกระเปา... ที่ที่
เจคอับจะพบมันได้ในเวลาอีกไม่นานนี้

ฉันไขว่คว้าเพื่อเป็นการภาวนาว่า — ในเมื่อโรงเรียนมัธยมของเขา
ดูไม่น่าที่จะมีการเปิดสอนวิชาภาษาโปรตุเกสแล้ว — ก็ขอให้อย่างน้อย
เจคอับเคยลงเรียนภาษาสเปนเป็นวิชาเลือกไว้บ้างก็ยังดี

ตอนนี้ไม่มีอะไรให้ทำอีกแล้วนอกจากรอ

เป็นเวลาสองวันแล้วที่เอ็ดเวิร์ดและคาร์โลล์ออกไปอยู่ตรงลานโล่ง
ที่อลิสซงมองเห็นว่าพวกโวลตูรีจะมาถึง มันเป็นลานสังหารเดียวกันกับที่
บรรดาแวมไพร์เกิดใหม่ของวิตตอเรียเข้าโจมตีเราเมื่อฤดูร้อนที่แล้ว ฉัน
สงสัยเสียจริงว่า นี่จะเป็นเหมือนภาพที่ฉายซ้ำๆ สำหรับคาร์โลล์หรือเปล่า
เหมือนเดจาวูอะไรแบบนั้น แต่สำหรับฉันแล้ว ทั้งหมดจะเป็นเรื่องแปลก
ใหม่ทั้งดุ้น เพราะครั้งนี้เอ็ดเวิร์ดและฉันจะยืนเคียงข้างครอบครัวของเรา
ด้วยกัน

เราคิดได้แต่เพียงว่าพวกโวลตูรีคงจะเลือกตามรอยเอ็ดเวิร์ดหรือ
ไม่กี่คาร์โลล์เข้ามาเป็นแน่ ฉันสงสัยเหลือเกินว่ามันจะทำให้พวกเขา
ประหลาดใจไหมที่เหยื่อของเขาไม่ได้วิ่งหนีไปเลย นั่นจะทำให้พวกเขา
ระแวงหรือเปล่า? แต่ฉันก็นึกภาพพวกโวลตูรีที่รู้สึกถึงความจำเป็นในการ
ที่ต้องระวังตัวแฉะไม่ออกเลย

ไม่ว่าฉัน (ที่หวังว่า) อาจจะดูไร้ความหมายสำหรับคิมหรืออย่างไร
ก็ตาม ฉันก็จะอยู่กับเอ็ดเวิร์ด เรามีเวลาเหลืออีกแค่ไม่กี่ชั่วโมงแล้วที่จะ
ได้อยู่ด้วยกัน

เอ็ดเวิร์ดกับฉันนั้นยังไม่ได้กล่าวคำอำลาของเราอย่างเป็นทางการ
เสียทีเดียวนัก และฉันก็ไม่ตั้งใจจะทำเช่นนั้นด้วย การพูดออกมาดังๆ
คือการยอมรับว่ามันจบลงแล้ว เหมือนกับการพิมพ์คำว่า จบบริบูรณ์ ที่

แผ่นสุดท้ายของต้นฉบับ ดังนั้นเราจึงไม่ยอมเอ่ยคำลาออกมา และเราก็อยู่แนบชิดกันและกันมากขึ้น เฝ้ามองสัมผัสเนื้อตัวกันอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจุดจบจะเป็นอย่างไร มันจะไม่สามารถแยกเราจากกันได้

ไกลออกไปไม่กี่หลา เราตั้งเต็นท์ให้เรเนสเมในแนวป่าที่ปลอดภัย แล้วนั่นก็เป็นเหมือนการฉายภาพซ้ำมากยิ่งขึ้น เมื่อเราต้องออกมาตั้งแคมป์ท่ามกลางความหนาวอยู่กับเจอบอีกครั้ง แทบไม่น่าเชื่อเลยว่าทุกสิ่งได้เปลี่ยนไปมากเหลือเกินจากเมื่อเดือนมิถุนายนของปีที่แล้ว เจ็ดเดือนก่อนหน้านี้เอง ที่รักสามเส้าของเราดูจะเป็นไปไม่ได้ และหัวใจสามดวงต้องมาแตกสลายในรูปแบบที่ต่างกันออกไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เลย ทว่าตอนนี้ทุกอย่างกลับลงตัวไปหมด ดูเหมือนเป็นเรื่องประหลาดที่ร้ายกาจสิ้นดี เมื่อชิ้นส่วนทุกชิ้นประกอบเข้ากันได้อย่างเหมาะสมเจาะทะลุเวลาให้ต้องมาถูกทำลายพอดี

หิมะเริ่มที่จะตกอีกครั้งในคืนก่อนวันปีใหม่ คราวนี้เกล็ดเล็กๆ เหล่านั้นไม่ได้สูญสลายไปบนพื้นหินของลานโล่งอีกแล้ว ระหว่างที่เรเนสเมและเจอบหลับนั้น (เจอบนั้นกรนดังมากจนฉันสงสัยว่าทำไมเรเนสเมถึงไม่ตื่นเสียที) หิมะก็ทำให้เกิดแผ่นน้ำแข็งบางๆ บนพื้นดิน ก่อนจะเริ่มก่อตัวเป็นกองหนาขึ้น ครั้นเมื่อถึงเวลาที่ดวงอาทิตย์ขึ้น ทิวทัศน์ที่อลิซเห็นในนิมิตก็ปรากฏขึ้นโดยสมบูรณ์แบบ เอ็ดเวิร์ดกับฉัน จับมือกันขณะที่เรากวาดตามองดูทุ่งสีเขียวระยิบระยับนั้น ต่างก็เงยบ่งไปด้วยกันทั้งสองฝ่าย

ตลอดช่วงเช้าตรู่ นั้น คนอื่นๆ ก็เข้ามารวมตัวกัน ดวงตาของพวกเขาฉายให้เห็นถึงหลักฐานของการเตรียมตัวอย่างเจี๊ยบๆ บ้างก็เป็นสีทองสว่าง บ้างก็เป็นสีแดงฉาน ไม่นานหลังจากที่พวกเรารวมตัวกัน เราก็ได้ยินเสียงพวกหมาป่าเคลื่อนไหวอยู่ในดงไม้ เจอบโผล่ออกมาจากเต็นท์และเข้าร่วมกับฝูงของเขาโดยที่ยังปล่อยให้เรเนสเมหลับต่อ

เอ็ดเวิร์ดและคาร์โลสกำลังจัดขบวนให้คนอื่นๆ กระจายตัวกันหลวมๆ โดยกันให้เหล่าพยานของเราไปอยู่ด้านข้างๆ เหมือนจัดที่นั่งให้แก่ผู้ชม

ฉันเฝ้ามองมาจากกระยะไกล รอคอยอยู่ข้างเตียงเพื่อรอให้เรนเสเม
ตื่น เมื่อเธอตื่นขึ้น ฉันก็ช่วยเธอแต่งตัวในชุดที่เลือกมาอย่างดีเมื่อสองวัน
ก่อน มันเป็นชุดเสื้อผ้าที่มีระบายฟูฟ่องแลดูเป็นเด็กผู้หญิง ทว่าจริงๆ
แล้วเนื้อผ้าหนาหนามากพอที่จะไม่ขาดลุ่ยง่ายๆ ในยามที่เธอต้องใส่มัน
ขณะที่วิ่งผ่านอาณาเขตรัฐสองสามแห่งบนหลังมนุษย์หมาป่าตัวใหญ่
มหึมา ฉันคล่องเป่หนังสีดำทับลงไปบนเนื้อแข็งเกร็งของลูก ในนั้นบรรจ
เอกสารต่างๆ เงินสด คำบอกใบ้และโน้ตบอกรักของฉันสำหรับเธอกับ
เจคอบ และชาร์ลีสกับเรเน่ ลูกแข็งแรงพอที่สิ่งเหล่านี้จะไม่เป็นภาระแก่เธอ

ดวงตาของลูกเบิกโตเมื่อเธออ่านความทุกขระทมบนใบหน้าของ
ฉัน แต่เธอเคาได้มากพอว่าไม่ควรถามว่าฉันกำลังทำอะไรอยู่

“แม่รักหนูนะจ๊ะ” ฉันบอกเธอ “มากกว่าทุกสิ่งเลยนะลูก”

“หนูก็รักแม่เหมือนกันจ๊ะ แม่จ๋า” เธอตอบ พลางแตะลิ้นอกเกิด
ที่ห้อยอยู่กับคอของเธอ ซึ่งขณะนี้บรรจรูปถ่ายใบเล็กๆ ที่ลูก เอ็ดเวิร์ด
และฉันถ่ายร่วมกัน “เราจะอยู่ด้วยกันตลอดไปนะจ๊ะ”

“เราจะอยู่ด้วยกันในหัวใจของเราตลอดไปจ๊ะ” ฉันกระซิบแก้ด้วย
เสียงแผ่วเบา “แต่วันนี้เมื่อถึงเวลาแล้ว หนูต้องไปจากแม่นะ”

ดวงตาของเธอเบิกกว้างและเอามือแตะแก้มของฉัน คำว่า *ไม่* ที่
เปล่งออกมาอย่างไร้เสียงนั้น ดังลั่นกว่าที่เธอจะตะโกนออกมาจริงๆ เสีย
อีก

ฉันพยายามกล้ำกลืน ถ้าความรู้สึกตีบตันไปหมด “หนูจะทำสิ่งนี้เพื่อ
แม่ได้ไหม ลูก? ได้โปรดนะจ๊ะ?”

เธอกดนิ้วลงกับใบหน้าฉันหนักหน่วงขึ้น *ทำไม?*

“แม่บอกหนูไม่ได้จ๊ะ” ฉันกระซิบ “แต่อีกไม่นานหนูก็จะเข้าใจนะ
แม่สัญญา”

ฉันเห็นภาพใบหน้าของเจคอบลอยขึ้นมาในหัวฉัน

ฉันพยักหน้าแล้วดึงนิ้วเธอออก “อย่าคิดถึงมันนะลูก” ฉันกระซิบ
ข้างหูเธอ “อย่าบอกเจคอบจนกระทั่งแม่บอกให้หนูหนีไป โอเคนะ?”

เธอเข้าใจเรื่องนี้ และพยักหน้าเช่นกัน

ฉันหยิบรายละเอียดขึ้นสุดท้ายออกมาจากกระเป๋าเสื้อ

ระหว่างที่เก็บของให้เรเนสเมอยู่นั่นเอง จู่ๆ ประกายแสงของอะไรบางอย่างก็วาบเข้าตาฉัน มันคือลำแสงอาทิตย์ซึ่งบังเอิญพุ่งผ่านท้องฟ้า แล้วตกลงมากระทบอัญมณีบนกล่องโบราณล้ำค่าบนชั้นเหนือหัวในมุมที่ไม่มีใครเคยแตะต้อง ฉันคิดได้ตรงตรงชั่วขณะก่อนจะยกไหล่ หลังจากทีพอจะปะติดปะต่อเบาะแสของอลิซได้ ฉันก็ไม่ได้หวังเลยว่าการเผชิญหน้าที่กำลังจะมาถึงนี้จะสามารถคลี่คลายลงได้อย่างสงบหรอก แต่ทำไมไม่ลองเริ่มต้นสิ่งต่างๆ อย่างเป็นมิตรที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ล่ะ? ฉันถามตัวเอง มันจะแยตรงไหน? ฉันเดาว่าที่สุดแล้วก็ยังมีความหวังหลงเหลืออยู่บ้างละนะ... ความหวังประเภทลมๆ แล้งๆ .... เพราะฉันลงทุนป็นชั้นไปบนชั้นวางของนั่น และหยิบเอาของขวัญแต่งงานที่อาโรมอบไว้ให้ออกมาด้วย

ฉันคาดสายทองเส้นหนารอบคอและรับรู้ได้ถึงน้ำหนักของเพชรเม็ดมหึมาที่ห้อยอยู่ตรงกึ่งกลาง

“สวยจังเลยคะ” เรเนสเมกระซิบ เธอคล้องแขนรอบลำคอของฉันแน่นดุจคีม ฉันโอบกอดลูกไว้แนบอก และอุ้มเธอออกจากเดินท์เดินเข้าไปสู่ลานโล่ง

เอ็ดเวิร์ดเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งขณะที่ฉันก้าวเข้าไปหา แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้พูดอะไรออกมาเกี่ยวกับเครื่องประดับของฉันหรือของเรเนสเมเลย เขาเพียงแต่ยกแขนโอบเราทั้งคู่ไว้แน่นๆ อยู่ครู่ใหญ่พร้อมกับถอนใจหนักหน่วง และปล่อยเราออกจากอ้อมแขน ฉันมองไม่เห็นคำอำลาในดวงตาของเขาเลย บางทีเขาอาจจะมีความหวังสำหรับอะไรมากกว่าอย่างหลังความตายนี้มากกว่าที่เขาจะยอมบอกให้รู้ก็เป็นได้

เราต่างก็เข้าประจำที่ เรเนสเมเป็นอย่างคล่องแคล่วขึ้นไปอยู่บนหลังเพื่อห้อมฉันไว้ ฉันยืนห่างออกไปด้านหลังเพียงไม่กี่ฟุตจากแนวหน้าซึ่งประกอบไปด้วยคาร์ลอส เอ็ดเวิร์ด เอ็มเม็ตต์ โรซาลี ธัญญา เคท

และอีลีซาร์ และที่อยู่เคียงข้างฉันคือเบนจามินและซาฟรีนา มันเป็นหน้าที่ของฉันที่จะปกป้องพวกเขาให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ พวกเขาเป็นอาวุธจุดใจที่ดีที่สุดของพวกเรา ถ้าหากพวกโวลตุรีเป็นฝ่ายที่มองไม่เห็น... แม้เพียงแค่ชั่วขณะเดียวก็ตาม... นั่นจะเปลี่ยนทุกสิ่งทุกอย่างได้

ซาฟรีนานั้นแข็งแกร่งและดุดัน พร้อมด้วยเซนนาที่เกือบจะเป็นภาพสะท้อนของเธอคอยประกบอยู่ด้านข้าง ส่วนเบนจามินนั้นนั่งลงบนพื้น ฝ่ามือประทับกับพื้นดินและพูดพึมพำในลำคอเบาๆ เกี่ยวกับแนวรอยเลื่อนของโลก เมื่อคืนนี้เขาเที่ยวไปหว่านก้อนหินเล็กๆ ออกเป็นกองๆ ในแบบที่ดูแล้วไม่สะดุดตา ที่ขณะนี้โดนหิมะปกคลุมไว้ทั้งหมด ไล้ไปตามด้านหลังของทุ่งหญ้า มันไม่มากพอที่จะทำให้แวมไพร์บาดเจ็บได้แม้แต่คนเดียว แค่หวังว่าจะเพียงพอที่จะดึงดูดความสนใจได้สักคน

เหล่าพยานเกาะกลุ่มอยู่ทางด้านซ้ายและขวาของพวกเรา บางตนก็เข้ามาใกล้กว่าตนอื่นๆ มากหน่อย ...ล้วนแต่เป็นผู้ที่ประกาศตัวเองแล้วทั้งนั้นที่อยู่ใกล้ที่สุด ฉันสังเกตเห็นชีวอนคลิงซมับ ดวงตาปิดอยู่ในท่าทำสมาธิ นี่เธอกำลังล้อเลียนคาร์โลล์อยู่ด้วยการพยายามจินตนาการภาพการยุติปัญหาโดยสันติวิธีอยู่นั้นหรือ?

ในหมู่ไม้เบื้องหลังเรา เหล่าหมาป่าที่ซ่อนตัวอยู่ต่างก็นั่งงันและเตรียมพร้อม เราได้ยินเพียงเสียงหอบหายใจดังๆ และเสียงหัวใจเต้นของพวกเขาเท่านั้น

หมู่เมฆเคลื่อนเข้ามา แบ่งแยกลำแสงให้กระจายตัวออกจนยากจะบอกได้ว่ามันเป็นยามเช้าหรือบ่าย ดวงตาของเอ็ดเวิร์ดเคียดเขม็งขณะที่เขาพิจารณาภาพทิวทัศน์อย่างละเอียด ฉันมั่นใจว่าเขามองเห็นภาพเดียวกันเป็นครั้งที่สอง... โดยครั้งแรกเห็นจากภาพนิมิตของอลิซ แต่ถึงอย่างไร มันก็จะดูเหมือนกันหมดอยู่ดีนั่นละเมื่อพวกโวลตุรีมาถึง เรามีเวลาเหลือแค่อีกเพียงไม่กี่นาที หรือไม่ก็วินาทีแล้ว

พวกเราทุกคน...ทั้งครอบครัวและพันธมิตร...ต่างก็เขยิบเข้ามา

ใกล้กัน

จากราวป่า ร่างของหมาป่าจำฝูงสีน้ำตาลแดงตัวใหญ่่มหึมาปรากฏออกมาข้างหน้าเพื่อยืนเคียงข้างฉัน การรักษาระยะห่างจากเรนสเมคเป็นเรื่องยากเกินไปสำหรับเขา ในเมื่อเห็นอยู่ชัดๆ ว่าเธอกำลังตกอยู่ในอันตรายแบบต่อหน้าต่อตาเช่นนี้

เรนสเมยืนมือออกไปมันชนบนไหล่กว้างของเขาเล่น แล้วร่างของเธอก็ผ่นคลายลงบ้างเล็กน้อย เธอสงบลงได้ยามเมื่อมีเจคอคอยอยู่ใกล้ฉันเองก็รู้สึกดีขึ้นนิดหน่อยเช่นกัน ตราบเท่าที่เจคอบยังอยู่กับเรนสเม ลูกจะต้องปลอดภัย

เอ็ดเวิร์ดยื่นมือมาหาฉันโดยไม่ยอมเสี่ยงที่จะหันหลังกลับมามองฉันทอดแขนไปข้างหน้าเพื่อที่จะกุมมือของเขาได้ เขากำนิ่วฉันไว้แน่น

อีกหนึ่งนาทีเคลื่อนผ่านไป แล้วฉันก็พบว่าตัวเองกำลังพยายามเงี่ยหูรับฟังเสียงการมาของพวกโวลตุรี

และแล้วเอ็ดเวิร์ดก็เกร็งตัวและส่งเสียงขู่ต่ำๆ ผ่านไรฟันที่ขบกันแน่น สายตาจ้องไปยังผืนป่าทางทิศเหนือจากที่เราอยู่นอยู่

เรามองตามไปยังที่นั่น และรอคอยขณะที่วินาทีสุดท้ายเคลื่อนผ่านไป

กระหายเลือด

พวกเขามาเป็นขบวนอย่างโอ่อ่าตระการตา นับว่าเป็นความสวยงามอย่างหนึ่งเลยทีเดียว เป็นขบวนที่จัดวางมาได้อย่างเข้มงวดมีระเบียบ พวกเขาเคลื่อนไปด้วยกัน แต่ไม่ใช่เป็นการเดินเรียงแถวแบบสวนสนาม แต่เป็นการล่องลอยผ่านแนวต้นไม้มาอย่างสุดแสนจะพร้อมเพรียงกัน มองคล้ายรูปอะไรบางอย่างที่ดำมืดและเป็นหนึ่งเดียว ที่ดูเหมือนจะลอยอยู่ห่างจากพื้นหิมะสีขาวเพียงไม่กี่นิ้ว เป็นการรุกเข้ามาอย่างราบรื่นไร้ที่ติจริงๆ

วงขอบนอกของขบวนนั้นเป็นสี่เท้า โดยสี่จะเริ่มไล่ให้เข้มข้นตามแต่ละแถวของร่างที่ยืนอยู่ชิดเข้ามา จนกระทั่งถึงใจกลางของขบวน ซึ่งเป็นสีดำสนิท ทุกใบหน้าซ่อนอยู่ในเงามืดของผ้าคลุม เสียงฝีเท้าก้าวไหวแผ่วเบาสม่ำเสมอ ประดุจท่วงทำนองดนตรีเป็นจังหวะสลับซับซ้อนที่ไม่มีวันหยุดบรรเลง

อาจเป็นด้วยการส่งสัญญาณบางอย่างที่ฉันไม่เห็น หรือเพียงแค่การฝึกฝนมานานนับสหัสวรรษก็ได้ รูปขบวนพลันคลี่ขยายออก การเคลื่อนไหวนั้นเป็นไปอย่างแข็งทื่อเกินกว่าจะมองให้คล้ายการสยายกลับ

ของดอกไม้ได้ แม้ว่าสีที่ต่างกันจะเป็นจุดสังเกตว่ามันคือการคลีออกของ
พัตนนั้นเอง ดวงดงามแต่ก็ชิงชังไม่อ่อนช้อย ร่างในชุดคลุมสีเทากระจาย
ออกไปที่ด้านข้างขณะร่างที่ห่อหุ้มด้วยผ้าสีเข้มกว่าก็โหมขึ้นไปยังตรง
กลางอย่างแม่นยำ ทุกฝีก้าวถูกควบคุมอย่างใกล้ชิด

ขั้นตอนของพวกเขาซ้ำแต่มีจุดมุ่งหมาย ไร้ความเร่งร้อน ไร้ความ
เครียด ไร้ความกังวล นี่เป็นจังหวะของผู้ที่ไม่มีวันแพ้

นี่เกือบจะเหมือนกับภาพฝันร้ายของฉันเลยทีเดียว แต่สิ่งเดียว
ที่ขาดไปคือ ความพึงพอใจที่ฉันมองเห็นบนหน้าเหล่านั้นในความฝัน
ใบหน้าที่มีรอยยิ้มแห่งความพยาบาท ทว่าเท่าที่เห็น พวกโวลตุรีนั้นดูจะ
เคร่งครัดอยู่ในระเบียบวินัยเกินกว่าที่จะแสดงอารมณ์อะไรออกมาให้ใคร
เห็น พวกเขายังไม่แสดงความแปลกใจหรือตื่นตะลึงต่อบรรดาแวมไพร์
ซึ่งรอพวกเขาอยู่ที่นั่นอีกด้วย เมื่อเปรียบเทียบกันกับพวกเขาแล้ว ก็เป็น
แวมไพร์ที่ดูไร้ระเบียบและไร้การเตรียมพร้อมอย่างสิ้นเชิง พวกเขายังไม่
แสดงความแปลกใจกับหมาป่าตัวโตอีกตัวที่ยืนอยู่ท่ามกลางวงล้อมของ
เราอีกด้วย

ฉันอดไม่ได้ที่จะนับ พวกเขามีด้วยกันทั้งหมดสามสิบสองตน ถึง
แม้จะไม่นับร่างผอมบอบบางอีกสองตนในผ้าคลุมดำที่ล่องลอยอยู่ด้าน
หลังสุด... ผู้ซึ่งฉันคิดว่าน่าจะเป็นเหล่าภรรยานั่นเอง จากตำแหน่งการ
ยืนที่เห็นได้ชัดว่าได้รับการคุ้มครอง บ่งบอกว่าพวกเธอจะไม่เข้าร่วม
ในการโจมตีแน่ แต่ถึงอย่างไร จำนวนของฝ่ายเราก็น้อยกว่าอยู่ดี
มีเพียงแค่พวกเราสิบเก้าตนเท่านั้นที่จะสู้ และอีกเจ็ดตนที่จะมองดูพวก
เราถูกทำลาย ต่อให้นับพวกหมาป่าอีกสิบตัวแล้วก็ตาม พวกเขาก็ยัง
เหนือกว่าพวกเราอยู่วันยังค่ำ

“พวกเสื้อแดงกำลังมา พวกเสื้อแดงกำลังมา” การ์เร็ตบ่นพึมพำ
กับตัวเองอย่างที่ไม่มีการใส่ใจและหัวเราะหึๆ ออกมาหนึ่งที เขาสาวเท้า
เข้าไปใกล้เคทอีกก้าวหนึ่ง

“พวกมันมากันจริงๆ ด้วย” วลาดีเมียร์กระซิบบอกสเตฟาน

“เหล่าภรรยา” สเตฟานชูฟอกลับ “องค์กรทุกตน พวกมันมาอยู่ด้วยกันหมด ดีเท่าไรแล้วที่เราไม่ได้ลองเชิงโวลเตอร่า”

ทันใดนั้น รวากับว่าจำนวนของพวกเขายังคงมีไม่มากพอ ขณะที่พวกโวลตูรีตีบน้ำมาซ้ำๆ อย่างองอาจสง่าผ่าเผย ก็เริ่มมีแวมไพร์จำนวนมากขึ้นอีกเข้ามาในลานโล่งเบื้องหลังพวกเขา

ใบหน้าของเหล่าแวมไพร์ที่ดูเหมือนจะหลั่งไหลเข้ามาอย่างไม่มีความหนืดนี้ ดูจะขัดแย้งกับความเป็นระเบียบที่ไร้อารมณ์ของพวกโวลตูรียิ่งนัก ด้วยพวกเขามีสีหน้าเปลี่ยนแปลงไปอยู่เรื่อยๆ ในตอนแรกมีความตกใจ กระทั่งความกังวลขณะที่เห็นกองกำลังซึ่งไม่คาดคิดรอพวกเขาอยู่ แต่แล้วความกังวลนั้นก็จางหายไปอย่างรวดเร็ว เพราะพวกเขาปลอดภัยอยู่แล้วด้วยจำนวนที่ท่วมท้นกว่า และด้วยการยืนอยู่เบื้องหลังกองกำลังซึ่งไร้ผู้ต้านทานของพวกโวลตูรี ในไม่ช้าสีหน้าพวกเขาก็กลับไปสู่อาการเดิมที่เป็นอยู่ก่อนหน้าที่จะทำให้เราประหลาดใจ

มันง่ายมากที่จะเข้าใจความคิดของพวกเขา ใบหน้าเหล่านี้แสดงออกมาให้เห็นอย่างชัดเจนอยู่แล้ว นี่เป็นฝูงชนที่กำลังเกรี้ยวกราด ถูกทำให้บ้าคลั่งและกระหายความยุติธรรมจนน้ำลายยืด ก่อนหน้านั้นฉันยังไม่เคยตระหนักอย่างแท้จริงถึงความรู้สึกที่โลกแวมไพร์มีต่อเด็กอมตะเลย จนกระทั่งได้มาเห็นสีหน้าแบบนี้

เห็นได้ชัดว่ากลุ่มแวมไพร์ที่คละเคล้ากันอย่างหลากหลายไร้ระเบียบ และรวมกันทั้งหมดแล้วมากกว่าสี่สิบต้นนี้ คือเหล่าพยานในแบบของพวกโวลตูรีเอง เมื่อพวกเขาตายลง พวกเขาก็จะช่วยกระจายข่าวว่าเหล่าอาชญากรถูกกำจัดแล้วอย่างสิ้นซาก ว่าพวกโวลตูรีได้กระทำการลงโทษโดยไม่มีอะไรอื่นนอกจากความเป็นกลาง ส่วนใหญ่ดูเหมือนว่าพวกเขาต่างหวังที่จะมีโอกาสได้ทำหน้าที่มากกว่าเป็นเพียงแค่พยาน แต่ต้องการช่วยร่วมฉีกกระชากและเผาทำลายด้วย

เราไร้ความหวังโดยสิ้นเชิง แม้จะสามารถหักล้างความได้เปรียบของพวกโวลตูรีได้ แต่พวกเขาก็ยังคงมีจำนวนมากกว่าอยู่ดี แม้กระทั่ง

ถ้าเราสามารถฆ่าดมิทรีได้ก็ตามที่ แต่เจคอบก็ยังไม่สามารถฝ่าจนหลุดรอดออกไปได้แน่ๆ

ฉันรู้สึกได้ถึงความคิดแบบเดียวกันกับที่ฉันมีนั้นดังลงปกคลุมไปรอบๆ ตัว บรรยากาศหนักอึ้งเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง กดให้ฉันรู้สึกเครียดลงไปอีก

แวมไพร์อีกตนหนึ่งในฝูงตรงกันข้าม ฉันจะไม่ได้เป็นพวกใดในทั้งสองกลุ่มเลย ฉันจำเริ่นว่าได้ขณะที่เธอลังเลอยู่ระหว่างสองพวกนี้ สีหน้าท่าทางอันเป็นเอกลักษณ์ของเธอโดดเด่นอยู่ท่ามกลางคนอื่นๆ สายตาตกตะลึงของเริ่น่าจับจ้องอยู่ที่ตำแหน่งของธัญญาที่แถวหน้า เอ็ดเวิร์ดส่งเสียงคำรามเบาๆ ทว่าบาดหูเหลือเกิน

“อลิสแตร์คิดถูกแล้ว” เขาพึมพำกับคาร์โลส

ฉันเห็นคาร์โลสเหลือบมองเอ็ดเวิร์ดอย่างตั้งคำถาม

“อลิสแตร์คิดถูกหรือ หมายความว่ายังไง?” ธัญญากระซิบ

“พวกเขา — ไกอัสและอาโร — มาเพื่อทำลายและครอบครอง” เอ็ดเวิร์ดกระซิบตอบกลับไปอย่างแทบจะไร้เสียง โดยมีเพียงแค่ฝั่งเราเท่านั้นที่ได้ยิน “พวกเขามีแผนการหลายชั้นเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว ถ้าข้อกล่าวหาของเริ่น่าเกิดผิดพลาดขึ้นมา พวกเขาก็จะพยายามหาเหตุผลอื่นเพื่อจะเอาเรื่องให้ได้อยู่ดีละครับ แต่ตอนนี้พวกเขาก็เห็นเรเนสเมแล้ว ซึ่งนั่นทำให้พวกเขามั่นใจในแผนการเป็นที่สุด เราน่าจะลองปกป้องตัวเองจากข้อกล่าวหาอื่นๆ ก็ได้ แต่ก่อนหน้านี้พวกเขาจะต้องหยุดเพื่อฟังความจริงเกี่ยวกับเรเนสเม” และแล้ว เขาก็ลดเสียงให้เบายิ่งขึ้นไปอีก “ซึ่งพวกเขาไม่มีความตั้งใจที่จะทำอย่างนั้นเลยครับ”

เจคอบส่งเสียงเห่าสั้นๆ อย่างประหลาดหนึ่งที่

และจากนั้น โดยไม่คาดคิด ในอีกสองวินาทีต่อมา ขบวนการได้หยุดลง เสียงดนตรีเบาๆ แห่งจังหวะการเคลื่อนไหวที่สอดคล้องอย่างสมบูรณ์แบบกลายเป็นความเงียบ แต่ความมีวินัยไร้ที่ติยังคงไม่สูญหายไป พวกไวลดูรีหยุดนิ่งไม่ไหวติงพร้อมกันเป็นหนึ่งเดียว พวกเขาหยุดยืนอยู่ห่าง

ประมาณร้อยหลาจากเราได้

จากด้านหลังและด้านข้าง ฉันได้ยินเสียงเด่นของหัวใจขนาดใหญ่หลายดวงดังโกล้งขึ้นกว่าแต่ก่อน ฉันลองเสี่ยงที่จะละลายตาไปมองซ้ายขวาจากหางตาเพื่อดูว่าอะไรคือสิ่งที่หยุดการรุกเข้ามาของพวกโวลตูรีได้

ฝูงหมาป่ามาร่วมกับเราแล้ว

ทั้งสองข้างของแถวที่ยาวไม่สม่ำเสมอของเรานั้น ฝูงหมาป่ากระจายตัวออกเป็นแนวยาวติดต่อกัน ฉันเจียดเวลาเพียงเสี้ยววินาทีเพื่อสังเกตว่าที่จริงแล้วมีหมาปามากกว่าสิบตัว มีทั้งหมาป่าที่ฉันรู้จักและส่วนหนึ่งที่ไม่เคยเห็นมาก่อน สิบหกตัวนั้นเดินวนเป็นระยะเท่าๆ กันรอบๆ พวกเรา เมื่อนับรวมเจคอบด้วยก็จะมีทั้งสิ้นสิบเจ็ดตัวด้วยกัน เห็นได้ชัดจากความสูงและอุ้งเท้าที่ใหญ่เกินตัวว่าผู้มาใหม่ทั้งหมดนั้นแท้จริงแล้วต่างก็อายุยังน้อยเอามากๆ ฉันคิดว่าฉันน่าจะคาดการณ์ได้ อยู่แล้วเชียว ก็ในเมื่อมีแวมไพร์จำนวนมากมาปักหลักอยู่บริเวณข้างเคียงแบบนี้ การเพิ่มจำนวนอย่างฉับพลันของประชากรมนุษย์หมาป่าก็กลายเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

มีเด็กๆ ที่จะต้องมาตายกันมากขึ้นอีกแล้ว ฉันสงสัยเหลือเกินว่าทำไมแซมถึงได้ยอมปล่อยให้เรื่องนี้เกิดขึ้นได้ จากนั้นฉันตระหนักได้ว่าเขาไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว ถ้าหากว่ามีหมาป่าเพียงสักตัวหนึ่งยืนอยู่ร่วมกับพวกเรา พวกโวลตูรีก็จะต้องออกค้นหาตัวที่เหลืออย่างแน่นอน พวกเขายอมเดิมพันพวกพ้องทั้งหมดไว้กับการยืนยันครั้งนี้

และเราก็กำลังจะแพ้

จู่ๆ ฉันก็เกิดเดือดดาลขึ้นมา อันที่จริงมันเกินกว่าความเดือดดาลด้วยซ้ำ ฉันดั่งแคนรากับฆาตกรเลยทีเดียวน ความสิ้นหวังจนตรอกหายวับไปหมดสิ้น แสงเรืองสีแดงจางเน้นร่างสีดำที่อยู่ตรงหน้า และทั้งหมดที่ฉันต้องการในชั่วขณะนั้นคือการมีโอกาสได้ฝังเขี้ยวลงบนตัวพวกมัน ฉีกแขนขาพวกมันออกจากร่างและสูมเป็นกองเพื่อเผา ฉันบ้าถึงขนาดที่ว่าฉันสามารถเดินรอบกองไฟที่พวกมันถูกเผาทั้งเป็นอยู่ได้ ฉันจะ

หัวเราะเยาะขณะที่ชี้เท้าของพวกมันยังคงร้อนระอุ ริมฝีปากของฉันทันเผยออกโดยอัตโนมัติ และเสียงคำรามต่ำดุดันก็กรีดก้องขึ้นมาที่ลำคอของฉันทันจากกันบึ้งภายในท้อง แล้วก็รู้สึกว่ามีลมปากเผยขึ้นเป็นรอยยิ้ม

ที่ข้างตัวฉันทัน ซาฟรีนาและเซนนาเองก็ส่งเสียงคำรามเบาๆ ตอบรับเช่นกัน เอ็ดเวิร์ดบีบมือที่ยังกุมมือฉันทันอยู่เป็นการเตือน

เงาที่ปกคลุมใบหน้าของพวกโวลตุรียังคงไร้อารมณ์เป็นส่วนใหญ่มิเพียงดวงตาสองคู่ที่ไม่อาจปิดบังอารมณ์ทั้งหมดได้อีกต่อไป ตรงใจกลางที่ยืนประสานมือกันอยู่นั้น อาโรและไกอัสได้รั้งรอเพื่อประเมินสถานการณ์ และองค์รักษ์ทั้งหมดต่างหยุดไปกับพวกเขา รอคอยคำสั่งที่จะให้ฆ่า ทั้งสองไม่ได้มองกันและกัน แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขากำลังสื่อสารกันอยู่ มาร์คัส — ที่ถึงแม้ว่าจะจับมืออาโรไว้อีกข้างหนึ่ง — ไม่ได้ดูเหมือนมีส่วนร่วมในการสนทนาเลยแม้แต่น้อย สีหน้าท่าทางของเขาไม่ได้ไร้จิตใจเหมือนพวกองค์รักษ์ แต่ก็เกือบจะว่างเปล่าเท่ากัน เขาดูจะเบื่อหน่ายอย่างที่สุด เช่นเดียวกับเมื่อครั้งที่ฉันทันเคยได้พบเขามาแล้ว

ร่างพยานของพวกโวลตุรีโน้มมาทางเรา สายตาบ้าคลั่งจับจ้องอยู่ที่เรเนสมกับฉันทัน แต่พวกเขาคอยอยู่ไกลๆ กับชายป่า และทิ้งระยะห่างที่กว้างพอสมควรระหว่างพวกเขาและทหารของพวกโวลตุรี มีเพียงเฮอร์นาเท่านั้นที่คอยวนเวียนอยู่ใกล้ๆ ด้านหลังของพวกโวลตุรี ห่างเพียงแค่มิเกิ้ลก้าวจากเหล่าผู้อาวุโสสตรี ทั้งคู่ต่างมีผมสีอ่อนและมีผิวที่ขาวราวผงแป้งกับดวงตาขุนขาว และมีผู้คุ้มกันร่างยักษ์สองตนอยู่ด้วย

มีผู้หญิงในชุดคลุมสีเทาเข้มคนหนึ่งอยู่ติดกับหลังของอาโร ฉันทันไม่แน่ใจ แต่ดูเหมือนว่าเธอจะแตะแผ่นหลังเขาอยู่จริงๆ หรือนี่คือเกราะอีกตนหนึ่งที่ชื่อว่าเรนาต้า? ฉันทันสงสัยเหมือนกับที่อีลีซาร์สงสัยว่าเธอจะสามารถปิดกั้นฉันทันได้ไหม

แต่ฉันทันจะไม่ทิ้งชีวิตโดยเปล่าประโยชน์กับการพยายามจัดการไกอัสหรืออาโรหรอก ฉันทันมีเป้าหมายที่สำคัญกว่าอยู่แล้ว

ฉันทันหันไปตามแถวของพวกมันในตอนนี้อยู่ และจับเป้าหมายที่

ชุดคลุมสีเทาเข้มตัวเล็กๆ สองตนซึ่งอยู่ใกล้ใจกลางของกระบวนออกมาได้โดยไม่ยากเย็น เพราะอเล็กและเจนเป็นสมาชิกที่ตัวเล็กที่สุดในหมู่องค์กรฯ ฉันจึงมองเห็นได้อย่างง่ายดาย ทั้งคู่ยืนอยู่ข้างมาร์คัส ขนาบด้วยดมิทรีอีกด้านหนึ่ง หน้าตาน่าเอ็นดูของพวกเขาราบเรียบ ไม่แสดงอะไรออกมา พวกเขาสวมชุดคลุมที่สีเข้มที่สุดนอกเหนือไปจากชุดดำสนิทของเหล่าผู้เฒ่าแล้ว ผาแผดปิศาจ...อย่างที่ว่าลาติเมียร์เรียกพวกเขาพลังของพวกเขาคือเสาหลักของอำนาจในการโจมตีของพวกเขาโวลตุรี เป็นดุษฎีอัญมณีในบรรดาของสะสมของอาโร

กล้ำมเนื้อฉันหดเกร็ง พืชคั่งเต็มอยู่ในปาก

ดวงตาสีแดงขุ่นมัวของอาโรและไกอัสสอดสายไปตามแถวพวกเรา ฉันอ่านความผิดหวังในสีหน้าของอาโรออกขณะที่เขาจ้องใบหน้าของพวกเราครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อบ่งชี้ความหวังที่หายไป ความผิดหวังทำให้ริมฝีปาก मैंแน่น

ชั่วขณะนั้น ฉันยินดีเหลือเกินที่อลิซหนีไปเสียได้

ขณะที่การหยุดชะงักทอดน่านออกไป ฉันได้ยินเสียงลมหายใจของเอ็ดเวิร์ดกระชั้นขึ้น

“เอ็ดเวิร์ด?” คาร์โลล์ถาม เสียงเบาและเป็นกังวล

“พวกเขาไม่มั่นใจว่าจะทำอะไรต่อไปครับ พวกเขากำลังซังน้ำหนักทางเล็กลงอยู่ เล็กเป่าหมายหลักซึ่งก็มีผมแน่นอน มีคุณ แล้วก็อีลีซาร์กับธัญญา ส่วนมาร์คัสกำลังอ่านความแข็งแกร่งระหว่างสายสัมพันธ์ของเรากับคนอื่นๆ อยู่เพื่อบ่งชี้จุดอ่อน การปรากฏตัวของพวกโรมาเนียนรบกวนจิตใจพวกเขาทีเดียว พวกเขายังคงกังวลเกี่ยวกับพวกที่ไม่รู้จัก โดยเฉพาะซาฟรึนากับเซเนนา และพวกหมาป่าอีกด้วย ตามปกติแล้วพวกเขาไม่เคยเป็นฝ่ายที่มีจำนวนน้อยกว่ามาก่อนเลย นั่นละคือสิ่งที่หยุดพวกเขาได้”

“มีจำนวนน้อยกว่านี้?” ธัญญากระซิบอย่างไม่เชื่อ

“พวกเขาไม่นับพวกพยานด้วยหรอกครับ” เอ็ดเวิร์ดพูดลมหายใจ

“พวกเขาไม่มีตัวตน ไม่มีความหมายอะไรเลยต่อเหล่าองค์กรฯ อาริ
แค่ชื่นชอบที่จะมีผู้ชมเท่านั้นเอง”

“ฉันควรจะพูดไหม?” คาร์โลล์ถาม

เอ็ดเวิร์ดลั้งเลแล้วก็พยักหน้า “นี่เป็นโอกาสเดียวที่คุณจะได้”

คาร์โลล์ยัดไหล่ขึ้นและอย่างเยื้องออกไปหลายก้าวนอกแนวป้องกัน
ของเรา ฉันเกลียดจริงๆ ที่จะต้องเห็นเขาอยู่ตามลำพังและไร้การปกป้อง
แบบนี้

เขายืดแขนออกไป ยกฝ่ามือเหมือนกับว่ากำลังทักทาย “อาริ
สหายเก่าของผม นานหลายศตวรรษเต็มที่แล้วสินะ”

ลานโล่งสีขาวเจียบสนิทไปครู่ใหญ่ ฉันรู้สึกได้ถึงความเครียดที่แผ่
ออกมาจากตัวเอ็ดเวิร์ดขณะที่เขาฟังอาริประเมินคำพูดของคาร์โลล์
ความตึงเครียดเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในทุกๆ วินาทีที่ผ่านไป

และแล้วอาริก็ก้าวออกมาข้างหน้าจากใจกลางรูปขบวนของพวกเขา
โวลตุรี เรนาต้าผู้ทำหน้าที่เกราะกำบังเคลื่อนตามเขาราวกับว่าปลายนิ้ว
ของเธอถูกเย็บติดกับเสื้อคลุมของเขา เป็นครั้งแรกที่สมาชิกของโวลตุรี
เริ่มมีปฏิกิริยา ซึ่งมีตั้งแต่ส่งเสียงบ่นจิ้งจอกในลำคอ คิ้วขมวดมุ่น แสยะ
ริมฝีปากแยกเขี้ยว องค์กรฯสองสามตนเริ่มโน้มตัวมาข้างหน้าในท่าว่าง
เตรียมกระโจน

อาริยกมือข้างหนึ่งขึ้นไปทางพวกเขา “สงบไว้”

เขาก้าวมาอีกสองสามก้าวและเอียงคอไปข้างหนึ่ง ตาขุนชาวสอง
ประกายอประกายรู้อยากเห็น

“พูดได้สินะ คาร์โลล์” เขาระชิบเสียงแผ่วเบาเล็กน้อย “แต่มัน
ฟังดูไม่เข้ากันเลยกับกองทัพที่คุณรวบรวมมาเพื่อฆ่าฉันและผู้ที่คุณรัก
อย่างนี้”

คาร์โลล์ส่ายหัวและเหยียดมือขวาไปข้างหน้าราวกับว่าพวกเขา
ไม่ได้ยืนอยู่ห่างกันเกือบร้อยหลา “ที่คุณต้องทำคือเพียงสัมผัสมือผม
เท่านั้น เพื่อที่จะรู้ว่าฉันไม่ใช่ความตั้งใจของผมเลย”

สายตาคมของอาโรหรือลิง “แต่ความตั้งใจของคุณจะมีความหมายอะไรได้ คาร์โลสที่รัก เมื่อเทียบกับสิ่งที่คุณได้ทำลงไปแล้ว?” เขาทำหน้าไม่เห็นด้วย เงาของความเศร้าฉายออกมาจากสีหน้า มันมาจากใจจริงหรือไม่ ฉันไม่สามารถบอกได้

“ผมไม่ได้ก่อคดีที่คุณมาถึงที่นี่เพื่อลงทัณฑ์หรอกนะ”

“งั้นก็ก้าวหลบไปและปล่อยให้เราลงโทษผู้ที่เป็นตัวการโดยแท้จริงสิ คาร์โลส ไม่มีอะไรที่จะทำให้ฉันพอใจมากกว่าการรักษาชีวิตคุณไว้ได้ในวันนี้อีกแล้ว”

“ไม่มีใครละเมิดกฎเลย อาโร ขอให้ผมได้อธิบาย” คาร์โลสยื่นมือออกไปอีกครั้ง

ก่อนที่อาโรจะได้ตอบ ไก้อัสลอยมาข้างหน้าเพื่ออยู่เคียงข้างอาโรในทันที

“ข้อกำหนดมากมายที่ไร้ความหมาย และกฎที่ไม่จำเป็นอีกมากที่คุณตรวขึ้นสำหรับตัวคุณเองนะ คาร์โลส” ผู้เฒ่าผมขาวขู่ฟออย่างไม่พอใจ “แล้วจะเป็นไปได้อย่างไรที่คุณจะปกป้องการละเมิดข้อที่มีความสำคัญจริงๆ นะ?”

“กฎไม่ได้ถูกละเมิดเลย ถ้าคุณเพียงแต่จะฟัง —”

“เราเห็นเด็กแล้ว คาร์โลส” ไก้อัสคำรามอย่างไม่ไว้หน้า “อย่าทำเหมือนพวกเรานั้นโง่สิ”

“เธอไม่ใช่ผู้เป็นอมตะ เธอไม่ใช่แวมไพร์ ผมพิสูจน์เรื่องนี้ได้อย่างง่ายดายโดยใช้เวลาแค่ไม่กี่นาที —”

ไก้อัสตัดบท “ถ้าเธอไม่ใช่หนึ่งในสิ่งต้องห้าม แล้วทำไมคุณต้องรวมกองกำลังมาปกป้องเธอ?”

“พยานไงล่ะ ไก้อัส แบบเดียวกับที่คุณพามานั้นละ” คาร์โลสผายมือไปทางฝูงชนโกรธเกรี้ยวที่ชายป่า บางส่วนตอบสนองด้วยเสียงคำราม “ไม่ว่าใครในบรรดาเพื่อนเหล่านี้ก็สามารถบอกความจริงเกี่ยวกับเด็กคนนี้ได้ หรือคุณจะแค่ลองมองดูเธอหน่อยเถอะ ไก้อัส มองให้เห็นสีแดง

ชานของเลือดมนุษย์ในแก้มเธอสิ”

“กลลวง!” โกธัสตอกกลับ “ใครเป็นคนแฉ่งขาว? พามันออกมาข้างหน้า!” เขาชะเง้อคอไปรอบๆ จนกระทั่งเห็นเอริน่าอ้อยอิ่งอยู่เบื้องหลังเหล่าภรรยา “เจ้า! มานี่!”

เอริน่าจ้องเขาอย่างไม่เข้าใจ ใบหน้าของเธอเหมือนกับคนที่ยังไม่ตื่นเต็มที่จากฝันร้ายที่น่าสยดสยอง โกธัสติดนื้ออย่างหมดความอดทนหนึ่งในผู้คุ้มกันเหล่าภรรยาร่างยักษ์ก็เคลื่อนไปอยู่ข้างๆ เอริน่าและกระทุ้งหลังเธออย่างรุนแรง เอริน่ากะพริบตาสองครั้งและจากนั้นเดินเข้าไปทางโกธัสอย่างงุนงง เธอหยุดห่างไปไม่กี่หลา สายต่ายังคงจับจ้องมาที่พวกพี่น้องของเธอ

โกธัสก้าวเข้ามาใกล้และตบหน้าเธอ

อันที่จริงมันคงไม่เจ็บอะไรมากนัก แต่การกระทำนี้เหมือนเป็นการดูถูกกันอย่างร้ายแรง เหมือนกับการมองคนเตาะสนัซไม่มีผิด รัถญาและเคทซูฟ่อขึ้นมาร่วมกัน

ร่างเอริน่าเกร็งขึ้นมาในที่สุด สายตาเธอมองไปที่โกธัส เขาขึ้นนิ้วที่มีเล็บยาวแหลมมาอังเรนสเมที่อยู่บนหลังของฉัน นิ้วเธอยังคงพันอยู่กับขนของเจคอบ ภาพโกธัสในคลองจัษุที่เดือดดาลของฉันกลายเป็นสีแดงไปหมด เสียงคำรามดังก้องออกมาจากในทรวงอกของเจคอบ

“นี่คือเด็กที่เจ้าเห็นใช่ไหม?” โกธัสคาดคั้น “คนที่เจ้าบอกว่าเป็นมากกว่ามนุษย์อย่างแน่นอน?”

เอริน่าเพ่งมาที่พวกเรา สำนวนตรวจตราเรนสเมเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่เข้าลานโล่งมา หัวของเธอเอียงไปด้านหนึ่ง ใบหน้ามีแววสับสน

“ว่ายังไง?” โกธัสแยกเขี้ยว

“ฉัน...ฉันไม่มั่นใจค่ะ” เธอบอก น้ำเสียงสับสนงุนงง

มือของโกธัสกระตุกเหมือนอยากจะทำเธออีกครั้ง “เจ้าหมายความว่ายังไง?” เขากระซิบถามด้วยเสียงแผ่วเบา

“เธอไม่เหมือนเดิมค่ะ แต่คิดว่าเป็นเด็กคนเดิมนั้นละที่ฉันหมายถึง

คือ เธอเปลี่ยนไป เด็กนี้ตัวใหญ่กว่าเด็กที่ฉันเห็นคะ แต่ —”

เสียงอุทานด้วยความดีใจดังลั่นปะทุออกมาจากคมเขี้ยวที่เปิด เปลือยโดยฉับพลันของไกอัส และเอรินาก็หยุดค้างไปโดยไม่ได้พูดต่อ ให้จบ อาริโอบไปที่ข้างไกอัสและวางมืออย่างปราชัย ลงบนไหล่ของเขา

“สงบใจไว้ก่อนเถิด น้องข้า เรามีเวลาที่จะแก้ปัญหาเรื่องนี้ ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน”

ด้วยท่าทางขุ่นเคือง ไกอัสหันหลังให้เอริน่า

“เอาละ ที่รัก” อาริโอบตีพาดด้วยเสียงอบอุ่นและหวานจ้อย “ไหน ลองแสดงให้ฉันเห็นสิ่งที่เธอพยายามจะพูดสิ หืม” เขายื่นมือออกไปหา แวมไพร์หญิงที่สับสนงุนงง

ด้วยความไม่แน่ใจ เอริน่าจับมือเขา เขาจับมือเธอไว้เพียงแค่นา วินาที

“เห็นหรือยังล่ะ ไกอัส?” เขาบอก “มันเป็นเรื่องง่ายๆ ที่เราจะได้ สิ่งที่เราต้องการ”

ไกอัสไม่ได้ตอบเขา อาริโอบเลื่องทางตามองไปที่ผู้ชมและฝูงชน ของเขาแวบหนึ่ง จากนั้นก็หันกลับไปหาคาร์โลล์

“ดูเหมือนว่าเราจะมีปริศนาอยู่ในมือของเราสินะ ดูเหมือนว่าเด็ก คนนี้เติบโตขึ้นได้จริงๆ แต่กระนั้นความทรงจำแรกๆของเอริน่าก็เห็นได้ชัด ว่าเป็นเด็กอมตะ แปลกนัก”

“นั่นเป็นสิ่งที่เดียวกับที่ฉันพยายามจะอธิบาย” คาร์โลล์บอก และ จากความเปลี่ยนแปลงในน้ำเสียงเขา ฉันเดาว่าเขารู้สึกโล่งใจ นั่นเป็น การหยุดชะงักที่เราคาดหวังไว้เพียงน้อยนิด

ฉันยังไม่ผ่อนคลาย ฉันเฝ้ารอ — จนเกือบจะตัวชาด้วยความโกรธแค้น — สำหรับแผนการอีกนับหลายชั้นที่เอดเวิร์ดได้เคยบอกไว้

คาร์โลล์ยื่นมือออกไปอีกครั้ง

อาริโอบเลื่อยคู้หนึ่ง “ฉันคงขอเลือกที่จะรับฟังคำอธิบายจากผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเรื่องนี้มากกว่า สหาย ฉันผิดริเปล่าที่จะขอทักท้วงไป

ก่อนว่าการละเมิดกฎในครั้งนี้ทำให้ฝีมือของคุณไม่?”

“ไม่มีการละเมิดกฎใดๆ เลย”

“จะพูดว่าอย่างไรก็พูดไปเถิด เพราะฉันจะต้องได้ทุกแง่มุมของความจริงอยู่แล้ว” เสียงแผ่วพลีวของอาโรแซ็งขึ้น “และวิธีที่ดีที่สุดที่จะได้สิ่งนั้นคือการได้หลักฐานโดยตรงจากลูกชายผู้เปี่ยมด้วยความสามารถของคุณ” เขาค้อมหัวไปยังทิศทางที่เอ็ดเวิร์ดยืนอยู่ “เมื่อเด็กนั้นเกาะอยู่ที่คุ่วเมไทร์เกิดใหม่ของเขา ฉันก็คาดว่าเอ็ดเวิร์ดคงจะมีส่วนในเรื่องนี้ด้วยสินะ”

แน่นอนอยู่แล้วว่าเขาต้องการเอ็ดเวิร์ด ทันทีที่เขาได้เห็นเข้าไปในความคิดของเอ็ดเวิร์ด เขาก็จะล่วงรู้ความคิดของเราทั้งหมด ยกเว้นแต่ฉันเพียงผู้เดียว

เอ็ดเวิร์ดหันมาจอบหน้าผากฉันและเรเนสม่ออย่างรวดเร็วโดยไม่สบตาฉัน จากนั้นเขาก็ก้าวยาวๆ ข้ามทุ่งหิมะ และตบป้าคาร์โลล์ขณะที่เขาเดินผ่านไป จากเบื้องหลัง ฉันได้ยินเสียงกรีดร้องแผ่วๆ — เป็นเสียงของความหวาดกลัวของเอสเมที่เล็ดลอดออกมา

เมฆหมอกสีแดงที่ฉันเห็นรอบกองทัพอโวลดูรีลุกโชนสว่างจ้ากว่าแต่ก่อน ฉันไม่สามารถทนดูเอ็ดเวิร์ดก้าวข้ามพื้นที่ว่างสีขาวนั้นโดยลำพัง แต่ฉันก็ไม่อาจปล่อยให้เรเนสเมเข้าใกล้ศัตรูแม้อีกก้าวเดียวได้เช่นกัน ความต้องการที่ขัดแย้งต่อสู้อย่างรุนแรง ฉันยืนตัวแข็งเกร็งจนรู้สึกเหมือนกระดูกอาจจะหักได้จากแรงกดดันมหาศาลนั้น

ฉันเห็นเจนนียัมขณะที่เอ็ดเวิร์ดก้าวข้ามจุดกึ่งกลางของระยะทางระหว่างทั้งสองฝ่าย... เมื่อเขาใกล้พวกมันมากกว่าอยู่ใกล้กับพวกเรา

รอยยิ้มกระหิ่มยั้มย่องเล็กๆ นั้นกระตุ้นความโกรธเกรี้ยวของฉัน จนถึงจุดขีดสุด มากกว่าความกระหายเลือดรุนแรงที่ฉันรู้สึกในตอนที่พวกหมาป่าเลือกที่จะร่วมเป็นร่วมตายกับเราในการต่อสู้ที่มีแต่ทางตันนี้ ฉันลิ้มรสความบ้าคลั่งที่ปลายลิ้น รู้สึกได้ว่ามันสาดซัดหลังไหลท่วมตันไปทั่วร่างราวกับคลื่นพลังงานบริสุทธิ์ลูกมหึมา กล้ามเนื้อทั้งมวลหดเกร็ง

และฉันทำมันออกไปโดยอัตโนมัติ ฉันพุ่งกระแทกข้างออกไปด้วยพลังจิตทั้งหมด เหยิงมันข้ามระยะห่างเหลือแสนของทุ่งหญ้านั้น... สิบเท่าของระยะที่ดีที่สุดเท่าที่ฉันเคยทำได้... พุ่งมันออกไปเหมือนดังแหลนลมหายใจแรงเร้าอย่างเหนียวหนียวจากความทรมาน

กระแทกพุ่งออกจากตัวฉันเหมือนฟองพลังงานบริสุทธิ์ที่ผุดพวยเหมือนปุยเมฆแห่งความแกร่งของเหล็กไหล มันสั่นสะเทือนเป็นจังหวะราวกับเป็นสิ่งมีชีวิต -- ฉันรู้สึกได้ถึงมันจริงๆ ตั้งแต่หัวจรดทุกปลายสัมผัสในเรือนร่าง

ไม่มีการติดกลับของมานพลังงานที่ยึดหยุ่นได้แล้วอีกต่อไป ในช่วงเวลาที่อำนาจนั้นปะทุออกมาอย่างเต็มที่นั้น ฉันเห็นได้ว่าการติดกลับที่ฉันรู้สึกก่อนหน้านี้ นั้น เป็นผลมาจากสิ่งที่ฉันสร้างขึ้นมาจากการยึดติดอยู่กับสัญชาตญาณในการป้องกันตัวเอง และสั่งการไปยังจิตใต้สำนึกว่าฉันไม่อยากจะปล่อยมันไป ในตอนนี้ฉันปล่อยให้มันเป็นอิสระ และกระแทกข้างของฉันก็ระเบิดพุ่งออกไปไกลในระยะห้าสิบลำโดยไม่ต้องใช้ความพยายามอะไรเลยนอกจากเศษเสี้ยวของสมาธิเท่านั้น ฉันสัมผัสได้ว่ามันยึดหยุ่นได้ตามใจชอบราวกับเป็นเพียงกล้ำเนื้ออีกมัดหนึ่งที่จะสั่งการอย่างไรก็ได้ ฉันดันมันออกไป พุ่งกระแทกให้พลังงานของกระแทกเป็นรูปรียาว ทุกสิ่งภายใต้กระแทกยึดหยุ่นได้นี้กลายเป็นส่วนหนึ่งของฉันในทันที ฉันสัมผัสได้ถึงพลังงานชีวิตของทุกสิ่งที่กระแทกผ่านและห่อหุ้ม เช่นจุดความร้อนที่เต็นระยิบระยับจากแสงที่รายล้อมตัวฉัน ฉันพุ่งกระแทกไปข้างหน้าตามความยาวของลานโล่งนั้น และถอนใจออกมาด้วยความโล่งอกเมื่อรู้สึกได้ถึงแสงเจิดจ้าของเอ็ดเวิร์ดที่อยู่ภายใต้การปกป้อง ฉันตรึงมันให้อยู่ตรงนั้น และปรับกล้ำเนื้อบังคับการใหม่นี้เพื่อที่มันจะได้ห่อหุ้มเอ็ดเวิร์ดอย่างแนบชิด ดุจแผ่นใยบางๆ ทว่าแข็งแกร่งจนไม่อาจทำลายได้ ที่กางกั้นระหว่างร่างของเขาและศัตรู

วินาทีหนึ่งผ่านไป เอ็ดเวิร์ดยังคงก้าวเดินไปหาอะไร ทุกสิ่งทุกอย่างได้เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงแล้ว แต่ไม่มีใครสังเกตเห็นการปะทุของพลังงาน

นั่นเลยยกเว้นฉัน จู่ๆ ฉันก็ระเบิดเสียงหัวเราะออกมา รู้สึกได้ว่าคนอื่นๆ เหลือบมองมาที่ฉัน และเห็นดวงตาสีดำดวงใหญ่ของเจคอบกลอกลงมา จ้องราวกับว่าฉันคงจะเสียสติไปแล้ว

เอ็ดเวิร์ดหยุดห่างจากอาโรเพียงไม่กี่ก้าว และฉันก็ตระหนักขึ้นมาด้วยความเสียใจว่าฉันไม่ควรไปปิดกั้นการพบปะในลักษณะนี้เลย เพราะนั่นเองคือจุดมุ่งหมายของการตระเตรียมทั้งหมดของเรา...การให้อาโรได้รับฟังเรื่องราวจากฝั่งเราบ้าง มันเกือบจะเป็นความเจ็บปวดทางกายเลยทีเดียว แต่ฉันก็ดึงเกราะกลับมาอย่างไม่เต็มใจนักและปล่อยเอ็ดเวิร์ดให้ตกเป็นเป้าอีกครั้งหนึ่ง อารมณ์เบิกบานหายวับไป ฉันห่มเทศมาริทั้งหมดไปที่เอ็ดเวิร์ด พร้อมทั้งจะปกป้องเขาในทันทีถ้ามีอะไรเกิดขึ้น

คางของเอ็ดเวิร์ดเชิดขึ้นอย่างหยิ่งยโส เขายื่นมือออกไปหาอาโร ประหนึ่งว่าเขากำลังมอบเกียรติอย่างสูงให้ อาโรนั้นมีแต่จะดูเบิกบานใจกับท่าทีของเอ็ดเวิร์ด แต่ความเบิกบานใจของเขาดูจะไม่ตรงกับความรู้สึกของคนอื่นๆ นัก เรนาต้าโอบไปมาอย่างกังวลในเงาของอาโร ไกอัสทำหน้าที่ตั้งจนผิวโปร่งซีดของเขาเป็นรอยยับย่นอย่างชัดเจน เจนตัวน้อยแยกเขี้ยว และข้างๆ เธอ สายตาของอเล็กหรือลิ่งเป็นการเพ่งสมาธิ देกว่าเขาเองก็กำลังเตรียมพร้อมเหมือนอย่างที่เราเองก็พร้อมที่จะลงมือในช่วงพริบตาเช่นกัน

อาโรก้าวเข้ามาโดยไม่หยุดชะงัก ว่ากันจริงๆ แล้ว เขาจะต้องกลัวอะไรกันล่ะ? เพราะมีทั้งเงาใหญ่มหึมาของบรรดาองค์กรชั่วดลุมสี่เทา-อ่อน นักสู้กล้าเป็นมดๆ อย่างเฟลิกซ์ ห่างไปแค่เพียงไม่กี่หลา เจนและอานาจแผดเผาของเธอก็สามารถทำให้เอ็ดเวิร์ดลงไปกองบนพื้น ชักดินชกออกด้วยความเจ็บปวดทรมานได้ อเล็กนั้นสามารถทำให้เขาตาบอดและหุนหันก่อนที่เขาจะขยับเข้าหาอาโรได้ด้วยซ้ำไป ไม่มีใครรู้เลยว่าฉันมีพลังที่จะหยุดพวกเขาได้ แม้กระทั่งเอ็ดเวิร์ด

ด้วยรอยยิ้มที่แสนจะสบายใจ อาโรจับมือของเอ็ดเวิร์ด ดวงตาเขาปิดลงในทันที จากนั้นไหล่ของเขาก็จุ่มลงภายใต้การหลังไหล่ของข้อมูล

จำนวนมหาศาล

ทุกความคิดลึบๆ ทุกกลยุทธ์ ทุกความเข้าใจ ทุกอย่างทีเอ็ดเวิร์ด
ได้ยึนในความคิดรอบตัวเขาระหว่างเดือนที่แล้ว ตกเป็นของอาโรในตอนนี้
และย้อนหลังยิ่งไปกว่านั้น ทุกภาพนิมิตของอลิซ ทุกขณะของความสงบ
กับครอบครัว ทุกภาพของเรเนสเมในหัว ทุกรอยจูบ ทุกสัมผัสระหว่าง
เอ็ดเวิร์ดกับฉัน...ทั้งหมดนั้นก็ เป็นของอาโรแล้วด้วยเช่นกัน

ฉันฟูฝ่อด้วยความขัดข้องใจ และเกราะก็สั่นไหวจากความขุ่นเคือง
เปลี่ยนรูปไปมาและหลุดตัวไปตามกรอบร่างของเรา

“เย็นไว้ เบลล่า” ชาฟรีนากะชิบกับฉัน

ฉันขบกรามแน่น

อาโรยังคงตั้งใจดูความทรงจำของเอ็ดเวิร์ด หัวของเอ็ดเวิร์ดค้อม
ลงเช่นกัน กล้ามเนื้อลำคอเกร็งแน่นขณะที่เขาอ่านทวนย้อนกลับไปที่
ครั้งถึงทุกสิ่งที่อาโรดึงเอาไปจากเขา รวมถึงการตอบสนองของอาโรต่อ
ข้อมูลทั้งหมดนั้นด้วย

การสนทนาสองฝั่งที่ไม่เท่าเทียมกันดำเนินต่อไปเนิ่นนานจน
กระทั่งเหล่าองค์กรฯเองเริ่มไม่สบายใจ เสี่ยงพิมพ์ต่ำๆ ดังขึ้นมาจาก
แถวจนกระทั่งไกอัสตะโกนสั่งเสียงห้วนให้ทุกคนเงียบ เจนโน้มตัวมา
ข้างหน้าราวกับว่าเธอไม่สามารถหยุดตัวเองได้ และใบหน้าของเรนาต้า
ก็ดูกระด้างด้วยความทุกข์ ช่วงขณะหนึ่ง ฉันลอบพิจารณาเกราะผู้ทรง
พลังที่ดูหวาดวิตกและอ่อนแอตอนนี้ แม้ว่าเธอจะมีประโยชน์ต่ออาโร แต่
ฉันบอกได้ว่าเธอไม่ใช่คนรอบ หน้าที่ของเธอไม่ใช่การต่อสู้แต่คือการ
ป้องกัน ไม่มีความกระหายเลือดอยู่ในตัวเธอเลย ด้วยความดิบและ
แข็งแกร่งที่เกิดขึ้นในตัว ฉันรู้ว่าถ้าหากมีการต่อสู้กันระหว่างเธอกับฉัน
แล้วละก็ ฉันจะทำลายเธอลงได้อย่างแน่นอน

ฉันกลับไปจับจ้องที่อาโรขณะที่เขายึดตัวตรง ลืมตาขึ้น ท่าทาง
ของพวกมันดูยำเกรงและระมัดระวัง เขาไม่ได้ปล่อยมือของเอ็ดเวิร์ด

กล้ามเนื้อของเอ็ดเวิร์ดผ่อนคลายแต่เพียงเล็กน้อย

“คุณเห็นแล้วใช่ไหมครับ?” เอ็ดเวิร์ดถาม เสียงไฟเระนุ่มนวลของเขาฟังสงบนิ่ง

“ใช่ ฉันเห็นแล้ว แน่นอน” อาโรยอมรับ และอย่างน่าอัศจรรย์ใจเสียงของเขาเกือบจะเป็นเบิกบานเลยทีเดียว “ฉันไม่คิดหรอกนะว่าจะมีพระเจ้าหรือมนุษย์ธรรมดาสองคนคนใดที่จะเคยเห็นอะไรได้ชัดเจนถึงเพียงนี้”

สีหน้าเคร่งครัดของเหล่าองค์กร์แสดงความไม่เชื่อถือนั้นเดียวกับที่ฉันรู้สึก

“คุณได้มอบเรื่องมากมายให้ฉันต้องไตร่ตรองเสียจริง สหายผู้อ่อนเยาว์” อาโรว่าต่อ “มากมายกว่าที่ฉันคาดไว้” ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้ปล่อยมือเอ็ดเวิร์ด ทำเย็นเครียดเกร็งของเอ็ดเวิร์ดคือท่าของคนที่กำลังเป็นฝ่ายรับฟัง

เอ็ดเวิร์ดไม่ได้ตอบ

“ฉันขอพบเธอได้ไหม?” อาโรถามอย่างเกือบเป็นการขอร้องด้วยความสนใจกระตือรือร้นในทันใด “ฉันไม่เคยนึกฝันถึงการมีตัวตนอยู่ของสิ่งแบบนี้เลยในทุกศตวรรษที่ผ่านมา เป็นความเพิ่มพูนที่น่าทึ่งแก่ประวัติศาสตร์ของเราะไรอย่างนี้!”

“นี่มันอะไรกันหรือ อาโร?” ไก๊สสวนอย่างรวดเร็วก่อนที่เอ็ดเวิร์ดจะได้ตอบ คำถามเพียงเท่านั้นก็ทำให้ฉันรีบดึงเรนสเมมาถอด ปกป้องเธอไว้แนบอก

“บางสิ่งที่คุณไม่เคยฝันถึงงเลา สหายผู้จริงจังของฉัน ลองใช้เวลาสักครู่หนึ่งเพื่อไตร่ตรองดูเถิด เนื่องด้วยคำตัดสินที่เราตั้งใจจะส่งมอบนั้นไม่ได้มีความจำเป็นอีกต่อไปแล้ว”

ไก๊สส่งเสียงซู่ฟอดด้วยความแปลกใจกับคำพูดเขา

“สงบใจก่อนเถิด น้องเรา” อาโรเตือนอย่างนุ่มนวล

นี่ควรจะเป็นข่าวดีสินะ นี่เป็นคำพูดที่เราต่างก็หวังไว้อยู่แล้ว...การบรรเทาโทษที่เราไม่นึกว่าเป็นไปได้ อาโรได้รับฟังความจริงแล้ว เขาได้

ยอมรับแล้วว่ากฎไม่ได้ถูกละเมิด

ดวงตาของฉันทยังคงจ้องอยู่ที่เอ็ดเวิร์ด ฉันทยังเห็นกล้ำเนื้อคอเขา เกรียดขมึงอยู่ ฉันทย้อนภาพในหัวอีกครั้งเมื่ออาโรบอกให้ไก้อัสลองไตร่ตรองดู และเริ่มเข้าใจถึงความหมายที่ซ่อนอยู่

“คุณจะแนะนำผมให้รู้จักกับลูกสาวของคุณไหม?” อาโรถามเอ็ดเวิร์ดอีกครั้ง

ไก้อัสไม่ใช่เพียงคนเดียวที่ไม่พอใจกับการแสดงท่าทีใหม่นี้

เอ็ดเวิร์ดพยักหน้าอย่างฉุนใจ กระนั้นก็ตาม เรนเนสเมก็ได้ชนะใจผู้ขึ้นมาแล้วตั้งมากมาย อาโรนั้นดูจะเป็นหัวหน้าของเหล่าผู้เผ่ามาโดยตลอด ถ้าหากเขาเลือกที่จะอยู่ข้างเรา แล้วคนอื่นๆ ที่เหลือจะแสดงท่าทีต่อต้านเราได้ละหรือ?

อาโรยังคงยึดมือเอ็ดเวิร์ดไว้ และตอนนี้เขาตอบคำถามที่พวกเราที่เหลือไม่ได้ยิน

“ฉันคิดว่าการประนีประนอมในจุดนี้เป็นที่ยอมรับได้อย่างแน่นอนภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ เราจะพบกันครึ่งทาง”

อาโรปล่อยมือเขา เอ็ดเวิร์ดหันกลับมาทางเรา โดยมีอาโรเดินตามมาด้วย พร้อมกับโอบไหล่เอ็ดเวิร์ดราวกับว่าพวกเขาเป็นเพื่อนที่รักกันที่สุด... โดยตลอดเวลานั้น แขนของเขายังคงแนบติดอยู่กับผิวของเอ็ดเวิร์ด ไม่ยอมห่าง พวกเขาเริ่มต้นข้ามลานมายังทางฝั่งเราแล้ว

องครักษ์ทั้งหมดเริ่มต้นก้าวเดินตามพวกเขามา อาโรยกมือขึ้นอย่างไม่สนใจโดยไม่มองพวกเขาเลย

“ข้าก่อน เจ้าผู้เป็นที่รักของข้า โดยสัจย์จริงแล้ว พวกเขาจะไม่ทำอันตรายถ้าเรามาด้วยสันติ”

เหล่าองครักษ์ตอบสนองต่อกิจยานี้อย่างเปิดเผยกว่าแต่ก่อนด้วยเสียงคำรามและชูฟออย่างไม่พอใจเป็นการประท้วง แต่ยังคงไม่ขยับจากตำแหน่งเดิม เรนาต้านั้นเกาะแจกับอาโรกว่าที่เคย ส่งเสียงคร่ำครวญเบาๆ ออกมาด้วยความกังวลใจ

“นายท่าน” เธอกระซิบ

“อย่าทุกข์ใจไป ที่รัก” เขาตอบ “ทั้งหมดเป็นไปด้วยดี”

“บางที่คุณน่าจะพาทองครักษ์สักสองสามคนมาอยู่กับเราด้วย” เอ็ดเวิร์ด
แนะ “มันจะทำให้พวกเขาสบายใจขึ้น”

อาโรพยกหน้าเหมือนยอมรับว่าเป็นข้อเสนอแนะที่แสนจะชาญ
ฉลาดที่เขาน่าจะคิดได้ด้วยตนเอง เขาดีดนิ้วสองครั้ง “เฟลิกซ์ ดมิทรี”

แวมไพร์สองตนปราดไปอยู่ข้างกายเขาในทันใด รูปร่างหน้าตา
มองแล้วยังคงเหมือนทุกกระเบียดนิ้วกับครั้งสุดท้ายที่พบพวกเขา ทั้งสอง
มีเรือนกายที่สูงและผอมดำ ดมิทรีนั้นดูแข็งแกร่งและสะอึดสะอวดราวกับ
ไบมิดของดาบ ส่วนเฟลิกซ์นั้นก็ใหญ่โตและดูคุกคามโหดร้ายเหมือน
กระบองหนามเหล็กกล้า

ทั้งห้าหยุดอยู่ที่กลางของลานหิมะ

“เบลล่า” เอ็ดเวิร์ดเรียก “พาเรเนสมา...แล้วก็เพื่อนๆ อีกสอง
สามคน”

ฉันสุดลมหายใจลึก ร่างกายแข็งทื่อเป็นการต่อต้าน ความคิดที่จะ
พาเรเนสไปสู่จุดศูนย์กลางของความขัดแย้งนั้นหรือ...แต่ฉันเชื่อใจ
เอ็ดเวิร์ด เขาจะรู้แน่ถ้าหากอาโรคิดจะหักหลังที่ตรงจุดนี้

ในเมื่ออาโรพาผู้คุ้มครองจากฝั่งเขามาด้วยสามตนในการพบกันนี้
ฉันก็จะพาสองตนไปกับฉัน ใช้เวลาแค่วินาทีเดียวเท่านั้นที่จะตัดสินใจ

“เจคอบ? เอ็มเม็ตต์?” ฉันถามขึ้นเบาๆ ที่เลือกเอ็มเม็ตต์ก็เพราะ
เขาจะรักหรืออยากออกไปแทบตาย ส่วนที่เลือกเจคอบนั้นเพราะเขาไม่
อาจทนเป็นคนที่ถูกทิ้งไว้เบื้องหลังได้

ทั้งสองพยักหน้า เอ็มเม็ตต์ยิ้มกว้าง

ฉันเดินข้ามลานโดยมีพวกเขาประกบข้าง ฉันได้ยินเสียงคำราม
อีกครั้งจากเหล่าองครักษ์เมื่อพวกเขาเห็นผู้ที่ฉันเลือกมา เห็นได้ชัดว่า
พวกเขาไม่เชื่อใจมนุษย์หมาป่าเลย อาโรยกมือขึ้น และโบกปิดคำประท้วง
ของพวกเขาอีกครั้ง

“เพื่อนที่คุณคบหาน่าสนใจดีนี่” ดมิทรีพึมพำกับเอ็ดเวิร์ด
เอ็ดเวิร์ดไม่ได้ตอบ แต่มีเสียงคำรามต่ำลอดผ่านไรฟนแจคอบออกมา

เราหยุดห่างไม่กี่หลาจากอาโร เอ็ดเวิร์ดมุดผ่านได้วงแขนของอาโร
และเข้ามาพร้อมกับเราอย่างรวดเร็ว เกะกุ่มมือฉันไว้

เป็นเวลาชั่วขณะหนึ่งที่เราเผชิญหน้ากันในความเงียบสนิท และ
แล้วเฟลิกซ์ก็เอ่ยทักทายฉันด้วยเสียงต่ำๆ

“เจอกันอีกแล้ว เบลล่า” เขายิ้มกว้างอย่างอวดดีขณะที่ยังคงมอง
ตามการเคลื่อนไหวทุกอย่างของแจคอบด้วยหางตา

ฉันผินส่งยิ้มให้แวมไพร์ตัวโตเท่าภูเขาเลากา “ไง เฟลิกซ์”

เฟลิกซ์หัวเราะหึๆ “คุณดูดีทีเดียว สภาวะอมตะดูเข้ากับคุณดีนะ”
“ขอบคุณมากค่ะ”

“ไม่เป็นไร แต่น่าเสียดาย...”

เขาปล่อยให้คำพูดจางหายไปเป็นความเงียบ ฉันไม่จำเป็นต้องมี
พรสวรรค์แบบเอ็ดเวิร์ดก็สามารถเดาได้ว่ามันจะจบอย่างไร แต่น่าเสียดาย
ที่เรากำลังจะฆ่าคุณในอีกอึดใจข้างหน้า

“ใช่ค่ะ น่าเสียดาย ไม่ใช่หรื่อ?” ฉันพึมพำ
เฟลิกซ์ขยับตาให้

อาโรไม่ได้ให้ความสนใจอะไรกับการพูดคุยของเราเลย เขาเอนหัว
ไปข้างหนึ่งด้วยท่าที่ทิ้งและหลงใหล “ฉันได้ยินเสียงหัวใจที่ผิดธรรมชาติ
ของเธอ” เขาพึมพำด้วยเสียงที่เกือบจะเป็นท่วงทำนองเพลงที่มีชีวิตชีวา
อยู่ในถ้อยคำเหล่านั้น “ฉันได้กลิ่นที่ผิดธรรมชาติของเธอ” แล้วเขาก็เบือน
ดวงตาที่ขุ่นมัวมาที่ฉัน “จริงแท้ เบลล่า สภาวะอมตะทำให้เธอดูพิเศษ
เหลือเกิน” เขาบอก “ราวกับว่าเธอถูกกำหนดมาเพื่อสิ่งนี้โดยเฉพาะ
ทีเดียว”

ฉันพยักหน้าเป็นการรับคำยินยอมของเขา

“เธอชอบของขวัญของฉันสินะ?” เขาถาม มองมาที่สร้อยคอซึ่งฉัน

สวมอยู่

“มันสวยมากค่ะ เป็นความใจกว้างอย่างยิ่งของคุณ ขอบคุณนะคะ
ฉันน่าจะส่งโน้ตไปขอบคุณเสียหน่อย”

อาโรหัวเราะอย่างเบิกบาน “ก็แค่สิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่ฉันมีthings ไว้
ละนะ ฉันคิดว่ามันอาจเข้ากันกับใบหน้าใหม่ของเธอได้ดี และก็
เช่นนั้นจริงๆ เสียด้วย”

ฉันได้ยินเสียงซู่ฟอแบบไม่พอใจเบาๆ มาจากใจกลางแถวของ
พวกโวลตุรี ฉันเหลือบตามองข้ามไหล่อาโร

อืม ดูเหมือนเจนจะไม่ค่อยพอใจกับความจริงที่อาโรมอบของขวัญ
ให้ฉันสินะ

อาโรกระแอมเพื่อดึงความสนใจฉันกลับมา “ขอให้ฉันทักทาย
ลูกสาวเธอบ้างได้ไหม เบลล่าผู้น่ารัก?” เขาขออย่างไพเราะ

นี่เป็นสิ่งที่เราหวังไว้ไม่ใช่หรือ ฉันย่ำเตือนตัวเอง พยายามต่อสู้กับ
ความต้องการที่จะพาเรเนสมะหนีไป ฉันเดินช้าๆ ไปข้างหน้าสองก้าว
เกราะกระเพื่อมเป็นระลอกคลื่นออกไปยังเบื้องหลังเหมือนผ้าคลุม
คอยปกป้องครอบครัวที่เหลือของฉัน ขณะที่เรเนสมะเป็นคนเดียวที่ถูกทิ้ง
ไว้อยู่ข้างนอก นี่มันไม่ถูกต้องเลย มันน่ากลัวมาก

อาโรพบพวกเราแล้ว ใบหน้าของเขายิ้มกว้าง

“เธอดูงามมาก” เขาพิมพ์ “ช่างเหมือนคุณและเอ็ดเวิร์ด” จาก
นั้นก็พูดขึ้น “สวัสดี เรเนสมะ”

เรเนสมะมองฉันอย่างรวดเร็ว ฉันพยักหน้า

“สวัสดีค่ะ อาโร” เธอตอบอย่างสุภาพด้วยเสียงแหลมสูงไพเราะ
ของเธอ

ดวงตาของอาโรดูงงง

“อะไรกันนะ?” ไก๊สส่งเสียงไม่พอใจมาจากข้างหลัง เขาดูโกรธ
เคืองจากความจำเป็นที่ต้องร้องถามออกมาดังๆ

“กึ่งมนุษย์ กึ่งอมตะ” อาโรประกาศให้เขาและองค์กรที่เหลือฟัง

โดยไม่ละสายตาจากการเพ่งมองอย่างหลงใหลไปจากเรเนสเมเลย
“ปฏิสนธิ และอุ้มท้องโดยแวมไพร์เกิดใหม่ตอนนี้ขณะที่ยังเป็นมนุษย์อยู่”

“เป็นไปได้” ไก๊สเย้ยหยัน

“คิดว่าพวกเขาหลอกเข้าได้อย่างนั้นหรือ สหาย?” ท่าที่อาโรเบิกบาน
อย่างมาก แต่ไก๊สกลับสะดุ้ง “หรือเสียงหัวใจเต้นที่คุณได้ยินก็เป็นกลวง
เช่นเดียวกันล่ะ?”

ไก๊สหน้าบึ้งตึง ดูโกรธซึ่งราวกับว่าคำถามแสนสุภาพของอาโร
เป็นหมัดที่ตรงเข้าปะทะตัวเขา

“สงบและรอบคอบเถิด สหาย” อาโรเตือน ยังคงยิ้มให้เรเนสเม
“ฉันรู้ว่าคุณรักความยุติธรรมขนาดไหน แต่มันไม่เป็นธรรมในการ
ต่อต้านเด็กตัวน้อยผู้ไม่เหมือนใครคนนี้กับกำเนิดของเธอเลย และยังมี
อีกมากที่จะต้องเรียนรู้ อีกมากเสียวนะที่ต้องเรียนรู้! ฉันรู้ว่าคุณไม่มี
ความกระตือรือร้นในการเก็บสะสมประวัติศาสตร์เหมือนกับฉัน แต่โปรด
อดทนกับฉันเถิด สหาย ขณะที่ฉันทำการเพิ่มเติมประวัติศาสตร์บทใหม่
ซึ่งทำให้ฉันถึงกับตะลึงงันจากความไม่น่าเป็นไปได้ของมันอยู่ในขณะนี้
เรามาโดยคาดหวังเพียงแต่ความยุติธรรมและความโศกเศร้าต่อเพื่อน
ผู้หลงผิด แต่ดูสิว่าเราได้อะไรมาแทน! ความรู้ใหม่อันเจิดจรัสเกี่ยวกับ
เผ่าพันธุ์ของพวกเรา ความเป็นไปได้ของพวกเรา”

เขายื่นมือออกไปหาเรเนสเมในท่าที่เชิญชวน แต่ยังไม่ใช้สิ่งที่เธอ
ต้องการ เธอเบนตัวออกห่างจากฉัน ยึดแขนขึ้นไป และปลายนิ้วกับ
โบหน้าของอาโร

อาโรไม่ได้แสดงความตกใจเหมือนกับคนอื่นๆ ที่มีปฏิกิริยาต่อ
ความสามารถนี้ของเรเนสเม เขาคุ่นชินกับการไหลบ่าของความคิดและ
ความทรงจำจากจิตใจดวงอื่นพอๆ กับที่เอดเวิร์ดเป็น

รอยยิ้มของเขากว้างขึ้น และถอนใจออกมาด้วยความพึงพอใจ
“ยอดเยี่ยมมาก” เขากะซิบ

เรเนสเมผ่อนคลายลงไปในอ้อมแขนฉัน โบหน้าเล็กๆ ของเธอ

จริงจังมาก

“ได้โปรดนะคะ?” เธอขอร้องเขา

รอยยิ้มเขาเปลี่ยนเป็นอ่อนโยน “แน่นอน ฉันไม่ต้องการที่จะทำร้ายผู้เป็นที่รักของหนูหรอก เรเนสเมผู้เลอค่า”

น้ำเสียงของอาโรเต็มไปด้วยความเมตตาและรักใคร่อย่างมาก จนเกือบทำให้ฉันหลงเชื่อไปวูบหนึ่ง แต่แล้วฉันก็ได้ยินเสียงเอ็ดเวิร์ดกัดฟันกรอด และไกลออกไปเบื้องหลังเรา มีเสียงซู่ฟ่ออย่างโกรธแค้นของแม็กก็กับคำโกหกของเขา

“ฉันสงสัยเสียจริง” อาโรบอกอย่างครุ่นคิด คุณจะรับรู้ถึงปฏิกิริยาตอบโต้ต่อคำพูดก่อนหน้านี้ของเขาเลย สายตาของเขาเลื่อนไปที่เจคอบอย่างไม่คาดคิด และแทนที่จะแสดงท่าที่รังเกียจเหมือนกับพวกโวลตุรีตคนอื่น ๆ ในยามมองมาที่หมาป่ายักษ์ ดวงตาของอาโรกลับเต็มไปด้วยความปรารถนาที่ฉันไม่เข้าใจ

“มันไม่ได้เป็นแบบนั้น” เอ็ดเวิร์ดพูด ความเรียบรือยหายไปจากน้ำเสียงที่จู่ๆ ก็เปลี่ยนเป็นแข็งกระด้าง

“แค่ความคิดเรื่อยเปื่อยเท่านั้น” อาโรบอกพลางมองประเมินเจคอบอย่างเปิดเผย และแล้วดวงตาเขาก็สอคล้ายอย่างช้าๆ ไปตามแถวของมนุษย์หมาป่าสองแถวที่ด้านหลังเรา ไม่ว่าอะไรก็ตามที่เรเนสเมแสดงให้เห็นเขาดู มันทำให้พวกหมาป่ามีสิ่งที่น่าสนใจสำหรับเขาในทันที

“พวกเขาไม่ได้ขึ้นกับพวกเรานะ อาโร พวกเขาไม่ใช่ผู้รับคำสั่งเราแบบนั้น พวกเขามาที่นี่เพราะว่าต้องการจะมา”

เจคอบคำรามอย่างดุร้าย

“แต่ถึงกระนั้น พวกเขาก็ดูค่อนข้างผูกพันกับคุณทีเดียว” อาโรบอก “ทั้งกับคู่ของคุณและ...ครอบครัวของคุณด้วย ช่างจงรักภักดีเสียจริงๆ” เขาเอื้อนเอ่ยคำนั้นออกมาอย่างเอ็นดู

“พวกเขาสาบานตนที่จะปกป้องชีวิตมนุษย์ อาโร นั่นทำให้พวกเขาอยู่ร่วมกับเราได้ แต่กับคุณนั้นคงเป็นไปได้ยาก เว้นเสียแต่ว่าคุณจะลอง

คิดปรีวิติชีวิตของคุณเสียใหม่”

อาโรหฺวเราะอย่างขึ้นบาน “ก็แค่คิดเรื่อยเปื่อย” เขาย้ำ “คุณก็รู้ว่ามันเป็นอย่างไร พวกเรานั้นไม่มีใครสามารถควบคุมความต้องการของจิตได้สำนึกได้ทั้งหมดหรอก”

เอ็ดเวิร์ดหน้าตาบึ้งตึง “ผมรู้ว่ามันเป็นยังไง และผมยังรู้ถึงความแตกต่างระหว่างความคิดประเภทนั้นและประเภทที่มีจุดมุ่งหมายซ่อนเร้นอีกด้วย มันไม่มีทางเป็นไปได้ อาโร”

หัวอันใหญ่โตของเขาคอบหันไปทางเอ็ดเวิร์ด ส่งเสียงครางหึ่งแผ่วเบาลอดผ่านไรฟันออกมา

“เขากำลังสนใจอยู่กับความคิดเรื่อง...สุนัขเผ่ายามนะ” เอ็ดเวิร์ดพึมพำกลับไป

มีความเจียบสนิทเกิดขึ้นชั่วขณะ และจากนั้น เสียงคำรามอย่างเดือดดาลจากฝูงหมาป่าทั้งหมดก็ดังกึกก้องขึ้นภายในลานกว้างนั้น

มีเสียงเห่าเป็นเชิงสั่งอย่างเจียบขาดจากแซม ฉันทพอจะเดาได้แม้จะไม่ได้หันไปมองก็ตาม และสัมผัสเสียงก่นด่าเหล่านั้นก็หายไปเป็นความเจียบที่เหมือนจะเป็นลางบอกเหตุบางอย่าง

“ฉันถือนั่นคือคำตอบสำหรับคำถามนั้น” อาโรบอก ส่งเสียงหัวเราะอีกครั้ง “พวกนี้ได้เลือกข้างแล้ว”

เอ็ดเวิร์ดขู่พ้อและโน้มตัวไปข้างหน้า ฉันทว่าแขนเขาไวแน่นอน และเริ่มสงสัยว่าอะไรในความคิดของอาโรที่ทำให้เขาตอบสนองอย่างรุนแรงถึงขนาดนี้ ขณะที่เฟลิกซ์และดมิทรีเองก็เลื่อนกายลงในท่าค่อมตัวอย่างพร้อมเพรียงกัน อาโรสะบัดมือไปที่พวกเขาอีกครั้ง พวกเขาทั้งหมดต่างก็กลับคืนสู่ท่าร่างปกติ เอ็ดเวิร์ดก็ด้วยเช่นกัน

“มีเรื่องมากมายที่ต้องหารือ” อาโรบอก น้ำเสียงเปลี่ยนไปเป็นเอាកารเอางานเช่นนักธุรกิจอย่างเต็มตัวในทันที “มีเรื่องมากมายต้องตัดสินใจ ถ้าคุณและผู้คุ้มกันชนปุกลุ่ยไม่ว่าอะไร ตระกูลคัลเลนที่รัก ฉันคงจะต้องปรึกษาหารือกับสหายของฉันสักหน่อย”

อาโรไม่ได้กลับไปหาเหล่าองค์กรฯซึ่งเฝ้ารอเขาอยู่อย่างกังวลใจที่ด้าน
เหนือของลานโล่ง แต่กลับกวักมือเรียกพวกนั้นขึ้นมาข้างหน้าแทน

เอ็ดเวิร์ดเริ่มถอยกลับในทันทีพลางดึงแขนฉันและเอ็มเม็ตต์ไปด้วย
เราถอยกลับอย่างเร่งร้อน สายตายังคงจับจ้องมองภัยคุกคามที่กำลัง
ดาหน้าเข้ามา เจคอบนั่นถอยกลับมาช้าที่สุด ขนบนไหล่ตั้งชันขณะที่
เขาสะยะเซี้ยวใส่อาโร เรนสเมคคอยจับปลายหางของเขาไว้ขณะที่เรา
ล่าถอย เธอยึดมันไว้เหมือนสายจูงเพื่อเป็นการบังคับให้เขาอยู่กับเรา เรา
กลับมาถึงครอบครัวในเวลาเดียวกันกับที่เหล่าผ้าคลุมสีดำแห่มาห้อม
ล้อมอาโรอีกครั้งหนึ่ง

ระยะห่างระหว่างพวกเขากับเราเหลือเพียงแค่ห้าสิบหลาแล้วใน
ขณะนี้ เป็นระยะที่ไม่ว่าใครก็ตามในหมู่พวกเราต่างก็กระโจนถึงได้ใน
เพียงแค่เศษเสี้ยวของวินาที

ไกอัสเริ่มมีปากเสียงกับอาโรในทันที

“ท่านทนพฤติกรรมที่ร้ายแรงขนาดนี้ได้อย่างไรกัน? ทำไมเราถึง
อ่อนข้อให้แก่ความผิดรุนแรงที่อยู่ต่อหน้าต่อตา ข้ายังปิดบังไว้ด้วยกล

ลวงที่โง่เขลาเยี่ยงนี้?” ท่อนแขนของเขาเหยียดเกร็งแนบลำตัว มืออู๋มเป็นกรงเล็บ ฉันได้แต่สงสัยว่าทำไมเขาถึงไม่เอื้อมมือไปแตะอะไรเพื่อที่จะได้ปรึกษากันล่ะ นี่เรากำลังเห็นการแบ่งชั้นวรรณะของพวกเขาแล้วหรือไงกัน? เราจะโชคได้ถึงขนาดนั้นเลยหรือ?

“เพราะว่าทั้งหมดเป็นเรื่องจริง” อาโรบอเขาอย่างสงบ “ในทุกๆ ถ้อยคำเลยทีเดียว... เห็นหรือไม่ว่ามีพยานจำนวนมากขนาดไหนที่พร้อมจะยืนยันว่าพวกเขาได้เห็นเด็กน้อยแสนมหัศจรรย์ผู้นี้เติบโตและเจริญวัยแค่เพียงในระยะเวลาสั้นๆ ที่พวกเขารู้จักเธอ พวกเขาสัมผัสได้ถึงความอบอุ่นของกระแสโลหิตที่ไหลเวียนอยู่ในเส้นเลือดของเธอ” อาโรบายมือกวาดไปยังอาณานิที่ยืนอยู่หัวแถวไล่ไปจนถึงชีวอนที่อยู่ปลายสุดของอีกด้าน

ไกอัสตอบสนองต่อคำปณิธานของอาโรด้วยกิริยาแปลกๆ เขาสะดุ้งโหยงเล็กน้อยขณะที่มีการพูดถึงพยาน ความขุ่นเคืองสูญหายไปจากสีหน้า และมีที่ท่าคิดคำนวณไตร่ตรองอย่างเย็นชาเข้ามาแทน เขาเหลือบมองไปที่บรรดาพยานของทางฝั่งพวกโวลตุรีด้วยท่าทางที่ดู... กระวนกระวายอย่างไรชอบกล

ฉันเองก็เหลือบมองไปยังฝูงแวมไพร์ที่กำลังกราดเกรี้ยวด้วย และเห็นได้ในทันทีว่าพวกเขาไม่ได้ดูเป็นเช่นนั้นอีกต่อไปแล้ว ท่าทีกระเหี้ยนกระหือรือเปลี่ยนไปเป็นความสับสน เสียงพูดคุ้ยซุบซิบกันเองอย่างเร่ร่อนดังขึ้นในหมู่मतชนกลุ่มนี้ ขณะที่พวกเขาพยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น

ไกอัสหน้านิ่วคิ้วขมวด จมลึกอยู่กับความคิด ท่าทางครุ่นคิดของเขากระตุ้นไฟโทสะที่ยังคงคุกรุ่นอยู่ของฉันขึ้นมา พร้อมกันนั้นก็ยังทำให้ฉันกังวลอีกด้วย ถ้าเกิดพวกองครักษ์ได้รับสัญญาณลงมือแบบลับๆ เหมือนอย่างพวกเขาทำเมื่อตอนที่เดินสวนสนามเข้ามาที่นี่ล่ะ? ฉันตรวจสอบเกราะด้วยใจกังวล และสัมผัสได้ว่ามันยังคงเหนียวแน่นทนทานเหมือนเคย ฉันปรับมันใหม่ให้แผ่ออกเป็นโดมทรงกว้างเตี้ยที่กำลังแผ่เราไว้ได้หมด

ฉันสัมผัสได้ถึงลำแสงที่คมชัด ณ จุดต่างๆ ที่ครอบคลุมของฉันและเพื่อนๆ ยืนอยู่ แต่ละคนมีรสชาติในการสัมผัสเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่แตกต่างกันออกไป จนฉันคิดว่าจะสามารถจดจำและแยกแยะได้หมดแน่ๆ ถ้าหากว่าได้ฝึกอีกสักหน่อย ฉันรู้อยู่แล้วว่าลำแสงของเอ็ดเวิร์ดนั้นเป็นอย่างไร เพราะเขาคือจุดที่ส่องสว่างกว่าใครทั้งหมด ทว่าพื้นที่ว่างเปล่าส่วนเกินที่อยู่โดยรอบลำแสงเหล่านั้นทำให้ไม่สบายใจเลย เพราะเกราะของฉันนั้นไม่อาจกำบังอำนาจประภทที่ใช้กำลังกายบุกเข้ามาได้ และถ้าหากพวกโวลตูรีที่เก่งกล้าสามารถตนใดมุดเข้ามาภายในได้แล้วละก็ มันก็ไม่ว่าจะคุ้มครองใครได้อีกเลยนอกจากฉัน ฉันย่นหน้าผากขณะที่ดิ่งผีนเกราะเข้ามาใกล้ขึ้นอย่างระมัดระวังยิ่ง คาร์โลสเป็นคนที่อยู่ห่างออกไปทางด้านหน้ามากที่สุด ฉันค่อยๆ ฐบเกราะให้คืนกลับคืนมาทีละนิ้วๆ และพยายามหุ้มนั้นให้พอดีกับตัวเขามากที่สุดเท่าที่จะทำได้

เกราะของฉันเหมือนกับจะให้ความร่วมมือแต่โดยดี มันสวมแบบสนิทเข้ากับเรือนร่างของเขา เมื่อคาร์โลสกระเียบไปด้านข้างเพื่อยืนใกล้ธัญญามากขึ้น เกราะก็ถูกลำแสงของเขาดึงดูดให้ยึดหุ้ขยายตัวตามไปด้วย

ด้วยความอัศจรรย์ใจ ฉันค่อยๆ ดึงเส้นด้ายที่โยงโยอยู่ให้เข้ามาห่อหุ้มลำแสงสว่างที่เป็นของเพื่อนๆ และผู้เป็นพันธมิตรทีละตนๆ ผีนเกราะแนบไปกับลำตัวพวกเขาอย่างเต็มใจ และเคลื่อนที่ไปพร้อมๆ กันกับเจ้าของลำแสงนั้นด้วยในยามที่พวกเขาขยับตัว

เวลาผ่านไปเพียงหนึ่งวินาทีเท่านั้น ไกอัสยังคงเฝ้าไตร่ตรองอยู่

“พวกมนุษย์หมาป่า” เขาพิมพ์ออกมาในที่สุด

ฉันนึกขึ้นมาได้ด้วยความตระหนักในฉับพลันว่า เหล่ามนุษย์หมาป่าส่วนใหญ่ นั้นไม่ได้รับการปกป้องเลย ฉันเกือบจะสยายเกราะกำบังออกไปถึงตัวพวกเขาอยู่แล้ว เมื่อฉันตระหนักว่าแปลกเหลือเกินที่ฉันยังคงสัมผัสได้ถึงลำแสงของพวกเขาอยู่ ด้วยความอยากรู้ ฉันดึงเกราะให้หดแน่นเข้ามา จนกระทั่งอามุนและเคบีที่อยู่ตรงมุมที่ไกลที่สุด

ของกลุ่มเรานั้นหลุดออกไปอยู่ข้างนอกวงกับพวกหมาป่าด้วย และเมื่อพวกเขาไปอยู่อีกด้านหนึ่งแล้ว ลำแสงของพวกเขาก็หายวับไป และสัมผัสใหม่นี้ก็ไม่ได้รับรู้ถึงการมีตัวตนของพวกเขาอีกต่อไป แต่พวกหมาป่ากลับยังคงเป็นเปลวไฟที่ลุกโชติช่วงอยู่ หรืออันที่จริงแล้ว ต้องบอกว่าครึ่งหนึ่งของพวกเขาต่างหากเป็นเช่นนั้น อืม... ฉันลองยึดผืนเกราะออกไปด้านนอกอีกครั้งหนึ่ง และในทันทีที่แซมเข้ามาอยู่ได้นั้น หมาป่าทั้งหมดก็กลับเป็นประกายแสงสว่างเจิดจ้าอีกครั้ง

ความคิดของพวกเขาจะต้องเชื่อมโยงถึงกันและกันมากกว่าที่ฉันเคยคิดเอาไว้แน่ๆ ถ้าตัวเจ้าฝูงอยู่ภายในเกราะของฉันแล้ว ดวงจิตของพรรคพวกที่เหลือของเขาก็จะได้รับการปกป้องเหมือนกับเขาทุกประการ

“อา สหาย...” อาโรสนองต่อคำพูดของไกอัสด้วยสีหน้าเจ็บปวด

“ท่านจะรับรองความเป็นพันธมิตรนั้นด้วยเหมือนกันหรือ อาโร?” ไกอัสคาดคั้น “เหล่านัทรแห่งดวงจันทร์เป็นศัตรูตัวฉกาจของพวกเรามานับตั้งแต่โบราณกาลแล้ว เราล่าพวกมันไปจนเกือบสูญพันธุ์หมดในยุโรปและเอเชีย แต่คาร์โลล์กลับส่งเสริมความสัมพันธ์สนิทสนมกับไอ้โรคระบาดฝูงมึมนี่ ซึ่งไม่ต้องสงสัยเลยว่าคงทำไปเพื่อล้มล้างเรา และยิ่งดีต่อการปกป้องวิถีชีวิตบ้าๆ ของเขาเข้าไปกันใหญ่”

เอ็ดเวิร์ดกระแอมออกมาดังๆ จนไกอัสจ้องเขม็งไปที่เขา อาโรยกมือผอมบอบบางข้างหนึ่งขึ้นมาปิดหน้า รวากับว่าเขารู้สึกเป็นฝ่ายอับอายแทน

“ไกอัส ขณะนี้เป็นเวลาเที่ยงวันนะครับ” เอ็ดเวิร์ดชี้ให้เห็นประเด็น เขาผายมือไปทางเจคอบ “เห็นได้ชัดว่านี่ก็ไม่ใช่เหล่านัทรแห่งดวงจันทร์อย่างแน่นอน พวกเขาไม่ได้มีความเกี่ยวข้องใดๆ เลยกับศัตรูของคุณ ณ อีกฟากหนึ่งของโลก”

“ก็เฉพาะพวกกลายพันธุ์ขึ้นมาที่นั่นละสิ” ไกอัสตวาดกลับ

กรามของเอ็ดเวิร์ดขบเข้าหากันและคลายออก จากนั้นเขาก็ตอบอย่างหนักแน่น “พวกเขาไม่ใช่กระทั่งมนุษย์หมาป่าเสียด้วยซ้ำ อาโรบอกคุณเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ทั้งหมดอยู่แล้วถ้าคุณไม่เชื่อผม”

ไม่ใช่มนุษย์หมาป่าจั้นหรือ? ฉันส่งสายตางุนงไปที่เจคอบ เขายกไหล่ใหญ่หึมาขึ้นและปล่อยให้ตกลงแทนอาการยกไหล่ เขาเองก็ไมรู้เหมือนกันว่าเอ็ดเวิร์ดกำลังพูดถึงอะไรอยู่

“ไก๊สที่รัก ฉันคงจะเตือนท่านไม่ให้ย่ำเรื่องนี้แน่ ถ้าหากท่านบอกความคิดของท่านมาก่อน” อาโรฟืมพำ “แม้ว่าสิ่งมีชีวิตพวกนี้จะคิดว่าตัวเองเป็นมนุษย์หมาป่า แต่พวกเขาไม่ใช่เลย ชื่อเรียกที่เหมาะสมกว่าสำหรับพวกเขาคงจะเป็นคำว่ามนุษย์แปลง การเลือกหมาป่าให้เป็นร่างแปลงนั้นเป็นความบังเอิญล้วนๆ มันอาจจะเป็นหมีหรือเหยี่ยวหรือเสือดำก็ได้ เมื่อตอนที่การแปลงร่างครั้งแรกเกิดขึ้น แท้จริงแล้วสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ กับเหล่านุตรแห่งดวงจันทร์เลย พวกเขาเพียงแค่สืบทอดความสามารถนี้มาจากเหล่าบิดาของพวกเขาเท่านั้น มันอยู่ในสายเลือดเอง พวกเขาไม่ได้สืบทอดเผ่าพันธุ์โดยการทำให้ผู้อื่นติดเชื่ออย่างที่มีมนุษย์หมาป่าจริงๆ ทำหรอก”

ไก๊สจ้องเขม็งไปที่อาโรด้วยความขุ่นเคืองและความรู้สึกบางอย่างที่มากกว่านั้น อาจจะเป็นการกล่าวหาว่าทรยศก็ได้กระมัง

“พวกเขารู้ความลับของเรา” เขาพูดเรียบๆ

เอ็ดเวิร์ดมองไปเพื่อจะได้ชักกล่าวหานี้ แต่อาโรชิงพูดขึ้นมาก่อน “พวกเขาคือสิ่งมีชีวิตในโลกเหนือธรรมชาตินะ สหาย บางทีอาจจะต้องคอยรักษาความลับไว้ให้ดีกว่าพวกเราเสียด้วยซ้ำ พวกเขาคงจะไม่เปิดโปงเราง่ายๆ หรอก ระวังไว้ด้วยเถิด ไก๊ส การกล่าวหาที่ไร้หลักฐานนั้นไม่ได้ช่วยอะไรพวกเราเลย”

ไก๊สสวดลมหายใจลึกและพยักหน้า พวกเขาสบตากันยาวนานอย่างมีนัย

ฉันคิดว่าฉันเข้าใจดีถึงคำสั่งที่อยู่เบื้องหลังด้วยคำที่เลือกสรรมาอย่างระมัดระวังของอาโร การกล่าวหาอย่างผิดๆ ไม่ได้ช่วยทำให้พยานที่มองอยู่ทั้งสองฝั่งเชื่อได้เลย ดังนั้นอาโรจึงเตือนไก๊สให้เข้าสู่แผนการต่อไป ฉันได้แต่สงสัยว่าเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังความตึงเครียดที่เห็นได้

ชัดเจนระหว่างผู้เฒ่าทั้งสองตนนั้น — เมื่อดูจากท่าที่ไม่เต็มใจของไก๊ส
ที่จะแบ่งปันความคิดของเขาผ่านการสัมผัสแล้ว — เป็นเพราะว่าไก๊ส
ไม่ได้สนใจที่จะเสแสร้งแสดงละครมากเท่าอาโร หรือว่าการสังหารโหด
หมู่ที่กำลังมาถึงนั้นสำคัญต่อไก๊สมากกว่าการรักษาภาพลักษณ์ไม่ให้
มัวหมองกันแน่

“ข้าต้องการพูดกับผู้ให้เบาะแส” ไก๊สประกาศขึ้นโดยพลัน และ
เบนสายตาจับจ้องไปที่เอริน่า

เอริน่านั้นไม่ได้สนใจกับการสนทนาของไก๊สกับอาโรเลย เพราะ
สีหน้าเธอยับย่นด้วยความทุกข์ใจ สายตาจับจ้องอยู่ที่พื้นห้องของเธอ
ซึ่งเรียงหน้ารอความตายอยู่ ใบหน้าของเธอบ่งบอกได้อย่างชัดเจนว่า
ขณะนี้เธอรู้แล้วว่าคำกล่าวหาของเธอนั้นผิดอย่างสิ้นเชิง

“เอริน่า” ไก๊สแผดเสียงก้อง ทำที่รำคาญที่ต้องเอ่ยเรียกเธอขึ้นมา
เธอเงยหน้าขึ้น สะดุ้งและหวาดกลัวในทันที

ไก๊สดีดนิ้ว

ด้วยความลังเล เธอเคลื่อนตัวจากปลายชบวนของโวลตุรีมายืน
ตรงหน้าไก๊สอีกครั้ง

“เจ้าดูเหมือนว่าค่อนข้างจะเข้าใจผิดในคำกล่าวหาของเจ้าอยู่นะ”
ไก๊สเริ่มต้น

ธัญญาและเคทโน้มตัวไปข้างหน้าอย่างกระสับกระส่าย

“ฉันขอโทษค่ะ” เอริน่ากระซิบ “ฉันควรจะดูให้แน่ใจเสียก่อนว่า
เห็นอะไร แต่ฉันไม่รู้เลยนี่ค่ะ...” เธอบ่นไปอย่างน่าสงสารมาทางเรา

“ไก๊สที่รัก นี่ท่านจะคาดหวังให้นางเดาเรื่องที่แปลกและเป็นไป
ไม่ได้ทันทีได้เลยหรือ” อาโรถาม “ไม่ว่าพวกเราตนใดก็คงจะหลงคิดไป
แบบเดียวกันนั่นละ”

ไก๊สกระดิกนิ้วเพื่อบอกอาโรให้เงียบ

“เราทั้งหมดต่างก็รู้ว่าเจ้าทำผิดพลาด” เขาบอกเสียงห้วน “ข้าตั้งใจ
จะพูดถึงแรงจูงใจของเจ้ามากกว่า”

เอริน่ารออย่างกระวนกระวายเพื่อให้เขาพูดต่อ ก่อนจะทวนคำพูด
“แรงจูงใจของฉันหรือคะ?”

“ใช่ ที่เข้าไปสอดแนมพวกเขาตั้งแต่แรกนะ”

เอริน่าสะดุ้งกับคำว่า สอดแนม

“เจ้าเคยไม่พอใจพวกคัลเลน ใช่หรือไม่?”

เธอเบนสายตาทุกซักระลอกไปที่ใบหน้าของคาร์โลส “ใช่ค่ะ” เธอ
ยอมรับ

“เป็นเพราะ...?” ไก๊สกระตุ้น

“เพราะว่าพวกมนุษย์หมาป่าฆ่าเพื่อนของฉันค่ะ” เธอกระซิบ
“และพวกคัลเลนไม่ยอมหลีกทางให้ฉันล้างแค้นให้เขา”

“พวกมนุษย์แปลงต่างหาก” อาริอัสแบ่

“ฉันพวกคัลเลนก็ไปเข้าข้างกับพวกมนุษย์แปลงเพื่อเป็นศัตรูกับ
เผ่าพันธุ์ของเราเองสินะ ข้ายังเป็นศัตรูกับเพื่อนของเพื่อนเสียด้วย” ไก๊ส
สรุป

ฉันได้ยินเอ็ดเวิร์ดทำเสียงขะแซงแผ่วเบา ไก๊สนั้นกำลังไล่ไป
ตามรายการที่ลี้ซื่อ พยายามมองหาคำกล่าวโทษที่พอจะใช้ได้

ไหล่ของเอริน่าเกร็งขึ้น “นั่นคือสิ่งที่ฉันคิดค่ะ”

ไก๊สรวนอีกครั้งก่อนจะกระตุ้นเตือน “ถ้าเจ้าต้องการจะร้องเรียน
เรื่องพวกมนุษย์แปลง และเรื่องที่พวกคัลเลนหนุนหลังการกระทำของ
พวกนั้นแล้วละก็ เวลานี้ก็เหมาะสมแล้ว” เขาคลี่ยิ้มโหดร้ายบางๆ คอย
ให้เอริน่าส่งมอบข้ออ้างข้อถัดไปให้เขา

บางทีไก๊สอาจจะไม่เข้าใจคำว่าครอบครัวที่แท้จริง ซึ่งก็คือความ
สัมพันธ์ที่ตั้งอยู่บนความรักสมัครสมาน ไม่ใช่ความรักในอำนาจ บางที
เขาอาจจะประเมินพลังของความอาฆาตพยาบาทไว้สูงเกินไป

กรามของเอริน่าหุบลง ไหล่ตั้งตรง

“ไม่ค่ะ ฉันไม่ได้มีข้อร้องเรียนใดๆ ต่อพวกหมาป่าหรือพวกคัลเลน
ก็ตาม พวกท่านมาที่วันนี้ก็เพื่อทำลายเด็กอมตะนี่คะ เด็กอมตะไม่ได้มี

ตัวตนอยู่จริง นั่นเป็นความผิดของตนเอง และฉันก็ยินดีรับผิดทั้งหมด แต่พวกคัลเลนเป็นผู้บริสุทธิ์ และท่านก็ไม่มีเหตุผลที่จะต้องอยู่ที่นี้อีกต่อไป ฉันขอโทษจริงๆ ค่ะ” เธอบอกพวกเรา แล้วก็หันหน้าไปทางเหล่าพยานของพวกโวลตุรี “ไม่มีการกระทำผิดใดๆ เลย ไม่มีเหตุผลอื่นใดอีกแล้วที่พวกคุณจะยังคงอยู่ที่นี้ต่อไปนะคะ”

ไกอัสยกมือขึ้นขณะที่เธอพูด ในมือของเขาปรากฏวัตถุโลหะหน้าตาแปลกที่แกะสลักเป็นลวดลายและประดับประดาไว้อย่างงดงาม

นี่เป็นสัญญาณ การตอบสนองเป็นไปอย่างรวดเร็วถึงขนาดที่ว่าพวกเราทั้งหมดตะลึงมองอย่างไม่เชื่อสายตาในขณะที่มันเกิดขึ้น และก่อนที่จะได้มีเวลาลงมือทำอะไรลงไป มันก็สิ้นสุดไปแล้ว

ทหารของพวกโวลตุรีสามตนกระโจนมาข้างหน้า และเฮอร์นาก็ถูกบังคับไปทั้งตัวจากฝ่าคลุมสีเทาของพวกเรา ในช่วงขณะเดียวกันนั่นเองเสียงแหลมบาดหูอันน่าสะพรึงกลัวของโลหะก็ดังขึ้นก้องลานโล่งแห่งนั้น ไกอัสแทรกเข้าไปอยู่ท่ามกลางความขุลมุนสีเทานั้น และเสียงกริรร้องก็ระเบิดขึ้นอีกครั้งอย่างน่าสยดสยองพร้อมกับการปรากฏของลูกไฟและเปลวเพลิงที่พวยพุ่งขึ้น เหล่าทหารกระโจนกลับออกไปเพื่อหลบไฟนรกที่จุ๋ๆ ก็ลุกขึ้นมา และเข้ายืนระวางภัยประจำตามตำแหน่งเดิมโดยทันที

ไกอัสยืนอยู่ตามลำพังข้างๆ ซากร่างของเฮอร์นา วัตถุโลหะในมือของเขายังคงพ่นไฟเป็นลำหนาออกไปสู่กองถ้ำนั้น

ด้วยเสียงคลิกเบาๆ ลูกไฟที่พวยพุ่งออกมาจากในมือของไกอัสก็หายไป เสียงอุทานอย่างหวาดหวั่นดังแข่งแซ่ในหมู่พยานมากมายเบื้องหลังพวกโวลตุรี

พวกเรานั้นตกใจกันสุดขีดเกินกว่าที่จะส่งเสียงร้องใดออกมาได้ มันเป็นเรื่องหนึ่งที่ว่าความตายจะมาถึงด้วยความเร็วที่รุนแรงและหยุดไม่ได้ แต่การที่จะต้องมองดูมันเกิดขึ้นนั้นก็เป็นอย่างอื่นเรื่องหนึ่งเช่นกัน

ไกอัสยิ้มอย่างเยินยา “และตอนนี้ฉันก็ได้แสดงความรับผิดชอบอย่างเต็มที่กับการกระทำของฉันแล้ว”

สายตาเขาโอบมาที่แถวหน้าของเรา มองปราดอย่างรวดเร็วไปที่
ธัญญาและเคทที่ยืนตะลึงค้าง

ในวินาทีนั่นเอง ฉันก็เข้าใจแล้วว่าที่แท็กไอส์ไม่เคยประเมินสาย-
สัมพันธ์ของครอบครัวที่แท้จริงต่ำเกินไปเลย นี่เป็นอุบาย เขาไม่ได้
ต้องการคำกล่าวโทษของเอรินาเลยแม้แต่หน่อย เขาต้องการให้เธอขัดขึ้น
ต่างหาก เป็นการหาข้ออ้างที่จะทำให้ลายเธอ ที่จะจุดประกายความรุนแรง
ที่แทรกอยู่ในบรรยากาศราวกับสายหมอกหนาที่พร้อมจะติดไฟได้ทุกเมื่อ
เขาได้จุดชนวนแล้ว

สันติภาพที่เครียดเขม็งในการประชุมครั้งนี้ยิ่งสั่นกระเพื่อมและ
จวนเจียนจะทลายลงมา มากยิ่งกว่าเชือกเส้นที่มีข้างกำลังไต่อยู่แล้ว
ทันทีที่การต่อสู้ได้เริ่มขึ้น มันจะไม่มีทางยุติลงได้อีกแล้ว มีแต่จะรุนแรง
มากขึ้นจนกระทั่งอีกฝ่ายหนึ่งถูกกวาดล้างไปโดยสิ้นเชิง ฝ่ายเรานั้นเอง
ก็อัสรู้ดี

เอ็ดเวิร์ดเองก็เช่นกัน

“หยุดพวกเธอไว้!” เอ็ดเวิร์ดร้องออกมาพลางกระโดดเข้าคว้าแขน
ธัญญาขณะที่เธอพุ่งไปข้างหน้า มุ่งไปหาไอส์ซึ่งยืนยิ้มอยู่ พร้อมกับส่ง
เสียงร้องอย่างบ้าคลั่งด้วยความเดือดดาลยิ่ง เธอสลัดเอ็ดเวิร์ดไม่หลุด
ก่อนที่คาร์โลลจะตรงเข้ามาล็อกแขนเข้ากับรอบเอวเธอ

“สายเกินไปแล้วที่จะช่วยเธอ” เขาริบให้เหตุผลขณะที่เธอกระเสือก-
กระสนดิ้นรน “อย่าให้สิ่งที่เขาต้องการเลย!”

การสกัดเคทยิ่งทำได้ยากกว่า เธอกรี๊ดร้องออกมาไม่เป็นคำพูด
เหมือนกับธัญญา เธอเร่งฝีเท้าออกไปเป็นการโจมตีระลอกแรกที่จะจบลง
ด้วยความตายของทุกคน โรซาลีนนั้นยืนอยู่ใกล้เธอที่สุด แต่ก่อนที่โรสจะ
เข้าประชิดตัวและล็อกคอเธอได้นั้น เคทก็ปล่อยกระแสไฟฟ้าช็อตเธอ
อย่างรุนแรงจนทรุดลงไปกองกับพื้น เอ็มเม็ตต์คว้าแขนเคทไว้และห่มเธอ
ลง แต่แล้วก็ต้องโงนเงนไปข้างหลัง เข่าอ่อนทรุดลงไปเช่นกัน เคทกระโจน
ขึ้นมาอีกครั้ง และดูเหมือนว่าไม่มีใครสามารถหยุดเธอได้

การเรีตโถมเข้าใส่เธอ กระแทกเธอลงกับพื้นอีกครั้ง เขาโอบแขนไปรอบตัวเธอและกำข้อมือตัวเองไว้แน่น ฉันเห็นร่างของเขาชักกระตุกเมื่อเธอช็อกเขา ดวงตาเหลือกขาวกลับเข้าไปในเบ้า ทว่าไม่ยอมคลายอ้อมแขนนั้นลงเลย

“ซาฟรีนา” เอ็ดเวิร์ดตะโกน

ดวงตาของเคทว่างเปล่าและเสียงกรีดร้องกลายเป็นคร่ำครวญ รัญญาหยุดเดิน

“เปิดตาฉันเดี๋ยวนี้” รัญญาพูฟ่อ

ฉันตั้งเเกะให้แนบยั้งขึ้นไปอีกกับประกายแสงของเพื่อน ๆ อย่างร้อนรนแต่ด้วยความประณีตทั้งหมดเท่าที่ทำได้ และลอมันออกอย่างระมัดระวังจากตัวของเคท ขณะที่พยายามจะห่อหุ้มมันให้อยู่รอบตัวของการเรีต กางกันทำให้เป็นผิวชั้นบาง ๆ ระหว่างพวกเขา

และแล้วการเรีตก็ควบคุมตัวเองได้อีกครั้ง เขาตรึงเคทไว้กับพื้นหิมะ

“ถ้าผมปล่อยคุณ คุณจะซัดผมลงไปอีกไหม เคท?” เขากะชิบ

เธอตอบสนองด้วยการคำราม ยังคงอาละวาดทั้งที่ตาบอด

“ฟังผมนะ รัญญา เคท” คาร์โลสบอกเบา ๆ แต่เป็นเสียงกระชิบที่หนักแน่น “การแคะคันช่วยอะไรเธอไม่ได้แล้ว เอริน่าไม่ต้องการให้พวกคุณทั้งชีวิตไปโดยเปล่าประโยชน์แบบนี้ ขอให้คิดถึงสิ่งที่พวกคุณกำลังจะทำ ถ้าคุณโจมตีพวกเขา เราทั้งหมดจะตาย”

ไหล่ของรัญญาค่อมลงด้วยความโศกเศร้า เธอเอนไปพึ่งคาร์โลสไว้เพื่อช่วยพยุงตัว ในที่สุดเคทก็หยุดนิ่ง คาร์โลสและการเรีตเฝ้าปละบโยนสองพี่น้องต่อไปด้วยคำพูดเร้งร้อนเกินกว่าที่จะฟังเหมือนการปลอบใจได้

และความสนใจของฉันทก็กลับมาสู่แรงกดดันจากสายตาที่กดตรึงเราไว้ในช่วงเวลาแห่งความโกลาหลนี้ ฉันมองเห็นจากหางตาว่าเอ็ดเวิร์ดและคนอื่น ๆ ทุกตนยกเว้นคาร์โลสและการเรีตกลับไปมีท่าทางระวังระไวอีกครั้งเช่นกัน

การเพ่งมองที่กดดันหนักหน่วงที่สุดมาจากไกอัส เขามองไปที่เคท

และการเรืตบนพื้นหิมะด้วยสายตาตื่นตะลึงและโกรธเกรี้ยว อาริกก็มองไปที่ทั้งสองตนนั้นเช่นกัน อาการไม่เชื่อเป็นความรู้สึกที่เห็นได้ชัดสุดบนหน้าเขา เขารู้ว่าเคททำอะไรได้บ้าง เขารู้สึกได้ถึงพลังของเธอผ่านความทรงจำของเอ็ดเวิร์ด

เขาจะเข้าใจบ้างไหมว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นอยู่ตอนนี้ เขาเห็นหรือไม่ว่าเกราะของฉันทันแข็งแกร่งมากขึ้นและประณีตเกินกว่าที่เอ็ดเวิร์ดจะรู้ ฉันทาอะไรได้บ้าง? หรือเขาคิดว่าการเรืตนั้นหาวิธีที่จะต้านพลังนั้นกลับได้ด้วยตนเองแล้ว?

เหล่าองครักษ์โวลตูรีไม่ได้ยืนตรงอย่างเป็นระเบียบอีกต่อไปแล้ว พวกเขาค้อมตัวมาข้างหน้า รอที่จะกระโจนใส่เพื่อเป็นการโจมตีกลับทันทีที่เราเริ่ม

เบื้องหลังพวกเขา พยานสี่สิบสามตนมองมาด้วยสีหน้าท่าทางที่ต่างออกไปจากเมื่อตอนที่พวกเขาเข้ามายังลานโล่งแห่งนี้มาก ความสับสนเปลี่ยนเป็นความระแวงสงสัย การทำลายเฮอร์นาอย่างสายฟ้าแลบทำให้ทั้งหมดระส่ำระสาย ความผิดของเธอคืออะไรกันหรือ?

เมื่อไม่มีการโจมตีกลับในทันทีอย่างที่โกธส์หวังเอาไว้ว่าจะช่วยเบนความสนใจจากการกระทำอันหุนหันพลันแล่นของเขาไปได้ เหล่าพยานของพวกโวลตูรีก็ถูกทิ้งให้ต้องตั้งคำถามกันเองว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นกันแน่ สายตาของอาริกก็ตัวตลบกลับไปอย่างรวดเร็วขณะที่ฉันทามอง สีหน้าฟ้องถึงความเดือดร้อนขึ้นมาวูบหนึ่ง การจัดให้มีผู้ชมของเขา กลับย้อนศรอย่างเจ็บแสบ

ฉันทได้ยืนสเตฟานและวลาดีเมียร์พำกัันด้วยความยินดีอย่างเจี๊ยบๆ กับความไม่สบายใจของอาริ

อาริเป็นกังวลอย่างเห็นได้ชัดกับการรักษาไว้ซึ่งหมวกสีขาวของนักบุญ ...อย่างที่พวกโรมานิเยนเรียก แต่ฉันทไม่เชื่อหรือกว่าพวกโวลตูรีจะจากเราไปอย่างสงบเพียงแค่เพื่อรักษาชื่อเสียงของพวกเขาไว้ หลังจากที่พวกเขาจัดการกับเราเสร็จเรียบร้อยแล้ว แน่นอนว่าพวกเขาต้องสังหาร

เหล่าพยานด้วยเหตุเดียวกันนั้นด้วย จู๊ จันก็รู้สึกเวทนาขึ้นมาอย่าง
ประหลาดต่อคนแปลกหน้ามากมายเหล่านี้ที่พวกโวลดูรีพามาดูพวกเรา
ตาย ดมิทรีจะตามล่าพวกเขาจนกระทั่งสูญสิ้นไปหมดเช่นเดียวกัน

เพื่อเจคอบและเรเนสเม เพื่ออลิสและแจสเปอร์ เพื่ออลิสแตร์ และ
เพื่อนแปลกหน้าผู้ซึ่งไม่รู้ว่าวันนี้จะทำให้พวกเขาต้องเสียอะไรไปบ้าง
ดมิทรีจำเป็นจะต้องตายเสียแล้ว

อาโรแตะไหลไถ่สอย่างแผ่วเบา “เฮอร์น่าได้ถูกลงโทษจากการ
กล่าวโทษต่อเด็กคนนี้อ่างผิดๆ แล้ว” อ้อ จันนี่ก็จะเป็นข้ออ้างของพวกเขา
เขาสินะ เขาว่าต่อไป “บางที่เราควรกลับมาสู่เรื่องเดิมต่อได้แล้วกระมัง?”

ไถ่สยึดตัวขึ้น สีหน้าเขาก็แข็งขึ้นจนกลายเป็นราบเรียบมองไม่
ออกว่ากำลังคิดอะไร เขามองตรงไปข้างหน้า สายตาไม่รับรู้อะไร สีหน้า
ของเขาทำให้ฉันนึกไปถึงคนที่เพิ่งรู้ว่าถูกลดชั้นอย่างไรชอบกล

อาโรลอยไปข้างหน้า เรนาต้า เฟลิกซ์ และดมิทรีติดตามเขาไปโดย
อัตโนมัติ

“เพื่อให้เข้าใจเรื่องอย่างถึถ้วน” เขาบอก “ฉันอยากจะพูดกับพยาน
ของคุณสักสองสามคน ก็แค่ทำตามขั้นตอนนะ คุณก็รู้” เขาโบกมืออย่าง
คล้ายไม่ใส่ใจ

มีสองสิ่งเกิดขึ้นพร้อมๆ กัน ดวงตาของไถ่สกลับไปจับจ้องอย่าง
รับรู้ที่อาโร และรอยยิ้มจางๆ ที่โหดร้ายกลับมาอีกครั้ง เอ็ดเวิร์ดส่งเสียง
ไม่พอใจ เขากำหนดแน่นเสียจนดูราวกับว่ากระดูกที่ข้อนิ้วจะพุ่งทะลุออก
มาจากผิวที่แข็งเหมือนเพชรของเขา

ฉันอยากถามเขาแทบตายว่าเกิดอะไรขึ้น แต่อาโรก็อยู่ใกล้พอที่จะ
ได้ยินกระทั้งเสียงหายใจที่เจียบที่สุด ฉันเห็นคาร์โลล์เหลือบมองอย่าง
กังวลไปที่ใบหน้าของเอ็ดเวิร์ด และจากนั้นสีหน้าของเขาเองก็กระด้างขึ้น

ระหว่างที่ไถ่สพลาดไปเพราะข้อกล่าวหาที่ได้รับประโยชน์และการ
พยายามอย่างไร้ความยุติธรรมที่จะยั่วแหย่ให้เกิดการต่อสู้ฉัน อาโรคงจะ
ต้องคิดหาแผนการที่มีประสิทธิภาพมากกว่ามาให้ได้เป็นแน่

อาโรลอยผ่านหิมะไปที่ปลายแถวที่อยู่ไกลออกไปทางด้านตะวันตกของเรา และหยุดอยู่ห่างจากอามนและเคบีประมาณสิบหลา เหล่าหมาป่าที่อยู่ใกล้ๆ ต่างขนลุกชันด้วยความโกรธแต่ก็ยังคงรั้งประจำตำแหน่งตัวเองเหมือนเดิม

“อา... อามน เพื่อนบ้านทางใต้ของฉัน!” อาโรพูดอย่างอบอุ่น “นานเหลือเกินแล้วตั้งแต่ครั้งสุดท้ายที่คุณมาเยี่ยมฉัน”

อามนไม่ไหวติงด้วยความกระวนกระวาย เคบียืนนิ่งเป็นรูปปั้นอยู่ข้างๆ เขา “เวลานั้นมีความหมายน้อยนิด ฉันไม่เคยสังเกตด้วยซ้ำว่ามันผ่านไป” อามนบอกโดยไม่ขยับริมฝีปาก

“จริงอย่างยิ่ง” อาโรเห็นพ้อง “แต่บางทีคุณอาจจะมียีกเหตุผลหนึ่งที่จะอยู่ห่างๆ ละกระมัง?”

อามนไม่พูดอะไร

“มันเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลาจัดการมากเหลือเกินเพื่อให้ผู้มาใหม่เข้าร่วมในกลุ่มได้ ฉันรู้เรื่องนั้นดีทีเดียว! ฉันดีใจนักที่มีผู้อื่นคอยช่วยจัดการกับงานที่น่าเบื่อและยาวนานนั้น และก็ยินดีที่บรรดาสมาชิกใหม่ของคุณเข้ากันได้เป็นอย่างดี ฉันอยากจะได้รับการแนะนำให้รู้จักพวกเขาเสียจริง ฉันเชื่อว่าคุณคงตั้งใจจะมาพบฉันในเร็วๆ นี้สินะ”

“แน่นอน” อามนบอก น้ำเสียงของเขาไร้อารมณ์มากเสียจนยากที่จะบอกได้ว่ามีแววหวาดกลัวหรือประหลาดใจอยู่ในคำตอบรับของเขาหรือไม่

“โอ้ แหม ดูลิ พวกเราทั้งหมดก็มาอยู่ด้วยกันแล้วในตอนนี้อย่างไร! ข่าน่ารื่นรมย์เสียจริงๆ ว่าไหม?”

อามนผงกหัว สิ้นน้ำว้างเปล่า

“แต่โชคไม่ดีจริงๆ ที่สาเหตุของการมาอยู่ที่นี่ของคุณคงไม่ได้นำยินดีขนาดนั้น คาร์โลสเรียกให้คุณมาเป็นพยานหรือ?”

“ใช่”

“และอะไรคือสิ่งที่คุณเป็นพยานให้แก่เขาล่ะ?”

อามนพูดด้วยน้ำเสียงเย็นไร้อารมณ์เช่นเดิม “ผมได้เฝ้าดูเด็กคนที่ว่านี้ เห็นได้เกือบจะทันทีตั้งแต่แรกแล้วว่าเธอไม่ใช่เด็กอมตะ —”

“บางทีเราควรจะพูดกันให้ชัดๆ ว่าคำศัพท์ของเราคำนี้แปลว่าอะไร” อาโรซัดขึ้น “เพราะในเมื่อตอนนี้ดูจะมีมนุษย์ประเภทใหม่เกิดขึ้นมาแล้ว คำว่าเด็กอมตะนี้ แน่่อนว่าคุณหมายถึงมนุษย์วัยเด็กซึ่งถูกกักและเปลี่ยนแปลงกลายเป็นแวมไพร์สินะ”

“ใช่ ผมหมายความว่าอย่างนั้นล่ะ”

“ยังมีอะไรอย่างอื่นอีกบ้างที่คุณได้สังเกตเห็นเกี่ยวกับเด็กคนนี้?”

“อย่างเดียวกับที่คุณคงจะได้เห็นแล้วในความคิดของเอ็ดเวิร์ด ว่าเด็กนี้เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเขา เธอเติบโต เธอรู้จักเรียนรู้สิ่งต่างๆ”

“ใช่ ใช่” อาโรบอกร มีรอยรำคาญอยู่ในน้ำเสียงที่เหมือนจะฟังเป็นมิตรของเขา “ไหนลองช่วยเจาะจงลงไปทีสิว่า ในช่วงไม่กี่สัปดาห์ที่อยู่มานี้ คุณได้เห็นอะไรบ้าง?”

คิ้วของอามนขมวดมุ่น “ว่าเธอเจริญวัยได้...รวดเร็ว”

อาโรยิ้ม “แล้วคุณเชื่อไหมล่ะว่าเธอสมควรได้รับอนุญาตให้มีชีวิตอยู่ได้?”

เสียงหุ่ฟ่อหลุดลอดริมฝีปากฉันออกมา และไม่ใช่แค่ฉันคนเดียว ครึ่งหนึ่งของแวมไพร์ในแถวของเราต่างก็สะท้อนความรู้สึกต่อต้านของฉันออกมาเป็นเสียงเดียวกัน เป็นเสียงความโกรธแค้นที่เดือดพล่านอยู่แผ่วๆ ในอากาศ ที่อีกฟากของทุ่งโล่ง พยานของพวกโวลตูรีบางตนก็ทำเสียงแบบเดียวกันนี้ด้วย เอ็ดเวิร์ดก้าวถอยหลังและกำมือรั้งข้อมือของฉันไว้อย่างห้ามปราม

อาโรไม่ได้ให้ความสนใจกับเสียงเหล่านั้น แต่อามนเหลือบมองไปรอบๆ อย่างไม่สบายใจ

“ผมไม่ได้มาเพื่อตัดสินอะไรหรอกนะ” เขาพูดอย่างเสียงๆ

อาโรหัวเราะเบาๆ “ก็แค่ความคิดเห็นคุณคนเดียวเท่านั้นล่ะ”

คางอามนเซ็ดขึ้น “ผมไม่เห็นอันตรายใดๆ ในตัวเด็กคนนี้เลย เธอ

เรียนรู้ได้รวดเร็วยิ่งกว่าที่เธอเติบโตเสียอีก”

อาโรพยักหน้า ทำท่าไตร่ตรอง ครู่หนึ่งผ่านไป เขาก็เบือนหน้าไป

“ท่านอาโร?” อามุนเรียก

อาโรหมุนตัวกลับมา “ว่าอย่างไรหรือ สหาย?”

“ผมได้ให้การแล้ว ผมไม่มีธุระอื่นที่นี่อีก คู่ของผมและผมอยากจะออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้เลย”

อาโรยิ้มอย่างอบอุ่น “ได้แน่นอน ฉันดีใจเหลือเกินที่เรามีโอกาสได้คุยกันได้บ้าง ฉันมั่นใจว่าเราจะได้พบกันอีกในไม่ช้า”

ริมฝีปากอามุนยิ้มแน่นเป็นเส้นบางเฉียบขณะที่เขาค้อมหัวลงครั้งหนึ่ง รับรู้ได้ถึงคำขอบคุณที่ซ่อนอยู่อย่างหมิ่นเหม่ เขาแตะแขนเคบี และจากนั้นทั้งสองก็ออกวิ่งอย่างรวดเร็วไปที่ด้านใต้ของชายทุ่งและหายลับไปในหมู่ไม้ ฉันรู้ว่าพวกเขาคงจะไม่หยุดวิ่งอีกเป็นระยะเวลาอันนานมากทีเดียว

อาโรโฉบวนกลับไปทางตะวันออกตามความยาวของแถวที่เรายืน มีเหล่าผู้คุ้มกันตามติดอย่างใกล้ชิด เขาหยุดลงเมื่อมาถึงตรงหน้าร่างอันใหญ่โตของซิวอน

“สวัสดิ์ ซิวอนที่รัก คุณยังดูน่ารักเหมือนเคยเลยนะ”

ซิวอนค้อมหัวลงและรอคอย

“แล้วคุณล่ะ?” เขาถาม “คุณจะตอบคำถามของฉันเช่นเดียวกับที่อามุนตอบหรือไม่?”

“ฉันจะตอบแบบเดียวกันค่ะ” ซิวอนพูด “แต่ฉันอยากจะเสริมอะไรอีกสักหน่อย เรเนสเมเข้าใจดีถึงข้อจำกัดนะค่ะ เธอไม่เป็นอันตรายต่อมนุษย์เลย เธอทำตัวกลมกลืนกับพวกนั้นได้ดียิ่งกว่าที่พวกเราทำได้เสียอีก เธอไม่ทำให้เสี่ยงต่อการถูกเปิดโปงเลย”

“คุณหาไม่ได้สักข้อเลยหรือ?” อาโรถามอย่างจริงจัง

เอ็ดเวิร์ดคำราม เสียงกรรโชกต่ำๆ ดังลึกในลำคอ

ดวงตาขุนม้าแดงฉานของไกอัสเจิดจ้าขึ้น

เรนาตัวยื่นมือออกไปหานายเหนือหัวของเธออย่างปกป้อง

แล้วการ์เร็ตก็ปล่อยเคทให้เป็นอิสระเพื่อที่เธอจะได้เดินไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง ทำเพิกเฉยต่อมือของเคทซึ่งเป็นฝ่ายพยายามเตือนเขาแทนแล้วในตอนนี้

ชีวอนตอบซ้ำๆ “ฉันคิดว่าฉันไม่เข้าใจว่าคุณหมายความว่าอะไรคะ”

อาโรลลอยตัวกลับไปด้วยท่าที่ตามสบาย แต่มุ่งไปทางองครักษ์ตนที่เหลือของเข เรนาต้า เฟลิกซ์และคิมทรีตามติดยิ่งกว่าเงาตามตัว

“กฎไม่ได้ถูกละเมิดเลย” อาโรบอกด้วยน้ำเสียงสงบลอบโยน แต่ทุกคนในพวกเราสามารถได้ยินถึงเงื่อนไขที่กำลังมาในนั้น ฉันพยายามควบคุมความโกรธแค้นที่ตะกุกตะกักของมันเป็นอยู่ในลำคอ เพื่อที่จะอำพากร้องคำรามเป็นการต่อต้าน ฉันขัดความเดือดดาลลงไปที่เกราะทำให้มันจับตัวหนาขึ้น เพื่อให้มันใจว่าทุกคนได้รับการปกป้อง

“กฎไม่ได้ถูกละเมิดเลย” อาโรทวนซ้ำอีกครั้ง “ทว่านั่นหมายความว่าไม่มีอันตรายอย่างนั้นหรือ? ไม่ใช่แน่” เขาส่ายหัวอย่างนุ่มนวล “นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งโดยสิ้นเชิง”

การตอบสนองเพียงอย่างเดียวคือความตึงเครียดที่ยิ่งเพิ่มมากขึ้นไปอีกของเส้นประสาทที่ใกล้จะขาดผึงรอมร่อยอยู่แล้ว และแม้กระทั่งอยู่ตรงปลายกลุ่มนักสู้ของพวกเราที่ส่ายหัวอย่างซ้ำๆ ด้วยความโกรธ

อาโรก้าวเดินอย่างครุ่นคิด เขาดูเหมือนลอยมากกว่าที่เท้าจะก้าวแตะพื้น ฉันสังเกตเห็นว่าทุกก้าวที่ย่างไป ก็ยิ่งทำให้เขาเข้าใกล้การคุมครองของเหล่าองครักษ์มากขึ้น

“เธอเป็นหนึ่งเดียว...ฉันเห็นได้ชัดเจนที่สุด เป็นความพิเศษเพียงหนึ่งเดียวอย่างไม่น่าเป็นไปได้ น่าเสียดายเหลือเกินหากจะต้องทำลายบางสิ่งที่น่ารักมากขนาดนี้ โดยเฉพาะเมื่อเราสามารถเรียนรู้ได้อีกมากมาย...” เขาถอนใจ เหมือนกับว่าไม่อยากจะพูดต่อไป “แต่มันก็มีอันตรายอยู่ อันตรายที่เราไม่อาจจะทำเป็นไม่สนใจได้”

ไม่มีใครตอบรับการวินิจฉัยของเขา เป็นความเงียบสงัดโดยสิ้นเชิง

ขณะที่เขารู้ว่าบทสนทนาที่ฟังเหมือนเป็นการพูดกับตนเองคนเดียวต่อไป

“น่าแปลกอะไรเช่นนี้ ในขณะที่มนุษย์ยิ่งเจริญก้าวหน้า ยิ่งศรัทธาต่อวิทยาศาสตร์ของพวกเขา เติบโตขึ้นและควบคุมโลกพวกเขามากเท่าไร เราก็ยิ่งเป็นอิสระจากการถูกค้นพบมากขึ้นเท่านั้น แต่กระนั้นขณะที่เรายิ่งทวีความกล้าที่จะแสดงออกถึงความเป็นเผ่าพันธุ์ของเรามากขึ้น เพราะมนุษย์ไม่เชื่อในเรื่องของภูติผีปิศาจมากเท่าไร พวกเขา กลับยิ่งพัฒนาในด้านเทคโนโลยีจนกล้าแกร่งถึงขนาดที่ว่าพวกเขาอาจเป็นภัยคุกคามที่ทำลายเราได้ ถ้าพวกเขาต้องการ

“เป็นเวลานับพันๆ ปีที่การดำรงอยู่อย่างลับๆ ของพวกเราเป็นเรื่องที่เป็นไปเพื่อความสะดวกสบาย มากกว่าจะเป็นไปเพื่อความปลอดภัย ทว่าศตวรรษล่าสุดที่แสนจะป่าเถื่อนและกราดเกรี้ยวนี้ ได้ให้กำเนิดอาวุธที่มีอำนาจพินาศทำลายเสียจนทำร้ายได้กระทั่งผู้ที่เปี่ยมอมตะ และในตอนนี่สิ่งที่คอยปกป้องพวกเราจากสิ่งที่เรากล้านั้น กลับกลายเป็นสถานะของเราที่ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าตำนานเรื่องผีๆ สางๆ เลย

“เด็กที่นามหัศจรรย์ผู้นี้” เขาคว้าฝ่ามือลงเหมือนวางอยู่บนตัวของเรนเนสมะ แม้ว่าในความเป็นจริง เขาจะอยู่ห่างจากเธอถึงสี่สิบหลากก็ตาม และเกือบจะอยู่ในขบวนของพวกโวลตุรีอีกครั้ง “ถ้าเราสามารถรู้ได้ถึงศักยภาพของเธอ รู้ด้วยความแน่ใจที่สุดว่าเราจะยังคงซ่อนอยู่ในความมืดที่ปกป้องเราได้ตลอดมา แต่เราไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับสิ่งที่เธอจะกลายเป็น! พ่อแม่ของเธอเองกำลังเป็นทุกข์ด้วยความกลัวกับอนาคตของเธอ เราไม่อาจรู้ได้เลยว่าเธอจะเติบโตขึ้นเป็นอะไร” เขาหยุด และมองที่เหล่าพยานของเราก่อน จากนั้นก็มองไปที่บรรดาพยานของเขาอย่างมีนัยน้ำเสียงเสแสร้งทำเป็นเจ็บปวดจากคำพูดของเขาเอง

เขายังคงมองไปที่พยานของฝ่ายตนเอง และพูดขึ้นอีกครั้ง “สิ่งที่เรารู้จักเท่านั้นคือความปลอดภัย สิ่งที่เรารู้จักเท่านั้น จึงจะเป็นที่ยอมรับได้ สิ่งที่เรารู้จักก็คือ...จุดอ่อน”

รอยยิ้มชั่วร้ายของไกอัสเปิดกว้างขึ้น

“คุณจะพูดอะไร อาริ” คาร์โลสพูดเสียงเย็น
“สันติ สหาย” อาริยิ้ม ใบหน้าใจดี น้ำเสียงอ่อนโยนเหมือนเคย
“ขอให้พวกเราอย่าเพิ่งรีบร้อน ขอให้พวกเราได้มองมันจากทุกด้านดูเถิด”

“ผมขอเสนอด้านหนึ่งให้พิจารณาได้ไหม?” การ์เรตร้องขอด้วย
น้ำเสียงราบเรียบ ก้าวออกไปข้างหน้าอีกก้าวหนึ่ง

“ผู้พเนจร” อาริบอก พยักหน้าเป็นเชิงอนุญาต
คางของการเร่ร่อนเชิดขึ้น สายตาจับจ้องไปยังกลุ่มที่ซุลมุนวุ่นวาย
ที่สุดที่ขอบลานโล่ง และพูดกับเหล่าพยานของโวลตุรีโดยตรง

“ผมมาที่นี่ตามคำขอของคาร์โลส เพื่อเป็นพยานเช่นเดียวกับตน
อื่นๆ” เขาบอก “แน่นอนว่านั่นไม่มีความจำเป็นอีกต่อไปแล้ว เรื่องของ
เด็กคนนี้ เราทั้งหมดต่างก็เห็นแล้วว่าเธอเป็นอะไร

“ผมอยู่ที่นี่เพื่อเป็นพยานให้แก่เรื่องอื่นอีกด้วย คุณ” เขาชี้นิ้วไป
ทางแวมไพร์ที่ดูระมัดระวังตัว “คุณทั้งสองคนที่ผมรู้จัก --- มาเคนน่า
ชาร์ลส์ และผมก็เห็นแล้วว่าพวกคุณคนอื่นๆ อีกหลายตนก็ล้วนเป็นผู้
พเนจรด้วยเช่นกัน เป็นนักเดินทางเช่นเดียวกับตัวผมเองที่ไม่ตอบรับ
คำสั่งของผู้ใด ขอให้พิจารณาดีๆ กับสิ่งที่ผมจะบอกคุณตอนนี้

“เหล่าผู้เฒ่าไม่ได้มาที่นี่เพื่อความยุติธรรมอย่างที่คุณเขาบอกคุณ
หรอก นี่คือนสิ่งที่เราสงสัยกันอยู่ก่อนแล้ว และตอนนี้มันก็ได้รับการพิสูจน์
แล้วว่าเป็นอย่างไร พวกเขามาด้วยความเข้าใจผิด แต่ก็มีข้ออ้างที่ฟังขึ้น
สำหรับการกระทำนั้นด้วย ดูด้วยตัวคุณเองเถิดขณะที่พวกเขาพยายาม
หาข้ออ้างที่อ่อนเสียเต็มประดาเพื่อทำภารกิจที่แท้จริงต่อไป ดูพวกเขา
กระเสือกกระสนเพื่อหาทางสร้างความชอบธรรมเพื่อนำไปสู่จุดมุ่งหมาย
ที่แท้จริง... ซึ่งก็คือเพื่อทำลายครอบครัวนี้ที่ยังไงล่ะ” เขาผายมือไปทาง
คาร์โลสและธัญญา

“พวกโวลตุรีมาที่นี่เพื่อลบล้างสิ่งที่คุณเขาเห็นว่าเป็นคู่แข่ง บางที
พวกคุณอาจจะเหมือนกันกับผมก็ได้ ที่เวลาคุณมองมาที่กลุ่มผู้มี
นัยน์ตาสีทองกลุ่มนี้และรู้สึกพิศวงกับพวกเขา จริงอยู่ พวกเขานั้นยาก

ที่จะเข้าใจ แต่ผู้เฒ่าเหล่านี้ได้มองมาและเห็นสิ่งอื่นนอกเหนือไปจากทางเลือกในการใช้ชีวิตที่แปลกประหลาดไม่เหมือนใคร... พวกเขาเห็นอำนาจใจละ

“ผมได้เห็นสายใยภายในครอบครัว ผมใช้คำว่า *ครอบครัว* ไม่ใช่คำว่า *กลุ่ม* เหล่าแวมไพร์ตาสีทองแปลกประหลาดกลุ่มนี้ปฏิเสธธรรมชาติพื้นฐานที่สุดของเรา แต่ในทางกลับกัน พวกเขาพบบางอย่างที่มีค่ายิ่งมากกว่านั้น บางทีอาจเป็นมากกว่าแค่ความพึงใจที่ได้ทำตามความต้องการด้วยซ้ำ? ผมพอจะได้ศึกษาพวกเขาบ้างเล็กน้อยในระยะเวลาที่อยู่ที่นี่ และสำหรับผมแล้ว ดูเหมือนว่าวิสัยที่เป็นไปเองโดยธรรมชาติของความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่แน่นแฟ้นนี้ — ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้เป็นไปได้จริงๆ นั้น — คือบุคลิกรักสงบของวิถีชีวิตแห่งการเสียสละนี้เอง ที่นี้ไม่มีความก้าวร้าวรุนแรงเหมือนที่เราทั้งหมดต่างก็เคยเห็นว่าเกิดขึ้นมาแล้วกับพวกกลุ่มใหญ่ๆ ทางใต้ ที่เติบโตและเสื่อมสลายลงอย่างรวดเร็วด้วยการทะเลาะเบาะแว้งที่บ้าคลั่งนั้น ไม่มีความคิดที่จะตั้งตนเป็นใหญ่เพื่อยึดครองเลย และอาโรเองก็รู้ดีกว่าผมอยู่แล้วด้วยซ้ำ”

ฉันเฝ้ามองไปที่ใบหน้าของอาโรขณะที่การเรีตกล่าวคำพูดประณามเขา รอคอยอย่างใจจดใจจ่อสำหรับการตอบสนองสักอย่าง แต่ใบหน้าของอาโรก็ยังคงแสดงความรู้สึกอย่างสงบสุขพวยอยู่ เหมือนกำลังรอให้เด็กที่อาละวาดตระหนักได้ว่าไม่มีใครใส่ใจเลยกับการแสดงของเขา

“คาร์โลสได้ให้ความมั่นใจแก่พวกเราทั้งหมด เมื่อตอนที่เขาบอกเราว่าอะไรกำลังจะมาถึง เขาไม่ได้เรียกเรามาที่นี่เพื่อต่อสู้เลย พยานเหล่านี้” — การ์เรตซ์ไปที่ชีวอนและเลียม — “ต่างก็ตกลงใจที่จะรอให้การ เพื่อจะชะลอการรุกรานของพวกโวลตูรีด้วยการแสดงตัวของพวกเขา เพื่อที่คาร์โลสจะได้มีโอกาสแก้ต่างได้

“แต่พวกเราบางคนก็ยังสงสัย” — สายตาของเขาจับจ้องไปที่ไบหน่าอัสซาร์ชั่วขณะหนึ่ง — “ว่าการที่คาร์โลสมีเพียงความจริงที่จะบอกเท่านั้น จะเพียงพอต่อการหยุดยั้งสิ่งที่ถูกเรียกว่าความยุติธรรมนี้

หรือไม่ พวกโวลตุรีมาที่นี่เพื่อจะปกป้องความปลอดภัยของความลับของเรา หรือเพื่อปกป้องอำนาจของพวกเขาเองกันแน่? พวกเขามาเพื่อทำลายการสร้างสิ่งต้องห้าม หรือว่ามาทำลายวิถีชีวิต? พวกเขาจะพอใจได้ละหรือ เมื่ออันตรายนั่นกลับกลายเป็นว่าไม่มีอะไรเลยนอกเหนือจากความเข้าใจผิดกันเท่านั้น? หรือพวกเขาจะดันทุรังเรื่องนี้ต่อไปแม้จะไม่มีข้ออ้างในการผจญคุณธรรมแล้วก็ตาม?

“เราได้คำตอบของคำถามทั้งหมดนี้แล้ว เราได้ยินในถ้อยคำข้อชลของอาโร เพราะในหมู่พวกเรานั้นมีแวมไพร์ตนหนึ่งซึ่งมีพรสวรรค์ในการรับรู้เรื่องพวกนี้อย่างแม่นยำ และตอนนี้เราก็ก็นั่นได้จากรอยยิ้มกระเหี้ยนกระหือรือของไก๊ส เหล่าองค์กรrixของพวกเขาเป็นแค่อาวุธที่ไร้จิตใจ เป็นแค่เครื่องมือในการขยายอำนาจของเจ้านายเท่านั้น

“มาตอนนี้จึงมีอีกหลายคำถามที่เพิ่มขึ้นมา เป็นคำถามที่พวกคุณนั้นแหละที่ต้องตอบ ใครปกครองพวกคุณหรือ เหล่าผู้พเนจร? คุณตอบสนองความต้องการของใครอื่นนอกเหนือจากของตัวเองหรือเปล่า? คุณมีอิสระในการเลือกเส้นทางของตัวเอง หรือว่าพวกโวลตุรีจะตัดสินใจให้ว่าพวกคุณจะมีชีวิตอยู่แบบไหนถึงจะดี?

“ผมมาเพื่อเป็นพยานให้ และอยู่ที่นี้เพื่อสู้ด้วย พวกโวลตุรีไม่สนใจความตายของเด็กคนนี้หรอก แต่เป็นความตายของอิสรภาพของเรา ต่างหากที่พวกเขาต้องการ”

แล้วเขาก็หันไปเผชิญหน้ากับเหล่าผู้เฒ่า “ถ้าอย่างนั้น ผมว่าคุณบุกเข้ามาเลยเถอะ! อย่าได้พูดอ้างเหตุผลหลอกลวงอะไรต่อไปอีกเลย จงซื่อสัตย์กับความตั้งใจของคุณเองเหมือนกับที่พวกเราเป็น เราจะปกป้องอิสรภาพของพวกเราเอง คุณจะโจมตีหรือไม่โจมตี ก็ขอให้เลือกเดี๋ยวนี้ และให้พยานเหล่านี้ได้เห็นถึงความขัดแย้งที่แท้จริง ณ ที่นี้เกิด”

เขามองไปยังกลุ่มพยานของพวกโวลตุรีอีกครั้ง สายตาเพ่งสำรวจแต่ละใบหน้าอย่างเนิ่นนาน ผลจากคำพูดของเขาชัดเจนอยู่แล้วในสีหน้าของพวกเขาเหล่านั้น “คุณน่าจะลองคิดที่จะร่วมกับพวกเราดูนะ เพราะ

ถ้าคุณคิดว่าพวกโวลตุรีจะยอมปล่อยให้คุณรอดไปเล่าเรื่องนี้ได้ละก็ คุณก็คิดผิดแล้ว พวกเราทั้งหมดอาจถูกทำลายลงก็ได้” เขายกไหล่อย่างไม่ยี่หระ “แต่จะว่าไป ก็อาจไม่ออกมาแบบนั้นก็ได้นะ บางทีเราอาจจะทำเทียมกับพวกเขามากกว่าที่พวกเขาคิดเสียอีก บางทีพวกโวลตุรีอาจได้พบคู่ปรับที่สมน้ำสมเนื้อแล้วก็ได้ในที่สุด แต่ผมสามารถให้คำมั่นในเรื่องนี้ได้อยู่หนึ่งข้อ... ถ้าเราพ่ายแพ้ คุณก็จะพ่ายแพ้ด้วยเช่นกัน”

เขายุติการปราศรัยที่ร้อนแรงลงด้วยการก้าวถอยหลังไปยืนอยู่ข้างเคท และเอนตัวไปข้างหน้า อยู่ในท่ากึ่งค้อมตัว เตรียมพร้อมสำหรับการจู่โจมที่กำลังจะเริ่มขึ้น

อาโรยิ้ม “เป็นคำปราศรัยที่สวยงามมาก สหายหัวกบฏของฉัน”

การ์เร็ตไม่ยอมผ่อนท่าร่างเตรียมโจมตี “หัวกบฏ?” เขาคำรามเดือดดาล “ใครคือผู้ที่ผมกำลังเป็นกบฏอะ? ขอถามหน่อยได้ไหม? คุณเป็นกษัตริย์ของผมรึ? คุณต้องการให้ผมเรียกคุณว่าเจ้านายด้วยไหม เหมือนกับพวกองค์กรกษัตริย์ของพวกเขา?”

“สงบไว้ การ์เร็ต” อาโรบอกอย่างอดกลั้น “ฉันแค่หมายถึงช่วงเวลาการเกิดของคุณเท่านั้นเอง ฉันเห็นแล้วละ เลือดมังกรชาติยังคงแรงอยู่เหมือนเดิมนะ”

การ์เร็ตจ้องตาสวนกลับไปยังเกรี้ยวกราด

“ขอให้เราถามเหล่าพยานของเราก่อนเกิด” อาโรเสนอ “ขอให้เราได้ฟังความคิดเห็นของพวกเขาก่อนที่เราจะตัดสินใจ บอกเรามาเกิดสหาย” แล้วเขาก็หันกลับมาทางเราอย่างไร้กังวล และเคลื่อนไปสองสามหลาทางกลุ่มผู้ชมที่วิตกกังวลของเขาที่เดินเตร่อย่างลังเลและกระดกเข้าใกล้กับชายป่ามากขึ้นไปอีกในตอนนั้น “คุณคิดอย่างไรกับเรื่องทั้งหมดนี้? ฉันรับประกันได้ว่าเด็กคนนี้ไม่ใช่สิ่งที่เรากลัวเลย แต่เราจะยอมเสี่ยงและปล่อยให้เด็กผู้นี้มีชีวิตอยู่ต่อไป? หรือเราจะยอมให้โลกของเราตกอยู่ในความเสี่ยงเพื่อรักษาสายสัมพันธ์ครอบครัวพวกเขา? หรือว่าการ์เร็ตผู้มีความตั้งใจจริงเป็นฝ่ายถูกกันล่ะ? หรือว่าคุณจะเข้าร่วมกับพวกเขาใน

การต่อสู้เพื่อต่อต้านการยึดครองแบบกะทันหันของเราล่ะ หีม?”

เหล่าพยานสบตาเขาด้วยสีหน้าระมัดระวัง หนึ่งในนั้น ผู้หญิงผมดำตัวเล็ก ๆ ตนหนึ่งเลื้อยบมองไปที่ผู้ชายผมสีบลอนด์ล่ำที่อยู่ข้างเธอ

“นั่นคือทางเลือกทั้งหมดที่พวกเรา มีงั้นหรือคะ?” เธอถามขึ้นมาทันใด จ้องกลับไปท้อโร “มีแค่เห็นด้วยกับคุณ หรือสู้กับคุณ?”

“แน่นอนว่าไม่ใช่อย่างนั้นเลย มา ken นำผู้ทรงเสน่ห์” อาโรบอกดูตกใจที่มีใครสรุปความไปในทางนั้น “คุณสามารถจะปลีกตัวไปได้อย่างสงบแน่นอน เหมือนอย่างที่อามนูได้ทำอย่างไรเล่า ถึงแม้คุณจะไม่เห็นด้วยกับมติของที่ประชุมนี้ก็ตาม”

มา ken นำมองไปที่ใบหน้าของคูชีวิตของเธออีกครั้ง และเขาก็พยักหน้าเล็กน้อย

“เราไม่ได้มาที่นี่เพื่อต่อสู้เลย” เธอหยุด ระบายลมหายใจออก แล้วพูดต่อ “เราามาเพื่อเป็นพยาน และสิ่งที่เราเห็นคือครอบครัวที่ถูกกล่าวหาในบริสุทธิ ทุกสิ่งที่การเรืตเอ่ยมาเป็นความจริง”

“อา” อาโรพูดอย่างเศร้าเสียใจ “ฉันไม่สบายใจเลยที่คุณมองเราไปในทางนั้น แต่เรื่องเช่นนี้เป็นธรรมชาติของงานเรา”

“มันไม่ใช่สิ่งที่ผมเห็นหรอก แต่เป็นสิ่งที่ผมสัมผัสได้ต่างหากล่ะ” คูชีวิตผมสีข้าวโพดของมา ken นำพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงแหลมสูงเป็นกังวล เขาชำเลืองมองไปที่การเรืต “การเรืตบอกว่าทางฝ่ายเขามีวิธีในการที่จะรู้ได้ว่าการโกหกเกิดขึ้น ผมเองก็ด้วยเช่นกัน ผมรู้เสมอว่าเมื่อไรที่ผมได้ยินความจริงและเมื่อไรที่มันไม่ใช่” ด้วยสายตาหวาดหวั่นเขาเคลื่อนไหวร่างกายให้ชิดเข้าไปใกล้คู่ของเขา รอคอยปฏิกิริยาของอาโร

“อย่ากลัวพวกเราเลย สหายชาร์ลส์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผู้รักชาติตนนั้นเชื่ออย่างแท้จริงในสิ่งที่เขาพูด” อาโรหัวเราะหึๆ เบาๆ ชาร์ลส์หรีดตาเล็กน้อย

“นั่นคือคำให้การของเรา” มา ken นำพูด “เราจะจากไปเดี๋ยวนี้เลย” เธอและชาร์ลส์ถอยห่างออกไปช้าๆ ไม่หันกลับจนกระทั่งพวกเขา

หายจากสายตาเข้าไปในป่า ผู้แปลกหน้าอีกตนเริ่มล่าถอยออกไปแบบเดียวกัน แล้วจากนั้นก็มียี่สิบสามคนที่พุ่งตามพวกเขาไป

ฉันประเมินแวมไพร์อีกสามสิบเจ็ดคนที่ยังอยู่ ส่วนน้อยในพวกเขา ดูสับสนเกินกว่าที่จะตัดสินใจได้ แต่ส่วนใหญ่ดูจะตระหนักดีถึงทิศทางที่การเผชิญหน้ากำลังดำเนินไป ฉันเดาว่าเหตุที่พวกเขาไม่ยอมหนีออกไปก่อน ก็เพื่อที่จะรู้ให้แน่นอนว่าใครกันแน่จะเป็นผู้ตามล่าพวกเขา

ฉันมั่นใจว่าอาโรก็เห็นแบบเดียวกันกับฉัน เขาหันจากไป และเดินกลับไปที่เหล่าองค์กรภัยด้วยอาการครุ่นคิด เขาหยุดที่เบื้องหน้าพวกนั้น และกล่าวด้วยน้ำเสียงดังชัดเจน

“พวกเรามีจำนวนน้อยกว่า ที่รักของข้า” เขาบอก “ในเมื่อเราไม่สามารถขอความช่วยเหลือจากคนนอกได้ เราควรที่จะปล่อยให้คำถามนี้ไม่มีคำตอบต่อไปเพื่อที่จะรักษาตัวเราให้รอดก่อนดีไหม?”

“ไม่ นายท่าน” พวกเขากระซิบอย่างพร้อมเพรียงกัน

“การปกป้องโลกของพวกเขาคุ้มค่าพอที่จะแลกกับความเป็นไปได้ที่จะสูญเสียบางส่วนของพวกพ้องไปใช่ไหม?”

“ใช่” พวกเขากระซิบ “เราไม่กลัวหรอก”

อาโรยิ้มและหันไปหาเหล่าสหายชุดดำ

“สหาย” อาโรเอ่ยอย่างอิมครีมี “มีหลายประเด็นต้องพิจารณาในเรื่องนี้”

“ขอให้เปิดการประชุม” ไก๊สพูดอย่างกระหึ้นกระหือรือ

“ขอให้เปิดการประชุม” มาร์คัสทวนด้วยน้ำเสียงไม่ใส่ใจ

อาโรหันหลังให้แก่พวกเราอีกครั้งเพื่อเผชิญหน้ากับผู้เฒ่าคนอื่น ๆ พวกเขาประสานมือกันจนกลายเป็นสามเหลี่ยมแห่งชุดเสื้อคลุมสีดำ

ทันทีที่อาโรมุ่งความสนใจจดจ่ออยู่กับการประชุมไร้เสียง พยานของเขาอีกสองตนก็หายตัวเข้าไปอย่างเงียบกริบ ฉันหวังว่าพวกเขาคงจะเร็วพอ... เพื่อประโยชน์ของตัวพวกเขาเอง

เวลามาถึงแล้ว ฉันค่อยๆ ปลดแขนเรเนสเมอออกจากกรอบคอยอย่าง

ระมัดระวัง

“จำสิ่งที่แม่บอกหนูได้ใช่ไหมล่ะ?”

น้ำตาลล่อเออออยู่ในดวงตา แต่เธอก็พยักหน้า “หนูรักแม่ค่ะ” เธอกระซิบ

ตอนนี้เอ็ดเวิร์ดมองมาที่พวกเราแล้ว ดวงตาสีอำพันเบิกกว้าง เจคอบบ้างมาที่เราด้วยหางตาใหญ่โตสีดำ

“แม่อีกี่หนูเช่นกันล่ะ” ฉันบอกแล้วก็แตะล็อกเกตของเธอ “มากกว่าชีวิตของแม่เอง” ฉันจุมพิตหน้าผากเธอ

เจคอบบ้างอย่างไรอย่างมาไม่สบายใจ

ฉันขยับเท้าขึ้นและกระซิบที่หูเขา “รอจนกระทั่งพวกเขาถูกเบี่ยงเบนความสนใจทั้งหมดก่อนนะแล้วค่อยวิ่งหนีไปพร้อมกับเธอ ไปให้ไกลจากที่นี่ที่สุดเท่าที่คุณจะทำได้ และเมื่อไปไกลเท่าที่ทำได้โดยการเดินเท้าแล้ว เรนสเมจะมีข่าวของที่จำเป็นที่จะให้พวกคุณได้ขึ้นไปบนอากาศได้”

ใบหน้าของเอ็ดเวิร์ดและเจคอบบ้างจะเป็นหน้ากากแห่งความหวาดกลัวที่เหมือนกันไม่ผิดเพี้ยน ยกเว้นแต่ความจริงว่าใบหน้าหนึ่งในนั้นเป็นใบหน้าของสัตว์เดรัจฉาน

เรนสเมยื่นมือไปหาเอ็ดเวิร์ด เขารับเธอไว้ในอ้อมแขน พวกเขาทอดก้นแน่น

“นี่คือสิ่งที่คุณปิดบังผมจ้ะหรือ?” เขากะซิบขำหัวเธอ

“จากอะไรล่ะ” ฉันกระซิบ

“อลิซใช่ไหม?”

ฉันพยักหน้า

ใบหน้าของเขาบิดเบิดด้วยความเข้าใจและเจ็บปวด นั่นจะเป็นสีหน้าของฉันเมื่อตอนที่ปะติดปะต่อคำใบ้อลิซได้ในที่สุดไหมนะ?

เจคอบบ้างเขี้ยว คำรามแผ่ว เสียงครี๊ดคราดต่ำที่สม่ำเสมอและต่อเนื่องเหมือนเสียงครางยาวของแมว ขนบนหลังตั้งชันแข็ง

เอ็ดเวิร์ดจูบที่หน้าผากเรนสเมและแก้มทั้งสองข้าง จากนั้นเขาก็

ยกตัวเธอขึ้นไปวางไว้บนไหล่ของเจคอบ เธอเป็นอย่างคล่องแคล่วขึ้นไปบนหลังเขา ดึงตัวให้เข้าที่ด้วยแขนกำมือหนึ่ง และจัดตัวให้เข้าที่ตรงหลุมระหว่างไหล่ได้พอดีอย่างง่ายดาย

เจคอบหันมาทางฉัน ดวงตาที่มองมาเต็มไปด้วยความเจ็บปวด เสียงคำรามครี๊ดแผ่วๆ ยังคงดังผ่านออกมาจากหน้าอก

“คุณเป็นคนเดียวที่เราไว้นือเชื่อใจว่าจะฝากเรนเนสมาไว้ได้ค่ะ” ฉันพึมพำกับเขา “ถ้าคุณไม่ได้รักเรนเนสมามากขนาดนั้น ฉันคงไม่มีวันทำสิ่งนี้ได้หรอก ฉันรู้ว่าคุณปกป้องเรนเนสมได้ เจคอบ”

เขาควางอีกครั้ง และก้มหัวลงจนไหล่ฉัน

“ฉันรู้จ๊ะ” ฉันกระซิบ “ฉันก็รักคุณเช่นเดียวกัน เจคอบ คุณจะเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉันตลอดไปนะ”

หยดน้ำตาขนาดเท่าลูกเบสบอลร่วงลงบนขนสีสนิมใต้ดวงตาเขา

เอ็ดเวิร์ดเอนหัวฟิงกับหัวไหล่ซึ่งเป็นที่เดียวกับที่เขาได้วางเรนเนสมา “ลาก่อนนะ เจคอบ...เจ้าน้องชาย...เจ้าลูกรักของฉัน”

คนอื่นๆ ไม่ได้สนใจจากการล่ำลານี้ ดวงตาของพวกเขาจับจ้องอยู่ที่สามเหลี่ยมสีดำเจ็บสจ๊วต แต่ฉันบอกได้ว่าพวกเขากำลังฟังอยู่

“ตกลงว่าก็ไม่มีความหวังเลยงั้นหรือ?” คาร์โลล์กระซิบ ไม่มีความกลัวอยู่ในน้ำเสียงเขาเลย มีเพียงแค่ความตั้งใจมั่นและการยอมรับเท่านั้น

“มีความหวังแน่นอนอยู่แล้วค่ะ” ฉันพึมพำกลับไป อาจเป็นความจริงก็ได้ ฉันบอกกับตัวเอง “ฉันรู้ก็แค่ชะตากรรมของตัวเองเท่านั้น”

เอ็ดเวิร์ดกุมมือฉัน เขารู้ว่าเขาก็รวมอยู่ในนั้นด้วย เมื่อฉันพูดว่าชะตากรรมของตัวเองนั้น ไม่ต้องถามเลยว่าที่จริงแล้วฉันหมายถึงเราสองแน่นอน เพราะเราต่างก็เป็นเพียงครึ่งหนึ่งของกันและกัน ที่เมื่อรวมกันแล้วจึงเป็นหนึ่งเดียว

ลมหายใจของเอสเมสะอีกติดขัดเป็นห้วงๆ อยู่ทางด้านหลังของฉัน เธอเคลื่อนผ่านไปยืนเคียงข้างคาร์โลล์และกุมมือเขาไว้ ระหว่างทางที่

ผ่านไปก็ตะไบน้ำหน้าของพวกเราไปด้วย

ทันใดนั้นเอง เราก็ถูกรายล้อมด้วยเสียงพิมพ์ว่า ลาก่อน และ ฉัน รักเธอ

“ถ้าเราอดผ่านเรื่องนี้ไปได้” การ์เร็ตกระซิบกับเคท “ผมจะตามคุณไปทุกที่ไม่ว่าที่ไหนเลยนะ คุณผู้หญิง”

“ทีอย่างนี้ละเพ็งจะมากบอกฉัน” เธอบ่นพิมพ์

โรซาลีและเอ็มเม็ตต์จุมพิตกันอย่างรวดเร็วแต่เต็มไปด้วยความเร่าร้อน

เพียงได้มือบนใบหน้าของเบนจามิน เขายิ้มตอบมาอย่างร่าเริง จับมือเธอไว้และนำมาแนบแก้มเขา

ฉันไม่ได้เห็นการแสดงความรักและความเจ็บปวดทั้งหมดหรอก เพราะถูกดึงความสนใจไปด้วยแรงดันสั้นไหวที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน ฉันไม่สามารถบอกได้ว่ามันมาจากไหน แต่ดูเหมือนมันจะถูกส่งตรงมายังส่วนที่อยู่ปลายสุดของกลุ่มเรา โดยเฉพาะที่ชิวอนและเลียม แรงดันนั้นไม่ได้ทำอันตรายใดๆ และแล้วมันก็หายไป

ยังคงไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดๆ กับเหล่าผู้เฒ่าซึ่งหาหรือกันอย่างเงิบเงียบและนิ่งงัน แต่บางทีอาจจะมีความสัญญาณอะไรบางอย่างที่ฉันพลาดไปก็ได้

“เตรียมตัวได้ค๊ะ” ฉันกระซิบบอกคนอื่นๆ “มันเริ่มขึ้นแล้ว”

“เชลซีกำลังพยายามทำลายสายสัมพันธ์ของพวกเราอยู่นะครับ” เอ็ดเวิร์ดกระซิบ “แต่เธอหามันไม่พบ เธอไม่สามารถสัมผัสพวกเราที่นี่ได้เลย...” สายตาเขาตัดมายังที่ฉัน “นี่ฝีมือคุณหรือเปล่า?”

ฉันยิ้มขมิ้มให้เขา “ฉันนี่แหละค่ะที่ทำเรื่องทั้งหมด”

เอ็ดเวิร์ดถลาออกห่างฉันในทันใด มือเอื้อมไปหาคาร์โลล์ ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ฉันก็สัมผัสได้ถึงการทิ่มแทงที่แปลบปลาบกว่าที่พุ่งเข้ามาปะทะเกราะตรงจุดที่ห่อหุ้มรอบลำแสงของคาร์โลล์ไว้อย่างปกป้อง ไม่ได้เจ็บปวดอะไร แต่ก็ไม่ได้รู้สึกดีเช่นกัน

“คาร์โลล์? คุณสบายดีรีเปล่าครับ?” เอ็ดเวิร์ดละล่ำละลักออกมาอย่างร้อนรน

“ใช่แล้ว ทำอะไร?”

“เจนครับ” เอ็ดเวิร์ดตอบ

ในขณะที่เดียวกันกับที่เขาพูดชื่อเธอออกมา การโจมตีสิบสองจุดก็เข้าปะทะเราในวินาทีนั้น ทิ่มแทงเข้ามาทั่วแผ่นเกราะยัดหยุ่น เล็งไปที่ลำแสงสิบสองลำที่แตกต่างกัน ฉันเกร็งตัวเพื่อตรวจดูให้แน่ใจว่าเกราะ

ไม่เสียหาย ดูเหมือนว่าเจนไม่สามารถทะลวงผ่านมันมาได้นะ ฉันเหลือบมองอย่างรวดเร็วไปรอบๆ ทุกคนดูจะยังสบายดีอยู่

“เหลือเชื่อจริงๆ” เอ็ดเวิร์ดบอก

“ทำไมพวกเขาไม่รอผลตัดสินก่อนล่ะ?” ธัญญาซูฟอ

“เรื่องปกติ” เอ็ดเวิร์ดตอบเสียงห้วน “พวกนี้มักจะจัดการให้ผู้ซึ่งถูกพิพากษาอยู่หมดสภาพลงไปก่อน จะได้หนีไม่ได้ไงครับ”

ฉันมองข้ามไปที่เจน ผู้ซึ่งจ้องมายังกลุ่มเราด้วยอารมณ์เดือดดาลอย่างแทบไม่เชื่อสายตา ฉันค่อนข้างมั่นใจเลยว่านอกจากฉันแล้ว เธอยังไม่เคยเห็นใครสามารถยืนอยู่ได้หลังจากการจู่โจมที่ร้ายกาจของเธอเป็นแน่

คงจะดูไม่ค่อยเป็นผู้ใหญ่สักเท่าไรหรอก แต่ฉันคิดเอาไว้ว่าเธอคงใช้เวลาเพียงครึ่งวินาทีเท่านั้นที่จะเดาได้ว่า -- ถ้าเขายังเดาไม่ออกเรียบร้อยแล้วนะ -- เกราะกำบังของฉันทันตรงพล้งยิ่งกว่าที่เอ็ดเวิร์ดรู้เสียอีก มิน่าซ้ำฉันเองก็มีเครื่องหมายล่อเป้าอันใหญ่แปะหราอยู่บนหน้าผากอยู่แล้วด้วย จนไม่มีเหตุผลอะไรเลยที่ยังจะต้องเก็บเรื่องขอบเขตความสามารถของฉันทัวเป็นความลับอีกต่อไป ฉันก็เลยฉีกยิ้มเย้ยหยันกว้างๆ ส่งไปหาเจน

เธอหรีดตาลง และฉันรับรู้ได้ถึงแรงดันที่ทิ่มแทงมาอีกครั้ง คราวนี้หมายตรงมาที่ตัวฉันเลยละ

ฉันฉีกริมฝีปากให้กว้างขึ้น ยิ้มโชว์ฟันขาว

เจนส่งเสียงคำรามแหลมกรั๊วกราดออกมา จนทุกคนสะดุ้งโหยง แม้กระทั่งเหล่าองค์กรกษัตริย์ผู้มีวินัยก็ด้วยเช่นกัน ยกเว้นแต่เหล่าผู้เฒ่า ผู้ซึ่งไม่ได้เงยหน้าขึ้นจากการประชุมของพวกเขาเลย แผลของเจนรั้งแขนไว้ขณะที่เธอค้อมย่อลงเตรียมกระโจน

พวกโรมานิเยนเริ่มหัวเราะหึๆ ด้วยความหวังที่มั่งร้าย

“ฉันบอกแล้วไงว่านี่คือทีของพวกเราละ” วลาดิเมียร์พูดกับสเตฟาน

“ดูหน้านิ่งแม่মনันสิ” สเตฟานพูดอย่างเบิกบาน

อเล็กตบบ่าปลอบใจพี่สาวเบาๆ แล้วโอบไหล่เธอเข้ามาแนบตัวเขา

เขาหันหน้ามาทางเรา ดูเกลี้ยงเกลาไร้ที่ติ รวากับเทวดาเลยทีเดียว

ฉันเฝ้ารอให้เกิดแรงดัน หรือสัญญาณการโจมตีอะไรก็ตามจากเขา แต่ไม่รู้สึกละอะไรเลย เขายังคงจ้องมองมาทางเรา ใบหน้าดงามสงบราบเรียบ นี่เขาโจมตีอยู่หรือเปล่านี้? เขาลอดผ่านเกราะของฉันมาได้หรือ? นี่ฉันเป็นเพียงคนเดียวที่ยังคงมองเห็นเขาอยู่ได้ ใช่มั้ย? ฉันกำมือ เอ็ดเวิร์ดแน่น

“คุณไม่เป็นอะไรใช่ไหมคะ?” ฉันจะล้าละลักออกมา

“ครับ” เขากะพริบ

“อเล็กพยายามอยู่รึเปล่า?”

เอ็ดเวิร์ดพยักหน้า “อำนาจของเขาออกจะช้ากว่าของเจนน่ะครับ มันใช้วิธีคืบคลานเข้ามา และจะเข้ามาแตะเราในอีกไม่กี่วินาที”

แล้วฉันก็เห็นมันได้ เมื่อบังเกิดความเข้าใจว่าต้องมองหาอะไร

หมอกใสแปลกประหลาดเลื่อนไหลข้ามพื้นหิมะ มันเกือบจะมองไม่เห็นเลยเมื่ออยู่บนพื้นสีขาว ทำให้ฉันนึกถึงภาพดวงตาในทะเลทรายที่ภาพทุกๆ อย่างแลดูบิดเบือนและมีประกายวิบวับเล็กน้อย ฉันดันเกราะออกห่างจากคาร์โลล์และพวกแถวหน้าที่เหลือ หวังเกรงว่าสายหมอกดวงตานั้นจะเข้ามาใกล้จนเกินไปเมื่อการปะทะเกิดขึ้น แล้วถ้าหากว่ามันทะลุผ่านมานพลัจิตของฉันเข้ามาได้ล่ะ? เราควรระวังไหม?

เสียงคำรามต่ำครืนๆ ดังไปทั่วผืนดินใต้ฝ่าเท้าของเรา สายลมกรรโชกปุยหิมะเป็นพายุปลิวว่อนระหว่างเราและพวกโวลตุรี เบนจามินแลเห็นภัยคุกคามที่กำลังคืบคลานเข้ามาเช่นกัน และตอนนี้เขาพยายามจะพัดให้สายหมอกออกไปจากเรา หิมะทำให้เรามองเห็นเวลาที่เขายังคงสายลมให้พัดไปได้ง่ายดาย แต่หมอกไม่ได้มีปฏิกิริยาใดๆ เลย เหมือนกับอากาศที่พัดผ่านเงาไปอย่างไรอันตราย เงานั้นก็ได้รับการปกป้องด้วยเช่นกัน

รูปสลายเหลี่ยมของเหล่าผู้เฒ่าแยกออกจากกันในที่สุด เมื่อรอยแผ่นดินแยกแคบลึกเปิดขึ้นเป็นเส้นทแยงซิกแซกพาดผ่านกึ่งกลางของ

ลานโล่งจนเกิดเสียงปริแตกดังกึกก้อง แผ่นดินสั่นสะเทือนได้เท่าของฉันชั่วครู่ หิมะเลื่อนไหลตกลงไปยังหลุม แต่หมอกกลับลอยข้ามมันไปเฉยๆ เพราะไม่สะทกสะท้านจากแรงโน้มถ่วงเหมือนอย่างที่เป็นเมื่อตอนโดนลมพัด

อาโรและไกธัสมองแผ่นดินที่แยกออกด้วยดวงตาเบิกกว้าง แต่มาร์คยังคงมองมาอย่างไร้อารมณ์

พวกเขาไม่ได้พูดอะไร พวกเขาเองก็รอคอยเช่นเดียวกัน ขณะที่หมอกรุกคืบเข้ามาหาเราทุกขณะ สายลมส่งเสียงหวีดหวีดดังขึ้นแต่ก็ไม่ได้เปลี่ยนทิศทางของหมอก เจนยิ้มแล้ว

จากนั้นหมอกก็กระทบเข้ากับเกราะ

ฉันรู้สึกถึงรสของมันได้ทันทีที่มันสัมผัสถึงตัวเกราะ รสของมันหวานเลี่ยนจนเอียนทีเดียว ทำให้ฉันนึกได้อย่างเลื่อนรางถึงอาการชาด้านจากยาชาบนลิ้นอย่างไรอย่างนั้น

หมอกม้วนตัวขึ้นไปข้างบน พยายามหาช่องโหว่และจุดอ่อน มันไม่พบทั้งสองอย่าง ปลายของเมฆหมอกที่ค้นหาช่องโหว่บิดกระจายตัวออกทั้งทางด้านบนและโดยรอบ พยายามหาวิธีเข้าไปข้างในให้ได้ และในการกระทำนั้นแสดงให้เห็นถึงขนาดอันน่าตื่นตะลึงของม่านป้องกันผืนนั้น

เกิดเสียงอุทานดังขึ้นจากทั้งสองฝั่ง

“ยอดเยี่ยมมาก เบลล่า!” เบนจามินส่งเสียงเชียร์เบาๆ

รอยยิ้มของฉันเหว่นคืนมาอีกครั้ง

ฉันเห็นอเล็กหรีดตาลง ความคลางแคลงปรากฏอยู่บนใบหน้าเป็นครั้งแรกขณะที่หมอกของเขาวนเวียนอย่างไร้อันตรายรอบๆ เขตเกราะของฉัน

จากนั้นก็รู้ว่าฉันทำมันได้แน่ๆ เห็นได้ชัดว่า ฉันจะเป็นเป้าหมายสำคัญอันดับหนึ่ง เป็นคนแรกที่จะตาย แต่ตราบนาทีฉันยืนหยัดได้ เราก็นับได้ว่าเกินกว่าเสมอภาคกับพวกโวลตุรีแล้ว เรายังคงมีเบนจามินและซาฟิรนาอยู่ พวกเขาไม่มีความช่วยเหลือจากความสามารรถเหนือ

ธรรมชาติเลยสักอย่างเดียว トラบเท่าที่ฉันยังตรึงอยู่ได้

“ฉันจำเป็นจะต้องตั้งสมาธิอย่างมากนะคะ” ฉันกระซิบกับเอ็ดเวิร์ด “ถ้าต้องสู้กันแบบตัวต่อตัวกันจริงๆ มันออกจะยากที่จะบังคับเกราะให้ครอบคลุมทุกคนได้ค่ะ”

“ผมจะกันพวกเขาออกจากคุณเอง”

“ไม่ค่ะ คุณต้องจัดการกับดมิทรี ชาฟรีนาจะกันพวกเขาออกจากฉันเอง”

ชาฟรีนาพยักหน้าอย่างเคร่งขรึม “จะไม่มีใครแตะต้องเธอได้” เธอสัญญากับเอ็ดเวิร์ด

“ฉันอาจจะออกไปจัดการเงินกับอเล็กด้วยตนเองนะคะ แต่อยู่ที่นี้ฉันจะทำประโยชน์ได้มากกว่า”

“เงินเป็นของฉัน” เคทชูฟ่อ “มันต้องโดนเอาคืนเสียบ้าง”

“และอเล็กก็ติดหนี้ชีวิตที่มันพรากไปจากฉันอยู่มากมาย ฉันจะสะสางให้เสร็จสิ้นเอง” วลาดิเมียร์คำรามจากอีกด้าน “มันเป็นของฉัน”

“ฉันแค่ต้องการไกอัสเท่านั้น” ัญญาบอกเสียงเรียบ

คนอื่นๆ เริ่มจับคู่ที่จะต่อสู้ด้วยเช่นกัน แต่พวกเขาถูกขัดจังหวะขึ้นอย่างรวดเร็ว

อาโรที่เฝ้ามองสายหมอกที่ไร้ผลของอเล็กอย่างสงบ พุดขึ้นในที่สุด

“ก่อนที่จะเราออกเสียงกัน” เขาเริ่ม

ฉันส่ายหัวอย่างโกรธแค้น เนื่องกับการแสดงละครหลอกลวงนี้เต็มไปด้วยความกระหายเลือดจุดประกายขึ้นมาในตัวอีกครั้ง และฉันก็รู้สึกเสียดายที่วิธีการช่วยคนอื่นๆ ของฉันกลับกลายเป็นเพียงการยืนนิ่งๆ เท่านั้น ฉันอยากจะทำลงไปพาดพิงกับพวกมันด้วยจริงๆ

“ให้ฉันเตือนความจำแก่คุณหน่อยเถิด” อาโรว่าต่อ “ไม่ว่าการตัดสินใจของเหล่าผู้เฒ่าจะเป็นอย่างไร ไม่จำเป็นจะต้องมีความรุนแรงเกิดขึ้นที่นี่เลยนะ”

เอ็ดเวิร์ดคำรามเป็นเสียงหัวเราะที่ฟังดูป่าเถื่อน

อาโรมองมาที่เขาอย่างเศร้าใจ “มันจะเป็นความสูญเสียที่น่า
เสียดายยิ่งสำหรับเผ่าพันธุ์เรามากกว่าต้องเสียพวกคุณไปไม่ว่าตนใด โดย
เฉพาะอย่างยิ่ง...คุณ พ่อหนุ่มเอ็ดเวิร์ด และคู่แวมไฟร์เกิดใหม่ของคุณ
ด้วย โวลตุรีนดีที่จะต้อนรับพวกคุณอีกหลายตนเข้ามาในกลุ่มนะ เบลด้า
เบนจามิน ซาฟรีนา เคท ยังมีอีกหลายตัวเลือกให้คุณเลือกได้ ลอง
พิจารณาให้ดี”

ความพยายามของเซลซีที่จะทำให้พวกเรารู้วันไหน กระทบเข้ามา
อย่างไร้พลังกับเกราะของฉัน อาโรเข้มนมมองมายังสายตามุ่งมั่นรุนแรง
ของพวกเรา พยายามมองหาสัญญาณใดๆ ที่แสดงถึงความล้มเหลว จาก
ท่าทางของเขาแล้ว แสดงว่าไม่พบเลย

ฉันรู้ว่าเขายากที่จะเก็บเอ็ดเวิร์ดและฉันไว้เหลือเกิน และจะ
จงจำเราในแบบเดียวกับที่เขาหวังจะนำอลิซมาเป็นทาส แต่การต่อสู้
มันใหญ่เกินไป เขาจะไม่ชนะแน่ถ้าฉันยังมีชีวิตอยู่ ฉันยินดีอย่างแรงกล้า
ที่กลายมาเป็นแวมไฟร์ที่ทรงอำนาจมากถึงขนาดที่ฉันไม่เหลือทางเลือก
อื่นใดให้เขาคิดที่จะไม่ฆ่าฉันเลย

“ถ้าอย่างนั้น เราก็มาลงคะแนนเสียงกันเถิด” เขาบอกด้วยความ
ไม่เต็มใจอย่างเห็นได้ชัด

โกธสพูดด้วยอาการเร่ร่อนกระเหี้ยนกระหือรือ “เด็กผู้นี้เป็นสิ่งที่เรา
ไม่รู้จักมาก่อน และไม่มีเหตุผลใดที่จะยอมให้ความเสี่ยงขนาดนี้คงอยู่ได้
มันต้องถูกทำลายเท่านั้น พร้อมด้วยทุกๆ คนผู้ซึ่งปกป้องมันอยู่” เขายิ้ม
อย่างคาดหวัง

ฉันสะกดใจไว้ไม่ให้กรี๊ดร้องออกมาใส่รอยยิ้มที่ทารุณโหดร้ายของเขา
มาร์คัสเหลือบสายตาไม่ยี่หระต่อสิ่งใดขึ้นมา เขาดูจะมองผ่าน
พวกเราไปขณะที่ออกเสียงโหวต

“ข้ามองไม่เห็นอันตรายใดๆ ที่เร่งด่วนเลย เด็กยังคงปลอดภัยมาก
พอสำหรับในตอนนี เรากลับมาประเมินใหม่ทีหลังได้เสมอ ให้เราจากกัน
โดยสันติก่อนเถิด” เสียงของเขายังเบายิ่งกว่าเสียงถอนใจของอาโรและ

ไกอัสเสียอีก

คำพูดไม่เห็นด้วยของมาร์คัสไม่ได้ทำให้องค์กรของตนใดอ่อนท้อที่เตรียมพร้อมของพวกเขาลงเลย รอยยิ้มกว้างของการคาดหวังและรอคอยของไกอัสก็ไม่ได้เลือนหายไป เหมือนกับว่ามาร์คัสไม่ได้พูดอะไรออกมาเลย

“ดูเหมือนว่าฉันจะต้องเป็นผู้ที่ออกเสียงชี้ขาดเสียแล้ว” อาโรราเพิ่งออกมา

แล้วจู่ๆ ที่ข้างกายฉัน ร่างของเอ็ดเวิร์ดก็เกร็งยกขึ้น “ใช่เลย!” เขาร้องออกมา

ฉันเสียงซ่าเลื่องสายตาไปมองเขา ใบหน้าของเขาเรื่อรองด้วยท่าทีของผู้ชนะในแบบที่ฉันไม่เข้าใจเลย เป็นสีหน้าของเทพบุตรแห่งการทำลายล้างในยามที่ทอดสายตามองดูโลกถูกเป็นไฟ ทั้งดงามและน้ำสะพรั่งแล้ว

มีการตอบสนองเล็กน้อยมาจากทางเหล่าองค์กรฯ เป็นเสียงพึมพำด้วยความไม่สบายใจ

“อาโร?” เอ็ดเวิร์ดร้องเรียกจนเกือบจะเป็นการตะโกน น้ำเสียงของเขา มีแววของชัยชนะอย่างเปิดเผย

อาโรลังเลอยู่ชั่ววินาทีหนึ่ง ประเมินอารมณ์ใหม่ได้อย่างระมัดระวัง ก่อนที่เขาจะตอบ “ว่าอย่างไร เอ็ดเวิร์ด? คุณมีอะไรจะเพิ่มเติม...?”

“อาจจะก็ได้” เอ็ดเวิร์ดพูดอย่างยินดีและพยายามควบคุมความตื่นเต้นที่ไม่สามารถอธิบายได้ของเขา “ก่อนอื่น ถ้าผมจะขอแจกแจงประเด็นหนึ่งให้กระจ่างได้เสียก่อน?”

“แน่นอน” อาโรบอกพลางเลิกคิ้วขึ้น น้ำเสียงไม่บ่งบอกอะไรนอกจากแสดงความสนใจอย่างสุภาพ ฉันกัดฟันแน่น เมื่อไรที่อาโรทำที่สุภาพขึ้นมา เมื่อนั้นเขาคือตัวอันตรายอย่างที่สุด

“อันตรายที่คุณมองเห็นล่องหน้าจากตัวลูกสาวของผมมาจากแค่เพียงการคาดเดาไม่ได้ว่าเธอจะเติบโตขึ้นเป็นอะไร ถูกต้องหรือไม่? นี่คือ

ประเด็นสำคัญที่สุดใช่ไหม?”

“ถูกแล้ว สหายเอ็ดเวิร์ด” อารอเห็นด้วย “ถ้าเราสามารถที่จะแน่ใจ... ที่จะมั่นใจว่า ขณะที่เธอเติบโตขึ้น เธอจะหลบซ่อนให้พ้นจากโลกของมนุษย์ได้ และไม่เป็นภัยต่อความปลอดภัยของความปลอดภัยของเรา...” เสียงของ เขาขาดหายไพลางยกไหล่

“หากเป็นเช่นนั้น ถ้าหากเราแค่จะมั่นใจได้” เอ็ดเวิร์ดเสนอแนะ “ว่าสิ่งที่เธอจะกลายเป็นคืออะไรแน่นอนแล้ว... ก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องประชุมกันแล้วสินะ?”

“ถ้ามีทางที่เราจะมั่นใจได้มากที่สุด” อารอยอมรับ เสียงแผ่วเบา ของเขาตวัดสูงขึ้นเล็กน้อย เขาอ่านไม่ออกว่าเอ็ดเวิร์ดกำลังนำเขาไปสู่ อะไรกันแน่ ฉันทเองก็เช่นกัน “ถ้าเช่นนั้นก็ ใช่ ไม่มีคำถามที่จะต้องถกเถียง กันอีกต่อไป”

“แล้วเราก็จะจากกันด้วยดี เป็นเพื่อนที่ดีต่อกันอีกครั้งหนึ่งสินะ?”
เอ็ดเวิร์ดเห็นสมควร

เสียงของอารอิ่งแหลมสูงขึ้นไปอีก “แน่นอน สหายผู้เยาว์วัยของ ฉันท ไม่มีอะไรที่จะทำให้ฉันทยินดียิ่งกว่าสิ่งนั้นแน่”

เอ็ดเวิร์ดหัวเราะเบาๆ อย่างลึกลับ “ฉันผมก็ยังมีอะไรบางอย่าง ที่จะเสนอให้คุณอีก”

อารอริตาลง “เรเนสเมเป็นเพียงหนึ่งเดียว อนาคตของเธอจะมา ใช้การเดาไม่ได้หรอกนะ”

“ไม่ใช่เพียงหนึ่งเดียวครับ” เอ็ดเวิร์ดแย้ง “เป็นสิ่งที่หายากอย่าง ไม่ ต้องสงสัย แต่ไม่ใช่เป็นเพียงหนึ่งเดียวแน่นอน”

ฉันทต่อสู้กับอาการตกใจสุดขีดของตัวเอง — ที่เกิดจากความหวัง ที่จู่ๆ ก็กลับมาอีกครั้ง — ขณะที่มันเสี่ยงทำให้ฉันทวอกแวกไป สายหมอก นำสะอิดสะเอียนนั้นยังคงวนเวียนอยู่รอบๆ เกราะ และขณะที่ฉันทพยายาม ตั้งสมาธิอยู่นั่นเอง ฉันทก็สัมผัสได้ถึงการปะทะที่รุนแรงยิ่ง

“อารอ คุณช่วยขอให้เจนนุญติกรรยาของผมนัก่อนจะได้ไหม

ครับ?” เอ็ดเวิร์ดถามอย่างสุภาพ “เรายังคงคุยกันเกี่ยวกับเรื่องหลักฐาน
อยู่ไม่ใช่หรือครับ?”

อาโรยกมือขึ้นข้างหนึ่ง “สงบหน่อยเถิด ที่รัก ให้เราฟังเขาพูดก่อน”
แรงกดดันหายวับไป เจนแยกเขี้ยวใส่ฉัน ฉันอดไม่ได้ที่จะส่งยิ้ม
กว้างกลับไปหาเธอ

“ทำไมไม่ออกมาหาพวกเราล่ะ อลิซ?” เอ็ดเวิร์ดร้องเรียกเสียงดัง

“อลิซ” เอสเมกระซิบด้วยความตกใจ

อลิซ!

อลิซ อลิซ อลิซ!

“อลิซ!” “อลิซ!” เสียงพิมพ์อื่นๆ ดังขึ้นรอบตัวฉัน

“อลิซ” อาโรกระซิบเสียงแผ่ว

ความโล่งใจและยินดีอย่างรุนแรงแผ่ซ่านไปทั้งตัว ต้องใช้ความ
ตั้งใจทั้งหมดอย่างยิ่งยวดเลยทีเดียวในการรักษาให้เกราะอยู่ในที่ที่มัน
ควรจะอยู่ หมอกของอเล็คยังคงแผ่วนเวียนทอดสอบ และคอยมองหา
จุดอ่อนอยู่ เจนจะเห็นแน่ๆ ถ้าฉันเปิดช่องว่างไว้

จากนั้นฉันได้ยินเสียงพวกเขาวิ่งผ่านป่า อันที่จริงน่าจะเรียกว่า
เหาะมามากกว่า และพยายามร่นระยะทางอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่พวก
เขาจะทำได้อย่างเงียบกริบ

ทั้งสองฝั่งต่างนิ่งไม่ไหวติงจากการรอคอย เหล่าพยานของพวกเขา
โวลตุร์ต่างก็พากันทำหน้านิว้ควัซมวดในความสับสนครั้งใหม่ที่เกิดขึ้นนี้

แล้วอลิซก็เร่งระบำเข้ามาในลานโล่งจากด้านตะวันตกเฉียงใต้
ฉันเป็นสุขที่ได้เห็นหน้าเธออีกครั้งจนแทบทำให้ทรุดลงไปกองกับพื้นเลย
ทีเดียว แจสเปอร์ตามเธอมาติดๆ ด้วยระยะห่างเพียงนิ้วเดียว สายตา
คมกล้าดูดุตัน และที่วิ่งตามหลังมาใกล้ๆ นั้นเองคือแวมไพร์แปลกหน้า
สามตน ตนแรกเป็นผู้หญิงตัวสูงบึกบึนมีผมดำยุ่งเหยิง เห็นได้ชัดว่าเป็น
คาซิริ เธอมีแขนขาและรูปร่างที่ยืดยาวออกเช่นเดียวกับแวมไพร์เมซอน
คนอื่นๆ และลักษณะนั้นก็ยิ่งเห็นได้ชัดมากขึ้นในกรณีของเธอ

ถัดไปเป็นแวมไพร์หญิงตัวเล็กผิวสีมะกอกที่มีผมเปียสีดำสะบัดไปมาเบื้องหลัง ดวงตาสีชมพูอมม่วงเข้มกลอกส่ายไปมาอย่างกังวลกับการเผชิญหน้าที่อยู่ตรงหน้าเธอ

และสุดท้ายก็เป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง...ที่ดูจะวิ่งได้ไม่รวดเร็วหรือลื่นไหลเท่าใดนัก สีผิวน้ำตาลเข้มของเขาแลดูเข้มเสียจนแทบไม่น่าจะเป็นไปได้ เขากวาดสายตาก็มีแวระมัดระวังมองผ่านการชุมนุมนั้น ผมเขาเป็นสีดำและถักเป็นเปียเช่นเดียวกับผมของผู้หญิง แม้ว่าจะไม่ยาวเท่าก็ตาม เขาดูหล่อเหลาทีเดียว

ขณะที่เขาเข้ามาใกล้เรา เสียงใหม่ที่เกิดขึ้นมาอีกหนึ่งเสียงก็ส่งคลื่นความตื่นตระหนกไปทั่วฝูงชนที่มองดู -- เป็นเสียงของหัวใจเต้นอีกดวงหนึ่ง ที่กำลังเร่งระวัขึ้นจากการออกแรง

อลิซกระโจนเบาๆ ข้ามสายหมอกที่สลายไปแล้ว และพุ่งตัวผ่านเกราะของฉันทันเข้ามายืนอยู่ข้างๆ เอ็ดเวิร์ด ฉันทันเอื้อมมือไปจับแขนเธอ เอ็ดเวิร์ด เอสเม คาร์ไลล์ก็ทำเช่นเดียวกัน ไม่มีเวลาสำหรับการต้อนรับอย่างอื่นแล้ว แจสเปอร์และคนอื่นๆ ก็ตามเธอทะลุผ่านเกราะเข้ามาด้วย

องค์กรทั้งหมดต่างก็เฝ้ามองดู แวตาของพวกเขาครุ่นคิดอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเห็นว่าผู้มาใหม่ต่างก็พากันข้ามเขตกันล่องหนไปได้โดยไม่มีอุปสรรคอะไรเลย องค์กรสร้างยักษ์ปักหลั่นเช่นเฟลิกซ์และคนอื่นๆ ที่ตัวโตเหมือนเขาริบบมองมาที่ฉันทันที่อย่างมีความหวัง ก่อนหน้านั้นพวกเขาไม่มั่นใจนักว่าเกราะของฉันทันจะป้องกันอะไรได้บ้าง แต่มันชัดแล้วในตอนนี่ว่าเกราะไม่อาจจะหยุดการเข้าปะทะในแบบปกติได้เลย ทันทันที่ออโรออกคำสั่ง การโจมตีอย่างสายฟ้าแลบก็จะตามมา และฉันทันก็เป็นเป้าหมายเดียวเท่านั้น ฉันทันสงสัยเหลือเกินว่าซาฟิรนาจะทำให้ตาบอดได้สักกี่ตน และจะทำให้พวกเขาช้าลงแค่ไหน นานพอที่เคทและวลาดีเมียร์จะขีดยาเงินและออกนอกจากสมการนี้ได้หรือไม่? ฉันทันขอเพียงเท่านั้นจริงๆ

เอ็ดเวิร์ดตัวเกร็งขึ้นอย่างเดือดดาลกับความคิดของพวกเขา เขาตั้งสติควบคุมตัวเองและพูดกับออโรอีกครั้ง

“อลิซได้ไปค้นหาพยานของเธอในช่วงหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา” เขาพูดกับผู้เฒ่า “และเธอก็ไม่ได้กลับมาเมื่อเวลาผ่านไปด้วยครับ อลิซ ทำไมไม่แนะนำเหล่าพยานที่เธอนำมาล่ะ?”

ไกอัสคำรามเกรี้ยวกราด “เวลาสำหรับพยานได้ผ่านไปแล้ว! ชี้อาไร!”

อาโรธูนั้นขึ้นเป็นเชิงขอให้เขาเงียบ สายตาตรึงอยู่ที่ใบหน้าอลิซ อลิซก้าวมาข้างหน้าอย่างแผ่วเบา และแนะนำผู้แปลกหน้ามาใหม่ “นี่คือฮุยเลน และนาฮูเอลหลานชายของเธอค่ะ”

พอได้ยินเสียงของเธอแล้ว...เหมือนกับว่าเธอไม่เคยจากไปไหนเลย ดวงตาของไกอัสตึงเครียดขึ้นขณะที่อลิซประกาศความสัมพันธ์ระหว่างผู้มาใหม่ เหล่าพยานของโวลตุรีส่งเสียงให้ร้องในหมู่พวกเขา กันเองขึ้นมา โลกของแวมไพร์กำลังเปลี่ยนแปลงไปแล้ว และทุกคนสัมผัสถึงมันได้

“พูดมา ฮุยเลน” อาโรธูสั่ง “จงให้การไปตามที่เจ้าถูกนำมาเพื่อเป็นพยานเถิด”

ผู้หญิงร่างบอบบางมองมาที่อลิซอย่างกังวล อลิซพยักหน้าให้กำลังใจ คาซิริวางมือยาวๆ ของเธอลงบนไหล่ของแวมไพร์ตัวเล็กตนนั้น

“ฉันคือฮุยเลน” เธอประกาศตัวด้วยภาษาอังกฤษชัดเจนแต่สำเนียงแปร่งประหลาด ขณะที่เธอพูดต่อไปนั้น เห็นได้ว่าเธอได้เตรียมตัวมาเพื่อเล่าเรื่องนี้ เธอฝึกฝนมาเป็นอย่างดี เรื่องราวที่ฟังโหลลิ้นราวกับทำนองกล่อมเด็กเลยทีเดียว “หนึ่งศตวรรษครึ่งที่แล้ว ฉันอาศัยอยู่กับเผ่าของฉัน คือพวกมานูเซ่ น้องสาวของฉันชื่อ ไฟร์ พ่อแม่ตั้งชื่อเธอตามหิมะบนภูเขาเพราะสีผิวซีดจางของเธอ และเธอก็งดงามมาก งดงามเกินไป เธอมาหาฉันในวันหนึ่งอย่างลับๆ และบอกฉันว่า มีเทพบุตรมาพบเธอในป่า และเข้ามาหาเธอในยามค่ำคืน ฉันเตือนเธอแล้ว” เธอส่ายหัวด้วยความโศกเศร้า “เหมือนว่ารอยช้ำบนผิวของเธอยังเตือนไม่เพียงพออย่างนั้นละ ฉันรู้ว่ามันเป็นปิศาจชั่วร้ายในตำนานของพวกเรา แต่เธอ

ไม่ยอมฟัง เธอถูกสะกดให้ลุ่มหลงมัน

“เธอบอกฉันเมื่อเธอแน่ใจว่าลูกของเทพบุตรชั่วร้ายนั้นกำลังเติบโตขึ้นในร่างของเธอ ฉันไม่ได้พยายามที่จะทดแทนแผนการหนีของเธอเลย ฉันรู้ว่าพ่อและแม่ของเราเองก็จะต้องเห็นด้วยว่าเด็กจะต้องถูกทำลายไปด้วยกันกับไฟร้แน่ ฉันกับเธอเข้าไปในป่าลึก พยายามค้นหาเทพบุตรลึกลับองค์นั้นของเธอ แต่ก็ไม่พบ เธอกินเนื้อสัตว์ดิบๆ และดื่มเลือดของพวกมัน ฉันไม่จำเป็นต้องหาหลักฐานมายืนยันอีกแล้วว่าเธออึดื้อท้องตัวอะไรอยู่ ฉันหวังที่จะช่วยชีวิตเธอไว้ได้ก่อนที่จะฆ่าเจ้าอสุรกายนั้น

“แต่เธอรักเด็กในท้องมาก เธอเรียกเขาว่า นาสุเอล ตามชื่อของแม่วา แม่เมื่อเขาโตขึ้นจนทำให้กระดูกของเธอหัก เธอก็ยังรักอยู่

“ฉันช่วยชีวิตเธอไว้ไม่ได้ เด็กจึกท้องเพื่อหาทางออกจากตัวเธอ และเธอก็ตายอย่างรวดเร็ว เธออ่อนวอนตลอดเวลานั้นว่าให้ฉันช่วยดูแลนาสุเอลด้วย มันเป็นคำขอก่อนตายของเธอ — และฉันก็ตกลง

“แต่เขากัดฉันตอนที่ฉันพยายามยกเขาขึ้นจากร่างของเธอ ฉันคลานหนีเข้าไปในป่าเพื่อจะตาย ฉันไปได้ไม่กี่กิโลเมตร — ความเจ็บปวดมีมากเกินไป แต่เขาก็พบฉัน เด็กแรกเกิดคนนั้นดินรนกระเสือกกระสนผ่านพุ่มไม้มาอยู่ที่ข้างตัวฉันและรอคอย เมื่อความเจ็บปวดนั้นจบลง เขาก็ขีดตัวอยู่ข้างฉันและหลับสนิท

“ฉันดูแลเขาจนกระทั่งเขาออกมาได้ด้วยตัวเอง เรามักจะออกล่าตามหมู่บ้านรอบๆ ปาของเราและอยู่ตามลำพัง เราไม่เคยจากบ้านของเรามาไกลขนาดนี้มาก่อน แต่นาสุเอลต้องการที่จะเห็นเด็กคนนี้”

ฮุยเลนค้อมหัวเมื่อเธอพูดจบ และเคลื่อนไปข้างหลังเพื่อให้คาซิริบงเธอไว้ส่วนหนึ่ง

ริมฝีปากของอาโรยีนออก เขามองไปที่ชายหนุ่มผิวเข้ม

“นาสุเอล เจ้ามีอายุหนึ่งร้อยห้าสิบปีแล้วหรือ?” เขาซักถาม

“บวกรหรือลบทศวรรษหนึ่งได้ครับ” เขาตอบด้วยน้ำเสียงไพเราะอบอุ่นชัดเจน ไม่ได้ปรากฏสำเนียงท้องถื่นที่ชัดเจนนัก “เราไม่ได้นับกัน

จริงๆ จังๆ สักเท่าไร”

“แล้วเจ้าเจริญวัยเต็มที่ตอนอายุเท่าใดกัน?”

“ประมาณเจ็ดปีหลังจากที่ผมเกิดมาก็มากน้อย ผมก็โตเต็มที่แล้ว”

“เจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลงอีกเลยหรือตั้งแต่นั้นมา?”

นาฮูเอลยกไหล่ “ไม่เปลี่ยนแปลง เท่าที่ผมสังเกตเห็นได้”

ฉันรู้สึกถึงอาการสั่นสะท้านไปทั่วร่างของเขาคอบ แต่ฉันยังไม่ต้องการที่จะคิดในตอนนี้ ฉันจะรอจนกว่าอันตรายผ่านพ้นไป และจะตั้งสมาธิได้ดีเสียก่อน

“และอาหารการกินของเจ้าล่ะ?” อาโรพูดต่อ เขาแสดงความสนใจอย่างเห็นได้ชัด

“ส่วนใหญ่แล้วก็จะเป็นเลือด และมีอาหารมนุษย์บ้างด้วยเช่นกัน ผมกินได้ทั้งสองอย่าง”

“เจ้าสามารถที่จะสร้างผู้เป็นอมตะขึ้นมาได้ด้วยหรือ?” ขณะที่อาโรผายมือไปทางสุยเลน น้ำเสียงของเขาหนักแน่นขึ้นมาในทันที ฉันตั้งสมาธิกับเกราะอีกครั้ง บางที่เขาอาจหาข้ออ้างใหม่อยู่ก็ได้

“ใช่ครับ แต่คนอื่นๆ ที่เหลือทำไม่ได้เลย”

เสียงพึมพำด้วยความตกใจดังขึ้นจากทั้งสามกลุ่ม

อาโรเลิกคิ้วขึ้นสูง “คนอื่นๆ ที่เหลืออันนี้?”

“พวกพี่สาว น้องสาวของผมนะ” นาฮูเอลยกไหล่อีกครั้ง

อาโรมองด้วยสีหน้าคุมตนเองไม่ได้ชั่วขณะหนึ่งก่อนที่จะปรับท่าทีอย่างรวดเร็ว

“บางที่เจ้าน่าจะเล่าเรื่องที่เหลือของเจ้าให้เราฟัง เพราะมันฟังดูเหมือนจะยังมีอะไรต่อนี้นะ”

นาฮูเอลขมวดคิ้ว

“พ่อมาตามหาผมไม่กี่ปีหลังจากแม่ตาย” ใบหน้าหล่อเหลาของเขาบิดเบือนเล็กน้อย “เขาดีใจที่เจอผม” น้ำเสียงของนาฮูเอลบอกถึงความรู้สึกนั้นไม่ได้เป็นไปเหมือนกันทั้งสองฝ่าย “เขามีลูกสาวสองตน แต่ไม่มี

ลูกชาย เขาคาดหวังว่าผมจะไปอยู่กับเขาด้วย อย่างที่พี่ๆ ของผมทำ”

“เขาแปลกใจที่ผมไม่ได้อยู่ตามลำพัง พวกพี่สาวของผมไม่มีพิษเลย แต่นั่นจะเป็นเพราะว่าพวกเธอเป็นผู้หญิงหรือเป็นเรื่องบังเอิญ...ใครจะไปรู้ได้? ผมมีฮุยเลนเป็นครอบครัวอยู่แล้ว และผมก็ไม่สนใจ” — เขาเน้นเสียง — “ที่จะเปลี่ยนอะไรๆ ด้วย ผมพบเขาอยู่เป็นระยะๆ และผมก็มีน้องสาวคนใหม่อีกหนึ่งคน เธอเติบโตเป็นผู้ใหญ่เต็มวัยเมื่อประมาณย้อนหลังไปสิบปีนี่เอง”

“ชื่อของพ่อเจ้าล่ะ?” ไก้อัสถามผ่านโทรศัพท์ที่ขบแน่น

“โยฮันน์” นาซูเอลตอบ “เขานึกว่าตัวเองเป็นเหมือนนักวิทยาศาสตร์อะไรทำนองนั้น เขาคิดไปว่าเขากำลังสร้างสุดยอดสายพันธุ์ใหม่ขึ้นมา” เขาไม่ได้พยายามที่จะกลบเกลื่อนความรังเกียจในน้ำเสียงเลย

ไก้อัสมองมาที่ฉัน “ลูกสาวของเจ้าล่ะ เธอมีพิษหรือไม่?” เขาถามอย่างหยาบกระด้าง

“ไม่ค่ะ” ฉันตอบ หัวของนาซูเอลกระตุกขึ้นมาเมื่อได้ยินคำถามของไก้อัส ดวงตาสีน้ำตาลหันมาจ้องมองที่หน้าฉัน

ไก้อัสมองไปที่อะไรเพื่อขอคำยืนยัน แต่อาโรอยู่ในวงค์ความคิดของตัวเอง เขาย่นริมฝีปากและมองไปที่คาร์โลส จากนั้นเอ็ดเวิร์ด และในที่สุดสายตาก็มาหยุดนิ่งที่ฉัน

ไก้อัสคำราม “เราจะจัดการความผิดปกติที่นี้เสียก่อน และจากนั้นค่อยตามมันลงได้” เขากะตุ้นอาโร

อาโรจ้องมองเข้ามาในตาฉันเป็นเวลาที่ยาวนานและจริงจัง ฉันไม่รู้ว่าเขากำลังมองหาอะไรในขณะนั้น บางอย่างในใบหน้าเขาเปลี่ยนไป ความเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยจากปากและดวงตาเขา ทำให้ฉันรู้ว่าอาโรได้ตัดสินใจแล้ว

“น้องข้า” เขาพูดเสียงอ่อนโยนกับไก้อัส “เห็นได้ว่ามันไม่มีอันตรายเลย นี่เป็นการเจริญเติบโตที่ไม่ปกติ แต่ข้าไม่เห็นภัยคุกคามใดๆ เด็กครึ่งแวมไพรด์นี้นั้นเหมือนกับพวกเรามาก ดูลี”

“นั่นคือคำชี้ขาดของท่านหรือ?” ไก้อัสคาดคั้น

“ถูกแล้ว”

ไก้อัสแยกนิ้วคำราม “และเจ้าโยฮัมอะไรนี่ล่ะ? จะเอาอย่างไรกับผู้อมตะซึ่งขึ้นชอบทดลองเสียเหลือเกินตอนนั้น?”

“บางที่เราควรจะไปคุยกับเขา” อาโรเห็นด้วย

“หยุดโยฮัมให้ได้ ถ้าพวกคุณต้องการ” นาฮูเอลพูดเสียงเรียบ “แต่ปล่อยพวกพี่น้องของผมไปเถอะ พวกเรอบริสุทน์นะครับ”

อาโรพยักหน้า สีหน้าท่าทางเคร่งขรึม จากนั้นเขาหันหลังไปหาองค์กรีษของเขาด้วยรอยยิ้มอบอุ่น

“สหายที่รัก” เขาประกาศ “เราไม่ต่อสู้ในวันนี้”

บรรดาองค์กรีษพยักหน้าโดยพร้อมเพรียงกันและยึดตัวตรงขึ้นจากท่าเตรียมพร้อม หมอกสลายไปอย่างรวดเร็ว แต่ฉันยังคงตั้งเกราะไว้ที่เดิม บางทีนี่อาจเป็นกลลวงอีกอย่าง

ฉันวิเคราะห์ท่าทีของพวกเขาขณะที่อาโรหันกลับมาทางเรา สีหน้าเขาอบอุ่นใจดีเหมือนเคย แต่ไม่เหมือนก่อนหน้านี้ ฉันสัมผัสได้ถึงความกลวงเปล่าแปลกๆ เบื้องหลังเปลือกนอกที่พยายามแสดงออกมา รวากับว่าแผนการของเขาได้จบลงโดยสิ้นเชิงแล้ว ไก้อัสเกิดโทสะอย่างเห็นได้ชัด แต่ก็พยายามซุกซ่อนความเดือดดาลไว้ภายใน ณ ตอนนี้ เขาได้ถอนตัวไปแล้ว ส่วนมาร์คัสนั้นก็ดู...เบื่อหน่าย ไม่มีคำอื่นสำหรับอาการนี้จริงๆ เหล่าองค์กรีษสงบนิ่งไร้อารมณ์และกลับมามีระเบียบอีกครั้ง ไม่มีการแยกจากกันเป็นตนเดียวเดี่ยวๆ ....มีแต่เพียงรวมกันเป็นหนึ่งเดียวเท่านั้น พวกเขาอยู่ในรูปของขบวนแล้ว และเตรียมพร้อมที่จะจากไป เหล่าพยานของโวลตุรียังคงระวังตัว พวกเขาจากไปที่ละตนสองตน กระจัดกระจายหายเข้าไปในป่า พวกที่เหลือเร่งความเร็วขึ้น และไม่นานนัก พวกเขาทั้งหมดก็จากไป

อาโรยื่นมือออกมาทางเราอย่างเกือบจะเป็นการขอร้อง เบื้องหลังเขา เหล่าองค์กรีษส่วนใหญ่พร้อมด้วยไก้อัส มาร์คัส และเหล่าภรรยา

ผู้เขียนสนิทและลึกซึ้ง ได้เลือนลอยจากไปอย่างรวดเร็ว รูปขบวนของ
พวกเขาแม่นยำเที่ยงตรงอีกครั้งหนึ่ง มีเพียงแค่สามคนที่ดูจะเป็นผู้คุ้มกัน
ส่วนตัวที่ยังคงอยู่กับเขา

“ฉันดีใจมากที่เรื่องนี้สามารถยุติลงโดยไม่มีความรุนแรง” เขาพูด
อย่างไพเราะ “สหายของฉัน คาร์โลส น่ายินดีแค่ไหนที่ฉันสามารถเรียก
คุณว่าสหายได้อีกครั้ง! ฉันหวังว่าเราคงจะไม่มีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อกันนะ
ฉันรู้ว่าคุณเข้าใจถึงภาระอันเข้มงวดและหนักอึ้งของหน้าที่ซึ่งเราแบก
มันไว้”

“จากไปโดยสงบเถิด อาริ” คาร์โลสบอกอย่างกระด้างเย็นชา
“โปรดระลึกไว้ด้วยว่าเรายังคงจะต้องคอยรักษาความลับของพวกเราอยู่
และช่วยห้ามเหล่าองค์กรของคุณไม่ให้ออกเล่าในภูมิภาคนี้ด้วย”

“แน่นอน คาร์โลส” อาริรับรอง “ฉันเสียใจจะทำให้คุณไม่พอใจ
สหายที่รัก บางที เมื่อเวลาผ่านไปคุณอาจยกโทษให้ฉันได้”

“บางที เมื่อเวลาผ่านไป ถ้าคุณสามารถพิสูจน์ความเป็นสหายต่อ
เราได้อีกครั้งนะ”

อาริโค้งหัวลงด้วยท่าที่สำนึกเสียใจ เขาเลื่อนถอยหลังชั่วขณะ
ก่อนที่จะหันกลับไป เรามองอย่างเจียบๆ ขณะที่พวกโวลตุรีสีดำนสุดท้าย
หายลับไปในแนวต้นไม้

มันเจียบมาก แต่ฉันยังคงไม่ได้ลดเกราะลง

“มันจบแล้วจริงๆ หรือคะ?” ฉันกระซิบกับเอ็ดเวิร์ด

รอยยิ้มเขากว้างมาก “ใช่ พวกเขายอมแพ้ไปแล้วครับ ก็เหมือนกับ
พวกอันทาลทั่วไป ที่จริงก็ซัดสาดภายใต้ท่าที่วางโต” เขาหัวเราะเบาๆ

อลิซพลอยหัวเราะไปกับเขาด้วย “จริงๆ นะพวกเรา พวกเขาไม่
กลับมาแล้วละ ทุกคนผ่อนคลายได้แล้วจะตอนนี้”

เกิดช่วงเวลาของความเจียบขึ้นครั้ง

“ช่วยเป็นบ้า” สเตฟานบ่นอุบอิบ

แล้วมันก็เกิดขึ้น

เสียงโทรทัศน์ใจระเบิดกึกก้องอีกทีดังทั่วลานโล่ง แม็กก็ทุบที่หลังของซิรอน โรซาลีและเอ็มเม็ตต์จับกันอีกครั้ง — นานขึ้นและร้อนแรงมากกว่าครั้งก่อน เบนจามินและเทียกอดกันแน่นในอ้อมแขนแต่ละตน เช่นเดียวกับคาร์เมนและอีลีซาร์ เอสเมย์ดอลิซและแจสเปอร์ไว้ด้วยการโอบกอดแน่น คาร์โลสขอบคุณผู้มาใหม่จากอเมริกาใต้ผู้ซึ่งช่วยพวกเราทั้งหมดอย่างอบอุ่น คาชิริยีนอยู่แนบชิดกับซาฟรินาและเซเนนา ปลายนิ้วพวกเขาสอดประสานกัน การเร่ร่อนคุมเคทขึ้นจากพื้นและเหวี่ยงเธอเป็นวงไปรอบๆ

สเตฟานถ่มน้ำลายลงบนพื้นหิมะ วลาดิเมียร์ขบกรามแน่นด้วยท่าที่ขมขื่น

ฉันปีนขึ้นไปบนหมาปาสีสนิมตัวใหญ่ยักษ์เพื่อแยกตัวลูกสาวออกจากหลังของเขา จากนั้นก็กอดรัดเธอแนบเข้ากับอก แขนของเอ็ดเวิร์ดโอบรอบตัวเราในนิทานที่เดียวกัน

“เนสซี่ เนสซี่ เนสซี่” ฉันร้องออกมา

เจคอับหัวเราะด้วยการเห่าออกมาเสียงดังและดุนหัวฉันด้วยจมูก

“หุบปากนะ” ฉันพูดอูบอิบ

“หนูจะได้อยู่กับแม่แล้วใช่ไหมคะ?” เนสซี่คาดคั้น

“ตลอดไปเลยจ่ะ” ฉันสัญญา与她

เรามีเวลาชั่ววินาที และเนสซี่ก็จะสบายดี มีสุขภาพดีและแข็งแรง เหมือนกับลูกครึ่งมนุษย์ นาซูล ในเวลาอีกร้อยห้าสิบปีข้างหน้าเธอจะยังคงเยาว์วัย และเราทั้งหมดก็จะได้อยู่ด้วยกัน

ความสุขแผ่ขยายออกราวกับแรงระเบิดภายใต้ตัวฉัน — สุดขีดมาก รุนแรงมาก จนฉันไม่แน่ใจว่าจะรอดพ้นจากมันไปได้ไหม

“ชั่ววินาที” เอ็ดเวิร์ดพูดซ้ำที่ข้างหูฉัน

ฉันไม่อาจจะพูดได้อีกแล้ว ฉันเงยหน้าขึ้นและจูบเขาด้วยความเสนหาร้อนแรงที่อาจทำให้ปลุกเป็นไฟได้

หรือต่อให้เป็นเช่นนั้นจริง ฉันก็ไม่ได้สังเกตเห็นอะไรอีกแล้ว

ความสุขชั่วนิรันดร์

“มีอยู่หลายสิ่งที่ทำให้ทุกอย่างจบลง แต่ที่ทำให้เรื่องจบลงได้ด้วยดีจริงๆ ก็คือ...เบลล่านี่ละครับ” เอ็ดเวิร์ดอธิบาย ครอบครัวของเราและแขกที่เหลืออยู่สองคนนั่งอยู่ในห้องรับแขกใหญ่ของบ้านคัลเลน ขณะที่ป่านอกบ้านที่มองเห็นได้จากกระดานสูงเปลี่ยนไปเป็นสีดำ

วลาดิเมียร์และสเตฟานหายตัวไปก่อนที่จะหายุดฉลงซ้ายขวา พวกเขาขัดใจอย่างรุนแรงกับผลลัพธ์ที่ออกมาในรูปแบบนี้ แต่เอ็ดเวิร์ดบอกว่าพวกเขาก็ได้สนุกสนานกับความซึ่ซลาดของพวกเขาไวลดูริ่มากพอที่จะชดเชยความผิดหวังของพวกเขาได้

เบนจามินและเทียออกตามอาามุนและเคบีไปอย่างรวดเร็ว ด้วยร้อนใจที่จะทำให้พวกเขาได้รู้ถึงบทสรุปของความขัดแย้งครั้งนี้ ฉันมั่นใจว่าพวกเขาจะได้พบพวกเขาอีกครั้ง — อย่างน้อยก็เบนจามินกับเทียนั่นละ ไม่มีผู้เพนจรตนไหนอ้อยอิ่งอยู่ต่อไป ปีเตอร์และชาร์ลือตพูดกับแจสเปอร์เพียงสั้นๆ และแล้วพวกเขาก็จากไปเช่นกัน

พวกตระกูลเมซอนที่ได้กลับมารวมตัวกันอีกครั้งก็กระวนกระวายอยากจะกลับบ้านเช่นกัน พวกเธอไม่ค่อยเป็นสุขนักที่ต้องอยู่ห่างจาก

ฝันไปฝันอันเป็นที่รัก แม้ว่าพวกเขาจะแสดงอาการไม่ค่อยเต็มใจที่จะ
จากไปมากกว่าแวมไพร์คนอื่น ๆ บางตนก็ตาม

“เธอต้องพาเด็กมาหาฉันนะ” ซาฟรินาเรียกร้อง “สัญญากับฉันสิ
เด็กน้อย”

เนสซีทาบบมือลงบนลำคอของฉัน อ้อนวอนด้วยเช่นกัน

“แน่นอนค่ะ ซาฟรินา” ฉันตกลง

“เราจะเป็นเพื่อนที่ดีมากต่อกันนะ เนสซีของฉัน” หญิงสาวปา
ประกาศก่อนที่จะจากไปพร้อมกับพี่น้องของเธอ

ตระกูลไอริชเข้ามาบอกว่าเป็นกลุ่มถัดไป

“เยี่ยมมาก ชีวอน” คาร์โลล์ชมเชยเธอขณะที่พวกเขา กล่าวลา

“อา พลังแห่งความปรารถนาหลมๆ แล้งๆ” เธอตอบอย่างติดจะ
ประศดพลางกลอกตาไปมาอย่างอ่อนใจ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นท่าทีจริงจัง
“แน่นอน เรื่องนี้ยังไม่จบหรอกนะ พวกไวลดูรีไม่มีทางอภัยให้แก่สิ่งที่เกิด
ขึ้นที่นี่ได้หรอก”

เอ็ดเวิร์ดเป็นผู้ที่ตอบประโยคนั้น “พวกเขาถูกสั่นคลอนอย่างแรง
เลยล่ะครับ เพราะความมั่นใจของพวกเขาถูกทำลาย แต่ ไช้ ผมมั่นใจว่า
พวกเขาจะฟื้นตัวจากสิ่งนี้ได้ในวันหนึ่งข้างหน้า และจากนั้น...” ตา
ของเขาหรี่ลง “ผมคาดว่าพวกเขาจะพยายามจัดการเราไปที่ละกลุ่ม”

“อลิซจะเตือนเราเมื่อพวกเขาตั้งใจจะโจมตี” ชีวอนพูดด้วยน้ำเสียง
มั่นใจ “และเราจะรวมตัวกันอีกครั้ง บางทีเวลานั้นอาจมาถึงเมื่อโลกของเรา
พร้อมที่จะเป็นอิสระจากพวกไวลดูรีอย่างสิ้นเชิงก็ได้”

“เวลานั้นอาจมาถึง” คาร์โลล์ตอบ “และถ้ามันมา เราจะยืนอยู่
ด้วยกัน”

“ใช่แล้ว เพื่อนของฉัน เราจะอยู่ด้วยกัน” ชีวอนเห็นพ้อง “แต่เรา
จะล้มเหลวได้อย่างไรในเมื่อฉันจะสั่งให้มันเป็นอีกแบบนะ หืม?” เธอส่ง
เสียงหัวเราะดังกักวานก้อง

“แน่นอนที่สุด” คาร์โลล์พูด เขาและชีวอนสวมกอดกัน และจาก

นั่นก็จับมือเลียม “ช่วยพยายามตามหาอลิสแตร์ด้วยและบอกเขาว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง ผมไม่อยากจะนึกภาพเขาซ่อนตัวอยู่ใต้ก้อนหินไปอีกทศวรรษหนึ่งเลย”

ชีวอนหัวเราะอีกครั้ง แม็กก็สวมกอดทั้งเนสซีและฉัน และแล้วพวกไอริชก็จากไป

พวกเคนาลีเป็นกลุ่มสุดท้ายที่ออกเดินทาง โดยมีการ์เร็ตร่วมทางไปพร้อมกับพวกเธอด้วยอย่างที่เขาจะเป็นต่อจากนี้ไป ฉันแน่ใจเรื่องนี้เลยทีเดียว ทว่าบรรยาการแห่งการเฉลิมฉลองเป็นอะไรที่เกินจะรับไหวสำหรับธัญญาและเคท พวกเธอต้องการเวลาที่จะโคกเคร้ากับการที่ต้องเสียน้องสาวไป

ฮุยเลนและนาฮูเอลเป็นผู้ที่อยู่ต่อกับเรา แม้ว่าฉันจะเคยคิดว่าสองตนสุดท้ายนี้จะออกเดินทางกลับไปพร้อมๆ กับพวกอเมซอนก็ตาม คาร์โลนั้นสนทนากับฮุยเลนอย่างเพลิดเพลิน ส่วนนาฮูเอลนั่งอยู่ข้างๆ เธอ และคอยฟังขณะที่เอดเวิร์ดเล่าเรื่องการเผชิญหน้าที่มีเพียงเขาที่รู้ให้พวกเราที่เหลือฟัง

“อลิสคือข้ออ้างที่อาไรต้องการเพื่อที่จะได้หาทางออกจากการต่อสู้นี้ได้ นี่ถ้าเขาไม่ได้กลัวเบลล่ามากขนาดนั้น เขาก็คงจะเดินหน้าตามแผนเดิมต่อไปแน่ครับ”

“กลัว?” ฉันพูดอย่างไม่อยากเชื่อ “กลัวฉันเนี่ยนะคะ?”

เขายิ้มให้ด้วยสีหน้าที่ฉันไม่ค่อยจะเข้าใจสักเท่าไรนัก เพราะมันทั้งดูอ่อนโยนรักใคร่ แต่ก็ครั่นคร้ามและออกจะรำคาญอยู่ด้วย “เมื่อไรคุณถึงจะมองเห็นตัวเองได้ชัดเจนเสียทีล่ะครับ?” เขาพูดเบาๆ ก่อนที่จะเปล่งเสียงให้ดังขึ้น เพื่อให้คนอื่นฯ รับฟังเช่นเดียวกับฉันด้วย “พวกโวลตูร์นั้นไม่เคยได้ต่อกรกับใครอย่างสมน้ำสมเนื้อมาเป็นเวลาเกือบสองพันห้าร้อยปีแล้ว และพวกเขาก็จะไม่เคยลุกขึ้นสู้เลยในกรณีที่เป็นฝ่ายเสียเปรียบ โดยเฉพาะนับตั้งแต่ที่พวกเขาได้เจนนและอเล็กมาร่วมด้วยแล้ว ก็มีแต่จะฆ่าผู้อื่นได้อย่างไร้การต่อต้าน

“คุณน่าจะเห็นจริงๆ ว่าพวกเราดูเป็นอย่างไรกันแน่ในสายตาพวกเขา! ปกติแล้วอเล็กจะจัดการตัดประสาทมัสส์และความรู้สึกทั้งหมดจากเหยื่อขณะที่พวกเขาแสวงหาเป็นประชุมปรึกษาหารือกันไปด้วยวิธีนั้น ก็จะไม่มีการหนีรอดไปได้เมื่อมีคำตัดสินชี้ขาดออกมา แต่พวกเรานั้นกลับยืนหยัดอยู่ ทั้งเตรียมพร้อม ทั้งรอคอย และยังมีจำนวนมากกว่าพวกเขาเสียอีก พร้อมด้วยพลังอำนาจจากพรสวรรค์ของพวกเราเอง ขณะที่พลังของพวกเขาถูกเบลล่าทำให้มันไร้ค่าไป อาใจรู้ว่าด้วยการที่มีซาฟรินาอยู่ข้างเรานั้น พวกเราเองนั่นแหละที่จะเป็นฝ่ายตาบอดเมื่อการต่อสู้เริ่มต้นขึ้น ผมมั่นใจว่าฝ่ายเราจะต้องถูกทำลายเสียหายค่อนข้างหนักทีเดียว แต่ฝ่ายเราเองก็เชื่อแน่ว่าพวกเราต้องลดจำนวนลงไม่น้อยเช่นเดียวกัน มีความเป็นไปได้สูงทีเดียวที่พวกเขาจะแพ้ และพวกเขาก็ไม่เคยต้องเผชิญกับความเป็นไปได้เช่นนั้นมาก่อนด้วย วันนี้พวกเรารับมือกับมันไม่ได้เลยละครับ”

“สงสัยจะมั่นใจได้ยากกว่า ถ้าต้องโดนหมาป่าตัวโตเท่าม้ามารุมล้อม” เอ็มเม็ตต์หัวเราะพลางกระซุกแขนเจคอบ

เจคอบยิ้มกว้างให้เขา

“เป็นพวกหมาป่านั้นล่ะค่ะที่หยุดพวกเขาได้ในตอนแรก” ฉันทบ

“แน่นอนอยู่แล้ว” เจคอบเห็นด้วย

“แน่นอนที่สุด” เอ็ดเวิร์ดยอมรับ “มันเป็นภาพในแบบที่พวกเขาไม่เคยพบมาก่อน เหล่าบุตรแห่งดวงจันทร์ที่แท้จริงนั้นมักจะไม่ใช่แค่ลึกลับโหดเหี้ยมเป็นฝูง แล้วก็ควบคุมตัวเองได้ไม่ค่อยจะดีเท่าไรเสียด้วย กองทัพหมาป่าตัวใหญ่ยักษ์ถึงสิบหกตัวก็เลยเป็นเรื่องเซอร์ไพรส์ที่ฝ่ายนั้นไม่ได้เตรียมใจรองรับ อันที่จริงแล้ว ไกอัสน่าจะกลัวมนุษย์หมาปามาก เมื่อสักพันปีก่อนหน้านั้น เขาเกือบจะพ่ายแพ้ในการต่อสู้มาแล้ว และก็ไม่เคยทำใจกับมันได้เลย”

“เหวอ ถ้าจัน ก็มีมนุษย์หมาป่าของจริงอยู่ด้วยนะสิ?” ฉันทถาม “ทั้งเรื่องพระจันทร์เต็มดวง กระสุนเงินและทั้งหมดนั้นด้วย?”

เจคอบพนมหายใจพรีด “ของจริงอะนะ แล้วผมล่ะเป็นแค่เรื่องสมมุติหรืไ?”

“คุณก็รู้ว่าฉันหมายถึงอะไรวะ?”

“พระจันทร์เต็มดวงนะ ใช่ครับ” เอ็ดเวิร์ดบอก “แต่เรื่องกระสุนเงินไม่ใช่แน่นอน นั่นเป็นแค่หนึ่งในเรื่องที่แต่งขึ้นมาเพื่อทำให้พวกมนุษย์รู้สึกว่าเขายังมีโอกาสที่พอจะสู้ได้บ้าง ตอนนี้แทบจะไม่มีมนุษย์มาปาเหลื่ออยู่แล้วละครับ เพราะไกอัสสั่งการให้ล่าจนเกือบจะสูญพันธุ์หมดแล้ว”

“แล้วที่คุณไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้เลยก็เพราะว่า...?”

“ก็เพราะไม่เคยมีใครพูดถึงขึ้นมาก่อนเลยนี่ครับ”

ฉันทกลอกตา และอลิซก็หัวเราะพลางโน้มตัวมาข้างหน้าเพื่อชูกได้แขนอีกข้างหนึ่งของเอ็ดเวิร์ด และขยิบตาให้ฉัน

ฉันจึงกลับไป

แน่ล่ะว่าฉันรักอลิซจะตายไป แต่พอมาตอนนี้ที่ฉันรับรู้ได้ว่าเธอกลับมาอยู่บ้านจริงๆ แล้ว และการหนีจากไปนั้นเป็นแค่เพียงอุบายที่จำเป็นจะต้องทำเพื่อให้เอ็ดเวิร์ดยอมเชื่อจริงๆ ว่าเธอทิ้งเราไป ฉันก็เริ่มที่จะดูเธอขึ้นมาบ้างแล้ว อลิซยังมีเรื่องที่ต้องอธิบายอีกเยอะเลย

อลิซถอนใจ “ระบายมันออกมาเถอะน่า เบลด้า”

“เธอทำแบบนั้นกับฉันได้อย่างไร หรือ อลิซ?”

“ก็มันจำเป็นนี่นา”

“จำเป็นฉันอะนะ!” ฉันระเบิดออกมาทันที “เธอทำให้ฉันหลงเชื่อว่าเราทั้งหมดจะต้องตายในที่สุด! ฉันหมดอาลัยตายอยากอยู่เป็นอาทิตย์ๆ เลยนะ”

“อาจจะแบบนั้นก็ได้นี่จ๊ะ” เธอพูดอย่างสงบ “ซึ่งในกรณีนั้นเธอจำเป็นที่ต้องเตรียมตัวให้พร้อมที่จะปกป้องเนสซีให้ได้”

ฉันทกอดเนสซีซึ่งนอนอยู่บนตักให้แน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว

“แต่เธอก็รู้ว่ายังมีทางอื่นอีกด้วยเหมือนกัน” ฉันทกล่าวโทษ “เธอรู้อย่างมีความหวังอยู่ เคยคิดบ้างไหมว่าเธอสามารถเล่าให้ฉันฟังได้หมด

ทุกอย่าง? ฉันรู้ว่าเพราะอาโร เอ็ดเวิร์ดเลยจะต้องเชื่อให้ได้ว่าเรามาถึงทางตันแล้ว แต่เธอก็น่าจะบอกฉันบ้าง”

อลิซมองฉันด้วยสายตาพิณิจพิเคราะห์ครู่หนึ่ง “ฉันไม่คิดอย่างนั้นหรอก” เธอบอก “เธอแสดงไม่เก่งขนาดนั้น”

“อ้อ ที่ไม่บอกก็เพราะเรื่องความสามารถในการแสดงของฉันอะ?”

“โอ ออย่าคุณเฉียวนักเลยเบลล่า เธอรู้ไหมว่ามันยุ่งยากขนาดไหนที่จะจัดการเรื่องทั้งหมดนี้? ฉันไม่แน่ใจเลยด้วยซ้ำว่าจะมีผู้ที่เหมาะสมเอลลอยู่ในโลกนี้ด้วย ทั้งหมดที่ฉันรู้จักคือ จะต้องมองหาอะไรก็ตามที่ฉันไม่สามารถจะมองเห็นได้! ลองนึกดูเถอะว่าถ้าการมองหาจุดบอดนั้นมันเป็นยังไง ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลยนะที่จะทำได้ แล้วไหนจะยังต้องคอยส่งพวกพยานตนสำคัญ กลับมาทางนี้ — อย่างกับว่าเราไม่ค่อยรีบเลยอย่างนั้นแหละ — ไหนยังจะต้องคอยเปิดตาเพื่อไว้ตลอดในกรณีที่เราอาจจะตัดสินใจสั่งการอะไรฉันมาเพิ่มเติมอีก นี่ แล้วไม่วันใดก็วันหนึ่งเธอจะต้องบอกฉันมาให้ได้นะว่าจะอะไรกันแน่ที่อยู่ในรีโอ แต่ก่อนที่จะทำอะไรทั้งหมดนั้น ฉันยังต้องพยายามมองหาทุกกลเม็ดที่พวกโวลตูรีอาจจัดออกมาใช้ และยื่นเบาะแสะอะไรก็ตามที่พอจะหาได้แก่เธอเพื่อให้เตรียมรับแผนของพวกนั้นได้ทุกอย่าง แถมฉันเองก็มีเวลาแค่เพียงไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้นที่จะได้มองหาทุกความเป็นไปได้ และเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมดฉันต้องทำให้พวกเธอทั้งหมดเชื่อให้ได้ว่าฉันทิ้งเธอไปแล้วจริงๆ เพราะว่าอาโรนั้นจะต้องนอนใจว่าพวกเธอไม่เหลือตัวช่วยอะไรอีกแล้ว ไม่อย่างนั้นเขาจะไม่มีวันลงมือทำอย่างที่เขาทำไปแล้วเลย แล้วถ้าเธอยังคิดว่าฉันไม่รู้สักเหมือนพวกน้าทุเรศละก็ —”

“โอเค โอเค!” ฉันขัดขึ้น “ขอโทษจ๊ะ! ฉันรู้ว่านี่เป็นเรื่องยากสำหรับเธอด้วยเหมือนกัน มันก็แค่...คือ ฉันคิดถึงเธอแทบเป็นบ้าตายนะอลิซ อย่าทำอย่างนั้นกับฉันอีกนะ”

เสียงหัวเราะของอลิซดังระรัวไปทั่วห้อง และเราทั้งหมดต่างก็ยิ้มออกมาเมื่อได้ยินเสียงเสนาะหุ่่นอีกครั้ง “ฉันก็คิดถึงเธอเหมือนกันจ๊ะ

เบลล่า จั๊นยกโทษให้ฉันด้วยนะ แล้วก็พยายามพอใจน้อยกับการเป็น
ยอดมนุษย์ของวันนี้”

ทุกคนหัวเราะออกมาพร้อมๆ กัน ทำเอาฉันต้องชุกหน้าลงไปริม
ของเรนสมด้วยความเขินอาย

เอ็ดเวิร์ดกลับไปวิเคราะห์ทุกๆ รายละเอียดของสถานการณ์ที่เกิดขึ้น
ในลานวันนี้อีกครั้ง ข้ายังประกาศว่าเป็นเพราะกระดากบังของฉัน
แท้ๆ ที่ทำให้พวกโวลตูรีถึงกับวิ่งหนีหางจิ้งจอกไป สายตาที่ทุกคนมองมา
ที่ฉันทำให้ฉันค่อนข้างอึดอัด แม้แต่เอ็ดเวิร์ดเองก็เถอะ รู้สึกราวกับว่าจู่ๆ
เขานี้ฉันก็ตัวสูงขึ้นไปอีกร้อยฟุตอย่างไรวางั้นแหละ ฉันพยายามจะไม่
สนใจแววตาที่บ่งบอกถึงความชื่นชมนั้น โดยมองไปที่ใบหน้าที่หลับสนิท
ของเรนสมและสีหน้าราบเรียบของเจคอบเป็นส่วนใหญ่ สำหรับเขาแล้ว
ฉันจะยังคงเป็นเบลล่าตลอดไป และนั่นทำให้ฉันรู้สึกโล่งใจจริงๆ

และแววตาที่ไม่อาจจะทำเมินเฉยด้วยได้ยากที่สุด ยังเป็นแววตา
ที่ทำให้ฉันงุนงงที่สุดอีกด้วย

ไม่ใช่ว่าครึ่งมนุษย์ครึ่งแวมไพร์อย่างนาฮูเอลจะเคยคิดอะไรกับฉัน
มาก่อนหรอก เท่าที่เขารู้ ก็มีแต่เรื่องที่ฉันเที่ยวไปเอาชนะพวกแวมไพร์ที่
คอยเข้ามาโจมตีทุกวัน ซึ่งเรื่องที่เห็นในลานโล่งนั้นก็ไม่ได้เป็นอะไรที่
ผิดปกติสักนิดเดียว แต่เด็กหนุ่มคนนี้ไม่เคยละสายตาไปจากฉันเลย หรือ
บางที่เขาอาจมองเห็นชื่ออยู่ก็ได้ และนั่นก็ทำให้รู้สึกไม่สบายใจด้วยเช่นกัน

เขาคงไม่สามารถมองข้ามความจริงที่ว่า แท้จริงแล้ว เนสซีเป็นครึ่ง
มนุษย์ครึ่งแวมไพร์เพศหญิงอีกเพียงคนเดียวในโลกนี้รองลงมาจากพี่น้อง
ของเขานั่นเอง

ฉันคิดว่าเจคอบเองก็ยังไม่ทันคิดไปถึงเรื่องนี้หรอก และฉันออกจะ
หวังว่ามันจะยังไม่เกิดขึ้นเร็วๆ นี้ด้วย ฉันเหนื่อยกับการต่อสู้มามากพอ
ที่จะเย็นไปได้สักพักใหญ่เลยทีเดียว

ในที่สุด ตนอื่นๆ ก็ไม่มีอะไรจะซักถามเอ็ดเวิร์ดอีกต่อไป และการ
พูดคุยก็เปลี่ยนไปเป็นการจับกลุ่มสนทนากันเองในกลุ่มย่อยๆ แทน

ฉันรู้สึกเหนื่อยอย่างประหลาด แต่เหนื่อยแล้วก็ไม่ใช้ความเหนื่อยแบบง่วงนอน แคร้รู้สึกเหมือนกับว่าวันนี้ผ่านไปยาวนานพอแล้ว ฉันต้องการความสงบและความเป็นปกติบ้าง ฉันอยากให้นเนสซี่ได้อยู่บนเตียงของเธอ ฉันต้องการถูกโอบล้อมด้วยกำแพงของบ้านหลังเล็กของฉัน

ฉันมองไปที่เอ็ดเวิร์ด และรู้สึกขึ้นมาได้แวบหนึ่งว่าฉันน่าจะอ่านความคิดของเขาได้ เห็นได้เลยว่าเขาก็คงรู้สึกแบบเดียวกันกับฉันที่ต้องการความสงบเช่นเดียวกัน

“เราควรที่จะพานเนสซี่...”

“นั่นน่าจะเป็นความคิดที่ดีครับ” เขาเห็นด้วยอย่างรวดเร็ว “ผมแน่ใจว่าลูกหลับไม่สนิทเลยเมื่อคืนนี้ ก็กระชะดังสนั่นขนาดนั้นนี่นะ”

เขายิ้มกว้างไปที่เจคอบ

เจคอบกลอกตาจากนั้นก็อ้าปากหา “ผมไม่ได้นอนบนเตียงสบายๆ มานานมากแล้วนะนี่ พนันได้เลยว่าพ่อจะต้องดีใจแทบเป็นบ้าตอนที่ผมกลับไปบ้านอีกครั้งแห่งนี้”

ฉันตะแถมเขา “ขอบคุณนะ เจคอบ”

“ได้เสมอ เบลล่า แต่คุณก็รู้เรื่องนั้นอยู่แล้ว”

เราลุกขึ้นยืดเส้นยืดสาย จูบลงที่กลางกระหม่อมของเนสซี่และของฉัน ก่อนที่จะชกไหล่เอ็ดเวิร์ดเป็นการปิดท้าย “แล้วเจอกันพรุ่งนี้นะ ผมเดาว่าต่อไปนี่อะไร ก็คงจะน่าเบื่อแล้ว ใช่มั้ย?”

“ผมก็หวังจะให้มันเป็นอย่างนั้นมากอยู่เหมือนกัน” เอ็ดเวิร์ดบอก

เราลุกขึ้นเมื่อเขาจากไป ฉันพยายามขยับตัวอย่างระมัดระวังเพื่อที่เนสซี่จะได้ไม่ถูกรบกวน ดีใจอย่างยิ่งที่ได้เห็นลูกนอนหลับสนิท ที่ผ่านมามีแรงกดดันมากมายเหลือเกินที่โหล่เล็กๆ ของเธอต้องแบกรับไว้ ถึงเวลาแล้วที่ลูกจะได้กลับเป็นเด็กอีกครั้ง ได้ถูกปกป้องคุ้มครองให้ปลอดภัย ได้ใช้เวลาในวัยเด็กอีกสักหลาย ๆ ปี

เมื่อภาวะความสงบและปลอดภัยแล้ว ก็ทำให้ฉันนึกขึ้นมาได้ถึงใครคนหนึ่งที่ไม่ได้มีความรู้สึกเช่นนั้นตลอดเวลา

“เอ้อ แจสเปอร์คะ?” ฉันทามขณะเราหันไปทางประตู

แจสเปอร์นั้นถูกประกบติดอยู่ระหว่างอลิซกับเอสเม แลดูเป็นจุดศูนย์รวมของภาพครอบครัวมากกว่าเคยอย่างบอกไม่ถูก “ครับ เบลล่า?”

“ฉันอยากรู้ว่า...ทำไมเจ.เจงค์สแค้ได้ยินชื่อคุณก็ถึงกับกลัวจนหัวหดแล้วล่ะคะ?”

แจสเปอร์หัวเราะหึๆ “ก็แค่เท่าที่เคยมีประสบการณ์มานะฮะ ว่าบางทีความสัมพันธ์ในการทำงานบางประเภทก็ต้องอาศัยความกลัวเป็นแรงจูงใจแล้วผลจะออกมาได้ดีกว่าการใช้เงิน”

ฉันนึกหน้า สัญญากับตัวเองว่าต่อไปนี่จะเป็นคนรับช่วงความสัมพันธ์ในการทำงานนี้ไว้เอง และจะคอยดูแลไม่ให้ต้องกลัวจนแทบหัวใจวายอีกต่อไป

เราถูกจูบและสวมกอดก่อนที่จะกล่าวราตรีสวัสดิ์กับทุกคนในครอบครัว สิ่งเดียวที่ดูแปลกๆ ไปก็คือนาฮูเอล ที่เอาแต่เขม่นมองตามหลังเรา รวากับว่าเขาอยากจะทำตามพวกเราไปให้ได้ อย่างนั้น

ทันทีที่เราข้ามพ้นแม่น้ำไปแล้ว เราก็เดินกุมมือกันไปด้วยฝีเท้าที่เร็วกว่ามนุษย์เล็กน้อยอย่างไม่รีบร้อน ฉันเบื่อเหลือเกินที่ต้องอยู่ภายใต้ข้อจำกัดของเส้นตาย และอยากใช้เวลาอย่างตามสบายบ้าง เอ็ดเวิร์ดเองก็คงรู้สึกเช่นเดียวกัน

“ผมต้องขอพูดว่า ผมประทับใจที่สุดแล้วกับเจคอบ ณ ขณะนี้” เอ็ดเวิร์ดบอกฉัน

“พวกหมาป่านี่ช่วยให้อะไรๆ สำเร็จได้ค่อนข้างมากเลย ไซ้ไหมล่ะคะ?”

“ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นหรอกครับ แต่เป็นเพราะตลอดทั้งวันนี้ ไม่มีแม้แต่ครั้งเดียวเลยที่เขาจะนึกถึง ....อย่างทีนาฮูเอลคิดนะครับ.... ความจริงที่ว่าเนสซี่กำลังจะโตเป็นสาวเต็มตัวในอีกแค่หกปีครึ่ง”

ฉันไตร่ตรองอยู่ครู่หนึ่ง “เขาไม่ได้มองลูกในแบบนั้นเลยคะ ไม่ได้อยากจะเร่งให้เธอโตไวๆ เขาอยากให้เธอแค่มีความสุขก็พอ”

“ผมรู้ครับ ก็อย่างที่บอกว่าประทับใจนั่นละ พุดออกมาแบบนี้อาจ
จะฟังไม่เหมือนผมสักเท่าไร แต่ลูกอาจไปเจอคนที่แ่กว่านี้ก็ได้”

ฉันทิวหน้า “ฉันทยังไม่คิดเรื่องนี้จนกว่าจะอีกประมาณหกปีครึ่ง
ข้างหน้าหรอกค่ะ”

เอ็ดเวิร์ดหัวเราะแล้วก็ถอนใจ “แน่นอนครับ ดูเหมือนว่าพอถึงเวลา
นั้น เขาก็คงจะมีคู่แข่งให้ต้องคิดมากแล้วละ”

ฉันทมวดคิ้วมากขึ้น “ฉันทก็พอจะเห็นอยู่ค่ะ ฉันทซึ่งใจกับนาฮูเอล
สำหรับเรื่องนี้วันนี้ก็จริง แต่การที่เขาเอาแต่จ้องแบบนั้นมันก็แปลกไป
หน่อย ฉันทไม่สนหรอกนะคะว่าลูกจะเป็นลูกครึ่งแวมไพร์เพียงคนเดียว
ที่เขาไม่ได้เกี่ยวข้องเป็นญาติด้วยนะ”

“อ้อ เขาไม่ได้มองลูกอยู่หรอคะครับ เขามองมาที่คุณต่างหาก”

และก็ดูเหมือนจะเป็นเช่นนั้นจริง ๆ ด้วย...แต่มันไม่มีเหตุผลอะไร
เลยนี่นะ “ทำไมเขาถึงทำอย่างนั้นล่ะคะ?”

“เพราะว่าคุณยังมีชีวิตอยู่” เขาพูดเบา ๆ

“ฉันทตามคุณไม่ทันแล้วค่ะ”

“ตลอดชีวิตของเขา” เขาอธิบาย “.... และเขาก็อายุมากกว่าผม
ห้าสิบปี”

“แก” ฉันทพูดแทรก

เขาทำเป็นไม่สนใจ “เขามักจะคิดว่าตัวเองเป็นผลงานที่ชั่วร้าย
ของปิศาจ เป็นฆาตกรโดยสันดาน พี่ ๆ น้อง ๆ ทั้งหมดของเขาก็ฆ่าแม่ของ
พวกเธอตายหมดด้วยเช่นกัน แต่พวกเธอจะรู้สึกอะไรเลย โยฮัมเลี้ยง
ดูพวกเธอมาเพื่อให้คิดว่ามนุษย์เป็นดังสัตว์ ในขณะที่พวกเธอเป็นพระเจ้า
แต่นาฮูเอลถูกสั่งสอนมาโดยสุยเลน และสุยเลนก็รักน้องสาวของเธอมาก
กว่าใครทุกคน นั่นทำให้มุมมองทั้งหมดของเขาไม่เหมือนใคร จนในบางที่
เขาก็เกลียดตัวเองเหลือเกิน”

“น่าเศร้าจัง” ฉันทพิมพ์

“แล้วเขาก็เห็นพวกเราทั้งสามคน...และตระหนักเป็นครั้งแรกว่า

แค่เพียงเพราะการที่เขาเป็นอมตะครึ่งหนึ่งเช่นนี้ ไม่ได้หมายความว่า เขาจะต้องสืบทอดความเป็นปิตาภมาด้วย เขามองมาที่ผมและเห็น... สิ่งที่พักของเขาควรจะเป็น”

“ก็คุณดูเข้าไปเสียเกือบหมดในทุกๆ ด้านจริงๆ นี่คะ” ฉันเห็นด้วย เขาแค้นหัวเราะและเปลี่ยนเป็นเครื่องขมิ้นจริงจังอีกครั้ง “เวลาเขามองคุณ เขาเห็นชีวิตในแบบที่แม่ของเขาควรจะมี”

“น่าสงสารนาสูล” ฉันพิมพ์แล้วก็ถอนใจ เพราะว่าจากนี้ไป ฉันรู้ตัวดีว่าคงไม่อาจนึกถึงเขาในทางที่ไม่ดีอีกแล้ว ไม่ว่าการจ้องมองของเขาจะทำให้รู้สึกอึดอัดแค่ไหนก็ตาม

“อย่าเสียใจแทนเขาไปเลยครับ ตอนนี้เขามีความสุขแล้ว วันนี้เอง... ที่เขาเริ่มให้อภัยตัวเองได้แล้วในที่สุด”

ฉันยิ้มให้แก่ความสุขของนาสูลและคิดว่าวันนี้เป็นวันของความสุขอ่างแท้จริง แม้ว่าการเสียสละตนเองของเธิน่าจะเป็นรอยดำนบนแสงสีขาวสว่างพร่างพรายจนทำให้ดูไม่สมบูรณ์แบบนักก็ตาม แต่ก็ไม่ว่าจะปฏิเสธความรู้สึกเปี่ยมสุขนั้นได้เลย... ชีวิตที่ฉันต่อสู้เพื่อรักษาไว้กลับมาปลอดภัยอีกครั้ง ครอบครัวของฉันกลับมาพร้อมหน้าพร้อมตากันใหม่ ลูกสาวของฉันมีอนาคตสวยงามที่ทอดยาวออกไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุดอยู่เบื้องหน้า พรุ่งนี้ฉันจะไปหาพ่อ และเขาก็จะเห็นว่าความกลัวในดวงตาของฉันถูกแทนที่ด้วยความยินดี แล้วเขาก็จะมีความสุขด้วยเช่นกัน ทันใดนั้นเอง ฉันก็มั่นใจว่าฉันไม่ได้พบพ่ออยู่ตามลำพังแน่ๆ ในช่วงไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมา ฉันอาจไม่ได้ช่างสังเกตมากนักอย่างที่ควรจะเป็น แต่ ณ ขณะนี้ เหมือนกับว่าฉันรู้มาโดยตลอดว่าเราจะอยู่กับชาร์ลี — แม่ของมนุษย์หมาป่ากับพ่อของแวมไพร์ — และเขาจะไม่ต้องอยู่คนเดียวอีกต่อไป ฉันยิ้มกว้างให้แก่ความตระหนักรู้ใหม่นี้

แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดในกระแสคลื่นแห่งความสุขนี้ คือความจริงที่ไม่อาจจะเป็นอื่นไปได้.... ฉันจะได้อยู่กับเอ็ดเวิร์ด... ตลอดไป

ใช่ว่าฉันอยากที่จะหวนกลับไปมีประสบการณ์เหมือนในช่วงไม่กี่

สปีดahrtที่ผ่านมานี้อีก แต่ฉันก็ต้องยอมรับว่ามันสอนให้ฉันรู้จักชื่นชมกับ
สิ่งที่มีมากกว่าที่เคยเป็นมา

กระท่อมน้อยเป็นสถานที่แห่งความสงบยิ่งในราตรีสีเงินแกมฟ้า
เราอุ้มเนสซีไปที่เตียงและห่มผ้าให้ลูกอย่างอ่อนโยน เธอยิ้มทั้งๆ ที่ยัง
หลับอยู่

ฉันปลดของขวัญของอาโรออกจากคอและโยนมันไปเบาๆ ที่มุม
ห้อง ลูกสามารถเอาไปเล่นได้ถ้าเธอต้องการ เธอชอบอะไรที่มีแสงระยิบ-
ระยับอยู่แล้ว

เอ็ดเวิร์ดและฉันพากันจูงมือเดินช้าๆ ไปที่ห้องของเรา

“คำคืนแห่งการฉลอง” เขาพิมพ์ และมือซ้อนคางของฉันเพื่อให้
ริมฝีปากเลื่อนขึ้นไปหาเขา

“รอเดี๋ยวค่ะ” ฉันชะงักพลางดึงตัวออกห่าง

เขามองมาที่ฉันด้วยแววตาสับสน โดยปกติแล้ว ฉันจะไม่ดึงตัว
ออกห่างจากเขาเป็นอันขาด โอเค อันที่จริงนี่มันมากกว่าคำว่าปกติแล้ว
นับว่าเป็นครั้งแรกเลยที่เดียวที่ฉันทำแบบนี้

“ฉันอยากจะทดลองอะไรบางอย่างหน่อยนะคะ” ฉันบอกให้เขา
อมยิ้มเล็กน้อยกับท่าทางงุนงงของเขา

ฉันประคองใบหน้าของเขาไว้ด้วยมือทั้งสองข้างและหลับตาเพื่อ
รวบรวมสมาธิ

ฉันยังทำได้ไม่ดีมากนักตอนที่ชาฟรีนาพยายามสอนก่อนหน้า
นี้ แต่ตอนนี้ฉันรู้จักเกราะกำบังของตัวเองดีขึ้นกว่าเดิมแล้ว เข้าใจถึงส่วน
ที่พยายามดิ้นรนต่อสู้เพื่อไม่ให้แยกห่างออกจากตัวฉันไป...มันคือ
สัญชาตญาณการปกป้องรักษาชีวิตตนเองเหนือสิ่งอื่นใดที่เป็นไปโดย
อัตโนมัตินั่นเอง

ยังคงไม่ง่ายเหมือนเวลาที่ฉันปกป้องคนอื่นๆ ไปพร้อมกับตัวเอง
เลย ฉันรู้สึกได้ถึงการติดตัวกลับอีกครั้งขณะที่เกราะพยายามต่อสู้เพื่อ
คุ้มกันฉันไว้ ฉันต้องออกแรงเค้นอย่างหนักด้วยสมาธิทั้งหมดที่มีเพื่อผลึก

มันออกไปให้พ้นจากตัวฉันโดยสิ้นเชิง

“เบลล่า!” เอ็ดเวิร์ดกระซิบด้วยความตระหนก

ตอนนั้นเองที่ฉันรู้แล้วว่ามันได้ผล ฉันเลยยิ่งตั้งใจมากขึ้นไปอีก ด้วยการขุดค้นความทรงจำพิเศษต่างๆ นานาที่เฝ้าเก็บรักษาไว้เพื่อเวลานี้โดยเฉพาะ และปล่อยให้มันหลั่งไหลท่วมท้นอยู่ภายในใจฉัน... โดยหวังว่ามันจะหลั่งไหลเข้าไปถึงใจของเขาเช่นกัน

ความทรงจำบางส่วนก็ไม่ค่อยชัดเจนเท่าไรนัก ความทรงจำสลับ-
ร่างแบบมนุษย์ ที่มองเห็นและได้ยินผ่านประสาทตาและหูที่อ่อนแอ เป็น
ความทรงจำของครั้งแรกที่ฉันได้เห็นหน้าเขา...ความรู้สึกเมื่อเขากอดฉัน
ตอนที่เรายู่ในทุ่งหญ้าด้วยกัน...เสียงของเขาที่แทรกผ่านความมืดของ
สติเลือนรางในตอนที่เขาช่วยชีวิตฉันไว้จากเจมส์...ใบหน้าของเขาขณะที่
รออยู่ใต้ชùmดอกไม้เพื่อที่จะเข้าพิธีแต่งงานกับฉัน...ทุกช่วงเวลาล้ำค่าบน
เกาะแห่งนั้น...มือเย็นๆ ของเขาที่สัมผัสลูกของเราผ่านผิวของฉัน...

และความทรงจำที่แจ่มชัดที่จดจำได้อย่างสมบูรณ์แบบนั้นคือ
ภาพใบหน้าของเขาเมื่อตอนที่ฉันลืมตาขึ้นสู่ชีวิตใหม่ สู่รุ่งอรุณแห่งชีวิต
อมตะชั่ววันรันดร์...จูบแรกนั้น...คำคืนแรกของเรา

ริมฝีปากของเขาบดขยี้อย่างดุเดือดขึ้นมาในทันใด ขบไล่สมาธิของฉัน
จนแตกพ่ายกระเจิดกระเจิง

ฉันอุทานอย่างตกใจก่อนจะสูญเสียการควบคุมแรงต้านที่ฉันขึ้น
ไว้อยู่ มันติดตัวกลับมาเต็มแรงเหมือนหนังยางที่ถูกเหวี่ยงจนสุดล้าแล้ว
ปล่อยยอกกลับมาปิดกั้นกระแสดูความคิดของฉันอีกครั้งหนึ่ง

“โอ้... หลุดซะแล้ว!” ฉันถอนใจ

“ผมได้ยินความคิดของคุณ” เขาพูดเสียงกระเส่า “เป็นไปได้หรือนี่? คุณทำอย่างนั้นได้อย่างไรครับ?”

“เป็นความคิดของชาฟรีนาคะคะ เราฝึกมาแล้วสักสองสามครั้งได้”

เขามีนง กะพริบตาสองที่ขี้นและส่ายหัว

“ตอนนี้คุณก็รู้แล้วนะคะ” ฉันพูดอย่างอ่อนโยนพลางยกไหล่ “ว่า

“ไม่มีใครอีกแล้วที่จะรักกันได้มากเท่าที่ฉันรักคุณ”

“คุณพูดมาก็เกือบจะถูกแล้วละครับ” เขาคลียัม ดวงตายังคงเบิกกว้างกว่าปกติเล็กน้อย “แต่ผมรู้ว่ายังมีข้อบกพร่องอยู่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น”

“คนโกหก”

เขาเริ่มต้นจู่โจมอีกครั้ง แต่แล้วก็หยุดในทันใด

“คุณทำอย่างนั้นอีกทีได้ไหมครับ?” เขาถาม

ฉันแยกเขี้ยว “มันยากมากๆ เลยนะค่ะ”

เขารอคอย ท่าที่ดูกระตือรือร้น

“แต่ฉันทำไม่ได้นานนักนะ ถ้ามีอะไรมาทรมานสมาธิแม้แต่เพียงนิดเดียว” ฉันปรามเขา

“ผมจะทำตัวดีๆ ครับ” เขาให้คำมั่นสัญญา

ฉันแหม้มปาก ดวงตาทริ่ลงอย่างกังขา แล้วก็ยิ้มออกมา

ฉันแนบมือทั้งสองลงบนใบหน้าเขาอีกครั้ง ออกแรงผลักเกราะกำบังให้พ้นดวงจิต แล้วก็เริ่มต้นใหม่จาก ณ จุดที่ฉันจะไปเมื่อสักครู่ — เริ่มจากความทรงจำใสกระจ่างของอดีตกาลแรกแห่งชีวิตใหม่...วนเวียนอยู่กับรายละเอียดอย่างอ้ออึง

ฉันหัวเราะออกมาอย่างเหนื่อยอ่อน เมื่อจุมพิตที่เราร้อนชดจั้งหะความพยายามของฉันอีกครั้ง

“แย่ะะมัด” เขาสบถออกมา พรหมจูบอย่างกระหายไถ่ลงไปตามแก้มของฉัน

“เรายังมีเวลาอีกมากที่จะฝึกมันนะค่ะ” ฉันทวนความจำให้แก่เขา

“ตลอดไปและตลอดไปและตลอดไป” เขาพิมพ์คำตอบกลับมา

“สำหรับฉัน นั่นฟังดูใช่ที่สุดเลยล่ะค่ะ”

และแล้วเราก็ดำเนินต่อไปอย่างมีความสุข ไปสู่ช่วงเวลาเล็กๆ แต่สมบูรณ์แบบของเราตลอดไปตราบนานรันดร์

จบบริบูรณ์

ดรรชนีแวนไพร์

เรียงตามลำดับตัวอักษรชื่อตระกูล

*หมายถึงแวนไพร์ที่มีอิทธิฤทธิ์เหนือธรรมชาติ

- หมายถึงแวนไพร์ที่เป็นคู่กัน (เรียงตามลำดับจากคู่ที่ใช้ชีวิตร่วมกันนานที่สุด)

~~ซีดซ์~~ หมายถึงแวนไพร์ที่เสียชีวิตไปก่อนหน้าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในหนังสือเล่มนี้

ตระกูลอเมซอน

คาซิริ

เซนน่า

ซาฟรีนา*

ตระกูลคณาส์

อีลีซาร์* - คาร์เมน

เอรีน่า - โครรองค์

เคท

ซาซ่า

ธัญญา

วาซิลลี

ตระกูลอียิปต์

อามุน - เคบี

เบนจามิน* - เทีย

ตระกูลไอริช

แม็กกี้*

ชีวอน* - เลียม

ตระกูลเทือกเขาโอลิมปิก

คาร์ไลล์ - เอสเม

เอ็ดเวิร์ด* - เบลล่า*

แจสเปอร์* - อลิซ*

เรเนสเม*

โรซาลี - เอ็มเม็ตต์

ตระกูลโรมานีเยน

สเตฟาน

วลาดิเมียร์

ตระกูลโวลตูรี

อาโร* - ซูลปีเชีย

ไกอัส - อาเธโนโดรา

มาร์คัส* - คิเคิเม*

องครักษ์โวลตูรี (บางส่วน)

อเล็ก*

เซลซี* - แอฟตัน*

คอรีน*

ดมิทรี*

เฟลิกซ์

ไฮดี้*

เจน*

เรนาต้า*

ซานติอาโก

เผ่าเร่ร่อนชาวอเมริกัน (บางส่วน)

การ์เร็ต

เจมส์ - วิคตอเรีย

แมรี่

ปีเตอร์ - ชาร์ลลอต

แรนดัล

เผ่าเร่ร่อนชาวยุโรป (บางส่วน)

อลิสแตร์*

ชาร์ลส์* - มาเคนน่า

ให้ฉันตายเถอะ ปล่อยให้ฉันตายเถอะ
และในห้วงอวกาศอันไร้ที่สิ้นสุดนั้น
มีเพียงความเจ็บปวดแสนสาหัส
เสียงกรีดร้องของฉันที่ไม่มีใครได้ยิน
ร้องเพื่อขอความตาย ไม่มีอะไรอีกแม้แต่กาลเวลา
มันเลยไม่มีวันจบสิ้น ไม่มีจุดเริ่มต้น ไม่มีจุดสิ้นสุด
ห้วงเวลาแห่งความเจ็บปวดที่ไม่มีวันสิ้นสุด

BK 02

ISBN 978-616-90153-0-7

9 786169 015307

นิยายแปล ราคา 300 บาท